

**IOSEPHI SCALIGERI
OLYMPIADŌN
ANAGRAPHĒ
PROLEGOMENA DE
OLYMPIADUM...**

Joseph Juste Scaliger, Evaldus
Scheibel

11. 1. 206

IOSEPHI SCALIGERI

ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ

PROLEGOMENA DE OLYMPIADUM RECENSU UNIVRSO ET DE AUCTORE EIVS IOSEPHO SCALIGERO SCRIPTA PRAEMISIT,
NOTAS TUM MAURICII DITTRICHII TUM SUAS, VETERUM SCRIPTORUM LOCIS, ET SCALIGERIANI HUIUS
OPUSCULI ET TOTIUS FERE HISTORIAE ANTIQVAE FONTIBUS, INSTRUCTAS SUBIECIT, DENIQUE
INDICES OLYMPIONICARUM, ARCHONTUM, SCRIPTORUM LOCUPLETISSIMOS ADIDIT

EVALDUS SCHEIBEL

Ph. Dr.

BEROLINI

TYPIS ET IMPENSIS GEORGII REIMERI

MDCCCLII.

VIRO ILLUSTRISSIMO

AUGUSTO BOECKHIO

VINDICI GRAECAE CHRONOLOGIAE INGENIOSISSIMO

MAGISTRO SUMME REVERENDO

SACRUM.

LECTORI
S.
EVALDUS SCHEIBEL.

Notum promittit in annum.

HORATIUS.

Novem fere anni effluxerunt ab eo inde tempore, quo primae huius libri plangulae typis sunt exscriptae. Has cum deinceps reliquae prope omnes, exiguis disiectae temporum intervallis, essent subsecutae, iamque solae superessent eae, quibus tertium contineretur caput PROLEGOMENON: subito moram iniecerunt varia etque plerumque tristissimae plena recordationis impedimenta, quorum continua fere serie se excipientium impetus sero mihi otium fecit ad intermissa studia et ad schedas in scriniis haerentes redeundi. Iam etsi de domesticis calamitatibus dicendi non hunc locum esse sentio: tamen quid causae intercessisset, quominus prius, quam hoc anno, operi dudum inchoato extremam manum admovebam, totumque librum ad umbilicum adducerem, paucis indicandum esse arbitratus sum. Interea libro ipsi morae eius interpositae disturbanitas, licet non sine incommodo quodam, aliquid videtur attulisse utilitatis. Inde enim fieri potuit, ut, cum haud pauci interim prodissent libri, argumenti similitudine cum hoc libro arctissime coniuncti, horum quoque scriptorum ratio ea, quam par esset,

haberetur, quamquam non per aliam ullam, nisi per solemnem ADDENDORUM licentiam. Cedit hoc imprimis in AUGUSTI BORCKHII *Oeconomiae Civitatis Atticae editionem secundam*, in GODOFREDI REINHARDII *Litterarum Graecarum historiam*, in AUGUSTI MEINERII *De Scymno Chio et Dionysio commentarios*, denique in MAURICH MEIERI *commentationem epigraphicam*: quos ob libros nonnulla ad calcem opusculi aut definienda accuratius aut levius immutanda fuerunt. Equidem enim, cum per universam IOSEPHI SCALIGERI Recensionem non modo veterum auctorum — quorum unus inter Olympionicarum scriptores primum nostris in NOTIS suam nactus sedem in partes constanter vocatus est, *Eusebius Armeniacus* — testimonia proferenda, verum etiam recentiorum de rerum antiquarum temporibus sententias diligenter excutiendas existimarem, nostro sive consensu sive dissensu simul indicato: hoc spectavi potissimum, ut, chronologiae in veterum populorum historiis versantis qui hodie status, quae conditio esset, perspicue ubivis posset intelligi. Quod quidem consilium si nobis perfecisse contigerit — qua de re indicabunt alii — simul pretiosae illius historiarum collectionis, tria volumina complectentis, quam Oxoniae annis 1824. 1830. 1834 in lucem edidit chronographorum, qui nunc sunt, princeps NEXACTUS CLINTO, si non expletas vices, at certe desiderium quodammodo sublevatum fore speramus apud eos, qui in nostra hacce acquiescere voluerint lucubratione. Praeterea si quid est, quod sive ad excusandum sive ad commendandum hoc genus scripturae dicendum esse videretur, dictum est in PROLEGOMENIS pagg. LX et LXXVIII: quos ad locos hic satis habeo lectorem ablegasse.

Neque tamen finem facere possum praefandi, quin debitum antea persolverim memoriae MAURICH DITTRICHII, viri singulari industria et eruditione haud mediocri insignis, quem, libri huius edendi consilio coniunctissimum, multo ante absolutam editionem eius, in ipso flore aetatis, quinque fere abhinc annis, mors et suis eripuit et litteris. Sed hoc, quod superest officii mei, ut iuste perfungar, mente mihi redeundum est ad sollemnitatem illarum commissionum, quae in Universitate Berolinensi ad alenda et incendenda litterarum studia quotannis institutae, utrique nostrum et scribendi copiam et mutuae consuetudinis initium attulerunt. Cum enim anno 1839 per occasionem illorum sole-

mnium amplissimus philosophorum Ordo litterarum antiquarum cultores iussisset *De Iosepho Scaligero Olympiadum Descriptionis auctore* commentari: allectus, ni fallor, et gravitate et iocunditate huius argumenti, uterque nostrum in aream certaminis descenderat, uterque palmam abstulerat. Scilicet tam aequo Marte alter cum altero decertaverat, ut utriusque nostrum, et mihi quidem extraordinarium, adjudicaretur praemium. Sic et fortunae et studiorum communione, quae eadem mox extitit familiaritatis parens, cum coniuncti essemus et consociali: non multo post, auctoritate eius viri, cui universam hanc operam sacram esse volumus, de duobus commentationibus nostris in libri unius formulam conflandis redigendisque et communi consilio publicandis cogitare coepimus. Operis digerendi componendique curam mihi impositam lubenter suscepi. Mox tamen alterum libellum cum altero comparans intellexi, in positis istis primitiis consisti non posse, omnemque questionem denuo instituendam atque longius persequendam mihi persuasi. In notis Dittrichianis Recensui subiectis novissimorum quidem aliquot de rebus chronologicis aut Olympicis librorum — quos auctor passim adeo, quam fontes ipsos, adire maluerat — iniectam vidi mentionem, quamquam ne hanc quidem aut constanter aut satis ubique accurate factam; in re summa autem non quidquam reperi, quod non ipse repertum antea haberem, imo nonnihil desideravi. Primum enim minus ille quam par erat operam dedisse videbatur, ut SCALIGERUM e SCALIGERO interpretaretur, cuius ad celeberrimas de doctrina temporum disputationes, quemadmodum etiam ad IOANNES MEURSI, DIONYSII PETAVII, EDUARDI CORSIINI disquisitiones chronologicas, aut nusquam aut rarissime descenderat. Praeterea — id quod aegrius etiam ferendum dicas — ei non contigerat, ut aut veterum locos, e quibus hausisse SCALIGER videretur, omnes investigaret, aut ea ubique afferret, quae ad Viri Summi animadversiones e fontibus ipsis accurate deducendas et ex eo, qui nunc obtinet, antiquae historiae statu aestimandas, mea quidem sententia, non potuerunt praetermitti. Verum enim vero cum fieri vix aliter potuisset, quam ut identidem in eisdem veterum locos simul incideremus, de ea parte libri nostri, quae in fontibus SCALIGER demonstrandis versatur, sic, uti in titulo libri factum est, praenuntiandum duxi. Quam vero PROLEGOMENA exhibent disputationem, tri-

his illam capitibus, quidquid de Olympiadum Recensu et de eius auctore SCALIGERO generalim dicendum videretur, complexam: ea, sive materiam spectaveris sive disserendi rationem, tota mea est, neque quidquam ex DITTACHII Introductione delibavit praeter sententias aliquot Virorum Doctorum, in litis de hac Olympiadum Descriptione agitatae historiam pertinentes pp. III. seq. IV. seq. VII. seq. XIII: quarum etsi post, cum inchoatum opus secundis curis perficere conarer, maximam partem ipse deprehendi, primam tamen notitiam me DITTACHIO debere grato animo profiteor. —

PROLEGOMENA.

Cap. I.

Eusebius Pamphili, Caesareae Palaestinae Episcopus, cum contra protervam ethnicorum superbiam et sese efferentem philosophorum audaciam doctrinam Christianam defendere, et ab adversariorum calumniis vindicare singulares commentarii constitisset: Danaïdum tamen laborem suscepturus sibi visus est, nisi prius Mosiacas origines et libros sacros omnibus cum fabulosorum deorum natalibus tum veterum regnorum initiis longe antiquiores esse argumentis iis ostendisset, quae nulla prorsus ratione convelli possent vel retundi. Collocaverant quidem hac in re haud contemnendam operam Timotheus chronographus, Cedreno laudatus, item Theophilus Antiochenus, Tatianus, Clemens Alexandrinus, alii, nec tamen copiose satis aut accurate propositum suum executi erant. Horum igitur naevos sublaturus Eusebius, eandem telam retexere diligentius et per universum historicum orbem deducere in *Chronicorum Canonum*¹⁾ libris duobus aggressus est, quorum priori²⁾ omnem singulorum populorum regnorumque historiam, in unum temporis intervallum congestam, deinceps (*καὶ ὀυάδα*)³⁾ exposuit, posteriori vero⁴⁾, initio ab Abrahamo sumpto, eorundem gentium res gestas per annos expansas ac series suas (*κατὰ χρόνος*)⁵⁾ ita digessit, illis ut qui quoque anno imperasset,

1) Sic scilicet Eusebii opus, praevale in Thesoro Temporum Ios. Scaligero, vocant Editores Mediolanenses, Ang. Maini et Jo. Zellerus a. 1818. 4. Interpres Venetus, P. Io. Bapt. Aurherus, *Chronicon bipartitum simpliciter inscripsit*. Eusebius ipse nunc (*Comment. ad Iosianum ep. XIII, 17*) *χρονολογικὴν συγγραμμην*, nunc (*Chron. ed. Med. p. 67*) *χρονολογία*, Georgius Syncellus modo p. 40 D. *χρονία*, modo p. 168 C. *χρονία* *συγγραμμή* appellat. Perstruit etiam alii universi operis tituli, et apud Graecos quidem scriptores *χρόνος* *ἀνταρὰ*, *χρονολογία*, *χρονία*, apud Latinos vero *chronica historia*, *temporum canonus*, *chronicorum canonum multiplex historia*, *temperam liber*, *chronicon*, *chronographiae historia*, de cunctis temporibus *historia*. Summis denique, Presbyter ille Anicetas, coius Temperam ratio primus ab Ang. Maio et Jo. Zelleris Latinis litteris reddita est *Mediol. a. 1818. 4.*, opus Eusebium p. 30 *chronographiam*, pp. 9. 15. *chronicos canones*, p. 42 *chronicos libros* nunciat. Quorum nomen quo Eusebius libros suos insignit, haud facile dixeris: quamquam hoc mihi certum est, Hieronymum De Viris Illust. cap. LXXXI. Eusebii *chronicorum canonum omnimodam historiam et eorum ἀνταρὰν* laudantem, opus suorum describere potius in universum, quam discrete nominare voluisse. Vid. Suid. s. v. *Εὐσεβίου* coll. *Med. Praef. ad Euseb. p. XXI sq.*

2) *Ἡστορία λόγος*, secundum Syncell. p. 67 B. Priorem hunc Eusebii librum inter Scaligeri sentia refert Domitius Vallanius *Praef. ad Euseb. Chron. Veron. a. 1740. Fol.* Redarguit eius criminationes singularem de Chronica Eusebii Casariensis dissertatione Hieronymus de Prato, *Oratorii Verconensis praeposita*, a. 1750. Nunc res omni dubitationi exempta est codicis Hainici suffragio, qui Scaligeri sententiam egregie confirmavit. Vid. Aucher. *Praef. ad Euseb. Chron. p. XXXVII.*

3) Vid. Syncell. p. 36 A. C. D.

4) Alterum hunc *Chronicorum librum* Eusebius ipse *Chron. Proem. p. 5. Hist. Eccles. I, I. Praep. Eriug. X, 9. chronicos canones* *καὶ ἱστορίας* dicitur. Eundem tamen *Chron. p. 216* etiam *chronologiam*, deinde p. 222 *χρονολογικὴν ἀνταρὰν*, denique p. 319 *ἀνταρὰν* simpliciter vocat. Syncello nunc p. 65 B. *χρονολογικὴν ἀνταρὰν*, nunc pp. 63 C. 65 C. 67 D. 335 C. *ἀνταρὰν*, nunc p. 36 A. C. τὴ κατὰ χρόνος αὐτὴν. Vid. Scaliger. *Animadv. ad Euseb. p. 4 a. b.*

5) Utrumque Eusebii *Chronicorum librum* Latine convertisse Hieronymum, Ios. Scaligeri epistole est, in

quid accidisset, uno obtutu simul appareret. Haec igitur de temporum rationibus egregia Eusebii lucubratio, cum saeculo eodem fere labente, quo fuerat scripta, hoc est Theodosii Magni aetate, ab Hieronymo, sive tota⁷⁾, sive ex posteriori tantum, quae aetatem tulit, parte⁸⁾ in Latinum sermonem esset translata: temporum iniuria mox disparuit, eius ut lacinae tantum relinquerentur, nec nisi disiecta in diversis scriptoribus membra, quantum Eusebio amisso omnis res chronica iacturam fecisset, testarentur. Quae ipsa licet nunquam potuisset penitus reparari, nisi novissimis temporibus ex Hincico codice tantum redivivus prodisset Eusebius, tanta tamen non fuit, ut non aliquatenus sublevari posse viro cui, in Graecis scriptoribus probe versato, videretur. Quemadmodum enim in rerum natura evenire videmus, ut ex uno fonte multi deriventur rivuli, defluant amnes: ita etiam Eusebii Chronologia, ut primum apparuit, tanto omnium eruditorum studio excepta et lectitata, tanta concertatione compilata et excerpta est, ut haud exigua sit reliquiarum copia, quae ex aliis temporum scriptoribus collecta in Eusebium redundet. Quod cum perspexisset eruditissimus ille Iosephus Scaliger, ex fragmentis, quae ex Eusebio deprompta a Georgio Turasii Patriarchae Constantinopolitani Syncello, a Georgio Cedreno monacho, in Fastis Siculis, ab Isacco Casaubono acceptis, denique ab anonymo quodam Eusebii elogario, quem idem cum ipso Casaubono communicaverat, afferri viderentur, si non verum, certe aliquod Eusebii Chronicon confecit, idque praefixo Chronico Hieronymiano, cuius partem priorem e posteriori supplere posse iusto audacius coniecerat, adiectisque Chronicis Prosperi Aquitani, Victoris Episcopi Tununensis, Iohannis Abbatis Biclariensis, Idatii, Marcellini, aliorumque, qui Eusebii opus continuaverunt, et vero annexis Isagogicorum chronologiae Canonum libris tribus, Thesauri Temporum nomine inscripsit⁹⁾. In hac igitur veterum librorum fragmentorumque collavie statim post Nicephori Patriarchae Chronographiam, quae Chronicon Paschale, Graecis Eusebianis annexum, excipit, simul edita est Olympiudum Descriptio (*Ὀλυμπιάδων περιγραφή*), primam illa et praecipuam partem constituens Historiarum Collectionis (*ἱστοριῶν συλλογὴ*). Quem librum nullo auctoris nomine insignitum cum in commentariis ad Eusebium Scaliger aliquoties¹⁰⁾ vetusti instar codicis laudare videretur, quamquam aliis ille locis¹¹⁾ sese auctorem eius ingenue professus: plerique anonymi cuiusdam, sed antiqui et ipsum scriptoris opusculum esse arbitrati sunt. Quae quidem opinio licet quam falsa esset et temeraria, ab hoc illo Viro Docto et sentiretur obscure, et diserte diceretur: sensim tamen sensimque ita inveteravit, ut ne nostris quidem temporibus extirpata penitus et ex orbe erudito amandata sit. Quemadmodum vero libri cuiusque auctoritas scriptoris aetate et ingenio censetur: sic nec hanc Olympiudum recensionem, utrum Scaliger composuerit an antiquus auctor, perinde esse contendit, qui quidem haud paucas sententias, in vetustis historiis celebratas, una cum fundamento illo et stare et concidere reputavit. Quum enim multi, decepti nescio qua libri illas elegantia, ipsamque Graecam linguam, quam induit, antiquitatis testem admirati, omnem fere temporum notationem inde haurirent: non semel factum est, ut pro veris falsis, pro genuinis spuris, pro certa veteris scriptoris auctoritate dubium docti renatarum litterarum parentis coniecturam venderent.

Prolegomenis Temporum Thesauri demonstrata. Quam adeptavit G. G. Bredovius de Georgii Syncelli Chronographia p. 7. Vol. II. ed. Bonn.

6) Hoc Auctore Praef. ad Euseb. pp. IV. XXVIII. et Maio Praef. ad Euseb. p. XVII. coll. p. 219 per-
sonatum est.

7) Edidit eum primam quidem Scaliger ipse Lugd. Bat. a. 1606. Fol., deinde moris Scaligero Alexander Morus deinde excusandum curavit Amstelod. a. 1658. Fol. Est altera editio priori aetate et commendatior.

8) Cf. Addend. Notis in Graec. Euseb. p. 428 a. Animadv. ad Euseb. p. 37 a. ann. DLXXXIX, ad.

9) Tales locos in fine cap. II. indicavimus.

Princeps erroris, doctus amplius propagati saeculis, auctor extat Ioannes Meursius, qui libri istius suffragio non solum ad illustrandos, sed ad corrigendos interdum veterum codices abutitur¹⁰⁾. Eiusdem culpae reus reperitur Ioannes Gerardus Vossius, qui in commentariis, quos de Graecorum et Historicis et Poetis exaravit, caeteroquin accuratissimis, auctorem Olympiadum libri anonymum saepissime excitat, eumque auctoribus vere antiquis parum aestimat, ne uno quidem loco aspernans, quid valeat eius suffragium, quid non valeat. Hi duoviri, de bonis litteris optime meriti, opinionem praeferunt, ut ignominiosam sibi, sic perniciosam litteris: cui tamén eisdem nec proximi duobus saeculis vel exquisita illustres eruditione homines indulgere dubitarent, neque nostra aetate qui palrocinarentur defuerunt. Ne solum necios, quoniam viros nostra tangit oratio, nominamus Cluveros¹¹⁾, Petitos¹²⁾, Allatios¹³⁾, Ionsios¹⁴⁾, Reinesios¹⁵⁾, Berkellios¹⁶⁾, Perizonios¹⁷⁾, Baylios¹⁸⁾, Gronovios¹⁹⁾, Dukeros²⁰⁾, Wolfios²¹⁾, Burretios²²⁾, Lessingios²³⁾, Biagios²⁴⁾, Schollenbergios²⁵⁾, Sancto-Grucios²⁶⁾, Heynios²⁷⁾, Sturzios²⁸⁾, Astios²⁹⁾, Goellerios³⁰⁾, Graefenhanios³¹⁾, Gerlachios³²⁾, Bernardos³³⁾, Muellerios³⁴⁾, Heysios³⁵⁾, Voemelios³⁶⁾, Kaise-

10) Mira illius hominis *ἀγνία* cum sexcentis monstrari possit documentis, unum satis sit attulisse paulo locutionis. Notissimum est Scholion ad Pind. Pyth. VII., his verbis conceptum: *Ἰγνύσιος ὁ πρὸς Ἡρόδοτον ἔγραψε, τὰς αὐτῶν καὶ τῆς αὐτῶν Ἡρόδοτον τὰς αὐτῶν*. In quo verba *τὰς αὐτῶν Ἡρόδοτον* temporum rationibus adversari manifestum est. Animadvertit hoc mendum Olympiodorus Scriptor, simulque duplici ratione tolli posse vidit hoc, ut per *τὰς αὐτῶν Ἡρόδοτον* aut *τὰς αὐτῶν Ἡρόδοτον* aut *τὰς αὐτῶν Ὀλυμπιάδων* responderet. Utrunque coniecitur suo loco, alteram ad Olymp. LXXV, 3, alteram ad Olymp. LXXXVIII. preposuit, scilicet non quo eundem Megaclem quadrigis et Pythia et Olympia vicine, aut Pythionem aut Olympionem diversam esse ostenderet, sed ut obliita Scholiastae vestigia sequentibus illam Megaclem victoriam aut Pythiam Olymp. LXXV, 3, aut Olympiam LXXXVIII. ascribendam esse indicaret. Meursius vero postquam ad Olymp. LXXV, 3. (De Archont. Athes. lib. II. cap. IX. p. 70) Pindari Scholion a priori Anonymi ratione corrigi voluit, delatas palliat ad Ol. LXXXVIII., cuiusque iterum Megaclem quadrigis victoriam ad Olympiadum Auctore notatam deprehendens, coeco eius amore ideo ascripsit, ut, prioris coniecturae suae penitus oblita, eadem interpretis Pindari verba ad alteram normam, ab Anonymo indicatam, emendari libeat, lib. III. cap. IV. p. 102 seq. Sed est hoc temeritatis specimen, uti discimus, unum de multis, quibus acutem isti Meursii libet.

11) Phil. Claver. Hal. Antiq. Lugd. Bat. a. 1624. Fol. T. I. pp. 283. 603. 635. T. II. pp. 976 seq. 1015 bis, 1040 item bis, 1245. 1248. 1269.

12) Sam. Petit. in Miscell. Paris. a. 1630. 4. Lib. III. 14. Legg. Att. Paris. a. 1635. Fol. I. l. p. 79.

13) Leo Allat. de Scriptt. Sacris in Edit. Epistol. Sacrat. Paris. 1637. 4. p. 113 seq.

14) Ioh. Ions. in Scriptoris Historiae Philosoph. Nunc deus recoga. I. C. Dorn. Jen. a. 1716. 4. Lib. I. cap. 3. p. 23, cap. 4. p. 26, cap. 5. p. 33, cap. 6. p. 36, al.

15) Thom. Reines. in Epistolis ad Hoffmannum et Rupertum, Professores Noricae. Lips. a. 1660. 4. Epist. LXVI. p. 585 seq.

16) Abrak. Berkel. ad Stephanum Bys. Lugd. Bat. a. 1684. Fol. ad v. *Τιππούνος* p. 665.

17) Iac. Petizon. ad Aelian. VV. III. Lugd. Bat. a. 1701. Lib. III. 21. XI. l. XII. 25.

18) Peter Hyl. in Dictionnaire historique et critique, revue etc. par M. de Hainceux. V. Edit. a. 1740. Fol. T. I. p. 296 a. v. Archioch. (B) (3). T. IV. p. 514 a. v. Xenocrat. (k), al.

19) Iac. Gronov. in Nott. ad Gell. NN. AA. Lugd. a. 1796. 4. Lib. XVII. 21. p. 790 seq. al.

20) Car. And. Duker. ad Theop. Amstel. a. 1731. Fol. Lib. V. 40.

21) Io. Chr. Wolf. in Notem illustriam feminarum Fragmentis et Elegia. Hamburg. a. 1735. 4. p. III.

22) Burret. in Mémoires de l'Académie. Royale des Inscriptions. Tom. XV. p. 324 seq.

23) G. Ephr. Lessing. Opp. ed. C. Lachmann. Tom. VI. Vn. Soph. pp. 295. 324. 347—350. 351. 356. 358. Leucos. p. 343 not. 1.

24) Clem. Biag. de Decretis Atheniensium. Rom. 1785. 4. cap. XIX. §. 7. p. 233. §. 8. p. 234.

25) Car. Ad. Gatt. Schellenberg. De Antinisch. Celoph. Vita et Opp. etc. Hal. Saxon. a. 1788. 8. p. 9.

26) Sancto-Grucius De civibus iniquis. Atticae in Mémoires de l'Académie. Royale des Inscriptions. Tom. XI. VIII. p. 164.

27) Chr. Gottl. Heyn. in Appell. Fregm. Gotting. a. 1803. 8. p. 412.

28) Fr. G. Sturz. in Empedocle. Lips. a. 1806. p. 320.

29) Fr. Ast. ad Plat. Legg. Lips. a. 1814. 8. Lib. VIII. p. 840 B. Animadv. p. 412.

30) Franc. Goeller. De Seta et Origine Syracusanum. Lips. a. 1818. 8. p. 126.

31) Fr. Aug. Guhl. Graefenhan. ad Aristot. de Poet. Lips. a. 1821. 8. cap. III. p. 39.

32) Fr. D. Gerlach. de C. Salustii Crispi Vita et Scriptis p. 5. not. 3. in T. II. Edit. Sol. Basil. a. 1825. 4.

ros³³⁾. Qui viri omnes aut simpliciter, tanquam ad testem locupletem, ad Olympiadem recensiois auctorem provocant, aut etiam qua is aetate vixerit, quod nomen habuerit, adeoque gentilitio fuerit an unus dei cultor, rimantur religiosius. Quia de re prorsus singularis neque infecta disquisitio est Reinesii, cuius capita primaria qua roforemus, animo non potuimus temperare. Scribit autem haec³⁴⁾: „*Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴς ἢ ὁ τὰς Ὀλυμπιάδας περιεχὼς*, a Scaligero editus, excerptor Aëlii Phlegontis est, non Phlegon ipse, et, quia ignotus, ideo recte anonymum appellat. Phlegontis enim *Ὀλυμπιάδων καὶ χρονιῶν* libri fuere XVI, testis Suida et hoc ipso exscriptore. Quintus terminabat in OL CLXXVII, quod patet e Photio: quorum narrationi si conferas istam *ἐκλογὴν*, epitomen esse operis amplioris deprehendes. Expendo etiam notam de Olymp. VI. ad fragmentum, quod post Xylandrum publicavit Meursius: videbis plurima e Phlegontis *παρατεταῖς* rescuisse istam *ἐκλογὴν*. Imo quod Eusebius in canono Chronico sub a. 4. OL CCII. ipsa Phlegontis verba e XIII. addiget, quae etiam duobus locis repetit ante Chronicon Alexandrinum, ea vero non extant in hac collectione, adparet verum esse, quod de contractione dicebam. Existimen quoque gentilem fuisse, nisi verba sub a. 4. OL CCXXVII, de templo dei Hierosolymis aliud suadere possint, et Eusebio priorem, quia in OL CCXLIX. desuit, et ob ea quae f. 354 [edit. I. = p. 350 ed. II.] leguntur de M. Aurelio ἐν Σηβήρῳ, etc.” Vides errorem, errore firmatum, errori superstructum. Primum enim quod Reinesius *Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴς* Aëlii Phlegontis *ἐκλογὴν* appellat — non tamen, ut falso sibi persuasit Io. Alb. Fabricius³⁵⁾, illam dicens, teste Suida³⁶⁾, a Phlegonte ipso factam *Ὀλυμπιονικῶν ἐν βιβλίῳ β' ἐκλογὴν*, sed aliam ex eius *Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονιῶν ἀναγραφῇ*³⁷⁾ delibatam compilationem — hoc quidem aequè absurdum est, ac si quis oceanum dicat ab uno aliquo fluvio nutiri. Est sane Olympiadum liber epitome, non tamen e solo Phlegonte illa, sed e multis vetustis libris, suo loco afferendis, cinninata. Singulorum autem auctoritatem librorum si quis rerum, in Olympiadum Recensum ex ipsis transcriptarum, copia metiri velit, tantam non ultimus locus tribuendus fuerit Phlegontis Chronicis, quae licet inde a prima Olympiade usque ad Olymp. CCXXIX. pertinuerint, tota tamen intercederent, duobus tantum excerptis fragmentis, quorum alterum, ex antiquissimo Palatino codice primum a Guil. Xylandro³⁸⁾ editum, et procul dubio introductionis instar libris *Ὀλυμπιονικῶν* a Phlegonte praefixum³⁹⁾, Olympiades VI. et VII., alterum, a Photio⁴⁰⁾ servatum, Olympiadem CLXXVII. Descriptionis nostrae egregie⁴¹⁾ illustrat: profecto ut mirandum esset, auctorem eius, quisquis est, non aliarum quoque Olympiadum latercula ex praefato isto libro complevisse, si eo integro licuisset uti. Sed etiam aetatem Anonymi sui tibi definiat Reinesius; priorem enim fuisse dicens Eusebio, scilicet quia ultra Olymp. CCXLIX. non procedat. Verum si quos unquam, qui finem spectantes operis historici de aetate

33) Ph. Bernard, de Archontibus Reipubl. Athen. in Act. Acad. Loranen. a. 1814. p. 26. not. 73.

34) Car. Ol. Mueller, in Doctores, Vratid. a. 1824. 8. Sect. II. Lib. IV. p. 350 not. 2.

35) Car. Guil. Lud. Heyes, de Hierolat. Vit. et Script. Dissert. inaug. Berol. a. 1828. 8. p. 64.

36) In Th. Vossius, in Prolegg. ad Demosth. Philipp. Francor. ad M. a. 1829. 8. Or. I. p. 50 not. 2.

37) Vid. Kayer, in Genera Krasiński de Olympiade libel Annalibus critico-litterariis Berlin. a. 1840.

N. 94. inserta, quoniam vetustas errorum demum retractare potuisset tanto magis mirum est, quanto suspiciis Krasiński errores, a Scaligero in Olympiadum Descriptione commisos, castigavit.

38) In Epist. ad Hoffmann. etc. p. 585.

39) BML. Gr. Lib. IV. cap. XIII. III. 3. T. III. p. 404 ed. Hamb. a. 1717. 4.

40) a. v. 964/965.

41) Sic Phlegontis opus inseruit Photius Cod. XCVII. p. 146. Hoeftel. p. 83 Bekk.

42) Bail. a. 1568. 8.

43) Vid. Cl. Salinas, ad Spart. Hadr. cap. 16. et Fabric. BML. Gr. Lib. IV. cap. 13, 3.

44) Cod. XCVII.

45) Vid. notas Olympiadiam, quas diximus, subiectas.

scriptoris coniecturam facerent, fefellit ratio, Reinesium fefellit certissime. Neque enim opus nostrum in Olymp. CCXLIX. finitum reperimus propterea, quod auctori eius per aetatem non liceret progredi alius, sed quod illa ipsa Olympiade Africanus catalogum terminavit stadionicarum⁴⁶⁾. Quorum nominibus cum tota Graecorum rerum memoria continetur⁴⁷⁾: Olympiadem Scriptor desinendum putavit eo ipso loco, quo Olympionicarum nomina, temporum illuvie oblita, cessarent et ipsa. Denique Reinesius, ne ullam alius de Olympiographo bene merendi copiam relinqueret, etiam quam is secutus fuerit rerum divinarum formulam, data opera inquisivit. Eo enim tendunt profecto verba illa: „Existimem quoque gentilem fuisse, nisi verba sub a. 4. Ol. CCXXVII. de templi Dei Hierosolymis aliud suadere possint.“ En hominem; mirifice oculatum, quippe qui paganism et Iudaism ipsis umbris dignoscat. Idem tamen multum intelligendo fecit, ut nihil intelligeret. Qui si verba, minusculis expressa litteris: *ΧΡΙΣΤΟΥ ΗΛΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ*⁴⁸⁾, paululo accuratius considerasset, non commisisset, ut ipsam tanquam tesseram ignorasse videretur Christianae fidei.

Misis igitur Reinesii nugis, ad castigandam alium errorem accedimus, in quem pellexit Viros Doctos nota de Olympiadem recessionis auctore dubitatio. Quam enim nonnulli non satis discernent *Olympiadem* inter et *stadionicarum* *εργασιας*, factum est, ut, qui ad illius scriptorem pertinent, scrupuli, eos incite referrent ad hanc. Cuius confusionis imprimis accusandi sunt Steph. Clavierus Gallus et A. Maius Italus. Quorum prior dum in essenda Graecorum historia antiquissima ad seditionem, Athenis motam a Cylone, delitus, hunc Cylonem eundem videri dicit cum eo, qui Olymp. XXXV. diaulo palmam meruerit secundum Olympionicarum catalogum, huius tamen libri adeo suspectam sibi finxit auctoritatem, ut in nota disertis verbis vindicandam censerit⁴⁹⁾. „La date, inquit, de sa victoire ne se trouve que dans la liste des Olympiades, que Jos. Scaliger a inserée dans son Eusèbe Grec pag. 40. Mais comme il a donné cette chronique grecque d'après beaucoup de recherches, qu'il avoit faites tant dans les livres imprimés, que dans les manuscrits, elle mérite toute notre confiance.“ Vide quantas, quaque sine ulla causa sollicitudines sibi struxerit Vir „Doctus, quasi vero quisquam, qui quidem bene speret, accuratissimum illum et ex ipsis, ni fallor, primariis harum rerum fontibus haustum stadionicarum catalogum, in suspicionem vocare *της ροδιας* posset. Constat enim particulam esse Chronici Eusebiani, a Iulio Africano, qui rursus ex Eleorum tabulis profecisse videtur, depromptam, eamque genuina forma adhuc servatam in codice Parisino, cuius apographum quoddam et Scaliger olim nactus erat Casauboni beneficio⁵⁰⁾, et nuper in Anecdotis suis iterum publicavit Cramerus⁵¹⁾. Clavierus autem cum quibus verbis Scaliger⁵²⁾. *Συναγωγης ιστοριαις* se partim ex editis partim ex nondum editis libris collegisse affirmat, ea in Africani catalogum dicta putaret, ad notatam a nobis diversissimarum rerum commutationem adductus esse videtur. Quid? quod etiam Maius ille, cuius indefesso studio nova in dies veterum fragmenta et bibliothecarum Italicarum pulvere in lucem prodeunt, nescisse videtur, qui esset litis sat agitatae cardo. Etiam enim atque etiam laetatur⁵³⁾, quod reperto Eusebii codice Armeniaco tandem ali-

46) Vbi. nota infra a. I. 69. 1651. coll. Scal. in Add. Nott. ad Graec. Euseb. p. 426 b.

47) Vbi. Scaliger L. I.

48) Sæ Olymp. CCH. 4.

49) Hist. des premiers temps de la Grèce. Ed. I. a. 1809. 8. T. II. p. 295 not. 2.

50) Vbi. Hæd. Preleg. ad Thes. Temp. p. 24 et in Add. Nott. ad Graec. Euseb. pp. 426 a. 430 a.

51) in Anecd. Paris. Vol. II. Oxon. a. 1839. 8.

52) in calce Add. Nott. ad Graec. Euseb. p. 431.

53) In Praef. ad Euseb. p. XI: „Olympiadem liber a Scaligero olim editas suspicionem aliquam fictionis contraxerat [Hic sententiae quod in nota 2. imprimis indicatas dicit Vallerium, falsum et ipsum est. Vallerius enim, ut infra videbimus, non de Africani stadionicarum indice, sed de

quando futurum sit, ut ille stadionicarum index pro Scaligeri foetu haberi desinat. Non invideremus suum meritis Viro gaudium, modo quisquam reperiretur, qui indicem illum aut negaret vetustum aut Scaligeri lucubrationem esse contenderet⁵⁴). Nunc vero de hoste mere felleio triumphat. Peperit autem Maii errorem ipse, ut videtur, titulus, paginulum ambiguus: *Ὀλυμπιάδων δραγμαί*, quippe quo et Eusebius⁵⁵) ad designandum Africani stadionicarum catalogum, et qui vulgo Anonymus circumfertur ad inscribendam suam per Olympiades digestam historiam utatur.

Sed nolumus amplius delineri in castigandis erroribus, qui ut sunt manifesti, ita nec potuerant, quin animadvertenter et perstringerentur, diu perdurare. Primus autem recte de Olympiadum Recensu indicavit eumque los. Scaligero auctori vindicavit Dionysius Petavius, qui simul Meursii veteres libros ex Anonymo suo corrigentis ineptias diserte reprehendit⁵⁶). Repetit fero Petavii verba Philippus Labbeus⁵⁷), notans et ipse Meursii Vossique harolationem. Sensit verum Aegidius Menagius, qui tamen cum Olympiographum nunc Anonymum nunc Scaligerum appellat, Meursii inter et Petavii sententiam videtur fluctasse⁵⁸). Quarum utram praestaret amplecti, nec Iacobo Palmerio⁵⁹) aut T. Winstanleio⁶⁰) satis con-

Scaligeri Olympiadum recens locutus est]. Nunc vero et vetus esse confirmatur, et codicum mendis lacunisque spoliatur." Item ad finem Africani stadionicarum p. 163 not. 4: "Librum hunc Olympiadum quum Graeco olim Scaliger in Eusebio suo edidisset, docti homines alii quidem veteris auctoris lucubrationem, alii vero ipsius Scaligeri foetum indicaverant. Nunc pervertimus arm. noster interpres, qui sibi fere praeter ipsum Scaligerianum libellum exhibet, scripturam hanc et ab omni *Ὀλυμπιάδων* suspicione liberat, et sine dubio antiquam atque eusebiana esse confirmat." Castigavit errorem Maii etiam B. G. Niebuhrus in Script. Phil. et Hist. Min. Collect. I. Bonn. a. 1828. 8. p. 212. Nihilominus repetitus legitur in altera Raebii Aemmonii, Hieronymiani additamenti aucti, editione, quam idem Maiss in Scriptorum Veterum Novae Collectionis Tomo VIII. publicavit. Rom. a. 1833. 4. p. 165 seq. not. 3.

54) Unus, quantum scimus, de ea re paullo quam par est dubitantis locus est Casp. Valckenarius Annot. in Theocrit. Adonia. Digress. III. p. 269 G. [ed. L. F. Heiderich, Vol. II. p. 94]: "Ut verum forte sit, in Codice quodam Regiae lib. repertum brevem quandam Olympiicarum catalogum, quem habuerit Scaliger." Concedit igitur tantummodo, quod caeteri omnes pro certo et posant et posuerunt; sed concedit tamen.

55) p. 45, 9 ed. Scal.

56) De Doctrin. Temp. Paris. a. 1637. Fol. Lib. XII. p. 309: "Hinc apparet falsum esse, quod lib. I. de Archonibus Atheniensium C. 8. et 9. perhibetur, Theion non annum archontem fuisse, et ante Creontem, qui primus annos est, existisse. Unde et Pausaniam frustra corrigi, usus Anonymi auctoritate nititur. Atqui Anonymus iste non alius est, quam Scaliger."

57) De Scriptur. Eccles. Dissert. Paris. a. 1660. 8. Tom. I. p. 36.

58) Aeg. Menagius in egregiis ad Diogenem Observationibus, quae primum Londini a. 1663. Fol. praedierant, libello nostro acrius eum, auctorem eius nunc (I, 42) Anonymum in Descriptione Olympiicarum, vel (VIII, 90) Anonymum de *Ὀλυμπιάδων δραγμαί*, nunc (I, 101, II, 106). Auctorem Descriptionis Olympiicarum sive (V, 35.) *τῆς Ὀλυμπιάδων δραγμαί*, nunc Olympiadam aut Auctorem (I, 68, II, 11, III, 3) aut Scriptorem (II, 28, 43, 45, III, 4.), nunc denique (I, 119) Olympiographum dicit, eumque eadem, quae veteres codices, lauce penitat. Uno tantum et altero loca, quae vera esset operarii istius ratio, persensisse videtur, eam tamen sententiam ad dilucidum sibi omniq. scrupulo liberam veritatem non perdidit. Sic I, 62. Descriptionem Olympiadam a Scaligero collectam ait, II, 44. *δραγμαί* *Ὀλυμπιάδων* Scaligerianam appellat, ipsamque VIII, 52. Scaligerum in Descriptione Olympiadam excitat. Cf. id. eodem ad I, 74, ubi: "Idem legas, inquit, in Descriptione Olympiadam, Olympiade *ΜΘ.* *ἡμεῖς τῆς Ἀγλιπιδάδων* — *τὸ δραγμαί*, quae ex Diogene nostro excerpit sine dubio Scaliger."

59) Iac. Palmerius Exercit. in optimos fere auctores Graecos. Lugd. Bat. a. 1698. 4. p. 365: "Si recensio Olympiadam aliquid fidei meretur (et meretur quidem, siue eius compilerator fuerit Scaliger, siue ex quadam antiqua scheda eam publicaverit), nostra coniectura veritate nititur."

60) T. Winstanleius in edit. Aristot. de Poet. Oxon. 1780. 8. ad ep. III. Annot. p. 274: "(Chionides) ab anonymo Scaligeri Olympiadam descriptore vel Scaligero ipso male, ut videtur, collocatur ad Ol. LXXX. [leg. LXXIII]."

stetit. Alii, velut Io. Alb. Fabricius⁶¹⁾, Dominicus Vallasius⁶²⁾, Lud. Caspar Valckenarius⁶³⁾, Fr. Th. Welckerus⁶⁴⁾, Ernestus Poppo⁶⁵⁾, Simon Karstenius⁶⁶⁾, licet prius deteriorum causam essent secuti, retractata tamen sententia, meliori se patronos addixerunt certissimos. Omni autem, non dico erroris commisi culpa, sed etiam palinodia cantatae acerbitate carent ii, qui Olympiadum libri iadoleum subtilius rimati, a Scaligero cum e diversis auctoribus Graecis et Latinis compilatum esse statim ab initio et sine ulla animi dubitatione intellexerunt. Atque horum chorus, cuius dux Petavius, amplexissimus gravissimisque est, cocentibus eo Thoma Stanleio⁶⁷⁾, Claudio Salmasio⁶⁸⁾, Ricardo Bentleio⁶⁹⁾, Ludolpho Kuestero⁷⁰⁾, Eduardo Corsino⁷¹⁾, Petro Wesselingio⁷²⁾, Davido Ruhnkenio⁷³⁾, Io. Iac. Reiskio⁷⁴⁾, Fr. Aug. Wolfio⁷⁵⁾, G. Ch. Harlessio⁷⁶⁾, God. Henr. Schaefero⁷⁷⁾, Friderico Cren-

61) Io. Alb. Fabricius, quinquam in B.M. Gr. sub Sosithoe Ἰσσιππὸς ἀντιπαύσης a Scaligero editam dicit, ut sub Chionide etiam apertius Anonymum Scaligeri Olympiadum descriptorem laudet, item tamen et alia eiusdem operis locis, velut lib. II. cap. 15. lib. IV. cap. 13. et in Bibl. Aenig. Hamb. 1713. 4. p. 168. suae veram de Olympiadum Recensitionis auctore sententiam pronuntiat.

62) Dom. Vallarius in Praef. ad Chron. Eusebio-Hieronym. Opp. S. Eus. Hieronym. Veron. a. 1740. Fol. Tem. VIII. p. XVII: „Denique alia Collectanea illa sola Graeci infarcti, quae nec Veteris alicuius Scriptoris sunt illam, inquam, Ἰσσιππὸς ἀντιπαύσης, et Ὀλυμπιάδων ἀντιπαύσης, quam recte pridem animadvertent eruditii viri fuisse ab ipse Scaligero collectam digestamque ex variis cum editis, tum ineditis Scriptoris, non Graecis modo, sed etiam Latinis, quorum loca Graece convertit.“ Haec acute sane et accurate Presbyter ille, modo et modeste nec ita magnifice perorasset, quod cum rem ipse nesciret nunquam. Et tamen aescit eam, cum non multa ante notam ad p. 382 scriberet. Quid enim his verbis apertius: „De aliorum Auctorum in deficiendis Aeschyl' amice (add. ventum est ad tale quid) diximus paulo ante: quinquam et vetus Auctor Anonymus, qui Olympiadum ἀντιπαύσης composuit, secundo illius praetoria anno cum Eusebio adscribit.“

63) Lud. Casp. Valckenarius ad Eurip. Phoeniss. Francofurti a. 1755. 4. Praef. p. VI: „Alia etiam error hic corrigi poterit, quia, a multis propagatum, alicubi secutas sum. Euripidis Phoenissae primum commissae fuisse dicuntur anno primo Olympiadis LXXXVII. Muenio ceterisque, qui hoc tradiderunt, praecit in Collectanea historica Io. Scaliger.“ Eandem sententiam post etiam distinctius exposuit in Illa X. Theoric. Idyll. Edit. p. 269 B. C. 270 A. ad Lugd. Bat. Vol. II. p. 94 seq. ed. Heind.: „Haec arctius leguntur in Ἰσσιππὸς ἀντιπαύσης, quam publicavit Vir Maximus, Io. Scaliger.“ Et paulo post: „— laboriosae istius Ἰσσιππὸς ἀντιπαύσης sine dubio Scaliger ipse auctor est, qui veterem a se lecta in istum ordinem disposuit.“

64) Fr. Th. Welckerus in Fragm. Aemaniae Lyr. Giss. a. 1815. 4. de Olympiographo caute quidem, nec tamen ita, ut error non eluceat, in hunc modum scribit p. 8: „Contra ea, a quo consensu est Ἰσσιππὸς ἀντιπαύσης ad calceum Chionici Eusebiani in editione Scaligeri, cum Suida convenit.“ Sed duodecim annis post cum in Hippocratis et Aesonii Iambographorum Fragm. Götting. a. 1817. 4. p. 10 seq. Collectionem illam Scaligerianam titule appellat, tum Scaligeri inde sententiam quendam proferi in Fr. Creuseri Melet. Part. II. Lips. a. 1817. 8. p. 8 not. 6.

65) Ern. Poppo primum quidem in Notis ad Marcellinianam Theocritidis vitam Praeleg. ad Thuc. Vol. I. P. I. p. 327 a. iterumque p. 331 z. lectores ad Anonymum de Ὀλυμπιάδων ἀντιπαύσης ablegat, post tamen ad Thuc. V. 49. Vol. III. P. II. p. 570 accit et corripit errorem.

66) Sim. Karstenius in Empedocle Opp. Philos. graec. vet. Amstel. a. 1838. 8. Vol. II. P. I. p. 9. not. 19. ad anonymum provocat auctorem, pro quo tamen in Parmenide Vol. II. P. II. p. 6 ipsum recte substituit Scaligerum.

67) Th. Stanleius in Historia philosophiae (Anglice. Lond. a. 1855. 4.) Lat. vert. God. Olser. Lips. a. 1711. 4. p. 110. Vid. id. ad Aeschylum Lond. a. 1663. Fol. p. 706. et ad Theophrastum v. I.

68) Cl. Salmasius in Exercit. Pisian. Traiect. 1678. Fol. p. 247 C. et 256 B., qui tantum in eo peccat, quod Ὀλυμπιάδων appellat pro Ὀλυμπιάδων aut ἀντιπαύσης aut ἀντιπαύσης.

69) Ric. Bentleius in Dissertat. de Epict. Philoz. Lond. a. 1699. 8. p. 158. 214. 282.

70) Lud. Kuesterus ad Suidam Cantab. a. 1705. Fol. a. v. Ἰσσιππὸς Vol. II. p. 417.

71) Ed. Corsinus in Fastis Attica. Florent. a. 1744. 4. T. I. p. 8 not. 2. T. II. p. 4. al.

72) Pet. Wesselingius ad Diod. Amstel. 1745. Fol. Lib. XIII, 42. XV, 71. Excerpt. Peiresc. T. II. p. 553, 67.

73) Dav. Ruhnkenius ad Timari Lex. Plat. Lugd. Bat. Ed. II. a. 1789. 8. s. v. Ἰσσιππὸς.

74) Io. Iac. Reiskius ad Dionys. Halic. Disarch. Opp. Dionys. Lips. a. 1774—1777. 8. Vol. I. p. 649.

75) Fr. A. Wolfius in Epistola ad Schellenbergium suum, huius ipsius Antimachi Edit. annexa, p. 124 seq. id. in Prolegomenis ad Herod. Hal. 1795. 8. p. LXXIX. not. 34.

76) Gottl. Chph. Harlessius ad Io. Alb. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 322 a. v. Sosithoe, p. 438. s. v. Chionides.

zero⁷⁶), Augusto Boeckhio⁷⁷), Ignatio Liebelio⁷⁸), Aug. Ferd. Naekio⁷⁹), P. I. B. Auchero⁸⁰), M. H. E. Meiero⁸¹), G. F. Schoemanno⁸²), Godofredo Bernhardio⁸³), B. G. Niebuhr⁸⁴), Aug. Meinekio⁸⁵), Henrico Clintono⁸⁶), G. Suetonio⁸⁷), Fr. Nevio⁸⁸), Io. Henr. Krausio⁸⁹), Car. Henr. Lachmanno⁹⁰), Antonio Westermanno⁹¹). Attamen cum Viri illi plerique Scaligerum Recensionis nostrae auctorem esse simpliciter affirmarint, vel solo operis laudandi modo sententiam inauerint, eius autem sententiae aut nullam aut certe non sufficientem reddiderint rationem: fieri non potuit, quin error, sexcentis explosus, hic illic denique emergeret, suosque inueniret amatores, qualem nuper actus est Vargesium⁹²). Qui, ut tandem aliquando desinat redire, novasque in litteris turbas excitare, refutandus potius, quam reiciendus est, et refutandus quidem argumentis his, quae *Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῆς* Scaligeri opusculum esse certissime evincant. Illa autem argumenta plurima sunt, et firmissima, quae hac dissertatione complecti conabor.

Cap. II.

Iam vero qui de auctore libri alicuius ignoto disputat, cum testimonium de illo anquirere consentaneum est eiusmodi, cui non sit cur diffidatur. Quo invento qui traditur scriptor, eius ingenium cum scripturae indole accurate debet se comparari, ut conspirent altera cum altero necne, appareat. Age: nos quoque illam sequamur viam, ipsa quaestionis nostrae ratione commendatam. Videtur autem de Olympiadum Recensionis auctore

77) G. H. Schaeferus ad Dionys. de Compos. Verb. Lips. a. 1808. 8. cap. IV. p. 67.

78) Fr. Creuzeri in Hist. Graecor. Antiquiss. Fragm. Heideib. a. 1806. 8. p. 90 not. 1., ubi Ves-sianus ob adhaerentem suam in Anonymi harioletum merito reprehendit; profecto ut mireris, quomodo idem ad Fr. Sylberg. Epist. V. p. 26 Vossii sententiam retroquere, eamque adeo Eusebii Armeniaci confirmari suffragio sibi persuadere possent. Qui error prorsus similis est ei, quo supra deceptum vidimus Maiam. Cognominis autem V. S. *ὀλυμπία* et nota quadam A. Boeckhii in Act. Acad. Boruss. Berol. a. 1832. Cl. Hist. phil. p. 22. Ipsam Creuzeri librum naurici non potissimum.

79) A. Boeckhii scriptis, schoti De Graec. trag. princip. Heideib. a. 1808. 8. p. 210, De Metris Fundar. in Pind. Edit. Vol. I. P. II. a. 1811. 4. p. 2 not. 4., in Cantab. chronolog. ad Maru. Par. C. I. Gr. Vol. II. a. 1832. Fol. p. 336, De Disposit. Anthid. Philochor. in Act. Acad. Boruss. Berol. 1832. 4. Cl. Hist. phil. p. 22, quo postremo loco eos, qui Olympiadum Descriptionem pro vetere monumento laudare perseverarent, de errore expressis verbis monuit.

80) Ign. Liebelius in Archilochoi Reliq. cum commentatione de Vita et Scriptis poetae. Ed. pe. Lips. 1812. 8. p. 8.

81) A. F. Naekius in Choeril. Sam. Reliq. Lips. 1817. 8. p. 4.

82) P. I. B. Aucherus ad Rumb. P. I. p. 302 not. 1.

83) M. H. E. Meierus De Bonis Damnatorum et facinor. debitorum Bibl. H. Berol. a. 1819. 8. p. 97.

84) G. F. Schoemannus de Comitibus Atheniensium Bibl. H. Gryph. a. 1819. p. 381 not. 19.

85) God. Bernhardus in Errorestheticis. Berol. a. 1822. 8. p. 248 not. coll. eiusd. Litterarum. Encyclop. philol. Halis a. 1832. 8. p. 303 not.

86) B. G. Niebuhrus in Comment. Act. Acad. Boruss. Berol. a. 1819. 4. inserta, quae iterum typis descripta extat in eiusdem Script. Philol. et Hist. Min. Coll. I. Bonn. a. 1828. p. 211 seq.

87) Aug. Meinekius De Vita et Scriptis Epichorici. Götting. a. 1823. 8. [Vid. eiusd. Analecta Alexandriae. Berol. a. 1843. 8.] p. 40.

88) Henr. Clintonus Fast. Hell. Tom. II. Oxon. 4. [Edit. I. a. 1824.] Edit. II. a. 1827. Introd. p. XXIV seq. [Vert. ex Angl. in Lat. G. G. Kruggerus. Lips. a. 1830. 4. Proseum. p. XXV. seq.] Is omnium accuratissime de libello nostro agit, huiusque de eo agitatae brevis quidam historiarum exhibet.

89) G. Suetonius in Act. Acad. Boruss. Berol. a. 1824. 4. Cl. Hist. phil. p. 28.

90) Frid. Nevius ad Soph. Traged. Lips. a. 1831. 8. p. XI.

91) Io. Henr. Krausius in Thengre Hal. a. 1835. 8. p. XI, in Olymp. Vindob. a. 1838. 8. p. XIV seq.

92) Car. Henr. Lachmannus De Hepalid. Laced. Vindob. a. 1836. 8. p. 312 not. 2. p. 314 not. 1.

93) Ant. Westermannus ad Voss. de Hist. Graec. Lips. a. 1838. 8. p. 70 not. 26.

94) Vargus in Spec. Quaesit. Lucilian. in Mus. Rhod. Cycl. III. Pate. I. a. 1835. 8. p. 40. Deceptus in sine dubio a Chavero est.

documentum nullum posse gravius disertiusve inveniri, quam ipsius sua sibi hoc modo vindicantis Scaligeri⁹⁵): „Postremo Συγκαταθήκη Ἱστορικῆς, a nobis partim ex editis partim ex nondum editis scriptoribus collectam (adiicimus), quae non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiae illustrandam magno praesidio erit, si quis neque negligenter eam legere, neque nostros labores maligne interpretari volet." Eadem fere verba etiam in Thesauri fronte extant, ubi, quae continentur in eo, expositurus auctor ultimo loco ponit Ἱστορικὴν Συγκαταθήκην, his additis: „Collectanea historiarum partim ex iis scriptoribus, qui nondum editi sunt, partim ex iis, qui editi. Penus antiquae memoriae locupletissimum, totum fere Eusebium illustrans." Auget fidem etiam brevis notula, Olympiadum Descriptioni ab Alexandro Moro pag. 313 praemissa, ut doceret lectorem, quanta diligentia curasset Scaliger, ut altera eius operis editio priori amplior et emendatior prodiret. Scribit enim haec: „Quae in his Collectaneis historiarum promixis aliquot paginis alio caractere aut Notis expressa sunt, ea in Exemplari adiecta erant manu Scaligeri. Quaedam praeterea ab eodem leviter interpolata, et quaedam penitus sublata memineris. Quae illa, diligens et studiosus lector, facta collatione novae huius editionis cum priore, facile deprehendet." Accedit, quod Scaliger etiam in annotationibus ad Eusebii Graeca et Latina πολιτογράφειας illam *Olympiadum Ἱστορικῆς* suam Olympiadum Collectionem Graecam⁹⁶), vel sua Olympiadum Collectanea⁹⁷), vel denique sua simpliciter Collectanea⁹⁸) innumeris locis appellat, eorumque adeo fontes passim indicat⁹⁹): profecto ut non intelligamus, quomodo multi Viri Docti tam nitida et manifesta documenta negligere potuerint. An fortasse non tam neglexerunt, quam contempserunt, scilicet Scaligerum aliena sibi vindicasse fraudemque Anno illi Viterbiensi contrariam commississe criminantes? Qua tandem, obsecro, causa motum? Videlicet laudis comparandae insatiabili quadam cupiditate. Nolo ego ad illud confugere, quod de Scaligero dici verissimo potest, excellentem virtutem non indigere, quo cernatur, gloriae speculo. Potest enim de gloria illecebris alia esse aliorum sententia. Quin vereor quod uti argumento, quod primum mea mihi suppeditabat Scaligeri admiratio, talem scilicet fraudem a tanto viro alienam fuisse instillans — vereor, quia de Scaligeri moribus non una semper atque consentiens vox fuit. Ne multa: Scaligerum utique prudentem fuisse unusquisque concedet. Prudens autem, credo, non eo procedit temerantis, ut pro suo foetu vetustum vendiderit codicem, cuius praeter exemplum a se collatum, atque, ne falsarium prodaret, flammis commissum, alterum aliquando plane simile dies in lucem proferre facillimo possit. Praeterea, quandoquidem de gloria dici semel coeptum est, Iosephus Scaliger nomen suum ad immortalitatis memoriam aliis monumentis firmius certiusque consecravit, quam Olympiadum ista Descriptione, quae laudes eius aequae non augeat, uti nec gigantis humeris invecus pumilio gigantem ipsum maiorem reddiderit. Mihi quidem Vir Summus infra se descendisse videretur, si e centonis illius emendata auctoritate se cretarum esse credidisset.

Quam igitur nihil couasse sit, cur Scaligero semet ipsum cum Historiarum Collectionem, tum, quae primaria eius pars est, Olympiadum Descriptionem confecisse testanti fides denegatur: ille, quomodo ad exarandum eiusmodi opus deduci poterit, deinceps quaeritur. Ae postulat huius loci ratio, sic auctoris sibi imaginem,

95) In calce Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 431 init.

96) Nott. in Graec. Euseb. p. 418 h. Animadv. p. 123 a.

97) Nott. in Graec. Euseb. p. 419 h.

98) Ibid. p. 421 h. Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 428 h. 429 a. Animadv. p. 85 b. 124 a.

99) Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a. ad Ol. p. 7.

quo possit alter cum altero contendere: nec nos deessemus rationi, nisi intelligeremus, in tanta re defuturam nobis orationem. Quam enim similis cognoscatur simili: qui sperare licet fore, ut parem summis virum aequiparet nostrum praeconium¹⁰⁰)? In hac igitur inopia nostra opportuno accidit, quod libri nostri indoctis ita comparata est, ut, quantopere Scaligero conveniat, cum e studiorum eius ratione in universum notissima subidiotisque facillime definiendis, tam e primariis quibusdam, quae in historia et chronologia antiqua scriptorumque veterum censura secutus sit, sententiis salis superque demonstrari possit. Quae sint istae sententiae, post exhibitam libelli nostri descriptionem apparebit.

Est autem *Ὀλυμπιάδων Ἱστορίαι* nihil aliud, nisi succincta quaedam rerum, quae ad memoriam antiquam pertinent, recensio, e diversissimis petita veterum libris, eoque per Olympiadum annos digesta sic, ut in stadionicarum titulis Olympiades ipsae, in Archontum vero Atticorum nominibus singuli Olympiadum anni, quoad eius fieri posset, suspensi sint. Orsus autem auctor ab ipsa prima Olympiade, qua Coroebus Eleus stadio palmam meruit, caeterorum populorum historiam passim tantummodo nec nisi data occasione attingens, res Graecorum usque ad Olymp. CXIX, 3. praecipue persequitur. Cuius quae prioribus LXXIV. Olympiadibus pars continetur, tyrannidis, a Lydis in Graeciam indeque in Siciliam et Italiam propagatae, initia et incrementa singulorum cum diligentia recenset, nixa illa Dionysii¹⁰¹), Plutarchi¹⁰²), Memnonis¹⁰³), Phlegontis¹⁰⁴), Pausaniae, Diogenis Laertii, Africani¹⁰⁵), Tatiani, Clementis Alexandri¹⁰⁶), Scymni Chii, Strabonis, Ptolemaei¹⁰⁷), Stephani Byzantini, Athenaei, Solini, Homeri Pindarique Scholiastarum, Harporationis, Suidae, Tzetzae¹⁰⁸) auctoritatibus. Eusebius, uti in hac, sic in caeteris libri sectionibus, nusquam, aut rarissime in auxilium vocatus reperitur. Sed etiam detracto eo magnam istam admiraberis auctorum huic loco adhibitorum copiam, quacum magnopere pugnat rerum traditarum tenuitas. Verum ecce! ab Olymp. LXXV. usque ad Olymp. CXIX, 3. quam multus, quam disertus est auctor, quam referri gravissimarum rerum notitia singuli adeo anni! Scilicet novus inde historiarum fons, isque, cum per Olympiadum annos defluit, Olympiadum Descriptori commodissimus, ei apertus est, Diodori Bibliotheca, cuius liber undecimus amissis illis, qui proximo praecedunt, ab illa ipsa Olympiade ordiuntur. Ita locupletem testem nactus, testis aequae locuples evadit. Quae res et ipsa nonnihil ad eludendum eorum opinionem confert, qui librum nostrum veteris auctoris foetum iudicarent. Quid enim? Egone ut veterem aliquem scriptorem admiror eum, qui nihil sciat, quod non idem testantur veteres auctores reliqui, cum iis parce loquatur, multus sit, conticescat? Profecto enim ubi apud Diodorum biennii res gestae¹⁰⁹) litterarum naufragio interierunt, etiam in Olympiadum Reconsu duorum annorum latercula vasa reperiuntur, ut si hic ab antiquo aliquo scriptore compositus esset, mira, hercle, ea fortunae constanter videri deberet, quae, tanquam ad Mithridatis litteras, una apud duos diversos scriptores

100) Sufficit de Viri laudato indicium Viri aequae laudati B. G. Niebuhr apponisse, qui in Hist. Rom. ed. H. Berl. a. 1827. 8. T. I. p. 259 not. 640: „Scaliger, inquit, stand auf dem Gipfel universal lebendiger philologischer Gelehrsamkeit, wie keiner nach ihm und so hoch in Wissenschaft jeder Art, dass er mit eigenem Urtheil, was ihm auch vorkommen mochte, fassen, nuxae und richten konnte. Was ist gegen ihn der hochgelehrte Salmasius? Und warum nennt Frankreich nicht Scaliger gegen Leibnitz?“

101) in Antiq. Rom.

102) in Vita.

103) ap. Plut. ed. CCXXIV.

104) *Vergo. de Olymp.* ed. I. G. Fr. Front. Ed. I. a. 1775. 8. Ed. H. Hal. a. 1822. 8.

105) ap. Euseb. Scal. p. 39 seqq.

106) in Stromatis.

107) in *Μετὰ τὴν Ζερύτην*.

108) in Chd. Hist.

109) Vgl. not. ad Olymp. CXV, 1. 2.

ruina eiusdem memoriam temporis obrui voluisset. Praeter Diodorum et plerosque, quos supra laudavimus, veterum libros¹¹⁰⁾ auctor in hac Descriptionis suae serie, quae et ipsa in Graecorum maxime factis enarrandis occupata, nonnulla ex Aegyptiorum, Persarum, Romanorum historis delibare pergit, Poenorumque rebus passim memorialis Macedoniae regnum addit, et cessantibus antiquiorum civitatum dominationibus Syracusanam tantummodo altius persecuta, Pherarum, Molottorum, Bospori, Phrygine, Cariae, Heraclaeae, Cypri regulos et tyrannos assumit, Thucydides potissimum, Xenophontis, Arriani, Dexippi¹¹¹⁾, Plutarchi personali Historica contulit, poetarum etiam Graeciae scenicarum Scholia et Didascalias compilavit, unamque et alteram notulam e Theophrasto¹¹²⁾, Aeliano¹¹³⁾, Plinio¹¹⁴⁾, Seneca¹¹⁵⁾ transcripsit. Qui cum inde ab Olymp. CXIX, 4. Diodori Bibliotheca orbus factus esset de novo, priori silentio atque inopiae redditus, Polybio, Dionysio¹¹⁶⁾, Strabone, Diogene, Africano, Orosio, Seida, unicis fere usitur testibus. Hinc Recensus noster cum per IX. Olympiades, quarum decursu Pergameni et Parthici regni initia annotantur, nullam fere populi alicuius praecipuam habuisset rationem, quasi sponte sua ad res a Romanis gestas delabatur, qui quomodo, licet inactati domesticis bellis et tumultis, nec raro victi a Parthis et Germanis, postremo tamen totum fero terrarum orbem sibi subiecerint, deinceps exponit. Profluxerant autem res, ab Olymp. CXXVIII, 3. usque ad Olymp. CXLIV, 4. enarratae, non omnes quidem, at plurimae ex Polybio. Praeterea illorum aliquot, quos diximus, recurrunt, ac primum obviam sunt Cornelius Nepos et Iustinus. Appianum plerumque spectum, certe eius auctoritatem, si de duobus locis decesseris, nusquam solum adhibitum esse videbis¹¹⁷⁾. Quod de Appiano, idem fere valet de Zonara¹¹⁸⁾. Quorum quod nihilominus suo utrumque loco a nobis appositum reperies, factum eo puta, non quo fons Olympiadum Descriptionis ostendatur, sed ut auctorem, qui de quaque re tradiderint, numerus compleretur. Inde auctor noster ad Latinos scriptores, quos etiam in superioribus quibusdam Olympiadibus compilaverat¹¹⁹⁾, saepius confugere coactus in Graecum eos sermonem transtulit, ita ut, detractis nonnullis a Plutarcho, Pausania, Africano, Suidaque de promptis annotationibus, plerasque aut Livio aut Velleio aut Plinio aut Eutropio aut Orosio acceptas referre videatur: donec ad Olymp. CLXXVII. perventum est, ubi egregium Phlegontis fragmentum, quod a Photio¹²⁰⁾ servatum cupide arripuit, largissimam ei excribendi copiam suppeditavit. Hinc aut potius inde ab Olymp. CLXXXIII, 2. usque ad finem, praeter Sestonium et Spartianum, primarius ei dux extitit Dio Cassius, cuius quidem testimonio ita usus est, ut, quotiescunque ex eo non satis appareret, cui anno res quaeque assignanda esset, verbis eam illustraret Dionis, annum ei, aut ex Eusebio¹²¹⁾, aut e Tacito¹²²⁾ vel Seneca¹²³⁾, aut e nummis¹²⁴⁾ definitum,

110) Dionysii tamen non Antiquitates, sed Opuscula Rhetorica.

111) Praepe. ab Eusebio servata.

112) De Lapidibus.

113) Var. Hist.

114) Nat. Hist.

115) Epist.

116) in Diogene.

117) Vid. not. ad Olymp. CXXXI, 1. de Romanorum, et ad Olymp. CXLIII, 2. de Poenorum strage: quo utroque loco numerus caesorum Appiano debetur.

118) Vid. not. ad Olymp. CXXXII, 1. de Attili Reguli morte et Carthaginensium ad Panorum clade.

119) Vid. ad Ol. XXVI, 4. XXIX, 1. not. 93. XXXI, 1. not. 103. XLI, 1. XLV, 1. not. 143. XLIX, 1. not. 162. LVIII, 1. not. 190. 202. C, 2. not. 716. CXVIII, 1. 1042. CXXXIII, 1. not. 1128. CXLIII, 2. not. 1164.

120) Cod. XCVII. p. 146 seq. Heusleli. p. 83 seq. Bekk.

121) Vid. ad Olymp. CCXX, 1. 2. not. 1584—1586. ad CCXXIII, 4. not. 1598. CCXXV, 1. not. 1605.

CCXXVI, 1. not. 1609. CCXXVII, 1. 2. 3. 4. not. 1611—1614. CCXXVIII, 1. not. 1616.

122) Olymp. CCVII, 1. not. 1498. CCX, 1. not. 1514.

123) Olymp. CCVI, 2. not. 1490.

ascriberet. Explicit opus, cuius postremae parti illustrandae, praeter aliquot Dionis, Taciti, Pansaniae Phlegontis¹²⁴⁾, Clementis Alexandrini, Stephani testimonia, Iosephus, Philostratus, Chronicon Paschale, veteresque nonnullae Inscriptiones¹²⁵⁾, quarum unam et alteram etiam prioribus partibus adhibuimus¹²⁶⁾, inserviant, in Olymp. CCXLIX, ad quam usque Africanus stadionicas descripsit¹²⁷⁾.

Illi fontes, hic ambitus, haec facies libri universi est. Cuius tamen propositum ut accuratius perspicuis, pauca addenda sunt de singulis quibusdam locis, ad quos lector attendere animum ob singularem, qua ab auctore pertractati sunt, diligentiam debet. Videtur autem ille in conficiendo opusculo triplici maxime ductus fuisse consilio, primum in publica, quam dicunt, civitatum vita, ut praeter bella, proelia, victorias, clades, insipidis regum et tyrannorum auspicia et decus, urbiumque et coloniarum origines recenseret, deinde in litterarum notitia, ut praeter poetarum, philosophorum, historicorum, rhetorum vitas, quidquid ad emendandam definiendamque temporum rationem pertineret, collectum afferret, denique in artium historia, ut praeter extructa templa aliaque id genus excitata monumenta et inventas machinas, rei agonisticae apud Graecos progressus ostenderet. In earum vero collectione rerum, quae ad triplex illud genus referuntur, vicit oblatam nonnunquam temporis assignandi difficultatem rei gravitas: in aliis, licet nullius, aut saltem parvi admodum momenti sint, temporum ratio, ceteris praesertim Archontum vel Olympiadum nominibus definiturum, pondus addere visa est ipsi rerum levitati. Hac mente cum caetera miracula, tum portentosos illos partus insertos esse existimes, quos si deessent nemo sane desideraret, qui tamen ut in Olympiadum Intercalis locum adipiscerentur, certi, quo excellunt, anni natalis praerogativa efficit.

Demonstratis iam fontibus libri, rerumque ex his haustarum delineata ratione, restat ut quo scribendi genere conceptum sit opus, verbo moneatur. Ut autem ab eo proficisceremur, quod maxime in consensum venit, universus Olympiadum Recensus epitome est, non e Graecis tantum, sed etiam e Latinis scriptoribus, quorum verba Graece reddidit, sed quorum nomina aequae ac Graecorum tacuit, compilata. Hinc qualem orationem relaturus sit, facile licet augurari. Excerptis est enim, omnes particulas, quibus auctor ipsius ad nexum alterius rei cum altera significandum utitur, in suo opere, quippe quod res nexu plerumque destitutas simpliciter recenset, exulere, ordinem verborum, si in fontibus propter oppositionis rationem aut nescio quam aliam cauissam inversus fuerit, vulgarem reddere naturaeque consentaneum, summum complecti fusa declarata, prorsusque omittere ad intelligendum non omnino necessaria. Atque his ipsis officiis optime perfunctum dices Olympiadum Descriptorem, quoadquidem excerptos veterum libros oratione plerumque *συντομῆος καὶ συλλέψεως καὶ συντομῆος* composita repraesentare solet¹²⁸⁾. Stilum igitur, quem proprio nomine appellamus, in tali scriptore, qualis est noster, tot illo tamque diversa referens orationis genera, quam diverso ille, e quibus profecit, stilo utitur, sponte intelligitur aequae frustra queri, quam formae in Proteo constantiam. Nolumus tamen hoc cum reprehensione viri illius dictum putari, qui, exuta penitus propria sua et peculiari scribendi ratione, testes antiquos, quantum fieri posset, ipsos loquentes¹²⁹⁾ inducens effecit, ut quo limpidiores de fonte rivos

124) Olymp. CCXXIII, 2. not. 1593. Cf. CCXXIV, 1. not. 1602.

125) *Musula*.

126) Olymp. CCXXI, 2. CCXXX, 1. 3. CCXLI, CCXLIII, 2.

127) Vid. Olymp. XXVI, 4. de Intermax, CIX, 3. CXIII, 2. de Menandro.

128) Vid. not. 69.

129) *ἄνθρωποι ἀντιθέτου καὶ ἀντιθέτου ἀντιστοιχίας* sunt exempla. Oratorem *ἀντιθέτου* exantiationem habes Olymp. LXIV, 1. coll. not. 232., ubi auctor pro Dionysii *ὀργιστικῶς* et *καὶ ἀντιθέτου* καὶ *ἐντομῆος* τὸν *ἀντιθέτου* *συντομῆος* posuit *ὀργιστικῶς*, Olymp. XC, 1. in *ἀντιθέτου*, Olymp. CXVIII, 2. in *ἐντομῆος*. De *ἀντιθέτου* dicendi genere vid. Olymp. CIII, 3. not. 772., Olymp. CXVII, 3. not. 1039., al.

130) *ἀντιθέτου*, inquit Kuesterus ad Suid. s. v. *ἀντιθέτου*.

deduxerit, tanto sit dignior fide historiae auctor. Sic qui scriptori vitio datur stili defectus, historici virtus extitit.

Est igitur libellus noster recensens rerum, ad memoriam antiquam pertinentium, chronologicus, isque, si auctoritatem spectas, e genuinis fontibus haustus, si materiam, Olympiadum annis applicatus, et ad regnorum successiones urbiumque primordia, ad historiae antiquae aeras, ad rei agonisticae initia et incrementa digerenda inprimis conversus, postremo si formam addis, ipsis plerumque veterum auctorum verbis illustratus. Tale vero opusculum congruitne cum Ios. Scaligeri studiorum ratione? Qui si — id quod statim ab initio manifestissimum est — opera sua, chronologiae praecipue addicta, ad condendum libellum nostrum facillime potuit deduci: elucetne etiam e fontium, rerum, verborum selecta Scaligeri imago, et temporis illa, quo vixerit, condicione, et criticis, quibus in portraetandis litteris indulerit, opinionibus circumscripta?

Videamus singula, orsiq; a fontibus inquiramus, primum quidem num omnibus iis, quos supra indicavimus, antiquitatis scriptoribus Scaligero uti licuerit, deinde num quid insit opusculo nostro, ex iis petilum monumentis, quae dumtaxat illius aetatem in lucem protrahere sint, denique num tres, quos ab Olympiadographo contemptos diximus, auctores Graecos, contemnendos etiam Scaliger duxerit.

Atque ad primam quidem questionem facilis responsio. Quippe in omnibus illis, e quibus consuta est Olympiadum Descriptio, vetustis codicibus, ne unus quidem reperitur, quin aut ante Scaligerum aut ab ipso Scaligero publici sit factus iuris. Id quod intelligit, quisquis vel levissimam antiquissimarum editionum notitiam contraxit. Dubitari deinde potest de monumentis potest — Inscriptiones dico et Nummos — quae in auxilium vocanda esse supra indicavimus. Sed haec quoque sufficit monuisse omnia et in Inscriptionum corpore, ipsis Iosephi Scaligeri ac M. Velsari auspiciis a Iano Grutero Antverpiensi edito¹³¹⁾, aut in Onuphrii Panvini Veronensis Operibus antiquariis¹³²⁾, consignata legi, et a Scaligero partim in libris, quos de Temporum Emendatione scripsit, partim in suis ad Eusebium Animadversionibus diserte allegari¹³³⁾. „At,” dixerit quispiam, „nonne continentur in Olympiadum Descriptione, quae scire Scaligero per sua litterarum subsidia non licuerit, quorumque notitiam nostra aetas monumentis iis acceptam referat, quae mortuo dudum Scaligero innotuerunt?” Hanc rem dignam esse, in quam inquireretur, iam Augustus Boeckhius¹³⁴⁾ significavit, magnum in ea instrumentum solum esse asserens ad libellum nostrum Scaligero vindicandum. Pulchrum quidem sit, incrementa recensere cuncta, quae e fontibus post Scaligeri mortem apertis memoria cepit rerum antiquarum. Nec tamen, si quid video, talem requirit operum expensum prudenter causae nostrae patrocinium. Sufficere enim, unum et alterum locum, in Recensu nostro singulari cum diligentia portraetatum, ita examinasse, ut num quid ei insit, quod Scaliger e suis litterarum admi-

131) Heidegger, a. 1691. Fol. Adhibito sunt Gruteri Inscriptiones Olymp. XXVI, 4. in Interamnia, Olymp. CIX, 3. et CCXIII, 2. in Memandro, Olymp. CCXXI, 2. in L. Velsari, Olymp. CCXXX, 1. in Rubeo, Olymp. CCXXX, 3. in Xystico, Olymp. CCXL. in M. Aurelio, Olymp. CCXLII, 2. in Batone: quibus singulis locis vide quae annotavimus. Ipso de Grutero quomodo indicavit Scaliger, cognosce ex Animadversionibus eius ad Eusebium p. 173 a. et 224 a.

132) Onuphrii Panvini [De Imp. Rom. Venet. a. 1558. Fol. esp. 15. Thes. Graec. T. I. p. 533] numeratam ratio quaedam habita est Olymp. CCXIII, 2. Vid. not. 1593. Idem Panvini de Ledi circensibus Ed. Paris. a. 1690 Venet. 1692. Thes. Graec. T. IX. p. 305. una cum Grutero duas etiam Inscriptiones illas affert, quarum alteras Olymp. CCXL. (not. 1638.), alteram Olymp. CCXLIII, 2. (not. 1644.), expressam distinxit. Fuit autem Panvini familiari Scaligero, a quo etiam laudatur frequentissime. Vid. Ad. Nott. in Graec. Euseb. cal. p. 430. Animadver. ad Euseb. pp. 8 b. 157 a. 168 b. 201 b. 207 b. 211 b. 218 l. 223 a. 223 a. 234 a. 237 a. 250 a. De Emend. Temp. V. p. 482 seq.

133) Vid. Scal. De Emend. Temp. V. p. 383. Animadver. p. 131 a. u. MDCCXXIX. De Emend. Temp. V. p. 482. V. p. 454. V. p. 476. 483.

134) De Dirgea. Athid. Philoch. in Act. Acad. Boruss. a. 1832. p. 22. not.

nuculis cognitum habere non potuerit, diiudicari queat. Nec diu quaeri debet eiusmodi locus, repertus et ipse a Boeckhio est et indicatus, Archontum nempe Atheniensium, quos quam posset accuratissime recensere consuevit Olympiadum Descriptio¹²⁵⁾, catalogus. In quo illius compararet Archon, qui nomen et silum suum in Fastis Atticis non tam e scriptoribus, quam e monumentis, post Scaligerum luci redditis, nactus sit? Ut nihil dicam de Inscriptionibus Atticis, quarum nonnullas in concinanda Eponymorum serie primus adhibuit Corsinus, beatissimam autem copiam nostro tempore in Corpore Inscriptionum congressit Boeckhio, nuperrime ab eodem in Monumentis Navalibus etiam magnifice auctam — quamvis enim et hi tituli nonnulla Archontum nomina aut soli continent, aut accuratius certe expressa repraesentent, eorum tamen, qui novi offeruntur, tantum non omnium incerta sedes est — obviam sunt in Marmore Arundeliano, primum anno MDCXXXVIII a Ioanne Seldeno Londini publicato¹²⁶⁾, quod nec ipsum videre Scaligero coarctat, haud pauci Atheniensium Archontes, quorum qui aliunde penitus ignoti, aut demum Chronici illius suffragio suum quisque annum sortiti sunt, hi recensentur:

- Ep. 34. Boeckh. Dropilus¹²⁷⁾ . . . Olymp. XXXIV, 1.
 Ep. 37. . . . Simon . . . Olymp. XLVII, 2.¹²⁸⁾
 Ep. 38. . . . Damasias II. . . Olymp. XLIX, 3.¹²⁹⁾
 Ep. 47. . . . Pythocritus . . . Olymp. LXXI, 3.
 Ep. 49. . . . Aristides . . . Olymp. LXXII, 4.¹³⁰⁾
 Ep. 50. . . . Philocrates . . . Olymp. LXXIII, 4.
 Ep. ann. . . . Diognetus . . . Olymp. CXXIX, 1.

Omissus in hoc indice eos, quorum nomina, in saxo deleta aut certe mutilata, coniecturis restituere studuerunt Viri Docti. Cuiusmodi sunt Ep. 40. Comias, Ep. 43. Alcæus I. vel Athenæus, Ep. 45. Clisthenes, Ep. 48. Phaenippus. Item Ep. 35. Aristodem et Ep. 36. Critium I. seclusimus, quippe quorum temporum notae in Marmore aut omnes aut plerimae interierint. Isti enim quid nos adiuvent, qui si offerrentur in Olympiadum Recensu, verendum sane esset, ne causam nostram in periculum deducerent: nunc vero, cum desint, nihil aliud comprobent, quam cautum fuisse et consideratum auctorem libri, utpote qui nollet incertos sive Eponymos annis sive annos Eponymis assignando ansam dare reprehensionis? Illorum contra Atticae principum, quos a neutra nec nominis nec situs ratione laborantes supra in stemmate proposuimus, quanto maius profecto ius est Olympiadum latercula concelebrandi, tanto plurius erit, si apparuerit, aestimandus defectus. Atqui desiderantur revera, neque eorum quisquam e Descriptione nostra emergit. Immo quicumque ibi offeruntur Eponymy, eos omnes, uno excepto Philippo, quem Gruteri quidam titulus suppeditaverat¹³¹⁾, e solis scriptoribus haustos apparebit¹³²⁾, quorum hic illic

125) „Aptissime Archontas recensuit.“ CLINTONUS Proem. FF. III. T. II. p. XXVII. ed. Koenig.

126) Marmora Arundeliana s. saxa Graecae locis publ. et Commentariis adiecti I. S. Typis et impensis Gulielmi Stanesby. 4to. In notissimis tamen exemplis legitur: „Apud Ioannem Billium typographum. MDCXXXIX.“

127) *Apollonius* in *Apollonius* mutavit Boeckhio ad Marm. Par. Ep. 34. in Corp. Inscr. Gr. Vol. II.

128) Refert quidem chronico hos tantummodo numeros: IIII. . . IIII. Sed nam *H* excludit apertissimum est. Vid. not. 114.

129) De hoc altero Damasias cf. not. 114.

130) Hinc epochae notandi numeri. . . . *III. IIII* appositus sunt, qui quonodo in fronte suppleri debeant esse, quare in medio ipsi sunt positi, temporis notae: *III. IIII* et *III. IIII*, ne sicut quidem dubitare. Nam prior simul docet, in fine si quid defectum sit, nihil defectum esse posse praefer unitatem. Atque hanc praefecto addi Archias iubet Archos, qui Olymp. LXXIII, 1. alibi videtur ex Dioysio AA. RR. VIII. p. 480, 38.

131) Ad Olymp. CXXIII, 2, ubi vid. not. 1070. coll. 1075.

132) Cf. festum catalogus, a nobis infra exhibitus, in quo quod nihilominus praeter scriptorem loca

vel scripturae menda repetita sunt, facillime et ipsa Marmoris sananda beneficio. Sic e. g. Olymp. LXXIX, 4. Archontem non Euippum, sed Euthippum¹⁴³⁾, Olymp. XCIV, 3. non Micionem, sed Miconem¹⁴⁴⁾, Olymp. C, 4. non Colliam, sed Callem¹⁴⁵⁾ appellatum, aut certe eam lectionis varietatem, id quod alias factum haud raro animadvertimus¹⁴⁶⁾, discretis verbis notatam, neque denique Aphepsionem Olymp. LXXIV, 4. sed Apsephionem Olymp. LXXVII, 4. ascriptum¹⁴⁷⁾ repraesentaret Recensus noster, si Marmora Arundeliana consulere auctori eius fuisset concessum. Qui caruit proinde illo temporum teste uberrimo, quemadmodum constat eius videndi copiam denegatum fuisse Scaligero. Atque — ut alterum exemplum inventi post Scaligerum vetusti codicis adiciam — caruit idem etiam Diodori *Ἱστορίᾳ ἀποτέλεστος καὶ ἀκρίβης* titulo, cuius exemplar, e Cypro insula a Nic. Fabr. Peirescio redemptum, a. MDCXXXIV. publici iuris fecit Henricus Valesius. E quo fragmento et ipso Archontem quendam, Thericlem dico Olymp. LXI. Eponymum¹⁴⁸⁾, proficere licuit. Atqui illum quoque frustra quaesieris in nostra Recensione. Sic ipsae in Archontum serie lacunae testes pro Scaligero exurgunt disertissimae.

Versatur alius locus Descriptionis nostrae, singulari et ipso diligentia tractatus, cum in historia Graecorum litterarum delineanda, tum in digerendis poetarum Graecorum commissionibus. Quam pariter atque illum de Archontibus et Chronico Paro magnifice supplere et amplificare potuisset Olympiadeographus, si aditum ad illud monumentum habuisset patefactum. Sed taedet messem illam uberrimam, solo e Marmore isto colligendam, ideo tantum hoc loco cumulare, ut in Olympiadum Recensu dici quae collecta non esse. Respicimus potius alia quaedam monumenta, minus illa quidem copiosa, sed quibus et ipsis huius parti historiae aliquanto plus lucis affusum sit, quam qua Scaligero licuit eam illustrare. Didascalas illas dico, nostris denique temporibus in Eruditorum usum allatas, in hisque maxime Argumentum Sophoclis Oedipi Colonei gravissimum, quod a Friderico Thierschio inventum¹⁴⁹⁾, fabulam istam Olymp. XCIV, 3. actam esse docuit; item Scholion illud Aristophaneum, primum a Guiljelmo Dindorfio publicatum¹⁵⁰⁾, e quo annus actae Pacis Olymp. LXXXIX, 3. apparuit, denique Euripidis Didascaliam, quae eundem principem tracta editorem¹⁵¹⁾, Cressus, Alcmaeonem Psophidensens, Telephum, Alcestidem a poeta illo Ol. LXXXV, 2. in scenam deductas esse probavit. Quid? Ullumne harum rerum in Recensu nostro deprehenditur vestigium? Nullum profecto. Itaque qui alius in notandis temporibus, quibus doctae essent Graecorum poetarum fabulae, quidquid e Scholiis et Didascalis erui potuit, diligenter contulit Olympiadum Scriptore, idem nitidissima illa testimonia non contulit? Nimirum conferre ea nondum potuit, quia idem non potuit amplius.

Iam vero ex his, quae proximis hisce paginis disputavimus, quid simul sequatur,

passim etiam Inscriptiones appositae sunt, factum hoc ideo est, ut libellus noster nostrorum temporum usui commodissime ferret.

143) Vid. not. 392.

144) Vid. not. 530.

145) Vid. not. 720.

146) Vid. Olymp. LXXVII, 2. LXXXVI, 1. LXXXVIII, 3. XCI, 4. XCIV, 4. XCVIII, 1. CVI, 4. CVII, 2. CNI, 1. CXII, 1. CXIII, 1. CXIV, 3.

147) Vid. not. 305.

148) In L. Dindorf. Edit. Vol. II. P. II. p. 84. Hanc Thericlem cum Hercule, Olymp. LXI, 4. Eponymum, quem corrupta haec dubie scriptura offert Dindorfus AA. RR. IV. p. 244, eundem esse cum quo Dicaeio restitueretur, haec incepta Valesii auspicio est. Vid. not. nostr. 214.

149) In Actis Philologiae, Monac. T. I. Fasc. III. p. 322—328 a. 1812. 8. Post Thierschium Petri Elmsleius in sua Karip. Diach. Edit. Oxon. 1821. 8. p. 14 not. h. iterum descripsit Argemontum illud, cui sane multo Virus Doctor fidem denegare minime necitimus. Vid. Ed. Wunder. ad Soph. Oed. Col. Gath. et Herod. a. 1832. 8. p. 12.

150) In Paet. Scen. Graec. Lips. a. 1830. 4. n. p. 620. Et iam ante ap. Meisek. Querc. Scen. Spec. II. Berl. 1827. 4. p. 70 [Hist. Crit. Com. Graec. Berl. a. 1830. 8. p. 130 seqq.]

151) Osmii a. 1834.

vide. Nae hoc ipsum, ni fallor, scriptum esse Olympiadum Recensum inter annos MDCI. et MDCXXXVIII., quorum illo Gruteri Corpus Inscriptionum, hoc Seldeni Marmor Oxo-niense in lucem prodit. Hanc autem aetatem quis non intelligit optime quadrare in Io-sephum Scaligerum? Qui centonem istum sine dubio, decurrente primo saeculi septimi decimi quinquennio, cum Animadversiones ad Eusebium scribens omnes historiarum fon-tes diligenter essent excutiendi, pedetentim elaboravit, annoque eiusdem saeculi sexto confectum primum ipse Lugduni Batavorum in Thesauro Temporum edidit. Adiecit de-inde pauca et emendavit: ultimam tamen operi manum admove re morte, quam a. MDCIX. obiit, prohibitus fuisse videtur. Digressit *δευρίδας* illas *γοργιδας*, a Viro Summo mar-gini ascriptas exempli sui, digestasque secundae Thesauri editioni inserendas curavit Alexander Morus¹⁵²⁾: qui tamen quum inscite munere suo functus, quam parum Scaligeri mentem assecutus sit, hic illic¹⁵³⁾ data occasione monerimus.

Sed haec in transitu. Ad institutam supra disquisitionis nostrae rationem rede-mus. Superest enim, ut de his videamus historiarum auctoribus, qui, licet Scaligero mi-nime denegati, ab Olympiadum tamen Recensu tantum non exclusi reperiuntur: quam fortunam quod praeter Hieronymum (Eusebium) etiam Appianus et Zonaras experti sunt, tanto magis mireris, quanto gravius ipsam, qua utuntur, Graecam linguam eos com-mendare debuissent existimaveris. Qui nisi idoneis causis illisque ex ipsa Scaligeri mente repetitis repudiati esse visi fuerint, verendum erit, ne vim eorum, quae e Chronico Pario aliisque monumentis in libello nostro non adhibitis supra collegimus, magnopere infrin-gant. Atqui eiusmodi causae in promptu sunt gravissimae. Et Eusebius quidem cur penitus fere intactus relinquendus fuerit, vel ex ipso, quod Scaliger in condendo Re-censu suo secutus est, consilio perspicuum sit. Qui cum eam tanquam pro commentario Eusebii Chronicorum critico aut pro norma quadam chronologica, qua et Eusebii fidem¹⁵⁴⁾ et ipsa singularum rerum tempora metiri posset, haberi vellet¹⁵⁵⁾, committere sane non po-tuit, ut inter indices qui iudicaretur sederet. Item Appianum admauit, quia Appianus ipsi alienorum laborum focus, et, ni multa eius Syriacis assuta sumpseris, admodum in historia infans esse visus est¹⁵⁶⁾. Ac revera Appianum multa Polybio debere, et Plutar-chum ad verbum exscribere solum esse constat¹⁵⁷⁾. Reiecit denique Zonaram Vir Sum-mus, ut Graeculum ineptissimum¹⁵⁸⁾, et quia sine dubio ipsos adire fontes limpidos ma-luit, quam delatum inde lutescentem sequi torrentem. Nec tamen propterea triumviros illos adeo ab Olympiadum Descriptione alienos habuit, ut, ubi de re aliqua aut soli pro-dirent testes, aut narrationes suas auctoribus deberent fide dignissimis, in fidem recepti non sint¹⁵⁹⁾. Contra e Chronici Pario conditore, uno omnium longe praestantissimo tem-porum teste, ne una quidem notula in Recensum nostrum transmigravit.

152) Vid. supra p. II. not. 7.

153) Vid. infra nott. 101, 118, 315.

154) Videlicet de hac ipsa Eusebii fide historica magnifice sentire non potuit is, qui *διωριστός* et *βαρυστόχος* et *βαρυστόχος* esse indicavit, Nott. in Graec. Euseb. Animadv. p. 18 b. Cf. etiam p. 12 b. 55 a. 177 a. b. — Eusebii errores iam olim cum stanshae intactas erat Georgius Syncellus p. 20 C. 62 A. B. C. 63 C. D. 67 A. B. C. 68 C. 69 C. 79 D. 116 C. 121 B. 153 D. 164 D. 165 B., nec tamen rari ille inique cum eo expostulavit. Vid. Nott. in Graec. Euseb. p. 410 a. Animadv. p. 13 a. coll. Bred-dor. Dissert. de Georg. Sync. Chronogr. p. 8 seq. Vol. II. ed. Bonn.

155) In eadem causa, quae in Thesauro Temporum continetur, collectanea sua Scaliger praesens vocat antiquae memoriae inopletissimam, totum fere Eusebium illustrans. Remque in eadem Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 431. Collectionem istam non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiae illustrandam magno praesidio futuram esse praedicat.

156) Ipsa Scaligeri verba sunt in Animadv. p. 177 b. et p. 212 b. Cf. etiam Cas. leg. III. p. 346: delirium Appiani. Animadv. p. 54 a. habuit Appianum. p. 168 b. augustinus Appianum.

157) Vid. Voss. de Hist. Gr. Ill. B. cap. 13. p. 223.

158) Animadv. p. 114 b.

Accedimus ad materiam libri, ex hac quoque Scaligeri num emergat iudicium, inquiri. Atque emergit illud profecto adeo in ipso anni Olympici, cui Descriptionem suam applicaret, delectu. Fuit enim in deliciis Scaligeri Olympias, de cuius in notandis temporibus momento ipsum audi gloriantem¹⁵⁰⁾: „O bene, quod illis veteribus Graecis in mentem venerit, hoc iudicium summa religione quinto quoque anno instaurare. Salve veneranda Olympias custos temporum, index veritatis historicae, frenatrix fanaticae Chronologorum licentiae. Absque te foret, omnia etiamnum atro tenebrarum tegmine operirentur, quum etiam hodie inveniantur, qui nocturnis oculis ad fulgorem tuum caligent. Per te non solum ea, quae post te, sed et quae ante te gesta sunt, explorata sunt, illi excidium, Heraclidarum reditus, Ionica migratio, alia non pauca, quae nosse tui divini beneficii est. Per te epochas sacrae historiae deprehendimus. Quod si fungos fatuos et Catharos audiamus, sino sacris literis tuam epocham erui non posse dicendum erit. Qua stultitia quid prodigiosius excogitari potest?“ Quid? Nonne hymnum tibi audire videris, velut in laudes cantatum Promethei, de genere mortalium immortalis beneficio meriti? Et tamen inest Scaligeri declamationi aliqui veri particula, inest, quod maxime quaerimus, perspicuum Viri Summi de Olympiade Chronologiae quasi anima iudicium, cui quidquid certum esset in notatione temporum, totum acceptam referendum esse, idem alibi quoque significavit¹⁵¹⁾. Atqui, quod Olympiadi historia debet, idem ipsa Olympias debet Scaligero, qui quantum quumque egregiam operam definendo anno Olympico consecravit, facunda testis illa Temporum Emendatio est, in qua licet calculi scemel subducti necessitate paullo audaciori interdum argumentandi modo indulserit, primus tamen omnium viam ad rationem anni Graeci popularis ineundam patefecit¹⁵²⁾. Sic illa, a Scaligero e latebris raderibusque vetustatis eruta Olympias, vindex temporum, eadem vindex est Scaligeri Olympiadem Recensens auctoris, qui si ullam temporum, Olympiadem profecto condere debuit Descriptionem.

Quid vero dicemus de rebus ipsis, in opusculo nostro oblati? Et primum quidem de regibus, aliisque veterum civitatum, quoque insigniti nomine erant, principibus, e quibus cum eligendis tum digerendis haud parum agnoscat Scaligeri auctoritas? Ac de Atheniensium Archontibus quae assa peti posset libelli nostri Scaligero vindicandi, supra vidimus. Addantur illis hoc loco ii potissimum rerum publicarum rectores, quorum de notate accuratum ferre iudicium primo post rematas litteras Scaligero contigit. Qui quo huius quoque Olympiadem loci et patronus et interpret optimus deprehendatur manifestus: hoc uti stemmate placet, cuius dextrum laticulum sinistro respondet, velut textui commentarius.

150) Sic universum Africani stadionicarum catalogum, item Desippi consulla (vid. not. 671) et Porphyrus (vid. not. 1197, 1206) ab Eusebio corrupti. Offerit Eusebius etiam not. 1107, 1200, anonymusque eius elegiacus not. 1340. Aut haec aut potius Hieronymus in notandis Sallustii natalibus not. 1290 et in assignanda Virgilio morte not. 1407 expressus est. — Praeterea loca consullis partim ab Eusebio partim a duobus ceteris scriptoribus deceptis p. XI nott. 121. 117. 118. indicavimus.

151) In Anecd. p. 70 b seq.

152) De Emend. Temp. lib. V. p. 355.

153) Opus de Emendatione Temporum primum prodit Paris. a. 1583. Fol. Qua editione princeps plerique et emendatiores ed. Lugd. Bat. a. 1598. Fol., sed incompletissima, qua et nos plerumque uti sumus, ed. Colon. Alabr. a. 1629. Fol.

ΟΛ. Α', α'. Νικάνδρου τοῦ
Χαρίλλου Λακκαδαίμωνιαν βα-
σιλέως ἑτος 18.

ΟΛ. Η', β'. Ἐντιόχου τῷ
Ναβονασσάρου τοῦ Χαλδαίων
βασιλέως ἑτη ἀριθμῆται.

ΟΛ. ΙΔ', γ'. Μαρδοκίμω-
δου τοῦ Χαλδαίων βασιλέως
ἑτος πρῶτον. ἑκατὸς αὐτῶν.

ΟΛ. ΙΖ', α'. Ἡλίου ἑκα-
τὸς. Ρωμαῖος ἡγεμόνη.

ΟΛ. ΙΖ', β'. Annus vacuus,
Numae auspiciis anno denu-
m insequentis assignatus.

ΟΛ. ΙΗ', α'. Γύγης τῇ
Ανδῶν βασιλείᾳ ἑξοχιστο.
ιστορεῖ Εὐφορίων.

ΟΛ. ΜΗ', δ'. Περιάνδρου
ὁ Κυρῶλου Κορινθίων τέταρ-
τος ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ΝΕ', α'. Κύρος Πα-
ρῶν βασιλεύει.

ΟΛ. ΝΘ', α'. Κροῖσος ἐτε-
λεύτησεν.

ΟΛ. ΞΔ', β'. Ἡ σελήνη
ἔβλεψεν ζ' ἔτη Καμβύσου.

Animadv. ad Euseb. p. 71 b: „In temporibus
etiā et annis regni multum peccatum esse [ab Eusebio]
oportet, quandoquidem Nicostratus Charilli filius regnare
coeperit numero MCCVIII, Charillus autem Polydoctae
filius numero MCXLIV. Polydoctes vero erat sextus a
Procle auctore alterius familiae. Quare hoc tempore
[MCCXLI = Olymp. I. 1.] octavus rex Nicandrus, qui
aliter Nicostratus, regnabat.”

Emend. Temp. V. p. 391 seq.: „Nabonassar igitur,
quem Nabonazaron vocat Censorinus, Babylonise rex
coepit imperare anno Iphiti [Debebat scribere
Coroebi. Vid. infra not. nostr. 1.] 29.”

Ibid. V. p. 394: „Initium Merodach consurgit ex
anno 27. Nabonassari, cuius Thoth in XX. Februarii . . .
Luna autem defecit 29 eiusdem Thoth, nocte, quae se-
cula est 19 diem Martii.”

Ibid. p. 395: „Fuit velus opinio ab ultima memo-
ria ad posteros transmissa, Romulum excessisse e vivis
defectione solis. . . . Ea vero defectio proculdubio contigit
anno 33 Nabonassari.” Cf. Can. Isag. III. p. 345.

Eodem modo Scaliger etiam in Diagrammate regum
Romanorum, Canonibus Isagogicis II. p. 171 inserto,
annum Romuli mortem proxime insecutum Interregno to-
tum explere vult.

Animadvertite verba: „ιστορεῖ Εὐφορίων.” Nam
e Scaligeri sententia error est apud Clementem. Can.
Isag. III. p. 328: „Itaque initium Gygis concurret cum
anno primo Olympiadis XVII, non autem XVIII, ut est
apud Clementem: qui fortasse est error librorum.”

Ibidem: „Obiit autem Periander, teste Laertio,
exiliu Olympiadis XLVIII.” Et pag. 342: „Quum igitur
Periander obierit extrema Olympiade XLVIII, ergo eunte
XLIX. Olympiade liberata est Corinthus Cypselidarum
tyrannide.”

Emend. Temp. lib. V. p. 401: „Quotquot tempo-
rum rationes disputant, vetustissimi et eruditissimi scrip-
tores, nemo non eorum Cyri annum primum in primam
Olympiadis LV. confert, Diodorus Siculus, Thallus, Cas-
tor, Polybius, Phlegon, ut scribit auctor priscus et eru-
ditus Tatianus.”

Ibidem p. 328: „Croesus obierit anno periodi Iu-
lianæ 4170.” i. e. Olymp. LIX, 1.

Ibidem pag. 402: „Itaque annus 219 Nabonas-
sari est initium Cambysae. Quod et confirmatur obser-
vatione deliquii Lunarise apud Ptolemaeum, anno octavo
(voluit septimo) Cambysae, Nabonassari autem 225.”

ΟΛ. ΣΗ', α'. Πρώτοι ὑπα-
τοι ἐν Ρώμῃ κατέστησαν, βα-
σιλέων καταλυθέντων.

ΟΛ. ΣΘ', γ'. Ἡ σελήνη
ἐβλάσεν ἐν α' Δαρίου τοῦ
Υἱοῦ Σάου.

ΟΛ. ΟΕ', α'. Διόδοσις Σέρ-
ξον εἰς Ἑλλάδα.

ΟΛ. ΟΗ', δ'. Ἀρτάβατος
τὸν Σέρξην ἀναιρεῖ.

ΟΛ. ΟΘ', α'. Ἀρταξέρξης
βασιλεύει Περσῶν ἐτη μ'.

ΟΛ. ΘΙ', δ'. Δαρίος τε-
λευτῶν ἄρξας Περσῶν ἐτη ιθ'.
Ἀρταξέρξης υἱὸς τὴν βασιλείαν
διαδέχεται.

ΟΛ. ΠΔ', α'. Πυθόδωμος
[ἄρχ.]. . . Φίλαππος δ' Μα-
κεδὼν ἀναιρεῖται.

ΟΛ. ΠΔ', α'. Ἀλέξανδρος
ἐν Βαβυλῶνι ἐκτελέσται.

ΟΛ. ΡΚΠ', α'. Ἀρσάκης
ὁ Παρθναῖος κρατήσας τῆς
ἀρχῆς καὶ τοὺς Μακεδόνας
ἐνβαλὼν Πάρθους τὴν βασι-
λείαν παραδίδωκεν. Ἰνθὲν Ἀρ-
σακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν
βασιλεῖς.

ΟΛ. ΡΑΗ', α'. Τότε καὶ
Ἀρσάκης ὁ Πάρθος κατὰ τινας
τῶν Μακεδόνων ἐπίσται.

Itaque non Olymp. LXIV, 2, sed LXIV, 1. Scaliger as-
signare voluit septimum Cambysae annum.

Ibidem p. 405: „Polybius ait *διέρχων Σέρξον*
esse posteriorem funere Bruti et Regifugio annis 28.
vertentibus: qui de 297 annis Iphiti [intell. Corœbi],
quae est epocha *διαβόσεως*, deducti relinquunt annos
269, epochen consulatus Bruti et Regifugii.”

Ibidem p. 403: „Cambysae annos septem, menses
V, attribuit Herodotus: qui putati a 219 Nabonassar de-
sistant in 226 eiusdem Nabonassar. Quod verum esse
et observatio eclipsis Lunaris apud Ptolemaeum convin-
cit, anno XX. Darii, Nabonassari vero 246.”

Ibidem p. 405. Vid. p. 407 seq.: „De transitu
Xerxis.”

Ibidem p. 408: „Anno quarto Olympiadis 78
Xerxes ab Artabano interficitur, anno periodi Julia-
nae 4249.” i. e. Olymp. LXXVIII, 4.

Pergit paullo post: „Septem mensibus a caede pa-
tris, Artaxerxes ὁ *μακρόχρη*, occiso Artabano inivit
imperium, cuius initium ex anno periodi Iulianae 4250.
Ex Diodoro.”

Ibidem p. 412: „Finis imperii [Darii Nothi] colligi-
tur ex Diodoro Siculo, qui eius mortem in annum IIII.
Olympiadis XCIII., circiter exitum belli Peloponnesiaci,
ponit. . . . Imperavit igitur annos XIX.” Et p. 413:
„Artaxerxes, vel, ut est apud Plutarchum, Artoserxes,
ab altero Artaxerxe cognomine *Μεγιστος* distinguitur.
. . . . Eius initium sumitur ab obitu Darii patris, anno
periodi Iulianae 4309.”

Ibidem lib. V. p. 416: „Philippus Macedo Amyntae
F. interfectus est anno primo Olympiadis CXI., *Πυθο-
δωμον ἄρχοντος*, auctoribus Diodoro et Arriano.”

Isag. Can. lib. III. p. 299: „Alexander obiit anno
primo Olympiadis CXIII. Nabonassari 425.” Cf. Emend.
Temp. p. 423.

Ibidem lib. III. p. 323: „Obstrigillat Suidas: Ἀρ-
σάκης ὁ Παρθναῖος τοὺς Μακεδόνας — *ἐν α' γ' ἐκ-
βαλὼν, Πάρθους τὴν βασιλείαν παραδίδωκεν κατ.* Nam
unde illi CCXCIII. anni deducendi? Non dubium ab ini-
tio Cyri. Sed absunt a consulatu Valsonis et Reguli
annis XVII., post mortem Alexandri LVII.” Vid. not.
infra 1104.

Ibidem l. l.: „Arsaces a Macedonibus defecit,
primo bello Punico, L. Manlio Volsone, M. Atilio Re-
gulo Coss. Auctor Iustinus.” Vid. not. infra 1121.

ΟΛ. ΠΝΑ, β. Ἐκείνης
αἰδέτης ἰβδόμῃ ἐν Φιλομή-
τορος.

ΟΛ. ΡΞΑ, δ. Ὁ βασιλεὺς
Ἀτταλος τελευτῶν τὸν δῖον
Ῥωμαίων τῆς αὐτοῦ βασιλείας
ἐκτεφνέον ἐν ταῖς διαθήκαις
κατέστηκε.

ΟΛ. ΡΠΕ, α. Ἡρώδης
ἐπὶ τοῦ συγχλήτου βασιλεὺς
Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη.

ΟΛ. ΡΠΕ, δ. Ἡρώδης
καὶ Σέουας τὰ ἱεροσόλυμα
πολιορκίᾳ περικύκλωσαν.

ΟΛ. ΡΗΖ, β. Ἐμμεύιος
πύλμος κατελύθη ἐπὶ τοῦ Σε-
βαστοῦ Καίσαρος, μισούσης
τῆς γῆς Ὀλυμπιάδος, Ἀντω-
νίου καὶ Κλεοπάτρας κατὰ τὸ
ἄκρον ναυμαχίᾳ καταπολεμη-
θέντων.

ΟΛ. ΣΔ, α. Τιβέριος ἐν
Μιστρῷ τῆς Καμπανίας νόσου
μετέβληκεν.

ΟΛ. ΣΔ, δ. Γάιος ἐπὶ
Χαιρῶν ἀναρρίπτει.

ΟΛ. ΣΗ', β. Κλαύδιος ἐπὶ
τῆς Ἀγριαυλίνης ἐμβουλιασθεὶς
γενομένην μετέβληκε.

ΟΛ. ΣΙΑ, δ. Νέρων ἐν-
τὸν διαχρήσατο.

ΟΛ. ΣΙΔ, β. Οὐδασπασια-
νος... μετέβληκεν.... Τίτος
ὁ αὐτοῦ υἱὸς τὴν ἀρχὴν δι-
έδεξάτο.

ΟΛ. ΣΙΕ α. Τίτος μετέβ-
ληκεν.

Emend. Tempp. p. 435: „Apud Ptolemaeum ob-
servatur defectio Lunae, septimo anno Philometoris, Na-
bonassar 574. . . . Ex his igitur colligitur, annum pri-
mum Philometoris incidere in annum Nabonassari 568. . .
hoc est in annum quartum Olympiadis 149.”

Can. Isag. lib. III. p. 328: „Attalus autem Φιλο-
μήτων sextus in ordine regum obiit P. Mucio Scaevola,
L. Calpurnio Pisone Frugi Coss.” i. e. Olymp. CLXI, 2.

Emend. Tempp. p. 450: „Initium Herodis dupli-
citer sumitur, quemadmodum Augusti. Aut enim ab anno
periodi Iulianae 4674, cum a Senatu rex declaratus est,
Cn. Domitio Calvino, C. Asinio Pollione Coss. [i. e.
Olymp. ^{CLXXXIV, 4.} ~~CLXXXV, 1.~~]. Aut a captis Hierosolymis . . .
anno periodi Iulianae 4677, anno 4 Olympiadis 185.”

Ibidem p. 453: „Initium victoriae Actiacae sumi-
tur ab eo tempore, quo pugna navali Antonius et Cleo-
patra victi, anno Iuliano XV, C. Caesare Octaviano III,
M. Valerio Messalla Coss.” i. e. Olymp. CLXXXVII, 4.

Ibidem p. 466: „Decessit (Tiberius) anno aetatis
78. XVII. Kal. April. Pharmuthi III, feria VII, anno a
Nabonassaro 784.” i. e. Ol. CCIV, 1.

Ibidem p. 466: „Numerus enim desivit in a. d. IX.
Kal. Febr. anni Iuliani 86, qui erat 788 a Nabonassar,
Machir XV, quo die interfectus Caligula, et coepit re-
gnare Claudius.”

Ibidem p. 468: „Quare recte apud Eusebium de-
cessus Claudii confertur in annum II. Olymp. CCVIII.

Ibidem p. 469: „Igitur perit (Nero) anno cycli
XII. et proinde anno Iuliano 113. Si Xiphilino credi-
mus, Nero perierit die IX. Iul. anni Christi 68.”

Ibidem p. 475: „Itaque obiit (Vespasianus) anno
Iuliano 124. Christi Dionysiano 79. . . . Unde consur-
git imperium Titī.”

Ibidem p. 475: „Obiit igitur (Titus) cyclo Lunae
sexto, et proinde Christi 81. Unde initium imperii Do-
mitiani.”

Proxima iam sunt Domitiani et Nervae exempla, in quibus non dissimulandum est inter se dissidere Olympiadum Descriptionem et Temporum Emendationem, si quidem alter liber in annorum numero Domitiani regno ascriptorum Dionem sequitur¹⁶³⁾, alter Dionem, ut minus prudenter tradenti, Suetonium praefert¹⁶⁴⁾. Cuius tamen inconstantiae causae sunt certissimae, e diverso utriusque operis consilio repetendae, de quibus suo loco dicetur. Nunc non curamus singula, ubi universum spectamus. Porro Recensus noster etiam in Nervae assignanda morte peccavit¹⁶⁵⁾. Sic sane factum est, ut claudicet aliquantulum tot illo nominibus commonstratus utriusque libri *παράλληλισμός*, qui tamen ecce! statim denuo emergit. Ascriptis enim in Emendatione Temporum et Traiani obitu et Hadriani auspiciis anno Nabonassar 864.¹⁶⁶⁾, simul cum Eusebio Scaliger et cum Descriptione sua, quae illius calculos expressit¹⁶⁷⁾, in concordiam redit. Sed negligamus adeo temporum concentum, rebus ascriptorum: res loquuntur ipsae. Etenim perlustra mihi quintum Temporum Emendationis librum, eiusque solos perlustra titulos, qui quidem ad priores CCL. Olympiades pertineant: easdem ibi epochas investigatas reperies et computatas, quas etiam in Olympiadum Descriptione agnitas memineries atque digestas. Quae animadversio et ipsa haud contemnendum documentum opinionis eius esse videtur, qua auctorem Olympiadum libri eundem dicimus cum illo, qui de Temporum scripsit Emendatione.

Aliud genus observationum, quae in Ebello nostro repraesentantur, singulari et ipsum ubertate conspicuum in describendis conditarum urbium deductarumque coloniarum temporibus versari diximus. Descendenti autem tibi inde a superiori quaque aetate ad inferiorem obviam deinceps sunt *χαίαν*: Thasi, Sybaris (Thuriorum), Astaci (Nicomediae), Crotonis, Interamnensis, Cyllenes, Messanae (quae prius Zancle), Abderorum, Selinusis, Cyrenes, Massiliae, Camarinae, Aetnae (quae antea Catana), Buxenti, Amphipolis, Hestiaeae, Ardeae, Heracleae (quae prius Trachin audiri), Rhodi, Megalopolis, Messenes, Co, Crenidum, qui mox Philippi denominasti, Alexandriae, Thebarum, Pontiarum insularum, Antigoniae, Arimini, Beneventi, Brundisii, Philippopolis (quae antea Thebae Phthiotidis), Bononiae, Carthaginis, Marcii Narbonis, Corinthi, Caesareae (quae prius Stratonis Turris dicta), Neroniorum (quae antea Artaxata), Adriano-therarum, Antinoense, denique Aeliae Capitolinae (quae prius Hierosolyma)¹⁶⁸⁾. Atqui hae urbes, quarum aliae quidem recens conditae, aliae restauratae, aliae o pluribus pagis in unam civitatem collectae, aliae denique colonis amplificatae, in libello nostro assignantur, plerumque tanquam ad natalium suorum inventorem referri dicendae sunt ad Ios Scaligerum, quippe haud raro illum et in Eusebio interpretando et in Emendanda Temporum ratione ad urbium primordia investiganda deductum¹⁶⁹⁾: quem proinde cum huic

163) Ad Olymp. CCXVIII, 4. coll. not. 1574.

164) Lib. V. p. 487.

165) Ad Olymp. CCXIX, 2. coll. not. 1580.

166) Lib. V. p. 488.

167) Ad Olymp. CCXXIII, 4. coll. not. 1599.

168) Olymp. XIV, 1. XV, 1. — XV, 1. coll. LXVII, 3. LXXXI, 2. LXXXII, 2. LXXXIII, 1. 3. LXXXIV, 1. 2. — XVII, 1. CCXIX, 1. — XVII, 3. — XXVI, 4. coll. CXVII, 2. — XXVIII, 1. — XXX, 1. — XXXI, 3. coll. XCI, 4. — XLI, 1. — XLV, 1. coll. LVII, 1. LXXIX, 4. LXXXI, 1. LXXXIV, 1. — LXXXVI, 1. — LXXXVII, 2. — LXXXIX, 1. LXXXV, 4. — LXXXIII, 4. — LXXXVI, 2. — LXXXVIII, 3. — XCII, 4. XCIV, 4. — CH, 3. — CH, 4. — CH, 3. — CV, 1. CV, 3. — CXI, 1. 2. — CXVI, 1. coll. CXI, 2. — CXVII, 1. — CXVIII, 2. — CCXVI, 4. — Bith. — CCXXII, 4. — CXL, 3. — XLIX, 2. CLXIV, 1. CLXXXIV, 1. coll. CLVIII, 3. — CLXV, 1. — CLXXXIV, 1. coll. CLVII, 4. CLVIII, 3. CLX, 1. — CCXII, 1. — CCIX, 2. coll. CCXI, 3. — CCXXIV, 3. — CCXXVII, 1. — CCXXXVII, 4.

169) Vid. de Thasso Animadv. ad Euseb. p. 37 a. n. DLXXXIX, de Sybari p. 79 a. n. MCCXXIV, de Astaco p. 77 b. 78 a. n. MCCCVII, de Crotona p. 78 b. n. MCCXXIV, de Interamna Emend. Temp. V. p. 385, de Messana (Zancle) Animadv. p. 21 b. n. CCLVI, de Abderis p. 82 b. n.

quoque historiae parti tam frugiferum studium consecrari, eius proveniunt consentaneum est etiam Olympiadum sulcos consevisse.

In historia litteraria viam sequamur ab ea, quam modo amplexi sumus, passulolum diversam. Neque enim tam in res ipsas, quibus digestis litterarum antiquarum memoriam illustravit Olympiadum Auctor, quam in tempora rebus ascriptis, inquirere placet. Temporum igitur notatio, qualem in hoc genere offert Recensus, num a Scaligero profecta esse queat, disputabimus. Vela autem huius quoque disputationis, scilicet ne nimis longa fiat, ita contrahamus, ut eas demtaxat res examinemus, in quibus constituendis chronologia, quam dicunt, mathematica imprimis vel astronomica versatur. Cuiusmodi sunt cycli illi, ad definiendos globorum coelestium in priscas sedes suas reditus ab antiquis anni descriptoribus computati, aerae deinde, quae proprio nomine appellantur, unde veteres populi deducebant tempora, denique primaria illa cyclos simul et aeras eruendi instrumenta, utriusque sideris deliqua. In hoc igitur triplici rerum genere quae Olympiadum laterculis cum chronologicis Scaligeri disquisitionibus intercedit ratio? Consentaneumne altera alteris an refragantur? Huius vero quaestionis ratione quantum sententiae nostrae aut addi ponderis aut demi queat, statim ab initio patet, praesertim cum res, quas diximus, pleraeque tales sint, ut nisi matheseos et astronomiae auxilio, quippe non omnibus concesso, neque ab omnibus eodem eventu adhibito, inveniri non possint: de quibus proinde si qui inter duos libros consensus apparuerit, is tantum abest, ut fortunae ludibrio imputandus, ut veritatis habendus esse vindex videatur. Egregia igitur causae Scaligerianae fautrix observatio est, etiam in hoc loco Olympiadum Recensus tantum non ad amussim respondere aliando notis Scaligeri calculis. Sed videmus singula. Periodi notantur Metonis et Callippi sive Callippi (utrumque enim reperitur). Eorum prior Apollonius Archonte heliotropium in comilio Athenarum dicasse, et ab eiusdem anno ex-eunte Enneadecaeteridis, hoc est periodi ducentas triginta quinque complectentis syzygias, quibus peractis lunam ad idem punctum solis redire arbitrabatur, exordium derivasse refertur, Olymp. LXXXVI, 4. Metonica autem periodus illa et quam parum cognita fuerit ante Scaligerum et ipsi quid potissimum debeat Scaligero, notissimum est¹⁷⁶⁾. Inque eos tantummodo locos ex Temporum Emendatione huc transcribimus, qui illustrandae Olympiadum Recensiois praecipue inserviant. „Videtur, inquit¹⁷⁷⁾, non solum a solstitio caput Enneadecaeteridis suae derivasse, sed etiam ab eo tempore, quo Heliotropium suum dicavit.” Et paulo post: „De tempore, hoc est anno observati a Metone solstitii, item de tempore et epocha ipsius solstitii, habemus plene apud Ptolemaeum, libro III. quo

MCCCLXVII, de Seleuco ibid., de Cyrene p. 83 b. a. MCCCLXXXVI, de Massilia p. 86 b. a. MCCCXVII, de Camarina ibid. a. MCCCXIV, de Aetna (Catana) p. 76 a. a. MCLXXXIII, de Heracles (Trachinae) p. 108 a. a. MDXCVI, de Messene in Peloponneso restaurata p. 63 a. a. MCCCXXXIX, de Philippis p. 235 a. a. MMCCCLIII, de Thebis Beceatorum p. 126 a. b. a. MDCLXXXIII, de Alexandria p. 126 a. b. a. MDCLXXXVII, de Carthaginiensis factis p. 50 b. a. a. DCCCLV, p. 63 b. a. MCLXII, p. 145 a. b. a. MDCCCLXXI, coll. Proleg. ad Emend. Temp. p. XXXVIII, de Marcio Narbone p. 148 b. a. MDCCXCVI, de Caesarea (Turri Stratonis) p. 172 a. a. MMIV, de Antiochiae urbe p. 214 a. b. a. MMCLV, de Aelia Capitolina p. 215 b. a. a. MMCLVII, p. 217 a. b. a. MMCLII, in Marcio tamen Narbone, quemadmodum etiam in caeteris Remanenensibus colonis, quarum principia disposuit Recensus noster, mirum quoddam accidit Scaligero, videlicet et a Livio et Velleio, qui soli fere complecti harum rerum testes sunt, constanter dissident. Solam excipis Carthaginiensem et Corinthum, in quibus assignanda alios quidem, at fide non minus dignos secutus est Aetna. Praeterea in Ardea, in Pontis insula, in Interamna certe Diodoro attitur patre suo. Vid. not. 480. 1021. 1024. Sed de Ariminis, Benevento, Brundisio, Bononia praeterea singulares rursus calculi sunt, huius totius vetustatis relictos. Quae discrepantia cum turbata V. S. adveniens, non calami a recta linea declinantis erroribus imputanda esse videatur, magna tamen aegritudo fovebit Viri Eminentissimi Philippo Cluverio, qui quantopere laboravit in Anonymo suo, passim monemus. Vid. not. 1092. 1129. 1194.

176) Emend. Temp. II. p. 75.

177) pag. 75 seq.

ait diserte solstitium a Metone et Euctemone observatum anno Nabonassar 316, Phamenoth XXI, mane. Tempus congruit XXVII Iulii, cyclo Lunae VII, cyclo Solis XXVI, feria prima, anno quarto Olympiadis 86 desinente, praefecto Athenis Apseude, T. Verginio, Proculo Gegonio Macerino Coss., qui erat tertius annus periodi Atticae. Scierphorion III. Iulii. Ergo Neomenia Hecatombaeonis Metonici *αριστεροποιόςος τρίτη δὲ δέκα*¹⁷²⁾. Diodorus libro duodecimo: *ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Μίτων — ἐξέθηκε τὴν ἀναμνηστικὴν ἡμερανολογίαν, τὴν ἀρχὴν ποιεῖσθαι ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀναρρογομῶντος τριανταδέκατης*. Proinde *θαγγελιδὸς πέμπτῃ γδίδιντος* observatum solstitium a Metone.¹⁷³⁾ Quae eadem fere etiam duobus aliis locis repetit¹⁷⁴⁾. Intelligis igitur Olympiadum Descriptori cum Temporum Emendatore accuratissime convenire. Hunc tamen concentum non tanti faciendum esse fortasse dices propterea, quod de anno primo periodi Metonicae ob diserta satis atque inter se congrua Ptolemaei et Diodori testimonia vix ulla detur disceptatio. Video igitur res proferendas esse eiusmodi, de quibus aut in diversas partes disputari possit aut in singularem adeo sententiam ipso abierit Scaliger. Proinde orbis ille prodest annorum sex et septuaginta (*ἑξακαιβόδομηκονταετηρίς*), quo absoluto de scrupulis lunae cum rationibus solis nihil reliquum fieri putavit Callippus. Huius enim epocha cycli cum nisi matheseos opo elici non possit, maximo, opinor, in nostra argumentatione momento aestimanda erit. Assignata autem ea reperitur in Olympiadum Recensu Olymp. CXII, 2: *Ἐντὺθεν αἱ Καλίστου Κυλικίου περίοδοι ἀρχοῦται*. Atqui eodem anno eadem etiam in Emendatione Temporum fixa est. Ibi enim haec leguntur¹⁷⁵⁾: „Haec . . . nobilis periodus Callippica, dierum 27759, mensium Tetractericorum 921, dierum 129, syzygiarum autem Lunarium 940. Tetractericorum quidem appellationibus Macedonum Olympicis, syzygiarum autem appellationibus prytaniarum Atticarum Annus 4384 periodi Iulianae est primus periodi prytaniae Callippicae, anno Nabonassar 418, Pharmuthi 17 [i. e. Olymp. CXII, 2.]” Rursus igitur concordant utriusque libri calculi. Est autem haec quidem concordia quam maxime urgenda ideo, quod primus periodus Callippicae annus a vetustatis scriptoribus non proditur diserte, sed eruendus demum subducta ratione est e nonnullis, quae periodo isti applicatae sunt, observationibus lunae, a Ptolemaeo consignatis, lique ipsis secundum vulgarem astrologi illius textum inter se discrepantibus, neque ab uno omnibus exordio computatis. Ex his epocham cycli Callippici ad Olymp. CXII, 2. cum alius generis observatio¹⁷⁶⁾, tum deliquum illud deducere videtur, quod anno secundae periodi Callippicae quinquagesimo quinto contigisse traditur¹⁷⁷⁾, cuius tempus $\frac{1}{2}$ m. Martii a. a. Chr. 200. Olymp. CXLIV, 4., proinde ut, annis centum et triginta retro numeratis, cum, quem diximus, annum deprehendas. Atque hanc ipsam defectionem et in epocha cycli Callippici invenienda de-

172) Scaliger igitur verba Diodori: — *τὴν ἀρχὴν ποιεῖσθαι ἀπὸ τῆς ἀναρρογομῶντος τριανταδέκατης* ita accepit, quasi dies XIII. m. Scierphorionis (e priori scilicet anni forma computatus) cum die 1. Hecatombaeonis Metonici contendendum esset. In quo erravit manifeste. Contendendum enim potius est cum die observati a Metone solstitii Olymp. LXXXVI, 4., hoc est cum XXVII. m. Iulii a. a. Chr. 432., unde Calendarium vulgo exaratus est Metis. Hecatombaeon autem Metonicus cepit proximo aestiviano, quod secundum tabulas recensionum astronomicae Athenis d. XV. M. Iulii Iuliani vel d. II. m. Hecatombaeonis vetustioris Attici sub ipsam solis occasum contigit. Haec igitur die vel potius de proximo insecuto figenda est epocha cycli Metonici. Vid. Led. Meier. Ecliptid. Chronol. mathem. et techn. Berol. a. 1825. 8. T. I. p. 325 seqq. coll. not. nostr. 454.

173) Lib. V. p. 409 seq. Canon. Jagug. III. p. 296.

174) Emend. Temp. V. p. 423.

175) Scilicet cum dicimus, quae ab Hipparcho ann. 52. periodū Callippicae tertiae facta refertur in *Μεγίστ. Συναρτ.* ed. Halma. Paris. 1813. 4. Lib. V. cap. 3. p. 295. Sed ibi pro *τῇ* legendum est *ταῖς*. Vid. Meier. Ecliptid. I. p. 245 not.

176) Ibid. lib. IV. cap. 10. p. 280.

eum sequitur temporum Emendatio¹⁷⁷⁾, et in Olymp. CXLIV, 4. nostra Recensio agnoscit¹⁷⁸⁾. Nihilominus constat in Claudii codice mendum contraxisse numerum, quo annus indicitur secundae periodi Callippicae, qui quidem necesse est quinquagesimas quartas fuerit, non quintus. Sed hoc quidem primus indagavit Idelerus¹⁷⁹⁾, ignoravit Scaliger, cuius tamen quantum nos adiuvet et ignorantia et in ignorando constantia, non est quod monemus. — Sed etiam in astrarum epochis, quae in Olympiadum Recensu assignantur, huius ipsius cum reliquis Scaligeri opusculis chronologicis congruentia reperitur accuratissima. Ex illis autem, utpote consilio nostro imprimis accommodatam, primo loco collocamus eam, cuius in figendo exordio Scaligerum fefellerit ratio, epocham Nemeanam. Hanc scilicet notum est ab anno 1. Olymp. LIII. sic computari voluisse Virum Summum¹⁸⁰⁾, ut quae binae in quaque Olympiade celebrabantur Nemeadae, earum alteras in Olympicum annum 1., alteras in annum 3. incidisse censeret. Atqui incidebant potius in annos 2. et 4., et aestivae quidem anno 4. mense Olympici anni secundo, Metagirtione Attico XII, hibernae autem hieme exeunte anni 2. agebantur. Id quod argumentis ad persuadendum idoneis docuerunt Corsinus atque Boeckh¹⁸¹⁾. Eundem autem Scaligeri errorem cum fideliter repetat Olympiadum Recensu¹⁸²⁾, auctorem huius opusculi tantum non digito monstrare videtur. Felicius Scaliger cum in aliis aeris, tum in Varronianae, in Catonianae, in Nabonassarica, in Isthmiaca, in Antiochena, in Iuliana definienda versutus est. Quorum tamen epochae omnium in libello nostro eisdem annis ascriptae reperiuntur, quibus Scaliger eas ascribendas esse ostendit¹⁸³⁾. Solo in Pythiadum initio quaedam Scaligeri inconstantia emergit. Illud enim Temporum

177) Lib. II. p. 91 C: „Anne 55 periodi secundae, Nabonassari 548, Mechir 9, feria 2, iterum Luna deficit, Sole in Piscibus collocato. Tempus 19 Martii, cyclo Lunae XI, Solis VI.”

178) Ita autem *Ἐπιτομή οὐλύμπικῆς* dicitur facta notatur. Videlicet qui vulgo fertur Prohemium textus τῷ πρῶτῳ *ἔτη* secundae periodi Callippicae non illud duntaxat, de quo supra verba fecimus, huius deliquimus, sed p. 281 etiam alterum τῷ αὐτῷ πρῶτῳ *ἔτη* observatum memoriae prodit. Qui locus quomodo corrigendus sit, discas ex not. 179. coll. not. 1170, Olympiadum Descriptioni appositae.

179) Eusebii. Chronol. T. I. p. 344 seqq.: „Im vierten Buche des Almagest werden drei zu Alexandrien beobachtete Mondfinsternisse angeführt. Die erste ereignete sich nach dem Bisher Text im Jahre 52 der zweiten Periode, wofür aber alle drei noch rechnende, von Hrn. Halma verglichene, Handschriften richtig 54 lesen [Sie legit etiam Scaliger Emend. Temp. II. p. 91 C.]. Die zweite wurde im 55sten Jahr der zweiten Periode oder 500 v. Chr. in der Nacht von 19. zum 20. März, und die dritte in demselben 55sten Jahre und in demselben v. Chr. in der Nacht von 11. zum 12. September beobachtet. Hier gibt nun die zweite Finsternis das Jahr 221 v. Chr. [Olymp. CXII, 2.] zum Epochenjahr der callippischen Periode. Es muß aber ohne Zweifel τῷ πρῶτῳ *ἔτη* statt τῷ πρῶτῳ *ἔτη*, oder das 54ste Jahr statt des 55sten, gelesen werden, wie schon der Umstand beweiset, daß zwei Finsternisse, von denen sich die erste im März und die andere im September ereignete, nicht auf ein und dasselbe callippische Jahr treffen konnten. Die Jahre der callippischen Periode nahmen nämlich ebenso wie die der metonischen um die Sommerwende ihren Anfang; denn Ptolemäus erwähnt [III. 2. p. 163] die Beobachtung einer Sommerwende, die Aristarch am Ende des 55sten Jahres — τῷ πρῶτῳ *ἔτη* 55sten Jahr — τῷ αὐτῷ πρῶτῳ *ἔτη* — so ist das αὐτῷ gewis der Zusatz eines Abschreibers, der schon bei der zweiten die unrichtige Zahl πρῶτῳ fand.”

180) Anecd. v. Hoesch. p. 52 a. MCCCCCLXIX.: „Et recte hic posita sunt [Nemae] e regione anni primi Olympiadum.” Et paulo ante a. MCCCCXXXV.: „Celeberrima autem utraque [Isthmia et Nemea] primo et tertio anno Olympiadum . . . Itaque omnia eodem anno concurrebant Isthmia et Nemea, sed non eodem die.”

181) Corsinus in Diss. Aen. p. 56. FF. AA. T. III. p. 91, cuius rationes firmius stabilivit Boeckh in Appendice Comment. de Demosth. Midia. Temp. in Act. Acad. Boruss. a. 1818. Cl. Hist. phil. p. 91 sq. Cf. not. 180.

182) O. A. NI*, a. ἡ πρώτη Νεμεὰς ἑξήκτε. Redit eadem Nemeanum aumerandum ratio etiam Olymp. LIX, 2. in Sigeis Argentinæ victoris, secundum illam computata (v. not. 209), iterumque Olymp. CXL, 3., quo anno qui e Polybii accuratissimi scriptoris auctoritate (vid. not. infra 1151.) celebritas dicuntur Iodi Nemeae, eorum sane non diffidendum est singularem quendam fuisse rationem.

183) O. A. ζ*, γ*, αὐτὸ τὸς Παιγνὶς αὐτὸς. Emend. Temp. V. p. 367.: „Palis Varronianae incidunt in annum Iphiti [Corochi voluit] 25, qui est annus tertius sextae Olympiadis.” — O. A. Z*, a.

quidem Emendatio perperam ab Olymp. XLIX, 3. deducit, Eusebii nimirum et Scholiastae Pindari auctoritatibus subnixā¹⁸²), Olympiadum vero Recensens una cum Pausania recte in Olymp. XLVIII, 3. coniecit¹⁸³). Ergo Scaliger de celeberrima illa Pythiadem epocha sententiam suam retractavit? „Quod“, inquit, „credat Iudaeus Apella: non ego credam, non ego ob Recensum.“ Atqui cogeris. Apparet enim nominis sui vindictibus vindex Scaliger ipse, quippo qui peropportune, in Animadversionibus Eusebianis¹⁸⁴), haec tam diserta ediderit verba, ut vix licent amplius tergiversari: „Sed prima Pythia, ait, instituta fuerunt anno tertio Olympiadis XLVIII, non autem XLIX, ut hic [prodit Eusebius].“ Quae quidem nota ut egregie satisfacit nostris desideriis, ita non satisfacit causae veritatis, quae postulabat sine dubio, ut semet ipsum aliquando stitisse a partibus eius, cuius carpi errorum, lectores uno saltem verbo admoneret. Verum hac de re cum Scaligero ex postulandi, non hic locus est. Intelligit autem, Olympiadum Recensum nec in isto rerum genere, quod proxime persecuti sumus, quidquam representare, quod Scaligero non dico repugnet, imo vero non conveniat penitus. Atque idem postremo loco dicendum est etiam de observationibus astronomicis, solisque imprimis et lunae defectionibus, in Descriptione nostra oblatis, quarum quae unam et alteram exceperis insuper additam, reliquae omnes et eadem reperiantur, quas Scaliger, ubi fundamenta posuit novae de rerum antiquarum temporibus doctrinae suae, in partes vocavit, et iisdem, quibus illic, annis applicantur¹⁸⁵). Quamquam quid loquor de annis? Licet enim hoc loco exactiorem etiam ostendere congruentiam, licet ad men-

¹⁸² *Ἡμετέριον τὸν ἐν Πάρισι τοῦ Πάριου.* Emend. Temp. V. p. 339: „Quicunque Catonis Pallia sequuntur, si omnes conferant nomen Urbis in annum primum OL VII, cum ex his, quibus sententiam suam adduxit, manifeste indicant, se intelligere Recensum conditam Pallibus, quae proxime initium OL VII. antecesserunt. Aliter sentiant, aliter dicant. Certe Dionysius Halicarnassensis, suavisimus simul et diligentissimus scriptor, ex his, quae colligit, nihil aliud quam docet, annis tantum anni discripien interesse inter Canonem et Varro-nem. Et tamen ait Recensum conditam ἴσως διετὴτος πρὸς τὴν ἰδίαν Ὀλυμπιάδα.“ Cf. etiam Cas. Isagog. III, p. 389. — De primo Thoth Nabonassar Olympiadum Descriptionis cum Emendatione Temporum consensus iam supra ostendimus p. XVIII. — *O.A. M9, a. Tō ἰσχυρὰ ἀντιδρῶν.* Animadv. ad Euseb. p. 92 a. n. MCCCCXXXV: „Recte quidem belliciorum instauratio in tertium annum Olympiadis XLIX coacta est. Sed videtur in primo anno eiusdem Olympiadis statui commodius posse.“ — *O.A. PH1, a. Ἐν τῷ ἀποφύκτῳ τῆς Κάλωρος ἀντιδρῶντος χρόνου καὶ τῶν Ἀργεῶν χρόνου ἀρχαῖα.* Canon. Isagog. III, p. 301: „Chronicon Graecum Isaac Casauboni, quae Fastos Siculos vocat, recte quidem [p. 260. Thea. Temp. p. 187 A. ed. Par.] in regionem Olympiadis CLXXXIII. huius Epochae caput apposit, sed itale in eodem annum Consulatum Lepidii et Pisoni coniecit.“ Add. Animadv. ad Euseb. p. 126 seq. n. MDCCCLXVIII. coll. not. notr. n. 1364. — *O.A. PH1, a. Κατὰ τὸν ἰσχυρὸν χρόνον.* Emend. Temp. V. p. 438: „Proinde Kalendae Ianuarii Iulianae incidere in annum Nabonassar currentem 703.“ Vid. not. 1371.

¹⁸⁴ Emend. Temp. I. p. 32: „Sequente Tetractide, qui erat annus Olympiadis 49 tertius, dicitur ille ἀντιδρῶντος factus, ut Olympicus, unde prima Pythia putari solet. Quare recte apud Eusebium anno III. Olympiadis 49 prima Pythia attribuitur. Cui adaptantur Scholiastae praecones Pindari.“

¹⁸⁵ *O.A. MH, a. Ἐν τῷ ἰσχυρῷ ἀποφύκτῳ.* Vid. not. 158.

¹⁸⁶ p. 92 a. n. MCCCCXXXV.

¹⁸⁷ Lunae quidem deliquia, quae in Descriptione nostra digresserunt, praeter unum annis etiam abbi a Scaligero adducta offensa et computata. Confer notam Olymp. XIV, 3. cum Emend. Temp. V. p. 394, Olymp. LXIV, 2. cum V. p. 402, Olymp. LXIX, 3. cum V. p. 408 [hi tres loci, quae modo e Temporum Emendatione Iudaeorum, supra p. XVIII. exscripti sunt]. Ol. LXXXVIII, 4. cum Canon. Isagog. III, p. 236. 242. [vid. infra p. XXVI.], Ol. XCI, 4. cum Emend. Temp. I. p. 36, Olymp. XCIX, 2. Ptolemaeo, cum II, p. 80, V. p. 410 et Canon. Isag. I. p. 69, Olymp. XCIX, 2. Scythiorum, cum Emend. Temp. II, p. 81, V. p. 410, Olymp. XCIX, 3. Ptolemaeo, cum emend. lib. II. II. Olymp. CXII, 2. cum I, p. 48. V. p. 420 et Canon. Isagog. III, p. 294, Olymp. CXLIV, 4. et CXLV, 1. cum Emend. Temp. II, p. 91. [Quo loco comparato simul intelligi, Aetorem Recensum deliquia, Olymp. CXLV, 1. ascriptum, huius quidem anno ipsam ascriptis solentem, cum duobus his, quae Olymp. CXLIV, 4. cognoscere feruntur, anno nos inferius, sed superius collocare vellet. Vid. not. infra n. 1173 et supra p. XXIV. cum not. 178.], Ol. CLI, 2. cum V. p. 435. [verba vid. supra p. XX.], et Animadv. ad Euseb. p. 141 b. n. MDCCCLXXXVIII, Olymp. CLIII, 1. cum Emend. Temp. II, p. 289, Olymp. CLXII, 4. cum Canon. Isagog. III, p. 239, Olymp. CXCVIII, 1.

sium, quin licet ad diem adeo progredi concentum. Dierum inquam, non quos ipsi iam notatos veteres reliquerint, sed quos primas Scaliger in Canonibus Isagogicis adhibito calculo astronomico computarit, et secundum annum Atticum popularem suum definiuit, quosque illi Scaligeri computo ad amissim congruos iterum offert Olympiadum Recensus. Conspicua quidem sunt praecara illa et prorsus singulari indole duo dumtaxat deliqua, solis alterum, alterum lunae: verum quis non videt, hic vel unum exemplum instar esse sexcentorum? Olymp. LXXXVIII, 4. ait Descriptio nostra lunam defecisse Βοηδρομιῶνος πέμπτῃ ἰσταμένον. Eius autem eclipses elsi annum et mensem apud Enarratorem Comici¹⁸⁸⁾ notatos repperi, diem tamen nusquam vidi significatum. Dio quaesivi, sed frustra: donec intellexi, Scaligerum sibi ipsum plaudere. „Anno quoque,” inquit¹⁸⁹⁾, „VII belli Peloponnesiaci [h. e. Olymp. LXXXVIII, 4.] Luna defecit Boedromione, IX. Octobris.” Sic ipse diem, quo acciderit defectio, tibi definit. Sed d. IX. m. Octobris Olymp. LXXXVII, 4. respondetne πέμπτῃ Βοηδρομιῶνος ἰσταμένον? Sane respondet, respondet certe e perversa periodi Atticae a Scaligero excogitatae ratione¹⁹⁰⁾. Nimirum Olymp. LXXXVIII, 4. sive annus Coroebi 352, abiectis 76, quoties fieri potest, est annus 48. periodi Olympicae quintae. De quibus si, e perpetua methodo, deducantur anni 38¹⁹¹⁾, relinquetur annus X. periodi Atticae. Iam vero evoluta neomeniarum Olympicarum et Atticarum Tabula¹⁹²⁾, e regione annorum X. in area Boedromionis occurrit neomenia Boedromionis in V. Octobris. Ergo IX. Octobris fuit πέμπτῃ Βοηδρομιῶνος ἰσταμένον. Atque sic sedem IX. Octobris Iuliani in anno Attico Scaliger alio loco¹⁹³⁾ circumscribit ipse, nisi quo diei civili Attico etiam tempus prytniae Metonicae addit: „Rursus,” inquit, „anno VII. belli Peloponnesiaci Luna defecit Octobris IX. Βοηδρομιῶνος πέμπτῃ ἰσταμένον, πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ πρυτανείας¹⁹⁴⁾, Epacta tam aequabilis, quam sequata XXVIII, quae est e regione XXV. Septembris.” Eodem modo etiam alteram defectionem eramus solis. Teste Thucydide¹⁹⁵⁾, anno belli Peloponnesiaci octavo, hoc est Olymp. LXXXVIII, 4., τοῦ . . θίρου τοῦ τοῦ . . ἡλίου ἐκλείψις τι ἴσμεν ἀπὸ νομηνίαν. Νομηνίαν hic dicit Thucydides, quam alias¹⁹⁶⁾ accuratius νομηνίαν κατὰ σελήνην appellat, quibus verbis prorsus convenienter nostrae rationi ipsum lunae cum sole coitum, non, quae vulgaris apud Graecos

cum Emend. Temp. V. p. 465, Olymp. CCXXV, 4. cum V. p. 488 seq. At Olymp. CCXXXVIII, 1. non, uti Reccensus noster, lunae deliquit, sed humale aequinoctium e Ptolemaeo profert Emend. Temp. V. p. 489. — Inter solares vero defectiones, in Descriptione nostra obvias, tres sunt, quae in ceteris Scaligeri opusculis inveniri non possunt, annis Olymp. CIV, 1., alterum CXVII, 3., tertium CXLIV, 1. assignatum. Ceteras ecce cum locis παραλλήλοις suis comparatas has: Ol. XVI, 1. coll. Emend. Temp. V. p. 395. [Verba supra attulimus p. XVIII.] et Canon. Isagog. III. p. 345, Olymp. XLVIII, 3. coll. Emend. Temp. V. p. 389 et Anisodori. ad Euseb. p. 89 h. a. MCCCXXX, Olymp. LXXXVIII, 4. coll. Emend. Temp. II. p. 63 et Canon. Isagog. III. p. 242. [vid. infra p. XXVII.] Ol. XCIV, 1. coll. Emend. Temp. V. p. 411, Olymp. CXLVII, 2. coll. II. p. 186, V. p. 387, Olymp. CCVI, 1. coll. V. p. 460, Olymp. CCIX, 3. coll. V. p. 498.

188) Ad Nebb. v. 584. ed. Paris. a. 1842. 4.

189) Canon. Isagog. III. p. 236.

190) De Emend. Temp. I. p. 40: „Periodas Atticae fingit antiquior Olympicas ante 38, qui sunt duo cycli. Itaque conveniat Attica cum Olympicis cyclo, non temporibus: quod ad methodum Atticae fingit antiquior, Olympicas posteriores, et annos priores Tetractidis Atticae sit tertius Olympicus.” Cf. Canon. Isagog. I. p. 64.

191) Vid. Emend. Temp. I. p. 44 seq. coll. Canon. Isagog. III. p. 236 extr. Adde locos nota priores antecedenti indicatos.

192) Canon. Isagog. I. p. 60.

193) Ibid. III. p. 242.

194) Nimirum Πανερῶνος. Sed fuit potius Πανερῶνος τριακακοδμήτης secundum Meteram.

195) Lib. IV. cap. 52.

196) II. 28.

νομηνίας nolio est, renovatam post coitum lunae lacem intelligit¹⁹⁷). Atqui contigit deliquium illud d. XXI. m. Martii Iuliani, cui diei in anno Attico secundum cyclum, qui iam tum in usu fuisse videtur¹⁹⁸), Metonicum respondet neomenia Elaphebolionis, vel, ut Scaliger loqui solet¹⁹⁹), neomenia Elaphebolionis *πρωτονομίας* Metonica. Itaque quid est, cur Descriptio nostra solem *Ἀνθιστηριῶνος ἔτη ἐνὶ δέκα* defecisse prodit? Nimirum rursus Scaliger tempus *πρωτονομίας* Metonicae anno Attico populari suo secundum methodum, supra a nobis demonstratam, applicavit. Quam enim neomenia Elaphebolionis XXI^{ma} Martii conveniat, in Tabula autem neomeniarum Atticarum²⁰⁰), e regione anni X^{ta} periodi Atticae, sub Anthesterione, deprehendatur neomenia Anthesterionis in VI. Martii: XXI^{ma} Martii profecto competit XVI^{ta} Anthesterionis h. e. *Ἀνθιστηριῶνος ἔτη ἐνὶ δέκα* sive *ἔτη μισοθύτος*. Atque hinc tempus solaris illius defectionis *Ἀρκυῖος* sic plene concepisse sibi visus est Scaliger²⁰¹). „Anno octavo [belli Peloponnesiaci] Sol defect XXI. Martii, *Ἀνθιστηριῶνος ἔτη μισοθύτος*, [*Ἐλαφβολιώνος*] *νεομήνιᾳ πρωτονομίας*, ubi Epacta IX. tam aequabilis, quam castigata.” Universem hanc Scaligeri de anno Attico populari eiusque ab anno magistratus proprio discrimine sententiam mere fictiliam esse, non attinet post Petavios et Ideleros demonstrare²⁰²). Imo gratum accidit nobis, quod aliqua habere in delictis opinionis suae vestigia, suae quasi auctoritatis documenta, etiam in Olympiadum Recensu reliquit Vir Summus. Quo fortasse argumento etiam apud eos uti licebit, qui, ut ipsi foveant amantque errorem, sic alios quoque falsa malunt, quam vera censi sententia.

Denique ludorum certaminaque, quibus vetus delectata Graecia est, historiam diligenter exaratam representat libellus. E quo rursus electo iudicium auctoris elucet intelligentissimum. Fuit enim omnis apud Graecos virtutis, non minus illius, quae in corporis, quam quae in ingenii viribus conspicua est, publicus quidam censor et idem incitator *ἀγών*, cuius in arenam descendere, quisquis in litteris vel artibus praestabilis quiddam sibi praestitisse videbatur, summopere gestiebat, unde palmam referre, in maxims ponebat laudibus. Quemadmodum autem ipsorum ludorum non eadem omnium celebritas fuit ceterosque longe superabant quatuor illi sacrorum nomine condecorati, Olympici, Pythii, Nemeaci, Isthmii, et inter hos rursus, veluti sol inter minora astra²⁰³), splendebant Olympia: sic non solum inter reliquorum ludorum victores, sed ipsos quoque inter hieroniceas singulari quadam et prorsus incomparabili laude atque gratia hieroniceae excellebant Olympici, quorum nomina haud inepte deas fastos Graeciae complexa esse. Hanc de vita Graecorum agonistica atque de Olympiorum imprimis in annalibus Graecis momento opinionem, nuperrime in libro De Olympiis inscripto fuse et data opera demonstratam ab Iohanne Henrico Krausio, etiam subtilissimis quisque antiquitatis iudex superiorum quoque aetulum rectissime perspexerat, tamen inter velutiores illos criticos haud scio an nemo sit, qui gravius aut disertius pronunciarit Scaligero. Is enim de servatis ab Eusebio Africani stadioniceis verba faciens: „Sed Deum immortalē,” inquit, „quantū refert, hos *stadioniceas* non pertinse! Omnis enim memoria re-

197) Vid. Scalig. Emend. Temp. II. p. 63. coll. Idelero I. p. 280.

198) Vid. Ideler I. p. 322. seqq.

199) Scalig. I. l. et p. 81. Add. Canon. laep. I. p. 68 seq., al.

200) Canon. laep. I. p. 60.

201) Ibid. III. p. 242.

202) Vid. Ideler. I. p. 282 seq. not. 4. 285. med. coll. 254.

203) Pindarus Olymp. I. 5. seqq.:

μνηστ' ἄλλος ἀνών

ἄλλος βουλευόμενος ἐν ἀγῶνι φανερὸν ἄνθρωπον ἀρέμης δ' αἰθέρας

καθ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα κρείττερον ἀνδάντων.

Ceteros veterum locos, hoc pertinentes, collegit Krausius I. l. p. 16. not. 1.

rum Graecorum horum titulis continetur: ut ignota Olympiade τοῦ ἀραδικωρίου nomen superstes, neque Olympiadem, neque tempus rei gestae perire possit. Nam non raro Pausanias, non quota est Olympias, sed quam quidam vicit, notare solet: τῶντις ἐστὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἢ ὁ δαίμων ἐνίκησεν.... Neque vero quis miretur, tanti Olympionices a Graecis fieri, ut ab eis, ut Romae a Consulibus, temporum ratio in Fastis notaretur. Cicero enim pro Flacco [cap. 13.] ait, Olympia vicisse apud Graecos prope maius et gloriosius fuisse, quam Romae triumphasse²⁰⁴). Hanc igitur cum concepsisset V. D. non minus re, quam iudicat, quam iudice ipso dignam de ludis Olympiicis sententiam²⁰⁵): universum fere agonis Olympicae acti historiam inde a prima Olympiade, qua Coroebus Eleus in tabellis publicas victor primus relatus est, usque ad Olymp. CCXLIX plene et accurate enarravit. Ac primum quidem stadionicas collegit omnes, quotquot potuit nancisci, qui Haecani careret Eusebii suffragio²⁰⁶). Item ceterorum certaminum temporis decursu stadio additorum annos assignavit, eorumque, qui in singulis deinceps ascitis agonis generibus primi vicerunt, nomina digessit²⁰⁷). de reliquis eos tantum delibans, quos certae attributos Olympiadi invenire posset; deinde octo illos athletas, qui lucta simul et pancratio palmas meruerunt, suis locis inseruit²⁰⁸); denique ludorum praesidium, Eleis aliquoties ereptum²⁰⁹), Hellanodicarumque numerum, aliis temporibus alium²¹⁰), indicavit: ita ut, adiunctis Iovis simulacris, e multa illis, qui fraudem fecissent ludis, irro-

204) In Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 426 b.

205) Poterat ea etiam auxilio probari Cornelii Nepotis Praef. §. 5. auctoritate, „Magnis in ludibus," inquit, „totae fere fuit Graecia, victores Olympicum citari." Add. Horat. Carm. IV, 2, 17. seq.: „Sive, quae Elea domum reducit Palaen caelestes" etc. coll. I, 1, 3. seqq.: „Sunt, quae curricula pulcherrim Olympicum Collegiae iuvat, metaque ferivida Exitata rotis palmaeque nobilis Terrarum dominos evahit ad Deos."

206) Armeniacus Eusebii textus cum emendat Graecum, multis locis corruptum, tum complet etiam hic illic lacunosum. Ut taceam hoc loco de emendationibus, quae stadieniarum nomina laud pauca Haecani collicis auxilio experta sunt, in studio Africani catalogo duos ille locos (Olymp. CLXXIV et CLXXIX) restituit, qui aliunde sanari vix possent. Vid. nott. 1292. 1325. Sarcit item eas, quae Ol. XXXIII et CX in Graeco textu reperiuntur, lacunas, quarum tamen haec e Diodoro iam ipse supplet Scaliger, illam e Pausania facile poterat. Vid. nott. 109. 901. Pauls alia ratio est Olymp. CLXXXVIII, ubi quae omisit Eusebius Scaligerianus, explicito Armeniaco, ex omnia Scaligeri culpa existentes. Sic ut atteratur, certe suadent Cramerii Aeneidea, quae omisso congruant cum Armeniaco. Vid. not. 1391. Omnis autem de iis, quae ex Armeniaco codice luci fecerit Africani catalogus, conferendus est Nishaburinae Olymp. phil. min. I. p. 212 sq.

207) Olymp. XIV: Ἰσουλὸς πρῶτος; Ξυρὸς Πανθός. XV: Ἀλέξανδρος πρῶτος; Φαίλιος δὲ Ἀσπιδωμόνιος (Vid. not. 40). Γερμὸς Ἰσχυρὸς. XVIII: Περσίδης πρῶτος; Ἀσπιδωμόνιος, καὶ Εὐφρόνιος, ἄμφω Ἀσπιδωμόνιοι. XXIII: Περσὶς πρῶτος; Ὀδρυσῆος Σινερόσιος. XXV: Ἀρμενὶ τέλειος πρῶτος; Παγώδης Θεωδῶς. XXXIII: Πυργαῖος πρῶτος; Ἀσπιδωμόνιος Σινερόσιος, καὶ πρῶτος Κρητικὸς Θεωδῶς. XXXVII: Παιδὸς δρόμος πρῶτος Πολυνίκης Ἡλίας. Παιδὸς καὶ πρῶτος Ἰανουάριος Ἀσπιδωμόνιος. XXXVIII: Παιδὸς περὶ δρόμος πρῶτος Εὐκλείδης Ἀσπιδωμόνιος. XL: Παιδὸς περὶ πρῶτος Φιλίππος Σαρδηνός. LXX: Ὀδρυσὶς δρόμος πρῶτος Σαρδηνός. LXXI: Κούλης πρῶτος Πανθός; Ἀσπιδωμόνιος. LXXIV: Κούλης καὶ ἄλλος δρόμος Σαρδηνός. XCIII: Ἀρμενὶ δόξο τέλειος Ἰσχυρὸς (συνταρῶν) πρῶτος Εὐφρόνιος Ἡλίας. XCVI: Σαρδηνός πρῶτος Τίμαχος καὶ κερὶς πρῶτος Κούλης, ἄμφω Ἡλίας. XCIX: Παιδὸς ἄμφω πρῶτος Σαρδηνός Ἀσπιδωμόνιος. CXXVIII (vel potius CXXIX. Vid. not. 1103.): Σαρδηνός πρῶτος Πολυνίκης γυνὴ καὶ τῆς Μυαδίας. CXXXI: Κούλης πρῶτος Πανθός; Τίμαχος Ἀσπιδωμόνιος. CXLV: Παιδὸς πυργαῖος Φιλίππος; Κλέαρχος. Vid. Paus. V, 8, 3. seqq., 9. loc. coll. Africani catalogus.

208) Vid. Olymp. CXLII, CXLVI, CLXXII, CLXXVIII, CLXXXII, CXCVIII, CCIV, CCXXII. Codd. not. 1157.

209) Olymp. VIII, XXXIV, CIV [Anolympiades. Vid. Africani catalogus coll. Paus. VI, 22, 2. VI, 4, 1; VI, 8, 2.] Cf. etiam quae ad Olymp. XXVIII, XXX, CCXI annotavimus.

210) Primum duo fuerant agnosthetae, sorte creati Olymp. L, deinde novem ab Olymp. LXXV (secundum Bockhium in not. 1, ad Schol. Pind. Olymp. III, 22, p. 95. Secundum Scaligerum vero inde ab Olymp. CV. Vid. notam infra 797), tum decem ab Olymp. LXXVII aut CXXVII (e Bockhii l. I, ab Ol. CNI, e Scaligeri not. 818 calculis), denique ab Olymp. CIII duodecim. Postrema hic Hellanodicarum numerus, tribus numero Eliacorum congruus, Olymp. CIV, pagis nonnullis Eleorum per Arcades occupata, ad octo deductus est: unde rursus Olymp. CVIII, duobus additis, decem facti usque ad Pausaniae tempora pervenissent. Vid. Paus. V, 9, 5. VI, 3, 3.

gala confatis²¹¹⁾, quidquid ad illustrandam Olympicorum certaminum memoriam pertinet, diligenter collegisse dicendus sit. Pythiorum, Nemeorum, Isthmiorum rarius in Olympicum libro mentio fit, quippe quorum et claritas, quam Olympiorum, minor fuerit, et hieronicae, paucis nominibus exceptis, interierint omnes. Enolatur quidem, quando quisque ludorum illorum aut instituti sint aut restituti²¹²⁾, victorumque unus et alter, eorum maxime, qui Pythiis palmam reportarunt, tradentibus Findari Scholiasticis, affertur²¹³⁾: nihil tamen huic loco inest magnopere, quod argumentationi nostrae prodesse praecipue possit. Itaque illa quidem, sicuti etiam caetera, sequiori aetate inducta, gymnica certamina militamus. Nec de musicis aut poeticis habeo, quod hoc loco dicam. Unum illud haud abs re fuerit monuisse, accuratum, quem exhibet Olympiadum liber, certaminum scenico-rom indicem e verissima fluxisse genii Graeci aestimatione, quem Scaliger recte intellexerat commissionum praemiorumque et periculis et illecebris incitatum altissima artium ac litterarum assuetum esse fastigia. — Nec vis tanta nec ratio aeque sublimis fuit ludorum Romanorum, quorum in arenam non optimus quisque liberi populi, sed servi plerumque, ab optimatibus auro popularis cupidus conducti, plebeculae delectandae causa, descendebant. Affert autem auctor noster Graecis rebus res Romanas coniungens binos Romanorum ludos, saeculares alteros, alteros Capitولينos. Utrisque paullo diutius immorandum est. Ludos Capitولينos, Graece et *Καπιτωλία* et *Καπιτωλία* vocatos²¹⁴⁾, centum et quattuordecim annis post pugnam Actiacam instituisse Domitianum, auctore vetere Clementis Alexandrini²¹⁵⁾ chronologo, tradit Descriptio Olymp. CCXVI, 2.: *Ἀπομνημόνους τὸν ἀγῶνα Καπιτωλίων ἐνιστάσαντο πρὸς ἑξατὸν ἑταίρων τῆς περὶ Δελφῶν νίκης*. Idem eodem teste persequitur Scaliger Emend. Temp. V. p. 481. D. seq., ubi simul chronologum illum uno anno minus prodentem arguit, quandoquidem ab anno primo Augustorum Actiaco ad primum agonem anni sint absoluti *ἑξατὸν πεντακαίδεκα*, non *δισσέκα*²¹⁶⁾. Celebrabatur agon, quemadmodum in Elide Jovi Olympio, sic Romae Capitolino, prorsusque ut Olympicus, quinto quoque anno redibat²¹⁷⁾. Hinc etiam Lustrum nomen traxit, cuius in notandis temporibus idem qui Olympiadis usus fuit²¹⁸⁾. Palet igitur ludos Capitولينos ad Olympicorum exemplum compositos, hisque tantum non ad amissum fuisse congruos. Quid ergo, si Scaligerum illos in agonem recensens eam ipsam propter similitudinem Graecorum Olympicis opponere voluisse censens, tamquam altera quaedam Olympia Romanorum? Atque hanc quidem coniecturam nescio an Scaliger ipse videndi possit his verbis adiuvari: „Nulla alia,” inquit²¹⁹⁾, „erat mobilis corona Olympica ea tempestate, praeter Elidensem et Capitulinam.” Certamen ludorum Capitولينorum, teste Suetonio²²⁰⁾, triplex fuit, musicum, equestre, gymnicum. Poetarum in Olympiadum Recensu victor affertur L. Valerius L. F. Lustrum VI., Olym-

211) Olymp. XCVIII, CXII, CXCH, CCXXVI. Vid. Olymp. CLXXVIII de Philostrati largitionibus et Olymp. CCL. I. de Sarapionis ignavia. In universum autem cf. Pass. V, 21, 3—7.

212) Cf. supra p. XXIV seq.

213) Quid in colligendis digerendisque Pythiorum, Nemeorum, Isthmiorum victoribus Scaliger praestitisse videatur, cap. III. indicaturus sum.

214) Vid. Scalig. Emend. Temp. V. p. 481 C.

215) Strom. I. p. 336 C. D. ed. Fr. Sylb. Lutet. Paris. a. 1641. Fol.

216) Vid. not. infra 1566 coll. Crassino De Die Nat. cap. 18.

217) Vid. Caesar. I. I. coll. Sueton. Vit. Domitiani cap. 4. et Cleon. Pasch. p. 249 C.

218) Vid. titulum, infra not. 1588. allatum coll. Scal. Emend. Temp. V. p. 482 B. C. et Ideber. Enchir. II, p. 77 seq. Significatur Lustrum in inscriptionibus et curulis littera singulari *L* vel *A*, quemadmodum in ea, quam not. 1644 ascriptus, columna. Vid. Scal. I. I.

219) Emend. Temp. V. p. 485 C.

220) Vit. Domit. cap. 4. In universum vide Statium Papinianum in Siliis, quo nemo de hoc ludicio dabit plura.

piadis CCXXI anno secundo²²¹), athletarum autem Lustrum XXVIII, Olympiadis CCLXIII anno item secundo, Bato Philonis F., aliptes, aurea corona redimitus traditur²²²), quo eodem praemio duobus etiam superioribus Lustris fuerat ornatus. Equestris tamen palma desideratur in libro nostro, qui nullum amplius de ludis Capitolinis verbum addit, nisi quod Antoninum Pium Olymp. CCXXX, 3. athletis Herculis apud balnea Traiani ostendisse annotat, ubi et sacra et fastos suos deponerent²²³). Haec res non minus quam eae, quas modo diximus, coronae Capitolinae testibus nituntur antiquis titulis lisque non aliis, quam quos Scaliger sibi iam explicandos sumpserat in Temporum Emendatione²²⁴). Quo opusculo quae de ludis Capitolinis traduntur, tam consona sunt iis, quae de iisdem animadvertit Olympiadum Descriptio, ut haud inepte alterum librum alterius aut epitomen esse aut continere summam dicas. — Ludos saeculares, ad quos nunc accedo, trinos annotat Scriptor noster, Augusteos, Domitianos, Severianos²²⁵). Cur de quaternis prioribus tacet? Aut cur transit eos, quos fecit, non dico Philippus Arabs²²⁶) — huius enim millenarii terminum libri nostri excedunt — sed vel Claudius, auctoribus Suetonio²²⁷) Tacitoque²²⁸), vel Antoninus Pius, referente S. Aurelio Victore²²⁹)? Dixerit quispiam, rem Scaliger non tanti visam fuisse, ut totam exhaustiret. Bene: accipio argumentum, eoque ipse sum aliquatenus usus. Sic tamen restat, ut ratio reddatur, cur e multis ludorum exemplis ea elegerit, quae elegit. Atque huius sane rei causam proferre posse mihi videor gravissimam maximeque idoneam. Nempe ii ipsi, quos in Olympiadum Rec. allatos esse diximus, ludi saeculares cum singulari quadam Scaligeri de anno Romanorum sententia arctissime cohaerent eamque illi disertissime sunt visi commendare²³⁰). Cum enim annum Romanorum post XXII. annorum periodum Mercedoniis parvis vel imparis, i. e. dierum XXII. vel XXIII., intercalatione ad metas solis redisse statuat: hanc quidem sententiam probare inprimis studet egregio, quem finxit, periodi illius cum Lustris et Saeculo concentu, quorum illud annos quinque, hoc annos centum et decem constanter continuisse sibi persuasit. Huiusmodi autem saeculi decursu lustrum atque periodum et inter se ipsa et cum sole ita fuisse exaequata, ut annus in solem, lustrum in annum, periodus in lustrum conveniret. Hanc igitur rationem verissimam, neque ab ulla fabularum affectatarum origine petitam, nec Varronem nec omnem senatum criticorum intellexisse gloriatur²³¹). Qua in confirmanda plurimum Scaligeri interfuisse consentaneum est, ut intervallum illud centum et decem annorum a Romanis religiose observatum ostenderet. Hoc praestare ludorum saecularium voluit suffragio, quorum de temporibus cum apud Censorinum²³²) duplicem repperisset propositum opinionum seriem, alteram per certa annorum spolia procedentem, alteram nulla constanti lege moderatam, relecta posteriori priori, quippe suis congruam rationibus, producit eaque teste causam suam administrat²³³). Atque huius quidem seriei membra quaedam sunt illa ludo-

221) Vid. not. 1588.

222) Vid. not. 1644.

223) Vid. not. 1623.

224) Cf. lib. V, p. 492 B. C. D. seq. et. p. 454 D.

225) Olymp. CXL, 4. coll. not. 1408. CCXVI, 4. coll. not. 1567. CCXLV, 3. coll. not. 1647.

226) Anno U. c. 1060 (1061), p. Chr. 247 (248) secundum Cassiodorum p. 488. a. et nomines ab

Omphrie Panvisio et a Scaligere Emend. Temp. V, p. 492. D. seq. productos.

227) Vn. Claudii cap. 21 coll. Vitell. cap. 2. fa.

228) Annal. XI, 11.

229) De Viris Illustribus cap. 15.: „Denique annis, quibus publica agit, viginti idem mansit, celebrato magnifico Urbis neptentiorum.” Vid. Scal. Emend. Temp. V, p. 495. A.

230) Expositis sententiam illam in Temp. Emend. II, p. 181. seqq. IV, 298. seqq.

231) Vid. lib. II, p. 182. B.

232) De Die Nat. cap. 17.

233) Vid. lib. II, p. 182. C. seq.

rum exempla, quae in Recensu nostro digesta leguntur. Horum ii, qui ab Augusto sunt editi duobus Cais, Farnio et Silano, Coss. a. U. c. 737. a. Chr. 17, a proximo, M. Aemilio Lepido, L. Aurelio Oreste Coss. a. U. c. 628. a. Chr. 126, secundum liberos Quindecimviri²³⁴⁾ factis, annorum profecto intervallo CX. distant. Alterum tantum annorum, sive anni CCXX, ab Augusteis ad Septimii Severi saecularia, L. Fabio Cione, M. Annio Libone Coss. a. U. c. 957. p. Chr. 204 celebrata, interiectum est. Sed qui medii sunt inter Augusteos et Severianos ludi saeculares Domitiani ab hac Scaligeri ratione paululum abluunt. Neque enim a. U. c. 847. p. Chr. 94, quo secundum illam celebrandi fuerunt, sed annis sex anticipatos a. U. c. 841. p. Chr. 88, Tacito Cornelio historico Praetore eodemque Quindecimviro assistente²³⁵⁾, edidit Domitianus. Hic igitur Imperator quod constantis scilicet illius summaque veneratione a veteribus Romanis observati annorum centum et decem intervalli²³⁶⁾ nullam rationem habuerit, libidini eius tribuit Scaliger²³⁷⁾. Quemadmodum etiam in universum, cum alia quoque saecularia legi disconvenire suae animadverteret, ad eam confugit opinionem, ut imperatores, exceptis Augusto et Septimio, omnes saeculi modum cupiditate sua finisse censeret²³⁸⁾. Hinc igitur actos et a Claudio et ab Antonino Pio ludos saeculares omisit Olympiadum Scriptor, ex arbitrio potius illos, quam Deorum ex oraculi Sibyllini praescripto placandorum causa factos, et centenarios potius, quam saeculares²³⁹⁾. Eundem tamen saecularia ea, quae Augusteis praecesserant, quorum prima a. U. c. 298., altera 408., tertia 518., quarta 628. e Quindecimvirorum²⁴⁰⁾ calculis acta feruntur, tanto magis afforro debuisse existimes, quanto Scaligeriano rationi patrocinetur apertius. De his velim sic existimes, omisisse ea in Olympiadum Descriptione Scaligerum, quia nec conveniret de eorum temporibus Quindecimvirorum Commentariis cum rerum scriptoribus²⁴¹⁾, nec tota res tanti momenti videretur, de qua veterum dissensio accurate proponeretur. Atqui constat quidem hodie, duorum ordinum, qui de annis ludorum saecularium apud Censorium proponantur, alterum, qui per certa temporis intervalla digestas est, sacerdotales non e veteribus Fastis didicisse, sed sub Augusto demum ex ingenio et opinione sua ita constituisse, ut post centenos denos annos redirent et Augusteis saecularibus congruerent. Id quod Dionysios Petavius, Petrus Taffinus, Ludovicus Idelerus²⁴²⁾ argumentis demonstrarunt fir-

234) Ap. Censorin. l. I.

235) Vid. Tacit. Ann. XI, 11.

236) Euseb. Temp. II. p. 182. B. C.

237) Ibid. V. p. 486. B.: „In hoc ergo nullam aliam causam praeter animi sui libidinem secutus est Domitianus.“

238) Vid. Euseb. Temp. II. p. 183 B.

239) Ibid. V. p. 493 A. B.

240) Censorinus De die natali cap. XVII.: „At enim temporum si veterum relevarentur annales, longe magis in incerto inveniretur (tempus sc. ludorum saecularium). Primum enim ludos saeculares exactis regulis post Romanos condidit anno CCXLV. a Valerio Publicola institutos esse, Valerius Antias ait; ut Quindecimvirorum Commentarii, anno CCLXXXVIII., M. Valerio, Sp. Vergilio Coss., secundas ludos, ut Antias vult, anno post Urbem conditam quinto trecentesimo: ut vero in Commentariis Quindecimvirorum scriptum est, anno octavo et quadringentesimo, M. Valerio Corvino iterum et C. Postilio Coss. Tertiis ludi fuerunt, Antias Livioque auctoribus, P. Claudio Pulchre, C. Iunio Pullo Coss., aut, ut in libris Quindecimvirorum scriptum est, anno quingentesimo duodevicesimo, L. Cornelio Lentulo, C. Licinio Vero Coss. De quatuor ludorum anno triplex opinio est. Antias enim et Varro et Livijs relatos esse praedicunt, L. Marcio Censorio, M. Manlio Coss., post Romanos conditam anno DCV. At Plo Censorius et Ca. Gellius, sed et Cassius Hemius, qui illo tempore vivebat, post annum factos tertium affirmant, Ca. Cornelio Lentulo, L. Munatio Athacico Coss., id est, anno DCVIII. In Quindecimvirorum autem Commentariis notantur sub anno DCCXXVIII., M. Aemilio Lepido, L. Aurelio Oreste Coss.“

241) Vide Censorii locum, not. 240. ascriptum.

242) Dionysii Petavii Doctrina Temp. pp. 73 seqq. 235. — Petri Taffini De veterum Romanorum anno seculari quinque potissimum per ludos saeculares celebrata, eorumque chronologia. Tornaï a. 1614. 4. II, 2. — Lud. Ideleri Eschirid. II, 77 seqq. Cf. etiam Car. Frédy. Hermann De loco Apollinis in cernula

missimis, quae repetero a nostro consilio alienum est. Item reliquas rationes, quibus Scaliger summ de Saeculo et Lustris, tanquam orribus quibusdam post certum temporis spatium constanter redeuntibus, fulcire studuit opinionem, si examinare vellemus atque confutare, rem aciem non minus, quam importunam videremur agere. At enim utrum vera sit Scaligeri doctrina, necne, nostra parum interest: certe Scaligeri est, quem cuius in Temporum Emendatione sententiae exstitit sector, eiusdem in Olympiadum Recensu amatorum dprehendisse delectat.

Scaligerum igitur cum universa libri nostri indoles, tum singulae eius partes non admittunt modo, sed tantum non sibi poscunt auctorem. Huius enim ubivis in explicando opere consilio egemus, ubivis iudicium flagitamus, ubivis mentem cognoscimus.

Restat, ut de externa libri forma disseratur. Diximus autem orationem opusculi, si ab iis locis discesseris, qui e Latino sermone in Graecum sunt translati, disserit, quoad eius fieri potuerit, Graecorum testium verbis compositam repraesentari²⁴³. Verum his in ipsis usum superest scrupulus, isque, ut primo aspectu videntur, haud ita facile tollendus. Ut enim concedamus excerpti omittendarum particularum, quae quidem transitu indicent, invertendique verborum ordinis et contrahendae in brevis orationis explicitae libertatem: nihilominus, ne in ceteris quidem, veterum auctorum lectiones, quales eae in Olympiadum Descriptione aut proferuntur aut indicantur, congruae sunt nostris eorumdem exemplaribus, imo haud raro valde ab iis discrepant. Quae res cum argumenta de Scaligeri Olympiadum Recensionis auctore a nobis prolata tantum non convulsura esse videntur, tamen ubi accuratius examinata fuerit, eorum vim magnopere augebit et confirmabit. Neque enim discrepantiae, quas significavimus, alia apparebit causa, quam ipsa librorum veterum, quibus Scaliger usus est, corrupta scriptura, aut falsa eorum interpretatio. Atque in interpretandis quidem veterum locis plus semel peccatum est. Inprimis autem, uti parum dignus Scaligero, sic memorata dignissimus error est, in Ephraemio, athleta Opuntio, et Olympiis et Pythiis coronato, commissus, in quem pellexit Virum Summum nimis festinanter inspectus Pindari Scholiasta²⁴⁴. *Ἐφραίμης δὲ*, inquit ille, *ὁ Ἐφραίμωτος (πάλη) καὶ Ὀλύμπια, ὡς προείπε, καὶ Πυθία, ἰβδόμηκοστή τρίτη Ὀλυμπιάδι*. Unde, verbis nec lectis recte, nec apte inter se iunctis, miraculorum capitor hocce proculit Olympiadographus Ol. LXXIII. *Ἐφραίμωτος Ὀλυμπίωτος πάλη, τοῦτον προσηγορεύου αὐτῆς πάλης ἐπὶ τῆς Πυθίας*²⁴⁵. Item perperam relecto distinctoque loco quodam in Dionysii Halicarnassensis ad Ammaecum Epistola²⁴⁶ nonnihil in Demosthenis vita temere turbavit²⁴⁷. Nec non alia egit, cum Pausaniam commentaretur, sic scribentem²⁴⁸: *Τρίτη δὲ Ὀλυμπιάδι καὶ εικοστῇ πυγμῆς ὁδία ἀπείσοαν. πύμνη δὲ ἐπὶ ταῖς εἰκοσι κατεδίξαντο ἑκατον τεσσάρων ὁρόων. ὁ γυδὸς δὲ ἀπὸ ταύτης Ὀλυμπιάδι ἰδίξαντο παγκρατιαστῶν τε ἀνδρά καὶ ἑκτον κίλητα ἑκατος μὲν δὲ Κραναίου Κραυξίδα παρίεθον, τοὺς δὲ ἐξειδόντας ἐπὶ τὸ παγκράτειον Ἀργύραμος κατεργάσατο Συναρξάος. In his ὁ γυδὸν ἀπὸ ταύτης esse ὁ γυδὸν ἀπὸ τῆς πύμνης καὶ εἰκοστῆς h. e. Olympiadem tricesimam tertiam ambigi vix potest, praesertim cum illi ipsi Olympiadi — ut nil dicam de Crauxidae memoria, apud Africanum paululum obliiterata — at Lygdamidis Syracusani nomen assignatum accurate repraesentet stadionarum catalogus. Nihilomi-*

Horatii saeculari disputatio, qua Universitati Fridericae Alexandrinae Erlangensi, saecularia prima celebranti, gratulatus est. Götting. a. 1843. 4. p. 3.

243) Vid. p. XII.

244) Olymp. IX. 17. p. 280. Boeckh.

245) Vid. not. 291.

246) Il. p. 123. seq. Sylb.

247) Vid. not. 791.

248) V. p. 3.

nos Scaliger, quippe qui Pausaniam non coniunctim cum Africano, sed alterum post alterum legisse et compilasse videntur, octavam illam Olympiadem, receptis pancratiasta desultorice equo illustrem, a vicesima, unde duobus antea locis tempora computat periegetes, deducendam et ipsam ratus, Pausaniam calculis Olympiadi XXVIII., Africani vero Olymp. XXXIII. ascriptis, utriusque scriptoris de Olympiade, qua vicisset Lygdamis, dissidium effecit, quod nullum est²⁴⁹). Eodem Pausaniae loco plectectas, etiam de Ceanonion Cruxida famam, quo simplex est et una, reddidit duplicem. Quamquam in hoc etiam aliae accedant turbae. Ille enim priusquam omisso, quod in Eusebii textu exciderat, certaminis mentione victor prodit Olymp. XXXIII, paullo ante e Pausaniae computo Olymp. XXXI. celeste primus vicisse refertur: cum tamen altera haec fama secundum ea, quae modo exposuimus, Olymp. XXVIII. Scaligero fasset assignanda. Verum incuria auctoris male collocatam notitiam insuper disieciisse videtur incuriosior typotheta²⁵⁰). Atqui Crauxidas nec Olymp. XXVIII, nodum XXXI, sed XXXIII equo singulari victoriam reportavit etiam e Pausaniae, modo is recte intelligatur, sententia, quam si assecutus fuisset Scaliger, simul mutilatum Eusebii locum coniectura, vel sine Armeniacorum suffragio certissima, potuisset supplere²⁵¹). Alii quoque ambigua numerorum ratio fefellit Scaligerum. Testimonium dico Sosicratis Lacenis de Croesi et Periandri temporibus locupletissimum hocce²⁵²): Σωσικράτης δὲ φησὶ πρότερον Κροίσου τελευτῆσαι αὐτὸν (Περσίδαρον) εἶναι τετταράκοντα καὶ ἐνὶ πρὸ τῆς τριασσερακοστῆς Ὀλυμπιάδος. Ubi verba καὶ ἐνὶ debiles utrum una cum vv. εἶναι τετταράκοντα ad πρότερον Κροίσου referas, an ab illis separata cum vv. πρὸ τῆς τριασσερακοστῆς ἐννέτης Ὀλυμπιάδος coniungas. Nobis quidem, praecipue Monagio, Corsino, Clintono, haec altera ratio videtur commendatior. Sed Olympiadographus praecipitavit priorem: id quod elucet ex anno, Croesi mortis ascripto, qui e nostra opinione non est primus Olymp. LIX, sed quartus Olymp. LVIII. Atque eandem hanc, in Olympiadum Recensu expressam, Diogenis interpretationem disertis verbis proponunt Canones Isagogici²⁵³), quorum cum nostro libello consensus quanti in hac argumentatione sit aestimandus, sponte apparet. Pertinent ad hoc genus falsae interpretationis etiam ii loci, quibus editur, quod ne Graecum quidem est. Cuius modi haec extat annotatio Olymp. LXIX, 3: Ἰπποκλῆς Θεταλὸς τὴν [α]β' Πυθιάδα ἐνέκατο διαυλοδρόμῳ. Quod mihi est. Scribendum erat διαύλω καὶ διαυλοδρόμος²⁵⁴). Redit idem in eodem verbo error Olymp. LXXII et LXXIII²⁵⁵). Non melius vim verbi δολιχοδρόμος perspectam habuit auctor noster. Edidit Olymp. LXXVII: Ἐργαστὶς Κρής πύκτως Γνωστοῦ δολιχοδρόμον. Atqui δολιχοδρόμος longi stadii cursor est. Dici igitur aut δόλιχον aut δολιχοδρόμος debebat²⁵⁶). Talis, credo, non admittit, qui natus, sed qui factus Graecus est. Pepererunt autem turpissimos errores hae carminum Pindaricorum inscriptiones: Ἰπποκλῆς Θεσσαλῷ παιδὶ διαυλοδρόμῳ, et Ἐργαστὶς Ἰμπερίῳ δολιχοδρόμῳ²⁵⁷).

Corruptarum in veterum libris lectionum diversa apud Olympiadographum conditio est. Multas ille sine mendii suspitione securus recepit, quas ego notatis, quae scriptus sit libellus noster, testes affero nequaquam contemnendas. Ipsa enim earum edi-

249) Vid. nott. 85 et 109.

250) Vid. not. 100.

251) Vid. not. 109.

252) Ap. Diog. Laert. I, 65.

253) L. c. III, p. 342. Verba ipsa not. 92. ascripsi.

254) Vid. not. 255.

255) Vid. nott. 281 et 289. Quod Olymp. LXXIII. Hippocleas Crotoniata appellatur, calumni aut memorie operum est.

256) Vid. not. 345.

257) Pyth. X. et Olymp. XII.

tionem, quibus Scaligeri licuit uti temporibus, Olympiadum Descriptionem cognoscere deformare dodecora, quae tamen e nostris exemplaribus partim meliorum codicum subsidiis, partim coniecturis remota memineris. In hoc genere Olymp. XVIII, 1. *Μιαδῶν* offertur pro *Μιναδῶν*. Olymp. XXV, 1. Anacreontis stemma pravam lectionem κατὰ τὴν κα' Ὀλυμπιάδα sequitur, facili emendatione in κατὰ τὴν ν' commutandam. Item Olymp. XXIX. In Xenophonte stadionica et Olymp. XXIX, 1. in Archimede Archonte atque in Messeniorum defectione κατὰ τὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα καὶ εἰκοστήν expressum est pro κατὰ τὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα καὶ ἰβδομηκοστήν. Porro Olymp. I, 1. *Προϊκονήσιος* legitur pro *Προκονήσιος*, LXXVI, 4. *Ποινῖ* pro *Ποινιῖ*, LXXVII, 2. *Τευξόοντα* pro *Πυξόοντα*, LXXXIII, 2. *Χαιράντιαν* pro *Κοράντιαν*, LXXXVI, 2. *Ἀργίαν* pro *Ἀρδια*, LXXXIX, 1. *Κοινόν* pro *Κόννον*, 2. *ΑΜΥΝΙΑΣ* pro *ΑΜΕΙΝΙΑΣ*, 4. *Ἀργείους* pro *Ἀγρίους*, XCI, 4. *Δικελιακὸς* pro *Δικελικὸς*, XCIV, 4. *Θρασύβουλος ὁ Τυριεὺς* pro *ὁ Σιριεὺς*, XCV, 1. *Καρτίου* pro *Κρατίου*, 3. *Φιλήσιος* pro *Μιλήσιος*, XCVI, 1. *Ναφρία* pro *Ναφριῖα*, 2. τὰ *Θωρητικόν* pro τὰ *Θωρηκίον*. Max in Mausoli morte Olympiadis C. anno II. assignata vitiosas offendit Plinii codices, qui quomodo corrigendi et cum Diodoro in concordiam revocandi sint, infra exponam. Adde denique Olymp. C, 4. αὐτοῖς pro αὐτοῦς, CI, 3. οἱ *Λακιδαιμόνιοι* pro οἱ *Ἡβδαῖοι*, CIV, 1. *ἀπίβασι* pro *ἀπείλασι*, CXVIII, 4. *ΣΕΝΙΠΠΙΟΣ* pro *ΕΥΣΕΝΙΠΠΙΟΣ*, CLXXVII. *Ἐκατόμνος* pro *Ἐκατόμνος*, *Ἀκριτωνυμίδας* pro *Ἀριστωνυμίδας*, *Ἀπαιτος* pro *Ἀπαιτος*, *Ἀπαιτος* pro *Ἀπαιτος*, 1. *Ἀμιν* pro *Ἀμιν*, 3. *Οὐγγίλιος* pro *Οὐγγίλιος*, 4. *Ἀσσοθήν* pro *Ἀσσοθήν*, CCXII, 1. *Ὀδων Σιλβίος* pro *Ὀδων Σαλούτιος*, CCXXIII, 4. *Μααρηνοῦς* pro *Μααρηνοῦς*. Sed haec haec. Praeterea pauca hoc genus menda supra pag. XXIII. seqq. praenotavi. Quorum medellae omnium, proximis illae post Scaligerum aeneulis veterum scriptorum textui allatae, non frustra proinde apud libri nostri auctorem desiderantur, Scaligerum²⁵⁸). Idem tamen alius codicum labes sustulit de coniectura. Ex his emendationibus in nostra causa potest maximi momenti esse eas, quas a Scaligero profectas satis aliunde constat. Atque harum exempla haec sunt in promptu. Ut a nominibus Olympiadicarum initium faciam: Excerpta Casauboniana victorem Olymp. XIX. cursu coronatum sic edunt: *Μένος Μεγαρέας* pro quo Scaliger *Μένων* scribi voluit eoque correctionem nomine unciis incluso indicavit. Quamquam certum est hodie, *Μένος* recte se habere, Olympiadum tamen Descriptio *Μένων* representat et ipsa²⁵⁹). Perperam vero in Africani catalogo Olymp. LXX. legitur: *Νικαίστας Ὀνοῦντος ἀτάδιον*. Emendat Scaliger²⁶⁰): „Nomen nihil”, inquit. „Legendum *Νικίας*.” Atque sic profecto Olympiadum Recensus *Ο.Α. Ο. Νικίας ὁ Ἀσπὺς ἐξ Ὀνοῦντος ἀτάδιον* quam coniecturam nunc veram evincit codex Armeniacus²⁶¹). Denique ab Africano Olymp.

258) Non cum profectione criticorum in hoc genere studiorum opusculo deesse sollemus, veras lectiones ubique indicavimus, earum aequalis quidem laus in ipso Descriptiois textu praeparavimus, veluti Olymp. I, 1. not. 170., LXXVI, 4. not. 344., LXXVII, 2. not. 357., LXXVIII, 2. not. 480., XCV, 1. not. 640., XCVI, 2. not. 656., CCXXIII, 4. not. 1597; reliquas autem in notis textum illustrantibus vindicavimus, Olymp. XVIII, 1. not. 56., XXV, not. 71. coll. 175., XXIX, not. 88., XXIX, 1. not. 90. seq., LXXXIII, 2. not. 436., LXXXIX, 1. not. 529., LXXXIX, 2. not. 532., LXXXIX, 4. not. 542., XCI, 4. not. 578. coll. Ph. Beutn. Gr. Gr. ampl. II. p. 339. § 119. a. 37., XCIV, 4. not. 640., XCV, 3. not. 645., XCVI, 1. not. 654., C, 4. not. 722., CI, 3. not. 725., CIV, 1. not. 784., CXVIII, 4. not. 1054., CLXXVII not. 1098., CLXXVII, 1. not. 1310., CLXXVII, 3. not. 1317., CLXXVII, 4. not. 1321., CCXII, 1. not. 1539: quo tamen postremo loco in Dionis oratione post verbum *Σαλούτιος* parenthesis excidit, qua haec scriptura pro *Σιλβίος* expressendum fuisse Scaliger significaveramus.

259) Vid. not. 58.

260) In Add. Nott. ad Græca Raseh. p. 428 a.

261) Vid. not. 256.

CXIII. duplicato cursu vicisse Olympia traditur Ἀργεὺς Ἀργεῖος. Quod nomen Scaliger in Ἀργεὺς et in Addendis Notis ad Graeca Eusebiana²⁶³⁾ censet mutandum et in Olympiadum Descriptione²⁶⁴⁾ mutatum proponit. Atque haec quidem Olympionicarum nomina Scaliger nullo extrinseco petito adiutus instrumento ex ingenio suo ingenique linguae Graecae cognitione resiliit. Sed sunt etiam, quae in diversis veterum libris variata sic prodantur, ut aliam formam ex alia corruptam esse apparent. Ex his quocunque loco unam aliquam elegit proposuitque Descriptio Olympiadum, eandem ubivis praenotatam esse animadvertens, quam in Notis ad Graeca Eusebiana praenotandam dixit Scaliger. Testes Ὀβρινας, Εὐκλείδης, Φιλῆτρῆς Συστάτης, Ἐφαίριος, Εὐβάρτος, Κάππος, Κλειόστρατος, Olympionicae²⁶⁵⁾. Inter principes eandem rem comprobant Phaenippus, Atheniensium Archon²⁶⁶⁾, et Areus I, rex Lacedaemoniorum, Eurysthenida²⁶⁷⁾. Sed haec de regibus disputatio patet alius. Neque enim ad sola nomina pertinet, sed patriam etiam tangit et annos regni. Dynastam Salaminis Abdemonem Diodori libri²⁶⁸⁾ Τύριον fuisse tradunt. Pro quo Scaliger, ansolante Vessellingio²⁶⁹⁾, in margine exempli sui recte Τύριον correxerat. Aliquo idem gentile regulo addit Descriptio nostra²⁷⁰⁾. Eiusdem Diodori²⁷¹⁾ codices Ptolemaei Aloritis regno ἔτη τριάκοντα largiuntur: cum τρία tantummodo ei concedat temporum ratio. Scaliger igitur hunc minorem numerum et orae ascripti Diodori sui et in Olympiadum Recensu sine mora edidit²⁷²⁾. Luculentia denique est Viri Sammi emendatio, qua Straboni, Eumenem II, Pergami regem, annos ΜΘ regnasse testant, ΑΘ restituendum esse censet. Quam, primum quidem in Canonibus Isagogicis²⁷³⁾ proposuit, redire vides in libello nostro²⁷⁴⁾. Philosophi etiam Parmenidis vitae rationibus Scaliger coniectura consulit. Floruisse is dicitur, secundum vetustas Laërtii²⁷⁵⁾ editiones, κατὰ τὴν θ' καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Postremum numerum, manifesto corruptum, ad oram libri sui in ἰσδομένηκοστὴν refugii voluisse Scaligerum, Mengius testis est, et confirmat Olympiadum Descriptio, Parmenidis ἀμυγὴν Olymp. LXXIX, 1. assignans²⁷⁶⁾.

Videantur tamen novissimorum vim argumentorum debilitare loci corrupti aut mutilati tales, qui Scaligeri coniecturam experiri, in Olympiadum Recensione offeruntur intemptati. Sed hos fere eius modi esse cognoscas, quos vitiosos quidem esse constet, sed quemadmodum restituas, non item. Referenda huc est Ctesiclis illa de censu Demetrii auctoritas apud Athenaeum²⁷⁷⁾: Ἀθηναίης δ' ἐν ταῖς χρονίαις καὶ ταῖς

263) p. 428 b.

264) Vid. not. 950.

265) Vid. Ὀβρινας Olymp. VI. not. 11. coll. Add. ad Graec. Euseb. p. 426 b., Εὐκλείδης Olymp. XXXVIII. not. 122. et Φιλῆτρῆς Olymp. XLI. not. 129. coll. p. 427 b., Ἐφαίριος Olymp. XCI. not. 560. et Εὐβάρτος Olymp. XCIII. not. 596. coll. p. 428 a., Κάππος Olymp. CXLII. not. 1157. et Κλειόστρατος Olymp. CXLVII. not. 1184. coll. p. 429 a.

266) Hunc cum Clemens Alexandrianus Strom. I. p. 331 B. Philippum, Hieronymus autem in Chron. Euseb. Olymp. XLVII, 2. Phaenippum appellet, Scaliger in Animadv. p. 88 b. a. MCCCCKXVI. Phaenippum agnoscit eandemque scripturam etiam in Recensu nostro Olymp. XLVII, 2. exprimendam curavit. Vid. not. 157.

267) Hic Cleonensis nepes et successor in vitiatas Diodori codicum XX, 29. perperam Ἀργεῖος vocatur. Scaliger ei ex aliis scriptoribus Ἀργεὺς reddit Can. Inag. III. 340., eoque nomine regem Olympiadum Descriptioni inseruit Olymp. CXVII, 4. not. 1035.

268) XIV, 98.

269) Ad Diodori I. 1.

270) Sub Olymp. XCVII, 2. not. 673.

271) XV, 71.

272) Sub Olymp. CIII, 1. Vid. not. 763.

273) Lib. III. p. 328. Ipse Scaligeri verba not. 1179. legere est.

274) Ad Olymp. CXLVI, 1.

275) IX, 23.

276) Vid. not. 382.

277) VI. p. 272 C.

πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς γράων Ὁλυμπιάδων ἐκταραμένων γενέσθαι ἐπὶ ἀπαιτήσιον τοῦ Φαλη-
ρίους τῶν κατοικοῦντων τὴν Ἀττικὴν κτλ. Animadvertit quidem Scaliger in numeris
istis lacunam simulque quomodo ea sarciri posset indicavit in Animadversionibus²⁷⁷⁾, nec ta-
men rationem suam sic omni dubitationi exemptam habuit, ut in Olympiadum Elenchum
reciperet, religiosum scilicet ratus, rem gravissimam non, ut tradita erat, sed suo addi-
tamento fucam reddidisse²⁷⁸⁾. Eandem ob causam Clementis Alexandrini nec de Gy-
gis nec de Vaphris auspiciis testimonium infestare ausus est, etsi in utroque a librariis
erratum esse sibi persuaserat²⁷⁹⁾. Laudanda sane moderatio, cuius ulnam in omnibus
ambiguae medicinae corruptelis fuisset memor!

Pateat ex his, quae modo disputavimus, Olympiadum Descriptorem cum iisdem,
quae Scaligeri temporibus veterum libros contaminabant, ut lectionibus, tum haud paucis
locis eandem proponere emendationes, ad quas Viri summi sententiam inclinasse aliunde
certum est. Sic res en, quae Scaligero Olympiadum Recensionis auctori infesta exti-
tura erat, in contrarium vertit, quippe quae, tanquam lapide Lydio, Scaligerianum esse
libellum nostrum cognoscamus.

Habes argumenta plurima sane atque gravissima sententiae eius, quae Olympiadum
Recensionem ad Scaligerum auctorem referendum esse indicavimus. Nihilominus vulga-
ris opinionis miram quandam speciem esse necesse est, cum tribus illa saeculis perdura-
rit totaque non doctos minus, quam cautos invenerit patronos. Itaque operae pretium
visum est, in appendice huius disputationis inquirere, quid insit libello nostro prorsus sin-
gulari, quod cautos deceperit, deleverit doctos. Prodit ille sine auctoris indicio *ἀνώ-
ρυτος*, in partes vocatur, cum totus et veteribus haustus sit, quasi vetus quidam codex,
a Scaligero. Potuit — quis neget? — alterum cum altero coniunctum ansam dare erroris.
Addo Graecae linguae, quam refert opusculum, colorem purum et, ut primo aspectu vi-
deatur, minime fucatum, eoque dignam totius libri elegantiam: non mirabere, quomodo
error, semel conceptus, sit nactus amatores²⁸⁰⁾. Decepit forsitan etiam ipsa operis, quam
titulus indicat, ratio. Fuit enim in deliciis veterum illud scribendi genus, quod *Ἀστυγα-
γῶν* nomine significatur. Extabant olim imprimis Olympionicarum, extabant Archontum
Descriptiones multae, quae ad unam omnes Fortune ludibrio absumptae, mirificum sui
desiderium reliquerunt. Dicam de huius modi scriptoribus infra explicatis. Hoc loco
illud quero: quis, cui semel de vetusta opusculi nostri auctoritate constiterit, non fa-
cile sibi persuadeat, e Descriptionum istarum ruina totius tanquam generis exemplar
nostrum servatum esse *Ὁλυμπιάδων Ἀστυγαγῶν*? Sed haec omnia antiquitatis indicia
non talia sunt, ut non paullo subtilius rimanti vana appareant et evanescent. Gravior
et speciosius illud est, quodque haud scio an ad fallendos lectores contulerit plurimum,

277) Ad Euseb. p. 129 b.

278) Vid. not. 507.

279) Clementem, Gygia regnare ex Eusebiana fide ab Olymp. XVIII. decessisse Stron. l. p. 327 C.,
sic reprehendit Scaliger Cn. Isag. III. p. 328: „Itaque initium Gygiae concurrebat cum anno primo Olym-
piadis XVII. non autem XVIII. ut est apud Clementem: qui fortasse est error librariorum.“ Nihilominus
in Olympiadum Descriptione Lydorum rex Olymp. XVIII. ascriptus est. Vid. not. 56. Item Clemens Vap-
hris, Aegyptiarum regis, annum secundum cum primo Olympiadis XLVIII. coarctat Stron. l. p. 331 A. B.,
ut regnare coeperit Olymp. XLVII. 4.; cui ipse anno eius auspiciis etiam assignat Recensus. Vid. not. 154.
Et tamen Scaliger Clementem halsicationis arguerat in Animadv. p. 88 b. n. MCCCXXXVI.: „Rursus quod
ait cum [Olymp. XLVIII. 1.] fuisse secundum annum Vaphris, non multum quidem daceat a vero, daceat
tamen. Nam Vaphres coepit regnare anno septimo Sedekiae; qui et septimus erat captivitas Iechonias.
Ut hic error non tanti momenti est, ita ille maximus, quod secundum annum Vaphris dicit congruere cum primo
Olymp. XLVIII. quum in fuerit annus III Olympiadis XLVI.“ Hic igitur Vaphris initium Olymp. XLVI. 2.
collocandum ostendit. Sed haec innotantis, ut diximus, et verbi scripti veneratione praestitit, minime illa
visperanda.

280) Haec iam supra p. II. attigimus.

notitia scilicet, quam auctor noster ostendit, tantum auctorum librorumve, qui dudum in deperditis numerantur. Cuius sane familiaritatis iactatio, si quid aliud, ad fallendum facta, et ita facta est, ut malevolus Scaligeri index consilium imponendi inde derivare possit. Cum enim in indicandis fontibus, e quibus hausit, parvisimus sit adeoque quam de temporibus rerum quarundam transmissum videret fons varietatem, generali *κατά ταύτας* vel *οὐδὲ* formula significasse fere satis habet: nisi quod Olymp. LXXX, 4. in assignando Lysiae natali ad Dionysium Halicarnasaeum, et Olymp. XCVIII, 2. in digerenda Gallorum invasione ad Diodorum discrete provocavit: idem nonnullis locis testes nominatim excitat, inisque unum et alterum bene antiquae memoriae, sed quorum scripta aut omnia aut ea saltem, quae se compulsa simulat, perierint. Hanc rationem ad fucum lectori faciendum imprimis valuisse mihi persuasum est. Quis enim, nisi alia indicia secus suadeant, antiquum habere eum dubitabit, cui antiquitatis scripta patuisse talia videantur, quae e nostris oculis dudum subacta, vix nota sint nomine? Afferuntur autem in hoc genere Xanthi Lydiacae²⁸¹, Androtionis²⁸² et Philochori²⁸³ Atticae Historiae, Euphorionis²⁸⁴ Aleandae, Apollodori²⁸⁵ Chonica, Dionysii Chalceden-

281) Xanthus, Candaeae F. Sardibus Lydorum oriundus (Suid. s. v. *Ξάνθος*), antiquior fuit Herodoto, cui historiae scribendae auctor existere dicitur Ephoro sp. Athen. XII. p. 515 D. f. 19. sp. C. Moell. Fragm. Hist. Graec. Paris. a. 1841. Extendit vitam usque ad tempora Antaxerxis I. Persarum regum Olymp. LXXXVIII, 4. ascriptis (vid. not. 378), a quo Themistoclem eodem tradidit excepisse, teste Plutarcho Them. cap. 28. Quod Suidas addit: *γεννηθεὶς ἐν τῇ Αἰόλειαν Σαῖον* multa negotia faceretur Frid. Cresserus (Hist. Graec. antiqua. Fragment.) p. 137. seq., cuius *Ἀφροίτη* pro *Σαῖον* scribenda coniectura et improbitate iure Moellerus et idcirco arguente redarguit A. Westermannus ad Voss. De Hist. Gr. p. 32. not. 40. *Γρανὸς* est natus, quare vim ab usu isographi alienum esse iactatus indicat Cresserus. Natum autem captivum ab Ionibus Sardium tempore l. s. (vid. Cress. l. l. p. 135.) Olymp. LXIX, 1. quando Dionysius De Thuc. ind. 5, 2. inter eos referre Xanthum putavit, qui fuerint *ὀλυμπία γεννηθεὶς τῶν Ἀλωναργεωνῶν καὶ αὐτοῦ τῇ Θεωρίᾳ ἀνακτισθεὶς Ἰωνῶν*, sponte intelligitur. — Disparavit de Operibus Xanthi Lydii ceteraque fragmenta collegit post Cresserum Car. Moellerus p. 26—44. Reliquae Xanthos tractavit Ex. Spanh. ad Callim. Del. V, 41. coll. Patric. Bibl. Gr. ed. Hart. Vol. II. p. 159. et Cress. l. l. p. 136. not. 2. 225.

282) Androtionem, Athidiam auctorem, Atheniensem fuisse certum est. Vid. Siebelii Epist. ad C. L. Lenzium p. XVI. Quando vixerit, non item. Haec incertae aetatis scriptoribus cum annoveravit Vossius DHG. III. p. 386, accitente Harlesio ad Fabric. HG. II. p. 744. Ionium vero DSHP. II, 9, l. p. 190., qui Androtionem post Olymp. XC. et ante Aristotelem vivisse perhibet, historicum cum oratore confudisse apertum est. Peritissus porro ad Aelian. VII. VIII, 6. coll. Plut. De Exil. II. p. 605 C. cap. 14. post Timaeum et ante Mammili Achaei tempora Nostrum scriptis dicere, terminali iusto inter se remotionibus aetatem viri circumscribit. Quam dubio nec Siebelii existit, Androtionem ille post Olymp. CXVI, 5. vivisse vel in vivis adesse fuisse propter fragmentum, Harpocrationis s. v. *Εὐρυδὴς τῆς Καρπύης* delitum, asserens l. l. p. XIX. Passio plus effecit Theodorus Moellerus, auctore Plutarcho l. l., cuius tamen verba verum se simium praeserit, demonstrare casus, historicum nostrum una cum Timaeo et Philochoro (Olymp. CXXV—CXXX) faciens, edidisse vero Athidum, antiquam suam ablativisset Philochorus, p. LXXXIV, a. — Fragmenta Androtionis a C. G. Lenzio collecta primis edidit Siebelius p. 109. seqq., superius autem retractavit Theodorus Moellerus p. 371—377. Idem de aliis Androtionibus agunt et ab his nostrum distinguere decet, ad Epist. p. XIV. seqq., aliter p. LXXXIII b.

283) Philochorus, Cyreni F. Atheniensis (vid. Suid. s. v. *Φιλόχορος*) circa Olymp. CXVIII, 3. vatis prodigiorumque interpretis munere fungitur Athenis. Dionys. Dinarch. II. p. 113, 41. Vitam extendit ultra Antiochi Dei, Olymp. CXXIX, 4. regum Syriae auspiciis (sec. Euseb. Armen. ed. Mai. I. 40. p. 185. coll. Clint. FH. III. Append. cap. III. p. 310 seq.), initium, ad quod usque historiam Atticam descripsit. Perit insidie oppressus Antigonae Gonatae, cui se propter Ptolemaei Philadelphii studium suspectum reddiderat; vid. Suid. coll. Lenz. Philoch. Fragment. ed. Siebelii. p. 3. seq. Proinde, si non Olymp. CXXX, saltem ante Olymp. CXXIII, 2. quo anno Ptolemaeus Euergetes Philadelpho successit secundum computum Perphyri apud Euseb. Scal. l. p. 59. extr. Mai. l. p. 115. coll. Clint. FH. III. Append. cap. V. pp. 379. 399. — Opera Philochori, additis fragmentis, recensuerunt C. G. Lenzius p. 8—10. 10—106. et Theod. Moellerus p. LXXXVIII. seqq. p. 384—417.

284) Euphorionis, Polyneisi F. poëtae Chalcedensis, eiusdem philosophi, aetatem, teste Suida s. v. *Εὐφρόνιος*, ipsa digerit Olympiadum Descriptio Olymp. CXXVI, 1. Cf. not. 1090. De Euphorionis Vita et Scriptis disseruit et Fragmenta illustravit Aug. Meineke. Gedn. a. 1823. 8. Quam lucubratiorem auctor in Analectis Alexandrinis secundis curis retractavit. Berol. a. 1843. 8.

285) Apollodorus, Asclepiadis sive filius (C. Maell. p. XXXVIII) nescio cuius, sive Myrceae e

sis¹⁸⁶), opinor, *Xrionis*, Thrasylli¹⁸⁷) ad Democritum Prolegomena, Heliodori Periegetae¹⁸⁸) De Athenarum Arco commentarii, Memnonis¹⁸⁹) De Heraclea Ponti Historiae,

Bithynia grammatici discipulus (Heyn. ad Apollod. Fragm. Gotting. a. 1803. §. I. p. 385 et Gale de Apollod. Vita p. 19 in dissertatione De Scriptoibus Historiae Poeticae), Panaetii Rhodii et Aristarchi grammatici disciplinae alumnus, item Diogenis Scioici (Seyma. v. 20) eiusdem, qui Atheniensium legatus cum Carneade et Critolao Roman profectus est Olymp. CLVI. 2. (Cic. Acad. IV. 45 coll. Clat. FH. III. p. 92. ad a. Chr. 155), auditor, Atheniensis. Suid. s. v. *Ἀνολίδης*. „Aequales eius fuerunt Posterioribus Stoicis, Demetrius Scepsia, Castor chroographus, Alexander polyhistor. Vixit circa Olymp. CLX. a. Chr. 140. U. C. 614. paulo post Carthagine deletam, paulo ante tempora Graecorum.“ HEYNIUS. — Opera viri, *καὶ νέως ἰστορίας διέγραψεν* (Auct. libelli De Alleg. Hom. 7.), recensuit eorumque reliquis dignis accuratissime post Hecataem Car. Mullerus p. XXXVIII. seqq. p. 104 seqq. 428—469.

286) De hoc infra agam not. 295.

287) Haec in Democriti libros introductionem (*Τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων* Diog. Laert. IX. 41. *τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ καὶ ὁμοειδῶς ἀναγνώσεως αὐτὸ ταῖς* Id. IX. 45), quam etiam nouacula v. vita Alderici delectus constans est (Diog. IX. 41), non fere concessu recentioris critici ad Thrasylum, Thicri aequalem et eumem (Tacit. Annali. VI. 20. Suet. Aug. 98. Thier. 14. 62. Cafig. 19. Dio L.V. II. LVII. 15. LVIII. 27. Theonist. Orat. XII. 1), virum, ut ait Scholiasta Iuvenalis VI. 575, multarum artium scientiam eundem, cum postremo se dedisset sectae Platonicae, tetralogiarum Platonis auctorem (Diog. III. 56. coll. XI. 45. III. 1.), referunt. Dubitanter hoc quidem Vossius DHG. II. p. 232. sed tamen ita, ut et ipsa patet ad vulgarem sententiam magis inclinare. Floruerit igitur Thrasyllus circa Olymp. ¹⁸⁶187.

De patria dissident. Mendesium facit Vossius l. l., illum nimirum dicens Thrasylum, cuius librum De Floribus plus semel compilavit personatus Plutarchus. Afferat ad eo *ὁμοειδῶς ἀναγνώσεως* *ἡ τοῦ πρὸς Ἀλκίον* pag. 40. ed. Ph. lac. Massaei. Tolosae a. 1818. §. pauloque post *ἡ τοῦ Τραγυλίου*, vel potius, ut cum Ast. Westermarckio ad Vossii l. l. not. 10. legendum cuncto, *ἡ τοῦ ὁμοειδῶς*. Adiecit eadem emendatio locum Iuvenalis Byzantii p. 39. seq. *ἰστορίας* *ἡ τοῦ Τραγυλίου*. Ubi iterum lego *ὁμοειδῶς*. Thrasylli huius Mendesium Aegyptiaca idem auctor affert p. 54: *ἰστορίας ὁμοειδῶς ἡ τοῦ Ἀλεξανδρινῶν*. Neque alias esse videtur, cuius meminerunt Strabonae Flor. XVI. p. 541, Plinius Ind. lib. II. IX. XXXI. XXXII. §. Clemente Alexandrino Strom. I. p. 335 D. Sed recte F. Sevinus, qui de Vita et Scriptis Thrasylli la Mémoire de l'Acad. Royale des Inscriptions etc. Tom. X. Paris. a. 1738. 4. data opera agit, Vossium cum Graeco Aegyptiaco confusisse arguit. Sevinus ipse l. l. coll. p. 96. Thrasylum nostrum eundem ponit cum Philastio illo, de quo auctor Plutarchus De Mus. cap. 21: *ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ πρὸς Τραγυλίου καὶ τὸν Μορτίου, καὶ Ἀνδρόν τοῦ Κασπίου, καὶ ὁμοειδῶς τοῦ Φιλασίου, καὶ ἰστορίας πολλῶν, εἰς αὐτὰς ἰσχυρὰ δὲ ἀποδείξεις ἀναγνώσεως ὑπομνήματα* etc. Iuvenalis DSHP. III. 3. 2 p. 13. non item, qui Thrasylum Thicri aequalem a musico Plutarcho diserte voluit distinctum, quemadmodum nec C. F. Hermannus Hist. et Syst. Plat. Heidelberg. a. 1839. 8. p. 560. not. 21, nam Philastius fuit Thrasyllus noster, eundem musices cultorem cogitari prohibet. Certe doctae ideae discriminali argumenta prolata fuerunt, Plutarchi locum indeque Philastium patriam nostro vindicatio. De scriptura somnia verba mouent. Omis in Diogene editionibus *ὁμοειδῶς* legebatur IX. 37. 38. 41. 45, quemadmodum etiam nunc scriptum est apud Dionem l. l., Plutarchum l. l., Laertium Perphyrium. De Vit. Plot. 20. (Fragm. edit. A. E. Egger. 5. §. 6. 75). In Plotina vita, cui Thrasylum doctus locis adhibuit Diogenes, auct. (III. 1.) *ὁμοειδῶς*, sicut (III. 56.) *ὁμοειδῶς* auct. Quae utroque loco, ut etiam tribus prioribus, verissimas Laertii editor *ὁμοειδῶς* expressimend curavit, de recentis transpositione Iuvenalis Boissacod. ad Aristen. Epist. p. 441. Neque etiam imperatore illius, qui oculos ad Arginetae insulas seclitae neglexit, nomen variat inter *ὁμοειδῶς*, ut est ap. Philochorum Scholiastae Aristoph. Ras. 1196. (Fragm. ed. Lez. p. 66. seq.), Diodorum XIII. 97. 101, Pausaniam VI. 7. 2, et *ὁμοειδῶς*, ut estat in Xen. lib. VIII. 73. et in Xenoph. Hell. I. 1. §. 35. I. 2. 1. 6. 7. al. Utramque probam formam esse ostendit Bast. Epist. crit. p. 243. seqq.

288) De hoc easque Scriptis dicam not. 298.

289) Memorem Vossius quidem DHG. II. p. 226. Augusti aere assignat, coniecturam faciens e fine operis, quod de rebus Heracleae Ponti XVI. libris perscriptum in morte Brithagore, Heracleensem ad C. Iulium Caesarem legati, desierit. (Videatur, qui scriptum illam in compendi formam redegit, Plotius cod. CXXXIV.) Verum, ut bene observat Fabricius BG. V. 35. Tom. X. p. 749. ed. Harles., hoc rem non coarctat, et potest fuisse longe iusior. Nam ipse Plotius l. l. testatur, praeter XVI. illos histeriarum libros cluobrasse Memnonem octo alios, sed quos nec Plotius viderit. Cf. Gasp. Orellius ad Memn. Hist. Herac. Pont. Excerpt. Lips. a. 1816. 8., qui e atilo affectante illo quidem facilitate simplicitatemque Xenophonteam, sed hic illic poetico, et a communi loquendi usu remoto, nec non e vocabulorum usu recentiorum inque deterius vergentem Graecitatem prodentem, de auctori Memnone aucto coarctat, cuiusque vix ante Hadrianum vel Antoninum tempora histeria sua scribere potuisse persuasum habet, Praed. p. IV. seqq.

quorum opera elsi non magis vidit, quam eorum, quos testes rerum nominavit, forma tamen orationis ad imponendum non minus idonea digessit. Cadit hoc imprimis in Antilochi *πραγματίας*, cuius sic meminit Descriptio³⁰⁷⁾: *Ἐστὶν δὲ Ἀντίλοχος τῆς τῶν ἱστορῶν πραγματίας ἀρχηγός*, et in Iusti Tiberiensis Chronica sic illa laudata³⁰⁸⁾: *Ἐστὶν δὲ λόγιος τοῦ Ἰουστῶν τοῦ Τιβεριεύς χρονιστής*. Ita qui loquitur, nonne speciem sumit lectoris? Et tamen Olympiadum Scriptor nec Antilochum norat, nisi e Clementis Stromatis³⁰⁹⁾, nec Iustum aliunde, quam e Photii codicibus³¹⁰⁾.

Mitto alia. Satis enim his mihi, quomodo potuerit et committi error et propagari, explicasse videor. Quae quidem quaestio minime devitanda fuit, ut vel levissimum de auctore libelli scrupulum tollerem maximeque de erroris pertinacitate admirantibus satis facerem. Nunc vero collectis iis, quae Iosephum Scaligerum Olympiadum Recensus auctorem ostendunt, et remotis, quae alias trahere videantur, testimoniis atque indicis: tandem aliquando Viri Docti Scriptorem opusculi anonymum laudare desinent, Scaligerumque agnoscent auctorem, cuius causam argumentis ad persuadendum idoneis nobis defendisse videmur.

Cap. III.

Cum constet de auctore, fieri poterit, ut *de libri ipsius pretio eiusque consilio* iudicetur. Interpositum quidem tale iudicium hic illic³¹¹⁾ est iam intra cursum supra agitatae disquisitionis: sed quae ibi passim et oblata occasione observavi, vel indicavi potius, quam ostendi: ea nunc data opera explicanda et in unam tanquam imaginem comprehendenda sunt. Omnia autem historiarum compendia — nam in his numerandus erit libellus noster — cum duabus potissimum rebus censeantur, et *aplo rerum delectu* et *accurata temporis notatione*: Olympiadum Descriptio videndum est quatenus duplici hac laude digna sit. Quae quidem in consura no laique versemur, litterarum status, qui fuit, cum scriptum opusculum est, non omittendus erit. Cum enim nullus fere auctor, in quocunque elaborat scripturae genere, saeculi sui genium dissimulare penitus possit, eamque potius tanquam tesseram ostendat libris suis inscriptam: tum historicus certos habet sibi praescriptos fines, et fontium caeterorumque subsidiarum copiam atque conditionem, et aetatis suae rationes ac necessitates. Itaque totum hoc de Olympiadum Recensu examen sic volumus instituisse putari, ut, quidquid de ejus pretio iudicaverimus, et e fontium, quibus auctori uti licuit, adminiculis, et ex historiae, quae Scaligeri aetate fuerunt, desideris aestimasse videamur.

non non sudeo. Quamquam illud quidem certum, quod de Abari Olympiade tertia in Graeciam profecta apud Harpocrationem s. v. *Ἰσθμικὴ* existat Hippostrati testimonium, in Descriptione nostra Olymp. III. l. not. 7. in partes vocatum, non ad Hippostratum esse, sed ad Nicestratum referendum, novae illam concedere potest. Rededit Nicestratum bene. Benignum proinde, et videtur, Maximo in *dis.* supra not. 258. laudata, ubi inter auctores, quibus auxit Harpocration, Nicestratum quidem affert, nullum vero Hippostratum. Superest, qui castigat, mirus quidam locusz n. v. IV. p. 266 error, Hippostratus, *Ὀλυμπιάδων Ἰσθμικῶν*, si fallor, ipsius nostrae auctorem fortassis his verbis: „Hippostratus *Ὀλυμπιάδων Ἰσθμικῶν* scripsit.” Quod qua ratione istas pronuntiavit, plane nescio. Cf. infra p. 282. not. 380.

307) Olymp. XLIX. 2. Vid. not. 164.

308) Olymp. CCXIX. 4. Vid. not. 1582.

309) l. p. 209. C.

310) Cod. XXXIII.

311) Cf. pagg. X. XI. XII. XIV. XV. XXI. XXVIII. XXIX.

Et primum quidem res enarratas cum fontibus, unde profectae sunt, comparantes laudamus Scaligerum, quod, ubicunque fieri posset, ipsa rettulit veterum testimonia, ipsis scriptorum verbis accurate expressa aut, ubi e Latino auxilium petendum erat, in Graecum sermonem fideliter translata. Ille illic deprehendes Nostrum verba auctorum perperam explicantem, perraro ingenio potius suo, quam codicum suffragio confisum. Imo longe plurimos veterum locos, e quibus hausit, recte explicavit integrosque reddidit, qui quidem integri esse videbantur, in locis manifeste corruptis hac moderatione usus sapientissimus, ut, nisi certa se aliunde emendatio offerret, mendum omnino mallet non perspexisse, quam violenta medela sustulisse videri. Atque in hoc genere multa emendavit, quae post adeo codicum auctoritate confirmata vidimus, alia dubiae medicinae caute intacta reliquit, quamvis nosset vitiosa. Quod quam vere sit iudicatum, vel ex iis apparebit, quae supra pag. XXXIV—XXXVI in universum disputata sunt. Nunc videamus singula, et primum quidem orationem. Ea pro libri consilio simplex quidem est et incomita (pag. XII), sed perspicua et distincta, neque omni elegantiae laude destituta (pag. II). Contra genium linguae Graecae, si ab uno et altero loco discesseris, ubi verba *δολιχοδρόμος* et *δευκδορόμος* perperam intellecta errorem pepererunt (pag. XXXIII), nusquam peccatum est. Olymp. CLXXXIX, 3 *τὰς ἀρχαίας δὲ* scriptum est pro *τὰ ἀρχαία δὲ*, nec tamen Scaligeri, opinor, sed alius culpa. Porro insecto Descriptio Olymp. XCII, 4 Himeræ urbis nomen *Ἱμπερίας* fluxit pro *Ἱμπερ*. An vero voluit *τὴν Ἱμπερίαν πόλιν*, pro quo tamen et ipso potius dicendum erat: *τὴν τῶν Ἱμπερίων πόλιν*? Imprimis enim hic agendum esse video de scriptura nominum et priorum et gentilium, quae notum est in veterum codicibus mirum in modum mutilata, obliterata, corrupta repraesentari. Atque horum Scaliger non pauca, Olympionicarum maxime, vitiose tradidit feliciter coniectura restituisse praedicandus est; confer nomen *Νίκιον* Olymp. LXX, *Δευκδορόμος* Olymp. CXVI victoris, quaeque praeterea pag. XXXV collegimus. In refigendis aliis, quae quomodo scribas per libros manuscriptos dubitari licet, minus feliciter versatus est. Sic Cariae regulus quidam non *Ἡρόδοτος*, sed *Ἡρόδορος* appellari debuit Olymp. CLX, 4 not. 898. Neque recte Scaliger composuit codicum dissensum, qui est de nomine Archontis Olymp. CVI, 4 eponymi, qui cum nunc Theodemus, nunc Eudemus appelletur, Eudemum e Theodemo corruptum esse manifestum est. Scaliger vero, qui nominis scripturam inter *ΘΕΟΔΗΜΟΣ* et *ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ* variare dicit, Eudemum in Euthydemum transformandum esse innuit, coniectura scilicet sua non dissipans illo turbas, sed augens. Vid. not. 832. Porro quod Olymp. LXVII ad *Φανὸς Ἡλλήνους* de suo addidit: *ἵνα Ἱππεύς* hoc quoque am non recte se habent, iure ambigas. Vid. not. 242. Quaedam nomina, quamvis mendose scripta, nulla Scaliger aut corruptelae suspitione aut spe emendationis reddidit intemptata. Quae et ipsa iam aliis locis pag. XV et XXXIV praecoccupavimus. Contra nonnulla infestavit integra et incorrupta. Olymp. CXIII, 1 Athenis Archon fuisse Euthyritus traditur uno et auctorum et monumentorum consensu. Vid. not. 951. Nihilominus Scaliger addit: *οὐ δὲ ΕΥΘΥΡΑΤΗΣ*, mera nimirum de coniectura, qua nos quidem libenter egere fateamur, quippe talibus ingenii lusuibus nihil iuvare existimantes bonas litteras. Cavendum tamen est, ne Scaligeri coniecturis annumeres, quae aut levitatis ipse peccavit sive memoria sive calamo titubante, aut alius culpa corrupti: ALEXANDRI MOMI malis an typothetae, in hac causâ nihil interest.²¹²⁾ Memoriae autem aut stilii lapsus invenimur haud rari, sed quos aequus iudex facile condonaverit, praesertim in hoc genere nomi-

212) Hoc non, uti par erat, perpendit Ric. BENTLEYUS, alioquin subtilissimus harum rerum censor, opus. ed. Lips. p. 268. coll. 308. Cuius iniquus de Descriptione nostra iudicium et nota 303 ad Olymp. 74, 4 et his ipsi Prolegomenis notis relatatum esse existimamus.

num, in quo proclivis error est. Sic confudit Scalig. Olymp. LXXIII, not. 289 Κροτα-
νίστης cum Θεσσαλός, LXXXIV, 4 not. 455 Μύζων cum Σήμιον, XCVIII, 4 not. 693
Μαυροβάνων cum Αναδιμαριώνων, CLV, 4. not. 1213 Εδούνης Ἀττάλου cum Ἀττάλος
Εδμήνους. Eodem errore — licet enim similia similibus adiungere — his πάλιν
editum est pro παρμύνη, LXXVI, not. 333 iterumque LXXVII, not. 348. Neque solum
mixta et confusa inter se, sed etiam corrupta et depravata produntur multa ex
eisdem virorum et gentium nominibus. Quo in genere larga nobis obligit copia emen-
dandi, Ναβουσσάρων in Ναβονασάρων, Ὁραίππος in Ὁραππος, ΑΕΟΚΡΑΤΗΣ in
ΑΕΩΚΡΑΤΗΣ, Ὑπερβόλις (sic!) in Ὑπερβόλις, Σαλαμίνιον in Σαλαμίνιον, Ἀχιλ-
λίδης in Ἀχιλλεύδης, Ἐπιτέλης³¹³⁾ in Ἐπιτέλιδας, Πρωτόβιον in Πρωτοβόιον, Γέ-
λωνος in Γίλοφος, Εὐείτης in Εὐείτης, Μίλας in Μελίος, Πιστοβράξ in Πιστοβράξ,
ΕΙΛΑΙΝΕΤΟΣ ἢτοι ΕΩΝΑΙΝΕΤΟΣ in ΞΕΝΑΙΝΕΤΟΣ ἢτοι ΕΞΑΙΝΕΤΟΣ, Κατί-
ρον in Κρατίρον, ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ in ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ, ΑΙΤΥΡΩΝ in ΠΥΡΩΝ, Ἀρ-
τασίρων in Ἀρτασίρων, ΔΙΣΚΙΝΗΣΟΣ in ΔΥΣΚΙΝΗΣΟΣ, Θεοδέτης in Πολυ-
δέτης³¹⁴⁾, ΕΛΠΙΝΟΥΣ in ΕΛΠΙΝΗΣ, ΘΗΜΙΣΤΟΚΛΗΣ in ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,
Παρητίων in Παρητίων, ΑΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Φαλιεὺς in ΑΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Φαλι-
ρεὺς, Σάδρος in Σάδρος, Κιτιεύς in Κιτιεύς, Ἀρβάνος in Ἀρσάνος, Ζάκωνθον in Ζά-
κωνθον, Τριώτης in Τριωκίς, Διοκλίων in Διοκλίων, τριώρος in Τριώρος, Θερσί-
ος in Τερσίος, Ποιόλιος in Ποντιόλιος³¹⁵⁾: uberrima hercle spicilegium lectionum
depravatarum, quae ad unam omnes codicum auctoritate carent. Alique earum longe
plurimas, invito auctore, manifestum est in textum irrepsisse errore typothetae: non-
nullas tamen (veluti Παρητίων et Σάδρος) dubites an Scaligerum de coniectura o
genere earum, quae supra castignimus, edidisse diens. Nam e codicibus nondum editis
quaedam profecisse virum doctum, post Gramerianam Anecdolorum editionem segro
mibi persuadeo.

Sed salis de orthographicis. In rebus grammaticis porro desideres nostrao
aetatis ἀκριβέων. Sic γ ἰσχυρισμῶν innumeris locis abundanter additum³¹⁶⁾, accentus
ubique fere in elisione³¹⁷⁾ et inclinatione³¹⁸⁾, saepenumero etiam alias in verbis³¹⁹⁾ et
nominibus, praecipue propriis³²⁰⁾, lascite notati. Iota subscriptum haud raro not posu-
tum falso aut omissum. Deerat adversante formandi ratione in Γέλωος Olymp. LXXIX, 4,

313) Sic in uno saltem Thesauri exemplo scriptum deprehendimus, alio rectam formam offerente.
Animadvertendum est enim, — sciens hoc affirma — ipsa inter se discrepare eisdem editionis Hidas
exemplaria. Vid. infra ad Olymp. 71, not. 270.

314) Memum, ut saepe eiusmodi, tacite similes.

315) Olymp. 8, 2. 15. 17. 1. 23. 27. 1. 43. 2. 50. 65. 1. 73. 73. 3. 87. 1. 91. 2. 94. 4. 95. 1. 96. 2. 98. 1.
2. 102. 3. 103. 1. 106. 1. 108. 2. 117. 117. 4. 118. 3. 130. 1. 132. 1. 140. 1. 141. 1. 172. 4. 177. 4. 216. 218. 3.

316) Sine nota deletissima, ulcisque παρῶν.

317) Ἀνακτορῆς leges penitus ignota inesse editae, haec exempla documento sunt: πῶς (Olymp. 75,
1), μὲν (101, 1. 107, 4), καὶ (84, 4. 98, 4. 109, 2), καὶ (94, 2), καὶ (90).

318) Idem valet de casibus. Ex accentuum monstra in hoc genere soluta: Ἰσχυρισμῶν γρηὶ (Olymp.
69, 1), Κιλλίης τίς (93, 4), μετρίων σπῆων (108, 1), ταυτοῦμαι φασὶν (114, 1), Ἀρτασίονος τίς (162,
1), καὶ ταῖς (219, 1), χερσὶν τε (227, 3). Adde οὐκ ἴσται pro οὐκ ἴσται (104, 2). In quibus encliti-
carum rationem usque deque habita esse oportet: quippe quam editor ante se cognosse quidem, tunc
cognosse quidem, sed perperam cognosse deprehenditur.

319) ἀναδιδόντας pro ἀναδιδόντος (Olymp. 29, 1), ἀγρίουδον pro ἀγρίουδον (72), αἰ.

320) Legebantur olim Ἀνακτορῆς et Ἀνακτορῶν pro Ἀνακτορῶν et Ἀνακτορῶν Olymp. 17, 1. (quamquam alio
loco, 120, 1, recte Ἀνακτορῶν); Τριγύμνα pro Τριγύμνα 26, 1. 117, 2; Γυλίας pro Γυλίας 35, 1; Καγα-
ρίδα pro Καγαρίδα 45, 1. 57, 1. 73, 4. 82, 1. 85, 1; Οὐδάρης pro Οὐδάρης, quarum tamem etiam illud in
codicibus invenitur, 47, 4. not. 154; Ἰσχυίς pro Ἰσχυίς 54, 1. not. 182; Θυρταίος pro Θυρταίος 69, not.
250; Θυρταίος pro Θυρταίος 75, 3. 80, 3; Πολυδάρης pro Πολυδάρης 93; Μονοκλή pro Μονο-
κλή 103, 1 (sed recte Μονοκλή; 100, 2. 106, 4); Ισχυογῆρας pro Ισχυογῆρας 103, 3. Nonnulla prae-
terea in Descriptione inveni huius generis monstra, quae suo loco neglecta hac occasione corrigimus. Sic

in *Πελόπον* LXXXII, 1, in *Κρήος*³²¹⁾ LXXIII, 3 et saepius. Abundabat contra in *Μαγνίης* XC, 1, in *δαίχης* CVIII, 1, in *Μαρίνης*, similibus. Pleraque ex his leviore et maximum partem talia esse intelligitur, de quibus uti Scaligeri aetate nondum constiterit iudicium, illa rectius statui hodie demum coeptum sit post PHIL. BUTTMANN. Etiam formas aliquot casuum, genitivi maxime et accusativi, item temporum historicorum, quae vocantur, augmento perperam aut adiecto aut abiecto falsas, representant libelli. Notavi ex his Olymp. LVI, 1 *Αεχαιπειός* pro *Αεχαιπειός*, LXXIV *Αορναίος* pro *Αορναίος*, LXXV, 3 *Πισαία* pro *Πισαία*, LXXVI, 1 *Καίδρεν* pro *Καίδρεν*, CXIV, 4 *Αηρία* inepto Dorismo pro *Αηρίον*, CII, 2 *Ανναξιάδης* pro *Ανναξιάδης*, CV, 1 *ὀρόμωσ* pro *ὀρόμωσ*, CLXXX, 4 *ἔξωοθεις* pro *ἔξωοθεις*. Bona etiam harum macularum pars non SCALIGERO, sed aut MORO imputanda est aut typographo. Mori enim, ut diximus, et digerendi operis et corrigendi partes erant: qua provincia quam negligenter functus sit, statim apparebit. Nam profecto huius hominis ἀπροίς tribuendum est, quod eadem res non raro his narratio et assignatio reperiuntur, cum alterutro tantum loco recte collocari posse videantur et o mente SCALISCI collocandae essent. Sic sub eadem Olympiade bis traditur, primum succinctius, post explicatius, de *Abderis* (XV et XV, 1. not. 101 et 103), de *Tyrtaeo* (XXV, 1. not. 116 et 117, quorum priori loco quod *Συλῆος* legitur pro *Τυρταῖος*, aut typographi culpa factum est, aut rursus Mori, manus Senligerianne ductus non recte legitis)³²²⁾, de *Charone Lampisceno* (LXXV, 1, not. 309 et 315), et de hoc quidem adeo iisdem utrobique verbis. Aliis sane talium repetitionum exempla ad SCALIGERUM transferenda esse evincit prior Thesauri editio. Huius igitur tribu, quod de *Messeniorum in Peloponnesum reditu* eadem fama duobus traditur locis in eiusdem anni area Olymp. CII, 3. not. 751 et 756, itemque quod bis, sed sub diversis Olympiadibus, res narratur de *Thaso Teiorum colonia* (XIV, 1. not. 37. XV, 1. not. 44.) et de *Himeræ urbis eversione* (XCI, 2. not. 572. XCII, 4. not. 594.), de illo oppido eisdem, de hoc variatis pauculum verbis. Inprimis autem SCALIGERI liberalitas repetita victoriarum mentione glorie consulit hieroniarum præcipueque Pythionicarum, quorum unus adeo ter diversis locis in unius et eiusdem palmarum memoriam enumeratur. Inter Olympiorum victores hanc sortem experti sunt *Lampis* Olymp. XV, not. 41 et XVIII. not. 55, *Eurybatus* ibidem, *Erakor* XCI. not. 561 et XCII. not. 597, *Xenodamus* CXL. not. 920 et CCXL. not. 1518, inter Pythionicas *Arkesilaus* LXXVIII, 3. not. 374 et LXXXVIII, 3. not. 518 et *Megacles*. Alique hic profecto Megacles, cum semel tantum vicerit quadrigis, ter tamen per Olympiadem latercula refertur victor curulis, Olymp. LXXV, 3. LXXXVIII, CXXIX, 3. Cuius hariolationis culpa sane non tota in SCALIGERUM videtur conferenda, sed distribuenda quodammodo inter auctorem et editorem libelli. Quamvis enim primam et alteram rei mentionem ex ipsis SCALIGERI coniectura profluxisse verisimile sit: tertiam tamen Mori imprudentine tribuendum esse vix dubites. Vid. not. 321. coll. 503 et 1108. Uno denique et altero loco Descriptio locum indicat in talibus rebus, quae in veterum libris leguntur integrae. Sic Olymp. LXXVIII, 4, *ΑΤΣΙΘΕΟΣ* in ipsa fronte anni omissus est, CVIII, 1 in Archonis gemina denominatione post *οὐ δὲ* excidit *ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ*, CXXIII, 2 in Menandri vitae annis desideratur d'Iltera. Hosce defectus ortos puto o litteris SCALIGERI malo scriptis,

Olymp. 15 et in nota 40 δολιχῆς κτλ. legitur pro δολιχῆς κτλ., 79, 2 *Ἰσπαν* pro *Τρίστ* (Thuc. I, 104) vel *Τραγέ* (Diod. XI, 71), quoniam etiam *Τραγέ* delendos Libanii (Tem. I, p. 420 C) suffragio.

321) Vid. BUTTM. gr. gr. ampl. II, p. 329.

322) Adde his exemplis Acanthi victoriam dupliciter digestam et ipsam sub Olymp. XV iterumque XVI, 1. Sed in hoc alius turbat accedens, de quibus suo loco exponemus, not. 40.

quae recte se legere posse desperaret Moerx. Reliqui textus naevi manifesto impu-
tandi sunt inertiae typographi³²³⁾, cuius errores corrigendi vel imprimis erat Mori.
Verm hic officium tantum non deseruisse videtur. In universum igitur si de hac ex-
terna operis facie iudicium ferendum est, negari sane non potest eam multis modis
mancam esse et imperfectam; altamen eam, quibus deformatur vitiiis, ea pleraque non
tam in Scaligerum, quam in Moerx transferenda esse videntur, de huius quidem ho-
minis nec diligentia nec eruditione magnifice sentiri, sed de Scaligeri laudibus nihil
detrahi patietur opusculum nostrum, quippe ita ab auctore scriptum et elaboratum, ut,
paucis exceptis, quae in tanto opere, in tam misera editionum conditione, facile condo-
naveris, nequis desideris haud mediocriter satisfecerit.

Ad res ipsas venio, in quibus et deligendis et digerendis quid Scalig. praesti-
tisse videntur, deinceps dicendum est. Hic quoque primum nonnulla generatim obser-
vamus, accuratiora de singulis postmodo traditori. Amplexus autem Scaliger est non
solum *cicilia* et *bellica*, sed idem *litteras* et *artes* respexit earumque progressus an-
notavit. Atque ex abundantia rerum copia delectum ubique fere cum iudicio instituit nec
in ullo genere res magis momenti omisit. Unam quidem et alteram fagisse diligentiam
eius, in tanta rerum recensendarum mole non admireris. Minoris facies quod *Anci*
Marcii auspacia neglexit: nam per totam priorem libri partem ratio praevaluit rerum
Graecarum. Sed in his ipsis *Clisthenis* et *Areopagi per Ephialtem imminuti* me-
moriam aegrius desideres. Quod vero *Cyaxaræ* mortem e fide Diodori II, 32, certis
eius anni Olympici temporibus deficientis, non annotavit, laudem potius, quam reprehen-
dam, ob apertam nimium scriptoris illius hallucinationem. Vid. Wesselingus ad Diod. I. I.
In litterarum historia, uti par erat, Graeciam et in Graecia rursus Athenas, universae
prope eruditionis parentes, imprimis spectans, poetas et musicos ludosque, quibus illi
certabant, historiarum scriptores, philosophos, oratores plene et accurate digessit. Quae
operis pars, nullo fere non distincta paullo nobiliori nomine, insignem diligentiae et
aequitas laudem meretur. Romanorum, uti res gestas, ita scriptores paucos attigit,
quorum nec ubivis delectum laudes. Attulit quidem e poetis eos, qui eximia laude
floruerunt, *Virgilium* et *Horatium*; quibus sub finem libri addidit etiam sequioris
aetatis poetas, utut ludorum Capitolinorum palma nobilem, satis tamen obscuram,
L. Valerium Pudentem: multo clariores tacuit, *Catullum*, *Tibullum*, *Propertium*,
tantopere celebratos. Vetustiores epicos, tragicos omnes et comicos prorsus neglexit,
non meminit *Ennii*, non *Pacuvii* aut *Attii*, non *Plauti*, non *Terentii*. E prosae ora-
tionis scriptoribus unum uniuscuiusque tanquam generis exemplar proposuit, ex historicis
Sallustium, e philosophis *Senecam*, ex oratoribus *Ciceronem*. Commemoravit qui-
dem etiam *Caesarem*, sed dictatorem spectans, non historicum. Porro *Livii*, principis
historiae Romanae, memoriam frustra quaeras: cum tamen non desit alterum Patavino-
rum, imo orbis terrarum decus, *P. Thraseus Poetus* (Olymp. CCXI, 2), quamquam
is virtute magis, quam doctrina inclaruit. Hinc intelligitur, auctorem nostrum litterarum
Romanarum historiam generatim perstringere potius, quam singillatim persequi voluisse:
quamquam in hac parte historiae vel studio ubertatis obstabant inopin fontium chrono-
logorum eiusmodi, qui vitas scriptorum certis annis et Olympiadum quidem annis, qua-
rum Scaliger maximo curiosus fuit, descriptas traderent. In omni enim rerum delecta
— id quod et supra p. XII. animadvertimus et in censura libri imprimis tenendum esse
ducimus — summam legem secutus est temporum rationem, certis praesertim momentis

323) Haec refero Olymp. 69, 3 β pro αβ, 82, 1 ἀνακρίσεις pro ἀνακρίσεις, 84, 3 ἀνακρίσεις pro ἀνακρίσεις, 98, 3 ἡρώες pro ἡρώες, 102, 4 ἡρώες pro ἡρώες, 110, 3 γένους pro γένους, 118, 1 ἡρώες pro ἡρώες, 170, 1 ἡρώες pro ἡρώες, 227, 3 ἀνακρίσεις pro ἀνακρίσεις, alia.

definitam anni Olympici, cui quidquid in veterum libris ascriptum repperit, licet levis-simum esset et vix ullius pretii, dignum tamen censui, quod in tabulas referret. Pro-fecto enim — ut hoc statim ab initio delibem, more quodam usus Socratico per ludos et iocos ad seria transeundi — non solum, qui illustrissimi reges, tyranni, imperatores extiterint, quando celeberrimae pugnae acciderint, quibus annis nobilissimae urbes con-ditae sint, et quidquid praeterea propter gravitatem suam mentione dignum est, in hoc Recensu annotatur: verum etiam, quando terra contremuerit, quando cometae aut duo soles in caelo arcerint, quando fulgur in Neronis mensam ceciderit, quando maria et amnes extra ripas diffluxerint, quando Aetna aut Vesuvius ignes vomuerit, quando nova apud Theram exorta insula sit; porro quando delphin Arionem ad Taenarum attulerit, quando Phoenix in Aegypto visus sit, quando mulieres simiam, androgynos aliosque partus portentosos ediderint, quando servus militis Romani in Germania stipendia merentis parturierit³²⁴), praeter alius id genus narratunculas³²⁵) sedulo relatum et assignatum le-gimus. Quorum posteriora manifesto ad genus commentorum et fabellarum pertinent, priora elsi possunt et rerum naturalium studio orta videri, multo tamen simplicius et ve-ris ac neque ac reliqua ob certam temporum notationem, qua insignia ad nos pervenerunt, locum in Olympiadem libro nata esse existimantur. Quum enim Scaliger pleraque ipsis annis Olympiis, caetera aut Archontum Atheniensium aut Consulum Romanorum aut utrorumque simul nominibus accurate definita reperiret: scilicet ne quidquam eorum, quorum constaret chronologia, in chronologico deesset opusculo, nullo discrimine recepit omnia, quod magis momenti esset, quid parvi, non nimis scrupulose rimatus. Praeterea ne sperneret nugas istas et ludica aut nihili aestimaret, genius admonerat superstitiones veterum scriptorum, quorum vestigia quin fideliter Scaliger sequi voluerit non dubito. Qui quantopere amari insignia hominum ista iudiciis divinitus missis portenta demon-strare, ex historicis ostendunt *T. Livius* et *Dio Cassius*, curiosissimi talium prodigi-orum captatores³²⁶), item utroque multo antiquior *Timaeus*, caeterum auctor eruditus et accuratior temporum indagatione de historia egregie meritis, qui tamen et ipse de-generi isti et muliebri superstitioni indulgens animum fabularum ineptias in medium pro-ferre minime dignatus est. Vid. MUELL. FOR. vol. I. pag. 119. Sed ne chronographos quidem, Iulianus, opinor, scriptorum genus, eiusmodi res indignas censuisse, quas Fa-silis inscriberent, cum alii docent, tum illustri exemplo et *Phlego Trallianus* et *Mar-moris Parii auctor*, quorum alter, religiosus etiam alioquin rerum mirabilium interpres, ne in chronico quidem aut infantem ex serva natum die aetatis undequingagesimo allo-quentibus respondentem³²⁷) aut terrae motum Romae iniquum³²⁸) silentio praetermittendum putavit, alter, licet nec in civilium aut bellicorum rerum descriptione, nec in poplurum

324) Olymp. 77, 4. 88, 3. 177, 1. 180, 2. 223, 3. — 102, 1. 208, 2. 211, 1. 214, 3. 162, 3. — 209, 3. — 88, 3. 101, 4. 116, 1. 203, 3. — 81, 2. 161, 1. 214, 3. — 206, 2. — 29, 1. — 203, 3. — 207, 1. 206, 1. 208, 1. 181, 1. 210, 1. 211, 1. 4. 222, 4. — 208, 4.

325) Olymp. 81, 2. de Philonem et Calliae erga patrem pietate, 137, 1 de primo Sp. Carvilli divortio, 181, 1 de infante post 48 dies fandi pectore, 193, 4 et 202, 2 de mathematicis praestigiatoribusque et saltatoribus a Tiberio ex Italia pulsatis, 201, 2 de collegio Philenorum theatro. Quorum nonnulla etiam mentione non indigna sunt, pleraque tamen in hocce gravissimorum rerum delecto vix narrata expectaveris.

326) Scilicet delectabantur antiqui homines, docti non minus, quam indocti, superstitione sua in eoque ostentanda mirum quantum stilii phantasia, ex quo rariet et infrequentior esse coepit priorae religiosae cul-tus. Huius morali perverae pili primum fere et medium statium notant Livius et Dio, faciem signat balus Obsequens, quem non tamdiu singulariter de prodigiis lustrationem conscribere catalogo similis, quo sin-gula miracula, e Livio aliisque scriptoribus compilata, secundum temporis rationem Consulibus annis appli-catis enumerantur. Qui libellus licet satis sterilis atque frigida sit, tamen certis quibusdam temporis infusis desideris antisepticus putandus est.

327) Phleg. ap. Steph. s. v. Τυφωγίς, unde sua haussit Scaliger Olymp. 181, 1.

328) Id. ap. Phot. cod. 97, unde profecta sunt, quae Scalig. ad Olymp. 177, 1 annotavit.

aut musicorum recensione satis accuratus et constans testis, tamen, quando Mars et Orestes Areopagi iudicium experti sint, quando Ceres in Aethiam profecta fruges plantaverit, quando Aetnaeus ignis fluxerit, quando lapis ad Aegoe flumen delapsus sit, cometa in coelo fulserit³²⁹), religiose annotare non obliviscitur. Iam Marmoris quidem auctoritatem etsi egregiam superstitiosae veterum chronographorum *πραγματικὴς* exemplum existimes, tamen hic non amplius persequor, quippe negatam aetoli Scaligerianae. Tanto plurius est Phlego, cuius chronica, duobus locis exceptis, communem antiquorum monumentorum stragem experia³³⁰), cum vel in tanta fragmentorum paucitate notam aliquam mirifici illius rerum delectus contineant, eamque, ut iure proinde mihi conicere videor, non casus alienius, sed certi consilii, constantis rationis aperiam significationem: poterant, imo debebant SCALIGERO, libri sui vetustatis coloribus distinguendi studiosissimo, tanto diligentius respicienda videri, quanto magis vel titulus operis *Ὀλυμπιάδες* sive *Ὀλυμπιάδων καὶ χρονιῶν συνηγορίη*³³¹), nostro libello persas geminus, similis in simili scriptura rationem commendabat³³²). Atque hic profecto aptus locus est aperienda sententiae de re ea, e qua reliquum de libri nostri pretio iudicium maximam partem pendebit. Patet enim haud parum interesse in indicando opusculo nostro, ut statim ab initio cognitum habeamus, quid potissimum Scaligerum ad huiusmodi scripturae genus amplectendum deduxerit, vel quid primam ei ansam dederit libelli concinnandi. Quae ipsa disquisitio ad nullam rem aptius annecti posse videtur, quam ad Phlegontis sive *Ὀλυμπιαστῶν καὶ χρονιῶν* sive *Ὀλυμπιάδων* collectionem modo commemoratam. Etenim cum primum ad examinandam huius collectionis auctoritatem studia appuli, in eam mox incidi suspicionem³³³), quam nunc ad liquidum perducere posse mihi videor, nimirum ut lucubrationem scriptam esse censum iacturae cuiusdam reparandae gratia, quam primis ecclesiae saeculis fecerunt bonae litterae. Iacturnum autem dicimus eorum scriptorum, qui singulares de Olympionicis et Archontibus Atheniensium libros, *Χρονολογίων* nomine inscriptos, confecrant. Sed necesse est hanc rem, quo permultum ad illustrandam universam chronologiam antiquam conferre videtur, paullo alius repelamus.

Videlicet cum antiquissimi illi Graecorum historici (*λογογράφου*), HECATAEUS MILESIUS³³⁴), PHERECTIDES ATHENIENSIS sive LEBUS³³⁵), ACUSILAUS ARGIVUS³³⁶) tempora computare solerent secundum generationes (*γενεαλογίας*): vulgari ista minime quo certa chronologia relicta visum ad ineuandam accuratorem temporum rationem primus in Graecia bellorum Persicorum aetate operuerat CHAIRON LAMPSACENSIS, qui Prytanes sive Reges Lacedaemoniorum³³⁷) ad tempora rerum sub singulis regnis

329) Vid. Epoch. 3 et 25, 12, 52, 57, 71 coll. BODENH. C. I. Vol. II. p. 303.

330) Cf. supra p. IV. Quidquid praeter locos, ibi indicatos, asperitine fragmentorum congerit A. WINTERMANNUS in *Παραδοξολογίας* p. 256—212, maximam partem debet Scylitiano, Phlegontis auctoritate in rebus geographicis haud infrequenter usum.

331) Ap. Scid. s. v. *Φλέγων* et ap. Phot. cod. 97.

332) Ceterum SCALIGER hoc quoque, cui Phlegontis exemplum indubiti, miratulem studio antiquum libri speciem haud medicorum, imo tantopere auxit, ut iussit multos eorum, quorum aliam haud pingua Mianera est, in errorem induxerit qui profecto haud contemnendas SCALIGERO triumphus est. Cf. supra pag. XXXVI seq.

333) Rem supra attigimus pag. XXXVI.

334) Cf. MULL. 1866. vol. I. p. XV.

335) Id. p. XXXVI.

336) Id. p. XXXVII.

337) Scylitz et Eudocia in Violatio s. v. *Ναῖρον*. *Ἐργον* *Ἡγεμόνας ἢ Ἀρχοντας τοῖς τῶν Ἀσπιδοπολιτῶν ἔτεσι δι' ἔτην*. Titulus operis videtur fuisse: *Ἡγεμόνας τῶν Λακεδαιμονίων*. In quibus verbum *ἡγεμόνας* non dubium quin pro regibus Chaeiron usurpaverit, sive potius nomen regis patet ac tyranis, sive loquendi usus acutus minime illum infrequentem, de quo sic dixerit G. Wachsm.

gistratus sacerdotio, et Iunonis quidem sacerdotio, eules antistitas, *'Hpoίδες*³⁴²⁾, e priscis, nil fallor, templi *Ἱερόπαις* petitis, primus, quod hodie cognoscens, in rei chronicae utilitatem convertit HELLANICUS LESBIUS, ὁ τὰς ἱερῶν — Dionysii verba sunt AA. RR. I, 72, — τὰς ἐν Ἀργεὶ καὶ τὰ κατ' ἰκαστὴν ἀπαριθρεῖται ἀντιπαραγὰν. Quis quidem in collectione ita versutus est, non ut vulgarem secundum generationes numerandi morem prorsus relinqueret, sed ut utramque interdam et hanc vetustiorē et illam recentiorē computandi rationem coniungeret³⁴³⁾. Hellanici exemplum postea secuti sunt cum alii, quos statim afferam, tum HERACLIDES PONTICUS, qui tamen generatorem sacerdotum in rebus gestis recensendis usum, quem Hellanicus praeiverat, intra areiores terminos cohibuit, siquidem Sicyoniae cuiusdam *Ἱερόπαις* fundamento nixus, ἐν Σικεργαγῆ τῶν ἐν Μοραεῶν solas poetarum et muscorum aetates. Sacerdotum nominibus distinxit. Cf. Plut. De Mus. cap. 3. Consuluit autem idem Hellanicus eortiori temporum descriptioni etiam alio quodam, quod de *Carneonicis* exaravit, opusculo: in quo quidem minime nudam victorum enumerationem proposuisse, sed tempora rerum, ad poetas et musicos eorumque inventa spectantium, inde ab Olymp. XXVI, iudici istius initio³⁴⁴⁾, Carneonicarum nominibus insignisse videtur prorsus eodem modo, quo politicam, quam dicunt, Graecarum civitatum historiam ad Sacerdotum seriem recensuisse putandas est³⁴⁵⁾. Eodem fere tempore aut paullo post — quis enim talia rimetur subtilius? — ad Carneonicas accessisse videntur caeterarum ludorum, qui sacri proprio nomine vocabantur, victores, *ἱερῶν*, iique paulatim adeo primarii extiterunt temporum vindices.

Ex his duplicem apparet a Charone et Hellanico propositam fuisse chronologiae rationem, quarum alteram *politicam*, vel, secundum tritissimam dicendi consuetudinem, *profanam*, alteram *sacram* appelles. Constitit deinceps utraque ratio et per satis longum temporis spatium altera iuxta alteram perduravit, quamvis templis et focis civitatum variantibus. Mox tamen, cum caeterorum templorum laudem superaret templum Iovis Olympicum, et reliquarum civitatum prytanea obscuraret *ἀγίων* Atticum: chronologia e vagis per sacra et publica Graecarum urbium tabularum erroribus ad constantiam eandem pervenit certisque fixa sedibus est, altera quidem Olympiae in nominibus *hieronicarum*, altera vero Athenis in *Eponymis* reipublicae. Occurrunt quidem etiam ex illa inde aetate nonnullae temporum notae nūl in Ephoris Lacedaemoniorum, aut in Argivorum Heresidibus suspensae, verum hae rarissimae sunt, nec usquam solae apparent, sed ubivis cum altera potissimarum, quas dixi, rationum coniunctae et comparatae. Quid? quod nec Olympicarum aut Archontum chronologia constanter usi sunt, qui logographos exceperant historiarum conditores. Certe THUCYDIDES Olympionicae cuiusdam nomen semel dumtaxat adhibuit unicum temporis indicium lib. III, 8, et secundum Eponymorum Atticorum ordinem epochas tantummodo belli et pacis definit, praecedente ipso historiae patre HERODOTO HALICARNASSENSI. Ab hoc *Xerxis transitus* lib. VIII, 51, ab illo lib. II, 2, V, 19, 25. epocha belli Peloponnesiaci itemque pacis in L annos inter Athenienses et Lacedaemonios factae nominibus notatur Archontum: quibus Thucydides constanter etiam addit Ephoros et uno loco (II, 2) praeterea Iunonis Argivae Sacerdotem. In singulis vero belli annis dispendendis Thucydides non minus, quam qui historias eius continuavit, XENOPHON — de hoc quod repugnare videntur, infra removebo — naturales potius anni vere, aetate, hieme divisi notas sectatur. Praeterea Archontum chronologiam usitatam fuisse reperies in duobus potissimum rerum generibus, in *decretis* vel

342) Cf. Etym. Magn. s. v. *'Hpoίδες*.

343) Vid. Fragm. 53. ep. MUELL. p. 52. coll. reliq. inde a pag. 51.

344) Cf. not. 75 ad SCALIGERI Recensum.

345) Vid. MUELL. p. xxix coll. fr. 85. 122. 123. pagg. 57. 61.

aliis id genus monumentis publicis Atticis³⁴⁶⁾ et in observationibus astronomicis aut in universum historiam naturalem spectantibus. E decretis Atticis eadem consuetudo transit ad oratores, LYSIAM maxime, DEMOSTHENEM, ARSCHINEM³⁴⁷⁾; quos superior aetate imitantem deprehendas AELIUM ARISTIDEM. Neque vero eum, qui vitas X oratorum composuit eminentio Plutarchi nomine, eandem rationem adopsisse mireris. ARISTOTELIS denique in *Meteorologicis* eodem computo usi vestigia fideliter expressit THEOPHRASTUS discipulus, PLINIUS utroque loco³⁴⁸⁾, ubi hic tempora ad Archontes revocat, auctor: quorum morem postea suum fecit etiam astronomorum veterum longe accuratissimus **CLAUDIUS PTOLEMAEUS**. Praeterea quae supersunt *chronologiae alexandrinae* aut in Graecis scriptoribus oblata aut e Graecis in Latinos derivata vestigia, ea ad certam aliquam normam referri non possunt³⁴⁹⁾. Quae ut servata sint beneficio fortunae, minime tamen fortuita ipsa est huiusmodi chronologiae fragmentorum paucitas. Imo huius paucitatis causa est certissima, e communi scilicet repentina interitu eorum omnium, qui operam et studia posuerunt in Olympionicarum et Archontum nominibus colligendis digerendisque. His igitur de scriptoribus, ad quos dudum tetendit disputatio mea, nunc ita dicam, ut simul conspectum chronologiae Graecae, quem inchoavi, ad finem perducam. Enumerabo autem primum *Olympionicarum*, deinde *Archontum Scriptores*, in calce denique adiungam eos, qui *Olympionicas cum Archontibus comparatas recensuerunt*. Quo in numero qui ultimus est, idem ultimum chronologiae progressum significat, ut qui temporum notationem ad tantum evexerit accurationalis gradum, in quo deinceps sine historiae dispendio liceret consistere.

Et ex eorum quidem genere, quos primo loco posuimus, duos ut minus celebres obiter tango: alterum AGRIPPAE sive COPAE, hominem aliunde penitus ignotum, sed quem Olympionicas scripsisse e loco quodam Plinii³⁵⁰⁾ cognoscens, alterum MENAECHMUM, obscurae non minus memoriae auctorem, quem hac ipsa scripturae ratione superatum ab Aristotelo scribit incertus auctor vitae philosophi³⁵¹⁾. Transeo ad reliquos multo istis clariiores, quorum aetate primas est:

346) Ex his fontibus vel ex rivulis inde deductis pendunt omnes didascalicae poematum chroniconum, item qui data copia aut decreta afferunt Atheniensium, veluti CICERO Epist. ad Att. V, 11, 9. (CORS. FF. AA. IV. p. 124), IOSEPHUS AA. II. XIV, 8. (CORS. I. p. 279. seq. IV. p. 114. seq.), LUCIANUS in Iudicio Vocaum §. 1. (sq. CORS. II. p. 104. seq.) et in Hermot. §. 76. (CORS. III. p. 278), SCHOLIASTA ARISTOTELIS. Achern. v. 67, al., aut Panathenaeorum solennia laudant, veluti PHILOSTRATUS viii. Soph. II. s. I. §. 5. (CORS. II. p. 114. seq. IV. p. 172) et MARCELLINUS vii. Thar. §. 3; perio lexica STROPHIUM BYZANTINI s. v. Μεγάλη (CORS. II. p. 119), HARPOCRATIONIS s. v. ἀρχοντικῆς et ἱστορικῆς, PROTIUS s. v. ἱστορικῆς, STURDAS s. v. ad. v.

347) Morem auctoris nri etiam SCHOLIASTA ARSCHINUM p. 725. Reisk. implexus est. Cf. Olymp. 85, 4.

348) Nat. Hist. III, 9. p. 225. XXXII, 37. p. 204. ed. Bipont.

349) Cedit hac in Suidae testimonium de libro Philochori eo, qui est de Archontibus, s. v. Φιλόχορος. E Latinis scriptoribus CICERO de Fato cap. 9. Epicuri mortem PYTHAGORAE Archontis nomine definit, usque sine dato Agalladori Chronica. Neque vere biographi soliti sunt annotare, si quis eorum, quorum vitas describerent, summum Atheniensem magistratum gerisse dicendum erat. Cf. Philochorus de ARISTIDE Archonte in vita Aristid. cap. 5 et de seimet ipso in Quaest. Symp. II. 10 coll. VI, 8, Philochorus de APOLLONIO in viii. Sophist. II. s. 20, coll. CORS. II. p. 115. CAESARIUS Romanorum tres Epitaphiorum munere functi praebitor: DOMITIANUS (Philoch. vii. Apollon. vii. coll. CORS. IV. p. 162), HADRIANUS (cf. Spartian. in Hadriano c. 18 et Dio LXXIX, 16. Ceteros locos vid. ap. CORS. II. 166 seqq., qui Hadriani nomine his Epitaphiorum Atheniensium factis inscribendum esset, et CAESARIS et AUGUSTI, Olymp. 222, 4 et 227). GALLIENUS (Trebell. in Gallieno p. 261. ed. Basil. n. 1546).

350) Nat. Hist. VIII, 34. p. 89. seq. Bip.: „haec AGRIPPA (CORS e notulis codd.), qui Olympionicas scripsit, narrat.“ Idem in indice scriptorum, quibus in circumscribendo Naturalis Historiae libro VIII mos ut Plinius, appellatur AGRIPPA lib. I. p. 27. Ibi tamen AGRIPPAe nomen excludendum curavit proximius editor IULIUS SILIUS. Vol. I. p. 28. Et recte quidem, ut videtur.

351) ap. AEN. MENAECHMUM ed. Diog. V, 25. Tonn. III. p. 620. ed. H. G. HERNAN in catalogo librorum ab Aristotelo scriptorum offert *Ὀλυμπιονικῶν βίβλος* (leg. βίβλος) α, ἢ φ. *Μενεχχῶν βίβλος*. Qui Menaechmus vide an fortasse idem sit cum Syerzio illo, quem Suidas s. v. Μένερχος (*Μένερχος*) sub Alexandri successores res Alexandri scripsisse relet, cuiusque DE RADUS SICYONICUM apud Athen.

HIPPAS SOPHISTA ELIDENSIS. Plutarchus Nam. 1: τοῖς μὲν οὖν χρόνοις ἐκκριθῶσι χαλεπὸν ἵσθαι καὶ μάλιστα τοῖς ἐκ τῆς ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ἀναγωγῆς, ὃν ΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ ἐπὶ φασὶν ΙΠΠΙΑΝ ἐκδοῦναι ΤΟΝ ΗΛΕΙΟΝ, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὁρμαινόντων ἀναγκαῖον πρὸς πίστιν. E quibus apparet, scripsisse Hippasium ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ, nec tamen eum in temporum notatione satis firmo usum esse fundamento: quae fortasse caussa est, quod is liber ne ad Plutarchi quidem tempora perduravit. FABRICIUS²⁵²) quidem laudat etiam Scholiastam ad Theocriti Idyll. IV, 6, apud quem tamen Hippiae mentionem frustra quaeriri animadvertit IAC. GRIEUS Hist. Soph. p. 191. Dixit de Hippiae Ολυμπιονικίᾳ etiam A. GRAEVENHANS in Hist. Philol. I, 307. 309: id quod annoto, ne quid novi ab eo allatum esse existimes.

Palmam autem hoc scribendi genere tulisse videtur ARISTOTELES STAGIRITA. Huius certe Ολυμπιονικίᾳ a veteribus imprimis laudatur. Diogenes Laertius V, 6 inter Aristotelis opera recenset Ὀλυμπιονικῶν δὲ Ολυμπιονικῶν librū singularē, itemque ignotus philosopho attribuit Ὀλυμπιονικῆς βιβλίον α' ²⁵³). Eandem sine dubio Aristotelis scripturam Diogenes respexit etiam VIII, 51. Nec aliunde profecta arbitror, quae philosophi fide et Plutarchus narrat Lycurg. 1 et Scholiasta Theocriti Idyll. IV, 6 iterumque 7. Cf. MOER in Encycl. Hal. III, 3. p. 166 b, quem sequitur KRAUSIUS Olymp. Praef. pag. VIII. Caeterum Aristoteles non solum Ολυμπιονικῶν, sed etiam Pythionικῶν descripsit, uti cognoscere licet ex eodem Diogene V, 26 [Πυθιονικῶν βιβλίον α'] et Plutarcho Solon. 11 (Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Πυθιονικῶν ἀναγραφῇ). Adde Scholiastam Pindari ad Isthm. II. p. 524. Olymp. II. p. 73 et Hesychium s. v. Βουθός vel potius Βοῦθος. Vid. BORKHARDT Explicat. ad Pind. Olymp. II, 50—62. p. 127. XII. p. 207. Pyth. VI. p. 296. sq.

Proximus est PHILOCHORUS ATHENENSIS. Celeberrimum hunc Athidis scriptorem etiam Olympiades duobus libris, Ὀλυμπιάδας ἐν βιβλίῳ β', recensuisse Suidas testis est s. v. Φιλόχορος. Quem librum I. IONSIUS, licet aliquam minime cautus harum rerum index ²⁵⁴), recte tamen in iis posuisse videtur, qui conspectum Olympiadum et Olympionicarum exhibuerunt, nsus. lib. IV. p. 266. ed. I. C. DOAN. Ienae s. 1716. Neque Olympiades istas inepte status Philochorum post opera de rebus Atticis perscripta, in quibus annos secundum Archontum seriem computavit, in lucem edidisse, posteaquam Olympiadem in notandis temporibus commodiorem usum esse intellexisset. Vid. C. MUELL. rna. p. LXXXIX.

Sequitur ERATOSTHENES CYRENÆUS. Diogenes VIII, 51: Ἐρατοσθένης ἐν ταῖς Ὀλυμπιονικίαις, BERNHARD. Eratosthenic. p. 245. Ex eodem opere hausit VIII, 47, quumquon ibi omissio titulo simpliciter ad Eratosthenem provocat. Primum eius librum laudat Athenaeus IV. p. 154 A: Ἐρατοσθένης δ' ἐν πρώτῳ Ὀλυμπιονικῶν. Praeterea apud Harpocrationem sub v. Εὐρώς de Eventis Paris rem narrasse tradidit Eratosthenes ἐν τῇ περὶ χρονολογικῶν, quod opus cum ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ idem fuisse existimo. Post ad eandem sententiam inclinare videt Vossium dno. 1. p. 110.

VI. p. 271 D. De AATYTHIMUS apud eundem II. p. 65 A. XIV. p. 635 B. 637 F. 638 A. De CARRATURA apud Pünis Nat. Hist. XXXIV, 19. p. 243 occurrunt commentarii. E Μενοειστικῆς petitus videtur non solum, quod Menarchus auctore Ptolema tradidit alio quodam loco IV, 21. p. 280, sed etiam quod Pindari Scholiasta narrat ad Nem. IX. Contra ex opere περὶ τερικῶν sine dubio prodit, quod idem interpres Pindarius e Menaechno annotat ad Nem. II iterum suppressio operis titula. Cf. THEOPHASTUS in libro, cui inscriptum est: Ἐρκεν δὲ βιβλίδων Κωνσταντίνου p. 61 et A. GRAEVENHANS nrc. II. p. 219. De aliis Menaechnis vid. VOSSIIUS dno. I. p. 65.

352) Bhl. Gr. I. p. 818. Sine dubio V. D. Hippas confudit cum Aristotele, qui loco isti Theocritae adhibetur a Scholiasta. De Aristotele vide quae diximus supra.

353) Verba ἀνομιμῶν plenius attulimus supra not. 351.

354) Cf. locos not. 355 sub finem citatos.

Agmen denique claudit IULIUS AFRICANUS. Horum omnium *de Olympionicis commentarii* (*Ὀλυμπιονίχαι*), a veteribus illi magnopere celebrati, neque ac PHILICOSTIS intercederunt omnes, praeter unum stadionicarum catalogum, quem ex Eliacis tabulis haustum³⁵²⁾ in chronicon suum transcripserat AFRICANUS. Ex hac autem Africani recensione coniectura fieri potest de universa ratione horum scriptorum, quos non contentis nudis Olympionicarum nominibus simul cum potissimas res e civitatum historiis, tum regum et imperatorum successiones sectatos esse, indice isto vel obiter perflustrato, unusquisque intellegat.

Eandem temporum interiam experti sunt ii, qui in *Archontibus*³⁵³⁾ *Atheniensium describendis* elaborarunt. Quorum ē numero ATTICIDEM SCRIPTORES³⁵⁴⁾ praeter Philochorum reliquos excludo: quoniam horum quoque unum et alterum ad regum et Archontum Atheniensium annos librorum suorum divisionem accommodasse probabile est³⁵⁵⁾.

Sed Philochorum constat in definiendis temporibus primo quidem solos Atticos reges sectatum esse, non usquam Olympiades: id quod praeter Athidis reliquis etiam evincit libri singularis, quem Suida³⁵⁶⁾ teste conscripsit, titulus: *Περὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀρχόντων ἀπὸ Σωκράτους μέχρι Ἀπολλοδώρου*³⁵⁷⁾. Quamquam post huius eum rationis poenituisse censens secundum ea, quae supra de Philochoro Olympiadum scriptore animadvertimus.

Præ caeteris autem hoc loco afferendus est aequalis Philochori DEMETRIUS PHALEREUS, cuius *ἈΠΧΟΝΤΕΣ ἈΝΑΤΙΦΘΗΝ* laudat Diogenes in vita *Thaletis* I, 29: καὶ ἀρχὸς σοφὸς ἀνομιόσθη Ἀθήναις Ἀφαιανίαν, καὶ ὅτι οἱ ἐπὶ αὐτοὶ ἐκλήθησαν, ὡς γρηὶς Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν Ἀρ-

352) Africani stadionicas primas publici iuris fecit SCALIGER, apographum eius indicis e bibliotheca Regia Parisiensi nactus INACE CANABONI beneficium, utique Eschii vulgari de cunctaria quidem, sed quam egregie comprobavit Interpretatio Armerina, suo loco invenit. Nostra aetate eandem catalogum demum Graece extendendum curavit Aesculapion Parisiensium editor CRAMERUS Vol. II, 142 arq.; qui tamen non nisi calice suus videtur, atque quem CANABONUS olim in SCALIGERI usum compulsoverit. Atque eandem dicere videtur IONAEUS HIST. IV, p. 299, sic scribens: „Ἀπορρίψ (sic) chronologiam veterem cum catalogo Olympiadum et Olympionicarum servat bibliotheca Regia Parisiensi anno MCCCXCI.“ Vult hic „videtur“ iute Olympiadem et Olympionicarum servat bibliotheca Regia Parisiensi anno MCCCXCI. Vult hic „videtur“ iute Olympiadem et Olympionicarum servat bibliotheca Regia Parisiensi anno MCCCXCI. Vult hic „videtur“ iute Olympiadem et Olympionicarum servat bibliotheca Regia Parisiensi anno MCCCXCI.

353) *Aggrosus* nomen a Latinis scriptoribus vario modo translatum est. CICERO quidem ipsi Graeco vocabulo civitatem concessit, De Veto cap. 9: — „Archonte Pytharata.“ Quoniam in ea ratione ubi non constitit, quanto-potius alio quodam loco pro Archon scriptum Fenerit, Epist. ad Attic. V, 11. Graecum autem, Latinis perscriptione elementis, retinet etiam SPARTIANUS in Hadriano cap. 18, p. 142. ed. Basil. a. 1546. Variis VALLIUS, sed ita, ut, cum utrumque adducit ad Archon et Magistratus, alterum autem ter, alterum semel addiderit, Graecum illud praefere videtur, l. cap. 2 et 8. Contra Latinam interpretationem Magistratus phicque ubi sunt postea, ubi SENECA Epist. 18, PAVSUS Nat. Hist. III, 9, p. 225, ed. Bip. XXXIII, 37, p. 204, IUSTINUS II, 7. Index vult ubi HIERONYMUS Chron. Euseb. a. 1240, sed ad Olymp. 6, I. a. 1265 et ad 74. 4 Princeps: quon et ipsam videretur Cicero ad Epist. ad Frontonem XVI, 3 auctoritate nuncire posse, ut qui ibi princeps appellatur, non ad praedictorum potius, quam ad epheborum referendus esset. Cf. CORNINUS ff. de A. l. p. 367 coll. BOREAN. De Archont. Att. praeterp. in Act. Acad. Boruss. a. 1827, p. 139. De iure TRIBULLIUS POLLIX Graecum ipsam servavit, addita interpretatione: p. r. c. omnes magistratus in Galliano p. 261.

354) Atticarum historiarum, quae Graeco-*Ἀθῆναι*, scripturae id sunt sex: CLAUDIEMUS, PHANODORUS, DEMO, ANDRONEUS, PHILACHORUS, ISTRAT quonum de vitis et fragmentis post C. G. LEXMANN et C. G. SIKERLINGIUM (Lips. a. 1811. 1812. 8) diligenter et distincte egerunt notio MUELLER, Carolus et Thalesius, PHIG, p. LXXXI—XCI, p. 359—427. De Athidis Philochorae quae vocatur octoannis praeterita egregia est disputatio BOREKHII in Act. Acad. Boruss. a. 1832, p. 1—89.

355) Hoc certe de ANDRONEUS decet fragmenta a. 37, p. 375 et 46, p. 376. Cf. MUELL. p. LXXXVI.

356) a. v. Φιλόχορος.

357) II, e, ab Olymp. 101, 3 usque ad Olymp. 115, 2. Vld. MUELL. p. LXXXIX.

χόντων *Ἀναγραφῇ*, iterumque in *Anaxagora* II, 7⁸⁴): ἤρξαντο δὲ φιλοσοφῆν *Ἀθήνῃσιν* καὶ *Καλλιῷ*, ἐπὶ τὸν *ἴκον* ὡν, ὡς φησὶ *Σημητριος* ὁ *Φαληρεὺς* ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων *ἀναγραφῇ*, profecto ut mirum sit, Laertius recensionis huius oblitus esse in librorum Demetrii catalogo, quem contextit V, 80—81, quamquam in tanta scriptiorum enumerandarum copia, quam multiplex et secunda istius hominis doctrina protulisse perhibetur, hanc memoriae lapsus lubenter ignoscas. Meminit libri etiam Marcellinus, sed collato ad compendium titulo, in *Vita Thucydidis* §. 32. ed. Popp. Part. I. Vol. I. p. 327: ἀλλὰ δὲλεον, ὅτι καὶ ὁδοὺς ἰδούσῃ τοῖς φιλοφύτοις, ὡς καὶ *Φαλῶχαρος* λέγει καὶ *Σημητριος* ἐν τοῖς *Ἀρχουσίῳ*. Neque dubito, quin ex eodem hoc opere haustum sit et quod Demetrii Phaleri auctoritate scribit Plutarchus vii. Aristid. cap. 5: καίτοι φησὶν ὁ *Φαληρεὺς* *Σημητριος* ἄρξαι τὸν ἄνδρα (*Ἰφικριτίδην*) μικρὸν ἡνικαοῦσθαι τοῦ θανάτου μετὰ τὴν ἐν *Πλαταιαῖς* μάχην — de quo quidem Aristidis magistratu non eponymo illo, sed nescio quo alio vid. Boeckhus Ind. lectt. Univ. Berol. a. 1833 p. 4. Acti. Acad. Boruss. a. 1827. p. 133. Corp. Inscript. vol. II. p. 338 ad Marm. Par. ep. 49 — et quod ab eodem mutatur Scholiasta Aristoph. Nubb. v. 37: *ἈΡΧΗΤΡΩΣ* δὲ ὁ *Φαληρεὺς* οὕτω φησὶ καὶ *Δημόχρῳ* ὅτι περὶ *Σόλωνα* καθίστατο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα αὐτὸ κατὰ δῆμον διδόναι καὶ λαμβάνουσι τὰ δίκαια παρ' ἀλλήλων. Cf. Harpoer. Cf. Harpoer. p. 78.

Fortasse etiam EUTHYRENEs et ARCHEKACHUS simile in chronicis suis institutum erant seculi. Certe quod Homeri aetatem Acaesi, Atheniensium regis, temporibus definisse traduntur³⁶³), facit, ut eos ad Archontum aetatem delapsos horum serie pariter atque antea regum catalogo ad temporum notationem usos fuisse coniciamus.

Dispositionem autem horum librorum non sine magna veri similitudine cognoscere possumus et CHRONICO PARIO, cuius auctorem cum veteres *Archontum Scriptores* tanquam primarios duces seculum esse constat, vel maxime idoneum esse iudicamus, unde de his ipsis dubiis coniectura retro fiat. Proinde *ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΑΣ* istas non simplices Archontum descriptiones, sed chronica fuisse arbitramur, per Archontum annos digesta, quam sententiam haud mediocriter confirmant etiam paucae illae Demetrii caeterorumque reliquiae, quas a Diogene aliisque servatas supra proposuimus. Simul historiae litterariae singularem in hoc genere librorum habitam fuisse rationem eodem ostendunt.

Archontes denique cum *Olympionicis* coniunxit, qui nec ipso ad nostram aetatem pervenit,

STESICLIDES ATHENIENSIS, auctor *ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΣ*. Nomen auctoris pariter ac libri titulus innuit nobis ex unica Diogenis

361) Ad haec modum corrigenda erit annotationis Porphyrii, popularis nostri eruditissimi, qui ad Marcellii l. l. Demetrium huius in vita Thaletis citatum a Laertio dicit, in errorem scilicet inductus a VOSSIO DNO. l. p. 74. Prorector I. SCHWEIGERHAUSEN Ind. Athenaci Tom. IX. p. 87. ed. Argentor. ex Archontum Recensione deprecatum evincit, quod Demetrius de dialo. Socratis usus, tacito operis titulo, narrantis traditur ab Athenaeo XIII. p. 556 A. Sed quidam ista quidem fama paties in libro peritiani, quem Demetrius, teste Laertio V, 81. DE SOCRATE (*Σωκράτης* α') exaravit, sive in DEFENSIONE SOCRATIS (*ἐν τῇ Σωκρατικῇ* *Ἀπολογία*), quo titulo idem, ni fallor, operculum accuratius ab eo alibi (IX, 15 et 52) allegat, locum suum habuerit? Ad eandem coniecturam, neque vero ad nostrum catalogum referendum videtur etiam DEMETRIUS de Socrate mente testimonium, quod exat apud Diag. II, 44 extr. Cf. THEOD. HARVITH Comment. de Script. Demetrii Phalerensis in Prolus. Gynas. Rictels. a. 1850. p. 13: qui illius, dum haec typis describitur, in manus incidit.

362) ap. Clem. Alex. Strom. l. p. 141 Syll. 389 Ind. Potter. Vol. II. p. 80, 32 seqq. R. KLOBER: *Εὐθυρένης* δὲ ἐν τῇ *ἑσπερίᾳ* φησὶ, ἐννοούμενον (τὸν *Οὐρανό*) *Ἡρόδοτον* καὶ *Ἀντισθένη* ἐν *Νόμ* *γινώσκον* περὶ τὸ *δινομεῖσθαι* τὸς *ἐσπερος* τῆς *ἡμέρας* αἰτίας. ταύτης δὲ *ἰστο* τῆς *ἀρχῆς* καὶ *Ἀρχή* *αρχος* ἐν *Εὐθυρένῃ* φησὶ. Quorum Euthyremes quidem aliunde penitus ignotus esse a Clemente memoratur, de Archemacho autem cf. VOSSIO DNO. III. p. 329 seq. CLINTONES in primae Pastorum volumine aliud agens nil affert praeter nomina ipsa.

Laertii mentione, quae occurrit in vita Xenophontis II, 56: *κατάταρα δὲ καὶ θάματα ΣΤΗΣΙΚΛΕΙΔΗΣ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ ΤΙΣΙΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦῃ*, *ἐν πρώτῃ τῆς πέμπτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ ἀρχόντος Κολλιδαμίδου* (dicit *Callimedes* Olymp. CV, 1 Eponymum. Vid. not. ad SCAL. RICHENS. n. 798), *ἐφ' οὗ καὶ Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Μακεδόνων ἥρπς*.

Postremo loco afferendus est TIMAEUS TAURENTITA, teste Polybio XII, 11, 4, diligens et accuratus scriptor³⁶³), qui cum nec in vaga illa secundum generationes tempora computandi ratione, nec in solis Eponymorum aut Olympionicarum nominibus, salva rerum gestarum fide, acquiesci posse intellexisset, circa Olymp. CXXIX longe certissimi canonis usum introduxit: de quo sic legere est apud eundem Polybium XII, 12, 1: *ὁ γὰρ τὸς συγγραφεὺς ποιούμενος ἀριζήτων τῶν ἐξ ὧν πρός τοὺς βασιλεῖς τοὺς ἐν Λακεδαιμονίᾳ, καὶ τοὺς ἀρχόντας τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τὸς ἑταίρους τὸς ἐν Ἀργεὶ παραβάλλων πρός τοὺς Ὀλυμπιονίκους ... οὗτος ἐστὶ (Τίμαιος)*. Ut autem, quid Timaeus in temporum notatione novaria, plenius et distinctius perspicuis, necesse est eorum, quae paulo ante disputavimus, recorderis. Nimirum Lacedaemoniorum Reges et Ephoros, Atheniensium Archontes, Argivorum Sacerdotes, quin adeo Olympiades in chronologiae usu fuisse iam multo ante Timaeum supra vidimus. Sed antea singulae Olympiades victorum nominibus distinguui solebant secundum solemnem formulam *κατὰ τὴν ἐν τῇ Ὀλυμπιάδι*, ἣν ὁ δεινὸς ἱστορικός, non numeris, a prima omnium Olympiade computatis; neque in adhibendis ceteris temporum tesseriis ulla vel apud accuratissimos superioris aetatis scriptores, veluti apud Thucydidem et Xenophontem, emergit constantia. Timaei igitur insigne de chronologia meritum, meo iudicio, hoc fuit, quod primus omnium et Olympiades calculo ex ipsa aera Olympiadum subducto numerare coepit, additis Olympionicis, et non in certis quibusdam rebus cum defectu, sed constanter per universam historiam nomina magistratuum eponymorum cum Olympionicis contulit. Explicuit autem hanc inventionem suam in libro quodam chronico, qui inscriptus fuit *ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ*³⁶⁴): cuius libri iactura dici sane non potest quantum damni attulerit universae temporum doctrinae. Scripsit quidem praeterea etiam alia nonnulla opera, cum Graecorum, tum Sicularum historiarum spectantia, quorum recensum, praecedente Suida, egit C. MUELLERUS FIG. p. 1 seqq.: sed horum quoque fragmenta supersunt paucissima, eaque ita comparata, ut, nam easdem in illis opusculis amplexus fuerit chronologiae rationem, ne coniectura quidem argueris. Quippe permixto fortunae casu accidit, ut, in tanto tanque constanti, cui Timaeum deditur legimus, Eponymos colligendi digerendisque studio, ne unus quidem Archontis — ut nihil dicam de Ephoris aut Heresidibus, minus, ut videtur, celebratis — sed ne Archontis quidem unius apud inferioris aetatis scriptores auctor occurrat. Nihilominus illud aperitissimum, Timaeo auctore quantum profecerit chronologia: quae cum non solum serie Eponymorum Graecorum continua, sed, quod multo plus est, numerorum calculo omnium populorum communi temperari coepta esset, iam e fortuita et dubia constans et firma, e singulari generalis extitisse dicenda est. Iam enim fundamento superstructa fuit eiusmodi, in quo etiam qui res in patria non

363) *τοὺς ἑταίρους ἐστὶ Τίμαιος, καὶ τὴν περὶ παραβάλλειν τοὺς ἄλλους συγγραφεὺς ... ὁ γὰρ δὲ καὶ τῶν ἐν τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορίαις ἐξ ἀριζήτων, καὶ τῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιμύμων, ἰσχυρὸν Polybios l. l. Cf. Diodori V, 1: Τίμαιος μάλιστα πρόσωκεν ἀναριθμῆσαι τῆς τῶν χρόνων ἀριθμῆσαι.*

364) Suidas s. v. *Τίμαιος* ... *Ὀλυμπιονίκους ἢ χρονολ. ἀριθμῶν*. An voluit *ἐξηγεῖσθαι* ΜΙΧΕΛΗΣ aliquando proposuerat τὰς δὲ ἐν Eusebii. Hist. III 3, 1671b, quoniam tamen consueverant postea retractavit ibid. p. 489b. Cf. WESTERHAGEN, Script. viii, Graecae. ib. V, 70 p. 226. Caeterum peculiare opus Suidae, neque vero, ut censuit C. MUELLERUS FIG. p. LIV, argumentum eius historici interest existimari. Cf. Polyb. XII, 11, 4. Quamquam adeo notissimum Suidae editorem, GOD. BRUNHARDIUM, cuius egregiam interpretationem summo

magis, quam apud exteras gentes gestas *αρχαιοτάτους*, ut aiunt, enarraturus erat, latus ubique pedem figere posset. Huius autem observationis, mea quidem opinione, verissimae vide quae fructus redundet in scriptiorem quendam Xenophontem. Vetus nimirum controversia est locus aliquot spectans, in duobus prioribus Hellenicorum libris oblatos, qui, licet haud paullo ante Timaei Olympionicas conscripsi, tamen et ipsi praeter Thucydideas illas vel naturales annorum notas, non solum Archontum et Ephorum nomina per quinque annos continuos i. e. ab Olymp. XCHI. i. usque ad Olymp. XCIV, i. constanter adiecta, sed etiam priorem illam Olympiadem numeris definitam repraesentant³⁶³). Has igitur numerorum notas pariter atque illos Eponymorum titulos ab aliena manu profectos esse post ea, quae modo exposuimus, dubitari amplius non potest. An vero quisquam est, qui illam tanto consensu Timaeo tributam novi in chronologia instituti laudem anticipatam ad Xenophontem referre audeat? — Ultimum igitur chronologice Graecae stadium Timaeus constituit, cuius rationem tempora numeratis Olympiadibus describendi unam omnium exactissimam certatim sectatos posteriores videas scriptores³⁶⁴). Nihil Philochorum, ERATOSTHEM, PHLEGONTM, AFRICANUM supra commemoratos. Amplexi sunt eandem, si non in omnibus historiis omnes, certe in Graecis plerique, veluti SOSIBIUS LACO, EUPHORBION CHALCIDENSIS³⁶⁵), HIPPO RHEGINUS³⁶⁶), Polybius, HERMEPPUS SYRNAXES³⁶⁷), APOLLODORUS, SCRIPTOR LYDIACORUM, quae Xanthi Lydi nomine feruntur³⁶⁸), THALLES, CANTOR, DIODORUS SICULUS, SOSICRATES RHODUS³⁶⁹), DIONYSIUS et CHALCIDENSIS³⁷⁰) et HALICARNASSENSIS, THRASYLLUS³⁷¹), FLAVIUS IOSEPHUS³⁷²), Ptolemaeus, ARRIANUS, HELIODORUS³⁷³) et PAUSANIAS PERIEGETAE, HIPPOSTRATES³⁷⁴), APPIANUS³⁷⁵), MEXNO³⁷⁶), SEX. EMPIRIUS³⁷⁷), DIOGENES LAERTIUS,

cum dolore meo circumspectam tantam conferre contigit, testimonio lexicographi fidem derogare video, essentente IUL. ARNOLD in *Proleg. Gyna. Guntin.* a. 1854. p. 13.

363) Lib. I, 2, i. occurrit Olympias, et numero XCHI et stadionice nomine distincta, cuius

ididem annus i)

lib. I, 3, i. annus II)

lib. I, 6, i. annus III)

lib. II, 1, 30 annus IV)

Lib. II, 3, i. annus i)

suo quisque et Ephoro et Archonte insignitus est.

Lib. II, 3, i. annus i. proxime Olympiadis item Ephori et Archontis mentione, Olympias autem hanc stadionice nominis, nullo computo descripta praedit.

364) Consulto disti scriptores. Latius enim non patuit usus aetate Olympicae, certe ad vitam publicam aut privatam pertinuit tempus. Cuius rei documentum est, quod neque in numis, nec in libris, excepta praeter Cyrenaeam, quae miserrima foemle adulterium etiam aliunde constat, una tantum Boeckhiana inscriptione max. ant. 432 asserenda, illis Olympiadum numeri deprehenduntur. Neque ex actis publicis, quorum apud scriptores mentio fit, praeter Olymp. 297, a Soliso cap. i. memoratum affertur ulla. Neque id mirum, quoadmodum inventione ista solis doctrinae desideris, nullis tamen vitae civilis necessitatibus consultum coherent veteres. Vid. Ios. ECKHARD. Doctr. numerorum sett. Vol. IV. p. 376. cell. IERLEH. Echinid. chronol. Vol. I. p. 379.

365) ap. CLEM. ALEXANDR. Strom. I. p. 380 POTT. cap. XXI §. 117. KLOTZ.

366) ap. Antigon. Coryst. Hist. Mirab. CXVI (133). Vid. Voss. num. lib. III, p. 378. IV. p. 442, collato tamen A. WESTERMANNO in *Paradoxogr. Praef.* p. XX.

367) ap. Dion. Laert. III, 2.

368) Cf. supra PROLEG. not. 293.

369) Hanc SCALIGER Cap. 132. III. p. 342 LACONIS facit nulla process, quod sciam, veterum auctoritate. An fortasse V. D. SOSICRATES confudit cum SOSIBUS. Id quod animadvertere oblitus sum ad REGENS. OLYMPII, 29. i. not. 92. Vid. Voss. num. lib. III, 415.

370) Cf. PROLEG. not. 295.

371) ap. Dion. IX, 41. Cf. PROLEG. not. 287.

372) Antiq. Iohd. XIII, 8. XIV, 14.

373) Vid. PROLEG. not. 298.

374) Ibid. not. 306.

375) in Punicis cap. 135.

376) ap. Phot. cod. CCXXIV. Cf. PROLEG. not. 289.

377) adv. Mathem. I, 12. p. 270. FABRIC.

Athenaeus Nomenclata, AELIANUS, TATIANUS, CLEMENS ALEXANDRINUS, DEXIPPUS³⁷⁸), PORPHYRIUS, EUSEBIUS, CYRILLUS, SOCRATES SCHOLASTICUS³⁷⁹), STEPHANUS BYZANTINUS, TERTIUS, denique inferiore aetate et qui tempora aut vitas descripserunt, et qui didascalias aut lexica condiderunt³⁸⁰). Sed hoc in transcurso. Redeamus ad propositum.

Hunc igitur conspectum habes plenum, ut puto, eorum omnium, qui Olympionicarum aut Archonum aut utrorumque simul Descriptiones composuisse perhibentur. Quibus qui praeteren addunt a VOSSIO, IONSSO, LENZIO, GRAEFENHANO, eos verbo moneo falso a viris doctis in huiusmodi scriptorum numero collocari³⁸¹). Sed etiam detractis illis magna profecto iactura relinquitur gravissimorum scriptorum, quorum quae ad nostrum aetatem exilia permanserunt naufragia, excitare potius desiderium, quam explorare videntur. Sensit sine dubio hanc litterarum Graecarum lacunam, tenebris operam aevi mediæ, IOSEPHUS SCALIGER, quem haud inepte dicas ad eam sortem autum esse, ut mirificam lacem illis affunderet scriptoribus, qui mirifica premerentur caligine. Praedicat autem singularem hanc SCALIGERI fortunam Eusebius, qui cum multa per saecula in oblivione iacisset, coniecturis Viri Summi revixit felicissimis et ita revixit, ut ne Armeniacus quidem interpres multum ei vigoris addere potuerit. Atque praedicat eandem Olympiadum Descriptio, quam a SCALIGERO ea mente concinnatum esse indicamus, ut, scribendi generis eius, quod, olim *ANATOPOLIS* nomine celebratum, penitus perierat, proposito exemplo quodam, praeceptorum librorum cum laudem nemularetur, tum iacturam repararet. Quod quidem propositum quomodo peregerit SCALIGER, hoc est veterum scriptorum quomodo mentem assecutus sit, rationem imitando efflaxerit, certo dilucidare per ingeniem stragem ipsorum exemplarium Graecorum non licet. Coniectura tamen, quo nititur, Phlegontis habet fragmentum, e clade servatum a Photio cod. XCVII et ipso a SCALIGERO Olymp. CLXXVII, 1. 3. 4 transcriptum: e quo universum fere harum Recensionum *olympiadum* dilucide perspicis. Prorsus autem, ut in nostro Recensu factum videmus, etiam in Phlegonte opere describitur Olympias, in quinque distincta areas, quarum prima numerum Olympiadis in fronte gerens nil nisi nomina prodit Olympionicarum, quattuor vero reliquae caeteras res per orbem terrarum gestas delectu certo coque, ut statim patebit, nostrae Descriptioni gemino per singulos persequuntur annos. Unum est, quo discrepare videtur, a libro nostro Phlegontem, Archonum scilicet defectus Atheniensium, quos SCALIGER singulari cura pulavit colligendos, utut neglectos a Phlegonte. Quamquam huius quidem in fragmento defectus culpam prope-

378) Vid. Europ. in Praef. ad Excerpta Dexippi p. 246 sq. in Vol. II Collect. Script. vet. ed. AVE. MAE. Rom. a. 1827. = Script. Hist. By. ed. Bonn. a. 1829. P. I. p. 56. seqq. unde intelliges, Dexippi CHRONICAM HISTORIAM dispositam fuisse ad eandem fere rationem, quam in delineandis temporibus addidit Diodorus.

379) Vid. not. PROLEG. n. 429.

380) E Latinis scriptoribus Olympiadum computationis insignem operam in libro, quem inscripsit DE DIE NATALI, impendit CENSORINIUS, cuiusque in digerendis historicis constantem viam sibi HIERONIMUS et PROSPER AFRICANUS, postea CICERO et SOLINUS.

381) Sunt autem illi: ACRATES ALEXANDRINUS, HIPPOCRATES, ANDROTIO, PROTEMAEUS. Quorum ACRAEIDEM quidem ALEXANDRINUM, quem totis acti *diator aggratus* cognovisse secundum Scholiastam Aristoph. Nub. v. 37 affirmat Vossius Hec. IV. p. 307, recte ex hoc genere scriptorum expulsi IONSSO Hec. II. p. 249: ut mirum sit, quomodo veterum errorum acquiescere potuerit LENZIO Phileo. Fragm. ed. C. G. Siebelis p. 8. Idem tamen IONSSO quod HIPPOCRATES IV. p. 266 attribuit *Olympiadicis* *dragmatis*, ipse in errore versatur, quoniam notissimus super PROLEG. p. XLI. not. 306. Uti in Acratide, sic etiam in ANDROTIO Archonum scriptore fallitur LENZIO: cuius hallucinationem non redarguit Siebelis in Epistola ad Lenz. Phileo. Fragm. praefatus p. XIX. PROTEMAEUM denique PROTEMAEUM, quem GRAEFENHANS Hec. Vol. II. p. 165 inter Archonum scriptores refert, quin cum DEMETRIO PROTEMAEUS confuderit sic ductus, non dubito: quamquam hic error non probe infusus videtur horum scriptorum aetati, quippe qui paulo laboris p. 166 non dubitaverit clausis Parii auctorem annis Parisiis dicere, secundum GIBERTI sententiam, merito explosam a GREGORIO C. I. H. p. 307. seqq.

modum adducor ut Photio attribuiam, non Phlegonti ipsi: quippe quem ex aliis indicia, imprimis vero ex eo, quem de *Mirabilibus* scripsit, libello Eponymorum istorum studiosissimum fuisse appareat. Certe laudamus SCALIGERUM, quod Olympionicas non nudo posuit, sed Archontes cum illis comparavit, TIMAEI et STESICLIDIS³⁸¹) auctoritates secutus locupletissimas. De argumento autem horum librorum iam supra aliud agentes nonnulla praecepimus. Nimirum Olympionicorum illae Archontumque Descriptiones non sola continerant eorum, quos titulus praeferebat, nomina per annos digesta. Tale enim scriptoris genus, sterile et ieiunum, vix, credo, simplex essent Aristoteles, Demetrii, Timaei. Continebant potius *omnes res civiles et bellicas, gravioris non magis, quam leviores*, discriminis ratione si non nulla, certe non nimia. Id quod iterum cognoscas e Phlegontis fragmento saepius laudato, nec non ex Africani stadionicarum catalogo, in quo et ipso praeter victores Olympicos res memorabiles, veluti Romae origines³⁸²), regum³⁸³), tyrannorum³⁸⁴), imperatorum³⁸⁵) auspicia et exitus, reperiuntur annotatae. Insignem vero diligentiam antiqui *AN. IIP. I 452N* conditores impendisse videntur *litteris*, quorum historiam ipsis litterarum luminibus illustrare voluisse putandi sunt. Nam, ut Aristoteli de *Lycurgo*³⁸⁶) et de *Empedocle* aro, item Eratosthenis de *eodem Empedocle*³⁸⁷) et de *Pythagora*³⁸⁸), denique Timaei et de *Lycurgo*³⁸⁹) et de *Empedocle*³⁹⁰) et de *Pythagora*³⁹¹) alisque testimonia ut minus perspicua silentio praeteream, compara mihi Demetrium de *Thalete*³⁹²) et de *Anaxagora*³⁹³), Stesiclidem de *Xenophonte*³⁹⁴), Phlegontem denique de *Virgilio*³⁹⁵) testantem: facile concedes, quod de auctorum indicio dixi, decore horum librorum praecipuo. Proinde tres potissimum historiae locos in his RECESIONIBUS illustratos fuisse potest, quamquam non eadem omnes diligentia excussos, quorum prius in Olympiorum victoribus et Atheniensium Archontibus, alter in rebus domi militiaeque gestis, tertius in omni genere bonarum litterarum versabatur. Potius autem, si quid video, primum genus fuit atque tertium, alterum paulo incuriosius habitum. Atque eadem prorsus delectus ratione in Recensione sua uti videmus SCALIGERUM, sapienter scilicet antiquitatis gentium non suo ipsius modulo atque arbitrio, sed ipsis veterum populorum moribus et exemplis metientem. Ingenti enim industria et successu minime mediocri *Archontes Atheniensium*, tantum non ex omnibus scriptoribus Graecis colligendos, contulit eosque cum *Olympionicis*³⁹⁶) coniunctos digessi; et pri-

381) De TIMAEI cf. POLYB. XII, 12, 1: quem locum supra excerpimus. STESICLIDIS autem rationem cognoscas e Diog. II, 56: *αὐτογράφῃ δὲ (ᾧ Εὐδοκῆς), καὶ αὖτις Σακευδίδης ἡ Ἀδύρακος ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ. . . . ἐν τῇ ἀρχόντων Κυλληδικῶν (Κυλληδικῶν).*

382) Olymp. VII.

383) Olymp. VII. CXL. XLV. CXXIII.

384) Olymp. XXXV.

385) Olymp. CLXXXIII. CLXXXIV. CXCIII. CCV. CCVIII. CCXII. CCXV. CCXII. CCXXIV. CCXXV. etc.

386) ap. Plat. *Lycurg.* cap. 1.

387) ap. Diog. VIII, 51.

388) ap. eundem Diog. VIII, 47.

389) *Fragment. MUELL.* 47. p. 202 a. coll. 152. p. 232 b.

390) *Fragment.* 81. 88. 88 a. 93. 98.

391) *Fragment.* 78. 81.

392) ap. Diog. I, 22.

393) ap. eundem II, 7.

394) *ibid.* II, 56.

395) ap. *Phot. cod.* XCIV. coll. ad Olymp. 177, 3 not. 1317.

396) Prae Olympionicis, ut supra animadverti PROLEG. p. XXIX, Pythiolicas caeterarumque laetorum sacrorum vicibus tantum non neglexit. Consulto, ut nunc patet, et rationi modo demonstratae convenienter, Olympionicorum enim, neque vero aut Pythiorum aut reliquorum hieroniarum exhibere descriptionem voluit. Proinde Pythiados Olymp. 48, 3. Isthmiados 49, 1. Nemeados 53, 1 notatis initis (Vid. PROLEG. p. XXIV. seq. not. 180—185), rarissime ad ista recit certamina, Isthmiarum victorias auctum, Nemeaeorum uictum, Pythiorum paucos attigit, Proiaci quippe celebratae Massae, quamquam se hoc quidem complexus est

mus omnium Archontum simul et Olympicarum catalogum confecit: quo postes praecipuo cum fructu uti sunt omnes ii, qui Fastos Atticos aut Graecos composuerunt, non minus tantum et cossinus superioribus saeculis, sed etiam nostro tempore clintones.

tunc, nec suo quaque loco collocavit. Iam horum quidem hieroniarum nomina, nunc, quam Olympiæcorum, ipsa apud veteres celebrata, miseri etiam numero ad nos pervenisse verum est. Nulliominus tamen scALIGER iis, quos constitit, aut multo plures associet et e Panonia (x, 7, 4) et e Scholiasta Pindarici, si id egerit, facillime potuisset. Et Panoniae quidem, quem dixi, locus brevis ille heterum ΠΥΘΙΟΚΟΝ historiarum, victorum singulis decemque annis certamina praestantes praecipuum nominibus distinctam dedicantem dignum vel imperia, qui notetur, hic est: τῆς δὲ τριακοντακτῆς Ὀλυμπικῆς καὶ ὑγῶς... ἔτι τριτὴ ἀδελφὴ ἰδύνατο οἱ Ἀργεῖοι καὶ Ἰωνεὶας μὴ καθὰ καὶ ἔχρηξ, προσέειπεν δὲ καὶ αὐλοποιῶν ἡρώδης καὶ αὐτῶν. ἀπεγορεύσαν δὲ νεότης ΚΕΦΑΛΑΙΗ in ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ καὶ ἄλλοι καὶ αὐλοποιῶν ΑΡΚΑΣ ΕΚΕΜΒΡΟΤΟΣ, ΣΑΚΑΔΑΣ δὲ ΑΡΓΕΙΟΣ ἐν τοῖς αὐτοῖς, ἰδύνατο δὲ καὶ ἀδελφὴ τῆς ἀδελφῆς ἡρώδης, καὶ τὴν Ὀλύμπια πλεονεξία, καὶ αὐτὴν ἐπαρτίσθαι δέλεον καὶ δούλον πλεονεξία δόμων. Σπύργον δὲ Πυθιάδης (h. e. Olymp. 49, 3) οὐκ ἐν ἀδελφῇ ἰδύνατο ἐν ἀντιπρόθετον, στεφανύτης δὲ τὴν ἡρώδα ἀπὸ τοῦτο ἀντιπρόθετον, καὶ αὐτοῦ τὴν τὴν ἀντιπρόθετον, ἀντιπρόθετον οὐκ ἐν τὴν δὲ ἀντιπρόθετον... προσέειπεν δὲ καὶ ἰωνεὶας δόμων, ἀπεγορεύσθαι δὲ ἐν τὴν ἀντιπρόθετον ΚΑΙΣΕΝΕΝΗΣ ΣΑΥΩΝΟΣ ἰωνεῖας. Ὑγῶν δὲ Πυθιάδης (proinde Olymp. 55, 3) ἀπεγορεύσθαι καὶ ἀπερτίσθαι τοῖς ἐν τὴν ἀντιπρόθετον τὴν ἀντιπρόθετον, καὶ ΤΕΓΕΑΤΗΣ ἰωνεῖας ΑΡΚΑΔΟΣ, τριτὴ δὲ Πυθιάδης ἐν ταῖς εἰσὶν (Olymp. 70, 3) ἀπερτίσθαι δόμων δόμων, καὶ ἐν αὐτῇ ΤΙΜΑΙΝΕΤΟΣ in ΑΙΩΝΟΝΤΟΣ ἀντιπρόθετον τὴν ἀντιπρόθετον, ὑγῶν δὲ ἐν τὴν ἀντιπρόθετον Πυθιάδης (Olymp. 95, 3) καὶ ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον δόμων, καὶ ΕΞΗΚΕΣΤΙΟΥ ΠΥΘΙΟΥ ἰωνεῖας ἰωνεῖας. Πύργον δὲ Πυθιάδης ἀπὸ ταῖς (Olymp. 100, 3) ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον καὶ ἀντιπρόθετον ΟΡΦΕΥΣΑ ΘΗΒΑΙΟΥ ἰωνεῖας. ἀντιπρόθετον δὲ ἐν τὴν ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον καὶ ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον ἰωνεῖας ἀντιπρόθετον ἰωνεῖας, τὴν ἀντιπρόθετον Πυθιάδης ἐν ταῖς ἰωνεῖας (Olymp. 108, 3), καὶ ΟΥΔΑΔΑΣ ἰωνεῖας ΘΗΒΑΙΟΣ. ἀντιπρόθετον δὲ ἀπὸ ταῖς ἰωνεῖας (Olymp. 110, 3) ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον, ἐν τὴν δὲ ἐν ταῖς ἰωνεῖας (Olymp. 116, 3) ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον, καὶ ἐν τὴν ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον ΑΥΚΟΡΜΑΣ ἀντιπρόθετον ΑΡΚΑΔΟΣ, ΠΥΘΑΙΜΑΙΟΣ δὲ ἐν τὴν ἀντιπρόθετον ΜΑΚΕΔΟΝ... ἀντιπρόθετον δὲ ἀντιπρόθετον ἐν τὴν ἰωνεῖας τὴν ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον, οὐκ ἐν τὴν ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον ἀντιπρόθετον ἰωνεῖας. Ex hoc igitur verum Pythiarum fonte longe uberius scALIGER postquam panta, ad indicandum Pythiadem laetitia spectantis (sub Olymp. 48, 3), deliravit, reliqua, imprimis tunc, quae occurrunt, Pythioniarum nomina intacta reliquit omnia. Comparsa, ut supra significavi, profecti e Scholiasta Pindari, quamquam nec huius copia aut excusati penitus aut ita, ut debuit, obvia in usum suum convertit. Nam praeter eas, quae inde depromptis protulit, Pythionicas — in quibus tamen Μεσσηνία, Ἱπποκράτης filius, Ἰδρυκῶν non ad Olymp. 75, 3, sed ad 129, 3, sed ad 72, 3, non Pyth. 25 (quam Pythiadem qui olim vulgare secutus opinione non Olymp. 73, 3 comparaverat Boeckhianus not. 1 ad Schol. p. 391, post in Explicit. p. 305 correxit erroneam) itemque Hierax Syracusanus ἀλφὺς Φωκίους iterum victor non ad Olymp. 75, 3, Pyth. 28, sed ad Olymp. 74, 3, Pyth. 27 pertinet; vid. not. ad RECKENH. n. 321. 324 — ibidem offertur Εργασίας Μινωεύς Olymp. 76, 3, Pyth. 29 curus (Olymp. XII, inser. p. 261, ubi quae altera memorator Εργασίας palma Pythia, ea som Pyth. 25. Olymp. 72, 3 recte descripta sit, dubites, vid. Boeckh. not. 1 ad Schol. l. l. coll. tamen cōsuetū Explicit. p. 208), perro Αἰσωνόρας Αἰγινάτης Olymp. 80, 3, Pyth. 33 puerorum luctu (Pyth. VIII, inser. p. 294. Cadicia Geliageneas scripturam ἰγ in ἰγ (AH in AH) delictens. ed. METZLERUS Argineit. p. 178. etiam accusen ingenii probavit Boeckhianus in not. 7. ad Schol. l. l., acumen tamen credere debet Boeckhi ipsius, vulgatas Scholistas lectionem AE in AE mutandam censens Explicit. p. 308 seq. Cui adversatur qui AE praesepit e. s. ΚΕΚΡΕΚΕΝ Stodd. hist. philol. Berol. 1836. 8. p. 191, verum, non vim latine videatur traditis codicum scripturis), postremo Εφρανορας Λορὸς Ουαντίος ἰδύνατο Pythia luctu inter ceras victor (Olymp. IX, 17 p. 210 e codicis Vrt. A lectione, quam tunc Boeckhianus in Explicit. p. 187). ΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ἢ maior, ut quorum quae in huius Scholia memoratur victorie, incerti tempore sint coevis. Nam qui soli in temporum indice Boeckhiano certo sub anno Olymp. 75, 3 notati reperiuntur: Φυλίδας Αἰγινάτης et Χρονότας Αἰγινάτιος, non tam disertis Scholiarum testimoniis, quam moris virorum doctorem coelestis sitatur. Vid. de Phylidate inter praeparatas iterum coronato, L. DIKSEIT Explicit. ad Pind. Isthm. IV, p. 510. Nomen, v. p. 391, de Neocrate ex equitis victore Boeckh. ad Pyth. VI, p. 296. Olymp. 3, IV, v. 34 seq. p. 127. e ΚΑΚΡΕΚΕΝ ἰωνεῖας scALIGER ait Sagenem Αἰγινάτην, cum tamen Olymp. 59, 3 Nem. 4. perperam ascriptis, scilicet et Scholiasta Pind. Nem. VII, p. 474 vitio et sua ipsius Nemesium numerandam ratione deceptus. Vicit in petrus Olymp. 70, 4. Nem. 54, e quingentesimo puerorum palmarum adeptus, una Nemeside postquam ipsum pentathli certamen Nemeses primus erat institutum. Vid. act. ad RECKENH. n. 209. Haec ita corrupte accipit scALIGER, ut qui Νυφὸς ἔδωκε in Olympicis annis 1, et 3 incurrere sibi percuratit, Proinde nec testimonium eius recepit in RECKENH. Sed constat hodie, rem prorsus contra se habere, inque culpa non Diodesidem, sed scALIGERUM ipsum versari. Vid. FROLEGG. p. XXIV.

Cf. *ff. m.* Vol. II. Prooem. p. xxvii. ed. *Wette*. Item *chronologia historiarum litterarum*, praecipue Graecae, amissis antiquioribus biographis³⁹⁶⁾ fere omnibus lacera et innotata, atque in diversissimos scriptores, unde operose congerenda et concinnanda erat, dissectam et dissipatam, admodum feliciter instauravit et restituit primamque omnium eamque uberrimam veterum scriptorum recensionem chronologicam, Graecorum quidem nominibus paulo clarioribus omnibus, Romanorum vero paucis lique celeberrimis distinctam, exhibuit. Alteram vero rerum seriem, in *politica*, quae proprio nomine vocantur, versantem, negari sane non potest minus illum quidem plene et accurate esse digestam, certe ita, ut nostrae aetatis usui omni ex parte sufficiat, non ubivis tractatam: quippe quae compluribus locis dicenda sit et e rerum delectu et e temporum notatione haud leviter claudicare. Veruntamen si *scaligna* non omnia scitu digna attulerit, neque ea, quae attulit, recte omnia assignaverit, simul reputandum illud est, Virum Summum nasquam alienae operae depeculatorum, sed suam ubique ipsius exemplum, sine ullis praeter fontes ipsos, quorum uberrimo, Eusebii chronico, certa de causa³⁹⁷⁾ ne utendum quidem existimavit, litterarum subsidiis et admiculis, novum hocco scriptiois genus, in historiis antiquis secundum temporis ordinem recensendis occupatum omnium primum condidisse: profecto ut laudandus potius, quod tot rerum tempora recte eruorit, quam quod nonnulla non inveniit aut prorsus neglexerit, vituperandus esse videatur. Copiosissime autem, uti par erat, res Graecas recensuit, tyrannidis deinde ex Asia in Graeciam traductae initia et progressus laudabili diligentia annotavit, regnorum denique et imprimis imperii Romani fortunas ac successiones apte digessit, non omnes quidem singulorum populorum reges, tyrannos, imperatores, sed qui per se epochas constituerent, maximo sectatus³⁹⁸⁾. — Vide igitur, quam egregie triplex Recensionis nostrae argumentum, quin ipsa quoque multa singulorum generum inter se ratio conspiret cum veteribus Olympiadum et Olympionienrum Descriptionibus. Nimirum hic, ut illic, iidem tres historicorum loci praecipue respecti, eorumque hic, ut illic, iidem duo insigni cura observati, tertio paulo liberius tractato: proinde ut *scaligna*, quemadmodum nec expectos aliter de subtilissimo antiquitatis existimatore, priscarum hoc genus Recensionum adeoem et recte cogitant habuisse et scienter expressisse censendus sit.

Haec igitur sunt, quae de scribendi opportunitate auctori o deperditis Olympiadum Descriptionibus nata et de tripartito libri argumento in universum dicenda habeo. Cuius ipsidem disputationis hic fructus est, non solum ut iam rectius simul et aequius de rebus ipsis indicari, sed etiam ut ingens earum moles sub certa quaedam capita veterum Recensionum exemplo collecta certius et facilius perstruatur. Itaque quod superest officii nostri, ut singula et delectus et ratione habita examinentur, eo nunc quidem paucis defungi licebit. Sed vel in summa brevitate fieri non posset, quin novos tanquam fustos ipsi scriberemus, si tria illa rerum genera indicando percurrere, omissa supplere, perperam assignata emendare vellemus. Inprimisque alterum genus, quamvis cum caeteris comparatum minus copiose, imo tenuius tractatum esse constet, nihilominus tamen et simul propter ipsam tenuitatem suam, pro immenso scilicet politicae, quam dicunt, historiae ambitu, tantam tamque variam offert annotandi maximeque supplendi materiam, qua sola scite usus totum librum implere possit. Quare istas quidem res hic non amplius attingimus, sed lectorem delegamus ad ea, quae et in Notis infra et supra in Prolegomenis cap. II. pag. xviii — xxii ipsoque huius capituli initio pag. xlv aut ad

396) Cf. de his veterum scriptoribus deperditis *GRABENHARDT* *etc.* Vol. I. p. 319 seqq. II. p. 192 seqq. III. p. 409 seqq.

397) Cf. *PROLOG.* p. xvi.

398) Hoc quidem ex stemmate, super *PROLOG.* xviii—xx. proposito, satis apparet.

illustrandum hunc locum aut ad explendas lacunas eius observata sunt. Sic primum genus relinquatur et tertium, quorum hoc me magnopere ad se invitavit propterea, quod quicquid ad litterariae historiae chronologiam pertineret, hoc libro collectum afferre consuleram. Ac de plurimis quidem scriptoribus et poetis a SCALIGERO propositis fuisse egi in textus ipsius vindictis. Reliquorum³⁹⁹⁾ vitas cum longiorem disputationem postulare viderem, ipsis his PARALEGOMENIS aliquando reservaveram. Nunc vero, cum rerum, nominum numerorumque copia, quam congressi, fines huius quaestionis excedere videatur: totum hoc caput alias et loci et temporis opportunitati relinquere satius duxi. Interim vel e solo scriptorum indice, ad calcem libri digesto, nec non ex Animadversionibus nostris Recensui ascriptis, quo iure supra tam honorifice de hac libri particula iudicaverim, conici poterit. Exclusis igitur duobus posterioribus quod superest genus primum optionem dat eligendi inter Archontes et Olympionicas. Ac de Archontibus quidem rursus satis nobis disputasse videmur in Notis, simul uti his, quae ex A. DORCKHII *Monumentis Naxofibus* in fructum eius disputationis redundant: inde ut et quid SCALIGER in hoc argumento praestiterit et quid posteriores, MEURSIUS, CORNINUS, CLINTONUS, sive pessumderint sive emendarint, certo iudicio cognosci posse existimem. Itaque qui cum nomine libri nostri cognatissimi soli reliqui sunt Olympioniceae, in eis me continēdo eorumque a SCALIGERO confecta recensione, quomodo Noster argumentum suum tractare consuevit, ostendam, hoc scilicet exemplo usus uno pro multis, quo lute tanquam obrussa quaedam veritatem nostri de reliquis operis particulis iudicii experire.

Primum autem videamus, num recte SCALIGER usus sit fontibus suis, tum num eos exhausserit. Iam antiquissimis quidem Olympiadum Descriptionibus caremus ipsi, caruit NOSTER: nec PHILEGONTIS libri reliquiae praeclearae magis, quam tertiae sunt. Solus integer qui superest AFRICANI catalogus, is etsi stadionicas tantummodo perceret, nec reliquorum victorum meminit, nisi eorum, qui novo quoque certaminis genere primi palmum meruerint, tamen cum propter fontem, unde profluxit, praestantiam, tum propter continuum, quam continet, nominum seriem, per Olympiades digestam singulari fide dignus et primo loco censendus est. Proximus huic auctoritate PAUSANIAS est, qui agones Olympici initia et progressus enarrans in Eliacis (lib. v. capp. 8 et 9) haud raro ad Olympionicas ipsos descendit, idem nominibus eorum etiam in aliis Graecorum historiis ad notationem temporum haud infrequenter usus. Atque temporum indices Olympioniceae apud historicos occurrunt multi, cum apud THUCYDEMAM passim et MORYSIUM HALICARNASSENSEM, tum vel constantissime apud eos, quorum insignis in notandis stadionicis Olympiis diligentia est, PSEUDOXENOPHONTEN (Hellenicorum interpolatorem) et DIODORUM. Denique nonnulla Olympionicorum nomina occasionem nati cum alii produunt, tum ETYMOLOGICI MAGNI SCRIPTOR et SCHOLIASTAE, veluti Homeri, Thucydidis, maximeque Pindari. Horum sane auctoritas, comparata cum reliquis illis, levior est et pro diverso auctorum, quos quoque loco secuti sunt, prelio diversa. His igitur testibus

399) c. c. Arctini not. 22 ad Roma, Archilochi not. 44, Anacreontis not. 72, Alcaecus not. 70, Tyrtaei not. 117, Supplius et Erinnae not. 124, Oenocriti not. 168, Iphi not. 182, Lasi not. 198, Theagenis Rhegini not. 225, Dionysii Milesii not. 237, Cynaethi Cii not. 253, Praxinae Philii not. 264, Hellanicus not. 272, Phlegonidis not. 316, Panyssidis not. 370, Iovis tragicus not. 423, Aristomenis comici not. 490, Diogenes not. 571, Antimachus not. 617, Aspidamantis tragicus not. 642, Ctesiae not. 644, Philoxeni not. 645, Timothei ibid., Telestis ibid., Sophocles minoris not. 648, Theopompi not. 690, 692, 698, Callisthenis not. 698, 715, Corciai minoris not. 713, Eurididis Samii not. 754, Theodectas not. 768, Anaximenis Lampasaceni not. 789, Philisti ibid., Anaxis not. 795, Diogenes ibid., Demophilus not. 814, Diylli not. 816, 900, Ephori not. 890, Callimachus not. 1097. De Melanippidis vita et arte disputatur in Prolus. Gymnasii Göttingensis an. 1846. 4.

SCALIGER ita usus est, ut, si dissentirent cum Africano caeteri, in gravioribus quidem discrepantiis singulorum dissidium discrete annotaret, in levioribus aulem unum, eumque, uti par erat, fide dignissimum, sine dubitatione amplecteretur, in his tamen in universum caeteris credere, quam Africano tutius duceret. Quemadmodum vero in universa lucubratione, sic etiam in hac libri particula criticism nostrum plus semel in errorem iaduxit conditio codicum et editionum, quibus usus est, tristissima. Ac primum quidem Africani stadionicarum index Graecus, quo primario in his rebus fonte utendum erat, multis ille locis corruptus vel mutilatus, statim ab initio prohibuit, quominus operam suam omni ex parte probare posset nostrae aetati, qui suffragio adiuvamus codicis Haicani. Is primum *supplet lacunas aliquot*, quae reperiuntur apud SCALIGERUM. Olymp. XXXIII truncam orationem: *προσιέθη καὶ ... persons addita voce χίλις*. Idem et Olympiadem CXXXI novi certaminis memoria locupletat: *προσιέθη συνωρίς πωλική, καὶ ἵρινα Φιλιστινῇ Μαχίτις*, et CXXXI: *προσιέθη μόνιλλος πωλικός, καὶ ἵρινα Ἰπποκράτης Θεταλός* **). Porro Olymp. CXXI ante *Ῥόδιος* nomen inserit *Ἀριστόβετος*. Tum CXXIV stadionica ex Armeniacis emersit aliunde penitus ignota: *Δημόστρατος Λαρισσαίος* **). Ad CXXXVIII SCALIGER apposit: *Σάλατρος Ἀργίος*, notatis ad proximam Olympiadem lacunae signis. Succurrunt hic quoque MAI Armeniaca p. 158 et quadam ex parte adeo Anecdota CRAMERI Vol. II. p. 150: CXXXVIII. *Ἀρίστων Θούριος τὸ β'* **), CXXXVIII. *Σάλατρος Ἀργίος*. Postremo ad CXXXI post *Κάλλιστος Σιδῆρης στάδιον* codex Haicanus ex AUCHERI versione F. I. p. 310 coll. MAI p. 161 addit: *Ῥυρσὺν ἐκὶ κὺρρὺν*, i. e. *πάλιν ἔλπει ἰδρῶμον*, vel, interprete NIEBUHRIO p. 215, *ἀντιπῶδη τῶν ἑλπῶν ὁ δρόμος*. Praeterea quaedam ad Graecum SCALIGERI textum additamenta leguntur in arcis Olympiadum CXXXVIII et CCIV; ea tamen ab utroque Armeniacorum interprete parum intellecta Graece reddere vix audeas. Cf. NIEBUHRIO p. 214 seq. — Deinde haud pauca *Olympionicarum nomina* identidem prodierunt *emendatiora*: Olymp. XXV *Θάλλιος* pro *Θάλλιος*, XXXIII. *Ἰλῆς* pro *Γύγης*, XXXIX. *Ῥιγύλαος* pro *Ῥιγύλαος*, XLVI. *Χρυσόμαχος* pro *Χρυσόμαχος*, LXXX. *Τυριμῆς* pro *Τυριμῆς*, XCIII. *Εὐρύκτας* vel potius, corrigente Pausania VI, 8, 3 **), *Εὐρύκτας* pro *Εὐρύκτας*, CXLVII. *Κλειδοστράτος* pro *Κλειδοστράτος*, CCIV. *Νικόστρατος* ***) pro *Στράτης*, CCXVI. *Πότης* pro *Πότης* vel *Πόλης*, CCXL. *Ἀουβίων* pro *Ἀουβί*, CCXLII. *Μάγρος* pro *Μάγρος*, CCXLVII. *Σατορρίνος* pro *Σατορρίνος*. Tum *notas aliquot gentilicias*, aut propter complurium urbium *ωνωνυμίων* ambiguas aut nimis generales *artius et accuratius definitas exhibet codex Ar-*

400) Sic scilicet Latina AUCHERI F. I. p. 299 Graeco reddidit, praesente NIEBUHRIO in Scriptt. hist. philol. min. collect. I. p. 214, ubi quod pro *Μαχίτις* presuli *Μαχίτις*. Hoc enim et AUCHERI scriptura: *Πιλαστῆος Μαχίτις* et eius requirit lingua Graecae, de quo vid. LORCK. Pathol. p. 32. Praeterea pro *μόνιλλος* maderian *αἰγῆς* propter Pausaniae (V, 8, 3) *αἰγῆς αἰγῆς*. Vid. not. ad DESCRIPT. OLYMP. 1112. et 1113 coll. 1103.

401) Sic certe AUCHERI interpretatio defectum testis Graeci explendum ostendit F. I. p. 303. Secundum MAI sane Armeniaca potius scribendum fuit: *Ἀριστοβέτος Λαρισσαίος* p. 157. Huic tamen scripturae alium obstat totius antiquitatis de Latiniensibus silentium. Est quidem, unde Latiniens effici posse patet, locus quidam Strabonis I. p. 89. Oros. Vol. I. p. 162. I. F. NIEBUHRIO. Sed haec manifeste corruptam emendavit N. CORAEN. Cf. FR. FRIEDMANN ad Strab. I. I. Vol. VII. p. 426.

402) Hinc τὸ β' perspetus omittit Graecus CRAMERI codex.

403) Cf. NIEBUHRIO p. 216.

404) An vero potius *Νεοστράτης*? Haec certe nominis formam et perspicue exhibet codex Armeniacus AUCHERI F. I. p. 307. MAI p. 159, nec parum commendat lectio *Στράτης*, nunc inclusa a SCALIGERO p. 44. *Στράτης* autem vel *Στράτης* et *Στράτης* ortum pato, uti *Χρύσις* et *Χρυσός*, aliaque duplici huius terminationis exempla, quae et, apud pessimissimos huius rerum indices LXXVIII de Arist. Stodd. Hecm. p. 280. not. et LORCKIIUM Path. Seris. Gr. p. 502. seqq. Denique et *Στράτης* fit *Νεοστράτης* propter eodem modo, quo v. c. *Πύλαρις* ex *Ἰγνός*.

meniacus. Sic Olymp. cxx et cxxxi ad *Μάγνης* addit: ἀπὸ Μαϊνάνδρου, cxxxi ad *Αἰωλός*, ἐξ Ἀμφίσης, cxlii ad *Σαλαμίνος* ex Κύπρου, cxlii ad *Σαλαμίνος* ex Πιερίας, cliii ad *Διοφύτος* ἐξ Ἀντίσης, clxxvi ad *Μαλεσθάνος* τῆς Τρωάδος, cxliiii ad *Προυσάνος* πρὸς Ὀλύμπω, cxxlii ad *Μάγνης Αἰβύς*. Praeterea eliam Olymp. lxiv *Θατταλός* restituit pro *Θοσθαλός*, clxxxix *Σικωνίος* h. e. *Σικωνίος* pro *Σιδώνιος*, cccxxv *Ἐλατεός* pro *Ἐρατεός*, quod nihil est. Uno loco Olymp. xxix (coll. not. ad cxxcxi. n. 89) *numerus correxit xβ* pro *ηβ*, in mensura nimirum saltus Chionidei, alias prodigiosi et in homine post saltum integro relicto prorsus singularis. Nam qui, si fides est epigrammaticis poetis, Chionim saliendo superavit, transmissa in pedum longitudine, *Phayllus Crotoniates Pythionica*, ingentis ausi poenas dependit clauditate. Vid. Scholl. Aristoph. Acharn. v. 214. Eustath. ad Hom. p. 1591, 56 = Anthol. Gr. ed. fr. IACOBS Vol. iv. n. 205. p. 160. xl. p. 411. Suid. s. v. ἐνὶ τὰ ἱσχυρότα coll. Paus. x, 9, 2 et Herod. viii, 47. Alias emendationes leviores quidem momenti sunt, quamquam certae non minus, veluti Olymp. cxxi ἐπὶ πηρύων pro *πηρύων ὄρνων*⁴⁰⁵). Hoc igitur praestantissimo uberrimoque criticis facilitatem subsidio licet destitutus esset SCALIGER, ingenio tamen bulus viri sagacissimo haud paucas configit divinando praecoccupare emendationes, quae, aus in OLYMPIADUM RECENSU aut in ADDENDIS NOTIS ad Graeca Eusebiana p. 426 seqq. proposuere, nunc Armeniacae versionis auctoritate quamvis hic illic vitiosa muniant egregie et confirmantur. Eiusmodi sunt Olymp. vi *Ολβώτας* pro *Ολβύτας*, xiv. *Υπώνος* pro *Υπώνος* (ARCEUS. not. 34), xviii. *Αρμπας* pro *Αρμπας* (ibid. not. 55), xxxii. *ὅτι καὶ πυγμῶν Κορναίος* pro *ὅτι καὶ Κορναίος* (ibid. not. 105), xlii. *Συβαρίτης* pro *συβαρίτης*, xlii. *Πολυμήτωρ* pro *Πολυμήτωρ*⁴⁰⁶), lxv. *Ἡρατὶς* pro *Ἡρακλῆς* (ibid. not. 235), lxvii. *ἐπὶ τῶν οὐρανῶν, διανύον, ὅλων* pro *ἐπὶ τῶν οὐρανῶν διανύον, ὅλων*, lxx. *Νικίας* pro *Νικαίας*, cii. *Φακίδης Ἀθηναίος* ἀτάδιον pro *Φ. Α. πάλης*, cv. *Πωρός* pro *Πωρός*, cx. *Ἀντιλῆς Ἀθηναίος*, quod supplementum et SCALIGER requirit ADDEND. p. 428^b et revera offert codex Haicampus apud LUCHERUM I. p. 296, quamquam forma nominis paululum a vero deflectit ARCEUS; porro cxiii. *Λυγρὸς* pro *Λυγρὸς*, cccxxviii. *Λυγρὸς* pro *Λυγρὸς*. Passim quidem elementa Graeca mendī aliquid traxerunt ex alienis litteris: sed vel ipso corruptela Armeniaco interpretationis hic illic coniecturis SCALIGERI patrocinatur disertissime. Quo o genere notavi Olymp. vii. *Σαρκλῆς* h. e. *Σαρκλῆς* pro *Σαρκλῆς*, xcvi. *Μίρων* h. e. *Μίρων* pro *Μίρων* ad *Μίρων*, cxvi. *Δειμοσθένης* h. e. *Δειμοσθένης* pro *Δημοσθένης*, quod in ADDEND. p. 428^b iure repudialum in RECENSU recognoscere non debebat Vir Doctus, cxlii. *Κάπος* h. e. *Κάπος* pro *Κάπος*, clx. *Ἀνδάρως* h. e. *Ἀνδάρως* pro *Ἀνδάρως* vel *Ἀνδάρως*⁴⁰⁷).

405) Proposui supra eas tantummodo lectiones novas, in codice Armeniaco oblatas, quae uti praestant Scaligerianis, sic constant per se. Caeteras exclusi numero haud paucas, quae licet et ipse notitias laude commendaret, genuinas tamen formas non integras, sed peregriniorum usum interpretum minus sagaciter obcuratas continerent. Illas igitur examine critico etiam secundum NABURGHII, qui colligendas duxit p. 219, iudicium minime indignas exparitionis relegendas relinquo.

406) *Πολυμήτωρ* quidem dudum loca et in OLYMPIADUM RECENSU p. 316 et in OLYMPIONICARUM DESCRIPTIOE p. 348 exhibuit SCALIGER. Item tamen in Eusebii *χρον. λογ.* p. 49 *Πολυμήτωρ* editit, Boeckh, ut videtur, fide apud Solinum p. 15. Ad vero deteriorum huiusce formae typothetae debere dicemus? Huc sane inclinat animus, atque hinc emendat, quae passim incertis indicantibus not. ad ARCEUM, n. 146.

407) Nonnullas huius lectionum, veluti *Θάλλος*, *Κλεισθίονος*, porro *Αρμπας*, *Πολυμήτωρ*, *Λυγρὸς* confirmant nunc etiam Anecdota CRANKES. Eadem in *Χρονολογίας* certe litteram o tenetur in antepausalitica. Denique Olymp. 32 ante *Κορναίος* vocem *πυγμῶν*, atque 63 ante *αἰών* (sic) *ἀτάδιον* inserant et ipsa, pp. 142—143. Vol. II.

In nonnullis tamen sed paucissimis coniectandi periculis SCALIGERUM a vero aberrasse eadem evincunt Armeniaca. Sic nec *Δόμων* Olymp. xiv, nec *Παλλήνιος* lxvii, quorum alterum ille in *Δόμων*, alterum in *Παλλήνιος* diffinxit, medicina indigere, sed formis memoriae proclitissimae se habere ostenderunt. Alias quidem lectiones depravatas esse constat, quarum tamen quas SCALIGER proposuit emendationes, respunt Armeniaca. Elusmodi sunt *Τορύνμας* Olymp. lxxx et *Εἰκαστος* xciii, a critico nostro in *Τορύνμας* et *Εἰςβατος* dellexa (ADDEND. p. 428^b), refragantibus, quod e superioribus intellectum pulo, Armeniacis. — Tantum de genuini Eusebii vindice Haiceno, utat egregio, SCALIGERI tamen usibus negato. Pergo ad eos Olympionicarum nucleos, qui aderant Nostro. Aderant autem, quos supra excitavi, Pausanias, Diodorus, alii, quos SCALIGER omnes diligentissime excutiendos, plerosque adeo respiciendos praecipue existimavit, cum in recensendo Eusebii textu, tum in hac Olympiadum concinnanda Descriptione. Quum putem in NOTIS AD GRAECA EUSEBII haud raro solis habuerit, siqui Eusebii a caeteris dissensus emergeret, cum simpliciter indicasse, nulla addita iudicii significatione, in recensu critici munus ita explevit et consummavit, ut, non dubia scilicet varietatis disceptatione, unam lectionem, eamque, sua quidem opinione, praestantissimam, deligeret solamque proponeret. Delectum vero ipsum non usquam libidine et arbitrio, sed iudicio ubivis et ratione insituit, neque uni alicui scriptori se totum addixit, sed suum cuiusque proitum et certis criticis legibus aestimavit. Hinc nunc Africano Pausaniam aut de reliquis unum, nunc Pausaniam et reliquis Africani praecoptandam duxit. Et Africano quidem Olymp. vi. xiv. xviii. xxv. xxxviii. lxv. lxxiii. xcix. Pausaniae, lxxv. xci. xciii. xcvi. ciii. cv. cvii. cxviii. Diodoro, clxxvii. Phlegonti, lxxiv. Dionysio, vii. utriusque et Dionysio et Phlegonti⁴⁰⁸), Pausaniam vicissim xxvii et xciii Africano, lxxv. xciii. cv. Diodoro, lxxiv. Dionysio⁴⁰⁹) concedere iussit, non quidquam usquam, pro subsidiorum quidem ratione suorum, inepte aut idonea sine causa maluit⁴¹⁰). Quotiescunque vero aut in scriptura nominum aut in temporum descriptione dissensus veterum maior apparuit, quam ut certo componi posse videretur, utramque et nominis scripturam et temporis rationem diligenter emolendam suoque loco significandam existimavit. Nominum quidem discrepantias exhibuit sat multas: Olymp. ix. *Σειροδόκος ἦτοι Σειροκλῆς, Μισοθήσις, στάδιον*, xxviii. *Χάρμης Λάκων στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις Λάκων*, xxix. *Σειροφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον*, xlviii. *Γλαυκίας, ἱνίως δὲ Γλάκων, ὁ Κροτωνάτης, στάδιον*, lxxi. *Πυθαγόρας κλέητι, ὁ αὐτὸς κλέητι*, lxxvii. *Δάτης, ἦτοι Δάνδης, Ἀργεῖος, στάδιον*, lxxx. *Τορύνμα-*

408) Relectis Eusebii lectionibus SCALIGER Pausaniam expressit in *Οἰβάτος, Δόμων, Δόμων, Παυρίδας, Εὐρύβιδας, Ἡμονίς, Ἀστέλις, Σεγυρόδας*, Diodorum in *Μαργες, Ἐβάντιος, Εἰςβατος, Σουανίας Ἀθηνάιος, Πεδάσιμος Ἀθηνάιος, Πάρος, Σουαίνος, Παυρίδας, Phlegontem* in *Εὐκτιμόνος, Diogenem* in *Ἀστέλις*, haec denique eandem cum Phlegonte consentientem in *Δακίλῃς*.

409) Contra repudiata Pausaniae auctoritate Africano secutus est in *Εἰςβατος* et *Ναλκίδωρος*, Diodorum in *Μαργες, Εἰςβατος, Πάρος, Diogenem* in *Ἀστέλις*.

410) Haec tantum excipiam, quod ex uno eodemque trium Olympiadum continuorum (73. 74. 75) stadiocia efficit tres: *Ἀστέλις, Ἀστέλις, Μαργες*, quorum hoc nomen se Graecum quidem videtur. Certe quod ad similitudinem eius proxime accedit *Μαργες*, haecina barbari est apud Herodotum II, 136. Iam vero putidum sit, coeclitatem periclitari propter Stephanianae Diederi editionis marginem, quo solo lectio ista nititur firmamento. Alioquin sponte se offert *Μαργες* Dorice pro *Μαργες*. Censuit enim, veram nominis formam esse *Μαργες* sive, secundum *Αστέλις* praeccepta (sp. LEBECK. Pathol. p. 121), *Μαργες*, a quo *Ἀστέλις* non magis differt, quam v. c. *Δαυκίλιος* a *Δαυκίλιος*. Vid. LEBECK. p. 137. Cf. tamen etiam not. ad ARISTOT. n. 695.

βας θεοσκόλος στάδιον, οἱ δὲ Τορύλλας, xciv. Κροκίνας Λαρισσαῖος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Λαοδίνης ὁ Θηβαῖος, xcvi. Εὐλόκιμος Πίλιος στάδιον, οἱ δὲ Εὐποκίος, xcvi. Τερψιανὸς Πίλιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἀλικαρνασσεύς, στάδιον, civ. στάδιον Εὐβώτας Κυρηναῖος, ἢ Φωκίδης Ἀθηναῖος, cxvii. Ἀνδρομένης Κορινθίος, ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀπολλωνίδης Τραπεζῆς, στάδιον, clx. Ἀνδρόφορος Σικωνῖος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀνδιδωκος. Calculos autem variatos quicquales offendas, primum in *coronis Olympiorum victoriosi tribui coeptis* (Olymp. vii: *Αἰετὶς Μισοῖνος* ... πρώτος πάντων ἱστικανύδη, xxvii: ὁ ὄρνθς πρώτων στεφανίτης ἱγνέτο κατὰ τινος), deinceps in *inchoulo per Orsippum Megarensen nudorum curam* (Olymp. xv: Ὀρσίππος Μεγαρεὺς στάδιον καὶ γυμνὰ ἵδραμον, xxxii, i: Ὀρσίππου τοῦ Λακεδαιμονίου ἀγωνίζομενον, καθὼν τὸ περιζῶμα αἵτιον αὐτῷ ἦεν ἡγεῖται, ἔξ οὗ καὶ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν), tum in *Lygdamide Syracusano panceratiastarum primo coronato* (Olymp. xxviii: τοὺς ἰαλδώντας ἐπὶ τὸ περσάειον ὁ Ἀλγδάμις ἀνταγωνισάμενος Συρακούσιος, xxxiii: Ἀλγδάμις Συρακούσιος πρώτος περσάειον ἐνίκησε κατὰ τινος), tum in *Craucidae Thessali victoria equo desultorio prima* (Olymp. xxxi: Κραυκίδης Κρανῖος κίλητι πρώτος, xxxii: προστεῖθη καὶ [κίλης] καὶ ἐνίκη Κραυκίδης θεοσκόλος) denique in *abrogato rhedae mularis certamine* (Olymp. lxxix, i: τὸ πρὸ ἐ τῶν ἀλγῆς, τοῦτ' ἔστιν ἵππῳ ἐξ ἡμῶν ζυγθῆναι, ἀγωνισάμενοι ἐπὶ Ἀσπιδρόστου ἐπιτηδευθέν, ἐν τῷδε τῷ ἔτι δαλῶδη, lxxxiv: ἀπὸ τῆς δρόμος ἐν Ὀλύμπῳ περιγῆματι ἀπαγορεύθη⁴¹¹). Insunt quidem in his nonnulla varietatis exempla, quae e meris lisque manifestissimis codicum vitulis nata et propagata facile cognoscas nec penitus removenda dubites. Quo e genere *Xenophon* ille, Olymp. xxix stadii victor ascriptus, *Pausaniae* debetur, tam aperte corrupto, ut mireris *Scaligerum* non perspexisse errorem. De quo non repeto, quae fusius dixi ad recensendum not. 88. Nec magis laudes, quod Olymp. clx ex *Eusebii* textu item vitiatum editum iuxta *Ἀνδρόφορος* collocavit *Ἀνδιδωκος*, quorum hoc ex illo depravatum esse, perspicue demonstrant verae scripturae vestigia, quae, ut supra annotavi, servavit *Armeniacorum Ἀνδρόφορος*. Caetera vero, licet partim nec rectius habeant istis, nec aliunde, quam e scriptorum eorum, quos supra harum rerum auctores enumeravi, minus quidem *Pausaniae* et *Africani*, quam reliquorum, naevis et hallucinationibus originem trahant, alius sunt quaestionis, difficilis, fateor, et variae, in tanta autem difficultate rerumque in censum venientium varietate magnam partem tam parum gratiae et frugiferæ, ut *Scaligero*, quod non omnes ubivis dubitationes tollere, non omnia in clara luce collocare contigerit, quis crimini vertat! De his igitur singulis deinceps accuratius disputabo. — Nunc absolvo ea, quae de pravis codicum lectionibus, errorum *Scaligeri* parentibus, dicere institui. Saepissime autem praeter reliquos, quos notavi, imposuit *Nostro* corruptos *Pindari Scholiastes*, cujus tollere menda hodie praeclaris nonnulli in *Pindarum* collatis studiis licuit. Hoc igitur duce freti *Theronis Agrigentinorum tyranni* curulem victoriam ex Olymp. lxxvii ad lxxvi protrahendam (vid. ad recens. not. 347), *Epaphrosti* autem *Locri Opuntii* partem lacta palmam ex Olymp. lxxxi in lxxxi detrudendam significavimus not. 291. Unus adeo ex Olympionicarum numero penitus deleri debuit, *Megacles Atheniensis*, *Hippocratis* filius, *Periclis* avunculus, Olymp. lxxxviii a *Scaligero* assignatus idemque duobus aliis locis importune oblatas

411) Caeterorum, veluti *Lampidis*, *Eurythi*, *Euphoraz*, *Xaerodani* item dupliciter digestas victorias hic consilio omisimus, ut quorum alterutra mentis non veterum testimoniiis, sed incertae mens debet. Vid. PROLEG. p. XLIV cum not. 322.

(cf. PROLEG. p. XLIV), quem Olymp. LXXII, 3 quadrigis non Olympia, sed Pythia vicisse idem probavit Bouché. Vid. not. ad ARCHEN. n. 321. Denique etiam Photii editio, qua SCALIGER usus est, maculis inquinata fuisse videtur turpissimis. Certe quos Olymp. CLXXVII inde profert victores Olympiorum, e Phlegonte depromptos, eorum alii sunt mendose scripti, alii rursus plane omissi, ut nihil dicam de certaminum, quibus vicerint singuli, generibus mirifice mixtis et turbatis. Neque huic locum viliis purgare suis, post REKKERUM et MEIERUM, magni negotii fuit. Vid. not. 1308.

Nequaquam tamen sola codicum corruptela SCALIGERUM in errorem induxit. Saepius etiam a recta via cum deflexit interpretandi ratio parum idonea, qua duplici potissimum modo peccavisse arguendus est. Aut enim, quoscunque a Pausania aliisque laudatos reperit victores Olympicos, stadionicis annumerandos esse pertinaciter censuit, aut verba scriptorum maximeque temporum notas, in veterum libris inventas, falso retulit et computavit. Priori ex causa natae putes maximam partem earum SCALIGERI animadversionum, quibus memoriae de Olympicis ambiguitatem quendam significat, quae, ubicunque rem accuratius rimere, nulla est. Olymp. XXVIII de curriculi palma certantes proponuntur *Charmis* et *Chionis*, uterque *Lacedaemonius*. Quorum ille quidem stadio, at hic alio certaminis genere, disulo eoquo primum, vicisse dicendus erat. Vid. not. ad ARCHEN. 83. Redit idem Chionis proxima statim Olympiade XXIX, iterum cum stadio competitorum quodam commissus: *Ξενοφάνς ὁ Κορινθίος στάδιον ὡς δὲ ἄλλοι, Χίωνος τὸ δρόμον*. Quorum adeo neutrum verum est. De Xenophontis prorsus intempestiva mentione aliis locis diximus. Sed nec Chionis ista quidem Olympiade alteram, sed primam stadio meruit palmam, quumquam eadem alteram quoque easque disulo, ni fallor, iterum reportatam adeptus esse traditur. Itaque nota illa sic erat concipienda: *Χίωνος Ἀδελφὸν στάδιον ὁ ἀδελφὸς δεικνύει, ὡς ἴσως, τὸ δρόμον*. Cf. not. ad ARCHEN. 88 et 89⁴¹²). Occurrit porro Olymp. LXXI novum par nemulorum Olympicarum, de eadem non stadio quidem, sed equi desultorii victoria inter se contentendum, *Pythagoras* et *ὁ ἀντίος*, h. e., ut haud inepte alibi nobis coniecisse videmus, *Glaucus* (*Γλαῦκος*). Iam Pythagorae quidem in certaminum Olympicorum tabulis multi celebrantur, aut de cursu illi (Olymp. XVI. CXX. CXXI) aut de pagidatu inter pueros (XLVII) coronati, sed de celeste ne unus quidem. Contra Glauci nomen praeter pugilem illum Crastium, a Demosthene De coron. p. 331, Pausania VI, 10, 1. Suida s. v. *Γλαῦκος* memoratum, inter Olympicos prorsus inaudum est. Ne multa: utique certum esse arbitramur, cedere urumque isto debere loco, SCALIGERUM in referendis Laertii VII, 51 seqq. verbis lapsu aliusque damnis turpissime deformato, et cedere quidem *Empedocli Agrigentino*, sedem vacuum optimo sibi iure vindicanti, cuius causam ab adversariorum importunitate strenue defendimus in Not. ad ARCHEN. 270. Ambigitur pullo post rursus de stadionica Olymp. XCIV: *Κροσίβιος Ἀργαεῶνιος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀναβίτης ὁ Θηβαῖος*. Sed haec quoque discrepantia, quam Noster in veterum libris sibi reperisse visus est, mere fictilia deprehenditur. Vicit enim Olympiade illa et *Crocus Larissaeus* et *Lasthenes*

412) Non quidem tota acrius, idam primum a coarctato mentatione Pausaniae cum Africano conciliandi compendiosae rationum senuilla dupliciter Visis Dectis, quippe qui, ubiqueque ceteros scriptores annos per Olympicas definitas, neglectis tamen certaminis accuratior notatione, addiderit, de stadionicis constanter intelligendis esse censuit. His satis habeo exemplum appropinquae tuncnotas, auctoritas, ut facti debeant, incupiescimus, quae ibi, ut, & notandi temporis causa meminerint victoria uti Dorian Rhodi Olympica iterum reportata, nihil ipsam de genere victorias significat. Simpliciter enim *Ὀλυμπικός*, inquit, *ἔστωκεν Ἰσίδος τὸ δρόμον τῆς*. Qui proinde Darius ex istorum quidem ratione stadio victor patuerit, nisi perperatior animadverteret Pausania VI, 7, 1. tria delatere Olympia cum palmam cepisse de paucis. In hac autem sola Theodidoti auctoritate vel maxime idoneum opinionis nostrae firmandum situs esse, nemo profecto diffidit. Cf. idem Theoc. v, 49.

Thasbanus, illo quidem cursu simplici, hic vero cursu cum equo contendens. Vid. not. 622. Porro ad Olymp. xcvii de eiusdem certaminis victore duplex notatur fama, quae revera simplex et una: *Τηρενίος Ἥλσιος, ὡς δι' ἄλλοι, Πομπύριος Ἀλεξανδρουπόλις, ἀντίδορ*. Nam de *Terinaci Elidenis* palmari cursu res certissima est minimeque dubia. *Phormio* autem *Halicarnassensis* eodem Olympiade pugilatus abstulit coronam, auctore Pausania v, 21, 2. Vid. not. 669. Deinceps *Olympias* civ hoc infert dilemma: *ἰνίκη ἀντίδορ Εὐθύτας Κυρηνάιος, ἢ Φωκίδης Ἀθηναίος*. Non magis accurate. *Phocidam* quidem *Atheniensem* Olympiade ista stadio vicisse constat, teste Diodoro xv, 78, e quo simul Eusebii Graeci, lactuo ei palmam attribuuntis, elucet error, quem emendant Armeniaca. Vid. not. 777. *Eubotas* vero *Cyrenaeus* tollit sane et ipse aliquando cursus coronam, neque tamen, ut hic fertur, Olymp. civ, sed e congruis Diodori xii, 68, et Africani calculis, xciii. Atque de hac, si quid video, *Eubotae* corona loqui putandus est Pausanias vi, 8, 3, quamvis tempus eius indicare neglexerit. Vid. not. ad recensentem 596. Eodem loco quod *Eubotae* etiam victoriam euselem ascribit, hac ipsa, in qua versamur, Olympiade pariam, famam tradit (*λέγεται*), non rem dubitationi exemptam. Itaque sceleratior supra sic potius adire debebat: *ἰνίκη ἀντίδορ Φωκίδης Ἀθηναίος. Εὐθύτας Κυρηνάιος ἀρματι, ὡς λέγεται*. Denique etiam ultimum huius generis evanescent dissidium, de his traditionem antagonists Olymp. cxviii: *Ἀνδρομένης Κορινθίος, ὡς δι' ἄλλοι, Ἀπολλωνίδης Τεγυάτης, ἀντίδορ*. Quorum hic quin revera istis ludorum Olympicorum sollempniis de curriculo victor renunciatus sit, aubigi nequit ob disertum Diodori xx, 37 testimonium. Vicit quidem eodem certamine etiam *Andromenes Corinthius*, sed proxima demum Olympiade cxix, auctoribus Diodoro xx, 91 et Africano. Quorum alter quod eundem *Andromenem* etiam Olymp. cxviii de stadio coronatam perhibet, error est manifestus librarii, non Casauboni, quem exempli sui manum recte fideliterque expressisse, documento sunt CRANERII *Anecdota* Tom. II. p. 147, nequaquam vero Africani ipsius. Hic enim, si *Andromeni* duobus Olympiadicis continuis statii palmam adjudicare voluisset, profecto altero loco, Olymp. cxix, non credo, nomen ipsum, certe non plenum, inscite iterasset, sed aut simpliciter scripsisset ὁ αὐτός, quod nulla alius rei mentione interiecta, constanter amplexus est⁴¹³⁾, adeoque aliena, ut hic *Antenor*is, memoria in medio posita, praetulit⁴¹⁴⁾, aut, quod tamen dicendi genus, sub eadem hac conditione, minus frequentavit *Ἀνδρομένης* sive *Ἀνδρομένης ὁ αὐτός*, abiecta gentilicia appellatione, posuisset⁴¹⁵⁾, nec solemne illud τὸ δυνάτωρ, quod non usquam neglexit, addere oblitus esset. Sed, ut dixi, error librarii est, qui, cum victorem Olympiadis cxviii oculis nimis festinantibus transiluisset, commisit, ut nomen *Andromenis* e proxima praereceptum superiori allineret, cum ex Africani sententia potius solam ad Olymp. cxix pertinere. Proinde vix dubites, quin Olymp. cxviii genuina lectio sit *Ἀπολλωνίδης Τεγυάτης*, eaque pro *Ἀνδρομένης Κορινθίος* Africano restituenda. *Antenor*is tamen *periodonicae* memoriam loco suo (Olymp. cxviii) et ipsam esse delatam, nequaquam inde colligerim. Cf. not. ad recensentem 1037. Sed satis de hoc genere Olymponicarum, pristinum in palvere Olympico certamen cum competitoribus suis hodieque in Olympiadem laterculis continuantium, quorum quid cuique debentur iuris, aequis ponderatum momentis nobis reddidisse videmur. Non confundendum autem est cum illo genere alterum quoddam genus eorum, qui ipsi a popularibus suis duplici nomine revera sunt vocati. Horum

413) Cf. Olymp. xxii, xxx, lxi, lxxiv, lxxxiv, lxxxix, xcii, cxi, cxi, cxiii, cxix, cly, clxvii, cxvii, cxviii, cxxvii, cxxviii, cxxix.

414) clxxxiv et cxxlvi.

415) Posteriorum hanc rationem, dirempso per inserta additamenta orationis tenore, scilicet utramque adoptavit, alteram Olymp. cxxi, alteram lv.

nonnullos quidem statim ab initio a reliquis secludo, *Ξερόδοτος* sive *Ξεροδότης* IX, *Γλαύκων* sive *Γλαυκίος* XLVII, *Δάριος* sive *Δάρδιος* LXXVII, *Εὐπόλιμος* sive *Εὐπόλιος* XCVI: ut qui utroque appellentur Graeco nomine, altero scilicet ex altero aut laudis cuiusdam significandae aut infamiae vitandae causa, motibus vocum Graecarum facillimis gratissimisque, deflexo levis aut variato. Haec igitur nihil aliud esse pataverim, nisi exempla veteris cuiusdam *διασημασίας*, cuius rationes aliquot solita subtilitate rimatur *Λουκκίης* Pothol. p. 503. seqq. Annumerandum istis quodam modo etiam *Τορέμβλας* sive *Τορέλλος* LXXX censerem, nisi de huius stadionicae genuino nomine aliud sunderet et dialecti Thessalicae ratio et Armeniacorum auctoritas. Vid. not. ad RECKENUS 394 et supra PROLEG. Casteri vero, qui, Africano duce, in OLYMPIADUM DESCRIPTIONE offeruntur genuina insigniti appellatione stadionicae, quumquam cum illis aliquatenus cognati, iidem suam potius et peculiarem sequuntur rationem, ab isto genere paululum diversam. Quos scorsum colloco. Sunt autem hi: *Ίδαίος ἢ Νεκάρτωρ*, *Κυρηνάος* CCXVI, *Ψόδων Κυρηνάος*, ἢ *Θιάδοτος* CCXIII, *Ἀπολλογέρτης*, ὁ καὶ *Πόρις*, *Ταρανός* (sic. leg.) CCXVI, *Ἀπολλώνιος ἢ Ήλιόδωρος*, *Μεξανδρεὺς* CCXXIII, *Θανός*, ὁ καὶ *Σινδράδος*, *Μεξανδρεὺς*, CCXXI, *Αὐρινάος*, ὁ *Σαρμυρῆς*, *Μεξανδρεὺς* CCXXVII, CCXXVIII, *Εὐδάτωρ*, ὁ καὶ *Ἀμμώνιος*, *Μεξανδρεὺς* CCXXIX, *Ἀνουβίαν*, ὁ καὶ *Φινδοῖς*, *Μεξανδρεὺς* CCXXI, *Εὐρινάος Κυζικηνός*, ὁ καὶ *Κινός* CCXXVI, *Ήλιόδωρος*, ὁ καὶ *Τρανδύμιος*, *Μεξανδρεὺς* CCXLVIII. CCXLIX. Postremo hoc pertinet etiam pugil quidam Pausanias, ob iniuriam ludis factam ab Eleis pecunia multatus, *Ἀπολλώνιος ἐπὶ χιλιῶν Πόρις*, *Μεξανδρεὺς* CCXXIII. Horum plerosque *Αἰγυπτίους* esse animadvertis, et capitali Aegypti urbe *Alexandria* oriundos, ad quos accedit *Afer* praeterea unus *Cyrenensis* simul cum tribus civibus *Asiaticis*. Et Alexandrinis quidem patrium fuisse cognomina habere Pausanias⁴¹⁵⁾ adnotat, id scilicet, quod sine eius admonitione unicuique patet, dicens diserite, contra quod explicatione vel maxime indiget, quae sit ratio rei, quod tempus, ne verbo quidem alligans. Videntur autem non solum Alexandrini, sed Aegyptii omnes genuinum nomen, alterum patrium, alterum Graecum, sive etiam utrumque Aegyptium, vulgo assumere soliti sub Imperatoribus Romanis, religionum gratia. Atque ex hoc profecto usa duplicia illa Olympionicarum Alexandrinorum nomina, quae supra ex Africano et Pausania representant RECKENUS, explicanda esse arbitror⁴¹⁶⁾. Quibus prorsus simile addere iuvat exemplum, e Nubienti illo petilum titulo, cuius facundissimas interpretes extitit RECKENUS⁴¹⁷⁾. Ibi nimirum suae ipse laudis praeco prodit *ΤΥΦΛΑ ΒΗΣΑΡΙΩΝ Ο ΚΑΙ ΑΜΩΝΙΩΣ*, *Αὐρήλ. Βησσαρίων*, ὁ καὶ *Ἀμωίνος*, i. e. *Aurelius Besario*, qui et *Ammonius vocor*: in quo observes adeo dicendi formulam eandem, quam in componendis plerisque istis nominum paribus (Olymp. CCXVI. CCXXI. CCXXIII. CCXL. CCXLVIII) sectatus est Africanus, in *Αὐρινάος ὁ Σαρμυρῆς*⁴¹⁸⁾ CCXXVI levius variatam. Occurrit quidem apud hunc altera quoque per ἢ particulam copulandi ratio,

416) τ. 21, 5: καὶ οὗτος καὶ ἐπὶ χιλιῶν τοῖς ἡλικίαις τοῖς Μεξανδρεῦσι ἵσταται.

417) Ratio buius sententiae in plerisque tanquam sponte sua elacet. In duobus tantummodo paribus passim est obstruatur et citius repetenda, in *Ἀπολλώνιος ἢ Ήλιόδωρος* CCXXIII et in *Ήλιόδωρος*, ὁ καὶ *Τρανδύμιος* CCXLVIII: quippe quorum utrumque nomen gentis Graecum esse nec quidquam Aegypti patriae redolere videntur. De his igitur sic velim existimes, *Ήλιόδωρος* nihil aliud esse, nisi veram Aegyptiaci nominis interpretationem, ad verbum expressam sit, at forma quidem et origines bene Graecum sonet, re autem et significatione praeteritis quiddam traxerit ex sacris Aegyptiorum; *Ἀπολλώνιος* autem, deo Aegyptio, qui primitus inhaeret nomini, in Graecum deum dignitate parum consero, praeter formam simul notitiam Graecum et divinae Graecorum cultui accommodatam accipias. Apollinem enim Graecorum respondere solari Aegyptiorum nomini, notissimum est. Vid. Euseb. Praep. Evang. III, 15 coll. WERNERUS. ad Diod. I, 25. Similiter etiam de altero indice, *Ήλιόδωρος ὁ καὶ Τρανδύμιος*, nisi quod hic cognomen *Τρανδύμιος* aliunde, quam e deorum delatris, arripit.

418) Ita script. hist. et philol. min. ridae collect. Bonn. a. 1843. 8. p. 181.

419) Haec lectioem aliquando temerari coniectura quadam (Not. ad RECKENUS 1607), de cuius pretio prece peritioris iudicium sit.

sed eam, Alexandrinorum uni dumtaxat CCXVIII adhibitam, potiorum habuit in reliquis (CCXVI. CCXIII. CCXVI. CCXLVI) et ter deinceps frequentavit, in his rursus priori illa minus probata nec saepius, quam item semel CCXLVI, obvia. Sed omnino horum causa ab illo genere aliquantulum differre dicenda est. Quamvis enim et ipsi altero nomine vocentur patrio et nativo, altero Graeco et ascito: hoc tamen non propter religiones nescio quas, sed ambitione quadam et ut gratos se praestarent erga tantae laudis suae auctores Graecos, post partem Olympiae palmam assumpsisse videntur. Ultra autem singulorum nomina agnoscere nativa, ultra ascita, noli dubitare. Nativa quidem sive patria manifesto haec sunt: Ἰδαίος CCXVI, Πύδαρ CCXIII, Ἰάρις CCXVI, Κινῆς CCXLVI, quorum quod duo priora antecedunt alteris, posteriora sequuntur, negligentia quadam factum putem Africanum, non nimis religiosi aut constantis in tuendo legitimo reiisque congruo nominum ordine, quippe nec alias, in binominum Alexandrinorum mentione, ubivis (cf. CCXLVIII) servato, et hic adeo in duobus (CCXVI et CCXIII) prorsus inverso. Atqui plerique ista, licet Graeco de fonte derivata, tamen praeterquam in barbarorum aut inferioris aetatis hominum appellationibus vix invenias⁴²⁰), unum (Κινῆς) praeterea contempnitionem respicit peregrinitati admixtum⁴²¹), ultimum denique (Ἰάρις) mere barbarum est. Itaque abolendae barbariae, simulque extinguendae ignominiae causa et Cyrenensem illum et hos Asiaticos hieronicas, de curriculo Olympico praeter palmam nominis quoque novi et gloriosi nobilitatem cepisse coniecerim. Cuius quidem coniecturae haud mediocre firmamentum positum est in exemplo eorum, quibus corona Olympica, si non nominis, at certe cognominis parens existisse traditur. Debemus notitiam horum cognominum, quae ἀπὸ συμβεβηκέντος, ut aiunt, deducta et Olympionicarum maximeque *periodonicarum* nominibus tanquam laudis praekoniam quaedam a Graecis ipsisque fortasse ab Hellenodicis imposita censeas, maxima ex parte eiusdem beneficio Africanum, unde rursus mutuas SCALIGER repraesentat in hisce: Ἀντίπαρ Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, περιδονίης, ἀληπίος ἐν ταῖς ῥοαῖς ἡλιαίας CCXVIII, Κλεόβινος Ἀλεξανδρεὺς, περιδονίης, ἀτραμυδίστιος CCXXV, Ἀναγής Μιλήσιος ὁ γλαυκίης CCXCIX. Unum praeterea eiusdem generis decore insignem, *pancratiastum*, arripuit e Pausania VI, 4, 1: Σωκράτης Σικανίης, ἐνίκησεν ἀπρὸς ῥοαίης CIV. Atque addere huic numero poterat, imo debebat etiam *luctatorem* illum Phlegonteum: Γαϊδῶρος Ἀλεξανδρεὺς, ἀπύκτος περιδονίης CLXXV, cuius cognomen *ἀπύκτος* sive *ἀπύκς*, in laudandis athletis aliis quoque obvium (v. c. in Epigr. *Alcaei Messenii* Anthol. Graec. ed. FR. IACOBS Vol. I. p. 239 = Anal. n. v. FR. BRUNCK. Vol. I. p. 485), non animadversa scilicet Photiani textus corruptela, a cognominato imprudenter distractum pro Olympionice alius et ab Isidoro diversi eiusque patria caren-

420) ἸΔΑΙΟΥ nomen sane notissimum est ex Homero, quem tamen meminisse eo solum in Troianis, nullo in Graeco homine appellando sit. In quo secuta est Homerum posterior aetas, quae nec ipsa nomen illud offensa, nisi in peregrinis. Ceterum quidem in Lex. socr. saepe. Graec. s. v. Ἰδαίος praeter Idaeum Homeri deos tantummodo eius nominis rececit, alterum e Tertio Illo. 441 profertur Alexandri ac Helena filium, alterum ipsum Cyrenensem nostrum, sed haec solum Pausaniae VI, 12, 2 auctoritate, non simul Africani. Hic scilicet scriptor prorsus ignotus falsae videtur tui hexographo una cum fonte nominum propriarum longe ulterius, stadiasticarum catalogo. Fuit tamen praeterea alius quoque Idaeus, a Papyro ille omnino neglectus, Lasi filius, Rhodius, incertae quidem, sed sine dubio et ipso sequentis aetatis poeta epicus, Homericorum, et fortiter interpolator et precularis allicius de rebus Rhodierum poemata, tria forte illius versuum complectentis, auctor: cuius obscuris paulo memoria ne penitus interiret, providit Suidas s. v. h. Idem fere, quod de Idaeo, dicendum etiam est de ΠΟΛΛΙΝΟΣ nomine, cum in titulis, tum in scripturibus oblato compluribus, hic tamen iterum non nila, quam temporum novissimum. Vid. MESSIAS. Corp. Inscript. Vol. I. n. 253. p. 422. n. 572. p. 493. et quos locos e Callimacho et Leonida Tarsensis suppledit Papias s. v. ΠΟΛΛΙΝ. De KYN.2 statim agam not. 421.

421) In nomine KYN.2 sola in ἀγ. terminatio hominis et peregrinitatis et turpitudinis eiusdem macula notati facunda index est (Vid. FR. MENTHOFAN. Gnom. Gr. Fasc. I. p. 138 seq. et LORCKE. Pathol. p. 507), et mittit vocis a cunctis originem, et per se, creda, parum laconicam, et Olympionice nominis iusto indecentiorem.

lis nomine vendit. Vid. not. ad *RECKENS.* n. 1308. Porro *Ἐκκυβήτους* *Σαπφίου* Olymp. cxxv et cxxvii de *curriculo victoris* oblitus est cognomen *Ἰαλόν* indicare facillimum, quod cum tribus Olympiorum solemnibus coronam octies meruisset, a Graecis obtinuisse dicitur Pausaniae vi, 13, 2. Quid? si, coniuncta Africani cum Antigoni Carystii narratione quadam ex Hippone Rhegino desumpta *stadionica* Olympiadis xlvii, plene sic appellatum: *Ἀφρικῆς ὁ χροσόμαχος Ἰάλων*, ad eundem ordinem ascribas? Quo sane mirum quantum inclinares animus, siquidem et certa esset coassini numerorum in Antigono correctio, nec omnino suspecta videretur scriptoris istius ne mediocriter quidem docti et in referendis aliorum sententiis parum accurati auctoritas (42). Nunc vero de hoc, quemadmodum etiam de alio quodam, quem olim in hoc Olympionicarum genere numerandum putavi cxxxvi (vid. not. ad *RECKENS.* n. 1607), verbum non amplius addam, scilicet ne iam his ingenti lusibus diutius immorata videatur disputatio nostra, vel maxime veritus. Relictos igitur relegenti cursus de *numeris* mihi pauca dicenda esse video indicibus temporum, nonnumquam contra apertam veterum scriptorum mentem *computatis* a *scaligero* aut etiam *emendatis*. Videlicet coniecturatum quoque genus quoddam, quamvis id critici magis, quam interpretis munus esse, ideoque proximae potius, quam huic dissertationis parti convenire videatur, pro arellissima utriusque completionis in unam plerumque coeuntis mutua necessitudine, hoc simul conspectu quaeli in animo est. Primum autem quam parum scite ad calculum vocaverit numeros quosdam Pausaniae v, 8, 3, luculentis exemplis docent et *Lygdamidis Syracusani* prima de pascerali parta victoria, Olymp. xxviii ascripta, et *Cranzidae Thessali* corona de celeste prima, Olymp. xxxi illata, cum tamen, secundum veram Pausaniae rationem, Africano omnino consentaneam, utraque conferenda esset in Olymp. xxxii: quae de re fusius alio loco dixi, rholog. p. xxxii seq. Nec si quid de coniectura immutata in numeris, id ubique tale est, quod verum agnoscas. Hinc tres diversis locis redeuntes, totidem Scholiastae Pindarici emendandi pericula aequae irritae obrudentes, *Megaclis* mentiones, satis illas decantatas. Ad Pausaniam redeo, eius de Hellanodicarum numero paulatim aucto proferens testimonium v, 9, 5, in Olympiadum numeris aperte mutilatum aut corruptum: *πέντη δὲ Ὀλυμπιάδῃ καὶ δευτῇ ἑννία Ἑλλανδικὰς κατιστήσιν* deinde, paucis interiectis, pergitur: *δευτέρῃ δὲ ἀπὸ ταύτης Ὀλυμπιάδῃ προστιθῇ καὶ ὁ διπλῆς ἀθλοδότης*. Hic numerum vicenarium falsum esse, rerum apud Pausaniam ostendit consecutio, quae tamen eodem *scaligero* suspitioni, sub Olymp. cv *ἑκατοστῇ* pro *εἰκοστῇ* scribendum innuentis, omnem abrogat veri similitudinem. Vid. not. nostr. 797 coll. *KRAUS.* Olymp. p. 127. not. 6, cui adde — quem l. l. indicare neglexi — *NIHESCH.* in *Encycl. Hal.* iii, 3. p. 310* *οἱ* pro *καὶ* proponemem. Sed ut probabilis sit ista *scaligeri* emendatio, vix tamen apto *δευτέρῃ ἀπὸ τῆς πέντης καὶ δευτῆς* potum esse existimes *centesimae sextae*: quam profecto numerandi rationem non minus ab antiquorum hominum, quam a nostra consuetudine alienam, sub Olymp. cvi criticum nostrum amplexum esse iure mireris.

Restat denique multiplicis et haec in *OLYMPIADUM RECKENSU* erroris genitrix, *per-versa quaedam critices facitundae ratio*, quae *scaligerum* hic illic abductam deprehendas, ut nec singulorum scriptorum auctoritatem aequa ubivis lance ponderaret, nec, quis esset melioris, quis deterioris notae, quis fide dignus, quis minus dignus rerum auctor, in magno discrimine poneret. Cedit haec vituperatio in eos potissimum locos, quibus

422) *Asiag.* *Carpist.* *Misch.* cxxi (133) p. 90 *WESTERHANS* *Παραδοξολογίας*. Vid. *CORSINI* *Dissert.* *Agon.* p. 124. pp. aa. l. p. 328 seq. coll. not. nostr. ad *RECKENSUM* n. 146. Ut usum afferas, vade liquido cognoscant, quae istius hominis *Misera* fecerit res, quam aerrat, factam solum *Olymp.* xxxvi, regem *Athenis* *Ephorato*. *Sapienter* ait, ut *opior*.

diversae veterum de auctis Olympionicarum ornamentis aut decertandi quibusdam rationibus ascitis vel abrogatis sententiae recensentur. In his enim cum par esset plurimi fieri Phlegontem, Africanum, Pausaniam, hisque cedere debere reliquis: nonnullum SCALIGER et locupletissimas illorum testimonia et Scholiastae Pindarici vel Homericus nugas ineptissimas eadem referre diligentia non dignatus est. Quo virum alias *ἀπολαύσεως* culpam quandam contraxisse *ἐξουσίας* quamquam non dissimulandum est: eam tamen ipsam, amabilis quippe in suspiciendis et aestimandis veterum testimoniiis vel superstitionis vel verecundiae notam, excusandam quodammodo et ignoscendam existimaverim. Praeterea exempla praeposterae illius rationis rarissima sunt. Primum quidem eorum aera offert Olympiades xxvii, utpote cuius victori primum coronae ex oleastri ramusculus nexae datum esse ornamentum perhibetur, solennae illae, sed unicum omnium deinceps Olympionicarum vinctulis praemium. Atqui stadionicas Olympics multo prius coronatos esse constat, primumque omnium *Daiclem Messenium* eiusmodi coronam abstulisse Olymp. vii SCALIGER ipse asserit e Phlegonte, qui rursus e primariis et incorruptis harum rerum fontibus hausit, quocum proinde comparata cuiusvis alius scriptoris auctoritas tantum non evanescit. Iam vero coronas primum Olymp. xxvii victoribus dari coeptas esse, quis tandem auctor est? Olim quidem (in Not. ad recensum 79*) mihi persuaseram, Strabonis testimonium quoddam SCALIGERO imposuisse. Sed falso. Impostor non alius est, quam *Aristodemus Eleus*, scilicet sic ille scribens ap. Eusebium SCAL. p. 38, 18 seqq.: *ὡς ἐπὶ ἀναστάσεως καὶ ἱερῶν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἡρώου οἱ ἀθληταὶ ἀναγχεύοντο, οἱ δὲ καὶ οὐκ ἀθληταὶ.* Ergo — sic enim haud dubie ratiocinatus est SCALIGER — si demum inde ab Olymp. xxvii fasces inferri soliti sunt hieronicae, nec potuerunt ante illud tempus coronari: de cuius argumenti ratione et ipsa licet fortasse cum SCALIGERO expositulare. Sed accipiamus conclusiunculam, patiamur etiam auctorem Elisensem, caeteroquin haud indoctum hominem, de quo cf. VOSSIIUS DUG. i. p. 137 seqq.: *Olympias septima et vicesima*, quam dicit Aristodemus, neutiquam *Coroebi* intelligenda est, sed *Iphiti*: id quod dubitare non potest, nisi qui praedictis captus opinionibus id, quod in apico est, videre non vult. Nam audi mihi tantum, quae sequuntur: *τῇ δὲ ἀναστάσει ὁρῶν τὸ σταδίον νικῶν Κόρομβος Ἰλίου ἀνυπόθετος πρῶτος. καὶ ἡ Ὀλυμπιάς αὐτῇ πρώτῃ ἐτάχθη, ὡς ἡ Ἑλλήνων ἀπολυτοῦ τοῦ χρόνου.* Solis igitur luce, ut dicitur, clarius est, Aristodemum de initio loqui Olympiadum Coroebearum, idque, quamvis aliis aliter computantibus, de quo dissensu vid. not. I. ad recensum, cum Iphitea Olympiade duodeticesima comparare. En, quantas SCALIGER poenas dederit solennis erroris sui, cui etiam in caeteris libris suis chronologicis ⁽⁴²³⁾ indulgens annos Coroebi cum Iphiteis constanter confudit: quo sane errore ne ipsos quidem veteres scriptores omnino liberos esse dicendum est ⁽⁴²⁴⁾. Porro SCALIGER non debebat, certe non sine aliqua dubitationis significatione debebat, e Scholiastae Homericus Iliad. xxiii, 683 et Etymologici Magni p. 220. Lips. peno depromptam recovere historiolum, qua Orsippo Megarensi amissum Olymp. xxxii, 1 subligaculum caussam extitisse amissio victorino indeque primum nudos ecurrisse traditum est. Neque enim ista narratiuncula in censum venire poterat, collata cum disertis, non dicam Scholiastae Thucydidei i, 6 aut Herychli s. v. *Ἰωάννα*, sed Africani et Pausaniae i, 44, 1 congruis inter se testimoniis, unde Orsippum Megarensem Olymp. xv et vicis et primum omnium nudum coronatum esse constat certissime. Quo magis mireris, quid adeo OD. MÜLLERUS DOR. II. p. 260 seq. not. I. Orsippi victoriam Olymp. xxxii assignavit. Sensit tamen is postea et correxit errorem. Cf. not. 40 ad

(423) Cf. Ennod. Temp. v. p. 387 A. 405 c. alibi.

(424) Vid. Clem. Alexandr. Strom. i p. 145. STRAB. Vol. II. cap. 21. §. 137, 24. KLOTZ. coll. IONENI Eusebii. chronol. Vol. I. p. 374. not. et nota nostra I ad recensum.

RECENSUM, ne ipsum quidem sub Olymp. XV verioris rationis immemorem. Denique officium cauli et considerati critici vereor ne SCALIGER deseruisse videatur in eo, quod e satis dubiae auctoritatis teste locum quendam de cessante ἀπότης certamine, cum per se confusum et inconditum, tum aliis eiusque fide dignissimi scriptoris testimonio aperte ropernantem, paucis leviter mutatis, in RECENSUM transcribere non dubitavit sub Olymp. LXXIX, 1: τὸ πρὸ τῶν ἐνίων, ἁπότης, τοῦτ' ἐστὶν ἄρμα, ἐξ ἡμίονων ζευχόμεναι, ἀγωνίζεσθαι ἐπὶ Ἀσάνδραστον ἐπιτέθενται, ἐν τῷδε τῷ ἔτι διελύθη. Fucum fecit critico nostro narratio quaedam Scholiastae Pindarici ad Olymp. v, 6. p. 119 falsis et veris mirifice mixtis in hunc modum conscripta: ἀπότης δὲ ἐστὶν ἄρμα, ἐξ ἡμίονων ζευχόμεναι. εἰς αὐτὸν δὲ ἔπαιον ἀγωνίζεσθαι, Ἀσάνδραστος ἐπιτίθενται καὶ ἡμίονους ἀγωνίζεσθαι. χρόνος δὲ τις οὐ μακρὸς, ἀλλὰ δεκάτης τοῦτο δαίμων διελύθη γὰρ περὶ τὴν ὕδαρροστὴν ἰννάτην (sic vulgo) Ὀλυμπιάδα. Atqui rhedae mularis cursum Olymp. LXX institutum, LXXXIV abrogatum tradit Pausanias v, 9, 1 non plus ille minusve iusto, sed tantum inter duos terminos constituens spatii, quod cum aliorum, tum Psaumidis Canariniae aliunde notae mulari palmae suo loco (Olymp. LXXXII) collocandae satis faciat. Huic igitur duplici temporis notationi Pausaniae, quam nec ipsam SCALIGER neglexit ille quidem (cf. RECENSUS sub iis, quas diximus, Olympiadibus), quamquam, quod non solum amplexus est, mire secum ipse pugnans, obstrigillat Scholiastes, loco supra laudato mularum ludos, post decem annorum quos perduravit intervallum, Olymp. LXXXIX praenotio antiquos asserens. Iam illud quidem recte intellexit Noster, balbutientem Scholiastam decem non annos, sed Olympiades dicere voluisse, ei quoque inhaerens opinioni, numeris αδ' in οδ' dellexis, verba supra laudata Olympiadi LXXX ascripti. Hoc quoque — excepto dumtaxat, quod vel decem Olympiadam tempus iusto brevius Scholiastam dixisse constat — recte SCALIGER, certe rationi congruenter suae: quandoquidem ab Olymp. LXXX ad LXX, quod ἀπότης initium fuit, inclusis terminis retro supputanti decem revera Olympiades numerantur. Illud non item, quod, cum semel coepisset interpolare Scholiastam, vocem δεκάτης non in δέκα Ὀλυμπιάδων potius, quam in δέκα (ε') ἐνίων immutavit: omnino sane — dicam enim, quod in universum de hoc loco dicendum videtur — multo ille rectius multoque magis e verae criticae desiderii factorus, si nihil prorsus moratus missum fecisset scriptorem istum, tam male doctum, ut, quae sentiret, ne sciret quidem, quomodo apte eloqueretur. Cuius hominis vel inscientia vel infantia quantum ingenia exercuerit criticorum, infra (ad RECENSUM) expliculimus notis 386: cui ne nunc quidem habeo, quod addendum putem, praeterquam numeros quosdam, eidem Scholiastae debitos, tempus abrogatarum mularum amplius etiam variantes, ad Olymp. vi init. p. 129. Eum igitur locum hic diserte adiectum volo⁴²⁵). Ibidem vero quod ipsi conieceram aliquam procedimus, Peerlkampianis, ut puto, non multo deteriorem, vitiorum quippe non librarii, sed scriptoris ipsius emendatricem, nunc quidem si lusisse arguar, non serio repugnem. Sed satis hinc intelligi posse videtur, quantum auctoritatem libri sui elevaverit SCALIGER, auctoritatem elevans optimorum scriptorum, hos nimirum non meliore, quam pessimis, loco dignatus. Quid vero? quod passim ipsos auctores illos, quorum in rerum Olympiarum iudicio praerogativam esse constat, a RECENSU suo omnino prohibuit eorumque suffragia ne audienda quidem existimavit, quamquam nusquam illa, ne praese Dionysio quidem aut Diodoro, impio contempla. Ille igitur, quin arbitrii cuiusdam aut lubrici insimules criticum nostrum, non recusabo. Sic Olymp. LXXX edidit: Τοῦ μὲντος, οἱ δὲ Τοῦ Ἰλλας, illud quidem e Dionysio AA. RR. X. init., hoc vero e Diodoro xi, 77 expiscatus: et

425) Est autem hic: ἀπότης δὲ ἡ ἀπότης, ὥς τοῖς πρὶν, ὕδαρροστὴ πύμνην Ὀλυμπιάδα, καὶ ἐνίων δὲ, ὕδαρροστὴ ἔστιν. Cf. NOTAM. Explicat. ad Olymp. iv. p. 141.

tamen, quam facile reiecit, Africani lectionem *Ταρίωνος*, genuinae nominis formae propiorem ideoque praefendam demonstrant Armeniaca. Eadem quidem cupiditate, sed ratione ductus non magis idonea, nomen stadionicae illius, qui tris deinceps Olympia LXXIII—LXXV coronam abstulit, trifarium variatum nunc *Αστύλος*, nunc *Αστύλλος*, nunc *Αστυξ* vocavit. De quibus supra (PROLEG. not. 410) animadverti nonnulla, e grammaticorum mutata sermibus. Unde quam unice probabilem produxi formam *Αστύλος* sive *Αστύλλος*, eius praeter alios auctores minus discretos locupletissimus testis extat Pausanias VI, 13, 1, a quo Dionysii (AA. RR. VII, 77 BRSK.) *Αστύλλος* non abluat, nisi per licentiam ditigraphiae cuiusdem exemplo ibidem illustratae. Prae huius igitur scripturae pondere nihil debebant valere caeterae, nihil, inquam, non solum *Αστύλλος* Africani, qui hoc loco repudiatus merito est, sed, qui sperla infuscatus barbaria *Αστυλο* multo etiam minus desideraretur, *Αστυξ* Diodori XI, 1. At enim SCALIGER cum Diodori et Dionysii mentionibus in transcurso facili plus, quam disertissimis Pausaniae et Africani testimonio confidere studiose perseveraret, Astylum aliis quoque affecit iniuriis, si quidem, neglecta omni repetitae in eodem victoriae significatione, ex uno victore effinxit tres, eosque non nomine tantum, sed ex parte adven patrias diversos: quas ego turbas alibi (vid. supra PROLEG. I. I. infra RECENS. n. 287), uli par est, exprobratas hic in SCALIGERO notare supersedeo.

Taedet cumulare alia istis leviora, quae etsi excusare non magis ausim, tamen nec gravius tulerim in tanti opere apparatus. Progredior ad examinandum ipsum Olympionicarum indicem, a SCALIGERO confectum, qui num omnes, quorum quidem certa sit victrix Olympia (PROLEG. pp. XII, XLV), plene continet, postremo inquirendum et e fontium, quorum isti notati aditus patuit (p. XII), rationibus aestimandum est. Quae etsi quaestio non iudicandi facultatem aut interpretandi solertiam tangit, sed solam spectat investigandi dexteritatem et colligendi diligentiam in auctore conspicuam: tamen cum haud parum ad censendam utilitatem operis momenti habent, devitari omnino non posse videtur. Et indagare quidem atque reperire idoneos rerum auctores difficile esse non potuit SCALIGERO, quippe multa imbuto veterum lectione et habitanti fere Graecis in litteris. In compilandis autem et excutiendis libris eorum tanta ubivis versatus est diligentia, ut vix tenuissimum posterioribus reliquerit spicilegium. STADIONICAE igitur, quos ut certaminis principes primo etiam loco ponere decet, non magnus labor fuit recensendi. Eos enim tanquam sponte obtulit Africani catalogus Casaubonianus, qui, exceptis paucis, quorum nomina aut oblita penitus aut suo loco nota aut depravata memineris, cursore Olympico accurate persequitur, qui inde ab initio Olympiadum Coronearum usque ad Olymp. CCXLIX victoriam adepti sint, continuo deinceps ordine omnes complexus. Propagata quidem est *παρίστις τῶν Ὀλυμπιαδῶν*, licet saepius intermissa et instaurata⁴²⁶⁾, neque eodem, quo antea, honore habita, duobus fere saeculis etiam post Olympiadem illem CCXLIX perduravitque in Theodosio usque Imperatore, cuius anno sexto decimo, secundo autem Olympiadis CCXCVI p. Chr. 394 tandem in perpetuum abrogata est, teste Georgio Cedreno⁴²⁷⁾. Harum tamen Olympiadum, ab ecc.

426) Studuit omnia ductum Olympiorum indicia pristinae sobrietati reddere potius largientia. *Βασιλεὺς Ἀποτέλει* Olymp. 285. (Vid. Iuliani Epist. 35. Opp. p. 408 coll. SCALIG. Vld. Not. ad Graec. Euseb. p. 429b et RATHENBERG in Euseb. H. d. III, 3. p. 161. not. 79. p. 291. not. 39), studuit item paucis post, h. v. Olymp. 287. p. Chr. 389, *ἡλικὸς Ἀποτέλει* (vid. Hieronym. chron. a. 2384 et Cedren. ap. SCALIG. Anecdota. p. 258b, coll. CONST. PP. AA. IV. p. 194). Sed frustra. Scilicet senec observaverat loss huiusmodi certamina, neque aut ipsa aut reliquis attenti ingeniosorum studia probabatur amplius non istorum temporum ingruit, ingruenti quippe barbariei.

427) Hist. comp. T. I. p. 326 ed. Par. Vid. de Olympiade a Theodosio e temporum descriptione detecta etiam Ioannes Lydus De Mensis. 64. p. 258. ed. G. REITHM. cap. I. p. 160. sic. SCHW. E recensitis de hoc re laudare sufficiat consensum Dion. agon. I, 11, CORNELIUS Euseb. d. p. 377. not. 1,

ad cccxiii pertinentium, memoria cum praeter unam cclxx, *Dionysii Alexandrini* victoria insignem, quae in excerpto quodam servata Herennii Dexippi⁴²⁹) oblivione effugit, non stadionicarum nominibus, sed solis aut chronographorum aut patrum ecclesiasticorum⁴²⁷) numericis continetur, nec aequae, ac priorum, superstes sit integra: SCALIGER inlatae reliquit omnes, eundem ille *Olympiadum suarum*, quem et *stadionicarum* repperit, finem constituens (Vid. PROLOG. pp. v. xi). Neque tamen satis habuit, indicem illum e CASAUBONI exemplo Graecis Eusebianis inserto simpliciter transcripsisse, sed idem ut cum emendator, tum auctor prodiret in RECENSU, quantum per fontium inopiam liceret, operam dedit vel maxime. Atque huius profecto laboris id consecutus praemii est, ut stadionicarum catalogus ab ipso concinnatus exemplo fuerit fulturusque sit omnibus, qui nostra aetate paullo accuratius de huiusmodi rebus aut commentati sunt aut commentabantur. Et scripturae quidem menda quatenus SCALIGERO tollere contigerit, supra expositum est. Numerum autem stadionicarum, lacuna quidem apographi Cassuboniani (Olymp. cx. vid. not. ad Recens. 901) e Diodoro xvi, 77 supplata, in Olympiadum Descriptione exhibuit iusto non minorem, nisi uno Olymp. cclxxiv victore, *Demostrato Larissaeo*, cuius nomen nunc demum innotuit Armeniarum beneficio. Vid. PROLOG. not. 401. Alterum non omisit ipsum, sed partae gloriae dimidio fraudavit, *Aristonem Thaurum*. Is enim non una Olymp. cclxxv, cui in RECENSU ascriptus legitur, Olympis curriculo vicit, sed idem alteram eodem certamine cororem abstulit Olymp. cclxxviii, quam qui apud SCALIGERUM occupavit *Sopater Argivus*, in vacuum proximae Olympiadis sedem detrudendus est. Scilicet iterum decipit nostrum traiecit et disiecit minus CASAUBONI, quam illa, ut indicavi, reficiendam cum maii Armeniaca ostendunt, tum Parisiensis CRAMERI Anecdota. Vid. not. ad RECENSUM n. 1391. coll. PROLOG. not. 402. Praeterea nullus omnino extat stadii victor, qui cum locum in RECENSU SCALIGERIANO sibi possit vindicare, debita careat mentione. Nam qui Olymp. viii curricula palmam meruisse traditur *Phayllus*, a Pythiorum victore Crotoniata, quem supra memoravimus, plane diversus, quamquam a veteribus ipsis nonnumquam cum illo confusus, eam cum et alia Olympiade et certamine alio, sed incerto, si quidem vicit, vicisse necesse sit; merito SCALIGER non a stadionicarum solo, sed ab universo Olympionicarum recensu suo exclusit⁴³⁰). Immerito autem idem stadionicis immiscuit nonnullos — *Lasthenem* dico *Thebanum* xciv, *Phormionem Halicar-*

RATHOGERUM Encycl. iii, 3. p. 161. not. 79. p. 291. not. 60, MEIERUM ibid. p. 168. Adde KRAUSIUM Olymp. not. 43, quoniam in fere tota pendet a RATHOGERO. — Eodem Codicum, abelitis Olympiades INDICITIONIBUS concessas dicentem, erroris arguit Fauti Sieul, quem et Chronici Paschalis notata est, p. 187. B. Par. = 353, 13. Bona. et p. 281 B = 522, 13, unde Indictiones in Syria quidem previcia iam lade ab Olymp. 182, 2. a. Chr. 49, in universo autem imperio Romano saltem ab Olymp. 273, 1. p. Chr. 313. isatione constet. Vid. IULIUM Eusebii, ii. p. 350 seq. coll. MEIERO Encycl. iii, 3. p. 168. 428) ap. Eusebii quaedam Elegiarum, cuius verba SCALIGER praefert Ad. Not. ad Graec. Euseb. p. 429 b. In eisd. Dionysium illum simpliciter dicit victorem, quin de stadii palma loci videretur, non debuit. RATHOGERUS dicit Encycl. iii, 3. p. 161. not. 79. hanc victoriam Olymp. 242 acceperit, sed non alio, ut videtur, quoniam memorat error. Cf. Photii cod. 82.

429) EUSEBIUM PAULI, MEIERUM, PROFERUM AQUITANUM, CHRONICI PASCHALIS conditionem, a quibus eas, quae diximus, Olympiades ipsas quoque regebris perpetuis serie continantur. Usam et alteram passim etiam apud alios, sed similis est quaedam generis scripturae, deprehendens numerationem, v. c. cclxx apud CASSIUM, De Die Nat. cap. 18 (coll. IULIUM l. p. 375. not. 1), et cclxxi apud SOCRATEM SCYLLASTEM, cuius historia ecclesiastica ab hac Olympiade scilicet, l. p. 62. vii. 301d. ed. v. VALER. MAGNUS. v. 1677. Vel. Quid? quod in Chronico et Prolegomeno et Paschali, notatae sumus in temporum notatione constantiae causa, Olympiades adeo infra cccxiii, omnino, et videlicet, ultimae, desolatae et ad finem utriusque libri, tum illius in cccxi, tum huius in cccxii desolatis, digestae sunt. Atque eodem usus calculo Secretae quoque historiae nos in Olymp. cccv desinit vii. p. 391 d. Hae igitur nos verae et genuinae Olympiades sunt, sed scilicet et adulterae.

430) Schol. Arist. Achae. v. 214: ἵππον δὲ καὶ τρέπον (Φύλλος) ἀνιέρχεται ἐν δόξῃ Ὀλυμπιάδα νικῶντα. Col loco medicina illa, quae in similibus nos frustra sibi uti esse videmus, adhiberi non potest.

nassensem xcvii, *Rubolam Cyrenaeum* civ — quos cum aliorum potius certaminum olestra cepisse constet, his quidem, quae diximus, Olympiorum solemnibus e cursuum simplicis victoribus aut prorsus tollendis, aut eo certe, quo producantur, loco movendos esse supra docuimus. Tantum de stadionicarum catalogo Scaligeriano, quem cum Noster tanquam fundum posuisset totius opusculi, in colligendis digerendisque reliquis Olympionicis minus laboravit. Horum igitur quotquot aliud agendi obviam facti sunt, cupido arripuit, eos tantum, qui quoque certamine primi vicissent, data opera sectatus. Vid. *PAULACE*. p. xxviii. Quamquam ex istis Olympiorum victoribus ut in *RECKNSU* multi desiderentur, ne sic quidem commisit, quin committere vix potuit, quandoquidem horum omnium non aequae, ac stadionicarum, perpetuis transmissa indicibus, sed fortuitis iisque perraris innixa veterum mentionibus, obscura admodum et obliterata ad nostram aetatem permanavit memoria. Itaque cursus duplicati victores nactus est omnes, excepto uno *Chionide Lacedaemonio*, quem praeter tres coronas de curriculo acceptas, minimum totidem etiam diuulo retulisse sane certissimum est, sponse Pausania⁴³¹). Has tamen quin eodem dace iv, 23, 2. iv, 23, 5. viii, 39, 2. Olympiadibus xxviii—xxx continuis assignaret Noster, causa fuit falsa huius scriptoris interpretatio, quae deceptum *SCALIGERUM* supra ostendimus. Pariter nec eorum, qui de LONGIORE STADIO palmam meruerant, quorum de *Acantho Lacedaemonio* vid. not. ad *RECKNS*. n. 40, inepte omisit quemquam, praeter unum rursus, cumque movissimis demum temporibus ex Inscriptione quadam Iasensi, alias quoque vel maxime memorabili⁴³²), in lucem protractum, *T. Flavium Metrobium*, Olymp. cxxvii virorum dolicho victorem. Vid. *REC. CHANDLERI* Inscript. ant. p. l. n. lv. p. 19 = *BOECKH*. Corp. Inscript. Vol. n. n. 2682 p. 466. In *LECTATORIIS* porro unum perperam numeravit, *Euthymum Locrum Epicephyrinum*, quem, auctore Pausania vi, 6, 2, triplici pugilatus corona (Olymp. lxxiv. lxxvi. lxxvii) ornatum, Olymp. lxxvi et lxxvii iterum tertiumque lucra vicisse scribit, calami errore manifesto, quem notavimus supra *PAULACE*. p. xlii. Contra neglexit *Paeanium Eleum*, qui una Olympiade ante Caprum popularem suum, proinde Olymp. cxli, adversarios stravit in palaestra, tradente rursus Pausania vi, 15, 10. Venimus ad *PUGILES*. Horum *Euthymo* et *Phormioni*, quorum ille

Nam lata quidem Olympiade praeter cursum nulla committebantur certamina. Neque vero numeri simplex correctio satis adjuverit Schellistum, quippe a prima Olympiade saltem usque ad Olymp. cxxlix nullus vacuus est locus, quem occupet iste stadionica. Itaque nihil superest, nisi ut, quod supra statui, revera utroque statuatur. Qua autem Olympiade (an cviii, propter *Plutarchi* Anat. 16 narrationem?), aut quo certaminis genere *Phayllus* iste vicerit, quis tandem conjectura definire audeat? Cf. *VALERIUM*, ad *Herod.* viii, p. 640. 10. *WOLF.* in *Egit.* ad *Vaterum* in *Aristot.* *Rhet.* iii, 16. p. 215. *MUELL.* *Doctores.* ii. p. 308. *KRAUS.* *Olymp.* p. 350 seqq. *WELCKER.* *Cycl. Epic.* in *Mon. Rhén.* Suppl. i, p. 48. not. 63. *SCHNEIDER.* ad *Zenob.* *Cest.* vi, 23.

431) iii, 14, 3: *Νίκωνος δὲ τοῦ Ἀσπιδωπότηος ἀγρίων πλεον ὁδοῦτο Ἰλλαν τε καὶ Ὀλυνπιάδων ἱστοῦσα δὲ ἐνταῦθα ὕμνον, ἀναμνηστικὸν μὲν ἐστίν, ἀδολφὸν δὲ αὐτοῦ λεγούσας. In quo cursum monum. veterum ἀναμνηστικὸν saltem esse, quamquam non literali culpa, sed memoriae errore Pausaniae ipsis. Qui scripti potius scribere debebat. Plures enim curricula victorias non concedit *Chionidi* Africani pleonasm. stadionicarum seriem ex ordine tradentis catalogus. Proinde si recte se habet *ἐνταῦθα* numerus, *Chionis* adeo quattuor de duplicato stadio palmam abstulisse existimanda erit, licet eorum tres dumtaxat Olympiadem numeris descriptas deinceps praefert Pausanias. Alter iudicat *BOECKHIUS* in *Explicat.* ad *Fin.* p. 209, quamquam vercor, ut recte. Vid. not. ad *RECKNS.* 83. 89. 94.*

432) Is similis titulus omnium, qui quidem praesuli ad nos pervenerunt, unus solusque est, in quo temporis descriptio ante Olympiadem applicata occurrit. Producantur quidem praeterea in Inscriptionibus Baethianis nonnullae Olympiades, veluti prima Vol. i. n. 342, secunda n. 1343, denique alia quaedam, delecte numeri signis nulla, n. 446. Has tamen ad usum omnes cave pro *Coroebis* existimas. *Medionae* enim illae sunt, ab Olympice Antica, Olymp. 227, 3 per *Halcianum* dedicate, computandae. Vid. *CONJUNCT.* ff. aa. ii. p. 105 seqq. *BOECKH.* l. c. n. 1345. p. 657. *RATHENBER.* *Hal. Eryck.* l. 3. p. 126a. Hinc corrige, quod cupidius paullo iudicat *MEYERUS* *Eryck.* l. i. p. 168a. not. 57., quem tamen nunc ipsum video in *Addend.* p. 489 seqq. sententiam retractare.

his pro luctatore, hic pro cursore in arceku nostro iniuria venditatur, sua utrique iura restitui. Adh. quatuor praeterea caestuum certamine victores, *Daippum Crotoliatum* Olymp. xxvii, *Theagenem Thasiu* Olymp. lxxv, *Diagoran Rhodiu* lxxix, denique *Chitomachum Thebanu* cxlii⁴³⁵⁾: quorum mentio omnium cum desit apud SCALIGERUM, duorum saltem, nulla SCALIGERI culpa, deest, Disippi et Diagorae, siquidem illius memoriam universam, huius certe victricem Olympiadem e codicibus Stephani Byzantini et Scholiastae Pindarici, vivo Nostro irreperitis, eruerunt Viri Docti. *Glaucum* vero *Caryatium*, pugilem et ipsum celeberrimum, etsi probe cognitum habuit SCALIGER⁴³⁶⁾, ab OLYMPIADEM IOMEN DESCRIPTIONE seclusit consulto ob subspectum sine dubio Suidae auctoritatem. Ac profecto Graeculus iste s. v. *Γλαύκος* cum *Glaucum* nostrum Olymp. xxv inter pugiles coronatum scribit, in errore versatur aperto. Etenim *Glaucos* patris statuum positurum filium opifice usum esse *Glaucia Aeginola*, diligentissimus scriptor tradit Pausanias vi, 10, 1⁴³⁷⁾. Atqui *Glaucias* ille famam arte sua consecutus est circa Olymp. lxxiii—lxxv⁴³⁸⁾. Cui suppar aetate *Glaucida hercle!* non potest patrem habuisse decem annis ante in percellendis athletis Olympiae spectatum. Omnino apud Suidam pro *πίπτη καὶ ελκωστή* rescribendum videtur *πίπτη καὶ ἐξηκοστή*. Meminit *Glauci* *Carystii* etiam *Demosithenes* De Corona p. 331. Sequuntur *VICTORIAE CURULES*, partae quadrigis iisque integrae aetatis equorum: quod genus equestrium certaminum longe splendidissimum Graece aut *τέτρωπος*, aut *ἄρματος* *τετράπλου*, aut simpliciter vel *ἄρματος* vel *τετράπλου*, nonnusquam etiam *ἑλάνων* nomine appellatur⁴³⁹⁾. Harum e serie rursus una occurrit plane eximenda, non quin curulis sit, sed quod pro Olympica haberi omnino nequit. *Megaclis* dico, *Hippocratis filii, Atheniensis*, Pythium quadrigarum victoriam, plus semel memoratam, quam SCALIGER ob somnium quoddam Scholiastae Pindarici ex Olymp. lxxii, 3. Pyth. xxv in Olymp. lxxxviii delicias commisit, ut errore suum alieno errore auxisse dicendus sit. Qua de re supra monuimus⁴⁴⁰⁾. Hoc igitur *Megaclis* ex Olympiorum victoribus expuncto, scilicet ne nomen *Alcmaeonidarum*, quemadmodum aliquando *Athenis*, sic a nostris Olympionicarum tabulis exulet: ago, alius *Megaclis* memoriam Olympicam, indigna oblivione obrutam, si renovare possumus, experiamur. In quo experimento sano cautione opus est tum ob Herodoti in tempore accuratius definiendo solemnem negligentiam tum ob sublestam fidem recentiorum criticorum⁴⁴¹⁾. Hos quidem si audis, *Alcmaeonidarum* genti, quo nulla olim *Athenis* celebrior fuit, cum aliis, tum Olympicae palmae obtigerunt multae, caequo omnes, si quid video, curules, quippe quae regalem familiae, equis atendis nobilitate⁴⁴²⁾,

433) De *Daippo* testis Phlego in gesuui Stephani fragmento Segueriano, quod anno 1664 a SAMUELE TENNULO repertus primus cum excerpto geographi Henricolei a. 1672 Amstelodami publici iuris fecit THOMAS DE FIERNO, s. v. *Δαίππιος* p. 742. Phlegontis Fragm. vi ap. WESTERMAK. Script. Rer. Mirab. Graec. p. 206. coll. eodem in censura libri Krausiani, Annotib. Notis Philol. et Paedag. a SEVERO, IANNE, KLOTZIO editis inserit, Cycl. xii. Vol. xxxvi. Fasc. 1. p. 96. — De *Theogene* Pausanias vi, 6, 5 coll. vi, 11, 4 et vi, 15, 3. — De *Diagora* Scholiasta Pind. Olymp. vii. p. 157. Olympiadae numerum, victorie indicem, e cod. Vindob. D et A haustus primus inter Scholia recepit sollicitissimus editor BOECKHIIUS. — De *Chitomacho* Pausanias vi, 15, 3—5. coll. Suid. s. v. *Κλιτόμαχος*. Exist in eum Epigramma Alcei Meisneri IX. Anthol. Graec. ed. IACOBUS Vol. 1. p. 239 = Anal. BERKEI. Vol. I. p. 458.

434) Vid. SCALIGERI *Atropargis* τὸν μὲν ἀπὸ καὶ παραπύργου τὰς ἀπὸ τὴν Appendixem ab ipso Graece conscriptam Thes. Temp. p. 250.

435) Cf. TISCHBEIN. Val. et Hum. iv, 46.

436) Vid. MULLERI Aeginol. p. 103. coll. RATHENBERG in Encycl. Hal. iii, 3. pp. 142 b. 144 b.

437) Vid. PAUL. vi, 1, 4. 10, 7. 12, 7. 16, 6. 40p. coll. MERENO Hal. Encycl. iii, 3. p. 305 a.

438) Vid. ad RECHEN. not. 821. PROLEG. p. XLV. LVII. LXV seq.

439) Scriptores Argumentorum Aristoph. Nubb. ii. p. 77 et x p. 79. ed. FR. DÜNNER: quos excerpit TERTIUS I. C. ap. CORN. ff. AA. U. p. 61.

440) Vid. Herod. vi, 125 coll. Argument. Nubb. ii et x et Scholiast. Nubb. 64 p. 84.

opulentiam unice deest. Nos nihil moramur caeteras victorias, solis inherentes Olympicis. Harum vero numerum tantum esse non posse, quantus ab Aristophanis Nubium Enarratoribus eorumque pedisequo Ioanne Tzolta⁴⁴²⁾ perhiberetur, argumentatione ad persuadendum efficacissima probavit ROSKINUS Explicat. ad Pind. Pyth. vii. pp. 303—305, omnes ille coronas Olympicas Alcmæonidis tribuit amolitus, praeter duas, alteram *Alcmæonis*, ab Herodoto vi, 125 et Pindaro Pyth. vii, 14 seq. memoratam, alteram *Megacis*, *Pisistrato aequalis*, a Scholiasta Pindarico emendat⁴⁴³⁾ Olymp. lvi ascriptam. Quam illa quidem, cum temporis indicio careat, nihil ad nos; haec vero, licet a victore exule tanquam reductus pretium Pisistrato remissa⁴⁴⁴⁾ dicatur, nihilominus non nulla Megacis mentione in vetustis Eleorum tabulis notata fuisse videtur; quam ob rem nostris eam Olympionicarum catalogis inscribendam utroque nomine censeo. Praeter Megacem istum, victoriam suam Pisistrato gratificantem, alii quoque nonnulli ex equitibus oleum adepti traduntur, a SCALIGERO derelicti: quos hoc loco supplemus. Primum igitur Olymp. xxxiii nota *Myronem*, deinde LXXVIII *Hieronem*, alterum *Sicyoniorum*, alterum *Syracusanorum* tyrannum⁴⁴⁵⁾. Porro Olymp. xc fortasse desideres *Lichæ Lacedæmonii*⁴⁴⁶⁾ victoriam, quamquam eam certa de causa, et Thucydides vi, 49 et Pausanias vi, 2, 1 narrationibus notissima, memineris non *Lichæ*, sed *populi Thebani* nomine in Eleorum festis fuisse illatam. *Embotas* vero *Cyrenensis*, qui Olymp. civ quadrigis vicisse fertur, an ex hoc Olympionicarum ordine abest rectius, dubites una cum fumo eius auctore Pausania vi, 8, 2. Unus restat coronae earrum partae memoria, in Stephani Byzantini fragmento superstes supra laudato⁴⁴⁷⁾, quod primum, vergente saeculo xvii, proinde post SCALIGERI aetatem, in communem virorum eruditiorum usum pervenit, quod maxime dolendum, sine foedis quibusdam lacunis. Eiusmodi lacuna ipsum infestavit Phlegontis testimonium, quod in reliquiis istis Stephanianis s. v. *Ανατόριον* oblatus, si integrum esset, rei nostrae egregie consularet. Nunc vero, oblitterato Olympionice nomine, nihil amplius inde proficias, nisi *Olymp. xxvii Eleum quendam e Dyspontio oriundum* Olympia vicisse quadrigis⁴⁴⁸⁾. Defectum qui supplere conatur, Elidensis aliquot Olympionicarum nomina e Pausanin aucupatus A. WESTERMANNUS in *ΠΑΡΑΘΕΤΑΦΟΙΣ* Phleg. fragm. vi p. 208, si nesciendi quoque aliquam artem et scientiam esse meminisset, ut opinor, imani eiusmodi conatu abstinuisset. — In PANCRAIANTES, ad quos deinceps deducit tem-

442) Pyth. vii, inser. p. 391: τῶν γὰρ τισσασκευαστῶν ἰσθδόμεναι δεινός (Μεγαλὴς) Ὀλυμπιάδα ἀντροπρεπὴς ταναχῶς: quo loco pro μὲ numero haud dubie vitioso εἶς restituendam docet ROSKINUS Explicat. p. 304.

443) Scholiasta Aristoph. Nub. v. 64. p. 84 sectione.

444) De Myrone vid. Pausanias vi, 19, 2. De Hierone Scholiasta Pind. Olymp. i. inser. p. 21 coll. ROSKIN. Explicat. p. 104.

445) Ὀλύμπιον ... οὗ ἄρ' ἀνδραγαθὸς ἀνδρὶς παρὰ πλείονα τῶ ἀγῶνι δίκην, h. e. (cf. not. ad RECEN- SUM n. 545) Olymp. xc: Thucydides i. c.

446) Vul. not. 413.

447) *Ἐρ κ'* (Ὀλυμπιάδα) ... Ἥλιος (sic WESTERMANNUS pro codicis lectione *Ἥλιος*) ἐκ Διο- νυσίου ἀνδραγῶν. In quibus eadem animalverte dicendi ἀνδραγῶν, quae, si faller, e gemitu harum rerum sonant, Eleorum tabulis, tradita etiam in Africani Olympionicarum catalogo occurrit haud raro. Comparata Olymp. cxxxiii: Διογόνος Ἀττικὸς ἐκ Ἀργεῶν, cxxviii: Ἀπολινδῶς Ἀλφειῶς ἐκ Ἀττικῶς aliaque eiusdem usque in Armeniarum Eusebio exempla. Qui de re expressis verbis mones, ne quis patet vocem *Ἥλιος* habendum esse pro nomine virili, cuius vices cum una cum multis aliis eiusdem generis gentilibus (quia vide apud LEHNS. De Arist. Stud. Rom. p. 283) passim et in fabularum et in rerum gestarum memoria sustineri in saecula notum est. Vid. PAPIUS Lex. nom. propr. Gr. s. v. *Ἥλιος*. Quod vero, si Phlegontis locum neque notum neque omnino corruptum existimantes, usueris Eleorum e Dyspontio populi (*Ἥλιος*) eam cursum fuisse dicimus, eodem scilicet modo, quo etiam Thebanorum civitates aliquando (vid. Ross. vi, 2, 1 coll. Thuc. v, 49) ex equitibus victicem et reusciatam Olympiae et Olympionicarum indicibus ascriptam esse constat? Quaequam huic quoque rationi quid obstat videretur, intelligo.

poris ratio, SCALIGER non neglexit *Androstenem Lichae filium, patria e Maenato urbe Arcadem*; sed cum duae eiusdem certaminis palmae ei obdigisse tradantur⁴⁴⁷⁾, eorum unam tantummodo diserite recensuit, priorem, Olymp. xc recte collocatam, posterioiorem vero, incertae quippe Olympiade, merito praetermisit silentio. Nam etsi verisimile est, secundam hanc Androstenis victoriam duabus de Olympiadibus altera, aut xci aut xcii, fuisse paratam: harum tamen utri revera competat, certo definiri omnino non potest. Omissis autem ex hoc numero quattuor deprehendi, quorum suo quoque loco inseras OLYMPIADUM REVISIONI: *Olymp. lxxv Dromea Mantinensem, lxxvi Theagenem Thasiun, lxxvii Calliam Atheniensem, cxli Clitomachum Thebanum*⁴⁴⁸⁾. — Proximum iam est examen eorum, qui equo desultorio, eoque admissario, adulo, cuius apud Graecos nomen ἑλνος χίλης sive χίλης μορμυτις aut nude vel χίλης, vel ἑλμος, passim etiam μορμυτις sive μορμυτιξία, uno et altero loco μορμυτις vocabulum reperitur⁴⁴⁹⁾, coronam oleaginam meruisse dicuntur. Horum in numerum primum Olymp. lxxi pro *Pythagora et Glauc*, quos celestis victoribus a SCALIGERO temere immixtos supra (PROLEG. p. lxxv) delevi, substituo *Empedoclem Agrigentium*. Vid. not. ad RECENTUM n. 270. Praeter *Olymp. lxxiv addo Calliam I, Phoenippi filium, Atheniensem*⁴⁵⁰⁾ et cvi *Philippum, Macedonum regem*⁴⁵¹⁾. *Hieronis Syracusani* non oblitus quidem SCALIGRA est, sed semel tantum Olymp. lxxiii meminit de equo singulari coronati. Addidit tamen Hiero priori illi victorinae alteram, celeste Pherenico pariam, Olymp. lxxvii⁴⁵²⁾. Quamquam de hoc quidem defectu cum SCALIGERO exposulare vereor. Facile enim fieri potest, ut Scholiastae verba ea, quibus istius palmae memoria continetur, in codice suo ne scripta quidem reppererit⁴⁵³⁾. — Caeterorum certaminum victores licebit generatim complecti. Quorum nomina antiquitas tradita colligenti et cum iis, quae SCALIGRA congescit, comparanti proximi mihi occurrunt quidam, numero rursus totidem, quot Olympiadis anni sunt, debitam adhuc in RECENTU mentionem expectantes. Ex his duo CURSORES sunt, INTER FERROS coronam consecuti: *Sostratus Peltenensis et Damiscus Messeniis*, quorum illum quidem Olymp. lxxx, hunc vero cui ascribendum esso, certissime evincas e Pausania⁴⁵⁴⁾. Eodem teste, duobus certaminibus, et AUGUS INTEGRAS AETATIS EQUIS (τελειὰς ἀνταγίδας) et PULLORUM CURRU (παιδων ἄρματι), una Olympiade cui victor renunciatus est *Troilus Eleus*⁴⁵⁵⁾, quem et ipsum frustra quaeras apud SCALIGERUM. Quartus isquo PULLI DE-

447) Vid. PAUS. VI, 6, 1. coll. THUC. V, 49.

448) De Dromea vid. PAUS. VI, 11, 2. coll. VI, 6, 5; de Theagen id. ibid., de Callia id. v, 9, 3 coll. VI, 6, 1. Procal dubio hic Callias pancratiastes idem est cum Callia I, Phoenippi filio, celestis victore, cuius meminit Scholiastes Aristoph. AVT. v. 283 coll. Pseudo-Herod. VI, 122. Vid. BOECKH. OCCAS. REIP. ATTIC. Vol. I. p. 630. ed. idiae. De Clitomacho denique cf. PAUS. VI, 15, 3. coll. PROLEG. not. 433.

449) cf. MEIER. ENCYCL. III, 3. p. 305a.

450) Callias Atheniensis, qui in genis stemmate, a BOECKHIO OCCAS. REIP. ATTIC. I. p. 630. ed. idiae proposito, eius nominis primas numeratur, celeste Olympia vicit τὴν τεταγμένην καὶ περὶ τοκοστὴν Ὀλυμπιάδα, priore Scholiasta Aristoph. AVT. v. 283. p. 217a, cuius numerum in τὴν τεταγμένην καὶ ἰσθμιακοστὴν, praeteritus MICHAEL Archent. Athen. II, 4, probabiliter rebaigit CORINTHUS PP. AA. III. p. 159. Meminit eius victorinae, sed nullo temporis indicio, percontatus Herodotus VI, 122. Caeterum hunc Calliam a pancratiasta paullo ante laudato non diversum videri, supra not. 448 animadvertimus.

451) Tradit Ptolearchus VII. Alexandri cap. 3: Φίλιππος δὲ ὅστις Πανδίωνος ἑρπιδὸς τρεῖς ἔκον ἀγγέλιος κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἢ μὴ Πλερώνος ἐπέσθαι μάχη μεγάλην διὰ Παμφωνίωνος, ὃ δὲ Ὀλυμπιαστὴν ἴσχυος κίλητι νενικημένοι, τρεῖς δὲ καὶ τὴν Αἰετίδου γυναικός. Quae omnia, nisi in verbo ὅστις nimis maxie haereri, in Olymp. CVI inuentum spūne quadrare intelliges coll. not. nostr. ad RECENTUM n. 820.

452) Tertio Scholiastes Pind. Olymp. I. inser. p. 21: ὃ δὲ αὐτὸς (ἵππων) καὶ τὴν αὐτὴν καὶ κίλητι.

453) Erit BOECKHIO ex Vrat. A. D. MOSC. B. HATZ.

454) De Sostrato vid. 17 extr. coll. VI, 3, 4. de Damisco VI, 2, 10 coll. IV, 27, 6. Adde nott. ad RECENTUM n. 242. 399. — VII. 756. 759.

455) VI, 1, 2.

SULTORI (πωλικού κίλητος) palmam adeptus, desideratur *Callippus*, patria *Eleus*, in victorum Olymp. CLXXVII coronatorum catalogo commemoratus Phlegonteo, quem in recensum transcripserunt SCALIGER cum alia turbavit, de quibus statim dicam, tum Callippi nomen oculis nimis festinantibus totum neglexit. Vid. not. ad recensum n. 1308. Desunt quidem in recensu nostro duo praeterea Olympionicae, sed eos, Scaligeriano saeculo ignotos, sero in hominum doctorum notitiam attulerunt Armeniaca. Eorum alter *Hippocrates Thessalus* ex eo ipso, cuius modo in Callippo mentionem feci, certaminis genere recens ascito (πωλικῶ κίλητι) princeps omnium victoriarum reportavit Olymp. CXXXI, alter, *Aristoxenus Rhodius*, Olymp. CLVI tertium sibi locum peperit in numero eorum, qui de PANCRAATIO SENUL ET LECTA CORONAM cepisse perhibentur. Hinc emendanda SCALIGERI recensio, in qua locis iniuria proinde occupatis cedere debebunt et *Plepoletus Lycius* et *Leonidas Tarentinus*, quorum hic ex Eusebio Graeco lacuna deformato petitus, minime quidem a stadionicis, at certo ab athleticis, ille e Pausaniae, famam illius (v. 9 extr.: λέγοντος), non historiam narrantis fide receptus, ab Olympionicis omnino relegendus est. Vid. not. ad recensum n. 1113. 1214 coll. PROLEG. p. LXI. Deinde unus, alter afferendus est, qui, etsi non deest in SCALIGERI catalogo, tamen cui ascriptus reperitur certamini, eo non vicit. Quo e genere *Hellanicus* est et *Clitias* sive *Cletias*, uterque et *Eleus* et Olymp. CLXXVII coronatus, quorum prior, quam duas eisdem Olympiorum solemnibus palmas reportasset, alteram FULLORUM, non, ut in recensu fertur, bigis, sed QUADRIGIS (πωλικῶ τετραρίππῳ), hic unam, quam cepit, non pullo desultorio illam, sed BIGIS FULLORUM (πωλικῶ στωμαδίῃ) obtinuit. Creavit, ut dixi, errores istos obiter inspectus Phlegontis locus apud Photium cod. 97. Denique qui eodem Olympiade a SCALIGERO affertur *Aptotus* periodonices, eum non solum ex Olympionicarum, sed ex omni hominum memoria extinguendum esse alibi probavimus, PROLEG. p. LXXVIII coll. not. ad recensum 1308.

Sed haec hactenus. Cortissimum enim de pretio Scaligerianae huius locubrationis iudicium effectum putamus his, quae hoc usque disputavimus. Quorum summam paucis complectenti illud quidem statim ab initio diffidendum non est, Olympionicarum descriptionem, a SCALIGERO concinnatam, mendis quibusdam laborare, alius quippe victorum nominibus perperam scriptis, aliis certaminis genere falso in fastos collatis, aliis denique penitus omissis vitiatam. Quum tamen vitia ista partim temporis potius, quam scriptoris habenda, partim festinationi cuidam, in tanto, tam laborioso, tam late patenti opere non nimis aegre ferendae tribuenda esse videantur: equidem non dubito de SCALIGERI catalogo in universum sic profecto iudicare, ut ne hoc quidem studii eius bonis litteris consecrati specimen, in Olympionicarum et nominibus colligendis et definiendis temporibus non sino tanto, quantum per aetatem consequi licuit, successu versatum, magno auctore suo indignum esse censeam. Atque idem fere cum etiam de reliquis rerum generibus, in recensu nostro tractatis, dici optimo iure possit (vid. PROLEG. pp. XLV. LVII seqq.): operae pretium me facturum putavi, si totum SCALIGERI libellum, ex indignis THESACI tenebris, quibus oppressus una cum multis aliis ingenii Scaligeriani monumentis non minus egregie delitescit, pro virili parte emendatum et auctum in lucem profereundum communibusque, quibus in rarescentium exemplorum paucitate magis magisque carere coepit, usibus restituendum curaverim. Quam quidem curam si non frustra susceptam iudicari viri harum rerum periti: fructum eius honestissimum ex illorum mihi iudicio videbor consecutus. —

Scribendam Gubense Lusorum d. XIV. m. Aprilis a. h. s. LII.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ

EX

IOSEPHI SCALIGERI THESAURO TEMPORUM

ED. II. AMSTELOD. a. MDCLVIII. p. 313 — 343.

ΘΑ. Α. Κόρυμβος Ἡλείος στὰ δὶον¹⁾.

α. *Μαζίκου ἀρχόντος Ἀθηναίων ἔτος β΄*). Νικάνδρου τοῦ Χαρίλλου *Λακκιδαι*. p. 112. γ)

*.) Numeris, quos margini adscripsimus, paginae indicantur Thesauri Scaligeriani.

1) *Rehult Noster* et 3. 2. *Intelli Africani* et 4. *Pro* studio *stadiasticum* catalogo, qui rursus et ipso petitis *Eleazar* tabula, cum rebus *Olympicarum* testis locutionibus, tum *Scaliger* per antiquam hae Recentiorum princeps habendus sit et auctor est. *Eusebii* quidem *23* *quidam* scripti. Excerptis *Scalig.* p. 43, 19. Valuit tamen, sine dubio *Hilae*, certe debuit. Ipso quoque *factoris* *litterarum* est momentum esse, et redempte cognoscere apud *pedagogum* *Eusebii*. *Georg. Syncellum* hunc 1578 *Paris*, eiusdem rei imperatitae. Superest, amant *Africani* reliquis, egregium *Callimachi* illud et in manuscripto quodam *Græcorum* *Eusebianorum* *Parisiensium*, quod et *Scaligerum* p. 39 seq. prius tamen testis excedens reperit, quem *Latini* interpretatio: *Ammonius* addita publicavit *I. B. Anderson* Vol. I. p. 182 seqq. a. Male dicitur *Africani* de *Coroebis*, *Olymp.* 1 victore, testimonium, et quædam depraepitum *Historicum* libro, apud *Syncellum* p. 197 C. Praeterea *stadiasticas* huius meminit *Callimachi* lib. Cap. *Eusebii* *Scalig.* p. 39, 26, a *Syncello* p. 196 C excerptum, *Aristodemus* *Eleas* ap. eod. ibid. Cap. *Eusebii* *Scalig.* p. 39, 26, *Africani*, et videtur, fide fructum p. 28, 21 — quamquam huius perperam *Kæpeler* audiit, *Strabo* VIII. p. 355, Vol. III. p. 134. ed. C. H. Tschekow, *Philologus* de *Olymp.* *fragm.* ed. H. Fr. *Frank* p. 120. ed. A. *Westermann* p. 205, 7. *Pausanias* V. 8, 2. VIII. 26, 3. coll. I. 43, 7. I. 44, I. *Athenæus* p. 138, 12. *Eusebii* *Præpar.* *Evang.* X, 9 p. 484. Est igitur tunc gravissimum scriptum auctoritate constans, *Coroebum* *Eleas* prius omnino a *propheta* huius in *Olympicorum* *facta* esse ratione: hoc enim non ipsa *Coroebis* *Olympia* post restaurata ab *Iphito* huius *Olympicus* quæ censenda ait dabitur. *Aristodemus* quidem, præsertim *Polysit*, *Iphitem* *Olympicidum* *Coroebis* XXVII *Olympicidibus* anteposuit. *Callimachus* autem XIII. *Centum* cum *Polysito* et *Aristodemus* *Polysitum*, ait *facti* esse *Callimachus* *Africani* ap. *Syncell.* I. c. Quæ quidem peritissimorum auctorum de intervallo *Iphitem* inter et *Coroebis* constituisse dissensio recte certo ratione composi omnino non posse videatur: hoc tamen sine ulla controversia certissimum est, alterum ab altero satis longo tempore spatio distare. Vid. L. *Ideler* *Enchirid.* *chronolog.* *math.* et *techn.* Vol. I. pp. 372, 374. not. Neque magis dubium illud est, tempore rationem a *Græcis* deductam esse a *Coroebis* *Olympicidibus*, cum equum ab *Iphite*, *Aristodemus* I. *Nikagoras* *Hilae* *disputatio* *exidens* *various*, *et* *3* *et* *4* *et* *5* *et* *6* *et* *7* *et* *8* *et* *9* *et* *10* *et* *11* *et* *12* *et* *13* *et* *14* *et* *15* *et* *16* *et* *17* *et* *18* *et* *19* *et* *20* *et* *21* *et* *22* *et* *23* *et* *24* *et* *25* *et* *26* *et* *27* *et* *28* *et* *29* *et* *30* *et* *31* *et* *32* *et* *33* *et* *34* *et* *35* *et* *36* *et* *37* *et* *38* *et* *39* *et* *40* *et* *41* *et* *42* *et* *43* *et* *44* *et* *45* *et* *46* *et* *47* *et* *48* *et* *49* *et* *50* *et* *51* *et* *52* *et* *53* *et* *54* *et* *55* *et* *56* *et* *57* *et* *58* *et* *59* *et* *60* *et* *61* *et* *62* *et* *63* *et* *64* *et* *65* *et* *66* *et* *67* *et* *68* *et* *69* *et* *70* *et* *71* *et* *72* *et* *73* *et* *74* *et* *75* *et* *76* *et* *77* *et* *78* *et* *79* *et* *80* *et* *81* *et* *82* *et* *83* *et* *84* *et* *85* *et* *86* *et* *87* *et* *88* *et* *89* *et* *90* *et* *91* *et* *92* *et* *93* *et* *94* *et* *95* *et* *96* *et* *97* *et* *98* *et* *99* *et* *100* *et* *101* *et* *102* *et* *103* *et* *104* *et* *105* *et* *106* *et* *107* *et* *108* *et* *109* *et* *110* *et* *111* *et* *112* *et* *113* *et* *114* *et* *115* *et* *116* *et* *117* *et* *118* *et* *119* *et* *120* *et* *121* *et* *122* *et* *123* *et* *124* *et* *125* *et* *126* *et* *127* *et* *128* *et* *129* *et* *130* *et* *131* *et* *132* *et* *133* *et* *134* *et* *135* *et* *136* *et* *137* *et* *138* *et* *139* *et* *140* *et* *141* *et* *142* *et* *143* *et* *144* *et* *145* *et* *146* *et* *147* *et* *148* *et* *149* *et* *150* *et* *151* *et* *152* *et* *153* *et* *154* *et* *155* *et* *156* *et* *157* *et* *158* *et* *159* *et* *160* *et* *161* *et* *162* *et* *163* *et* *164* *et* *165* *et* *166* *et* *167* *et* *168* *et* *169* *et* *170* *et* *171* *et* *172* *et* *173* *et* *174* <

2) *Aegleus Aegleus*. Eusebius, Interpret Hieronymo, ad annum MCCCXL: "Hic constituitur OLYMPIAS prima secundo anno Aschylis Atheniensium indicia." Ipsam ascriptionem non servavit Eclerius Scallig. p. 28. 48: *Aegleus* tunc β seu *allegrosyris*, tunc *zaitos* auditor *itis*, $\xi\zeta$ et $\theta\eta$ *pauzeis* *Aegleus* dicitur tunc totus auditor *itis* *Klaspas* tunc *dipras*, $\alpha\delta$ *di* tunc $\beta\alpha$ seu *aggristos*, ϵ quippe *Olympos* $\xi\zeta\eta\theta$, et paullo anteaquam Symplicius p. 193 CD: *Aegleus* tunc β seu *allegrosyris* aut *aggristos* tunc γ *aitos* *itis*, $\xi\zeta$ *kais*. Cuius numerus β et γ qui in $\alpha\delta$ et $\theta\eta$ mutatur (*i.* Diadobes ed. Bonn. p. 369. 8, vercor ut verissimum utatur emendatione). Is scilicet calculus petitus est Castoris, qui dissidens ab Eusebio reuera in duodecimo Aschylis annum primus Olympiadum censeat, per Euseb. Scallig. p. 28. 21. Aucher. P. I. p. 274. *Elenastor*, inquit, *frater Aegleus Agrymnosus* $\dot{\iota}\kappa$ $\gamma\eta$ $\nu\mu$ *itis* *duodecim* apud *Olympos* $\xi\zeta\eta\theta$. Verum hoc ipsum decensum, quo initium Olympiadum retandenda videtur, post ita compensat, ut *Aegleus*, cuius regno Eusebius ducentum tantum tribuit, annos XL amittat. Sic Castor, quoniam in statuenda Olympiadum et Alcaeoemia Aschylis successoria, initia cum Eusebio dissident, in assis tamen a prima Olympiade usque ad Alcaeoemia obitum sive ad decemalia praeterita initium emendandi in concordiam cum illo rite: proinde at Scaliger in Notis ad Graeca Eusebiani p. 426 a et Corinna Fast. Att. T. III. p. 2 in laudata Castoris loco descripto per *duodecim* $\dot{\iota}\kappa$ per $\alpha\delta$

δ. Ἔτος πρῶτον Χάρωπος κατὰ τινάς¹⁰⁾.
 O.A. ζ. Οὐδέποτε (Ὀρίων Διμῆος στάδιον¹¹⁾). Ἐδοξε τοῖς Πάριον ἀθηναίοις μαντεύσασθαι,
 ἂν στίμματα περιθώσι τοῖς κούροις, καὶ πύμπουσι τὸν βασιλῆα ἴσμεν εἰς θεοῦ¹²⁾.

α.

β.

γ.

δ.

AAKMAIΩN¹³⁾. Κατὰ τινάς Ῥώμης κτίσις¹⁴⁾.

10) Ἔτος πρῶτον Χάρωπος] laetitia Charopis, Archontis inter decennales primi, initium in Olymp. V, 4 ex Pausanias (IV, 5, 4) calculis a Dionysiana computatio, in Recensu Nostro Olymp. VII, 1 not. 16 indicata, de qua lo universum diuinus not. 2 coll. 66, phasē diversa. La scilicet cum Asimedis, Charopis successores, annum quatum in Olymp. IV, 2 conferat, efficitur, et Asimedis annum primum Olymp. VIII^{mo} secundo, ideoque Charopis initium Olymp. V^{mo} quarto assignari voluisse videatur: in qua ipsa ratione mihi sibi constat Pausanias, id quod suis deinceps locis demonstrabimus. Eisdem Pausanias computum significat Scalliger Olymp. VIII, 2, κατὰ τινάς Αἰολιδέων ἔτος πρῶτον et Olymp. X, 4. Ἔτος πρῶτον Κλειόβανη κατὰ τινάς, in reliquorum Archontum decennalium auspiciis anglicit. Quod si fecisset, de Thestias principatu calculos non transire turbasset. Sed de hoc re confut. not. ad Olymp. XIII, 4. Ceterum Charopis nomen Χάρωπος scribitur a Dionysio Hal. R. A. I. p. 61 v. 36, atque sicut ab Ruessio Scallig. 2^{gor}. lōy. l. p. 28, v. 27, p. 47 v. 31, et Synecllo p. 211 D. Eisdem tamen Dionysii codices alio loco (R. A. I. p. 38 init.) exhibent Χάρωπος. Prae quo equidem malim Χάρωπος. Certe Χαρίωνος Homerus Iliad. II, 672, tunc Scholeasta Veneto. Vid. Lehrs. ad Arist. Stud. Homer. p. 290.

11) Οὐδέποτε Ὀρίων] Haec notitia scriptura, quam Scalliger repudiata Africani apud Euseb. 2^{gor}. lōy. p. 39 lectiois Οὐδέποτε, et Pausanias (VII, 17, 3. VI, 3, 4) profert, auctoritate confirmatur cod. Armen. apud Arch. I. p. 283. Vid. Prolegg. p. LXII.

12) Ἐδοξε τοῖς Πάριον ἀθηναίοις] Verba sunt Pidegontis Tralliani de Olymp. fragm. ed. Fr. Franz. p. 140 ed. II. Vid. Carol. Bern. Lachmann. Laed. R. publ. p. 314 coll. not. astr. 15 et Prolegg. p. LXX.

13) Αἰολιδέων] Regnabat Aechylos Agamemnonis filius annos XXIII, teste Africano, cuius verba servavit coadiutor Choroel Pasch. p. 104 B. Africanum, qui rursus et Castore profetiae videtur (vid. Euseb. Scal. 2^{gor}. lōy. p. 28, 29), secretus est Eusebii in causae nom. MCCXXXIX. Aludist Synecllus, relicta temere Eusebii vestigia regno Aechylo XIV tantummodo annos coecondit, p. 195 C. Successit Aechylo Alcmæon Olymp. VI, 2 ex Eusebii causae, sed VI, 3 et Dionysii calculis, de quibus vid. not. 2. Fuit autem Alcmæon perpetuus Archontum ultimus, quo post duo principatus annos defuncto decennalis praetura constituta est. Ita quidem Eusebii, eique congruenter Synecllo p. 211 C D. Discedit tamen Alcmæoni duodecim annos largitus Castor, de cuius dissenso et ipso supra monuimus. Ceterum cf. Vel-leius I, 8 et Orsini II, 1.

14) Κατὰ τινάς Ῥώμης κτίσις] Magna veterum de anno Romae creditae discussio est. Expressit Noster hoc loco notissimam M. Terentii Farranis sententiam, cui infra Olymp. VII, 1 subiungit M. Porcii Catonis calculos non minus celebratos. Et ibidem quidem origines Urbis in ver anni 3 Olymp. VI collatas voluit, etiam nec ab ipso usquam, nec ab ullo veterum alio diuersis verbis traditum est, satis tamen certo colligitur ex Censorii (De Die Nat. cap. 21) disputatione accuratissima comparata cum Plutarcho Romul. cap. 12. Vid. Idem Eusebii. II. p. 152 seqq. Adulphati sunt Varro II. P. Pompeius Africanus et M. Tullius, teste Sallustio (cap. 1. p. 144 ed. H. F.), cui Ciceronem ipsum De Repub. II, 10 adversari falso sibi personam Aug. Maius. Cl. Med. I. p. 156. Denique eisdem sententiam tuetur Velleius I, 8 eamque suis temporibus publice receptam ostendunt Eutrop. I, 1: Romulus . . . urbem exiguam in Palatinæ monte constituit XI Cal. Mali Olympiade sextor anno tertio, Orsini II, 1, Ioannes Lydes Excerpt. var. argum. ed. Schow. p. 5. ed. Roether. pp. 12, 14: Πρωτοῦ δὲ αἰῶνος τὸ ἔτος τῷ ἀπὸ ἀπομυῖας Κυλέρου Μιῶνος. Reliquorum calculos pauci perstringam. Inque anno XXXVIII ante primum Olympiadem h. e. a. a. Chr. 814 Romam dedicatam statuit Timæus ap. Dionys. AA. RR. I, 74 p. 187, 5 coll. Synecllo. p. 193 D. Olymp. VII, 1 M. Porcius Cato, consentientes, ut infra not. 16 patet, Dionysio ipso, Sallustio, Eusebio, Olymp. VII, 2 Eratosthenes et Apollodorus, Q. Lutatius Catulus (sive dubio in libro, quem De consuetudine et Romanis gestis suis scripsit, vid. Cicero. Brut. cap. 35 coll. Voss. DHL. I. p. 38 seq. et Bernhardi HL.R. p. 293 ed. ser.) et Cernido Nepote (in eleoncia, de quibus coll. Voss. I. p. 70 et Bernh. p. 538 vid. Grilhus NN. AA. XVII, 21) consensuantes ap. Sello. I. I., item Palphus ap. Dionys. I. I., acrisime P. Corneli Scipione ap. Cic. De Rep. II, 10 coll. Idem. I. I., p. 156, postremo Diodorus ap. Euseb. Chron. Vol. II, p. 386. Aucher. et Synecllo. p. 194 C (Fragm. Diad. ap. L. Dindorf. XIX, p. 188 Vol. II, 2), Olymp. VII, 4 Chronica Pausanias p. 109 D, Olymp. VIII Q. Fabius Pictor ap. Sello. I. I. et Synecllo. I. I., Olymp. VIII, 2 chronologi anaxanxi ap. Lydon I. I. p. 14, Olymp. XII, 4 L. Cincius Alimentus (de quo vid. Voss. I. p. 16 seqq. et Bernhard. p. 524) ap. Dionys. I. I. coll. Synecllo I. I. et Sello I. I., quorum tamen hic neglecta anni notitiae solum edit Olympiadem. Pericunisque veterum sententias accurate enumerat diligenterque excutit praeter Scalligerum Eusebiod. Temp. V. p. 362 seqq., Petavium Doctrin. Temp. IX. cp. 50 sq., Idem Ciceronem PP. AA. T. III. p. XXIX, L. Iulius Ruchfeld. II. p. 152 sqq.

ΟΑ. Ζ. Δουλιχὲς Μισσηνίος στάδιον, καὶ πρῶτος πάντων Ἰστυφανώδη¹⁵⁾.

α. ΧΑΡΟΥ. Ἀρχόντων Ἀθήνησι δεκαετία. Ρώμη ἐκδόθη ἐπὶ Ρώμου καὶ p. 315 h. Ρωμέλιου¹⁶⁾.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. Η. Ἀνολυμπιάς. Πισαῖοι τὸν ἀγῶνα ἴδισαν ἅμα Φειδῶνι τῶν Ἀργείων τυράν-
νῳ τῷ ἐν Ἑλλάδι μάλιστα ἐφύσαντι¹⁷⁾. Ἀντικλῆς Μισσηνίος στάδιον¹⁸⁾.

α.

β. Ἐντεῦθεν τὰ Ναβονασάρου τοῦ Χαλδαίου βασιλείας ἔτη ἀριθμῶμεθα¹⁹⁾. Ἐτος
πρῶτον Αἰμιμίδους κατὰ τινος²⁰⁾.

γ.

δ.

ΟΑ. Θ. Σινδοάκος, ἦτοι Σινωκλῆς, Μισσηνίος στάδιον²¹⁾.

15) Δουλιχὲς] Auctor Phlego Trallianus de Olymp. p. 140 = 207 extr.: πρῶτος δ' Ἰστυφανώδη Δουλιχὲς Μισσηνίος, ἔς (ε. col. Meusel) τῇ ἰσθμῷ Ὀλυμπιαδὶ στάδιον ἴσιν. Meminit Diochis huius etiam Dionys. Hal. AA. RR. I, 71 p. 57. Syn. p. 180, 2. Reisch. — Africanus ap. Euseb. Scalig. p. 29 cum Δουλιχὲς κομισαί, pro quo est. Arn. ap. Auctor. P. I. p. 283 Δουλιχὲς καὶ οὐκ ὀνομαζομένην, sed tamen ita, ut vel in corruptione sua veras locutionis Δουλιχὲς vestigia habet observanda. Vid. Prelegg. p. LXIII. Quod autem Phlego l. i. victores Olympicos primam Ol. VII caetera donatos dicit, discrepat ab eo Ctesias Alex. Praedag. II, 8, p. 181 B. Syn. Vol. I. p. 236, 12 Kl. deinde post bella Medica, quoniam Graecia orbibus crevisset, caeteros isem athletas certatim distribui compas esse iudicaverunt. Cuius tamen a locupletissimo karum auctore discessus quam parvus valet, vel me non monente non requirere intelligit. Vid. Prelegg. LXX.

16) Νόμος. Ἀρχόντων] Tradit Dionysius AA. RR. I, 71. p. 179 seq.: τῷ δὲ ἰσθμῷ ἔτι τῆς Νυμφεργίας ἀρχῆς, ἀντιφύγει δὲ καὶ τριμνηστῇ καὶ τετραμνηστῇ κατὰ τὴν ἑκάστην ἀποκρίσιν σταδίων τεκνῶνται. Ρώμῃ καὶ Ρώμῃ τῇ ἡγεμονίᾳ αὐτῆς ἰσθμῷ, αὐτοὶ καὶ Ρώμῃ, ἔτι καὶ ἰσθμῷ πρῶτος τῶν ἰσθμῶν Ὀλυμπιάδος, ἔς τὴν στάδιον Δουλιχὲς Μισσηνίος, ἀρχόντος Ἀθήνησι Χαρμοῦ διὰ τῆς δεκαετίας ἡρώδης. De Choro quoque vel potius Choro, decretalium Archonum principe, supra diximus not. 10. — Aetiam autem, quoniam vulgo vocant, significamus vides Coloniam, quoniam ibi auctore ipso, M. Porcio Catore, ab anno exat. III CCCCXXXII computatum, temporum rationibus usque Eusebiotheis, aetatem annos Olympicos computavit Dionysius I, 74 p. 187 seq., assensiente Synello p. 194 A. Fructum computationis usque et loco supra excerptis praecidit et proferit deinde lib. II, 2 p. 238 init. Idem ad eandem usque Urbis natalem, Olymp. VII, 1, deducit I, 73 p. 192, 5, aliis insulis supputantibus fundamenta, ibi ipse inventa, quae operae pretium est constatare. His igitur Dionysii calculis et nascenti usque comprobati, collatis Romanorum Graecorumque temporibus, Solinus, Polyb. cap. I. p. 14b, et in chronica exanne sua sectatur Eusebius. Caeterum cf. not. 14.

17) Ἀνολυμπιάς] Auctor Pausanias VI, 22, 2. Vid. de Phidone Argivo Olympicorum agonotheta etiam Herodotus VII, 127 et Ephorus ap. Strab. VIII, p. 258. Vol. III, p. 152 Tr., de eodem memorantem et ponderum iustitiam praeter ceteros auctores Marmor. Par. ep. 30. Plineus Nat. Hist. VII, 57 Vol. II, p. 58 seq. Bip., Didymus ap. Schol. Pind. Olymp. XIII, 27 p. 272 B. coll. p. 270 ad v. 20 — quo loco quod Galatiam recent, confudit sine dubio cum Phidone, Corinthiorum legislator, de quo testis est Aristoteles De Rep. II, 6 — Eusebius n. MCCCXVII coll. Synell. p. 198 C. Etymologicum Magn. pp. 388, 55. (352 Lips.) 612, 12 (555) coll. Boeckh. Oec. orig. Ath. Vol. I, p. 772 ed. H. Quotus fuerit ab Heracle, dissertationi inter se veteres, quorum dissertationi idem qui expendit Boeckhius ad Marm. Par. I. I. Corp. Inscript. Vol. II, p. 335, veram eius aetatem circa Olymp. III et XII periculum dicit. In universum cf. Lecheri dissertationem pro Phidone in Act. Academ. Inscript. XLVI, p. 37 et Muelleri Aeginet. p. 69 sq.

18) Ἀντικλῆς] Africanus apud Euseb. 297. 297. p. 39. De Scholasticis Aristoph. Acharn. 214. (2113), Olymp. VIII Phlegonem quendam visisse dicitur, testimonio aperte corrupto, vid. Prelegg. LXIII. col. 430.

19) Ἐντεῦθεν] Tradit Ptolemaeus apud Euseb. not. 12. IV, 5, p. 244 ed. Hahn. qui aetate Nabonassarum constituit usque est ad deficiendum temporis coelutionem usque observatissimum. Quam simul causam existimes, quod ex omnibus temporum computandorum rationibus, apud veteres usitata, ista aetate ab omni parte accuratissime descripta ad nos pervenit. Consequit autem initium eius sine 1 Thoth anni Nabonassarum a d. XXVI n. P. Alexandr. a. 3967 P. I. = 747 a. Chr., cuius prius aetate cum ortu huius Olympiadis anni competat primo ex quo, memoriam rei e anteriori ratione anno potius proxime intercedere monumenta fuisse intelligit. Versus hanc calculi aetatem sciam Scapula in hoc libro elegit. Cf. Scaliger Euseb. Temp. V, p. 367 seq., Petavius Doctr. Temp. IX, ep. 57, Isidorus Barclid. I, p. 98 seqq. Caeterum in textu supra pro Nabonassar, quod nihil est, restituitur Nabonassar.

20) Ἐτος πρῶτον Ἀιμιμίδους] Ex Pausanias calculis, de quibus vid. not. 10 coll. 2 et 66. De

β.

γ.

δ.

O.A. 1B. 'Οξύθυμος Κορινθίος στάδιον³⁰⁾.α. ΚΑΙΣΙΔΙΚΟΣ³¹⁾.

β.

γ.

δ.

O.A. 1Γ. Ασκήλις Κορινθίος στάδιον³²⁾.

α.

β.

γ.

δ.

O.A. 1Δ. Δόσιμων Κορινθίος στάδιον³³⁾. Προστίθη διάνιος. Τίληρος Πισαίος πρώτος διάνιος³⁴⁾.α. Ίδωτης Μίλωνος ὑπὸ Ασχιδαμονίων. Τίλος Μισσηνιακοῦ πολεμίου³⁵⁾. Ἀριστομένης βασιλεὺς Μισσηνίων ἐκτείνεσσι³⁶⁾. Θάσος ἐκτείνεσσι³⁷⁾.

β.

γ. ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ³⁸⁾. Μερδοκιμπέδου τοῦ Χαλδαίου βασιλέως ἔτος πρώτον.

p. 314a.

siodi aetate testimonio quodam Suidas a. v. 'Hoiōdos collegi, cum aliorum, quos nil moror, tam Porphyril, quo auctore Hesiodus, Homero centum annis posterior, Olympiōdum initium anni triginta duobus antecedit. Vid. Vossius DPG, cap. II. p. 11. coll. Clinton. FF. 1611. Vol. I. p. 339 — 261 et Bershard. HLG. Vol. II. p. 158.

30) 'Οξύθυμος] Africanus apud Euseb. xpor. lōy. p. 39.

31) ΚΑΙΣΙΔΙΚΟΣ] Inquit Dionysianum Archontum chronologum, de qua vid. not. 2. coll. 27.

32) Ασκήλις Κορινθίος] Africanus apud Euseb. xpor. lōy. p. 39.

33) Δόσιμων Κορινθίος] Pausanias IV, 13, 5. pro Δόσιμων hunc victorem Δόσιμων appellat. Africanus apud Euseb. xpor. lōy. p. 39 lectioem, Asmeniaci quoque codicis (apud Auct. F. I. p. 283) auctoritate stabilitam, et frustra correxit Meursius de Archont. Ath. I. cap. 5. p. 13, et immerito prae Pausania contempsit Muellerus Dorr. II. p. 488. Cf. Frolegg. p. LXIII.

34) Προστίθη διάνιος] Tracta Pausanias V, 8, 3, ubi 'Ολαρκώδης δὲ τριτονος, inquit, τριτονος καὶ δεινός προστίθησθαι ὅτις διάνιος. Τίληρος δὲ (sic enim rectius, quam Τίληρος, scribitur) ὁπὲρ Πίλωνος ἀνέστη ἐπὶ τῷ διάνιῳ τῷ τρίτον. Minus accurate, quod nomen et patris victoris, loquitur Africanus ap. Euseb. xpor. lōy. p. 39, cui Τίληρος Πίλωνος audit. Maior tamen Asiatica recte Hypocnem exhibent.

35) Ίδωτης Μίλωνος] Auctor Pausanias IV, 13, 4, 5.

36) Ἀριστομένης] In his errorum Scaligeri luteri manifestum est. Expendamus temporum momenta. Aristomenem quidem, Messeniarum regem, belli Messeniaci secundi temporibus viginti diebus testatur Pausanias IV, 6, 2. Qui quoniam res, ab Aristomene tunc temporis gestas, inde ab eiusd. lib. cap. XV, seqq. expressit, cum finito bello Rhodum concessisse, hinc fugam ad Ardyn et Phazontem, Lydorum alterum, alterum Medorum regem, paratam morte oppressum esse affirmat, cap. XXIV, 2. Ergo Aristomenem hic commemorari non posse intelligitur. Sine dubio pro Ἀριστομένης legendum est Ἀριστοδωρος, quem de patriae salute desperantem, septimo regni anno, ad filiae pro republica frustra devotae tumulum laesi ante captum a Lacedaemonia libanem semet ipsum interfecisse idem auctor est Pausanias IV, 13, 2.

37) Θάσος] Hoc quoque de Thassa condita testimonium errare aut oportere ad Scaligeriani calami hunc locum occupavit, quam potius ad Ol. XV, 1 pertineat: id quod in Antiochus ad Eus. p. 37a. ipse his verbis testatur Scaliger! In Collectanea nostris Θάσος ἐκτείνεσσι Ol. XF. Cf. quae ad Ol. XV. diximus.

38) ΊΠΠΟΜΕΝΗΣ] Succedit Clodius in detestabili praetura Hippomenes, cuius initium secundum Dionysii sententiam in Ol. XIV, 3, et Pausaniae calculis in Ol. XIII, 2 incidit. Vid. Castor ap. Euseb. Scal. p. 28, 30, Eusebium ipse p. 47, 34, Syncellus p. 211 D. coll. nett. 2 et 66. De eius in filium sacristia cf. Diad. Excerpt. de Vir. et Vit. ed. Diad. Vol. II. F. II. p. 80, Aesch. in Timarch. p. 176. 181g. Taylor, Hieracil. Pont. c. 1, Nicol. Dam. p. 42 cum Orcll. eum. p. 189, Die Chryseum. Orat. 32. Fal-litur procul dubio Suidas, quod a. v. ΊΠΠΟΜΕΝΗΣ coll. v. supponit καὶ εἰς Hippomenem propter credulitatem illam imperio excidisse scribit. Nos certe, licet secus statuat C. F. Schoemanns Ant. hor. p. 101. Gr. Gryph. a. 1838. p. 109, ceteris credendum putamus auctoritas, qui uno omnes comensus singulos Archontes decemvires septem numero integrum regnasse decemvium testantur. Diuturnitas Velleius I, 8: 'corporent (Archontes) in decem annos creati, quae consuetudo in aetate LXX mansit.' De qua amorum summa ut plerumque remiserim senectute, si quidem verum est, quod cecidit Boeckhius ad Mom. Par.

Ἐκλειπὸς ἀκλήτης³⁹⁾.

δ.

Ο.Α. ΙΕ. Ὅρασιππος Μεγαρεὺς στάδιον. προσειτὴ δόλιχος, καὶ γυμνοὶ (Ἰδραμον⁴⁰⁾.
 Ἀθῆναις Ἀκαδημαῖος πρῶτος πένταθλον. Ἐυρύβατος Ἀκαδημαῖος
 πρῶτος πάλη⁴¹⁾. Ἀκανθὸς δαίμων⁴²⁾.

Corp. Inscript. Vol. II. pp. 306. 332, mutoris Archontum decennialium temporibus mutatum esse anni Attici cardinem.

39) Μαρδοκαίουδότης Testis Ptolemaeus *ary. anar.* IV, 5. p. 244 ed. Habma. Viñ. de Mardocempado Scal. *Emend. Temp.* lib. V. p. 369, et de *hano*, quae primo regi eius anno contigit, defectu eiusd. lib. p. 371 coll. Petav. Doct. *Temp.* lib. XII. cap. 26. p. 256 et Idsl. *Eclitid.* I. p. 98 seq.

40) Ὅρασιππος — in exemplari perperam expressionem erat Ὅρασιππος —] Praeunte Africano apud Esseb. *ypov. lcy.* p. 39, tres huc Olympiadi res assignavit Sculiger, unde ambigam multique plenas difficultatibus, primam Orsippi Megarensis pactam stadio victoriam, alteram δόλιχον primum simpliciter et duplicato curreni additum, tertiam concessam athletis audato corpore certandi libertatem. Orsippus alia aliter audit. Patricum comitia formam Ὅρασιππος servavit Inscriptio Megarica (ap. Aug. Boeckh. C. I. n. 1050. p. 558 coll. Isacae. Anthol. Gr. Paenip. Vol. III. P. III. n. 41 p. 796. Anthol. Pal. Vol. II. p. 843 et Scholast. Theod. I. 6.), unde deflexa est Ὅρασιππος scriptura, quae praebent Scholia Homeri *Iliad.* V. 683 et Minora et Veneta A. Ὅρασιππος vero, quod in Ἐγνατος corruptum effert Vitziziensis codex Schol. Homeri, Ἀθῆναις (cf. Gregor. Coriath. p. 152 ap. E. Popp. *Thuc.* I. p. 209) aemulatur, et ubi Africano, Pausania I. 44, I. Scholiasta *Thuc.* I. 6, sic ab auctore Elym. Magn. p. 220 ed. Lips. et Kustathio ad Hom. II. V. p. 1124, 12 ed. Rom. *Tem.* IV. p. 318, 17, ed. Lips. De Megaris, Orsippi patris, convenit cum Marone Africano, Pausania I. I. Theophrastus Scholiasta I. I. Scripserunt tamen Elym. Magn. I. I. et Scholiasta Homericum (Venet. A et Bina.) Lacedaemonium fuisse Orsippum tradunt, cuius famae causam repetit et Theophrastus lib. I. 6, prius Lacedaemonios artes gymnasticas toto corpore exercitibus narratis, testimonio comparato cum Pausania I. I., ubi Orsippus, pro veteri athletarum more praecinctus, instans nudus attingit et coronam adeptus esse dicitur. Quamquam se de victoria quidem res sine controversia constat, si quidem Interpretes Homeri praeter Venetum A omnes, quorum a minoribus, qui vocatur, Didymus non sub Olymp. XXXII, I. notantur est Sculiger, solummodo suboliguisse causam Orsippo aive cladi sine mortis exitisse asserant, non dissimulante Elymologo nec quidquam decerente Kustathio. Quid? quod Venetus alter (B), quamquam suppresso Orsippi nomine, ita loquitur, ac si res, quae agit, non Olympiade, sed Athenis facta sit; neque aliter, qui loqui pendet, Isidorus Orig. XVIII, 17. Quorum profecto non dissimulant, sed somnolientem lateratorum rugas hic redargere ait attinet. Sufficit et oppositis commentis totis lecupletissimum de rebus gymnasticis scriptorum testimonium, Africani et Pausanias, qui Orsippi, non Athenis sed alio assue quo loco sicut, sed victoris Olympiae coronati, disertis verbis meminerunt, accedente praeterea Veneto priore (A). Omnino eius et qui minora Homeri Scholia concinnavit et Magni Elymologica auctor e codice huiusmodi videntur depravatissimo: id quod rursus cognoscens Olympiadi numero 15° I. e. XXXII, quem Orsippo in studio decurrenti asserunt. Verum in hac quoque re nobis plura est Africano auctoritas, Orsippi nostri palmas digerenda sub Olymp. XV: qui numeri ob confirmationem, qua in recessendis Olympiadicis Africano usus est, Olympiadum seriem corruptelae argui prorsus non possunt. Consentient in tempore notando cum Africano Kustathius et Schol. Hen. codex Victorinus, cui quod in hoc per solennem illam in notis chronologicis permutationem μετασβή in κατὰ. Succurrit Heyschius, in universum ille animadvertens a. r. Quinto, primum Olymp. XV sine subligula Olympiae certatus esse; qui quodammodo vel ipsa Veneto alterius (B) mendosa lectio κατὰ δ' α' τ' 15°, quam e μετα δ' τ' 15° dicitur τ' 15° τ' 15° ortum ducere acute demonstrat Boeckh. C. I. p. 555, cuius universa de Orsippo disputatio accuratissima nos egregie adiuvat. Od. Meddorum quoque honori causa somno, Eclitid. archaol. §. 356. n. 2. ed. pr., quamquam in de hoc ipso, qui nos in Orsippo tenet, veterum dissenso aliquando aliter statueret Dor. T. I. p. 29. II. p. 266. de qua re vid. Proleg. p. LXX. Postremo unus superest remouendus scriptor, quem vulgari de Orsippo famae oblitere visa sunt verba Dionysii Halicarn. Ant. Rom. lib. VII. p. 475. v. 45. Olymp. XV non Orsippum Megarensium, sed Acanthium Lacedaemonium audent Olympiadi vicisse scribentis. Hinc Sculiger ad O.A. IE. a. Ὅρασιππος πρῶτος γυμνὰς Ἰδραμον Ἀκανθὸς δ' Ἀκαδημαῖος. Verumtamen quoniam Dionysius Acanthium Lacedaemonium Olympiadi XV primum audo corpore cucurrisse simpliciter affirmet, non indicato, quo cucurrisse, certaminis genere, Africano autem eadem hac Olympiadi primum eum δόλιχον palmam abstulisse audent testetur: omne hoc de Orsippo et Acanthio auctorum disidium fortasse sic poterit composi, ut statuitur, Olympiadi quinta decima primum Orsippum Megarensium, postquam praecinctus ille quidem cursum inceperit, sed lapsa cingulo metam audent attingit, stadii palma dignum esse visum, deinde lege a iudicibus sancita, ut athletae nudi certarent (cf. Ed. Cors. F. A. T. III. p. 23), Acanthium Lacedaemonium primum δόλιχον inciperet audent, eiusque palmam meruisset. Hanc coniecturam cui probare — probare autem, cui leges novae inter ludos ipsos promulgandi libertas Hellenodici fuerit concedenda visa — in Pausaniae locum lib. V, 8, 3, quem respiciunt verba Sculigeri: Ἀκανθὸς δαίμων, confirmari esse intelligit. Nos, nec Siebelii ad Paus. p. 250 interpretatio, nec Kab-

α. Ὀλυμπίασι πρῶτος γυμνὸς ἔδραμον Ἀκανθος ὁ Ἀσπιδαιμόνος⁴¹⁾. Θάσος ἐκτίσθη. Ἀρχιλόχος ἤμασι κατὰ Διονύσιον⁴²⁾. Σίβυρις ἐκτίσθη⁴³⁾.

β.

γ.

δ.

ΟΔ. 17. Πυθαγόρας Λάκων στάδιον⁴⁴⁾.

α. Ἰλίου ἐκλινεῖς⁴⁵⁾. Ῥωμαῖος ἡγανίαθη⁴⁶⁾.

β.

γ. Πομπήλιος Νομῆς εἰς τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἐκτίσθη⁴⁷⁾.

δ.

ad Paus. I. 1, Musurium Misc. Lac. IV, 4, amplectentis, conjectura contenti, Krausii de Olymp. p. 340 vestigia sequimur, sic emendanda: Ὀλυμπιάδῃ δὲ Ἰακίων τετάρτῃ καὶ δευτέρῃ πρῶτῳ τῷ ἐγὼς διώκας. Τῆμος δὲ δὴν Πρωτοῖς ἀνέστη τὸν αὐτὸν τῇ δὲ ἑξῆς Ἀκνιδος ἰαί τῷ δολαφί. Quae emendatio etiam maiorem probabilitatem speciem nanciscitur, ubi memineris, Pausaniam in loco classico de ludis Olympiis, procedente tempore ausus, cum sequi rationem, ut, omnino caeteris, qui palmarum reberantur, nomen qui victor primus reuocatus sit, significare, hanc tamen in unoquoque deinceps addito certissimum genere nominare adest. Nominum hanc ipsam deseruisse videretur consuetudinem, si locus sanus esset. At ausus non est, sed ad eam, quam proposuimus, rationem corrigendus.

41) Δίωκας] Quo iure hanc utramque et Laupidis quinquaginta, et Eurythi ludu partem victoriam, ad Ol. XVIII. referendam, huic anno assignaverit Scal., nescimus, nisi forte ideo, ut qui prius et cetero modis, et quinquaginta, et ludu vicin, uno obitu simul intelligeretur. Cf. a. 55.

42) Ἀκνιδος] Cf. not. nostr. 40.

43) Ὀλυμπίασι] Cf. notam item 40.

44) Θάσος ἐκτίσθη. Ἀρχιλόχος ἤμασι κατὰ Διονύσιον] Dionysius apud Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 333 B. Utrique enim et Θάσου αἰῶς et Ἀρχιλόχου ἀμῶς in idem fere incidit tempus, quandoque quidem celestis, e Dionysii calculis Ol. XV. in Thasum insulam a Parlis deducta, vel Archilochum ipsam praefuisse, vel cum patre Teleside interfuisse, ex Apollinis oraculo, a Stephano a. v. Θάσος αἰῶς, perspicuum est. Cf. de Thaso, a Ptoemachis cum Codrus et Thaso condita, Scyaxius Chios, Ch. G. Heyn. Annot. ad Apoll. p. 530, Steph. I. 1; de colonia, a Parlis eo deducta, praeter eundem Steph. I. 1. Clementemque Alex. I. 1 et Strabonem lib. X. p. 335 v. 43 ed. Iann. Casaub. a. 1587. Scaliger. Animadv. ad Eus. p. 37 a. h. — Quod vero ad Archilochi notatam attinet, illi, Imperialis Cyrilli. adr. Julian. lib. I. p. 12. C. tom. VI. opp. ed. Ioan. Aubert. Lutet. a. 1638, et Euseb. Praep. evang. X. 11, praevocato Tatian. adr. Graec. ed. With. Worth. Oxon. 1700. 8. cap. 49. p. 106. cum Ol. XXIII. florentis dicunt. Clem. Alex. I. 1. simpliciter Olympiadem definit, ante quam non inclaruerit, vicissim. Herodotus vero lib. I. 12. cum Gyrgis, qui (cf. not. nostr. ad O. A. III. a.) Ol. XVIII. Lydorum imperio potitus est, aequalem facit. Fuit autem Archilochus poeta mordacissimus, iamborumque, ut fertur, inventor. Cf. Valer. Max. 6, 3, Clem. Alex. Strom. I. p. 308 D., Tacit. Hist. XXV. 685 seq. cum Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 572. et Clut. F. H. I. Oxon. a. 1834. ad Ol. 18. p. 175 et 177. Vid. etiam Proleg.

45) Σίβυρις ἐκτίσθη] Scaliger ipse Animadv. ad Eus. p. 79 a. in determinando anno Sybaris conditae teste utitur Marciano τῷ παραγγεῖ, vel potius Scymno Chio (ed. Eras. Paul. F. Vindob. Hafn. 1662. 8.) v. 361 — 364, qui eam urbem eversam scribit, postquam annos CCX. steterit. Atqui deleta est Sybaris, auctore Scaligero, Ol. LXVIII. 3: unde si annos CCX. deduxeris, ad Ol. XV. 1. pervenies, quo anno aedificata Sybaris. Quo iure tamen V. D. priorem Sybaris eversionem O. A. XX. γ. assignaverit, infra videlicet. Cf. diversa testimonia examinautem Ioan. Theodor. Voemel. in Exam. Solenn. Gymn. Praefat. ad Moes. a. 1833. 4. p. 3 sq.

46) Πυθαγόρας] Testes aut Afric. ap. Eus. Hist. Ol. p. 39 et Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 120. v. 39.

47) Ἰλίου ἐκλινεῖς] Tradit Plat. vit. Rom. cap. 27., Romulum obisse Nouis Idibus, quo die solem defectum, dominianumque repente transire case obductum, et foedissimum tempestatem cum ingenti tonitruum vi venturumque turbis consecutus servit: cui suffragantur Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 119. 16. et Liv. I. 16. Memeratur illa solis defectio, quam d. Maii XXVI. castigasse docent Scal. Emend. Temp. lib. V. p. 372 et Petar. Doctr. Temp. lib. X. cap. 21., etiam a Seneca ad Luc. lib. XIX., a Cic. de Rep. II. cap. 10., a Floro I. 1, 16, ab Ovid. Fast. II. 491., ab Auctore chron. Pasch. p. 117 a. ed. Paris. = p. 217 ed. Bonn. De anno autem, quo obierit Romulus, cf. not. 48.

48) Ῥωμαῖος ἡγανίαθη] Indicat Scaliger Dionysii Halicarnassensis caelestis, qui, Romuli auspiciis Ol. VII. 1. nat potius Ol. VI. 4. veri (cf. Idel. eucharid. II. p. 159 sub fia.) assignatis, cum post XXXVII. annorum imperium i. e. Ol. XVI. 1. anno natalis LV. obisse (lib. II. p. 119. 22.), deinde totum annum inaequum i. e. Ol. XVI. 2. interregnum explicasse (lib. I. p. 61. 22.), post ab Ol. XVI. 3. regnasse Numam (lib. II. p. 120. 30) scribit. Alii, quo secutus est Petar. Doctr. Temp. lib. X. cap. 21., eodem, quo Quirinus obit, anno interregnum fuisse statuant.

49) Πομπήλιος αἰ.] Verba Scaliger debet Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 121. 8. seq., ubi αὐτ'

Ο.Α. ΙΖ. Πάυλος Ἐπιδιαιρέως στάδιον⁵⁰).

α. ΑΞΟΚΡΑΤΗΣ (leg. ΑΞΩΚΡΑΤΗΣ)⁵¹. Τούτου ἔτους Ἰστομένου ἐν Βιθυνίᾳ τὴν Ἀσάκον (recte Ἀσάκων) ἤσαν Μιγαρίων ἀποικισαὶ ἀπὸ τῆς τῶν Λαγυμένων Σπαρτῶν καὶ γυνυνῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θίβρις Ἀσάκων (leg. Ἀσάκων) τὴν κλῆσιν ἱστορεῖ Μήρων⁵²).

β.

γ. Μύσιλος Κρότωνά ἔκτισε⁵³.

δ.

Ο.Α. ΙΙΙ. Τίλλος Σαυόνιος στάδιον⁵⁴. Πόνταθλον, καὶ πόλη προσετίθη. Ἀόμπος παντάθλον, Εὐρύβατος πόλη, ἄμφω Λακεδαιμόνιοι, ἐκτίσαν⁵⁵).

α. Γύγης τὴν Λυδῶν βασιλείαν ἐξεδίξαστο. Οὗτος πρῶτος ἀνωμάσθη τύραννος. ἱστορεῖ Εὐφορίων ἐν τῇ περὶ Ἀσίων⁵⁶. Ἀρχιλόχος ἠγνωρίζετο κατὰ Σόλωνα τὸν Ἀσίδν⁵⁷).

Ὡς, αἱ, χρόνος ὁ Νημεῖς ἐπὶ τῶν βασιλείων ἰσχυρῶς ἐπὶ Παυσανίᾳ, οὗτος πάλιν ἔν τῃ Κρότων. De iustis Nemeae regni coefer not. 48. Id quomodo duraverit, magna apud veteres scriptores dissensio est, quandoquidem Nemean Dionys. Ant. Rom. lib. I. p. 61 cum noctore chron. Pasch. ed. Paris. p. 117 A. = ed. Bonn. p. 217. XLIII, Georg. Cedren. p. 122. XLII, Eusebii chron. I. p. 214, II. p. 323, ed. Mad. et Georg. Syncellus p. 168 ed. Venet. = 211 B. ed. Paris. XLII, Hieronymus chron. lib. II. p. 118. XLII, Polybios apud Cic. de Rep. II. 14 (sequitur autem potissimum Polybium nostrum, quo nemo fuit in exquirendis temporibus diligentior) XXXIX, annos Romanis imperitiae testatur.

50) Πάυλος] Testis Afric. ap. Euseb. 'Ell. 'Ol. pag. 39.

51) ΑΞΟΚΡΑΤΗΣ] Indicat Scaliger Dionysii sententiam, quam qui sequitur Leocratis, Hippomenis in decessu illi praetura successoris (cf. Euseb. Scal. p. 47, Georg. Sync. p. 169, ed. Venet. = p. 212. A. ed. Par., Hieron. chron. lib. II. p. 118, Iulian. Orl. XVII, I. assignat necesse est. E Pausaniae calculis Leocrates Ol. XV, 4, repugne inceperit. Cf. not. 10.

52) Τούτου ἔτους xrl.] Tradit Memnon ap. Phot. cod. CCXXIV. Τῶν Ἀσίων δὲ Μιγαρίων ἔκτισαν πόλιν Ὀλκωνίδος Ἰστομένου ιτ', Ἀσάκων ἰσχυρῶς αὐτὸν χρόνον θάνατον ἀπὸ τῆς τῶν Λαγυμένων Σπαρτῶν καὶ γυνυνῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θίβρις, Ἀσάκων τὴν κλῆσιν, διδούς γενεὴν καὶ μυριάδην. Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 78 a. Hanc Astorum, Bithyniae urbem, Ol. CXXIX, 3. vel I. Nicomediam a se suscepisse Nicomedes. Cf. Hieronym. chron. lib. II. p. 119 et Euseb. Mai. p. 351 cum illa, quae ad Ol. CXXIX, 3. dixerunt.

53) Μύσιλος Κρότωνά ἔκτισε] Secundum Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 121, 10 seq. Accuratius Crotoneas origines exposuit Strabo lib. VI. pag. 181, qui tamen quod Crotone post Sybarim quidem, at eodem fere cum Syracusis tempore aedificatam esse (cf. lib. laud. p. 186, 13 seq.) affirmat, dicit tempore notae, quarum altera alteri repugnat, quandoquidem Sybaris Ol. XV, 1. (cf. not. 45.), Syracusae aetate (cf. quae nos ad Ol. XLV, 1. monuimus), Ol. IX, 4. conditae esse videntur. Talium vero repugnantiam diligens lector haec raro reperiet in classicorum de his rebus antiquissimis scriptorum testimonio. Ceterum conditor Crotonea a Dionysio I. I. et a Scymno Chio Orb. descript. ed. Erasmi. Paul. F. Vinding. v. 329. Μύσιλος, in Epigrammate autem ap. Strab. p. 121, et Diocl. Excerptis. Vatis. Vol. III. p. 9. ed. Diocl. Μύσιλλος appellatur. Cf. Phil. Cler. Ital. ant. p. 1310 seq.

54) Τίλλος] Testis Afric. ap. Euseb. 'Ell. 'Ol. pag. 39. Cod. Armea. ap. Aucher. P. I. p. 284. Tullum exhibet.

55) Πόνταθλον xrl.] Auctores Scaliger sequitur Paus. V. 8, 3. et Africanum apud Euseb. xpo. ley. p. 39, quorum tamen posterior Pausaniae Ἀσπίδα nominat Ἀσπίδιον. Sed Pausaniae scriptura confirmatur testis Arrianicus ap. Auer. P. I. p. 284. Recte igitur Meura. Arch. Ath. I. 7, p. 20. Ἀόμπος pro Ἀσπίδιος Africano restitendum censet. Pro Καρύβητος Hyphaton corrupte exhibet cod. Arm. I. I. Cf. Kraus. Olymp. p. 286.

56) Γύγης] Testis Clem. Alexandr. Strom. lib. I. p. 327 C, ubi Εὐφορίων, αἱ, ἐν τῇ περὶ Ἀσίων, κατὰ Γύγην οὕτως (τὴν Ὀλκων) πόλιν γυνυνῶν δὲ βασιλείαν ἔθηκε ἀπὸ τῆς ἱστορίας διδούς Ὀλκωνίδος, ὧς καὶ φησὶ παλαιὸς ἀνωμάσθη τύραννος. Scaliger corruptum Ἀσίδων scripturam vertit, mutandum illam in Ἀσίωνδ' quomodo scriptum esse videmus a Valerio ad Hieron. p. 75, a Timpio ad Theophr. p. 519, nec non ab Arg. Moenacho in Euphor. Chalced. Fragmentis. Gerdan. a. 1823. 8, qui illum de Alexandria librum secundo inter Euphoronae opera historica loco collocavit. Cf. Scal. Animadv. p. 79 a. b. Quod autem Euphorio Gygen primam tyrannum appellatum tradit, censent Hippia cognita ap. Auct. Argum. Seph. Ord. Reg. Archidochi temporibus reges eversos tyrannos denominatos, et censent Hierod. I. 14. Vid. Fr. Creuz. Hist. Gr. antiq. Pragen. Heidelberg. a. 1866. 8. p. 150 seq. not. 7.

57) Ἀρχιλόχος ἠγνωρίζετο κατὰ Σόλωνα τὸν Ἀσίδν] apud Clement. Alex. Strom. lib. I. p. 333 B.

β.
γ.
δ.

ΟΛ. ΙΘ. Μίνων Μιγαφύς στάδιον⁵⁸).

α.
β.
γ.
δ.

γ. ΑΨΑΝΔΡΟΣ⁵⁹). Ἀρχιλόχος ἔχμας⁶⁰).

ΟΛ. Κ. Ἀθηράδας Λάκων στάδιον⁶¹).

α.
β.
γ.
δ.

ΟΛ. ΚΑ. Πανταλῆς Ἀθηναῖος στάδιον⁶²).

α.
β.
γ.
δ.

ΟΛ. ΚΒ. Πανταλῆς Ἀθηναῖος τὸ δεύτερον στάδιον⁶³).

α. ΕΡΥΣΙΑΣ ἰσχυρὸς τῶν Μεδοντιδῶν⁶⁴).

β.
γ.
δ.

ΟΛ. ΚΓ. Πυγμῆς ὁδία ἀπεδόθησαν. Ἰσάριος Ὑπεργραῖος στάδιον. Ὀνόμαστος Σμυρναῖος πρῶτος πυγμῆ, ὃ καὶ τῇ πυγμῇ νόμιμος θάμιρος⁶⁵).

α.
β.
γ.

p. 314 b.

Vid. notam nostram 44. coll. Fr. Crenzer, *Historic. Graec. antiquiss. fr. Heidelb. a. 1806.* p. 227, qui tamen Xanthi testimonium perperam ad Leachem, nec vero ad Thasi artem rettulit, Archilochi casuam.

58) Μίνων] Teste Africano ap. Euseb. *χρον. λογ.* pag. 39, Ol. XIX. stadio viuit Μίνος Μιγαφύς, quem scripsimus, etiam eod. Ann. auctoritate (ap. Auct. P. I. p. 284.) nominatum, frustra et ad Euseb. verba laud. corrigi et hoc loco corrigendum iussit Scaliger.

59) Ἀψανδράς] Apandri, qui Leocrati successit (Eus. Scal. p. 47, Hieron. *chron. lib. II.* p. 119, Georg. Syncell. p. 169, ed. Venet. = ed. Par. p. 212 A.), initium e Dionysii sententia in Ol. XIX, 3, e Pausanico calculis in Ol. XVIII, 2. conferendum est. Vid. *Preculph. I.* 2, 14. Cf. etiam not. 10.

60) Ἀρχιλόχος ἔχμας] Archilochum Ol. XIX, 3. floruisse, quantum scimus, nemo veterum discrete testatur. Verum non dubitamus, quia nota ista hunc locum ipso Iovio Scaligero occupaverit, quam potius ad Ol. XX, 3. pertineat, ita ut Scaliger Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 333 B. de Archilochi aetate sententiam indicare veluisse videatur. Cf. not. 44.

61) Ἀθηράδας] Auctor est Afric. ap. Eus. *χρον. λογ.* p. 39.

62) Πανταλῆς] Idem testis est Afric. l. I.

63) Πανταλῆς] Rursum tradit Afric. l. I. Cramerii Anecd. Par. Vol. II. p. 142. Πανταλῆς exhibent.

64) Ἐρύσιος κτλ.] Erysius, Apandri successeris, (Euseb. Scal. p. 47, Hieronym. *chron. lib. II.* p. 119, Georg. Syncell. p. ed. Venet. 169. = ed. Par. p. 212 A.), qui fuit ultimus Medonidarum, annus primus ex Dionysii calculo Ol. XXII, 1, ex Pausanico autem sententia Ol. XX, 4. assignandus est. Vellet. I. 3. cum Erycem appellat. Cf. not. 10.

65) Πυγμῆς κτλ.] Auctor African. ap. Euseb. *χρον. λογ.* p. 39, a quo tamen Ἰσάριος nominatur Ὑπεργραῖος. Boetiorum formam Ὑπεργραῖος Scaliger Strab. lib. VIII. p. 264. I. et Paus. V, 8, 3. IV, 15, I. debere videtur, quantum tamen aliter nomen stadiociae non Ὑπερίος, sed Ἰσάριος exhibet. Sed tunc formam Ἰσάριος etiam testis Armeniacus ap. Auct. P. I. p. 384. Denique Osonastus Smyrnaeus huc Olymp. victoriam lucta primam rettulisse tradit praeter Afric. l. I. Paus. V, 8, 3.

3. ΤΑΗΣΙΑΣ⁶⁶). ἀρχὴ τοῦ δευτέρου Μισσηνιακοῦ πολέμου⁶⁷).
Ο.Α. Κ.Δ. Κλεοπίλεμος Λαίων στάδιον⁶⁸).

α.

β.

γ. ΚΡΕΩΝ, πρῶτος ἰνιάσιος ἀρχὼν Ἀθήνησι⁶⁹).

δ.

66) Τάησις. Haec de Tiesia mentionem qui cum ea comparat, quas ad O.A. K.Δ. γ'. de Creonte notata legitur, tum, praesertim si non cogitant habet Olympiadem scriptoris rationes, haud diffinitur esse in hanc incidere posse sententiam, ut Eryxine, octavo magistratus anno sive defuncto sive amoto Ol. XXIII, 4. Tiesiam suffectum, expletique ab eo, qui de Eryxine decennio restabant, annis tribus Ol. XXIV, 3. Creontem annum praeturae augmentum esse statuat. Quid mirum, quod Ison. Moursium de Arch. Ath. lib. I. cap. 8., qui Olympiadem recessione auctorem tantum abest, ut e veteribus pendere totum arbitrat, ut ipsam veterem et, si non maiori, certe pari cum caeteris auctoritate habendam esse censeat, illi ipsi opinioni indulgere videmus? Et ut congruam efficeret refragantem Passanise lib. IV, 14. extr. sententiam, qui, quamvis Tiesiam praetorem Ol. XXIII, 4. assignet, idem tamen archontes tum annos falsae ament, hanc alie locum repperire vius est indicium, ut inter verba Passanise Ἀθήνησι δὲ ἐλ' αὐτ' ἱκανὸν ὥστε τὴν ἔργον particula οὐκ insereretur. Omnes haec leoplas, quas refellere nil attinet, evitasset Vir aliquid prudentissimus, si Anonymum eam perspexisset non alio nisi, quam Passanise testimonio. Quod cui periculum est, de Tiesiae praetura, Ol. XXIII, 4. illata, sic indicabit, respondere eam accuratissimis, Dissipationibus computandi et Chareps et Creontis initia rationem (cf. nott. 10 et 69.) toto quinquennio anteventitibus, Passanise calculis, qui quam decennale imperium Ol. V, 4. incipisse, idque, interfecto LXX. annorum intervallo (cf. Vell. I, 8.), Ol. XXIII, 2. annum praetorem consecutum esse demonstrant, Passanise simul ipsi, belli Messenii secundi principium Ol. XXIII, 4. assignanti, anni eius archontem, Tiesiam, iam inter annos referendum falsae ostendunt. Inde vero qui hanc Scaliger, in eam incurrebat vituperationem, quod postquam in definitae archontum Atheniensium temporibus praeter Dionysii calculos (O.A. Z. α'. Θ. γ'. IB. α.) etiam Passanise sententiam O.A. E. J. H. J. I. δ'. verba nota totum constantem annotavit, deinde vero O.A. I. A. γ'. IZ. α'. 10. γ'. KB. α., solum Dionysii computationem indicavit, hec loco recurres ad spectum quater Passanise rationem verba ista sortis totum addicere neglexit.

67) ἀρχὴ στάδ. Auctor Pros. lib. IV, 14. extr. Cf. not. 66.

68) Κλεοπίλεμος στάδ. Testatur Africanus ap. Eus. xpor. Ioy. pag. 40 lat. In textu Armeniaco nomen Cleopilem in Κλεοπίλεμος corruptum esse videtur secundum Acheri Tom. I. p. 285 versionem, quamquam Angelo Maio Cleopilemos audit.

69) Νέων στάδ. Significat Scaliger Dionysii computum, qui quam Chareps initium in Ol. VII, 1. conferret (cf. not. 10.), capta post LXX. annos (v. Vell. I, 8. et Euseb. Scal. p. 47 coll. Casore ap. Euseb. Ann. ed. Mediol. a. 1818. fol. lib. I. p. 124 cp. 29.) a Creonte anno praeturae auspicio Ol. XXIV, 3. assignet necesse est. Cf. not. 66, ubi Passanise calculis effici indicavimus, ut Creon quinquae annis ante l. e. Ol. XXIII, 2. archon falsae videatur. Ad hanc fere annum, si quidem recte interpretor, etiam Africanus (ap. Eus. xpor. Ioy. p. 47 et Georg. Syncell. p. 169 ed. Venet. u. p. 212 ed. Paris.) testimonio deducere haec: ἀπ' οὗ (Νέων) ἔτι τὴν ἀνακομιτὴν μετακινήσει Ὀλυμπιάδα (lat. exclusio terminis) ἀρχόντος Ὀλυμπιάδα ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς Φαίστες, καὶ δ' ἐκείνου Ὀλυμπιάδα ἑξήκοντα καὶ δύο ἀρχόντων. Fuit in anno tertius M. Aurelii Antonini, qui et Heliogabalus dictus est, quartus autem Olymp. CCXLIX, in qua explicit quoque chronicon Africanus. Cf. Ios. Scal. in Add. Not. ad Ge. Eus. p. 426 a. b. cum Bapt. Acheri ad Eus. Ann. p. 313 annotationes. Suppositis igitur inde ab Ol. CCXLIX, 4. anni 902, Creontis annum Ol. XXIV, 1. Africanus assignari velle videtur. Hec tamen quominus statuas, deo impeditur ἀναρχία anni, quae vel in laconismo, quibus utitur, Fastis Attidis notatos reperimus. Primum enim Olymp. XCV. anni I., quo anno XXX. tyranni Athenas tenuerunt, Pythodorus nominat ille quidem archon a Lys. orat. VII. de Truce oleae aeternae exstis pag. 74 ed. Cas. Faerbach, et a Pseudo-Plutarcho de X. Orat. vit. Lys. p. 324, sed in Annalis videtur non rebus esse ab Atheniensibus, qui annum illum aut τὴν ἀναρχίαν (cf. Dio. lib. XIV, 3) aut τὴν ἀπὸ Εὐκλείδου ἀναρχίαν (cf. Pseudo. Plat. I. 1, p. 321.) vocare consueverant. Ecce verba Xenoph. Hell. II, 3. lat. Τῆς δ' ἐκείνου ἔτι, ἢ ἐκ τῶν Ὀλυμπιάδων, ἢ ἐκ τῶν ἀρχόντων ἰδὼν Κροίσος ἑταίρους, Εὐκλείδην δ' ἀναρχίαν ἑταίρους, Περσέων δ' ἢ Ἀθήνησι ἀναρχίαν, ἢ Ἀθήνησι, ἢ ἐκ τῶν ἀρχόντων ἰδὼν οὐκ ἀναρχίαν, ἀλλὰ ἀναρχίαν τὴν ἱκανὴν ἀναρχίαν εἶναι. Hanc aeternitatem temporis significationem cum multis aliis, quae in Xenophonis Hellenica reperimus, atque plena et exactis, etiam bene scimus Diodor. et Marstonem (cf. et Iod. chron. tom. I. p. 372 not. 2.) a Xenophonis manu perfectum argere, quippe quoniam, teste Polybio XII, 2, priores Timotheus ἐκ ἀναρχίας ἱερῶν ἀθλητικῶν ἀρχόντων ἐπιθῆναι quae Laodameonorum et Argivorum sacerdotibus ad annos designandos usus esse perhibetur: tamen cum homini, talis qui scire posset, debet certum est, ita ut rem, de qua agitur, Xenophonis auctoritas, non fides historici deesse putanda sit. Alter ἀναρχία annus est Olymp. CCXV, 3. de quo testis Philogon. de Mirab. cap. 24. (Cf. quae ad O.A. ZIE. γ. annotavimus.) Utroque autem ἀναρχία quam 902 annis, quae inde a Creonte usque ad Philonem praetoribus esse propter archontum numerum, ab Africano indicatum, statui debet, annum 904 et 905 addat: Creontis praetura, ex Africano calculis, non in Ol. XXIV, 1. sed in Olymp. XXIII, 3. censerenda ita videtur, ut, quoniam civilis Atheniensium annus sine dubio tum

Ο.Α. ΚΕ. θάλαμος Λάκων στάδιον⁷⁰⁾. ἔκτων τελείων δρόμος προστίθη. Παγών-
δας Θηβαῖος ἄρματι τελείῳ πρώτος⁷¹⁾.

α. Ἀνακρίων ὁ κυνικός ἤματι κατὰ τινος⁷²⁾

β.

γ.

δ.

Ο.Α. ΚΖ. Καλλιόβης Λάκων στάδιον⁷³⁾. Φιλόμφοτος Λάκων πάνταθλος τριών
Ὀλυμπιάδων ἐνίκησε⁷⁴⁾. Κισσαροδῶν ὄγών⁷⁵⁾. Ἐως ὅδε τὴν προστασίαν
λοχον τοῦ τε ἱεροῦ, τοῦ τε ὀνόματος οἱ Ἕλληες. Οἱ δὲ Πισῆται τὴν αἰκίαν
ἀπολαβόντες αὐτοὶ συνετίμισαν τὸν ὄγωνα, ὀφώντες εὐδοκίμουνα⁷⁶⁾.

α. Τὸ Κάριον ὄγών πρώτων ἐτίθη ἐν Σπάρτῃ⁷⁷⁾.

β. Αἰῶνστρατοῦς. Τύλλος Ὀστίλος μετὰ Νομῶν Πομπήλων Ῥώμης ἰβασίλευσε⁷⁸⁾.

γ.

δ. κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἰντιφάρμα (leg. Ἰντίφαρμα) ἐκτίσθη⁷⁹⁾.

a Gamelione edificatus (cf. Mel. chron. T. I. pp. 286, 360.), aemulatio de eius imperio incurrit in Olymp.
XXIII, 2, ad quem ipsum annum supra nos deduxerat etiam Pausanias computus.

Tota haec a nobis monstrata Africani cum Pausania in concordiam revocandi ratio est sicut condicione,
ut Africanum I. I. revera archontum anacorem, qui a primo omnium usque ad Ol. CCXLIX, 4. Athenis impe-
ritasset, non vero anacorem, qui per illud temporis spatium praeterlapsi essent, numerum indicare voluisse
concedatur. Quod qui non largiatur, Africanum Ol. XXIV, 1. Cretatis anatum significare dicentes, habent
et hi, quibus nititur, gravissima testimonia, sicutum Africani ipsius hocce: καὶ πρῶτος ἡγήσατο Ἰνδιφάρμα
ἄρμα Κρίων ἐπὶ τῆς ἑσπερίας Ὀλυμπιάδος ap. Euseb. chron. leg. p. 28. v. 34 sq. Cf. Peria.
ad Aelian. V. H. V, 13, Cers. Fast. Att. tom. I. p. 7. tom. III. p. 33. seqq., Clist. Fast. Hell. I. p. 182,
Boeckh in cas. ad chron. Par. ep. 27. Corp. Inscr. II. p. 307.

70) Θάλαμος κτλ.] Testis Afric. ap. Euseb. chron. leg. p. 40. Cramer tamen Anecdota pag. 143 cum
text. Euseb. Armen. scripturas Θάλας patrocinator.

71) Ἰνδιφάρμα κτλ.] Anchor Puss. lib. V, 8, 3. Pro Pagonia Africanus ap. Euseb. chron. leg. p. 40.
corrupte scribit Ἰνδιφάρμα. Mssum indicat textus armeniaci Paeron.

72) Ἀνακρίων κτλ.] Testis est corruptus locus apud Suidam s. v. Ἀνακρίων, ubi Anacreon, Teius,
lyricus, Scythiae vel Euboeae vel Parthenii vel Aristotritae F., secundum recentiores chronologos I. Ol. XXV.
vixisse dicitur, Cyro et Compeyae aequalis. Οἱ δὲ ἐπὶ Κίριον καὶ Καμπύλου τάσσονται αὐτῶν (int. τὸν
Ἀνακρίωνα), κατὰ τὴν αὐτῶν Ὀλυμπιάδα. Quis credat! Nos v^o pro αὐτῶν corrigendum putamus. Scaliger
Suidae verba aut conjectura tentare noluisse, aut inserta inter αὐτῶν et κατὰ formula αὐτῶν δὲ legisse conan-
das est. Ceterum κατὰ τινος scriptum, quia infra Suidae ipsius sententiam Anacreontem Ol. LII. Polycra-
tes Samii tempore floruisse scribente, ad O.A. NH. A. prolaturus est. Sed hic quoque numerus Wel-
ckero correctione indigere videtur, in lib. de cycl. ep. p. 244. not. 384. ἔν^ο pro ἔν^ο probabiliter rescribitur.
Certe Hieronymus Anacreontem Ol. LXII, 1. (Mal. Arm. Ol. LXI, 2) incluisse testatur chron. lib. II. p. 128.
Athenaeus lib. XIV. ep. 9. p. 635 E. eum simpliciter dicit actate posteriorem fuisse, quam Sappho. Fuit autem
Anacreon amatoris carminis inventor (Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 308 C.) vixitque, teste Lucian. Macrob.
26. p. 226 tom. III. ed. Reiz., aetas LXXXV. Cf. Prolegg.

73) Καλλιόβης Λάκων στάδιον] teste Afric. ap. Euseb. chron. leg. I. p. 40.

74) Φιλόμφοτος κτλ.] Suidam tradit Africanus. Textus Armen. corrupte Φιλόμφοτον appellat.

75) Κισσαροδῶν ὄγών] Africanus I. I. ad O.A. κς. Κάριον ἐτίθη πρῶτον ἐν Σπάρτῃ καὶ κατὰ τὴν
ὄγών. Distraxit Scaliger, quae nos sunt distrahenda, citharedorum certamen a Carneis, quae sub
O.A. Κς. α'. primum Ol. XXVI, I. Spartae celebrata esse annotat, non intelligens, verba κατὰ τὴν ὄγών
apud Africanum alii aliud esse, nisi Caracorum explicationem. Uade factum est, ut citharedorum certamen
ad ludos Olympicos referendum censuisse videatur, quoniam tamen μενεαγῶν ὄγών certum sit Olympicum
non actos esse, nisi iubente Nerone Ol. CCXI, 3. Cf. quae ad O.A. ΣΑ. γ'. annotavimus. Confirmat
Africanus testimonium etiam Suidas ap. Athen. lib. XIV. cap. 9. p. 635 E. unde haviit Scaliger, quae ad
O.A. κς. α'. adscriptum. Celebrabatur autem Carneis eodem fere tempore, quo Iudi Olympici, mense La-
cedaemoniorum Karpelios. Cf. Burp. Ale. 460. ubique interpp. de Carneis Iudis. De mense Carneis vid.
Thuc. V. 54. Cers. F. A. T. II. p. 452. Idel. chron. T. I. p. 363, de Carneis Iudis Maseo Spart. I, 2.
pag. 214.

76) Ἐως ὅδε] Strabo VIII. p. 245, 4 solus auctor est huius rei.

77) Ἰντιφάρμα κτλ.] Constat quadragesimū prothronionum Scaliger, aut, si mavis, eius typhotheta.
Pertinent enim utriusque et Leostathi et Telli Hostilii nuptia in Olymp. XXVII, 2. Testis Dierxius Ant.
Rom. lib. III. p. 138 extr. et seq. init. coll. lib. II. p. 63 ubi regnum Pompeii XLIII. annos durasse tradit
cf. nos s. n. 49.

78) κατὰ τὴν Ἰταλίαν κτλ.] Testatur veritas inscriptio, quae extat apud Gruter. p. CXIII. num. 2.

ΟΔ. ΚΖ. Εὐρυβῆς Ἀθηναῖος στάδιον⁷⁹⁾. ὁ ὅρων πρῶτον σφισσάντης ἰγνίτο κατὰ τινος⁸⁰⁾.

α. Ἀλκιὼν ὁ λευκὸς ἰγναρίζετο, Ἀρδῖος Σαλυνίτου (leg. Σαδυσίτου) πατρὸς τῶν Ἀλκίων βασιλευμένων⁸¹⁾.

β.

γ.

δ. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ⁸²⁾.

ΟΔ. ΚΗ. Χάρμης Ἀλκιων στάδιον, ὡς οὐκ αἰεὶς ἔφηρος ἦσαν⁸³⁾. ὡς δὲ ἄλλοι Χίονος Ἀλκιων⁸⁴⁾. Ταύτην ἔξαν Πισαῖον, Ἥλιον διὰ τὸν πρὸς Δουραίους πόλε-

Genio. municipi. anno. post.
Interamnem. conditum.
DCCHII. ad. Ca. Desitionem
Alensharum.

Providentiae. TI. Caesaris. Augusti. natl. ad. aeternitatem. | Romani. novitia. sublati. heste. perniciosisimo. F. R. | Faustis. Titius. Liberalis. cet."

"Haec tribus," inquit Scaliger Emend. Tempp. lib. V. p. 385 laudata ista Inscriptio, "manifesto patet Tiberio Caesari de caede Selae, quae accidit anno ante consulatum Cn. Domitii Ahenobarbi et L. Vitellii, qui obit in magistratu, cuius nomini hic decretum est." Fuit autem Cn. Domitius Ahenobarbus cum A. Vitellio Nepote, in cuius locum M. Porcius Cato suffectus est, Consul a. U. c. 785. i. e. (recte Scal. in Euseb. ann. p. 262.) Ol. CCII, 4, unde si retro numeraveris annos 704, i. e. Olympiadas 176. solidas, incidit in Ol. XXVI, 4, quo anno conditum Interamnem insit Inscriptio, de cuius auctoritate disputare ab hac loco alienum est. Sit ita Interamna in conflente Liris et Casilio. Auctor Strab. lib. V. p. 157 v. 44. et p. 164 v. 17. Vid. Phil. Clur. Ital. ant. l. p. 635, cuius in adhibendo Anonymi sui testimonio errorem in Prolegomenis castigavimus.

79) Εὐρυβῆς κτλ.] Testis African. ap. Euseb. chron. lxx. pag. 40. Qui Eurybates stadio victor ab Africano appellatur, in Dionys. Ant. Rom. lib. III. p. 137, i. Eurybates, Pausanias lib. II. cap. 24. §. 8. Eurybotes est. Sed auctor Eurythum etiam test. Ann. Ceterum vicerunt hac Olympiade etiam Daippos Cretensis pugilata, et Eleus ex Dyrrachio quadriga, ut auctor est Phlegon apud Strab. a. v. Ἀντιόχιον. Cf. Westerm. in censura lib. Kraus. in "Neue Jahrb. f. Philol. u. Paedagogik. Herwig. v. Seelsoede, Iahn, Klotz." XII. cycl. XXXVI. vol. I. fasc. p. 96.

79a) ὁ ὅρων κτλ.] Haec nota manifesto nititur Scaligeri errore. Nos certe, unde sua repetierit Scaliger, necinus, nisi forte e loco Strab. VIII. tom. III. p. 136 ed. Tisch. perperam distincti. Vid. Palm. Exercit. ad ancti. Gr. p. 308.

80) Ἀλκιὼν κτλ.] Testis Suidas a. v. Ἀλκιὼν Ἀλκιων δὲ Πισαῖος κατὰ δὲ τὸν Κρότωνα πύκτου (κατὰ δὲν Schneidew. apud scriptor. Bernh.) Ἀλκιὼν ἔκ Σαλυνῶν, Ἀλκιὼν, τινὸς Ἀλκιωντος ὁ Τερύγον. καὶ δὲ τοῦ τῆς α' Ὀλυμπιάδος, βασιλευμένου Ἀρδῖος τοῦ Ἀλκιωνος πατρὸς· καὶ αὐτοῦ αἰετὸς αὐτοῦ, εἰρητὴς γίγναι τῶν ἱστανῶν μύλων. Recte perspexit Scaliger, perperam a Suida Ardyis filium dici Alyatum, cui potius Sadyattum patrem extitisse ex Her. I. 16. satis constat. Item etiam Ardyis filium Sadyattum fuisse testatur, ita et Sadyattus pro Ἀλκιωνος Suidas restitutum esse rectissime Scaliger indicare videatur. Nam quod supra in textu legis Sadyattus, sine dubio error est typographi. Cf. de Alcmae Corsin. F. A. T. III. p. 50 sq. Cf. Prolegg.

81) Πισιστρατός] Athenia archon fuit teste Pausan. II. 24, 8. anno quarto eius Olympiada, qua stadio vicit Eurybotes Atheniensis, qui non alius est, quam Eurybates Africanus. Cf. not. 79.

82) Χάρμης κτλ.] Testis Afric. ap. Euseb. p. 40, ubi quod Χίονος pro Χάρμης rescribendum esse dicit Kramius Olymp. p. 243 extr. (cf. ibid. p. 260) et assensui non possumus. Nam praeterquam quod text. ann. Χάρμης scripturam confirmat, simul si Χίονος l. i. rescriberetur, penitus turbaretur Africani catalogus, qui demum ab Ol. XXIX. per tres deinceps Olympiadas Chisida stadio palmam retulisse testatur. Cf. not. 84. Verbo deinde ab Africano addita, "ὡς οὐκ αἰεὶς ἔφηρος ἦσαν" solissimam spectant athletarum ἱστανῶν, quae res, ut ad certamina sese corroborarent, moderate, caste, incise vivere iubebat. Ex hoc antiquissimo athletarum more corporis pauci cultusque moleribus assuefaciendi haud dubie fluxit verba ὁσῶν αἰεὶς vulgarissimas, quo a patribus ecclesiasticis usurpatur. Cf. de athletarum ἱστανῶν Tertull. de ieiunio cp. IX., de eorum ὁσῶν Wetstenius ad Pauli apost. ad Corinth. epist. I. cp. 9. v. 25. Vid. et Vales. ad Harpoc. v. ἱστανῶν, Stoll. ad Plat. Resp. III. p. 389 C. Kraus. I. l. p. 144.

83) ὡς δὲ ἄλλοι Χίονος] Errat Scaliger, quod secundum aliorum sententiam Chisidem Lacedaemoniam hac Olympiade stadio palmam retulisse asserit. Iam enim alii, quos dicit, non aliam quam Pausanias est, qui tamen quom lib. IV. 23, 2 simpliciter asserit Chisidem Ol. XXXIII Olympiade vicisse, cum Africano facillime se componi poterit, ut eadem hac Olympiade et Charnia stadio et Chionis sive Anchionis (cf. Paus. III. 14, 3. eius eiusd. VI, 13, 1. et Kraus. Olymp. p. 243) non stadio, sed iuxta certamina genere (dizalo: cf. Paus. III. 14, 3) victor extitisse dicatur. Cf. Corsin. F. A. T. III. p. 44. et quae ad ΟΔ. ΚΘ. Α. Α. Α. dicimus.

μον ἀσχολουμένην⁸⁴). παγκρατιστής τε ἀνὴρ καὶ ἑλπος κίβης προσηύθη.
τοὺς ἰσχυρότας ἐπὶ τὸ παγκράτιον ὁ Ἀγέλαος συγκαταγέγραστο Σφακοῦ-
σιος⁸⁵).

α. ΑΥΤΟΣΘΕΝΗΣ. Εἰρα Μισσηγίων ἐπὶ Ἀσπιδαιμονίων καὶ Μισσηγίων ἰσάων. p. 315 α.
ὁ πόλεμος ὁ δεῦτερος τῶν Ἀσπιδαιμονίων καὶ Μισσηγίων ἔτιος ἴσχευ. οἱ ἐκ
τῆς ἀλώσεως Εἰρας σωζόμενοι Μισσηγιοὶ Κυλλήνην ἀνέκτισαν, τῆς ἀποικίας
ἀρχίαν ἡγουμένους⁸⁶).

β.

γ.

δ. Ναυμαχία Κορινθίων πρὸς Κερκυραίους πασῶν παλαιότητη⁸⁷).

ΟΑ. ΚΘ. Στρατὸν δὲ Κορίνθιος στάδιον⁸⁸), ὡς δὲ ἔλλοι Χίονες Ἀσπῶν τὸ δεῦτερον,
οὗ τὸ ἔλμα ποδῶν ἦν γ⁸⁹).

84) Τούτῃν ἔξω κτλ.] Secundum Afric. ap. Euseb. p. 40.

85) Παγκρατιστής τε ἀνὴρ] Haec quae ad OL. XXXIII. pertinent, Scaliger intellexit hanc aetate ex
perperam intellectu Pausanias loco, qui lib. V, a. 3. ὁ δὲ δὲ, αἱ, ἀπὸ τούτων (τῶν ἀειστικῶν male sup-
pletur Scaliger, quum ex illa, quae perrecedunt, verba nūquam de illi tunc aetate poetas tunc nūquam illi
tunc aetate supplere debuerit) Olympiade ἰδόμενον παγκρατιστῆν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν κίβης ἴσχευ. ἴσχυος
Κερκυραίων Κρατῆδα παρῆλθε, τῶν δὲ ἰσχυρότας ἐπὶ τὸ παγκράτιον (δ) Ἀγέλαος συγκαταγέγραστο Σφα-
κοῦσιος. Cf. quae ad OL. XXXIII. dicimus.

86) Αὐτόςθεν. Εἰρα κτλ.] Auctor Paus. IV, 23, 1. Verum Pausanias aut eius liberris hallucina-
tus est. Age temporum momenta paulo accuratius expendamus. Initium est bellum Messenium secundum
OL. XXXII, 4, ut ait lib. IV, 15. init. Tertio porro belli anno victi sunt Messenii ad Taphrum. Cf. lib.
IV, 17, 2. Secuta est trax obsidio per annos XL. Cf. lib. IV, 30, 1. Finit ab initio belli anni XLII, qui
OL. XXXII, 4, additi desinunt in OL. XXVII, 1, non vero, uti Paus. IV, 23. init. vult, in OL. XXVIII, 1.
Hinc Pausanias textum labem contraxisse manifestum est, quum equidem in anno, quo ad Taphrum supre-
cati sunt Messenii, quatuordecim putat, qui annus fortitan belli non fuit tertius (γ), sed septimus (ζ). Alibi
scilicet mendii latere putat Pota. Doctr. Temp. lib. XIII. p. 301. Ceterum forma nomina Iza fluctuat inter
Ἰζά, Ἰζά, Εἰζα, Εἰζα. Cf. Aug. Meineke in Act. Acad. Boron. clas. hist. phil. a. 1832. p. 113 not. 2.
(de Rhiano poeta).

87) Ναυμαχία κτλ.] Testatur Thucyd. I. ep. 13. his verbis: ναυμαχίᾳ τε καὶ αὐτομάτῃ (αὐτομάτῃ)
ἐν ἰστρον γήγιντο Κορινθίων πρὸς Κερκυραίων. ἔτι δὲ μάλιστα καὶ τούτῃν ἔβησαν καὶ δυνατὸν ἴστω
μᾶλλον τοῦ αὐτοῦ χρόνου ἢ. ε. μᾶλλον τῆς αὐτοῦ τοῦ Πιλοναυστασιακοῦ πολέμου. Atqui bellum Pelopon-
nesiacum finem habuit OL. XCHII, 4. Deducta igitur de OL. XCHII, 4. integra Olympiadis LXXV, prolixi
illius annus reperitur OL. XXVIII, 4. Sed ex mea sententia numeri apud Thucydidem non accurati sunt,
sed rotundi. Cf. Mueller. Dorr. I, 119, 5 et II, 23, 1.

88) Στάδιον δὲ Κορίνθιος στάδιον] Testis Pausan., qui lib. IV, 24, 2. Μισσηγίων δὲ, inquit, τοὺς
ἐγκαταλιποῦσιν ἐν τῇ γῇ, συνελθόντες κατὰ ἀνάγκην ἐς τοὺς ἑλλήνας ἰσχυροὺς ἀπὸ Ἀσπιδαι-
μονίων ἑσπερος ἀποστολὴν κατὰ τὴν ἰδέαν Ὀλυμπιάδα καὶ αἰσικτῆν, ἣν Κορίνθιος ἰσάων Εὐαγόρ,
Ἀρχιδέου Ἀθήνην ἄρχοντες. Haec lectio vulgata est, quam Scaliger secutus est. Verum Petus.
Doctr. Temp. lib. XIII. p. 300 optime intellexit Pausanias locum corruptum et ἰσχυροῦς pro αἰσικτῆν
rectiusdum esse. Olympiade scilicet LXXIX⁸⁹ Xenophontem Corinthiam stadio vicinas testatur pater
African. ap. Euseb. xxv. lxx. p. 41. Dionys. Halic. B. A. lib. IX. p. 617 sq. et Diod. XI, 70. init., qui
archontem eiusdem Olympiadis anno primo Athenae fuisse Archedemidem, non Archademdem testatur.
Meursius igitur in Arch. Ath. lib. II, 15. Palmer. Exercit. Simson. chron. cathol. a. m. 3541. Wes-
seling. ad Diod. XI, 63 Pausanias verba sic reseruit: . . . αὐτὰ τὴν ἰδέαν Ὀλυμπιάδα καὶ
ἰσχυροῦς, ἣν Κορίνθιος ἰσάων Εὐαγόρ Ἀρχιδέου Ἀθήνην ἄρχοντες. Cf. nos ad OL.
LXXIX, 1. a. a. 379.

89) ὡς δὲ ἔλλοι] Chionis hac Olympiade victor coronatus est, ex Afric. apud Euseb. xxv. lxx. lxx. l. 1.
p. 40. Scaligerum illa verba „ὡς δὲ ἔλλοι“ perperam infiduciam apparet ex illa, quae modo de Xenopho-
nis victoria disputamus. Ceterum de solita prodigiosa cf. Scal. in Add. Not. ad Genes. Euseb. p. 427 a.
aliquid tantum fuit, quantus ex Africano fuisse videtur: quod secus se habet. Nunc enim ex textu Armen.
ap. Arch. I. p. 286 satis constat, Eusebio apud pro apud rescribendum esse. Neque vero in eo auxilium
haerendum est, quod in Arm. textu duos et viginti cubitos aequasse saltus Chionidis dicitur: quandoquidem
cubitus, incertum mensurae nomen, apud Armenios vel pro pedum mensura usurpari monuit Acherus
in not. ad I. I. testimonio esse Moyas Chionensis de Variatate Armeniorum rege, Tom. III, 40. p. 280
in Whiston interpr. lat. Deinde quod Scaliger Chionidem sive Aschionidem (Paus. III, 14, 3. IV, 23, 2. 5.
VI, 13, 3. Boeckh. Explicit. ad Pind. Olymp. XII. p. 206. Kraus. Olymp. p. 243), hac Olympiade stadio
iterum vicinas affirmat, in errorem inductus est a Pausania. Is tamen, quum IV, 23, 5 (de quo loco rectius-
sime iudicat Siebel. Annotat. Vol. II. p. 142) Chionidem Laccorum simpliciter tradat OL. XXIX. iterum

a. *APXIMHAIΣ*⁹⁰⁾. Πάλιν ἀπὸ τῶν *Ασκαδικωνίων Μισοφίλοι ἀπίστησαν*⁹¹⁾.
*Παρίανδρος ἐν Κορίνθῳ ἰγννήθη, ὃ μετὰ ταῦτα τῆς πατρίδος τυραννίσας*⁹²⁾
Ἰρίων Μηθυμναῖος Κυκλάς υἱὸς τὸν ἐν Σικελίᾳ νικίῃς ὄντων, ἐπὶ δελφίνοις
*ἐκ Ταινάρων τῆς Ασκατίας ἐμάθη*⁹³⁾.

β.

γ.

δ.

victorem extitisse, eadem Olympiade unam stadio, alteram alio certamine genere (fortasse diolo: cf. Paus. III, 14, 3.) palmam retulisse videtur.

90) *Ἀρχιμήδης*] Archimedes praetura Scaliger e Pausanias loco corrupto (IV, 24, 2.) in hunc anam intulit, ut paullo ante demonstravimus a. n. 89.

91) *Πάλιν ἀπὸ τῶν Ασκαδικωνίων*] Idem Pausanias locus corruptus fraudem fecit Scaligero. Initium enim loci huius ex Pausanias sententia assignandum est OL LXXIX, 1, quod anticipatum ad OL LXXVII, 4. rettulit Diodorus XI, 63, de cuius sententia ad OL LXXVIII, 4. exponemus. Nunc confer Wesseling. ad Diad. I. I. et ad cp. 84.

92) *Παρίανδρος*] Nititur Ios Diogenis Laërt. (vit. Pericles. I. p. 66. Casaub.) veritas: καὶ ὅς (scil. ὁ Παρίανδρος) ἀδελφὸς Ἰουλιάνου, τῆς γυναικὸς ἱγννήσαντα. Σωκράτης δὲ φωνήεντος Κροίσου ταλαιπώρου αὐτὸν ἔπειτα τυτταράσαντα καὶ ἐπὶ αὐτῆς τυτταράσαντος ἰσχυρῶς ὀνειρεμάσθη. Scal. in Canon. Inq. III. p. 342 hanc Socratis falsae sententiae ex illis verbis evascebat: „Socrates Laoco cum (sc. Periclandum obisse scribit) anno ultimo OL XLVIII. annos aetatis LXXX., aetatis XLII. ante mortem Crecei.“ Coniungit igitur Scaliger καὶ ἐπὶ cum τυτταράσαντα, verbaque ἀπὸ τῆς μὲν ὀνειρεμάσθη sic accepit, quasi statim ante OL XLII. i. e. OL XLVIII, 4. Pericles mortem obisse a Socrate diceretur. Quasi occubuit vel annos aetatis LXXX., vel anno aetatis LXXX. (id enim ex verbis γυναικὸς ἱγννήσαντα vel OL XLVIII, 4. vel XXIX, 1. satis sit necesse est. At sine dubio falsum est Vir Socratis in explicanda verborum καὶ ἐπὶ ratione: ista enim, id quod videretur Menagius ad Laert. I. I. — cuius interpretationem Ambrosianus posthabere non debebat Heur. Gaebeiner. in Diog. ed. Vol. I. p. 68. — Corsin. F. A. T. III. p. 61, Clitons. F. H. Vol. II. ed. II, 4. Ozen. a. 1827. App. p. 296 cum vs. ἀπὸ τῆς μὲν ὀνειρεμάσθη coniungenda et commate interposito ab his, quae praecedunt, sic distinguenda sunt: τυτταράσαντα, καὶ ἐπὶ ἀπὸ τῆς καὶ., quae quidem distinctio licet in anno aetatis mortem Periclandi nil mutet, Crecei tamen aere efficit, ut non cum Scaligero ad OL LIX, 1. sed anticipata ad OL LVIII, 4. referenda esse videatur. Cf. Io. M. Schultz. Appar. ad Ann. crit. rer. Graec. Spec. II. p. 26 sq. not. 56. Explicata iam Laërtii sententia ceteris auctoribus cum eo convenit, necesse videndum est. Solia, cp. 12. Arionem Methymneum, postquam in certamine Siculae victor exstitit, OL XXIX. i. e. eodem anno, quo secundum Socratem natus est Pericles, delphine in Taurinarum promontorium delatum esse tradit. Atqui Herod. I. 23. 24. id gestum esse aenat, dum Pericles Coriathi principatus, quem OL XXXIX, 1. adeptus est, tenebat. Ut tamen deus repugnantem tollerent, veteres iam deos fuisse Periclem somnari. Sotion, Heraclides, Pamphila (cf. Diogen. I. I.) alterum tyrannum, alterum sapientem, Neaetha vero Cypselum ἀνέγνως fuisse statuit (Diog. I. I.), quos tamen falsi ait Meurs. Arch. Ath. I. cp. 10. p. 38 sq., quadequidem et regnum tenuisse sapientem satis certum sit, nec ut ἀνέγνως fuerit, temporum permixta ratio. Idcirco deos fuisse Periclem statuit ille quidem et ipse, sed alterum avum, Cypseli filium, quippe etiam ipse filium, patris nomine Cypselum nuncupatum, habuerit; cuius filium Periclem dictum alterius nepotem OL XXIX, 1. esse. Nec haec Meursii ratio notis aridet, amplectentibus Corsini sententiam, qui F. A. T. III. p. 48 seq. misia de Arionis aetate ambagibus cum plerisque veterum nonnulli usum Cypselum anteaquam Periclem fuisse statuit, quorum alterum testibus Herod. V, 92 et Aristot. Polit. V, 12, annos triginta, alterum vero annos quadraginta quatuor auctore Aristot. I. I. regnasse demonstrat, ita ut tyrannus Cypselidum ipsa sub patre et filio ann. LXXIV. obtinuerit. In hac sententia confirmat V. D. locus Herod. III. cp. 53. et oraculum Cypseli redditum, quo eius nepotes imperii expertes fore ostendit, hecce:

Κύπελος Ἡρακλῆς βασιλεὺς κλειρὸν Κερίδου

Αἰεὶς δὲ καὶ ναυίδος, ναυίδος γὰρ πύρ ἐσθλὴ ναυίδος

Idem aucto Corsium etiam Scaliger statuit, Cas. Inq. II. p. 169 et lib. III. p. 342, nisi quod Laërtio (I. p. 25. Men.) et Hieron. chron. lib. II. p. 123 testibus Periclem nonnulli XL. annos regni adscribit. Corsius aucto nec Strabonem memorat, qui lib. VIII. p. 299 sq. Cypselum ad heredem tertium propagasse tyrannidem dicit; nec Aelianum, qui Var. Hist. VI, 13. aspiciunt a deo institutum sit, quod tyrannides ad tertium generationem non perveniant.

93) *Ἀπὸ τῆς Μιθυμναίας*] Scaliger tempus rei e Solio (cp. XII. p. 28. v. 31 sqq. ed. Basil. 1543.), verba quondam e Synkello p. 213. D. sumit. Sic enim hic: *Ἀπὸν ἱγννήσαντα Μηθυμναῖος*: οὗτος ἰσχυρῶς ἐκ Ταινάρων ἐμάθη. Patris nomen tradit Suid. a. v. *Ἀπὸν*, qui forasae cum scribit OL XXXVIII. Vid. Prolegg. De salute Arionis prodigiosa mentionem iniecerunt Herod. I, 23, 24 et Strab. XIII. p. 423. Hieron. chron. lib. II. p. 123. et Euseb. Ann. Arionem OL XL, 2 vel OL XLII, 3 a delphico ad Taurinarum alitum esse voluit. De simulacro aeneo cf. Paus. III, 25, 5, qui etiam alterum Arionis delphico inscriptum signum in Helicae offert lib. IX, 30, 2. Ceterum cf. Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 84 a. et Fabric. Bibl. Gr. lib. II. cp. 13. p. 16.

ΟΛ. Α. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ δεύτερον⁹⁴). Πιστοῖς Ἡλείων ἀποστάσεις ταύ-
την τε ἔξιν καὶ τὰς ἑξῆς κβ⁹⁵).

α. Μεσσηνίαν τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζόγελαν ἐκτικισάντες Μεσσηνίαν Ἰωνώνμασαν⁹⁶).
Φυλάκεια τῆς Ἀραβίας ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἔλατο⁹⁷).

β. ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ⁹⁸).

γ.

δ.

ΟΛ. ΑΔ. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ τρίτον⁹⁹). Κραυξίδος Κραυξάντος κίλητι
πρώτος¹⁰⁰). Ἀβδόρα ὑπὸ Τήλων ἐκτιόθη¹⁰¹).

94) Χίονις Λάκων] African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Idem Clionis hac Olympiade etiam ter-
tiam palmam alio certamine genere (dianolo Paus. III, 14. 3.) retulit ex Paus. VIII, 39, 2.

95) Πιστοῖς Ἡλείων] Testimonia African. apud Euseb. l. l. aliter, cuius verba transcripsit Scaliger.
Cf. eiusd. Add. ad Not. in Graec. Euseb. p. 427 n. At suspecta videtur Africani auctoritas Corsio F. A. T. III, p. 47 et Krausio Olymp. p. 51. s. 46, tunc quia Pausan. VI, 22. 2. secundi Olympiados VIII, XXXIV, CIV. ab Heliensibus Anacyrpiadas appellatas esse discrete tradit, tum quia ex Strabon. VIII, p. 245, 26. satis apparet, tanto bello Messeniae secundo ius praedicti Olympici ad Elicientes reuoluit.

96) Μεσσηνίαν Ζόγελαν] Haec temporis designationem quia Scaliger coniectura assecutus fuit, non dubitamus. Pausan. enim lib. IV, 23 postquam Messenicos cum Rhagiis superasse Zantheos et cum his iunctos urbem Zanchem, ab ipse Messeniam denominatam, incoluisse enarravit, haec addit §. 5: τοῖσι δὲ τοῖς Ὀλυμπιακοῖς τῆς Ἰωνίας καὶ θεοῖς, ἐν Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον ἔλατο, Μιλτιάδου πατρὸς Ἀστυνοῦς ἀρχόντος κτλ. Scaliger, comparato loco lib. VIII, 39, 2, ubi ab eodem Pausania Miltiades praetura ad Ol. XXX. refertur, quodque altera Clionidis stadii palma ab Africanis ipi Ol. XXX. assignatur, et quod praeturae Ol. XXIX, 1. e corruptis Pausanias verbis Archimedes occupavit, transposuit repositi pro Ἰωνίας καὶ θεοῖς. Sed, ut ait Siebel. Annot. ad Pausan. l. l. Vol. II, p. 142, refutatur Meursius, qui Lectt. Ant. II, 23. eandem, quam Scaliger indicat, coniecturam proposuit, ibi vicisse dicatur Clionia, quam hac loco secunda archonemur victoria. Miltiades autem, qui ibi quoque summo Athenis magistratu functus perhibetur, iterum archon esse petuit Ol. XXX., quod et ipse secundi Meursius Arch. Ath. I, 10. 11. et eundem Marsha-
mus p. 559. Hactenus Siebelius, quem velim illud etiam addidisse, Miltiades praetorem a Pausania VIII, 39, 2. non primo, sed secundo anno Ol. XXX^{ma} assignari, ita ut, qui Scaligeri Meursique coniecturam amplectitur, pro πατρίδι δὲ τῆν corrigere coactus sit διττὴν δὲ ἴτα. Haec vero ipsa coniectura licet Scaligerum iudicasse ex anno Phigaliae a Lacedaemoniis captas adscripto (Ol. XXX, 1.) intelligatur, infra tamen apparet, eam non ita certo confisum esse, ut Miltiades praetorem non ex integro Pausanias textu Ol. XXX, 2. assignaret. An Miltiades nomen Ol. Α. β. errore typographico occupasse dicamus, quam Scaliger Ol. Α. α. inseri voluerit, ita ut coniecturam semel admatam constanter tenuerit? Revertamur ad urbem Zan-
chen. Ea teste Thucyd. VI, 4. 5. primum a piratis Cumanis condita, tunc a Chalcidensibus Euboeici aucta, nomen apud Siculos a falsis, quod ibi Ζόγελος appellatum est, forma (Strab. VI, p. 163. Aliter Diod. IV, 85) adeptus est: quam post a Samia aliisque Ionibus, qui Medos fugientes ad Siciliam appulerunt, liberam mixtisque incolis restauratam Anaxilas, Rheginorum tyrannus, a patria sua Messeniam nuncupavit. Cf. Porpon. Prolegg. ad Thuc. P. I. Vol. II, p. 531. Zancho ab Anaxilae Ol. XXIX. captam scribit Pausan. II, 23. Refellit eum ex ratione temporum (cf. Diod. IX, 48.) et Anaxilum Ol. LXXVI. mortuum esse ostendit Spheerius de praenuntiis et uae uenient. Diarrh. VIII, p. 554. Duk. ad Thucyd. VI, 5. Nos Pausanias testimonium vindicamus in Prolegomenis.

97) Φυλάκεια τῆς Ἀραβίας] Nihil illo loco Pausanias VIII, 39, 2. de quo modo verba fecimus. Elysius δὲ, ait, τὴν Φυλάκεια Ἰωνίαν καὶ Φυλάκεια ἢ ἐξ αὐτῆς παρὰ Μιλτιάδου πατρὸς Ἀστυνοῦ ἀρχόν-
τος, δεύτερον δὲ τῆν τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἐν Χίονις Λάκων ἔλατο τὸ τρίτον.

98) Μιλτιάδης] cf. quae ad Ol. XXX, 1. s. a. 96. digutavimus.

99) Χίονις Λάκων] Afric. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40. Tres igitur stadii palmas a Clionide re-
portatas ex Africanis secunda efficiuntur. Quod vero Paus. III, 14. 3. eum quater stadia, ter dianolo Olympia vicisse dicit, hallucinatus esse videtur, nisi forte sic corrigere mavis: ἑνὶ τοῖς (Ὀλυμπιακοῖς) δι' ἑνὶ ἑλόντο κίαν, τῆς πρώτης πατρὸς δακίαν, ἐν δὲ οὐ λοναὶ ita ut forsitan quartam dianoli palmam hac ipsa Olympiade meruerit.

100) Κραυξίδος Κραυξάντος] Errore typographi aut calami Scaligeri victoria Crauxidae, quae is Ol. XXXIII. pertinet ex Paus. V, 8, 3, hic insculpta est. Praeterea autem Scaligeri interpretationem illius loci alia specta-
ria, ascribenda erat victoria ad Ol. XXVIII. cf. nos ad Ol. XXVIII. s. a. 85 et ad Ol. XXXIII. s. a. 109.

101) Ἀβδόρα ὑπὸ Τήλων] Scaliger secutus est Solinum, qui p. 35, 50. Abdera, inquit, Olympiae prima et trionica anno collapsam Clazomenii ex Asia ad marem faciem restituit, obliteratis quae praecedebant, secunda sine claudicant. Communiaverant totam cum Clazomeniis coloniae Abdera defensionem consilium Tui (Her. I, 168), unde proverbium: Ἀβδόρα καὶ Τήλων δυνάει. Cf. Strab. XIII, p. 443. Est autem verbum τῆλον, quo saepe ut Scaliger, non de prima sedificatione, sed, ut aenopis, de instauratione intelligendum: Abdera enim ab Hercule ante condita et ab Abdera, Erini filio (cf. Strab. Excerptis lib. VIII. lib. p. 228), denominata docet Apollod. II. et in marbre Farsenacio explicando auctor Corsia.

α. Κατὰ τινος τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐν Κορίνθῳ Κυνήλου τυραννίδος, ἔτιον τοῦ ὑπεριον τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου¹⁰³). τὴν πόλιν Ἀθήνα χρόνῳ ἰσημεριεύσαν καὶ ἰσχυρομένην οἱ Κλαυδονίται ἀνέκτισαν¹⁰⁴).

β.

γ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ἢ Σικελούς ἐκτίσθη¹⁰⁵).

δ.

Ο.Α. ΑΒ. Κρατῖνος Μεγαρέας στάδιον, ὅτε καὶ πυγμὴν Κομαῖος τρίτος ἀδελφῶν ἀγωνισάμενος νικᾷ¹⁰⁶).

α. Πιπτακὸς γόνυσι κατὰ τοὺτους τοὺς χρόνους¹⁰⁷). Ὀροσίπου τοῦ Ἀσπιδαιμο-

F. A. T. III. p. 52 sqq. De tempore institutione Abderae paxne constat cum Solino Eusebio: Is enim secundum versionem Hieron. chron. lib. II. p. 121 refert ad Ol. XXXI, 2. Psallian abduci Maū Ar- meniacā, Ol. XXXII, 2. Abderae restitutionem assignant. Cf. Herod. I, 168. et C. F. Hermann. „Verzeich- niss urkundlichen Geschichte von Abdera“ in Zimmernmann. Diarist. Scholast. ann. 1830. n. 63 sq. Causa, cur eadem ibi legatur (vid. ann. α.), in praesentia est, neglegentia editoris Mori, Scaligeri mentem non asse- cuti, qui quom in Theophrasti editione priore non exhibuisset nisi verba Ἀβδερὰ ἐπὶ Τῶν ἐκτίσθη, post melius datus, Solini verba, graeco translata apponeret margini, et in editione ipsa locum illorum occuparet. Mores autem quom prius alicui duxisse videretur, quicquid delere, eodem ibi edidit. Vid. Paup. Met. II, 2, 106. Scymn. Chl. p. 668. Steph. Byz. s. v. Ἀβδερὰ. Philostr. Heroic. III, 1. Icon. II, 25. Hygin. II, 20. Conditorem Timesiam Clasenonem, nos, et Herod. I, 168. Timesiam appellat Plac. de amic. milit. (VII. p. 296. Hettler. p. 374 Wyssch.) et Aelian. V. H. XII, 9. Cf. Schult. Spec. II. p. 32. n. 71., qui Teios, in Thracias profectus, Abderam ibi condidisse et primum urbis conditorem Timesiam s. Timesium et hertem coluisse Ol. LIX, 4. ex Herod. I. 1. et Strabon. XIV. p. 644 colligit.

102) κατὰ τινος τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐν Κορίνθῳ Κυνήλου τυραννίδος, ἔτιον τοῦ ὑπεριον τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου¹⁰³). τὴν πόλιν Ἀθήνα χρόνῳ ἰσημεριεύσαν καὶ ἰσχυρομένην οἱ Κλαυδονίται ἀνέκτισαν¹⁰⁴).

103) Τῶν ἐκτίσθη Ἀθήνα Scaliger transtulit verba Solini p. 35, quae acriscriptum ad Olymp. nostrae init. α. n. 101.

104) Κατὰ τὴν Σικελίαν! Duo extant de Selinonte condita veterum testimonia, quorum neutrum Scaliger amplecti esse videtur. Thucyd. enim (lib. VI. 4.) tradit, Megaresium, duxē Hyblae, rege Sicula, condidisse Megara Hyblaea, indeque CXXIV. annis post a Gelone, Syracusarum tyranno, motus esse. At qui Gelo, ut infra dicitur ad Ol. LXXII, 2, tunc Diodoro XI, 38. Syracusam occupat Ol. LXXIII, 4. Si igitur annos CXXIV. retro supputaveris, Hyblaea Megaresia condita esse invenies Ol. XII, 3. Quom vero Thucyd. I. 1. C. annos intercessisse inter Hyblaeorum et Selinontis initia tradat, ex Thucydide calculo Selinonte condita esse Ol. XXXVII, 2. Ad alium annum non ducit Diodorus I. XIII. c. 59, qui Selinontem Ol. XCII, 4. (coll. Xen. Hell. I, 1, 37) ab Hannibale Carthaginiensi eversum esse testatur, postquam CXXIII. annos steterit. Claver. Sic. antiqu. p. 227 in Diodori verbis τῶν ἐκτίσθη πρὸ τῶν ἐκτίσθη (ἐκτὶ loco οὐκ) XXXIV, 4. scribendum censet, ita ut Selinon Ol. XXXV, 1. condita videatur. Ubi vero ab Ol. XCII, 4 annos CXXIII. retro numeraveris, urbis illius primordia ex Diodori sententia in Ol. XXXII, 2. incidere intelliges. Quod utrum Scaliger Selinontem Ol. XXXI, 2. conditam apparet, nullo testimonio veterum nititur, ita ut dubitari vix queat, Scaligerum Diodori sententiam significare voluisse, et aberrante manu illa verba in Ol. XXXI, 2. interposita.

105) Κρατῖνος! Africani, ap. Euseb. chron. I, p. 40, ubi tamen πυγμὴν existit in textu Scaligeri. Hoc loco Scaliger reposuit, et confirmat eod. Annen. ap. Aucher. P. I. p. 287. Nunc tamen Anecdota graeca Parisina. Cramer Vol. II. p. 143. fidem facient, πυγμὴν legi etiam in Excerptis Casaubonianis, nec in textu Scaligeri. Euseb. excidisse, nisi errore typothetico. Comaeus ille laud dūle fait Cratini frater, Megaresia et ipse, cf. Krann. Olymp. p. 312.

106) Πιπτακὸς! Suidas s. v. Πιπτακὸς: αὐτὸς γόνυσι κατὰ τὴν 15' Ὀλομπιάδων. Quod vero Suidas γόνυσι scripsit, indicare videtur tempus natae Pittacis: Soudi enim Pittacus sec. Diogenem, Cyrenum Ol. XLII, ubi confectus nostrae ad annum I, et cum Phrynosae Olympiadem certamen singulare initit Ol. XXXVI. Pittacus enim Mitylenaeus, de Urb. sapientibus mox (Paus. X, 24, 1, Diog. vit. Pit. I. p. 19. Men. Euseb. Hieron. chron. lib. II. p. 124) quom adversus Lesbios, Achilliden regionem (Diogen.) et Sigeum (Suid.) vel universam Troadem (cf. Strab. XIII. p. 413) sibi tanquam iure hereditario vindicantem, bellum gereret Athe-

νίου ἀγωνιζομένου λυθὲν τὸ περιζώμα αἶτιον αὐτῷ ἦιτης (λύπης) ἰγέμετο, ἐξ οὗ καὶ νόμος ἐτέθη γυμνοῦς τρέχειν¹⁰⁷).

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΑΓ. Γένος Ἀάκων στάδιον¹⁰⁸). Προσιεῖδη παγκράτιον. Αὔδαμος Σουρακούσιος πρῶτος παγκράτιον ἵκισται κατὰ τινος, δε σταδίων ἑξαμέτρως τοῖς ἰαν. p. 315 b. τοῦ ποῦ, μόνος ἑκατοσίας παραθήσας ποιησάμενος. προσιεῖδη καὶ..... καὶ ἵκισται Κραῦλίδας Θεσσαλός¹⁰⁹).

α. Πύσανδρος Πύσανος, καὶ Ἀρισταίχιμος, Καμικεῖς ἀπὸ Ῥόδου, ὁ τῷ Ἡράκλειε ποιήσας ἐν βελίσις β, ἰγνωρίζετο¹¹⁰).

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΑΔ. Στάσις* Ἀθηναῖος στάδιον¹¹¹). Ἀπολυμπιάδ. ταύτην Ὀλυμπιάδα ἐντὶ Ἡλίων ἱδρῖον Πισαῖα, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν Πανταλίων ὁ Ὀμφαλίανος¹¹²).

α.

nissae, illis praefectus et altercant striaque fortasse cum Phrygiens pantostrata, Atheniensium dux, pugna singulari congressu, adversarium rē, quod clypeo abduxerat, cepit et trucidavit. Bellum ne sic quidem finem Pericles, a Mytilenais et Atheniensibus artem delectat, non armis, sed decreto dirimit, regionemque Achillidem et Sigam Atheniensibus adiudicavit. Cf. Strab. XIII. p. 412 seq. et Diog. Laert. I. I. Memorant Pittaci stratagemata Herod. I, 81, Plot. de maligna. Herod. p. 858 A. D., Schol. ad Aesch. Eum. v. 336, Polygus. Strateg. I. cp. 25., Festus a. v. iusticia. Cf. Hieronymus. I. I., Syncell. p. 191 ed. Venet. = p. 239 ed. Paris. Dind. Excerpti. Vatic. p. 21. p. 25. v. 17. p. 24. v. 26, Exc. de virtut. et vit. p. 82 ed. Dindorf. Iud. lib. V. cp. 6. Phrygiensem Syriens dixerunt appellat.

107) Ὀρεσιεῖδαν τοῦ Ἀσκαδομοῖτος? Refert hic Scaliger Schol. Hom. Min. et auctoris Etymol. Magni p. 220 ed. Lips. sententiam, quoniam ille ad H. XXIII. v. 683. πρώτος, αἶ, ἴδας ἴσ τοῖς καλοῦσι περιζώμα γέροντες περὶ τὰ αἰεῖα καὶ αἰεῖα ἀγωνίζεσθαι. Κατὰ δὲ τὴν τριμεσότητα καὶ δευτέρω Ὀλυμπιάδῃ Ὀρεσιεῖδαν τοῦ Ἀσκαδομοῖτος λυθὲν ἀγωνιζόμενον τὸ περιζώμα αὐτῶν αὐτῷ ἦιτης ἰγέμετο, ἐξ οὗ νόμος ἐτέθη γυμνοῦς τρέχειν. Sed de his veris iam satis dictum est ad Ol. XV. a. n. 40.

108) Γένος? African. ap. Euseb. xper. ley. I. p. 40. Text. Armen. secundum Aucheri versionem Γίλις indicat, sed Masi versio praebet Γένος.

109) προσιεῖδη παγκράτιον? Verba sunt Africani ap. Euseb. xper. ley. I. p. 40, ubi tamen pro μόνος, quod legitur, Scaliger recte restituit μόνος. Quod deinde ἰγνωρίζετος scriptum est, ex errore typographi ortum videtur: ἰγνωρίζετος enim praebet Exc. Cassin. sec. Casseri Aesch. graec. Paris. II. p. 143 et Scaliger ipse in Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 427 fm. Latentius potest προσιεῖδη καὶ verbo αἰεῖας esse explendum, docere poterat Scaligerum Pass. V. 8, 3. (cf. nos ad Ol. XXVIII. a. n. 85.) et quia docuit nos text. Armen. apud Aesch. I. I. Sed quod apud Africanum Ἡρακλίδας legitur pro Κραῦλίδας (sic quosque cod. Armen. ap. Aesch. I. p. 287.) et in nostro libro Κραῦλίδας pro Κραῦλίδας, quae nominis formae Passualiae auctoritate (V. 8, 3.) ipse in Nott. ad Graec. Euseb. p. 427a. comprobant Scaliger, typographi debet. Eundem Comis Natal. Mythol. p. 424. Cressidam appellat. De Lygdamide, cuius nomen cod. Armen. ap. Aesch. I. I. exhibet Vygantis, convenit cum Africanis Passualibus V. 8, 3, cuius sententiam a Scaligere male intellectam et ad Ol. XXVIII. falso relictam supra indicavimus: ex quo error etiam illud contra tenet certum docuit. Aesch. ad Lygdamide etiam historici quaedam ap. Sehn. p. 12.

110) Πύσανδρος? Testis Seiden a. v. Πύσανδρος: Πύσανος καὶ Ἀρισταίχιμος, Καμικεῖς ἀπὸ Ῥόδου (vid. Steph. Byz. a. v. Κάμικος).... καὶ τὴν μὲν αὐτῶν ἑλπίδων τοῖς ποικύλοις εἰζήχοντο καὶ ἠμύνησαν ἑαυτοῖς, τὴν δὲ καὶ Πύσανδρον κρησφύγετος· εἰ δὲ κατὰ τὴν ἰγ' Ὀλυμπιάδα ταύτην..... ποικύλοισι δὲ αὐτῶν Ἡρακλίδας ἐν βελίσις β. Clemens Al. Strom. VI. p. 628 B. Πύσανδρος nominat. Cf. F. H. Cist. F. H. Vol. I. Oxon. 1834. 4. p. 199. ad a. Chr. 647. De alio Pisanore, iuniori πρότε, qui Severi temporibus vivit, a Laranda oriundo, vid. Zosim. Hist. V. 29 aequae Suid. a. v. Πύσανδρος alt. hunc. et Νύκτωρ coll. Steph. Byz. a. v. Αἰσώπου. Agant de hoc altero Pisanoro Beya. Exc. I. ad Virg. Aen. lib. II. et Muehl. Doer. II. 475 seq. De Pisanoro Macrobbii Sat. V. 2, impostore, vid. Proleg.

111) Στάσις* Ἀθηναῖος? Testis African. ap. Euseb. xper. ley. I. p. 40. Quo loco non minus quam nostro Scaliger ad nomen Στάσις asteriscum apposuit, lacunae signum. Sed nihil deesse text. Armen. F. I. p. 287. Aesch. evincit, ubi tamen Stomus legitur.

112) Ἀσκαδομοῖτος, Ταύτης τῇ Ὀλ. Verba sunt Passan. VI. 23, 2. Pantolectem Naevius Pissidem (Piss aliter: Both. fragm. tragic. in Poet. scen. lat. T. V. l. p. 95 seq. not. 24.) nominat ap. Festum a. v. Pissidem. Cf. de eo etiam Strab. VIII. 4, 19.

β.
γ.
δ.

263., non 264. aenorum (vid. Lud. Ideler. *enchirid. chronol.* tom. I. p. 362.), annis 318.: annus erudit a. Chr. n. 581., in quem incassum incidit posterior, quo ipso celebrantur Iudi Pythici, semestre anni III. Olymp. XLIX. Vides igitur de coronis Pythia Ol. XLIX, 3 dari coepta inter se consentire Pausaniam et Marmoris auctorem. Verum Clistonius F. II. II. p. 195, qui in Chron. Paro, praesente Chaulidoro, hos legit numeros: *HHHJ(Δ)* II. I. e. 322., Damasias II. praeturae certaminisque coronarii institutionem Ol. XLVIII, 3 assignat, anno post bellum Cirrhaeum Simonide a. Simose archonte finitum V. expleto vel VI. incognito, Pythiades vero inde ab Ol. XLIX, 3 i. e. a secunda ludorum celebratione (Paus. et Euseb. testib.) computatas esse arbitrat. p. 195 seq. Quam sententiam Clistonius, aius suis in Chronico Paro numeris, nixus Eusebio, nixas denique Pindari Scholiastis etiam in Supplem. Vol. III, a. 1830. 4. Oxonii editi, p. 612 — 615. turtur, hoc tantum modo concedens Boeckhio Expl. Pind. tom. II. P. 2. p. 206., e Pausanias calcula rem aliter se habere. Cf. eisd. Vol. I. a. 1834. Oxon. 4. pp. 228 et 230 ad Ol. XLVIII, 3 et XLIX, 3. Assignatus igitur Ol. XLVIII, 3, quae in Ol. XLIX, 3, incidit, ac rursus Ol. XLIX, 3, quae ad Ol. XLVIII, 3 pertinet, tribus confudit doctissimus chronologus Pythiadem initium cum certamina coronarii institutione. Atque haec vetus confusio est. Reperio enim cum adeo apud Pindari Scholiastas, quorum verba non im-pense contemnat Boeckhian. Uterque enim sat potius communia utrique auctor de intervallo quodam verba facturus, eius intervalli nos, ut sibi persuasit cum Dodwellio l. I. p. 226. Boeckhian l. I., aenorum turbavit numerum, sed terminus altorum perperam definiit. Quam enim prius singulare animadvertere vellet hoc, inter instituta ab Eurylocho Thessalo Pythicum *ἀγῶνα ὑπερπύργου* et proximum huius certamina cele-brationem non, ut inter huius quasque ceteras ludorum commissiones, quadriennium, sed quinquennium (*πενταετία* ἡμετέρας) interesse: alterum illam Pythiorum celebrationem pro altera Pythiadem interpre-tans, tribuit sexto post deductos ludos pecuniarius annus, quod triennium erat secundae, quae quidem numerata est, Pythiad. Atque hoc ipsum quinquennale intervallum ubi ita, ut diximus, figur, licet obli-vione Boeckhio, rectissime se habet. Nimirum *δ' ἀγῶν*, ut ait Marm. Par. auctor ep. 38., *ἡ δὲ πενταετία* ἀπὸ τῶν λαμπρῶν, *ἴσθ' HHHJJJJJJ* i. e. annis 327. ante chorici epheum. Computas igitur anni 327. cum 263: fiet annus a. Chr. 590., cuius prius semestre posteriori Olymp. XLVII, 2, non 3, ut vult Boeckh., respondet. Hinc sequitur, ludos Pythicos ab Eurylocho positos excipi a constanti Boeckhio monstrata reliquorum Pythiadem regula, sive Ol. XLVII, 2, sive Ol. XLVII, 3 priori dimidia, quocum a. Chr. 590. posterioris semestre congruit, celebrari sunt. Sed illud nihil videtur verisimilius. Numeratur autem inde ab Ol. XLVII, 2 usque ad Pythiadem initium Ol. XLVIII, 3 anni quique.

Ut igitur, quae ad Pythiorum ludorum initia et progressus pertinent, breviter conspiciantur: cer-tamina citharedorum musica (errat enim Marm. Par. auctor, *ὑπερπύργου* scribens ep. 38.) peculiaris, e apo-lis, quae bello Cirrhae facta erant, Ol. XLVII, 2. Simonide a. Simose archonte instituta, Olympia XLVIII, 3, succedentem thibidemque certamine citharedico addita, indicataque tum eisdem, qui in Olympia ponebatur, praeter quadrigarum commissiones, tum paucorum quoque et longiori et repetito cursum cer-tamen speciales, omnium prima Pythias censeri vocarique solita est, postasteridia quoque lege tum demum, ni fallor, ab Amphictyosibus constituta. Cf. Paus. X, 7, 3 et Pind. Scholl. Secunda deinde Pythiae Ol. XLIX, 3 succedentur certamine abollis abregatae praesentis, coronarium dumtaxat et ceteri certamen sanctum est, archonte Athenis Damasias II. Quo ipso anno etiam VII sapientiae sec. Democritum Philereum et Eusebium appellati sunt. Neque enim vocantur Socratem, Periclemque Ol. XLVIII, 4 defunctum esse tradentem, quandoquidem cum e numero ludorum virorum discrete expungit Suidas s. v. *Ἰππίαρχος*, eoque rectius alii alium substituit. Haec ungue ad laudata Marm. Oxon. verba ante hoc fere quatuor annos scripsi, praeterquam illas Boeckhianae de Pythiadem initio dispositionis notitiam contraxeram.

115) *Γαλῆς* Teis Apollodorus in Chronica ap. Diog. I. 37 seq. Thaletem Olymp. XXXV, 1 natum esse. Constat enim cum Apollodoro Cyrillius ad. lat. l. p. 12 D. Hieronymus, Suidas s. v. *Γαλῆς* prior. Item. Nec multum abstant Mai Armeniaci p. 327 ad Olymp. XXXV, 3. Sed Soxi-cratis ap. Diog. I. 38 calculi tota cum Olympiade iuniorum faciunt. In Philagratum vero testimonio ap. Suid. l. I., quae Graecorum philosophorum princeps Olymp. VII. floruisse traditur, numerus 7 manifeste cor-ruptus est, in 5 ille, si fallor, e Taitian. er. ad. Gr. p. 144 et Clem. Alex. Strom. l. p. 302 A; 352 B. commendandus. Extendit vitam secundum Hieronymum et Socratem usque ad Olymp. LVIII, qui nu-meri etiam in Arnesenio Eusebii textu pre XLVIII. restituendi videntur. Cf. H. Ritter. Hist. phil. Ion. pag. 6 seq.

116) *Σφαῖρος* Sphaerus Lactaemonius auctor nullus fuit. De Sphaero Borythenita, qui C. fere Olympiadibus post Olympiadem hanc XXXV. inclauit, vid. Diog. Laert. VII. 177 seq. coll. Is. Ger. Voas. de Hist. Gr. ed. Lugd. Bat. a. 1851. 4. lib. I. cap. 10. p. 104. Sine dubio Scaliger, cum primum a. 1606. Lugd. Bat. Temporum Theaurum edere, huius anno hanc inscripserit verba: *Τετραεὶς Ἀσπιδόμορος ὑπερπύργου*, quae typotheta, aberrantibus ad studiorum nomen oculis, in *Σφαῖρος* *Ass. hyp.* corrupti. Cf. not. B. et not. 101. Sero V. D. turpissimum mendosum animadvertit, quod correcturus hanc margini exem-pli sui ampliori paulo appinxit notulam: „Τετραεὶς Ἀσπιδόμορος Ἀδελφὸς Βασιανῆς ὑπερπύργου,” quam priori illi cum deberet substituere, imprudens adiunxit Morus.

ΟΑ. ΑΖ. Φρόνων Ἀθηνῶν στάδιον, ὃς Πιπταχὸ μονομαχῶν ἀνῆλθῃ¹¹⁷).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΑΖ. Εὐρακλίδης Λάκων στάδιον, δρόμον καὶ πόλιν ἐπέθῃ παῖδιν δόξα. Ἰππο-
νόδης Λακεδαιμόνιος ποῖς πρῶτος πόλιν, ὃς διακλῶν μίαν, τὸς ἐξῆς πίνει
Ὀλυμπιάδας ἐνδράν πάλιν ἐνίσχρει. Πολυνείκης ἥλικος παῖς πρῶτος δρόμον¹¹⁸).

α. Στρεψόχορος Ἰωνικὸς ἰγνυῖθῃ¹¹⁹). Μίνερμος Ἀργυροῦδου Κολοσώνιος, ἢ
Σμικρῶνιος, ἢ Ἀσιτυπαῖος, ὃ ἐπέκλιν Ἀγνυσταῖδας ἰγνυσταῖδας ἰγνυῖθῃ¹²⁰).

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΑΗ. Ὀλυνθέως Λάκων στάδιον, προετίθῃ παῖδων πάνταθλος, καὶ ἡγωνίζαντο
τῷτε μόνον, ἐνίκῃ Εὐτελίδας Λακεδαιμόνιος παῖς¹²¹).

α.

β.

γ.

δ.

117) Τερταῖος Ἀργυροῦδου] Suidae verba sunt s. v. Τερταῖος, Ἀργυροῦδου, Ἀίμων (δῖον, γέ-
μαι vero Atheniensis ex Aphidias Attica: v. Plat. de Legg. I, p. 629 A. coll. Strab. VIII, 4, 10), ἢ Μιλέ-
σιος, Μεγαροῦς καὶ αὐτῆς: ὃν λόγος τοῖς μάλιστα χρηστέοντων πατριῶν Λακεδαιμονίους, καὶ πο-
λλοῦσι Μεγαροῦς ταύτῃ ἀναγομένης παῖδων. Ἰσὶ δὲ πολλοῖς, συγγενὸς τοῖς ἰσὶ αὐ-
δαῖς αὐτοῖς ἢ καὶ μακρότερος: ἡλικία γὰρ κατὰ τὴν ἰσὶ Ὀλυμπιάδα. Vid. veterum de Turtai aetate
testimonia expendentes Nic. Bach. in Call. Epbes. Tyr. Aplid. Asi Sami reliquis. Lips. a. 1831.
8. p. 40 seq. nott. 14. 15. 16., qui, quibus Pau. IV, 15, 1 bellum Messacicum secundum, Ol. XXIII, 4 et
Ol. XXVIII, 1, isdem Tyrtaei ἀρόν circumscribit terminis. Hanc qui Ol. XXXV. collocant, cum fore
Tyrtaei mortem poetas confusisse videntur. Ceterum Τέρταιος forma Attica est, Platoni probata, Τερ-
ταῖος vulgata et fortasse Dorica; vid. Bach. l. l. p. 37 not. 1. Cf. Prolegg.

118) Φρίνιος] African. ap. Euseb. xpo. ley. p. 40. De certamine singulari Phrysiacis cum Pittaco,
quo oculatus Phrynos, diximus ad Ol. XXXII, 1 a. n. 100.

119) Εὐρακλίδης] Testis Africanus ap. Euseb. xpo. ley. p. 40 de Euryclide, qui tamen et in
Graeco et in Armen. textu Εὐρακλίδης appellatur forma magis Dorica; de Hippothene et Polynece
peracter eodem Afric. l. l. etiam Pau. V, 8, 3, qui de priori illo etiam in lib. III, 15, 5, et III, 13, 7
consensu est.

120) Στρεψόχορος] Auctor Suidas s. v. Στρεψόχορος Εὐρακλίδῃ ἢ Εὐρακλίδῃ, ὃς δὲ ἄλλος Εὐρακλίδῃ,
ἢ Ὑτίου, ἢ (cf. Welcker. in Isid. Annot. Paedag. et Philol. tom. IX. fasc. II. p. 138 seqq.) Ἡρακλίδῃ
καὶ πόλιος ἱσχυρὸς τῆς Σπάρτης, ὃς δὲ ἄνδρ Μεγαροῦς τῆς ἐν Τυλῷ. . . τοῖς δὲ χρόνους ἢ νεώτερος
Ἀλακῶν τοῦ ἰσχυροῦ, ἢ τῆς ἰσὶ Ὀλυμπιάδας νεώτερος. Ἰταλῶνται δὲ ἢ τῆς νε. ἀκρόθῃ δὲ Στρεψ-
χορος, ὃς νεώτερος ἀκρόθῃ χρόν ἰσχυρῶν, ἢ τῶν πρότερον Τυλῶς ἰσχυρῶν. Cyrill. adv. Iud. l. 1.
p. 12 D. E. et Hieronymus Stesichorum Olymp. XLII, 1, Mai vero Armeniata Ol. XLIII, 1 incla-
ruisse testantur. Mortem eius Hieronymus Ol. LV, 1, Eusebius autem Armen. e. Syacil. p. 239 C.
Ol. LV, 3 assignat. Lucian. Macrob. 25. Tox. III. p. 228 Reitz. Stesichoro 85. ritae aetas tribuit. Hanc
qui fragmenta Stesichori coniecit, Otton. Fr. Kleinias Berol. a. 1828. 8. p. 7. Stesichorum Ol. XXXIII, 4
natum, Ol. XLII, 1 cognatum, Ol. LV, 1 mortuum ponit. Cf. Welcker. l. l., ubi casum libri Kleiniani
agit, p. 134. De Stesichoro, qui hic in Mar. Par. ep. 51. et ep. 74. occurrit, discedit a Kleinio p. 7.
Welcker. l. l. — Ceterum Tisias nomen in Stesichorum eodem lege deflexum est, qua Simenides Men-
ceris, Tysias Theophrasti, Ioannes Patriarcha Chrysostomi cognomen accepit. Vid. Fr. G. Sturz. de
nom. Gr. Prol. VII. p. 6 coll. Welcker. l. l. p. 150.

121) Μίνερμος] Testis Suid. s. v. Μίνερμος. Pro Ἀγνυσταῖδας Nic. Bach. Minern. Reliqq.
a. 1826. Lips. 8. p. 7 coll. not. 1. scribit Ἀγνυσταῖδας, quod cognomen ad artem poeticam sive musicam,
quam aut ipse aut universa eius familia exercebat, referendum esse perspexit idem Vir Doctus in Call.
Tyr. Asi Reliqq. p. 5. Cf. de hac more apud vetores nomina parentum e filiorum virtutibus confingendi
Welcker ad. Schwenck. p. 330 not. item in Mus. Rhén. a. 1833. p. 396.

122) Ὀλυνθέως Λάκων] Verba sunt Africani ap. Eas. xpo. ley. p. 40, ubi quod et in Graeco et in
Armen. textu legitur Εὐτελίδας, recte in δ' Εὐτελίδας correctum videntur Stallger. Cf. eius Not. in Graec.
Euseb. p. 427 b. Passimias, qui correctionis fundus est, non solum Eteclidas virtutem quinquaginta puero-

ΟΛ. ΑΘ. Ἴνυλος Λάκων στάδιον¹²³).

α. ΔΡΑΚΙΣΤΗ¹²⁴). Δράκων τοὺς νόμους ἔδωκε τοῖς Ἀθηναίοις γηραιὸς ὢν¹²⁵).
Περικλῆς, Κνύφιου πατρὸς ἀποθανόντος, τὴν Κορυθαίαν ἀρχὴν διεύξατο¹²⁶).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. Μ. Ὀκινθεὺς στάδιον τὸ δευτερον¹²⁷).

α. Στρογάνης ὁ Κολοκάσιος ἐγεννήθη¹²⁸).

β.

p. 316 a.

rem partam, sed etiam alteram ex palaestra puerili ab eodem eadem Olympiade reportatam commemorat, simul pervertuntur eius effigiem Olympiade extractam fuisse affirmant.

123) Ἴνυλος] Sic huius Olympiadis victricem appellat African. ap. Euseb. *χρον. λογ.* p. 40. 'Πι-
φύλαος' scribitur in cod. Aen. et in Cram. Anecd. Gr. Paris. Vol. II. Oxon. a. 1839. s. p. 144. Nona
scriptura probatur B. G. Nieböhrio in Scriptt. hist. et phil. min. collect. I. p. 216. Od. Macler. Dorr. II.
p. 401. Ἴνυλος commendat.

124) Δράκων] Dracontem hoc anno archontem fuisse, et ex eo collegit Scaliger, quod eodem leges
Atheniensibus tulisse ferunt, et ex Pass. IX, 36, 4.

125) Δράκων τῶς νόμ.] Hinc ad verbum tradit Suid. s. v. Δράκων item. I. cum Hesych. Miles.
s. v. Δράκων. Eodem hoc anno Dracontem floruisse, processit Taitien. adv. Graec. p. 140 seq. scribit
Clem. Alex. Strom. I. p. 309 B. Consentit Hieronymus, a quo psaltem deducunt Armeniaci, quorum
editio Mediolanensis Ol. XXXIX, 4. Veneta autem Ol. XL, 1. Dracontis zomen ascriptum habet. Tacticae,
qui Chil. V, 850 isser Dracontis et Solonis leges (Ol. XLVI, 3) septentimum intercessisse prodit, septem
Olympiades intelligi voluisse videtur. Sed numerus Didori ap. Ulp. ad Demosth. or. adv. Timocrat. p. 243
B, quippe qui Dracontem XLVII. annis ante Solonem fuisse indicent, sane recte habere non posse intelli-
gitur. Vid. Clut. F. H. I. p. 213. Cf. de Dracontis διαρῆς, non νόμος (Ach. V. H. VIII, 10; Eryn. M.
s. v. Θρακοστῆς), praeter Jo. Meurs. in Solone et Arg. Menag. ad Diog. I, 53, imprimis C. F. Schoe-
mann. Antiquit. iur. publ. Gr. p. 170 seq.

126) Περικλῆς] Quodsi Perikles et Sosicratis ap. Diog. I, 95 calculus, quos secutus est Scaliger,
Ol. XLVIII, 4 mortem obit, anno tyrannidis aut quadragesimo aut quadragesimo primo — hoc enim ad-
dendum reliquimus in Sacerii verbis I, 98 ἀνταρῶντος ἔτι τριτηνῶντος — gubernacula demissionis Ol.
XXXIX, 1 aut Ol. XXXVIII, 4 accepit necesse est. Diogenes I, 98 eum floruisse ascriptum Olymp.
XXXVIII, accedente Suida s. v. Περικλῆς. Hieronymus vero Perikles auspicio Ol. XXXVIII, 1 assignat;
a quo unius anni prochronismo discrepat Mali Armeniaci. De Aristoteli Rep. V, 12 testamur, qui Peri-
kles XLIV. imperii annos ascribit, vid. not. nostr. n. 93. coll. Clut. F. H. I. p. 210 ad a. Chr. 635.
127) Ὀκινθεὺς στάδιον] Testis African. apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 40. Perperam cod. Armen. apud
Auch. I. p. 289 Olynthes exhibet.

128) Στρογάνης] Auctor Apollodor. apud Clem. Alex. Strom. I, 301 C. D. (cf. Apollod. fragm.
ed. Heyn. p. 1089). Ἀπολλόδορος δὲ αὐτὸν τῶν τεσσάρων ἐστὶν Ὀκινθεὺς (τῶν δ' Ὀκινθεὺς legendum
cum citat H. Ritter, ap. C. G. Krueger. ad Clut. F. H. II. p. 13) γινώσκοντων παρατηρήσεων ὅτι αὐτὸν
Δράκων τε καὶ Κίμων ἔπεισαν. Cum Apollodoro convenit de tempore Xenophanis natali Sexto Empiricus
advers. Mathem. I, 12. p. 270 Falt. Ipse tamen Xenophanes alium autem natalem significat apud Diogen.
Laert. IX, 18. (Fr. 7. ap. Th. Bergk. Poët. Lyr. Gr. Lips. a. 1843. & p. 359), ubi vitae suae vicissitu-
dines enarrans:

Ἦδ' ὃν ἐντὶ τ' ἴσας, ἰσὺς, ἰσὺς, καὶ ἰσὺς ἰσὺς
Ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς
Ἐξ ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς
ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς ἰσὺς

Numerat igitur a natali suo Olympiades XXIII., ita ut, si Ol. LX, 1, quo anno cum floruisse testatur Laert.
IX, 20, distinctio illa scribitur, Ol. XXXVII. contra fuerit. Vid. Scal. in Animadv. p. 96 b. De tempore, quo-
cumque vitam protraxerit, cum Apollodoro convenit Pseudo-Orig. in Philosoph. *ἵνα Κίμων δόξαιεν*, discre-
pant autem magnopere ab eius ratione Timaeus ap. Clem. Al. Strom. I, p. 301 C., Athen. II. p. 54 E.,
Plut. Apephlegm. p. 175 B. C. totum. H. ed. G. Xylas, qui eum etiam libelli Persici temporibus et Hie-
rocle imperante vixisse scribitur. Vid. I. M. Schell. Appar. Fasc. II. p. 35 seq. not. 77. coll. Clut.
F. H. II. ad a. Chr. 538. 527. 477. Fuit autem Xenophanes secundum Diog. IX, 18. Dexti s. v.
Lucian. Macroch. cap. 20.) Dexti, secundum Apollodorem (ap. Diog. I, 1.) Orthomenis filius. Quo iure
eum Hieronym. ad Ol. LX, 4 et Syncell. p. 238 B. praesentem Eusebio (Mol. Armen. p. 334 ad Ol. LX, 4)
tragediarum scriptorem dicere poterint, Scal. Animadv. ad Euseb. p. 96 b. se necesse profutur.
Lucem huic loco attulit Welck. Epist. ad Trill. Anachyl. p. 244 de dea. satyr. Xenophani tragicodis tri-
buens lyricam, qualem scriptum imprimis Pindarus et Simonides fecerunt. Idem paterem proos in Mus.
Rhen. a. 1834. p. 239 seq. citans Byes Rhodius videlicet Vir Summus. Cf. Proleg. De flore Xenopha-
nis vid. not. nostr. ad Ol. LX, 1 s. 212.

γ. *Δίωπος κατά τινος γράμμι τὰ αὐτῷ συμβάντα ἐν δολοῖς ἐν βιβλίῳ β'*¹²⁹).

Ο.Α. ΜΑ. Κλωνίδας ὁ Θηβαῖος στάδιον. Προσέτιθη παίδων πυγμῇ, καὶ ἐνίκα Φιλίππου παῖς Σωβαρίτης¹³⁰).

α. Βάσιτος *Λακεδαιμόνιος Κυρήνη ἐν Λιβύῃ κτιζῶν*¹³¹).

β. ΗΝΙΟΧΙΔΗΣ¹³²). Ταρκύνιος Πρίσκος τὴν Ῥώμης βασιλίαν παρέλαβεν¹³³).

γ.

δ.

Ο.Α. ΜΒ. Λυκαῖος Λάκων στάδιον¹³⁴).

α. Σαπυῶ καὶ Ἦρωνα αἱ ποιήτρια ἔγνωσαν¹³⁵). Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος Μελίγχερον τὸν Μιτυληναῖον τύραννον ἐνίκα¹³⁶).

129) *Δίωπος κατά τινος*] Nitzsch Scaliger his Suidae verbis: *Δίωπος, Ἰάριος, ἡ Σοβαρίτης ... διότι καὶ διὰ Κρόνου καλεῖται, τοῖς χρόνοις πρὸ Περσέως, ἡ μυστικός* (sic Scalig. pro *μυστὸν* in scribendum docet in Animadv. ad Euseb. p. 92 b. seq.) *τῆς μ' Ὀλημυαδὸς ἔργου τὰ ἐν δολοῖς αὐτῷ συμβάντα ἐν βιβλίῳ β'.* Eum Diog. I, 72 Ol. LII. floruisse scribit, Ptolemaeus vero Sol. cap. 28. cum Solone comparat. Addit Suidas: *ἐν γὰρ δολοῖς (quod tunc) ἄλλως ἀναλεῖσθαι τὰ αὐτῶν καταπορεύοντα ἀπὸ τῶν Φωιδρίδων καλεῖται πατρῶν, κατὰ τὴν δὲ Ὀλημυαδὰ.* Ac profecto Ol. LIV. 1. Λακωνικὴ, fabularum inventorem, a Delphis interfectum esse tradit Euseb. Mai. Armen. p. 332 et Hieronymus. Scaliger in Animadv. ad Euseb. p. 92 b., Eusebio non minus, quam Suidae fide derogata, Λακωνικὴν a Delphis interfectum esse negat, propterea quod, eodem Suida nocturne, Ol. XI, 3 chartis mandatum habuisset quidquid sibi contigisset, dum Delphis esset. Quam discrepantiam ita tollere vult Corsin. Fast. Att. III. p. 93, ut Λακωνικὴ Ol. LIV. iterumque Ol. LIV. Delphis commemorat, eoque, postquam priori Olympiade artus atque insidias Ptolemaei (v. Phaeodr. Fab. I, 2) fabulae coeuvicia insectatus esset, Ol. LIV. octiduum esse dicere. Cf. Fabric. Bibl. Graec. I, p. 391. Graeculi Alexandri ap. Phot. 252. tridentis ὡς *Δίωπος ἀντιφύλαξ ἐν δολοῖς ἀνέβηται καὶ συνέλαβε τοὺς Ἑλλήνας καὶ Ὀλημυαδὸς* negare sinit.

130) *Κλωνίδης*] Cleonidem Thebanum Ol. XLII. stadio vicisse auctor est Dionys. Ant. Rom. III. p. 184. African. apud Euseb. xxv. l. p. 40 cum Cleondam appellat, Armen. vero Euseb. cod. ap. Aucher. l. p. 289. Cleonethum. — De Philetae victoria aucte Ptolemaei V, 8, 3. Sed African. apud Euseb. l. l. cum nominat Φιλίππου ἀντιφύλαξ, qui Σωβαρίτης restituit in Nott. ad Graec. Euseb. p. 427 b. Correctionem Scaligeri tunc confirmat cod. Armen.

131) Βάσιτος *Λακεδαιμόνιος*] Testis Solinus p. 79 hist. ed. Basil. a. 1543. (37, 44) *Maior Syrtis orientali oppidum, Cyrenae vocant, quod Battas Lacedaemoneus Olympiade quinta et quadragesima, rege Martio rex Romanus iuvante, anno post Troiam captam quingentesimo octogesimo sorte condidit. Sed numerum Olympiadem recte esse habere non posse demonstravit Peter Olivarus Valentini, qui haec adscripsit: Battas quando Solinus dicit Cyrenam condidit post Troiam captam anno DLXXXVII, alii ad eo discedunt. Nam constat ex Dionysio (Antiq. Rom. I. p. 57, p. 60, II. p. 78) post erutum Ilium anno CCCCXXXII. fulius Romanum condidit: ut urbe vero condita usque ad obitum Aesul regis anni sunt ferme CXXXVII. Sunt itaque annis CCCCXXXII. et CXXXVII. fuit anni DLXXXVII. qui numerus ad Cyrenarum initium referendus est. Solini itaque numerus ad completum urbem illius constructionem rectus esset, si sic legatur: Olympiade XLI. rege Martio rex Romanus iuvante, anno post Troiam captam DLXXXVII. Sic profecto Scaligerum verba Solini scripta legisse apparet ex eius Animadv. ad Euseb. p. 73 a. et 83 b. Vid. tamen Salmasii Exercitt. Pina. I. p. 348 extr. et p. 349. Aliter tempus Cyrenae conditae tradit Theophrast. Hist. Plant. lib. VI, 3, 3, qui Olymp. LXXV. ante Sinuoida (Ol. CXVII, 2) praeteram Cyrenae initia ponit. Deuocis igitur ad Ol. XLII, 2. Cōstruit cum Theophrasto Plinius, qui N. H. XIX, 3 a. U. c. CXLIII. Cyrenae conditam scribit, l. c. secundum aerem, quam ille auctor sequitur (vid. Ideler Chron. II. p. 165). Varroianum a. 611. a. Chr. a. Ol. XLII, 2. Hieronymus Cyrenam in Libya primum conditam ait anno Abrahamae. 679. (Mai. Armen. a. A. 683. coll. Syn. p. 162 A.). Theophrastum autem Battii auspicio eo dedecant celosum et diversorum historicorum fide max Olymp. V, 3 (Mai. Armen. Ol. V, 2 una cum Syn. p. 212 C. pro Theracis pergeram Thebanos somniant), mox, accontentus Euseb. Arm. Mai. p. 327 et Syn. 213 C., Ol. XXXVII, 2 assignat. — De Battio ipso, qui proprie Aristoteles, ed. Herod. IV, 155, Diog. Excerpt. Vatic. ap. L. Dindorf. vol. III. p. 15 cum A. Mall. notis, Schol. Pind. Pyth. IV, 1, Tetzsch. Chib. VI, 345.*

132) *Ηνιοχίδης*] Praeterea Athenis eodem anno gessisse Heniochidem, quo gubernacula regni ad Tarquision Priscum pervenerant, tradit Dionys. Hal. Antiq. Rom. III. p. 184.

133) *Σωβαρίτης*] ex auctoritate Dionysii loco modo laudato.

134) *Λυκαῖος Λάκων*] testatur African. apud Euseb. xxv. l. p. 40.

135) *Σαπυῶ καὶ Ἦρωνα*] Scaliger sequitur Suidam a. γ. *Σαπυῶ, γυνὴ κατὰ τὴν μὲν Ὀλημυαδὰ, ὅτε καὶ Ἀλέκας ἦν, καὶ Σαπυῶρος καὶ Πιττακός.* Idem a. γ. *Ἦρωνα* Erinnam ἀνέχονταν Σαπυῶν appellat. Cf. Preleg.

136) *Πιττακός*] Suidas a. γ. *Πιττακός· καὶ τῇ μὲν, inquit, Ὀλημυαδὶ Μελίγχερον τὸν τύραννον*

- β.
γ. *Ἀναξιμανδρος Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγενήθη*¹³⁶).
δ.

Ο.Α. ΜΓ. *Κλέων Ἐπιδάειρος στάδιον*¹³⁷).

- α.
β. *Περὶ τῆς Ἀχιλλεύιδος (log. Ἀχιλλεύιδος) χώρας μαχομένην Ἀθηναίων καὶ Μιτυληναίων Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν στρατηγῶν συνόψας μονομαχίᾳ πρὸς Φρύωνα στρατηγὸν Ἀθηναίων παγκρατιστὴν Ὀλυμπιονίκην καὶ δίκτυον ἔχων ἐπὶ τὴν δαυίδα λαθραῖως περιελαβε τὸν Φρύωνα, καὶ κτείνας αὐτὸν περιέσσωε τὸ χωρίον*¹³⁸).

- γ.
δ.

Ο.Α. ΜΔ. *Γέλων Λέων στάδιον*¹³⁹).

- α.
β.
γ.
δ.

Ο.Α. ΜΕ. *Ἀντικράτης Ἐπιδάειρος στάδιον*¹⁴⁰).

- α. *Τὸ Κυλαίνιον ὄρος*¹⁴¹). *Καρύρινα κατὰ Σικελίαν ἐκτίθη*¹⁴²). *Οἱ Φαιακίς*

Μιτλένης ἀντίκ. Seal. ex conjectura, ut videtur, dedit Μιλέγγρον, cum Alcæus (v. A. Matth. Lips. a. 1827. fr. VI. VII. coll. p. 1 et Bœstl. Epist. Phil. vert. Lessop. ed. Lips. p. 168) ap. Nepheast. Euseb. ed. Corn. de Pasw. p. 46, Diogenes Laert. I. 74, Suidas I. I. Μιλέγγρον, Strabo. XIII. p. 412 *Μυγαλόντες* vocantur. Pro Megalagyro Strabeni Μιλέγγρον restituit Simson. Chron. ad Ol. XLII, 1. Hac Olympiade floruisse Pitacum tradit una cum Diog. I. 79. Cyrill. adv. Iulian. p. 12 D.

136) *Ἀναξιμανδρος* Scaliger calculos indicat Apollodori: δὲ καὶ φησιν αὐτὸν (coll. *Ἀναξιμανδρος*) ἐν ταῖς χρυσταῖς τῷ δακτύλῳ ἔχει τῆς παντοκτοῦς ὁδοῦς Ὀλυμπιάδος (τῶν οὐκ ἐξήκοντα τισάων, καὶ μὲν ἄλλων τελευτῶν, ἀπαρτομένων καὶ μάλιστα κατὰ Ἰδανικαίτην τὸν Σάμω τέκνοντι ap. Diog. II, 2. Cf. Apollodori. frga. ap. Hejn. p. 1090. Ergo si Ol. LVIII. anno 2. actalis sexagesimum quartum aut quintum agebat Alexander, Ol. XLII, 2 aut 3 natus fuerit. Secundo statuit Schultz I. I. Specim. I. p. 13. not. 32, post mutata sententia Sp. II. p. 26. not. 48 corrigi ἰμωστὴς pro παντοκτοῦς et ἰδανικαίτην pro ἐξήκοντα, notanteque Anaxim. Ol. XLIX, 4 assignat. Flerunt Alexander secundum Cyrillum adv. Iulian. lib. I. p. 30 init. circa Ol. L., secundum Euseb. Hieronym. Ol. LI, 2. (Mal. Armea. p. 331 Ol. LI, 4.)

137) *Κλέων Ἐπιδάειρος* Cf. African. apud Euseb. xpo. I. p. 40.

138) *Περὶ τῆς Ἀχιλλεύιδος* Verba sumit Scaliger ex Diog. Laert. lib. I. 74, tempus vero certissimi assignavit ex Hieronymi calculis chron. lib. II. p. 124, qui Ol. XLIII, 2 (Ol. XLIII, 3 Mal. Armea.) commissionem esse tradit. Cæterum cf. nostra ad Ol. XXXII, I. s. a. 106.

139) *Γέλων Λέων* Verba sunt Africani ap. Euseb. xpo. I. p. 40.

140) *Ἀντικράτης Ἐπιδάειρος* Africani testatur ap. Euseb. I. I.

141) *Τὸ Κυλαίνιον ὄρος* Nullibi tempus discrete definitur, quo piaculum Cylosium commissum sit, quævis veteres eorumque eius mentionem faciunt. Examinemus igitur testimonia, quæ appareat, cur Scaliger in hanc ætatem retulerit. Suidas s. v. *Κυλαίνιον ὄρος* ἀπὸ Κυλαίνων, ὅν κυροτῶντα (αὐτὸς οὐκ ἔστιν ἀνεπισημασμένος αὐτὸν εἰς τὴν Μυγαλὴν (sic enim pro *Μυγαλὴν* scribendum esse patet) Ἀθηναῖοι ἀφαινοῦν. Primum ex Theop. I. 126 coll. Herod. V. 71 et Plutarch. vita Solon. cp. 12 apparet, secus illud in undecim Olympiades, quæ sunt inde ab Ol. XXXV. usque ad Ol. XLVI., necessario referendum esse. Cylon enim Ol. XXXV. diis coronam ex Iodi Olympicis retulit, secundum Afric. apud Euseb. ad Ol. I. Theophrastus autem (I. I.) Cylonem tradit oraculo Delphico admonitum eoque etiam fiducia, quæ in Iodi Olympicis victoriam reportasset (cf. Herod. I. I.), alium occupasse arcem, post custodia arcis auctem archontibus, quorum Epocypum Megaclem appellat Phit. Sol. vit. 12, ab Atheniensibus commissam ipsam quidem cum fratre adfugisse, cæteros vero eius socios vel fame commotos esse vel ad armis artis supplices conarsus indeque abductos æcherie interfectos esse. Plutarchus vero I. I. urbes non iam dudum piaculo Cylosio agitatione fuisse scribit, quoniam Epimenides ab insula Creta acutus Athenas intravit, quam urbem illustrationem licet Suidas s. v. *Ἐπομινίδης* in Ol. XLIV. conferat, Scaliger, docet Laertio Diogene vit. Epimen. lib. I. 110, Ol. XLVI. assignat. Sed ut Scaliger piaculum ipsam in Ol. XLV. referret, auctor ei existit Herod. V. 71, qui postquam de tyrannide a Cylois affectata disseruit, hæc subiungit: ταῦτα καὶ τῆς Παιονιστρῶν ἡλικίας ἔγενετο. Atque Paistratus a Tasiati et Clementis sententia Ol. L. Athenas dominabatur: quo tempore ut cum ætatis anno XXXVI. episc. sumaria, Ol. XLV. annus circiter XVI. attigerat æquum τῶν ἡλικιῶν, quæ ab anno XVIII. incipit, erat æquetum. Sed ista incerta sunt.

β.
γ.
δ.

Ο.Α. Μζ. Χρυσόμαζος Ἀδών στάδιον, καὶ Πολυμήστωρ Μιλήσιος παίδων στάδιον,
ὡς αἰολῶν λαγῶν κατάλαβι¹⁴⁰).
α. Ἐπιμενίδης τὰς Ἀθήνας καθείκει¹⁴¹). Ζενοφάνης ὁ Κολοφωνίος εἰς Ἑλλάδα
ἀπαδήμας¹⁴²).

Gr. IV, 4 p. 443 ed. Bat. Lugd. et de Philosoph. sectis 6, 6. Vossio in universum quidem astipulatur Fr. Guill. Sturz. in Pherec. Frasin. ed. alt. Lips. a. 1824. 8. p. 3, sed de Eustathii loco ad Od. o', p. 1767, 17. ed. Rom., quo et ipso ὁ Βάδρος rescribit Vossius pro ὁ Βαδελῶνας, probabilius profert. Septem sapientibus annoverant novelli uti ap. Suidam, ita ap. Clem. Alex. Strom. l. p. 299 D. chronologi. Flisruit sec. Eusebium, a quo tamen perperam historicus appellatur, Olymp. LX, 2 (Mal. Armeniac. Ol. LX, 1), ex auct. chron. Pasch. ed. Bosn. p. 269 — p. 144 A. ed. Paris, qui et ipse philosophum cum rerum scriptore confudit (cf. Sturz. l. l. §. 4. p. 13 §. 10. p. 56 seq., ubi etiam alios in eodem errore versantes ostendit), Ol. LVII, deique ex Diogene Laërtio l. 121 et Cyrill. adr. bal. l. 13 A. Ol. LIX. Primus philosophum pedestri oratione librum scripsit. Vid. Suid. l. l., Pto. N. H. VII, 57, Apulei. Florid. p. 351 seq. ed. Elmsl., laud. Origg. l. 37, Strab. l. p. 18 A. B. coll. Sturz. §. 4. p. 11 seq. Andro Ephesius apud Laërt. l. 119 perperam duos facit Syrios Pherecydes, astrologum alterum, alterum theologum, Badrys filium, qui Pythagorae dedisse operam scribit cum Eusebio. Erastosthenes vero usum tantum posuit Pherecydem Syrium philosophum eoque recte a Pherecyde Atheisatit, genealogiarum scriptore, (Vid. Diogen. Archaeol. l. 13 Syll. coll. Sturz. §. 10, p. 58 seq.) ducensit, qui sec. Strab. l. c. et Porphyrium apud Suid. s. v. Φερειδῆς Ἀδωνῆος Syrio fuit aetate posterior, secundam alios, exiguae fidei testes, (ap. Suid. l. l.) prior. Caetera de Pherecydis Syri aetate testimonia diligenter collegit Sturz. l. l. §. 2. p. 69 seq. Addit Suidas tertium Pherecydem Lerium, qui tamen idem est atque Atheniensis sec. Voss. Hist. Graec. IV. cp. 4. p. 443, cui astipulatur Sturz. l. l. p. 57 seq. §. 10. et Clint. P. H. II. Append. XXI. n. 17. p. 383 Kr.

140) Χρυσόμαζος] Testator Africanus. ap. Euseb. xpor. log. p. 40, ubi tamen quod legitur Χρυσόμαζος ex errore typographi ortum videtur pro Χρυσόμαζος, uti et ipse hoc loco edidit Scal., et in Aeneid. Fr. Vol. II. p. 144. Cuiusmodi. Parum tamen ille probasse videtur istam sonantem formam, quod quidem cum in Ὀλυμπιακῶν ἀγωνισμῶν libello nostro (Thes. tesupp. p. 349) antea cum Χρυσόμαζος mutatis, quam scriptoribus, etiam per se acia prohibent, testis Arrianus, apud Aech. P. l. p. 389 verum esse evincit. Verbo hic commemoranda est conjectura Corsini, qui quam Ol. XXXVI. apud Antig. quidem Carystium Mirabil. cp. 133. Arysantem, apud Africanum vero Phrysaem stadio victorem perscriptum invenisset: aut in Antigoni textu Ol. XXXVI. in XLVI. deflectendam et Arysantem sonum pro Χρυσόμαζος Africano resistentem putavit, aut apud Antigonom et Ol. XLVI. et Chrysamaxonem reponendum censuit, Dissert. Agon. p. 124 et Fast. Att. l. p. 328 seq. An fortasse hic οὐκ ἀντιόχης audit Ἀντιόχης ὁ Χρυσόμαζος ἄγων; Cf. ad Ol. CCXC. not. 1420. et ad Ol. CCXXVII. not. 1512. — Stadii inter paucos victorem Scalliger in Eusebii codice (cf. Gram. Aeneid. Par. Vol. II. p. 144 cum text. Ann. ap. Aech. l. p. 289) Pelymestoris nomine insignitum reperit. Quam scripturam ille quidem in hac nostra Olympiadem Hecastionem servavit, in Africanum autem catalogo Ἑλλ. Ol. p. 40 in Πάλαμπεδον mutavit et Solino p. 15, 11. Hecastionem, a Bacchi fide, vulgatum de eo historiolum praefixe sic narrat: Polymestor Milesius puer quem a matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est, et ab id statim productus a gregis domino Olympiade sexta et quadragesima, ad Bacchus aucter est, victor in stadio meruit coronam.

141) Ἐπιμενίδης] Scilicet secutus est Diogen. Laërt. l. 110, qui, uti §. (Ἐπιμενίδης), ait, ἡδὺς Ὀλυμπιακῶν τετρακοσῶν τῶν δευτέρων αὐτῶν τῶν ἡδὺν. Discrepat Suidas, qui a. v. Ἐπιμενίδης Epim-nidem Phacriti (Phacriti? Diog. l. 109 coll. Car. Fr. Heinrich. Epimenid. Cretena. Lips. a. 1801. 8. p. 12 seq.) aut Domadia aut Agiasarchi (Agasarchi? Diog. l. l.) filium, Cretensem Phacriti originem assignat Strab. X, 330, 30, Pto. Solon. 12, Thest. Chil. V, 18, 629) Athenas istrasse testatur Ol. XLIV. Hieronymus ad Ol. XLVII, 2: Epimenides Athenas subvertit (pro quo quidem quibus nota historia, emanavit supponere: vid. Scal. Anisader. ad Eas. p. 67 h. seq.), nec minus mire Euseb. Armen. ed. Med. ad Ol. XLVII, 1: Epimenides Athenas destruxit. Utrumque igitur et Hieronymus et interpretum Armenicum decepti verbi Eusebiani ΚΑΘΑΙΡΕΙ accensus, quod illi non κατέργη, sed καθάρει pronuntiasse videtur. Talian. oral. ad Grac. cp. 62. p. 136 ingenti proclatissimo Epimenidem iuter cu referit, qui Homerum aetate antecesserit. De Platone testimonio, qui Iustrationem illam ab Epimenide actam decemto ante Persica contingere dicit, cf. Corsini F. A. Tom. II. p. 72 seq. et Fabric. Bibl. Gr. l. lib. l. cp. VI. p. 2. 34. De Iustratione ipsa vid. Pto. Solon. cap. 12. coll. not. astr. ad Ol. XLVII.

142) Ζενοφάνης] Xenophanes ipse apud Diog. Laërt. IX, 19 testatur, esse patria Colophone relictia anno aetatis XXV. aut XXVI. in Graeciam venisse: proinde ut, si cum Ol. XL, 1 satum statu cum Scaligero, Ol. XLVI, 1 vel 2 in Graeciam peregrinatus fuerit. Cf. not. astr. ad Ol. XL, 1 a. s. 127.

β. ΦΙΛΟΜΒΡΟΤΟΣ¹⁴⁹).

γ. ΣΟΛΩΝ. Σώων Ἀθηναίους ἐνομοθέτησαι, καὶ τοὺς Ἀράκοντας νόμους ἀνέλε, πλὴν τῶν φρονικῶν διὰ τὴν χαλεπότητα καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἐπιτιμιῶν¹⁵⁰).

δ.

Ο.Α. ΜΖ. Εὐρυκλῆς Λάκων στάδιον¹⁵¹).

α. ΕΥΚΡΑΤΗΣ¹⁵²). Ἀνάχαρος Ἀθηνῶν ἐπιδημῶν¹⁵³).

β.

γ.

δ. Οὐδύφης τὴν Ἀγυπτιῶν ἀρχὴν παρίλαβεν¹⁵⁴).

Ο.Α. ΜΗ. Γλαυκίας (ἰνίος δὲ Γλαυκῶν) ὁ Κροτωνιάτης στάδιον¹⁵⁵). Πυθαγόρας

149) Φιλόμβροτος] Plut. Solon. ep. 12 testatur Philombroton Athenis praetorem gessisse anno antequam Solon et praetor fuerit et leges tulere. Quia cum Diogenes Laertius in Ol. XLVI, 3 conseruat (v. a. n. 156), Philombroti tempus Ol. XLVI, 2 recte assignavit Scäflger.

150) Σόλων Ἀθηνῶν] Solonem, Ol. XLVI, 3 archonem, Atheniensibus leges tulisse, scribit Sosicrates apud Diog. Laert. vii. Solon. 1, 62 his verbis: ἔγραψεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν κατασκευαστῶν ἑστῶν Ὀλυμπιακῶν, ἐξ ὧν τρίτῳ ἔτι ἔστιν Ἀθηνῶν, καὶ δὲ πρὸν κατακρίναι· διὲς καὶ πύθων τοὺς νόμους. In Olympiade cum Sosicrates rationes conseruasset Tullius. Or. adv. Graec. p. 141 e Meun. Arch. Athen. I, 12 correctione. Clem. Alex. Strom. I, p. 302 B, Cyrill. adv. Iulian. I, p. 12 E, annum variat Hieronymus ad Ol. XLVI, 2. Scäfl. Asinader. p. 87 b, annum et Olympiadem Euseb. Ann. ed. Med. ad Ol. XLVII, 2. Saidas chronologi a. v. Σόλων αὐτὸ Ol. XLVII, αὐτὸ Ol. LVI. Solonem assignat. Tantum de aetate Solonis, de qua cf. etiam Io. Th. Voemel. de aetate Solonis et Croesi prior. neque Nic. Bach. in Solon. Ath. carmin. reliq. Bonae et Lugd. Bat. a. 1825. 8. p. 2 seq. notit. 5. 6. Verba Scäflger sumit et Plutarch. vit. Solonis ep. XVII. insit. quem et Cyrill. adv. Iul. lib. I. 1. κατασκευαστῶν ἑστῶν Ὀλυμπιακῶν Σόλων νομοθετήσας, τοὺς Ἀράκοντας νόμους παρὶν αὐτῶν πύθων καὶ Εὐκλείην Hieronym. chron. I. 1: Solon, Draconis legibus assistens, extra eas, quae ad sanguinis perniciem, sua iura constituit, ante oculos habuit. Tā γὰρ καὶ qualla non fuerit, dice ex Schaezmanni Antiquitat. iur. publ. Graec. p. 288.

151) Εὐρυκλῆς Λάκων] Afric. apud Euseb. xxv. 10y. p. 40. Perperam Euryces apud Interp. Armen. Asch. I, p. 289. A Schol. Pind. Pyth. VII. p. 391. Boeckh. hac Olympiade Megacles quidam Olympia vicine dicitur. Sed omisso turbatum est illud Scholion: quod ita componit Beekhus Explic. ad. Pind. p. 393 coll. not. 3. ad Schol. I. 1, ut Megades Ol. LVII. Pythia vicine perhibeatur. Vid. not. contr. 321.

152) Εὐκράτης] Sosicrates apud Diog. Laert. I, 101 testatur, Ol. XLVII. quo anno Scythia Anacharis Athenas petierit, hic praetorem gessisse Eucratem. Scäflger aetatem eius more suo, in Prolegomenis monstrat, anno 1. huius Olympiadem intulit. M quod illi quidem securo facere licuit, nobis non item: quippe quos custos reddat Critias I, in Marmore Pario oblitus, cuius epocha 57. (36. Boeckh.), etiam propter oblitantes numeros accurate definitur nequit, tamen egeste loci, qui collocatus est Critias, rationes aut uni inter Ol. XLIV, 1 et Ol. XLVI, 1 aut huius ipsi Ol. XLVII, 1 anno debet assignari. Hoc autem si pertinet Critias, Eucratē in aetate 3. aut 4. migrandum erit. Nam annum 2. iam occupavit Simon a. Simoesides. Cf. not. 157.

153) Ἀνάχαρος] Testatur Sosicrates apud Diog. Laert. I. 1. Praeterea cf. Suid. a. v. Ἀνάχαρος et Diodori Excerpt. Vat. XIX. Vol. III. p. 15. ed. L. Dind.

154) Οὐδύφης] Testis est Clementis Alexandrinus Strom. lib. I. p. 331 A. B.: τοῦ Ἰουδαίου τοῦτον ἔσπευ ἀνέλαβεν αὐτὸν τὴν ἀρχὴν τοῦ ἱερῶν, βασιλεύσαντος Ἰουδαίου, ὃ Ὀλυμπιακῶς εἰς Βαβυλῶνα ἦλθεν τῷ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ, τῷ ἰσθμῶν ἔτι βασιλεύσαντος αὐτοῦ Ἀσπερῶν, Ἀγυπτιῶν δὲ Οὐδύφης (de hoc genitivo, cui respondet nominativus Οὐδύφης, vid. Ph. Batm. Gr. gr. Anapl. I, p. 203 not. 1. coll. G. Bek. Winer. Gram. nov. Test. ed. III. a. 1830. 8. p. 62) βασιλεύσαντος τοῦ δυνάμην ἔτι Φιλίππου δὲ Ἀθηνῶντος ἀρχόντος τοῦ ἡγεῖντος ἔτι τοῦ ἐπὶ τοῖς κατασκευαστῶν Ὀλυμπιακῶν. Hinc sane Aprian aetate 1. in Ol. XLVII, 1 incidit. Clementis sententiam reddunt Eusebii in Hieronymi versione ad Ol. XLVII, 2, in Ammoniani vero ad Ol. XLVII, 4 et Chron. pasch. auctor p. 126 seq., nec tamen sine varietate, quondamquidem Hieronymus I. 1. pro Philippo scripsit Phoenippum, Chronique pasch. auctor cum cetera sensibilibus turbas, tum pro Olymp. XLVII, infert Ol. XLIV. Atque Phoenippi nomen Philippo verius dicit Scäfl. Asinader. ad Eus. p. 68 b. coll. eiusdem de Emend. Temp. lib. V. p. 401 et hoc ipse Olymp. Descript. ad Ol. μϛ. α'. Ad Ol. XLIV, 2 autem Aprian initium protulit Diodori I, 68 calculi, siquidem cum annis LXXVII. ante Annas Ol. LXIII, 3 defunctum regnum accepisse scribit. Neque enim in annis regni et Aprian et Annasii ascribenda censuit inter veteres, de quorum dissidio vid. Weasel. ad Diod. I. 1. Ceterum Οὐδύφης Clementis Hierodoto II, 161 seq. et Diod. I. 1. Ἀφύρης audit, idem qui Ierem. cap. XLIV. extr. πύθων τῶν ἐπὶ appellatur.

155) Γλαυκίας, ἰνίος δὲ Γλαυκῶν] Glaukias Paus. X, 7, 3 est, ὄψων Africanus. ap. Euseb. 'Ecl. Ol. p. 40.

Σάμιος παίδων πυγμῇ, ὅς πρῶτος ἐνέγκωνς πικτεῖσας κομήτης, καὶ διωτρίδα φορῶν, ἵνα ἱερῆς ἐκ τῶν παίδων, καὶ χλευασθεῖς αὐτίκα προσέβη τοὺς ἀνδρας, καὶ ἐνέγκας¹⁵⁶).

α. ΦΑΙΝΙΠΠΟΣ¹⁵⁷).

β.

γ. Ἀμφικτιόνες ὁδία Πυθίους ἔδωκαν καθαρφάδας, καὶ προσέει ἀβελόδας ἀγώνισμα· καὶ ἐνθεν αἱ Πυθίδες ἀφιδμοῦνται¹⁵⁸). Ἐκτερας ἡλίον, ἢν θαλερὲς συμβησομένην προεβίβει¹⁵⁹).

156) Πυθαγόρας Σάμιος Testatur Africanus apud Euseb. xlv. lxx. p. 40, item Eratosthenes et Phavorinus apud Diogen. Laert. VIII, 47. cuius verba, ut ipse proficitur in Notis ad Græcæ Eusebiana. p. 419 a., Scaliger transiit. Sunt autem hæc: Ἐρατοσθένης δὲ γράει, καθὼ καὶ Φαβρίωνος ἐν τῇ παντοδύναμῃ ιστορίᾳ κομῆσθαι, τοῦτον (sc. τὸν Σάμιον παραγρηγομένην Πυθαγόραν) ὅταν τὸν πρῶτον ἐνέγκωνς πικτεῖσας ἐκ τῶν ἡρώδης καὶ τεταραγμένων Ὀλυμπιάδων, κομήτην καὶ διωτρίδα φορῶντα ἐκφορῶνται ἐκ τῶν παίδων, καὶ χλευασθέντες αὐτίκα προσέβη τοὺς ἀνδρας καὶ ἐνέγκας, ὅς Μενάγιος πρὸ ἐκφορῶντος ἐδίδετο ἐκφορῶντος, quod etiam Hæschæus recepit. Meminerunt eius victorie Hezych. a. v. ἐν Σάμῳ κομήτης, auctor Protereb. Cent. I, 87, item denique Eusebii Scal. p. 50, 34 seq. (= Syntr. p. 239 B.), qui tamen trisano a Diogene recedens rem Ol. LI. assignat his verbis: Πυθαγόρας δὲ Σάμιος Ὀλυμπιάδων ἐπιβῆ παίδων πυγμῇ, ὅς ἀναλὺς πρῶτος τοὺς ἀνδρας ἔδωκε τὴν ἐν Ὀλυμπιάδων, quæ verba sic recitat Scal. in Notis ad Græcæ Euseb. I. I. Ὀλυμπιάδων (rectius Ὀλυμπιάδων) ἐκφορῶντων, ὅς ἀναλὺς πρῶτος τοὺς ἀνδρας κτλ.

157) Φαινίππος Testis Clem. Alexandr. Strom. I. p. 331 B., Ol. XLVIII, 1 Athenis Archontes solisse Philippum, pro quo Phœacippum exhibet Hieronymus, forma Scalligero Animadv. p. 85 b. magis probam. Vid. not. 154. Cæterum si vera esset Ang. Mai ad Euseb. Ann. p. 330 not. 3. 5. conjectura, quæ Clematis (v. not. n. 154) τῶς μὲν Ὀλυν. pro τῶς μὲν Ὀλυν. e duobus codicibus restituenda, eique convenienter locutioni etiam numerus ap. Euseb. Ann., Hieronym., chron. Pasch. auctorum corrigendus esset, secundum solis aet., si Dis placet, tertius de Ol. XLVII. anni I. præterea competitor nasceretur. Cf. not. 152.

158) Ἀμφικτιόνες ὁδία Πυθίους Auctor Pausanias, qui X, 7, 3 τῆς δὲ αἰ., τεταραγμένης Ὀλυμπιάδος καὶ ἡρώδης, ἢ Γλαυκῶς ὁ Κροτωνιάτης ἐνέγκας, ταῦτα ἴσθι τῆς ἀγῶνης ἔδωκεν αἱ Ἀμφικτιόνες καθαρφάδας μὲν, καθὼ καὶ τῆς ἀγῶνης, προσέβητο δὲ καὶ ἀβελόδας ἀγώνισμα καὶ αἰὲς κτλ., et deinde: ἀπὸ τῆς δὲ Πυθίδος εἰς τὴν ὁδία ἰσχυρῶς ἴσθι ἀγῶνισμα, σπευσίτην δὲ τὴν ἐν ἀγῶνι δὴν ποῦτον ἀντιπρόσωπον. Pausanias igitur cum post memoratam Pythiadem Ol. XLVIII, 3 celebratam, cuius ludos recte pecuniaris dicit, eam quæ proxime insecuta est secundam diserte appellat, Pythiadem ab Olymp. XLVIII, 3 deduxit. Quam quidem Pythiadem comparandam rationem, longe verisimiliam, neque τῆς iste sine dubio e Pythiæcenarum catalogo depromit, qui Boeckhio Fund. Explicet. Tem. II. P. II. p. 206 indice soli fere generalis huiusmodi rerum fontes sent. Illam et hoc loco significat et in Animadv. ad Euseb. p. 92 a. merito sequitur Scalliger: quoniam idem in Euseb. Temp. lib. I. p. 51 seqq. ed. a. 1629. subiecta Eusebii et Plutarchi Scholiasten auctoritate nixus Pythiadem indicem in Olymp. XLIX, 3 designandum esse censet, erroris participes sacras Dodwellum, Corneum, Clintonum F. H. II. p. 207 seq. Krueg. Vid. Boeckhii Explicet. Plutarch. I. I. itemque ad Marmer. Par. ep. 38. Cp. Inscript. Vel. II. I. p. 336 coll. not. ad Ol. XXXV. a. n. 114. Cæterum Pythiorum dies festos in mensem Atticum Mænychionem incipientem incidere demonstravit Corsia. Fast. Att. III. p. 84.

159) Ἐκτερας ἡλίον Tradit Herod. lib. I. ep. 74, quomodo Medii a Cynaxare et Lydi ab Alyatte ducti in eo festum, ut confligeret, repetere diem in sæctem mutasse esse, quænamque utramque artem a proelio destituisse addit, inserta autem his verbis: τὴν δὲ μεταλλογὴν ταύτην τῆς ἡμέρας θαλερὲς ὁ Μελισσὸς τῶν Ἰωνε προεβίβεισας ἰσοδότην, ἄδρον προδίδωκεν ἰσχυρῶς τοῦτον, ὅς ἐν δὲ καὶ ἡμέρῳ δὲ μεταλλογῇ. Herodoti similis Eusebii in hister. astrologiæ auctoritate idem asserit Clem. Alexandr. Strom. I. p. 302 A., quem tamen in Cynaxari cum Ol. L. comparatione fugit ratio. Melius autem constat Solinus 15, 16, qui licet ad eandem causam (post Troiam captam 604um — Ol. I. 1) deducit, basi tamen anno conveniensem Cynaxari successorem ponit Astyagen. Hanc habet etiam Cic. de Dör. I, 50 itemque Eusebii, qui tamen quod secundum Hieronymi versionem solis defectum cum Ol. XLVIII, 2 (sec. Armen. Mai. Ol. XLIX, 2), Medorum vero et Lydorum pugnam cum Ol. XLVIII, 3 (sec. Armen. Mai. Ol. XLIX, 3) computat, tempore προτέρων commisit, cuius possum dedit Scal. in Animadv. p. 89 b. Plinius N. H. II, 12, 9, superius Medorum rege defectum sub Alyatte factum in Ol. XLVIII, 4 confertur, posterior eius aet. semestri intelligi vult: id quod ex scripto a. U. c. CLXX^{um} iure colligit Idol. II. p. 166 sq. Quando memorabilis hæc solis defectio, cuius præter laudatos auctores obiter meminerunt Theopist. Or. XXVI. p. 317 B. et ex Eusebio Synoclas p. 239 A., cognoscitur putanda sit, certum Chronologi et Astroscopi recentiores crevere studuerunt. Scalliger eam sub Astyage factam ponit, tertioque Ol. XLVIII. anno vel in hoc Olympiadem Recenset, ita in Animadv. p. 89 b. et Euseb. temp. lib. V. p. 389 ed. a. 1629. assignat. Refutata est eius sententia accuratissimis Franc. Bailii (in Philosophical Transactions etc. for the year. 1811. Part. I. p. 220—241) et Oltmannslii (in Act. Acad. Bress. a. 1812. 1813. Inque Ephemerid. astronomica, a Bode a. 1823. edit., p. 197 seqq.) dispositionibus, e quibus defectum illum

δ. Περικλῆς ὁ Κυβέλου Κορινθίων τυράννος ἰταλότης¹⁰⁰).

ΟΑ. ΜΘ. Λακίνοις Κροτωνίταις στάδιον¹⁰¹).

α. Τὰ ἱερῶνα ἀπὸ τῶν χρόνων Κυβέλου τοῦ Κορινθίου τυράννου παρεκτελεσμένα ἀνίσχθη¹⁰²). Σόλων μανίαν πλάττων τοὺς Μεγαρεῖς καταπραΰνῃς¹⁰³).

d. XXX. m. Sept. a. a. Chr. s. 610. (Ol. XLII, 3) centigine patet. Vid. Ideler. l. p. 209 seq. coll. Schaltz. Spec. l. p. 20 seq. not. 39. Clit. P. II. Tom. I. p. 418, Fischer. Anzalt. Graec. p. 107.

100) Περικλῆς] Ex seculis Sicilia apud Diag. Laert. l. 925, cuius verba accipimus ad Ol. XXIX, 1, ubi cf. quae diximus s. a. 92.

101) Λακίνοις Κροτωνίταις] African. apud Euseb. chr. l. 40.

102) Τὰ ἱερῶνα] Solinus ep. VII. p. 29, 29. (p. 17 B. ed. Salmas.) Hoc spectaculum (sc. Isthmiorum) per Cypselum tyrannum intermissum Corinθίῳ Olympiade quadragesima anno sollemniter pristinae reddiderunt. Quae verba in brevius contraxit Græcæque reddidit Scaliger. Eusebius Hieronymi Isthmii primum post Melicertem Ol. XLIX, 3 (Olymp. I, 1 e Mai. Arm.) celebrata scribit. Contra ite Eusebium inter et Solinum in Olympiade, in eius anno non item. Solinus cur se addiderit Scaliger, ipse aperit in Asinadv. ad Euseb. p. 92 a. Rite quidem Isthmiorum iactantia in tertium annum Olympiade XLIX. cetera est, ad videtur in primo anno eiusdem Olympiadis stadii commodum posse. Et cum annis Corinθii Cypselorum tyrannide liberati illud Isthmiorum iactantur, teste Solino. Cf. eund. Can. Isagog. III. p. 342. Agelæus autem Isthmii tertio quoque anno, ita ut Isthmiiades alterae in Olympici anni I. incipientis ætatem incidere, alterae vero rei sub ætate Olympici anni tertii exantibus celebrarentur. Cf. Boeckh. Ind. temp. edit. Pindar. m. p. XII. qui Corinθum, dies defuisse posse existimantem (Dissertat. Agonist. p. 83), restatit in Explicit. Pindar. Tom. II. P. II. p. 192 seq.

103) Σόλων μανίαν πλάττων] Versetur hoc et callidum factum Solonis, qui cum capitale esset apud Athenienses, legem ferre de vindicanda a Megarensibus Salamina, simulata iocunda somnasset quod veteratæ, remque prospere gessisset, memoriae prodiderunt multi, veluti Demosth. de Falsa legat. p. 420, 22. Retak. Strab. IX, 394, Plet. Sol. s. Diag. 1, 46. Polyæn. Strat. I, 20, Aristid. orat. Leuctica V., Liban. Declam. XVI., Actian. V. H. VII, 19, Cic. de Off. I, 30, 108, Frontin. Strat. IV, 44, Justin. II, 7, addita temporis significatione definit æmo. Scaliger e male digesta Diag. I, 45, 46 narratione coll. Aesch. ad Ctes. p. 69 post Solonis legislationem posuit, quam si cum Herod. I, 29 seq. et Plat. Sol. cap. 25. seq. proxime iuncta status suscipit eius per X. annos itinera: Ol. XLIX, 1 tunc in annum est, quo Athenas reversus rem pro Atheniensibus gerere denuo potuit. 1) Sed ut difficile de Solonis itineribus quæstiones, a Clisteo F. H. p. 313 Kr. agitantur, non deridemus: repugnat isti sententia non rerum apud Platarchum Sol. cap. 8—11., quo Salamina a Salone receptam ostenditur priusquam idem bello Cirræo sive Cirræo—Cirræa enim et Cirræe nominibus eundem locum designari contra Strab. IX. p. 495 seqq. Tesch., duo bella fuisse dicentem, quorum altero Cirrha a Cirræis deleta, altero Cirræa et ipsa ab Amphityoniibus eversa sit, locustæ enim ostendit Clit. P. H. II. p. 207 seq. not. f. Krueg. — existit auctor Cirrha autem capta est Archonte Athenis Simone sive Simonide Ol. XLVII, 2 secundum utrumque Schol. Pind. Hpp. ad Peth. II, 1 p. 298 Boeckh. coll. Mar. Par. ep. 38. (37. Boeckh.), postquam, teste Callisthenes ap. Athen. XIII. p. 560 C., decem annos dicitur: est: proinde ut belli initium Ol. XLV, 1 assignandum esse videtur. Hinc Salaminis occupationem legitus Atheniensibus a Salone Ol. XLVI, 3. data priorem fuisse sponte intelligitur doctæque præterea series Platarchæ Salonia vitæ. 2) Invenio igitur uno termino, ante quem Salamina in Salaminis recuperanda eluxerit solertia, alterum investigamus. Recurro rursus ad Platarchum, qui postquam de recepta Salamine deque Cirræi belli initio locutus est, cap. 12. sic pergit: Τὸ δὲ Κίρραϊον ὄρος ἐστὶν πρὸς τὴν ἑλκὸν ἀπὸ τοῦ Κίρραϊον. Unde colligo, bellum Megaræas post tyrannidem a Cylone affectatam finem habuisse. Quid? quod ne exarsisse quidem videtur, quo tempore Atheniensium arcem occupavit Cylon: si quidem idemque eius rei argumentum existimaverit Theod. I, 126 testimoniis, quo Cylon a Theagene secere, Megaræas tyrannos, copiose ad opprimendam urbem missæ esse perhibetur. Ipsum autem Cylonis pæculum cum eorum qui Olympiadem, quæ sunt inde ab Ol. XXXV. usque ad Ol. XLVI. et primo quidem hanc Olympiadem anno ascribi debet (vid. ad Ol. XLV, 1): mihi quidem nulla Olympiade videtur statui commodum posse, quam Olymp. XLIV, 1, quo anno Platarchus, si Olymp. LXIII, 2 senex (vid. Theoc. VI, 54 et Arist. Polit. V, 9, 23. Schenck. coll. Schaltz. Spec. II. p. 7 not. 6. et Clit. F. H. II. p. 12 Kr.) conagenarius defunctus sanitur, puer erat XII. aetatis, necdum invenit ætatis florem (τῆς ἡλικίης Herod. V, 71) attingerat. Lustratum igitur ab Epimenide pæculum est postquam VIII. annis Athenas agitavit. Quod temporis spatium mihi quidem satis convenire videtur Platarchi cap. 12. expositioni. 3) His præmissis hunc mihi fingo rerum a Salone gestarum ordines. Cylon, postquam tyrannidem occupanda periculum in irritum cecidit, Athenas profugus Theagene æcerum excitavit, ut Salaminis ad defectorem inclinatæ recipere. Fecit, mox eandem cum genero fortassis experturus. Dissoluta enim a Spartanis Theagenis tyrannide apud Megaræas res populo cecit. Vid. Od. Muell. Dorr. II, 166 coll. Welcker. Proleg. ad Thærog. Francof. ad Moen. a. 1826. s. p. X. seq. Iudex arbitris Lacedæmoniensibus etiam Salaminis recuperationem, diu ab Atheniensibus frustra quærantem, tandem Ol. XLIV, 4 abiecit Solon. Cf. Plat. cap. 9. seq. Secutus sunt Cirræacorum aduersus Apollinem Delphicum iniuriæ, quos cum dignas ultione consert Solon, Eurylochum Amphityoniarum copiarum prætorum Clithestenæque Sicyonis tyrannum, qui exercitus a Sicyonis misso præfuit, consilio adiuvit, inde ab Ol. XLV, 1 — Ol. XLVI, 1. Vid. Pass. X, 37, 4, Plat. Sol. II, 11, Aesch. in Ctes. p. 69. Insigne enim hoc quoque bellum bel-

β. Ἐπειδὴν Ἀντίλοχος τῆς τῶν ἰσότητων πραγματείας ἀρχεται¹⁵⁴).

γ.
δ.

Ο.Α. Ν. Ἐπιτιλίδας Λάκων στάδιον¹⁵⁵). Ἀγωνοθῆται δύο ἐν Ἰλίων κατιστάθηναι κληροῖται¹⁵⁶). Οἱ ἐπὶ τὰ σοφοὶ ἀνομιώσθησαν¹⁵⁷).

α. Ὀνομακρῆτος δ' Ἀθηναῖος ποιητής, οὗ τὰ εἰς Ὀρχία γινόμενα ποιήματα λέγεται εἶναι, ἡμεῖς¹⁵⁸). Οἱ Παισιπρατεῖσαι τῶν Ἀθηναίων ἐτυράνουν¹⁵⁹).

hinc Solonis artificio est (v. Pass. l. l. coll. Scid. s. v. Σόλων alt. stemm.); quod tamen Euryclea Polyaeus Strab. VI, 13, Nodro autem Thessalus accepit. p. 941 tom. II. ed. Lindem. attribuit. Inter ea turbae et seditiones, quae Cylonis pepererat placidum, perdurabant, inter quas et Nisaeam, τὴ Νεμεσίαν, at Sarah. VIII. p. 14 Tisch. ut, Ἰλίων, amiserunt Athenienses et Salamis deus ad Megarenses defecit. Plat. Sol. cap. 12. Τῶντοις δὲ παραχρῆς καὶ Μεγαρῶν συνεπαρῶνται ἀντιπάλους τὴ Νίσαιαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Σαλαμῖνος Ἰλίων οὐδ' εἰς. Nisaeam Pistratum recepit. notum est ex Herod. I, 59. coll. Aeneas Tacit. cap. 4. Qui idem etiam ad Salaminem recuperandum et re et verbis Solonem adiuvit, Olympiadem, credo, XLVI, 1 et 2. Vid. Iust. II, 8. Dea igitur hac tempestate cum Megarensibus bella gererent Athenienses, quorum alterum Lacedaemonis arbitrio, alterum socio Pistrato compensis Solon. Tempora confirmat popularis fama ap. Plat. cap. 8, Pistrati quae in altera Salaminis occupatione partes fuerunt, anticipatas ad priorem referens.

154) Ἀντίλοχος] Tradit Clem. Alexandr. Strom. I, pag. 309 B. C. Ἀντίλοχος δὲ αὐτὸς τῶν σοφῶν πραγματευόμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρειας ἐκείνης ἐστὶ τὴν Ἐπικύρειον ταύτην, χρηστὸν δὲ δαδὶν ἰσχυρῶς γινώσκον, ἵνα γένη τὸ αὐτὰς τριπλόνα διδόντα. Quam vero Epiciro mora in Ol. CXXVII, 2 i. e. in annum Corochi DVI, incidit, restatit anis CCCXII. inde deductis annis inventum Pythagorae Ol. XLIX, 2; unde in conscribendis philosophorum vitis (doctorum chronologiam vertit Upton, ad Diogen. de comp. verb. ep. IV. cum Voss. de Hist. Gr. ed. Western. II, III, p. 390, historiam doctorum in fons, de Script. Hist. phil. II, 3, 3 p. 132) initium sumit Antiochus. Hac enim potestate vocem τῶν σοφῶν, more poeticam, ab Homero nonsumum et tragicis usurpatis, Clemens adhibuisse videtur. Quae quid in oratione pedestri significet, dicere ex Creuzeri libris: [Die historische Kunst der Griechen] p. 175. Sunt qui hanc Antiochum cum Antiocho eo, cuius historiarum lib. IX. Theodoretus Thyrp. VIII. p. 908 (scilicet e lectione coll. recentiorum, teste Sylburg., vetustioribus Palatino et Augustino) Ἀντίλοχος praesentibus et Clemens Alexandr. in Protrept. p. 29 II, allegat, eundem putantes, cum pro Ἀντίλοχος etiam Dionysio Halicarn. de compos. verb. ep. IV. p. 66 Schaeff. restituendum censeant. Vid. Voss. de Historic. Graec. ed. Western. II, III, p. 390 seq. An fortasse, si Ἀντίλοχος se recte non habet, Clementi restituendus est Antigonus Corythius ille, quem de τοῖς Ἰλίων in universum laudat Diog. IV, 17, de τοῖς Μεγαρίταις Bith. Athenaeus X, 419 E. coll. Diog. II, 136. 141, de τοῖς καὶ Ζήνωνος Athen. VIII, 345 D. XIII, 563 E. 565 D. 603 E. 607 E. et Diog. III, 66. VII, 12, de τοῖς καὶ Ζήνωνος Diog. IX, 62 excitat, quemque idem Diogenes etiam in concinenda Lyconis V, 67 et Timonis vita IX, 111, addidit.

155) Ἐπιτιλίδας] Testatur African. apud Euseb. xxv. Iog. p. 40. Dionys. Hal. Antiq. Rom. IV, p. 208, 54, forma Dorica seplecta Ἐπιτιλίδην appellat.

156) Ἀγωνοθῆται δύο] Auctor Pausan. V, 9, 4, qui ἀλλὰ, inquit, Τῶντοις μὲν τὸν ἀγῶνα ἔδειξαν αὐτοῖς μύθος, καὶ μετὰ τῶντοις ἰσότητος ὥσπερ οἱ δύο ὄψεις. Περὶ τῶντοις δὲ Ὀλυμπιάδων ἀγῶνων δύο ἢ ἀμύκτων λαοὶ τῶν Ἰλίων ἱεράρχας αὐτοῦ τὸ Ὀλύμπιον, καὶ οἱ ἀλλοῖτοι ἀπὸ Ἰλίων δέονται τῶν ἀγῶνων τῶν δ' ἀρχαῖων τῶν β'.

157) οἱ ἐπὶ τὰ σοφὰ] Testatur totidem verbis African. apud Euseb. xxv. Iog. p. 40 ad Ol. I., cui convenit cum Cyrillo ad. Iulian. lib. I. p. 12 E. πνευματικῶν Ὀλυμπιάδων ἱεροποιῶντων οἱ ἐπὶ τὰ σοφὰ, et Clem. Alex. Strom. I. p. 332 A. B. De nomine Sapientium, septem viciis Ol. XLIX, 3 indicit, ad Olymp. XXXV, 1 s. n. 114. verba fecimus.

158) Ὀνομακρῆτος δ' Ἀθηναῖος] Verba Tatiani, unde deprimunt Scaliger, haec sunt (Orat. adv. Graec. ep. 62 fin. p. 138) τὰ εἰς αὐτὸν (τὸν Ὀρχίαν) ἐκ παραμυθίας quae ἀπὸ Ὀνομακρῆτος Ἀθηναῖον συνετάθησαν, γινόμενα κατὰ τὴν Παισιπρατεῖσαν ἀρχὴν καὶ τὴν πνευματικῶν Ὀλυμπιάδων. Eadem verba repetit Clem. Alexandr. Strom. lib. I. p. 332 D. Sec. Herod. VII, 6 δαδὶν τῆς αὐτῆς χροῆς τῶν Μεγαρίων, quos corruptum cum deprehensus esset a Laao Hermion., pulsis Herodoto Athenia dicitur per Hipparchum. Cf. Proleg.

159) Οἱ Παισιπρατεῖσαι] Verba Tatiani et Clementis modo innotis mus Scaliger Pistratidarum tyrannidem in hunc annum intulit. Phnias autem Eresius apud Plat. Solon. ep. 32. fin. coll. Arlian. v. H. VIII, 16. Pistratum Archonem Corin. i. e. Ol. LV, 1, ut nos docet noster Memoris Paris ep. 41., occupasse tyrannidem tradit. Anno post, archonte Hegestrato, Solonem effugit idem testatur Phnias apud Plat. I. l. Ad eandem annum nos deducit Thucydides lib. VI, 59 extr.; quo teste Hippas a Lacedaemoniis exulibanois Alonaeoedidit pulsis ad Darium fugit viginti ante Mediam annis, i. e. Ol. LXVII, 3 vel postius Ol. LXVII, 2 extr. tribus annis postquam ipsi et Hipparcho fratri insidias struxerant Haemodius et Aristogiton Panathenaea Ol. LXVI, 3 mense Hecatombarone, quibus Hipparchus interfectus est. Cf. lib. I, 20 coll. VI, 54. Deductis porro de Ol. LXVII, 2 annis LIX (censum enim; et anni Ereostheses apud

Ἀριστίας Δημοκράδης, ἡ Κανιστροφίου, Προκονήσιος, ἐπαποῖς, ὃ τὰ Ἀριμά-
σια καλούμενα ἐπὶ πεποικυῖς, ἰγνωρίζετο¹⁷⁰).

β.

γ.

δ. ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΙΔΗΣ¹⁷¹). Σαρκεῖος Τύλλιος τὴν Ῥωμαίων διεδέξτο βασι-
λεῖαν¹⁷²).

ΟΑ. ΝΑ. Ἐρατοσθένης Κροτωνιάτης στάδιον¹⁷³).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΝΒ. Ἄγις Ἡλῆος στάδιον¹⁷⁴).

α. Ἀνακρίων ὁ λυρικός ἔχμας¹⁷⁵). Φάλαρις τῆς Σικελίας ὄλης τυραννίᾳ¹⁷⁶).

β.

p. 317 a.

γ. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ¹⁷⁷). Πιττακὸς Μυτιληναῖος ἐυλεύτῃ¹⁷⁸).

δ.

ΟΑ. ΝΓ. Ἀγνων Πιπάρθιος στάδιον¹⁷⁹).

α. ἡ πρώτη Νημεὶς ἔχθη¹⁸⁰).

β.

Schol. ad Aristoph. Vespr. 500. (522. Lips.) usque ad quinquagesimum imperii annum Athenas gubernarunt Pisistratides, Pisistrati aspidia in Ol. IV, 1 incidere representant. Cf. Fischer, ann. ad Ol. LV, 1 p. 134, Boeckh, in Corp. Inscrip. II, p. 318, Clinton, Fast. Helicae II, p. 218 Kr., Schalts. Spec. II, p. 4 seqq. not. 6.

170) Ἀριστίας] Auctor Suidas s. v. Ἀριστίας Δημοκράδης ἡ Κανιστροφίου (Κανιστροφίου Hierod. IV, 13 et Tacta. Chd. II, 724. IV, 522), Προκονήσιος (Προκονήσιος] Scal. cum vet. edit., Προκονήσιος] Tacta. Chd. II, 725. 729., Προκονήσιος] Steph. s. v. Προκονήσιος] τὰ Ἀριμάσια καλούμενα ἐπὶ Αἰκμαντί Στόμ. I, p. 334 A. ante Pelleri editionem Ἀριμασίας scribunt. Cetera veterum de Aristote et Arimantia testimonia diligenter collegit Schults. Spec. I, p. 4 seq. not. 9, ad quae ante sit lectoris rele-
genda.

171) Ἀρχεστρατίδης] Ex testimonio Dionysii Hal. Antiq. Rom. lib. IV, p. 206, 32 seqq. qui, quo anno Archestratides Athenas praetorem gesserit, Ol. L, 4, Servius Tullium Tarquinius Prius interfecit ad regnum pervenisse tradit.

172) Σαρκεῖος Τύλλιος] Ex Dionysii Halic. Antiq. Rom. l. c. Idem lib. I, p. 61, 21. Servio Tullio tribuit XLIV. annos regni, quos Euseb. Ann. ed. Mediol. ad Ol. XLIX, 4 et Hieronymus lib. tota decennio assiduebat. Vid. Scalig. Animadvers. p. 92 a.

173) Ἐρατοσθένης] African. apud Euseb. 277. 287. p. 40.

174) Ἄγις Ἡλῆος] African. apud Euseb. lib. 2.

175) Ἀνακρίων ὁ λυρικός] Metastase prodiit Suidas verbis ad Ol. XXV, 1 s. a. 72. Isodotis.

176) Φάλαρις] Suidas s. v. Φάλαρις Ἀλεξανδρινός, τυραννίῃς Σικελίας ὄλης κατὰ τὴν ὥσ' Ὀλυμπιάδα. Euseb. ap. Hieronymum sine dubio ex duobus diversis chronologis nunc ab Ol. XXXI, 2 (Ol. XXXII, 3 Mal. Arm.) usque ad Ol. XXXIII, 2, (Ol. XXXIX, 2, M. A.) nunc inde ab Ol. LIII, 4, (Ol. LII, 3 M. A.) annos deinceps XVI. tyrannidem exercuisse refert. Vid. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 92 a. coll. Schults. Specim. I, p. 33 et not. 60. Specim. II, p. 21 not. 41. Boeckh, ad Pand. Ol. II, p. 116 de Phalaridis tyrannide disserens quae, inquit, ut istricum de Phalaridis otiole dissertationem a Benthio maxime agilitatem esse debemus, inter Ol. L — LX. posenda est.

177) Ἀριστομένης] Aristomene Athenis archonte Olymp. LII, a. 3. Pittacum diem supremum obisse testatur Diog. Laërt. I, 79.

178) Πιττακὸς Μυτιληναῖος] Ex testimonio Diogenis Laërt. I, c. refert Scaliger, ubi fasces ἐνὶ τῇ ἰδμενόμενῃ ἐπὶ γυμνασίου obisse dicitur Pittacus: ubi Meurs. Archont. Athen. lib. I, cp. 14, et Menag. Observant. ad Diog. p. 29 E. ὀφθαλμοῖς pro ἰδμενόμενῃ frustra corrigere videntur. Cf. Corsini Fast. Att. T. III, pp. 56, 60. Quodsi igitur Pittacus Ol. LII, 3 anno actus sit 71. mortuus est — fasces ἐνὶ τῇ ὥσ' — natus fuerit cetero Ol. XXXV, 1: ita et Laërtius dissentire videntur a Suida, qui, quatenusmodum ad Ol. XXXII, 1 videmus, Pittacum Ol. XXXII, 1 in locum editum scribit.

179) Ἀγνων] Testis Afric. apud Euseb. 277. 287. p. 40. Codex Armenicus perperum Ἄγνος ex-
hibet. Ἀγνων vocatur etiam Cram. Anecd. Par. II, p. 144, quatenus fortasse rectius Ἀγνων scriptura coll. Thucyd. I, 117 Bekk.

180) ἡ πρώτη Νημεὶς] Auctor Hieronymus, agonem Nemeensem primum Olymp. LIII, 1 actum esse

γ.
δ.

Ο.Α. Ν.Α. Ἰπποστράτος Κροτωνιάτης στάδιον¹⁸¹).

α. Ἰβικός ὁ κυνικός εἰς Σάμον ἦλθε βασιλεύοντας τῶν Ἀνδῶν Κροίσου¹⁸². Αἰσώπης ὁ λογοποιὸς ὑπὸ Διλαρῶν καταξηρηνίσθη ἀπὸ τῶν Φαιδριάντων καλουμένων πετρῶν¹⁸³. Ἀρραχίων Φυγαλὲς παγκρατιστὴς πρὸς τὸν καταλειπόμενον ἐπὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἡμέχιστο ὑπὲρ τοῦ καίνου. ὁ μὲν προέλαβεν, ὥστε δὴ ὁ ἀνταγωνιζόμενος, καὶ τοῖς ποσὶ τὸν Ἀρραχίωνα εἶχεν ἔλκεα, καὶ τὸν τρώχον ἐπέεινε θύμα αὐτοῦ ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀρραχίων ἐκείνῳ τὸν ἐν τῇ ποδὶ τοῦ ἀνταγωνιζομένου δάκτυλον. καὶ Ἀρραχίων τε τὴν ψυχὴν ἀγρίαν ἀνέχων, καὶ ὁ σπῆεν τὸν Ἀρραχίωνα ὑπὸ τοῦ δακτύλου τῆς ἀδούρης κατὰ τὸν καιρὸν ἀπαγορεύει τὸν αὐτόν. Ἥλκισι δὲ ἀντηρόφουναν νικῶντα, καὶ ἰσιφύρουναν Ἀρραχίωνα¹⁸⁴. Ἀναξίμανthes Εὐρυστράτου Μιλήσιος γελῶστος μεθῆτης καὶ διαδόχος Ἀναξίμανδρου τοῦ Μιλήσιου, ὡς δὲ τις Παρμενίδου, ἐγνωρίζετο¹⁸⁵.

β.

post eum, qui sub Archemoro (de quo cf. Apollod. Bibl. III, 6, 4, Paus. II, 15, 2, VIII, 48, 2, Clem. Protrept. ad Græc. p. 21 D., Schol. Pind. Hypoth. ad Nem. p. 424 seqq., Hygin. Fabul. 74, et 273.) fuerit. Confirmat Syncell. p. 239 B. Omittunt Eusebii Armeniaca. Hieronymi loco illud recte monuit significari Cereinas Dias. Agos. p. 52, non quasi ludii Nemeasi sub Archemoro I. e. in ipso Archemoro fieri primum celebrari mox oblescent, tandemque hac Olympiade instaurati fuissent, sed potius, cum certaminibus initio Cereiasii, Cleonaei simulque Argivi, mox Cleonaei, postremo Corinθii preessissent (vid. Schol. Pind. I. I. p. 424 seqq.), primum ex Olymp. XIII. ab ipsis Argivis peracta esse. Initium autem Nemeasium rectius Ol. LIII. anno 2, quam I. assignaveris, quomodoquidem illae trieterices non tam in annis Olympicis I. et 2, quam est Scaligeri Aisimodou. p. 92 a. post a D. Petavio ad Julian. Imp. Epist. XXXV. p. 117 et Dodwell de Cydia VII. p. 300 pluribus firmam sententiam, quam potius in annos 2. et 4. incident, notatque in annos 4. et nonnisi Olympici anni secundum Metagenisium Atticum d. XII. Aikenses in hactenus exstantem anni 2. ut docuit Corais. F. A. T. III. p. 91. Diemer. Agos. p. 56 seqq., probante Boeckh. Append. Comment. de Demosth. Mid. temp. in Comment. Acad. Berol. a. 1831. Class. Hist. p. 91 seq. et led. Temp. Minor. Pind. edit. pract. p. XII.

181) Ἰπποστράτης] Tradit Africanus ap. Euseb. xpo. ley. p. 40.

182) Ἰβικός] Suidas a. v. Ἰβικός (sic, cum rectius προαντιβαίης, quam cum Scaligero Ἰβικός) Ὀρτίου (hunc uice verum poetæ patrem agnoscat F. G. Schaeidewia. in Byzi Rhaps. carmen. editio. Götting. a. 1833. 8. p. 12 seq.), et δὲ Πολυζῆλον τοῦ Ἰπποστράτου τοῦ Ἰπποστράτου (vid. F. Th. Welck. in cressus lib. Schaeidewianis Mas. Rheu. a. 1834. p. 214 seq.), et δὲ Κέρδαντος (hunc patrem propter lucri studium, quod flagrabat citharoedus, accepisse videtur eidem Welck. I. I. p. 215 et in Mus. Rheu. a. 1833. p. 405 seq.), ἵππῳ Πύρρῳ ἔδωκε δὲ εἰς Σάμον ἦλθεν οὗ αὐτὸς ἔρχετο Πολυζῆτος (εἰ τοῦ τῶνδου πατρὸς v. Schult. I. n. 58.) χρόνος δὲ αὐτὸς ὁ τοῦ Κροίσου, Ὀλυμπιάς 18. Caetera de Ibyci temporibus instituta in Prolegomenis collecta sunt.

183) Ἀἰσώπης ὁ λογοποιός] Verba sunt Suidas a. v. Αἰσώπης. Vid. not. nostr. a. 128, coll. Clat. F. H. I. p. 239 ad a. a. Chr. 564.

184) Ἀρραχίων] Refert Paus. VIII, 40, 2 sive uita maioris momenti variatione. In nomine paucitatis variant auctores, quorum ab aliis, Paus. I. I. et Suida, Ἀρραχίων, ab aliis, Philostr. Imag. II, 6. p. 817 seqq. Ὀκάρ, et Syncello p. 239 B., Ἀρραχίων appellatur. Africanus ap. Eus. xpo. ley. p. 40, qui etiam in mortis genere paullulum recedit a Pausania atque Φυγαλὲς in Φυγαλὲς correxit, iuxta Eusebii Scal. p. 50, 34. (coll. Scal. Nott. ad Gr. Euseb. p. 419 a. b. et Add. Nott. in Gr. Euseb. p. 428 a.) addit Ἀρραχίων. Arclion denique Mol. Armeniaca p. 147 exhibent.

185) Ἀναξίμανthes] Suidas verba sunt, quae tamen sive typothetas sive calami Scaligeriani errore hunc locum occupant, cum ex uetustis mente ad Olymp. LV, 1 pertineant. Suidas sinitum a. v. Ἀναξίμανthes haec habet: Ἀναξίμανthes Εὐρυστράτου, Μιλήσιος, γελῶστος, παρθενὴς καὶ διάδοχος Ἀναξίμανδρου τοῦ Μιλήσιου. et δὲ καὶ Παρμενίδου Ἰταρῶν. γήγρον (quam uocem anagrammā per γήγρον εἰς εἰς Scaligeri, acineticus Schultz. Spec. I. p. 15. not. 35. et Clat. F. H. II. pp. 5, 7 Kr., reluctant in animadversione communicata cum Kruegero ad Clat. F. H. II. p. 376 a. H. Rittere, qui cum Larcher. Chronol. d. Herodote p. 617 coll. 625 γήγρον natus est interpretatur), et γήγρον (γῆ corr. Clat. I. I. Schultze Spec. I. p. 15. not. 35. non sine dubitatione admittente) Ὀλυμπιάς, ἐν τῇ Σάδων ἀδού, ἵππῳ Πύρρῳ ὁ Ἥλκισις Κροίσου κορυφαίον. Deduxit aut Suidas ex portamento Apollodori verba, qui ap. Diog. II, 3. ecce minaturum chronologicum! καὶ γήγρον μὲν, αὐτ, κορυφαίον Ἀναξίμανδρος, τῇ ἡλικίᾳ τῇ τῇ Ὀλυμπιάς, ἐκείνητος δὲ καὶ τῶν Σάδων ἀδού. Quippe Sardes ante Olymp.

ΟΑ. ΝΖ. *Αἰθρομας Ἀσίων στάδιον*¹⁹⁴).

α. *Καμάρινα ἢ ἐν Σακίῃ πορθεῖται κρατησάντων τῶν Σαρακενίων*¹⁹⁵).

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΝΗ. *Αἰώνητος Κροτωνιάτης στάδιον*¹⁹⁶).

p. 317 b.

α. *ΕΡΞΙΚΑΙΣΙΗΣ*¹⁹⁷). *Ἀσος Χαρβίαν Ἑρμοσὺς πόλις τῆς Ἀχαιᾶς πρῶτος περὶ μνηστικῆς λόγον ἔγραψεν, καὶ διδύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσάγαγε, καὶ τοὺς ἱστορικοὺς ἐκτρέψατο λόγους. Τινὲς δὲ τούτων συναριθμοῦσι τοὺς ἐπὶ σοφοῖς ἀπὲρ Περσάνδρου*¹⁹⁸). *Κῆρος Σάριος ἡλι*¹⁹⁹). *Θυριατικὸς πόλις Ἀργίων καὶ Λακιδαιμονίων*²⁰⁰). *Θαλῆς Ἰουλιένθου*²⁰¹). *Ἐν Τηγίς τὸ Ὀρίστου ὁσπὶ κατὰ χρησμέν ὑπὸ Λακιδαιμονίων εἰρήνη*²⁰²).

194) *Αἰθρομας*] Africanus apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 40. Cod. Armeniacus Lagraenas appellat. *Αἰθρομας* vult Nihilidius.

195) *Καμάρινα*] Schol. vet. ap. Pind. Ol. V. v. 16, p. 121 et Schol. rec. ad eisd. Ol. v. 19, p. 122. Boeckh. Sed kallucaturat errorque. Constat autē a Syracusanis Canaribus Ol. XLV, 1. sec. Theophr. cetera autem teste Scymno Chio v. 290 seq. post anno XLVI. i. e. Ol. LVI, 3. ab hisdem. Cf. nos ad Ol. XLV, 1. s. n. 142.

196) *Αἰώνητος*] Africanus apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 40 et Pausan. X, 5 extr.

197) *Ερξικαίσιος*] Praetor Atheniensium Ol. LVIII, 1. ex Pausan. X, 5, 5.

198) *Ἀσος*] Schol. Arist. *Veropp.* 1401. (1415 Lips.) et Seidas s. v. *Ἀσος* (sic Schol. *Ἀσος* Seid., *Ἀσος* Tietz.) *Χαρβίαν* (*Χαρβίαν* Aristot. ap. Diog. I, 42. *Χαρβίαν* ἢ *Σαρακενίων* Diog. ipse l. l. *Ἀσος* corrigit Zentr. ad Lycoph. l. p. 251 ed. Chr. God. Mueller.) *Ἑρμοσὺς πόλις τῆς Ἀχαιᾶς* γνησίως κατὰ τὴν εἴδ. (sic Euseb. con. cum Paus. Seidas Mas. Aste Kuerstner in *Lexicographo v. legationis*) *Ὀλμπιάδα*, ἢ *Ὀλμπία*, ἢ *Ὀλμπία*. *Τινὲς δὲ τούτων συναριθμοῦσι τοὺς ἐπὶ σοφοῖς ἀπὲρ Περσάνδρου* πρῶτος δὲ *ἡλὶος* περὶ μνηστικῆς ἔγραψεν λόγον, καὶ διδύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσάγαγε, καὶ τοὺς ἱστορικοὺς ἐκτρέψατο λόγους. Quae verba isidem contrarium nemo est quis videt; quippe cum Dacris Hystaspis deum Ol. LXIV, 4. ad regnum pervenisset. Vid. Clit. F. H. II, p. 14 Kr. Vossius de Poet. Graec. Amstel. a. 1654. s. p. 24. v. pro γ corrigit vult, Larcherus dans *Histoire d'Hérodote traduite de Grec*. Tom. VI. p. 572 seq. 57. Aliam loci medellam reperimus sibi visus est Schultzeius p. 22 not. 47, qui γνησίως pro natus explicandum. Darique Hystaspis et Lasi Hermiosensis natus in Ol. LVIII. annum primum conferendus censet. Cf. Proleg.

199) *Κῆρος Σάριος*] Tradit Solinus ep. l. p. 8 C. Salmas. *Olympiade octava et quinquagesima* Cyru interit Sardis. Quosdam censuit Eusebius ap. Hieronymum *Chron. lib. II*, p. 127, quosdam idem ex aliis scriptoribus Sardes Ol. LVIII, 3. a Cyro captas referit. Vid. Hieronym. l. l., quem confirmat Mai. Armen. p. 183 coll. Synceff. p. 240 A. Olympiadi LVIII. *Σάριος* ἢ *Σαρδεις* etiam Seidas assignat s. v. *Ασσυρίων*, si quidem vera est Viterum Dectorum coniectura, v. pro v. in textu eius reserendum, de qua necum iterumque (Spec. l. p. 15 s. 33. H. p. 27 n. 50.) dubitat Schultzeius. Ad Olym. LVIII, 4. vel LIX, 1. Croesi mortem depriment Sosicretis ap. Diog. I, 95. (coll. not. astr. n. 92.) calculi, et ad Ol. LIX, 3. adeo Marmer Parium cap. 48. ap. Boeckhian. Cum hac vulgari veterum Chronologorum ratione Herodotus pugnare l. 83—91 vius est Volueio *chronologie d'Hérodote* p. 30 seqq., qui docere studuit, ex Herodoti sicute Sardes Olym. LV, 4. a. Chr. 557. a Cyro expugnatas et Croesum proinde XIV. annorum totidemque dierum imperium (Herod. l. 86) Olym. LII, 2. a. Chr. 571. auspiciatum esse. Volueio se initio quidem addidit Schultze. Spec. l. p. 19 not. 35. et not. 35., post huius et cum posuisset assonas effecit Voemelli disertatio *chronologie de sofie Solonis et Croesi* p. 25 seqq., qua perueniam ut V. D., secundum Herodotum Sardes Olym. LVII, 1. a. Chr. 552. captas esse, initium vero regni a Croesi suscepti in annum Olym. LIII, 3. vel 2. incidere. Cf. Spec. II, p. 9 seq. not. 9. Clitonus F. H. vero App. XVII, p. 211 Kr. Herodoti illud a chronographi dissidium nullum esse dicit, domando Croesum assonas inde a. Olym. LV, 1 usque ad Olym. LVIII, 3. solus imperasset, iam a patre in regni societatem assumptus finem attulerat cum Wesselingio ad Herod. l. 30, Larchero ad Herod. l. 29, 30, Wytenbachio ad Plot. Morall. l. 2, p. 934.

200) *Θυριατικὸς πόλις*] Herodotus, postquam proelium ad Sardes commissum perscripsit, Croesumque obsessum legatos Lacadaemonem misisse dixit, sic pergit l. ep. 82: *τοὺς δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς Σπαρτιάτας κατ' αὐτὰς τοὺς χρόνους συναντήσαντες ἡὺς τοῖον ἄγῶνα ἐπὶ χερσὶν αὐτοῖς ἐπὶ ἑσπέρῃ. Coactum igitur Sardibus a Cyro expugnatis bellum illud Thyreaticum posuit Herodotus. Eusebius et Solinus non vident, quoniam alter illud Ol. XIV, 4. (Mai. Arta. Ol. XV, 3.), alter vero cap. 13. anno Romae LVII, 1. e. Ol. XI, 1. assignat. Discrepant item tractati lecti Lacadaemoniorum contra totidem Argiveos pugnantibus. Videri illis obstitit. Minuierunt belli, quod praedicant Sibyllam iam et apud Pausaniam X, 9, 12, praeter Herod. l. 1., Pausan. II, 33, 5, Strab. l. p. 45 et VIII, p. 378 ed. Casaubon.*

β. Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἠγνωρίζετο, ὡν ἐκὼν 58⁸⁸).

γ.

δ.

ΟΑ. ΝΘ. Ἀρχιλόχος Κερκυραῖος στίδιον²⁰⁴). Προξένδραμος Αἰγινήτης πυγμὴν²⁰⁵).

α. Κροίσος ἐτελεύτησε²⁰⁶). Φερεκίδης ὁ Σίριος ἠγνωρίζετο²⁰⁷). Φωκυλίδης ἤκμαζε²⁰⁸).

β.

γ. Πρώτος ὁ Σωγίνης Αἰγινήτων ἐνίκης παῖς ὡν πεντάθλοι τῶν αὐτῶν Νεμεσάδων²⁰⁹).

δ.

ΟΑ. Ξ. Ἀπύλλαιος Ἡλιάς στίδιον²¹⁰).

α. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος²¹¹) καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφωνίος ἤκμαζον²¹²). Ἰπποκράτης ἠγνωρίζετο²¹³).

Stephanus, de vitis Thyrone sito: Iam δὲ, inquit, tēs Κινουρίας (Κινουρίας Thuc. IV, 56, V, 41) γῆς ἐν μεσσηρί τῆς Ἀργίας καὶ Ἀσκαμανίας. Cf. Mango de Spartan. republ. I, 1, 233 et I, 2, 327—330. et Mionneti Argenti, p. 43. Dier. I, p. 158. De diversa nomina Θυρία scriptura cf. Wesseling, ad Diod. XII, 45. et Rubenkes, ad Timaei gloss. p. 74. Ceterum vid. Scul. Animadv., p. 76 b. n. MCCXCVI. coll. Schultze. II, p. 18 not. 27, qui rationibus Herodoti expensis bellum Ol. LVII, 1. a. Chr. n. 552, assignat.

204) Οὐλῆς (Ὀυλῆτος) Testatur Diogenes Laert. I, 38. et Cyrill. advers. Iulian. I, pag. 12 D. Eusebii vero Ol. LVII, 1. (Hieronym., Mai. Armen. Olymp. LVIII, 2.) obisse Thales tradit. Vult sec. Diog. I, c. Thales LXXVIII, sec. Sosicratem apud Diog. I, l. XC., secundum chronic. Paschal. auctorem p. 143 C. XCI. annos. Cf. Schultze. I, p. 20 not. 38 et nostra ad Ol. XXXV, I, s. n. 112.

205) Εἰς Τυγὴν] Niliter Scaliger testimonio Soliai, qui cp. I, p. 7 A. Salmas. (p. 14 v. 34): Placuerit scire, ut, male testator etiam Orestis expresse, nisi eas Olympiade quinquagesima et octava Tugae inveniatur a Spartiis cruculo easius delictum implere longitudinem celitum scriptum. Meminit rei Paus. III, 3, 6, ubi vid. Siebelii notam. Philostratus Heroic. p. 640. Pz. Lacedaemonios eas Orestis invenisse tradit ἐν Νεμείῃ, quod nomen ex Τυγὴ corruptum videtur.

206) Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος] Apollod. apud Diog. Laert. II, 2, cuius verba attulimus ad Ol. XLII, 1. s. n. 136. Vid. s. n. 185.

207) Ἀρχιλόχος Κερκυραῖος] Afric. apud Euseb. xxv. 107. p. 40.

208) Προξένδραμος] Tradit Pausan. VI, 18, 3. Meminit eius victorias etiam Schol. ad Pind. Nem. VI, v. 30. p. 469. Boeckh. ubi laudat, inquit, ὁ Προξένδραμος, φησὶ, καὶ οὗτος ἐγένετο τῶν Αἰγινήτων πύκτων Ὀλυμπιονίκης, ἃ τοῖς γένεσι ἰστέον.

209) Πρώτος ὁ Σωγίνης] Ad hunc annum Scaliger ascriptit Croesi mortem ex Sosicratē verbi perperam intellectū apud Diog. Laert. I, 96. Assignanda erat potius mors Croesi Ol. LVIII, 4. Vid. not. nostr. 92.

210) Φωκυλίδης ὁ Σίριος] In ἀμφὶ Phocycidis Syrii definita auctorem sequitur Scaliger Diogenem Laertium vit. Phocry. I, 131, quoniam conserit Cyrillo adv. Iul. I, p. 13 A. Diversas aliorum sententias ascriptas habes ad Ol. XLV, I, s. n. 145.

211) Φωκυλίδης ὁ Σίριος] Sic Suidas s. v. Φωκυλίδης: Μιλήσιος φιλόσοφος σύγχρονος Θεόφραστο· ἐν δὲ ἰστέον ἀπὸ γῆς τῶν Τρωϊκῶν, Ὀλυμπιάδα γένετο αὐτῷ. Cyrill. adv. Iul. I, l. II, I, p. 13 A. idem tradit. Sed Eusebii Phocycidem Syriam scribit Ol. LX, 4. coll. Syacell. p. 238 B.

212) Πρώτος ὁ Σωγίνης] Haec victorias celebrandas destinata est Pindar. Od. Nem. VII., ad quam Scholiastra p. 474 ed. Boeckh. haec commentatus est: Πρώτος Σωγίνης Αἰγινήτων ἐνίκης παῖς ὡν πεντάθλοι τῶν αὐτῶν Νεμεσάδων. Iam vero Nemesi quarta decima Scaligero, qui ledas Nemesi anno quoque Olympico primo et tertio celebrata et Ol. LIII, 1. primum actus arbitratur (cf. eius Animadv. ad Euseb. p. 92 a et nostra ad Ol. LIII, 1. not. n. 189.) Ol. LIX, 3. fuit; nobis, qui Nemeside secunda et quarta Olympiadem omnia actus censuimus, in Ol. LIX, 4. cadere videtur. Verum Sogeanem Nemeside quarta decima vicisse omnia negant Viri Docti: quod quidem sic ante Pindari tempora statuenda esset eius victoria. Quare L. Dissertionis Rpt. Pind. T. II, p. 416 et G. d. Hermannus, qui singularem de Sogeani Aeginae victoria quinquaginta parta disputationem scripsit Opus. III, a. 1822, p. 22 seqq. vj^o pro αὐτῷ, et vj^o pro γ^o Scholiastra constituit, ita ut quinquagesimam Ol. LXXIX, 2. Iesie Nemesi actum et Sogeani Ol. LXXIX, 4. palmam eius meruisse videatur. Aliam rationem Scholiastram ab errore vindicandi iussit Corzinas Dissertat. Agon. III, 3, quam tamen isto fundamento destitutam indicat Dissertionis I, c.

213) Ἀπύλλαιος Ἡλιάς] Afric. apud Euseb. xxv. 107. p. 40.

214) Πυθαγόρας ὁ Σάμιος] Significat Scaliger Diogenem VIII, 45 calculos.

Pythagoras πάλιν ἐξέκρινε }
Olymp. XLVIII, I. Eratosth. et Phaeon. ap. Diog. VIII, 47 coll. tamen Bernhard. Eratosth. p. 255 et Schultze. I, p. 13, not. 50.
Olymp. LI, Syacell. p. 239 coll. Schultze. I, l. I et p. 28 not. 51., qui γ^o pro αὐτῷ corrigit.

β. *Ασχύλος τραγωδοποιός Ἰωννήδῃ*²¹⁴⁾.

γ.

δ.

Ο.Α. ΣΑ. *Ἀγάθαρχος Κερκυραῖος στέδιον*²¹⁵⁾. *Ῥηξίβιος Ὀπούντιος παγερῶν*²¹⁶⁾.

- ἔλκεῖν* attigit Olymp. XLIX, 2. Antiochus ap. Clem. Strom. I. p. 309 B. C.
 Olymp. LX. Diog. VIII, 45.
sectarii Olymp. LXI. Diog. Exec. de Virt. et Vit. Vol. II. P. II. p. 84 ed. L. Diog.
 Olymp. LXII. Tatian. adv. Gr. p. 141 Clem. Strom. I. p. 302 B. 332 A. Cyrill. adv. Iul. I, 13 A.
 Olymp. LXII, 2. Euseb. in Mail Arm. coll. Chron. Pasch. p. 143 A.
 Olymp. LXV, 1. Euseb. Hieronymianus.
iter institit studiorum cursus Olymp. LIII, 3. annos XVIII. natus sec. Iamb. vit. Pyth. p. 31 et 76 coll. 50. Th. Kiesel.
 Olymp. LIII, 3. secundum Schultz. Spec. I. p. 31 seq.
 Olymp. L. sec. Dionys. Antt. R. II, 121, 3, ubi *ἔχουσε* corrigi H. Valerius ad Diog. Exec. pag. 41, improbatibus Bonticio Opusc. p. 183 seq. et Schultz. Spec. I. p. 32 not. 59.
 Olymp. LIII, 3. sec. Bonticio I. I. p. 178 seqq. Dionys. I. I., Antilecha, Eratosthene, Livio I, 18 nixon.
in Italiam proficiscitur, ut ibi scholam condere Olymp. LXII, 1. annos XVI. natus sec. Iamblichum p. 50 et 76, annos XL. secundum Aristoxenum ap. Porphy. vit. Pyth. §. 9. p. 20 coll. Schultz. Spec. I. p. 34 not. 59., qui *νεώτερον* pro *νεώτερον* emendat. Olymp. LXII, §. Cic. de Rep. II, 15.
 Olymp. LXVI, 3. cum Hipparchus occideretur. Gell. N. A. XVII, 21, 6. Olymp. LXVII, §. Superbo regnante VII. iadem fere temporibus, quibus Iustus patriam liberavit Cic. Tusc. I, 16, IV, 1.
vixit annos LXXX. . . . sec. Heraclidem Lembum ap. Diog. VIII, 44.
 XC. . . . sec. plerisque ap. eundem I. I. chronologos.
 XC. . . . sec. Tacet. Chil. XI, 366, 95.
 C. C. . . . sec. Iamblich. cap. 86. p. 518.
 CIV. . . . sec. Phil. cod. CCKLIX.
obit Olymp. LXX, 2. sec. Eusebium Mail Armen. coll. Sync. p. 247 C. Olymp. LXX, 4. sec. Eusebium Hieronymianum.
 Cf., quos Kruegerus laudat ad Clint. F. H. II. p. 9, 11, Meisner. Gesch. der Wissenschaften in Griechenland und Rom. Tom. I. p. 304—372, M. Ritter. Gesch. der Pyth. Philosophie p. 3 seqq.
 212) *Ἐρεσώτης* Ex testimonio Diog. Laërt. IX, 20. At Hieronymus cum ex dubio, ut videtur, diversis auctoribus, max. Ol. LVI, 4., max. Ol. LX, 4. clarum habuit esse refert. Consentunt Mail Armeniaca, nisi quod sub prioris Olympiadis LVI. anno non 4., sed 1. Xenophon pro Xenophane appellatur. Postremo a Diogenes calculo VI. Olympiadum prochronismo discedit scriptor chron. Paschal. p. 287 Bonn. = p. 143 ed. Paris. Cf. not. nostr. n. 127. et 227.
 213) *Ἰωννῆς Ἰωννῆτος* Hippocax [Ἰωννῆς, non, ut Schweighauserian. Athen. cod. A., Greg. Cor. p. 629, Galea. in Gloss. p. 403. Franz. aliquoties, Etymologus autem et Bekk. Anecd. Gr. constant. scribunt, *Ἰωννῆς*; cf. Fr. Theoph. Welck. Hippoc. et Asanii Fragm. p. 1. not. 1. Götting. 1817. 4.], *Ἰωννῆς* filius (Suid. s. v. *Ἰωννῆς*), Ephesus (Strab. lib. XIV. p. 441, 58.), iambi, qui dicitur, *καίαντος* inventor (Clement. Alex. Strom. lib. I. p. 300 D.), secundum Philonem N. H. XXXVI, 5., quem sequitur Scaliger, Ol. LX. Herolt (*Hippocax* — *quem certum est fuisse Olympiade aeternalem*), sec. Suid. Croesi et Cyri temporibus. Sic et auctor Marini cum Sardium expugnantis I. e. Ol. LIX, 3. supponere possit. A quibus ingreditur prochronismo discentientes Eusebium (Hieronymus) et Cyrillus advers. Iul. lib. I. p. 12 C. Hippocax alter Ol. XXIII, 1., alter circa Ol. XXIX. incluisse scribunt. Vitam extendit usque ad Duri tempora secundum Proclum ad canticum Nephastionis p. 380 Gaisf. Cf. Schultz. II. p. 27 not. 51.
 214) *Ασχύλος τραγωδοποιός Ἰωννῆδῃ* Scaliger, ut in Animadv. p. 99 h. ipse proficetur, secutus est auctorem vit. Aeschyl. qui Aeschylum annos LXIII. natum diem supremum Ol. LXXVI, 1. obisse tradit. Hinc ubi retro supputaverit annos LXIII., inventis annis natalium Aeschyl. Ol. LX, 2. At illud testimonium sine dubio corruptum est. Vid. Boeckh. de frag. graec. p. 47—50. Item habere contraxere etiam haec Vitae Aesch. verba: *γενεῖς κατὰ τὴν τριτοκρονίαν Ὀλυμπιάδῃ*, ubi κατὰ τὴν Ὀλ. legeretur esse censet Scal. I. I. Cornutus P. Att. III. p. 119 sententiam auctoris Marini amplius, qui ep. 49. Aeschylum in pagina Marathonica annos XXXV. certasse testatur, annum eius natalium posuit Ol. LXIII, 4. Atque consensit Clint. F. H. II. p. 15. ad an. a. Chr. 525. Kr.
 215) *Ἀγάθαρχος* Africana. apud Zonar. Ioy. pag. 40 et Dionys. Rom. Antiq. IV. pag. 244 (cp. XL.).
 216) *Ῥηξίβιος* Testatur Pausan. VI, 13, 4.

α. Θέσις πρώτον δράμα ἰδίδια²¹⁷).

β.

γ.

δ. **ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ²¹⁸**. Ταρκύνος ὁ Σούπερβος τὴν Ῥωμαίων δυναστείαν κατέχει²¹⁹).

ΟΑ. ΣΒ. Ἐρμίδας Χαλκιδεύς στάδιον²²⁰. Μίλων Κροτανάτης πάγκν, ὃς νικᾷ Ὀλύμπια ἱξάκις, Πύθια ἱξάκις, Ἰσθμια δεκάκις, Νέμεα ἑννέκις²²¹).

α. Πυθαγόρας ἤρατος²²², καὶ Σιμωνίδης ὁ Λυραεὺς κατὰ τινὰς γέγονε. καὶ παρ-
εἶναι μέχρι τοῦ Ὀλυμπιάδος, βίους ἐπὶ πρ'. Καὶ γήγασται αὐτῷ Δαριδί
διαλέκτῳ ἢ Καμβύσου, καὶ Δαρίου βασιλείᾳ, καὶ Σέρξον ναυμαχίᾳ δι' ἐλ-
γισίς, ἢ ἐν Σαλαμῖνι. μελικῶς θνήσκει, παῖδεν, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, καὶ
ἄλλα²²³).

β.

217) Θέσις πρώτη» Suidas s. v. Θέσις ἰδίδια δι, inquit, ταὶ τῆς πρώτης καὶ ἔ' Ὀλυμπιάδος. Sed sciam si habemus Piatarche (de Audiendi Poeta II. p. 18 A. coll. vit. Solon. ep. 29), quon Thespis moxere coepissent tragediam rei que novitate multitudinem alienasset, Solon quoque audiendi et discendi studio caput agentem Thespidem spectantē, quis, auctore Diog. vit. Sol. I. 59, quon eius dramatici ἀναρχὴ ψευδολογίας contineri intellexisset, eam se tragedias doceret, impeditit, ita ut Thespis ante Ol. LV, 2, quon ante obitus Solon dicitur (cf. quae ad Ol. I., I. nuperrime s. n. 189.), docere fabulas coepisse potuisset sit. Notamus tamen hanc argere consequentiam, utpote licetis admodum alicui fundamenta. Certe Solonem adeo Ol. LXIII. supervivente fuisse, idonea ad persuadendam ἐξπαύσει efficit Nic. Boch. in Crit. p. 7 seq. not. ad Philostr. cf. eiusd. Solon. p. 1—3. (Bonn. 1825.) Praeterea omnis de Thespide et Solone fabula ficticia vix est vix doctis, et in his senibus longe antiquiora Nic. Boch. in Diss. Phil. p. 263 seq. ed. Lips., quem acutus est Aug. Boeckh. erat. 1812. p. 12. Videlicet Epimost. ad Trilog. Arch. not. 213. p. 258, qui p. 255 aliter statuit de Piatarchē narratūcula, quon et ad rem apte investit dicit, et a Basilide tenere spectum miratur p. 258. Diogenem tantummodo scriptum appellans in eo, quod Thespidem fecit a Solone vetustum fabulas docere. Cf. de Thespide chron. Parium ep. 44. (43. Boeckh.) et Schultz. II. p. 39 not. 87.

218) Ἡρακλίδης» Dionys. Rom. Antiquit. IV. ep. 41. p. 244 Ol. LXI. s. 4. gessisse praeturae Athenis perhibet Ἡρακλίδης. Meurs. Arch. Ath. III. I. ep. 43. p. 51 apud Dionys. Ἡρακλίδου reponi iubet ex nostra Olympiadum Descriptione. Sed Scaliger mera de coniectura Ἡρακλίδην in opusculum suum intulit pro libitorum Ἡρακλίδος; ac rectius forsan scripserit Θερσίλιδος. Certe Thersides Ol. LXI. Athenis Archon fuit, ut est apud Diodor. Excerpt. de virtut. et vit. ed. Diel. Vol. II. P. II. p. 84: ἐν ἀρχοντίᾳ Ἀθήνῃσιν Θερσίλιδος κατὰ τὴν ἐπ' Ὀλυμπιάδα Πυθαγόρας ὁ φιλόσοφος ἡναρχήσας. Vid. Henr. Vales. ad I. I.

219) Ταρκύνος ὁ Σούπερβος» Tradit eadem verbis Dionysius Hal. Roman. Antiquit. I. I. Regavit Tarquinios Superbos ex ptervenerunt calculo annos XXV. Easdem tamen et Mañ Ann. p. 233 et Hieronymi (chron. I. II. p. 127) eam inde ab Ol. LVIII. I. (Hier. Ol. LVIII. 2. M. A.) annos XXXV. regnasse scribit, videlicet decennium, quod Serris abstrahat, largient Tarquinii.

220) Ἐρμίδας» African. apud Euseb. chron. I. 40. Eryxian appellat, insitque Scaligeri irreputas Ἐρμίδας evincit eius Olympiicarum Descriptio p. 345. Sed fortasse lamblichus hoc loco respexit Scaliger, cui huius Olymp. victor Eryxidas est p. 76. Vid. Beutl. Diss. Phil. p. 189 ed. Lips.

221) Μίλων Κροτανάτης» Verba sunt African! apud Euseb. I. modo citato. Meminerunt victoriarum eius Pausanias, Diodorus, Suidas alique: sed in numero victoriarum dissentiant ab Africanis. Pausanias enim (VI. 14, 2.) ἡνέκτο δέ, inquit, τῷ Μίλωνι ἔξ μὲν ἐν Ὀλύμπῳ πάλης νίκην, μίᾳ δὲ παρ-
οῖν ἔξ αἰτίας, Πύθια δὲ ἐν τῷ ἀργεῖονι ἔξ καὶ μίᾳ ἑκατόνδ' ἐν Νέμεϊ· ἄριστος δὲ καὶ ἔβδομος παλ-
λαίων ἐν Ὀλύμπῳ. Ex Pausan. VI. 14, 5—8 Bekk. repetierunt, quae sub vv. Μίλων, ταῖς, ἡνέκτον prodit Suidas cum Schol. ad Aristoph. Ran. v. 55. Confirmat sex victorias Olympicas Diog. Sic. lib. XII. 9, a quo Mille dicitur ἔξας Ὀλύμπῳ νουμπαῖς, sed in Simonidis lyrici epigr. Anthol. Pal. T. II. p. 631. Ἴλιον ἑταῖον νουμπαῖς, ubi an ἔξας pro ἑκατά scribendum sit, necne dubius haeret Siebel. ad Pausan. I. I. adnot. T. III. p. 52. Syllabus (victoriam) ubi assignavit ipso, et non liberatē poia Gese: F. G. Schaefer. Sim. Cui carm. Reliq. Brunsig. a. 1835. Froberg. p. XXIX. coll. p. 206. Vol. Kroum I. I. et Diog. Laert. VIII. 39. Cic. de senect. 10, 33. Solin. ep. IV. p. 13. Strabo VI. p. 181 not. Argum. Theocrit. Idyll. IV. auctor, Misenon Ol. VII. Olympicis locis vicine affirmant, τῷ ἔβδομῳ καὶ ἔξ-
ακτῷ recte cum Casaubono restitutum VV. DD.

222) Πυθαγόρας ἤρατος» Ex testimonio Tatiani Or. ad. Gr. cap. 63. p. 141. Cyrilli adversa. Jul. I. p. 13 Ab. Clementis Alex. Strom. I. p. 302 et 332 A. Diversas aliorum de aetate Pythagorae sen-
tentias recessimus ad Ol. LX. I. s. n. 211.

223) Σιμωνίδης ὁ Λυραεὺς» Suidas sent verba s. h. n., quorum partem ad Ol. LVI. I., partem nostro

γ.
δ.

ΟΛ. αΓ'. Παρμενίδης Καμαρινεύς στάδιον¹²⁴).

α. Θουγίτης ὁ Ῥαγίνος χρονογράφος ἔκμαζεν¹²⁵). Ἀναξίμανδρος ὁ Μελίσιος φιλόσοφος ἰγννήθη¹²⁶).

β. Σινοφάντης ὁ Κολοφώνιος φιλόσοφος ἤδη ἐπὶ τὴν ἐκνήκοντα δύο γεγοναὶς ἰγνυράζετο ἐν τῇ Ἑλλάδι¹²⁷).

γ. Ἀριστοῦς ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς τὸν βίον κατέστρεψε βασιλεύσας ἔτη τε¹²⁸). p. 318 a.

δ. Καμβύσης τὴν Αἰγύπτου παρσυστάτω¹²⁹).

δ.

locus apponit Scaliger. Catterum elucundum, Virum Doctum e conjectura scripsisse: Ἐβρων ναυραγία δὲ Πιργίος, ἡ δὲ ἐν Σιλαμῶνι, μελεῖται θρήνοι κτλ. pro Suidae verbis Εἰβρων ναυραγία, καὶ ἡ δὲ ἐν Ἀρταμῶνι ναυραγία, δὲ Πιργίος, ἡ δὲ ἐν Σιλαμῶνι μελεῖται. θρήνοι κτλ. de quibus vid. not. nostr. a. 193.

224) Παρμενίδης [Testes Africanus apud Euseb. chron. l. 41 et Diodor. l. 68 extr., cuius verba non appropinquamus a. n. 228.

225) Θουγίτης ὁ Ῥαγίνος [Theagenem Rhegium Cambyasis temporibus floruisse memoriam praeponderat Testium Orat. metr. Graec. cp. 48. extr. p. 105 seq. et Eusebii Praepar. Evangel. lib. X. cp. 11. p. 491 Viger. Atque Cambyas Ol. LXII, 3. teste Eusebio Persarum regnum adeptus est. Scaliger igitur ex probabilitate Theagenis ἀμύνει anno Cambyasis tertio assignavit. Vid. Prolegg.

226) Ἀναξίμανδρος — ἰγννήθη [Nihilodori testimonio Apollodori apud Diog. Laert. II, 3. Vid. not. nostr. ad Ol. LIV, 1. a. n. 185.

227) Σινοφάντης ὁ Κολοφώνιος [Defendat sua Scaliger ipse. In enim illustres Xenophanem verum, quos not. 127. attulimus, sic commentatur in Anaxodot. p. 96 h: XXIII. Olympiades numerat a natoli suo. Sic secundum hunc locum Eusebii scribat illi Olympiade LX, natas scilicet Olympiade XXXVII, obierit Olympiade LXII. desinente, ad LXIII. transte. Xenocris scribit maiores annorum C. obisse, quod convenit illi, quae modo diximus. Num CII. annos ut minimum elixisse videtur. Haec scilicet insignita hora composuit Vir Summus. Alioquin hercle iungamus tertium Xenophanem natum non cum eius ἀμύνει contendisset. Sed interdam etiam dormitat Homerus. Propius ad poetam tentem accensit Welekerus Cyl. epic. p. 401 seq. n. 648., cuius egregiam animadvertentem, turpiter, credo, hypothese mendis liberatam, hac transcribit iuvat. Die Nekstarrückung der Ideen (ephoric) des Philosophen in Melos beginnt ganz natürlich mit der Auswanderung desselben aus Phlebas, als er 25 Jahre alt war. Diese war sehr wahrscheinlich bereits durch das Paragras, auf welches Cosinus (in Nouv. ex fragm. philosophiques p. 13.) sehr glücklich die Worte aus dem Paradiem (ap. Athen. II. p. 54 E.) παλινος δεῖν εἶναι ὁ Μελίος ἀφίστησι; zu beziehen geleitet hat. Zu Ol. LX, 1. (Ol. LIX, 2. totius Phocaenae ab Harpalo civium patriam reliquerunt secundum Hieronymum coll. Herod. I, 184 sq.) aufgerechnet 67 Jahre, nachdem die 76 Ol. voll; und Timaeus, der im Chronologischen und, wo er unorthodox war, im Siedlichen nicht zu verwechseln ist, setzt den Xenophanes in die Zeit des Tyrannen Hieron und des Epichoraeus (ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 301 C.) Simonides soll von ihm κρηβίη genannt worden sein (Schol. Aristoph. Pac. 998.), wobei auch an die Zeit des Hieron gedacht wurde. Mit unserer Rechnung stimmt überein, dass Hieronymus Ol. LVI (anno 4. Mai. Armea. anno 1.) hat: Xenophanes Colophonius clarus hobetur (ἡγυρίζετο), Ol. LX. (anno item 4.) obit: Simonides lyricus et Phocides clari habetur, et Xenophanes phocis, scriptor tragicorum: deus der zweite Anaxos, womit des Diogenes (IX, 20.) ἔκμαζεν (gleich unbestimmt) κατὰ τὴν ἱστορίαν Ol. überein kommt, gründet sich gerade auf die Persische Eingriffe, wie aus den Worten der Theol. Arithm. p. 40 sich ergibt — und die Thracische palze: Σινοφάντης 100 γενεῶν καὶ τῶν Ἀνακτόντων καὶ τῶν Ἡελιογράφων χρόνον καὶ τῆς τοῦ Ἀρκαίου τοῦ Μελίος ἰσχυρὴν μάλαρα καὶ ἀναστάσεις, ἢ Φωκαίος γενεῶντος Μαντολίου καίτοι, und dass ganz der erste nur mit geringer Irrthum (für LIII, 4.) das Geburtsjahr des Xenophanes an, der nur wenige Jahre älter als Simonides sein würde. Für Apollodor (qui Xenophanem Ol. XI. natum ponit. Vid. n. 127.) streitet Schneider in Zimmermann's Zeitschr. für Alterthumsk. 1834. S. 735, indem er mit Karsten (Xenoph. Carm. rel. p. 11) die Angabe des Diogenes (IX, 18): εἰς τὴν ἑκτατὴν τῆς πατρίδος ἐν Ζεύξει τῆς Σικελίας διαβῆναι καὶ ἐν Κατόρῳ, aus unbestimmten Umständen, vielleicht allfälligen Auswanderungen über die Sitten seiner Mitbürger, erklärt, und allseits ansetzt, dass derselbe auch Helos durchzogen habe, als Rhodope seiner eignen Gefühle aufstehend. Die in Melos herannahende ephorice aber ist für jene Zeit sicher nicht angemessen; auch war im 25. Jahre das Hauptzeitalter, wozon der Alte doch allein hier sprechen könnte, noch nicht gedieh. Der andere Vermuthung in Betreff des τὰ ταύτων ἱσχυράδην (IX, 18) steht ebenfalls die Jugend des angeblich Verjüngten entgegen.

228) Ἀριστοῦς ὁ τῶν Αἰγύπτ. [Diod. Sicul. I, 68 extr. affert haec: βασιλεύσας δ' ἔτη νέκναι πρὸς τοῖς πενήκοντα (ὁ Ἀριστοῦς) κατέστρεψε τὸν βίον, καὶ δὲ ἐν χρόνῳ Καμβύσης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς παρσυστάτω ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατὰ τὸ τρίτον διος τῆς ἱστορίας καὶ τρίτης Ὀλυμπιάδος, ἐν δέκα στάδιον Παρμενίδης Καμαρινεύς. Hinc annum Anaxida obitum cum Ol. LXIII, 3. comparavit Eusebii (Hieronymi, Ol. LXIII, 4. Mai. Armea.), anni regni variatis, in quibus alii quoque chronologi inter se dis-

Ο.Α. ΞΔ. Εὐανδρος θισσαλὺς στάδιον¹²⁹).

α. ΜΙΑΤΛΑΗΣ¹³⁰). Οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κυμαῖοι πολλὰς Τυρρηγῶν, καὶ Ὀυκαῶν μυριάδας ἐνέγκσαν¹³¹).

β. Ἡ σελήνη ἐξέλειγεν ἕντι Καμβύσου¹³²).

γ.

δ.

Ο.Α. ΞΕ. Ἀκοχὺς Ταραντίνος στάδιον¹³³). Τῶν ὀλίγων ὁ δρόμος ἰσοκρίσθη. τοὺς δραμόντας ἀπὸ τοῦ πρώτου Δημάρατος ἐκράτησεν Ἡρακλῆς¹³⁴).

α. Πίνδαρος ἐγγιγῆθη¹³⁵). Ἐκαταῖος Ἡγησάνδρου Μελίσιος ἱστορικὸς Πρωτα-

vident. Eusebii Anasidī dat. XLII., Herodot. III, 10 una cum Africano apud Syncell. p. 60 D. Venet. = p. 75 Paris. XLIV., Syncell. p. 168 C. Ven. = p. 210 Par. (Euseb. Scal. p. 47, 4.) I., scilicet Diodorus I. I. LV. Caeterum Anasie Eusebio et ap. Syncell. p. 76 C. et Maii Armeniacum p. 165. 332 seqq. Ἀμωσις dicitur.

229) Καμβύσιος] Tradit Diodorus verba modo scripta, quibuscum cf. Herod., qui lib. III. cp. 14. Paanemium mensis septimo postquam Anasidī patri successerat, (ὃς μὲν καὶ βασιλεύοντα, Herod. I. I., scilicet victum African. apud Syncell. p. 60 D. Venet. = p. 75 Paris., qui cum Paanemochritem appellat) a Cambysie natus, Aegyptumque in discessionem redactam scribit. In Olymp. LXIII, 3. Aegypti per Cambysen occupationem cecidit et Diodoro Eusebii (Hieronym., Ol. LXIII, 4. Maii Armen.), in Olymp. LX, 1. auctor eheon. Paschal. p. 144 D. Paris. = p. 270 Bonn.

230) Ἐκκατὰς] Testis est African. apud Euseb. xpo. Ioy. p. 41. Gertulzē ex cod. Armen. restitutum esse videtur.

231) Μελισίης] Auctore Dienysio Hal. Rom. Antiquit. VII. p. 419, I. Syh. Ol. LXIV, 1. praeterea Athenis gessit Militias.

232) Οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν] Ex loco Dionys. Hal. modo laudato p. 418 extr. seq. ubi haec legatur: οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τεταμένους Ὀρεανόδους, ὅρκοις Ἀθήνησιν Μελισίης, Κύμας τὴν ἐν Ὀυκαῖς Ἑλλήνων πόλιν, ἐν Ἑρμῶνι τε καὶ Χαλκιδῶν ἱεῖσι, Τυρρηγῶν δὲ οἱ παρὶ τοῦ Ἰόνου πόλιν καταπονήσαντες, ἐκείνῳ δ' ὅτι τὸν Καλκιδῶν ἱελεῖσθαι οὐκ ἔχοντες, καὶ πᾶσι τοῖς Ὀρεανώσιν καὶ Λαοκόοις καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις βασιλεῦσι, ἐκείνῳ οὐκ ἔχοντες, καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βασιλεῦσι, ἐκείνῳ οὐκ ἔχοντες, καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βασιλεῦσι, ἐκείνῳ οὐκ ἔχοντες, καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βασιλεῦσι, ἐκείνῳ οὐκ ἔχοντες. Scaliger igitur brevitas studiosus pro Ueberl., Dammis ceterisque barbaris τοὺς Ὀυκαῖους posuit, quod nomen apud Graecos omnes gentes Italiae inferioris barbaras complectebatur. Cf. B. G. Niebuhr. Hist. Rom. Tom. I. p. 69 ed. alterius.

233) Ἡ σελήνη] Septimo Cambysis anno i. e. teste Hieronymo chros. lib. II. p. 128. Ol. LXIV, 1. (rectius statueris Ol. LXIV, 3. coll. de assis Cambysis regni Clint. P. H. II. p. 14 ad a. Chr. 521.) defecisse lunam auctor est Ptolemaeus, μὲν γὰρ, συντάξ. lib. V. cp. 14. p. 341 ed. Halma. Cf. de illo deliquio Iuvani Scal. Emendat. temp. V. p. 402 et Petavii Doctrin. Temp. lib. X. cp. 15.

234) Ἀκοχὺς Ταραντίνος] Auctor African. apud Euseb. xpo. Ioy. p. 41: sed scribendum videtur Ἀκοχὺς ut sit tanquam Ἰαχόμυθος quidam, qui Ol. LXVIII. et LXIX. stadio Olympiae vicit. Cod. enim Armen. apud Arch. P. I. p. 291 cum appellat Anachum, quod nomen veri mutatione in Ἀκοχὺς mutari debet ex Pausan. VI, 14, 5. Quamquam enim Pausanias non indicat Olympiadem, qua Ἀκοχὺς ὁ Ἀδαμῆτα Ταραντίνος στάδιον καὶ δολιχὸν νίκην reportasset, debuit tamen acquiri, quin idem sit, atque noster Ἀκοχὺς Ταραντίνος. Cf. Krieger Olymp. p. 244. 239.

235) τῶν ὀλίγων ὁ δρόμος] Verba sunt Pausaniae V, 8, 3. Meneitit rei etiam Africanus i. I. his verbis: ἀποκρίθη ὁλίγη (vel ἐκλυττόμενος Schol. Pind. ad Pyth. IX. Argon. p. 401 Boeckh.) καὶ ἰσὶα Δημάρατος (Δημάρατος Cramer. Anecd. Paris. P. II. p. 145 vulgari η et i vocalium permutatione, Demaratus Auctor. Armen. I. p. 291) Ἡρακλῆς, pro quo Ἡρακλῆς repetendum esse indicant Auctores Armen. I. I. De eodem Δημάρατι vel Δημάρετι (vid. Eustath. ad Hes. Odys. η', v. 54. p. 1567 coll. Sturz. de Nominib. Graec. V. p. 10 sq. VI. p. 13) cf. Pausanias praeter I. I. etiam VI, 10, 2. etiam VI, 26, 2. VIII, 26, 2. X, 7, 7. Diversi a nostro Demarato sunt Δημάρατοι III apud Paus. V, 3, I. VI, 6, 1. VI, 14, 5. quorumcumque nomen quosque constanter per i in praesentia, in primis autem nunc (V, 8, 10. VII, 26, 2. X, 7, 7.) per η, nec (VI, 10, 4.) per a scribitur ab Ima. Bekkero. Caeterum armatus cursus ὁλίγη δρόμος Pindaro luth. p. 23. Boeckh. eumque Schol. ad c. I. v. I. p. 401 Boeckh. et Pausaniae VIII, 26, 2. ὀλίγη δρόμος vel ὁ τοῦ ὀλίγου δρόμος videm Paus. V, 8, 3. VI, 10, 2. ὀλίγη δρόμος Schol. Pind. Olymp. XIII, 51. p. 275. Boeckh., ὅλον denique Africanus ad Ol. LXVII. et, indicante Scyligero in Adl. Nott. in Graec. Euseb. p. 428 a. Anterideos, Heliodora, alia appellat.

236) Πίνδαρος ἐγγιγῆθη] Ex Suida, qui a. v. Πίνδαρος ὁ Θεοδῶς, ἰσχυρὸς, Σουκλῆος υἱός, καὶ δὲ πικρὸς, ἀεικλῆτος, ἔσσι καὶ πολλὰς ἀλγύδας, ἃ γὰρ Σουκλῆος ἱεῖσι δαμνίστορες καὶ προγορεῖ Πίνδαρον. Τρις δὲ καὶ Πανύλοισι ἰσχυρῶς ὑπὲρ. Μαθητὴς δὲ Μεγίστου γυναικός, γυμνασὶς κατὰ τὴν ἐν Ἰσθμῶν πόλιν, κατὰ τὴν Ἑλῶν στεγαστὴν ἀνὰ τὸν μ' i. e. Ol. LXXV, 1. quo cum fortasse scribit Diod. Bibl. XI, 26. Clinton. P. H. II. p. 17 Kr. Olymp. LXV, 3. in locum editum posuit Pindarum, qui Boeckhio iudice Pind. II, 1. p. 14. Ol. LXIV, 3., mensis Menechiōne ipse Pythia (Plot. Symp. VIII, 1) natur. Ol. LXXXIV, 3. mortuus est.

γόνου ἀκουστής ἔγνωρίζετο, ὅστις πρῶτος ἱστορίαν πιζῶς ἐξήνεγκε. Τότε καὶ Διονύσιος ἦν ὁ Μελισσῶς ἱστοριογράφος²³⁷). Μελαντιπιδὲς Κρίτωνος Μήλων διδυτραμβοποιὸς ἔκμαζε²³⁸).

β.

γ.

δ. Οἱ Πρωιστρατίδαι Ἀθηνῶν ἐξεβόθουν²³⁹).Ο.Α. Στ'. Τυχρὸς Ἰμερταῖος στάδιον²⁴⁰). Κλεισθίνης Ἐπιδαμόνιος ὄρματι²⁴¹).

α.

β.

γ.

δ.

Ο.Α. ΣΖ. Φωνὴς Πελληνίς, ἦτοι Περηνίς, πρῶτος ἐπίστασις στάδιον, διὰλυον, ὅλυον²⁴²).

237) *Ἐκταῖος Ἱππυάδου* Suidas s. v. *Ἐκταῖος Ἱππυάδου* (v. Herod. V, 125, VI, 137) γένοι αὐτὸ τοῖς *Ἰσχυρῶν χρόνους* καὶ μετὰ *Καρπίονος βασιλεύοντος*, ὅτε καὶ *Διονύσιος τῆς δ' Μελισσῶς* ἐκ τῆς δ' *Ὀλυμπιάδος*, ἱστοριογράφος (λογιστὴς sec. Herod. II, 143, V, 38, 125) . . . καὶ ἦν *ἀκουστής Πρωιστράτου* (in Scal. textis typothetis errore legchatur *Πρωιστράτου*. *Πρωιστράτου* pro *Πρωιστράτου* scribit Servin. dans les Mémoires de l'Acad. Roy. des Inscriptions. Vol. VI, p. 474 et proposait dubitater Schultz. Spec. II, p. 21 not. 42. Utrique lectioni temporum rationes adversari ostendit Creuzer. in Hist. Graec. antiquis. II, p. 4—16, quamquam neutram habere negat, quae probabiliter defendatur) ὁ *Ἐκταῖος*, πρῶτος δὲ ἱστορίαν πιζῶς ἐξήνεγκε, de quibus postremis vid. Prolegg. Creuzerus Suida graviorem Herodotum V, 36 secutus auctorem *Ἐκταῖος* ἀπαρτὶ cum belli Iudici initia Olymp. LIX, 1. comparat, nataleque eius aetate una cum Larchura (in Tab. chetool. ad calcem interpretationis Herodoti) Olymp. LVII, 4. agit p. 3 seq. Vid. Clinton. F. H. II. ad a. a. Chr. 520. 501. — De Dionysio cf. Prolegg.

238) *Μελαντιπιδὲς* Housli Scaliger ex Suida s. v. *Μελαντιπιδὲς* Κρίτωνος, γηγενὴς κατὰ τὴν δ' *Ὀλυμπιάδα*, Μήλων. ἔγνω δὲ διδυτραμβῶν βιβλία μίσθον. Sed corruptus est Suidae locus. Vid. Prolegg.

239) Οἱ *Πρωιστρατίδαι* Auctorem Scaliger secutus est Eusebium, qui Hipparchum, Philstrati filium, Athenarum tyrannum, Ol. LXXV, 1. (Hieronym., Ol. LXXV, 3. Mai. Armen.) ab *Ἰππομόδι* et *Αριστογείνῃ* interfectum tradit. Iam vero, quem ex Herod. V, 35 et Thucyd. VI, 59 coll. Plat. Hipparch. p. 229 II. et Schol. Arist. Lystr. 619. (— *ἐκ τῆς γ'*, ol δὲ δ'.) *Hippiam* scilicet fratrem et ipsam quartam tyrannidam auctorem esse constat, necessarios supremis Philstratidarum Ol. LXXV, 4. asuperit. Verum enim vero Eusebii de Hipparcho scilicet testimonium fide indiguum est, unde fit, ut etiam Hippiae fuga in aliam aetatem referenda esse videatur: quae de re cf. ant. notr. ad Ol. L, 3. a. n. 189: ubi tyranni supran Ol. LXXVII, 3 aut 2. ponendum esse docuimus. Vid. Corin. Fast. Att. III. p. 123, Clinton. Fast. Helles. II. ad a. a. Chr. 510. Append. X. p. 220 Kr. Beekh. in causen. ad Massey. Paris ep. 43. Corp. Inscript. II. p. 337.

240) *Τυχρὸς Ἰμερταῖος* Testis est Afric. apud Euseb. chron. log. p. 41.

241) *Κλεισθίνης Ἐπιδαμόνιος* Nötker Scaliger testimonio Pausanias lib. VI. ep. 10. §. 2.

242) *Φωνὴς Πελληνίς* Africanus apud Euseb. Scal. l. c. *Ἐκταῖος Ἱππυάδου*, inquit, *Φωνὴς Πελληνίς* στάδιον· πρῶτος ἐπίστασις διὰλυον, ὅλυον. Interpres Armen. ap. Ascher. l. p. 292, etsi nomen victoris duplici N Phannas edens nobis minus probatur (v. alium Phannam Mosenian *δελυγὸν* victorem ap. Paus. IV, 17, 5.), tamen ante διὰλυον verbum στάδιον inserendum esse recte indicat. Quod nec in *Geneco* textu exiit nisi erroris Scaligeri vel typographi. Legi enim illud in cod. Paris., cum hanc Olympiadum Descriptio, tum Cramerii Anecd. II. p. 145 fidem faciant. Caeterum Scaliger supra *ἦτοι Περηνίς* de suo addidit, mendum scilicet, quod in verbo *Πελληνίς* latere videbatur, aucturum. Quam enim *Ορβητα*, qui Olymp. VII^a prius ex Achaia Olympia vicerat, nullum apud alios auctores esse nomine praecipuum hocorem esset *αδελφὸς* (γίγας οὐδὲν *Ἰμπερτα* Pausan. VI, 17, 5.), imprecatus esse fertur Achaia, ne quis unquam eorum in posterum palmam Olympicam reportaret. Quam execrationem quam ratam fieri viderent Achaia, aptote quorum nemo inde ab Ol. VI. usque ad Ol. LXXX. praemia Olympico enarraret, Olymp. LXXX. oraculo Delphico admoniti *Ορβητα* manes stantes, in eius hocorem Olympia posita, placarunt, quo facto *Σοτράτης*, *Περρηνία*, pueri studio vicit. Cf. Pausan. VII, 17, 3—6. cum *Siebelius* et notr. ad Ol. LXXX, 1. annotationes. Ad hanc igitur narrationem respiciens Scaliger *Περηνίς* pro *Πελληνίς* scribendum esse coniecit. Knaevis Olymp. p. 350 magis arrecte *Πελληνίς*, *Ατρεα* ex urbe *Παλλοε*. Mibi tota ista Pausanias narratio non tanti notanda videtur, quandoquidem etiam Ol. LXXI. *Πατρεα* ex *Δυμῃ* *Αχαιο* eorum *αδελφὸν* vicit, eodem teste Pausania V, 9, 1. Quare *Πελληνίς* *Εσσηλ* cum tanto confirmatum illud etiam leopletis Arm. cod. (p. 148 ed. Mediol.) auctoritate. Cf. tamen not. ad Ol. LXXI. a. n. 268.

α. Φρόνιχος Ἀθηναῖος τραγικός ἐνίκησεν¹⁴⁷).

β.

γ. Οἱ Κροτωνιάται, Μίλωνος τοῦ ἀθλητοῦ στρατηγούντος, ἐμφανιστὴν μάχη τοῖς Συβαρίταις ἐνίκησαν, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν διαρπάσαντες παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν¹⁴⁸).

242) Φρόνιχος Ἀθηναῖος] Tradit Suidas s. v. Φρόνιχος· Παιδαγόμενος (Schol. ad Arist. Ran. v. 750.) ἢ θύρου, οἱ δὲ Χορδαῖος (hoc patris nomen ad insipidas easdem grammaticorum facietas referendum videtur, quae etiam Ariosis patris genere Κικλία. Vid. et not. 120.), Ἀθηναῖος, τραγικός, μαθητὴς Θύρακος, τὰ πρῶτα τὴν τραγικὴν ἐκπαιδεύσας. ἐνίκησεν τοὺς ἐν τῇ πόλει (sic etiam Euseb. p. 428.) Παικονίδας. Cyrill. adn. Jul. I. pag. 13 B. Phrynichum tragicum cum Choerilo Ol. LXXXIV. Borsius scribit, cuius eiusdem Olympiads anno 2. (Hieronym., 3. Mai Arm.) illa nomina scribit Eusebius. Ante Aeschylum cum floruisse dicit Schol. Arist. Ran. v. 941. In universum vide de hoc Phrynicho eiusque tragedia Welcker. Mos. Rheu. Suppl. II, I. p. 23—25. Praeter Phrynichum tragicum fuit et comicus eiusdem nominis, qui Ol. LXXXVI. primam tabulam ducit: secundum Suidam, cui tamen nō pro nō ex Anonymo de comed. p. XXX. Lips. restituendam essent Meinek. Hister. crit. com. praef. p. 147 et Clinton. F. H. II. n. 70. Kr. De tertio Phrynicho saltatore videas eundem Meinek. p. 148 seq. discentem.

244) Οἱ Κροτωνιάται] Verba aut Diodori, XII, 9. ad Ol. LXXXIII, 3. Ita enim ille: ἐπετρο-
νούντων δ' ἐν αὐταῖς τῶν Συβαρίταις τριάκοντα μύριαν, ἀντιτάξοντες οἱ Κροτωνιάται δέκα μύριας
Μίλωνος τοῦ ἀθλητοῦ ἡγεμένου. Et cap. 10. τῶν δὲ Κροτωνιάταιν διὰ τὴν ἄρχην Σφύριν μὲν μόνον
βουλόμενοι, πῶς δὲ αὐτὰ τὴν γῆν τοὺς ἐπικρατοῦντας ἀνακρίνοιντο, οἱ ἄλλοις κωλύοντες
τὴν δὲ πόλιν ἐκτρέποντες καὶ παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν. Adde deinde LVIII. annis post Sybarin a
Thessalis instauratam, post annos vero V. iterum vastatam, easque loco Thuriis conditas esse Ol. LXXXIII.

3. Ex hoc igitur calculo Sybaris Ol. LXXVI, 4. a Crotoniis date Milon evenerit, et Ol. LXXXII, 2. a
Thessalis instaurata est. Cur igitur eadem eius Ol. LXVII, 3, intulit Scaliger? Non eodem Diodoro dace,
qui alio loco lib. XI, 90 ad Ol. LXXXI, 4. Thuriis conditas esse scribit sex annis post restitutam a
Thessalis Sybaris, easque restitutionem Ol. LXXXI, 4. annis post prius per Crotoniatis excidium LVIII.
factam esse tradit. Haec vero calculo saeculo Scaligero prius profecto Sybaris excidium Ol. LXVII, 2. vel
3. assignandum erat.

Sed ego mihi utique persuadere potui, Diodorum tam infirma fuisse memoria, ut quod paulo
ante affirmasset, paulo post se affirmasse nesciret, aut tam rudem mathematicum, ut eo simplicissimi qui-
dem subsecundo calculi calleret artem. Dadeus igitur cogitavi, quomodo eius modo monstrata hallucinatio
retuleretur. Modolum tandem obtulit accuratio cap. 88—91. lib. XI. consideratio, inter quae Ol. LXXXII.
annus 1. excidium constat. Animadvertit lacunam Petr. Wesselingius, easque inter cap. 90. et 91.
sedem indicavit, ita ut cap. 88. 89. 90. ad Ol. LXXXI, 4. pertineret, capitulum 91. ad archontem Anac-
torem Ol. LXXXII, 2. transiret, totius Ol. LXXXII. anni primi facta interisse putanda essent. Secutus
est Wesselingius Lud. Dindorfius in notis suis Diodori editione. Verum ut recte. Ego certe huiusmodi priori
loco et quidem in verbis cap. 88. ὅπου δὲ πύκτως πρυτανεύοντες Τελμίδης ὁ Περσὶς στρατηγὸς εἰς τὴν
Εἰλίαν παρὰ τὸν ἄλλον πόλεως ἀνέλθεις τὴν τὴν Ναξίαν γῆν διέπειν ἀποβόησας μὴ βλέον.
Quid enim? Cur opus est ut in Euboiam transiret, qui colonas in Naxum deduceret? Deinde Telmides,
teste Ptole. I, 27, 5., non solum in Naxum, sed etiam in Euboiam colonas, nec porro mille illic, sed quin-
gentos dumtaxat dededit, referente Plutarcho vit. Pericl. pag. 158 B. Sensit difficultates istas Wesselingius,
et consuevit sua τῶν τὴν τὴν Ναξίαν γῆν facile sostulisset omnes, nisi in universum probabile
esset, plura illa loco Diodorum de Telmide attulisse. Quid est enim, quod cum inde a lib. XI. cap. 84.
usque ad lib. XII, 6. gessisse prodatur? Persequamur singula. Primum Telmides, praefectus classis Atticae,
Myrsoide gloriā aemulaturus, Lacedaemum Olymp. LXXXI, 1. adit, nemini ante venaxat, Methonem capit,
expugnat Gythium, Lacedaemoniorum desique ibi navalia incendit. Hinc in Cephaleniam delatus omnes
eius vires subicit. Regressus deinde Naupactum occupat, ibique illustres Messeniorum vires, a Lacedae-
monis aequo fovere dimissas, collocat Ol. LXXXI, 1. Diod. XI, 84. Per totum annum iniquitatem in
Boeotia moratur, itemque foras Ol. LXXXI. annum 3. Saltem nulla res a Telmide gesta apud Diodorum
reperitur. Tandem cap. 88. Ol. LXXXI, 4. recurrit Telmides mentio verbis supra allatis: quibus accedit
lib. XII, 6. mortis, quam apud Clazomenon ab ipso captam Ol. LXXXIII, 2. obicit, iudicium. Haec totum
est Telmidae historia, quatenus a Diodoro exhibetur. De capiti vero ab eo Euboea Cytherarumve insula
(Paus. I, 27, 5.), vel de expugnata Corinthiorum Chalcido (Thuc. I, 108 fin.) eivare in Sicysionem fines
expeditionis (Paus. I. I. et Thuc. I. I.) ne verbum quidem additur. Atqui de his omnibus, quo loqueretur
Diodorus, cap. 88. aptus erat locus. Quare longe certissimum est illo, quem significamus, loco post verba
ἀλλος πόλεως ἀνέλθεις vel ante ea magnam agendam esse lacunam, quae etiam anni 1. Ol. LXXXII.
gesta haurit pietatem. Servata tamen ex eo anno indicabis, quae inde a verbis cap. 88. ἀπὸ δὲ τὴν Ζι-
κλίας κτλ. usque ad cap. 90. extr. enarratur. Hoc concessio prior Diodori de Sybaris fati expositio
cap. 90. lib. XI. non amplius ad Ol. LXXXI, 4. sed ad Ol. LXXXIII, 1. pertinebit, quam cum altera lib.
XII. cap. 9. seq. Ol. LXXXIII, 3. comparatam illustrare, hoc usi stentare:

β.

γ.

δ.

ΟΔ. ΣΘ. Ἰαχόμενος Κροτωνάτης το δεύτερον¹⁰⁷). Θειτάλῳ Κορίνθιος πινυάβλῳ καὶ σταδίῳ¹⁰⁸).

α. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ¹⁰⁹). Ἡράκλειτος Ἐφέσιος ὁ Σκοτινὸς ἐπικαλούμενος ἔγνω-
ρίζετο¹¹⁰). Κύναιδος Χίος πρῶτος Στραχόουσις ἱερραφύδης τὰ Ὀμήρου ἐπ.,
ὡς Ἰπποστράτος φησι¹¹¹).

β.

γ. Ἡ σελήνη ἱβλινγιν ἐτι ᾿Αραίου τοῦ ᾿Υστάπου¹¹²). Ἐποκλῆς Θειτάλῳ τὴν
κίβ Πεδιάδα ἐνέκτης διπυλοδρόμῳ¹¹³).

δ.

Caen. Inscr. III. p. 297. Dionysium in deiciendo consulum Romanorum initio toto quadriennio antecessit Eusebius.

249) Ταχόμενος] Dionysius Roman. Antiquit. lib. V. p. 305, 13. coll. Afric. 'Eli. 'Ol. p. 41. Vid. not. not. n. 245.

250) Θειτάλῳ Κορίνθιος] Testatur Scholiastes Pindari ad Ol. XIII. p. 267. Boeckh. Τρισημ-
πονίαν] παρ' ὧν τρεῖς νίκας αἰεὶς ἀναβέβηκε γινώσκου τὴν μὲν κατὰ δὴ κατὰ τὴν αἰὲν ἡμέραν
παριδύβλῳ καὶ σταδίῳ ἀνασπώνοντι τὴν δὲ κατὰ, Θεσσαλῷ τοῦτον, πρῶτος ἐν 23' Ὀλυμπιάδι.
Itaque Thessali sū, Xerophon, stadiū et quinquiescū vicat sacertis Olympiadē (LXXXI). Thessalus autem
ipse Olympiadē quidem certā (LXXX), sed sacertis certaminis genere (stadio aut deliabo. Cora. F. A. II.
p. 132. aut stadio aut deliabo aut oraculo curam aut puerili stadio. Boeckh. Epith. Ol. XIII. p. 211). Scal-
iger filii victorias perpetuo patri attribuit Thessalo, quoniam neque perpetuo Θειτάλῳ pro Θεσσαλῷ
ediderat. Neque enim xones proprium a gentili diversum fuit. Vid. Carol. Lehmann egrégium de Aristarchi
studiis Homericis librum capite de accessibus, p. 288.

251) Ἀκιστορίδης] quinto anno post exactos Roma reges Archon fuit Athis ex Dionysii Antiquit.
Roman. lib. V. p. 305, 11, καὶ ἐνέκτη δὲ, inquit, πρῶτον τὴν ἐνέκτην τὴν ὀκτωβίαν Ὀλυμπιάδα
μὲν ἐν ἐνέκτῃ καὶ ἔχρησσε, ἐν δὲ ἰσὺς σταδίου Ταχόμενος Κροτωνάτης, Ἀθήνησι δὲ τοῦ δεύτερου ἀρ-
χων Ἀκιστορίδης. Quae verba sine dubio sic transponi voluit Scaliger: ἐν τῷ ἐνέκτῳ ἰσὺς σταδίου
ἔχ. Κρ., Ἀθήνησι δὲ ἀρχων Ἀκιστορ. Cf. Schultz. in Apparatus ad Ann. Crit. rer. Gr. Spec. III.
vernaculo sermone scripto (Beitrag zu genauem Zeitbestimmung der Hellenischen Geschichte von der 63.
bis zur 72. Olympiade) Köln. a. 1841. 8. p. 30.

252) Ἡράκλειτος Ἐφέσιος] Testis est Diogenes IX. 1. Ἡράκλειτος Εἰδόμενος (Εἰδόμενος ἢ Εἰδ-
όμενος Seid., Εἰδόμενος Clem. Alexand. Strom. I. p. 302 B.) ὁ, ὡς πρὸς, Ἡρακλειτὸς (Ἡρακλειτὸς Seid.),
Ἐφέσιος οὗτος ἔφησε μὲν κατὰ τὴν ἐνέκτην καὶ ἔχρησεν Ὀλυμπιάδα. Diogenem excipit Suidas
a. v. Ἡράκλειτος stemm. II. Clem. Alex. Strom. I. p. 332 B. Heraclitum simpliciter post Pythagoram
vixisse ait. Eusebius et diversa historici cum tunc Olymp. LXX, 1. (Hieronym., Olymp. LXIX, 3. Mai.
Armen. coll. Syneccl. p. 238 C.) tunc Olymp. LXXX, 1. (Hieronym., Olymp. LXXX, 3. M. A. coll. Syneccl. p. 254 A.), tunc Olymp. LXXXI, 1. (Hieronym., Ol. LXXXI, 2. M. A. coll. Syneccl. p. 254 C.) Ro-
mains scribit. Eusebium secutus Cyrillus advers. Iulian. I. p. 13 B. Ἡρακλειτὸν (leg. Ἡρακλειτὸν) τὴν
ἐπικλῆν σκοτινὸν γινώσκου testatur Olymp. LXX. De huius cognominis ratione vid. testimonia a
Menagio ad Diog. IX, 6 diligenter collecta. Heraclitum ex Orphico multa mutatum esse insinuat Clem.
Alex. Strom. VI. p. 629 A. In universum de hoc philosopho cf. Fr. Schleiermacheri disputat. in Museo
Antiquitat. a Wolfio et Batmanno edit. Vol. II.

253) Κύναιδος Χίος] Hippostratus apud Schol. Pindar. ad Nem. II. p. 445 Boeckh. ἐν δὲ
Κύναιδος Χίος κίβ... εἰς οὗς ἐν δὲ Κύναιδος πρῶτος ἐν Στραχόουσις ἱερραφύδης τὰ Ὀμήρου ἐπ.
κατὰ τὴν ἔχρησεν ἐνέκτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἰπποστράτος φησι. Pindari Scholiastam compulsiit Eu-
stath. ad Hom. II. ed. Lips. a. 1827. 4. p. 6, supplevisse tamen aumeria. Cum Cynaebo idem est Κύναι-
δων. Vid. Welck. cycl. ep. p. 242 seq. not. 382. coll. Proleg.

254) Ἡ σελήνη] Tradit Ptolemaeus meg. anst. lib. IV. ep. 8. p. 269. Halma. Anona autem regni
Darii Hyrtaxia vicinissima incidit in Ol. LXIX, 3. (Ol. LXIX, 4. Mai. Arm.) Vid. Euseb. Frap. Evang.
X, 9 et ap. Hieronym. II. p. 135 coll. Scaligeri de Emendat. Temp. lib. V. p. 403.

255) Ἰπποκλῆς Θειτάλῳ] Tradit Scholiastes Pind. Argum. ad Odas Pyth. X. p. 410 Boeckh. Ἰπ-
ποκλῆς (Hae. enim forma Ἰπποκλῆς see. eund. Schol. I. l. verior est, quam Scaligeri Ἰπποκλῆς) Θεσσαλῷ
κατὰ διπυλοδρόμῳ dedication: ἐν μὲν τῷ γένος ὁ προκείμενος νικηφόρος Θεσσαλός, πόλις δὲ Ἰππο-
κλῆος ἵσχυος δὲ τὴν εὐσεβὲν δεύτερον Πεδιάδα (In textu Scaligeri τὸν ὅς Πεδιάδα pro τὴν κίβ Πε-
διάδα expressum fuit errore typographi). Et deinceps: εἰς οὗς δὲ καὶ ὅς καὶ ὅς Ὀλυμπιάδα. Pythium
vicinissima secunda incidit in Ol. LXIX, 3. Pythium initio ab Ol. XLVIII, 3. computato. Sed indignum
semeliorum errorem commisit Scaliger in verbo διπυλοδρόμῳ, quod victoris est, non certaminis. Scribere
debebat aut διπυλοδρόμῳ, aut διπύλῳ.

Ο.Α. Ο. Νικίας δ' Ασκήρις ἐξ Ὀπαούντιος στάδιον¹⁹⁰). Τῆς ἀπότης δρόμος ἐπέδη¹⁹¹). p. 318 b.
Θυραίας δ' Θυσσαλὸς ἀπότης πρῶτος¹⁹²).

a. ΜΥΡΟΣ¹⁹³). Ζήνων Ἐλεῖσις ἤματι¹⁹⁴). αἱ Ασίνων πόλεις ἀπὸ τῆς γελίας τῶν Παλαιῶν ἐπείστησαν¹⁹⁵). Ἀριστοδῆμος δ' ἐπέλεξε Μαλακὸς τῆς Ἰταλίας τὴν Κύμην ταρνανναι¹⁹⁶). Ἀναξάγορας Κλαζομένιος φιλόσοφος ἡγενηθή¹⁹⁷). Πρατίνης Πυρρωνίδου, ἡ Ἐγκωμίου, Φιλίστου, ποιητῆς τραγωιδίας ἀντιγωνίζετο Αλκίλεα, καὶ Χοιρίλα¹⁹⁸).

256) Νικίας] Sic dedit ex colectione Scaliger (cf. eius Nott. ad Graec. Esch. p. 428 a.) pro Νικισίας, ut est apud African. in Esch. xxv. leg. p. 41. Idem restituendum esse Dionys. Rom. Aetiquit. V. p. 318, 18. Sybargius censuit (in Nott. p. 38 b.), ubi legitur Νικισίας. Scaligeri coniecturam confirmat isherip. Armen. apud Asch. P. I. p. 292.

257) Τῆς ἀπότης δρόμος] Testatur Pausanias lib. V, 9, i. coll. Bentl. Dissert. Phalarid. p. 238 ed. Lips. Ceterum ἀπότης, interprete Schol. Pind. Olymp. V, 6. p. 119 Boeckh., ὄρμη est ἢ ἡμῶν Γυμνάσιον.

258) Θυραίας] Rhedae malaris cursum primus vicit Θυραίας Θυσσαλὸς secundum Pausaniam V, 9, i. prima certe instituit Μεσσηνίας secundum Schol. Pind. Olymp. V, 8. Scholiastae Μεσσηνίας in Θυσσαλὸς τῆς refingit idque nomen Θυραίων nemini synonymum dicit Benleus Opus. p. 238 ed. Lips., parum accurate ille quidem, ut indicat Boeckh. ad Schol. l. i. p. 119 not. i. Cf. not. infra 386.

259) Μύρος] Archos fuit Athenis Olymp. LXX, i. secundum Dionysium AA. RR. V. p. 316, 17.

260) Ζήνων Ἐλεῖσις] Zeno natura quidem Teletusae (Diog. IX, 25 coll. Igm. Rosell commentat. Laertian. §. LXVI. p. 190, reliis correctionem recepit H. G. Heubnerus in Diog. edit. vel. II. p. 351, et Suid. a. v. Ζήνων lemma.), adoptione autem Parmenidis (Diog. I. i. filius, Εἰς οἰκιστὰς (Strab. VI. p. 174, 18), Parmenides (Alcidamas ap. Diog. VIII, 56, Diog. IX, 25, Clem. Alex. Strom. I. p. 301 D., Suid. l. i.) vel Xenophania (Suid. l. i.) discipulus, Pericles praceptor (Plut. Pericl. cap. 4.), floruit autē τῶν ἰσομεγεστῶν Ὀλυμπιάδων ad Diog. IX, 29 ed. Froben. et Steph. nec non cod. Arund., autē τῶν ἰσομεγεστῶν sec. ed. Aldelph. Menag., Heubner. Priorem lecturam expressit Scaliger. Alteri tamen, quae Zenonem in inferiora tempora deprimit, patrocinatur chronologi, quorum nonnulli, quos Suidas l. i. adducit, Olymp. LXXVIII., aut vero ab Eschilo excerpti sunt Olymp. LXXXI. i. (Hieronym., Olymp. LXXXI, 2. Mai. Ann. coll. Syneccl. p. 254 C.), sive Olymp. LXXXVI. i. (Hieronym., Olymp. LXXXVI, 4. Mai. coll. Syneccl. p. 257 C.) Zenonem includisse testatur. Necatus est in torculari cum Nearchi vel Democriti vel Demyl, Eleuterum tyranni, interficiendi consilium in irruin cedidisset. Vid. Laert. IX, 26. cum Menagii nota. Adde Diog. Excerpt. Vatic. 42. Vol. III. p. 38 seq. ed. l. Dind. coll. Kraegero ad Clit. F. H. II. a. a. C. 482.

261) αἱ Ασίνων πόλεις ἀπὸ τῆς Παλαιῶν γελίας] Dionysius Hal. AA. RR. l. i. sub Ol. LXX, i. haec habet: ἀνίστηται αἱ Ασίνων πόλεις ἀπὸ τῆς Παλαιῶν γελίας.

262) Ἀριστοδῆμος] Aristodemus, Aristoteles fil., vir non obcuri generis, qui a ciuibas nominabatur δ' ἡμεῖς (Dionys. AA. RR. VII. p. 418, 36 seqq.), Cumanorum tyrannidem occupavit anno viciesimo post Miltiadem apud Athenenses praetorem vel post Olymp. LXIV, i. (v. Dion. l. i. p. 418 extr. coll. p. 420, 32) anno vero decimo quarto ante T. Geganii Maceris, P. Minucii apud Romanos consulatum vel post Olymp. LXXII, i. a. U. c. 562. (v. Dion. l. i. p. 417 init. coll. p. 426, 36) i. e. Olymp. LXVIII, 4. Scaliger igitur si Aristodemum suspicia indicare velit, V. senonem metachronismum commisit.

263) Ἀναξάγορας] Testis Apollodorus ap. Diog. II, 7. Anaxagoras, Hegesibali (Diog. II, 6 Clem. Alex. Strom. I. p. 301 A. Suid. a. v. Ἀναξάγορας) vel Eubali (Diog. II, 6) F., Clazomenius (Strab. XIV. p. 444, 13), γερητόδας . . . τῆς ἰσομεγεστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ τῶν πατρῶν ἦν τῆς ἰσομεγεστῆς ὁδότης. Quorum numerorum alterum corruptum esse nemo non videt. Obit enim Anaxagoras annos natus non 32, sed (sec. Diog. II, 7) 72, quorum ei duo lacerpe demit Suidas l. i. Priorem Olympiadem, quae anni Anaxagorae natalis index est, in ἡγεμονίᾳ defecit Chasovianus Nott. p. 30. Sed illam vindicat et Laertius ipse l. i. et Demetrius Phalerus ap. Laert. l. i., quorum consensu Anaxagoras circa Xerxis transitum vel Calliae praeturas l. v. c. Olymp. LXXV, i. — perperam enim Calliae annum Olymp. LXXVI, i. intellegit H. Ritter, in Hist. phil. lon. p. 204 vid. not. ante. 308. — vicinaria fuit. Verum videt Scaliger, qui, ut ad Olymp. LXXXVIII, i. not. 506. apparuit, ἰσομεγεστῆς ὁδότης pro ἡγεμονίᾳ τῆς ὁδότης emendandum censuit. Eandem coniecturam praestantius Heursio Ant. Lectt. III, 27. de Arch. Ath. II, 12. p. 13 et Petavio Ratien. Temp. I, 3 cap. 8. proposuit Heurios Apell. Fragn. p. 1091.

Mirum autem, quod quibus anni Anaxagorae vitam circumscribit Apollodorus, eorum alteri quidem natali Ol. LXX, i. Eusebii (Hieronym., Olymp. LXIX, 3. Mai. Ann. coll. Syneccl. p. 238 C.), altero vero emortuali Olymp. LXXXVIII, i. Origenes in Philosophia ap. Menag. ad Laert. II, 7. Anaxagorae floruisse scribit. Quorum Eschilum chronologi, quem excerpti, verbum γένος sefellit. Idem philosophum aetatem obisse ait Olymp. LXXIX, 4. (Hieronym., Olymp. LXXIX, 3. Mai. Ann. coll. Syneccl. p. 254 C.), constantem scilicet inherens semel adeptas rationi. Ceterum de Anaxagora, Anaximenes discipulo, vid. Diog. II, 6, Strab. l. i. Clem. Alex. l. i. C. de Nat. Deor. l. i. coll. not. ante. 185.

264) Ἡρακλῆος] Suidas: a. v. Ἡρακλῆος totidem verbis, et a. v. Ἀλκίλεα, ubi tamen perperam θ'

β.

γ.

δ. Λοιπιγίδης βασιλείης Σπάρτης ἐτη κβ⁷⁰⁴).

ΟΑ. ΟΑ. Τριπράτης Κροτωνιάτης στάδιον⁷⁰⁵). Δρόμος κάλης ἀρχή⁷⁰⁶). Πάτω-
κος Ἰσκάς ἐκ Δύμης πρώτος κάλη⁷⁰⁷). Πυθαγόρας κάλη⁷⁰⁸). Ἐξαιρέτος
Ἐμπεδοκλείου Ἀφραγανίου νῆος πάλη. ὁ αὐτός κάλη⁷⁰⁹).

pro ο' scribitor. Statuerunt mendam Meurs. de Archont. Athen. lib. II. ep. 2. p. 55, natus scilicet An-
aximo aus et Petit. Mus. III, 14 Tom. I. p. 165. Mem Meurs. I. I. apud auctorem Aeschylj vltas Scholia
praesens, ubi extirpatione de Πυθαγόρ κατὰ τὴν α' Οὐρανίου legitur, recte rescribit κατὰ τὴν ο' OL.
Vid. Clint. F. H. II. p. 23 Kr. et Weich. Mus. Rhen. Suppl. II. I. p. 17 seq. coll. Prolegg.

265) Λοιπιγίδης Diodorus XI, 48 inl. Leostychides, Pseclidas alie Eurypistides, OL LXXVI, I.
idem obisse supremum tradit, anno regni vicinimo secundo. Calculis igitur retro subductis auspicia eius in
OL LXX, 4. incidunt.

266) Τριπράτης Auctores exstant Africanus apud Euseb. zpor. Ioy. p. 41 et Dioscorus AA. RR.
lib. VI. inl. p. 341, 9.

267) Δρόμος κάλης Ex Pausanias lib. V, 9, 1.

268) Πάτωκος Ἰσκάς in Δύμη Pausanias I. modo I. Atqui paullo ante not. 242. ex Pausania
scriptum fuisse, quod inde ab OL VII^{um} usque ad OL LXXX^{um} anno Achaeorum Olympias coenatus
fuerit, propter Dymaei Oebetas imperatorem, quae praeside sic rata facta videtur, et anno Achaeorum
stadion ferret palmam.

269) Πυθαγόρας κάλη) Errat manifesto Scaliger, quandoquidem paullo post hac Olympiade ὁ αὐτός
κάλη victoriam reportasse dicitur. Cf. not. 270.

270) Ἐξαιρέτος Ἐμπεδοκλείου) Haec mire turbata testimonio nituntur non minus confuso Diogenis
Laertij cit. Empedocl. lib. VIII, 51 — 54. Dicamus primum de fonte, post de ducto exinde rivulo. Re-
censens autem I. I. Diogenes diversa de Empedocle patre testimonia, praeterea celeberrimum primum quidem
filium dicit Metonem secundum Hippobotum, Eratosthenem, Aristotelem nium, Apollodorum, quibus, et hoc
statim defungar, anticipatur una cum Timaeo ap. Euseb. p. 169, Photarch. de Pistic. Phil. I, 3, lastia.
Mart. Colari. ad Graecum p. 5 b. ed. Col. a. 1688., Eusebio Praep. Evang. 14, 14 ed. Celos. a. 1688.,
sommellique ap. Seid. a. v. Ἐμπεδοκλῆς chronologia Frid. Guil. Sturzii in Empedocl. xvi Tom. I. Lips.
a. 1805. 8. p. 4 et Simon Karstenius Phil. Gr. vet. Opp. Vol. II. Empedocl. p. 3 seq. p. 5 not. 5. Add.
p. 528 not. 1. Amstel. a. 1838. 8., Tractas Phil. II, 901, IV, 526 et Anonymi script. fragm. in Rheht. Gr.
ed. Wala. Vol. III. p. 563, Metonis aetate in Melitonen deperantium sententia, quam et ipsam spectavit
Seidas, contenta. Discrepat ab his Telauges, Pythagorae fil., Suidae nec hic neglectas, Empedoclem, alius
auctores, Archimaeo natum peribidem. Huic vero Telaugis sententiae, ap. Diog. I. I. 52. 53. haec ante-
cedunt: Ἀντιθέτης δὲ ὁ γυμνασιάρχης ἐν ταῖς Νεομενίδαις φησὶ ὅς ἐστι Μίτιμος μὲν νῆος, ὃς δὲ Θου-
γίος αὐτῶν νεοτῶν ἀντιθέτης ἐπισημῶντας Πάτωκος Ἰσκάς φησὶν. ὃς ἰσχυρῶς. Sequuntur senarii, quos
restituunt Aug. Meisch. ad Menand. et Philon. Bellag. p. XXIV. atque Henr. Clinton. F. H. II. p. 53. 55,
quorum hic etiam quae praecedunt in versum redegit. Cf. Heitz. Gust. Haubner. in App. crit. ad Diog. Vol.
II. p. 749. Pergit Diogenes: ὃ δὲ παῖς καὶ ἰδρυματιότης Οὐρανίου νεομενίδης γλῶττα τῶν κατὰ
νῆος ἐν ἀντιθέτοις. . . . Στρίψας δὲ ἐν ταῖς φησὶν ὅτι Ἐμπεδοκλῆς νῆος μὲν ἐν Ἐμπεδοκλῆ, κατὰ
τὴν δὲ κατὰ αὐτῶν νῆος Ἐμπεδοκλῆς. In ταῖς αὐτῶν Οὐρανίου τῶν μὲν τῶν αὐτῶν νεομενίδης, τῶν
δὲ τῶν αὐτῶν αὐτῶν, ὃς ἰσχυρῶς ἐν ταῖς φησὶν, ὃς ἰσχυρῶς. . . . Κατακρίθη. Ma-
nifestum est, Diogenem Satyr verba de Empedocle poeta physico intellexisse, quos tamen, ut dudum vider-
unt Henr. Dodwellus de notat. Philar. et Pythag. Lond. a. 1704. 8. p. 220 et Ed. Corsarius F. A. tom.
III. p. 137, quibus auctoritatem Sturzii I. I. p. 5, p. 16 et Karstenius I. I. p. 5 seq., luce clarescit, saty-
rum dixisse Empedoclem, physici poetae aum, virum, testibus Hieronippo et Timaeo ap. eund. Diog. 51,
illustrum, equestrisque, uti Heraclides ibidem prodidit, alterum, apud illum pro Graecorum, Sturzii in
pseud. IV. de Nominib. Graec. explicata, consuetudine natus vel, secundum idem Karsten. p. 6 not.
11. correctionem, natus ὁμογενῶς. Itaque qui secundum Satyrum poeta, vel, secundum impudibilem
Heraclidem sententiam, cursu vixit Exanetens, Empedocles fil., Metonis frater, idemque ratio, Actaeo salu
inclyti, patris dicendus erit. Palma autem celestis pars aui est Empedoclis, non nepotis, ad quos velut
errore a Phalaris ap. Diog. 53. et ab Athenaeo I. p. 3 E. transferat. Haec cum rectissime intelligeret
Scaliger, potius sane, imo debuit conuicta Satyri, secundum quon, qua Olympiade pater Empedocles equo
siagulari, eadem filius Exanetens poeta vixit, et Aristotelem secuti Eratosthenes auctoritate, qui haec Empe-
docle victoriam in OL LXXI. (iustissim enim est Menagii coniectura, ὅτι pro ο' ap. Diog. rescribitur. vid.
Karst. p. 5. not. 11.) conserit ap. Diog. 51. Exaneti palmam poeta reportant, huic ipsi Olymp. LXXI.
acribere. Sed recte additi ὁ αὐτός κάλη? Eandem Exanetum hoc Olympiade etiam
celeste Olympia vicisse credam? Imo, dixerit quispiam, verba ὁ αὐτός ad Empedoclem refer. Sed huic si
voluisset, αὐτός vixit articulo auidum possidet Scaliger, quippe probe imbutus Graecia litura. Ego me ex
hoc loco, qui sine dubio ex turbatis forte Scaligeri aduersariis turbatior etiam in Olympiade Descriptio-
nem transiit, non aliter extrico, nisi hac coniectura, qua Πάτωκος pro ὁ αὐτός e Viri Summi calamo

- α. ΠΠΛΑΡΧΟΣ¹⁷³). Ἑλλάνικος Ἀσβίος ἱστορικὸς ἐγενήθη¹⁷⁴).
 β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ¹⁷⁵). Σοφάλης ὁ τραγωδοποιὸς ἐγενήθη¹⁷⁶).
 γ. Σοφοκράτης Ἀραγωνίτης τῆν καὶ Πυθαῖδα ἡτοῖς ἐνίκησεν¹⁷⁷). Μίδας Ἀραγωνίτης ἀπλήρης γνώσεσιν αὐτοῦ, ἀνακλασθήσῃς τῆς γλωσσίδος ἀκουσίας, καὶ προσκλήθεισῃς τῷ αὐρανίσκῳ, μόνος τοῖς καλῶν τῶν τῆς σφαιρῆς ἤλπιεν. οὐ δὲ θεοὶ ἐνοσθέντες τῷ ἥκῳ ἐπέφθοντο. καὶ οὕτως ἐνίκησεν¹⁷⁸).
 δ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ¹⁷⁹). Ἀναξίλος Ῥηγίων καὶ Ζέφυλος δυναστεύοντες ἐπὶ αὐτῷ¹⁸⁰).

facile confecto. Insipice modo Laertii verba supra allata: ὁ δὲ πρῶτος καὶ ἰδωμενότερ Ὀλυμπιάδων νικητὰς ταύτων πρῶτος ἔσθ' ὁμοῖος; ferri debetis, ταῦτα a festinanti lectore ad Glaucum, de quo paulo ante locus erat Diogenes, ferri potuisse. Ac profecto huic Glauc, Rhegino, Democriti, uti idem Diogenes IX, 39 prodidit, aequali, πρῶτος ὁμοῖος, e Laertii auctoritate Ol. LXXI. celeste victorem, a Scaligero Collectanea illatum fuisse arbitror. Quid? quod Glaucum hic legimus Menagium, ex eius ad Diog. I. I. annotatione apparet. An fortasse inter se discrepant Theophrasti exempla? Ille vero adeo sic scribit de Glauc: Πρὶν ἀλλῆτε, σὺν equo singulari, teste Scaligero in Descriptione Olympiadum. En magnus Diogenes interpretem in errore errantem! Ceterum uti supra in studi palma assignanda Herodoti auctoritatē Aristotelis Scaliger, ita hic in celestis victoria Aristotelis Erastotheneique et Satyri testimonia, qui hanc Olympiadem Empedoclem Agrigentini poëtae arum equo singulari vicisse tradunt, ipsum praetuli Diogenem: hoc tantummodo discriminē, quod illud iusta ratione, hoc imprudenter fecit. Haec si probabiliter a nobis disputata sunt, totum hunc locum e Scaligeri mente sic refugii licebit, ut Glauc pro δ' αὐτοῖς, verbi gratia Ἐμπεδοκλῆς ἀπὸ δ' αὐτοῖς substituitur:

Ἐμπεδοκλῆς Ἀραγωνίτης τῶν καλῶν. Γλαῦκος δ' ἑρῶτος ἀνέστη.

Quae Glauci victoria sine quavis Scaligeri errore nitatur, etiam sine adnotatione mea innotescere videt.

- 271) Τεσσαρς Archon fuit Olymp. LXXI, I. secundum Dionysium AA. RR. V. extr. VI. init.
 272) Ἑλλάνικος Hellenicus Leobius (Strab. XIII. p. 425, 40, Mytilenaeus p. 425, a. v. Ἑλλάνικος), historicus, teste Pamphila apud Gellium NN. AL. XV, 23 initio belli Peloponnesiaci LXV. annos aetas fuit. Quos ubi ab Olymp. LXXXVII, 2. retro supputaveris, conserget annus Hellenici natalis Olymp. LXXI, I. Suidae aliorumque de Hellenici aetate testimonia vid. in Prolegomenis.
 273) Φίλωνος Philippus II. Archon Atheniensium Olymp. LXXI, 2, e fide Biographi Sophoclis anaxym. Vid. not. 274.
 274) Σοφάλης Tradit laudatus vitae Sophoclis auctor, γεννηθῆναι δὲ αὐτὸν πρὸς ἰδωμενότερ Ὀλυμπιάδιν αὐτὸς τῶν δ' αὐτοῦ ἑρῶτος ἀνέστη. Quod addit: ἔσθ' ὁμοῖος ἑρῶτος μὲν νικητὴς ἐπὶ αὐτῷ, Ἐμπεδοκλῆς δὲ νικητὴς αὐτῷ, factum est. Transpone numeros decarios in hunc modum: — Ἀναξίλος μὲν νικητὴς ἐπὶ αὐτῷ, Ἐμπεδοκλῆς δὲ νικητὴς αὐτῷ, nec multum abidet a recepta ratione Biographus. Rumpas Sophoclem simul et Euripidem Olymp. LXXVII, 3. (Hieronymi, Olymp. LXXXVIII, I. Mai. Armen.) inclamare dicam, hallucinatur manifeste. Vid. Scal. Animadv. p. 102 a. coll. not. aotr. a. 609 a. Suidae denique de Sophoclis natali testimonia Olymp. LXXXII, 3. respicit Scaliger, ubi e. not. aotr. a. 295.
 275) Ἐρραφίδης Secundum Scholiastam Pindari Pyth. VI. p. 387 B. Πύρροντα Ἐρραφίδην Ἀραγωνίτην νικητὰς αὐτὸς τῶν καὶ Πυθαῖδα I. e. (r. not. aotr. 158) Olymp. LXXI, 3.
 276) Μίδας Paululum variat amplificatione Scholiastes Pindari Pyth. XII. p. 421 B., e quo sua haust Scaliger: Πύρροντα ἔσθ' ὁμοῖος Μίδας Ἀραγωνίτης. αὐτὸς δ' αὐτοῦ τῶν ελεσθῶν τεσσάρων Πυθαῖδα καὶ τῶν αὐτῶν καὶ τῶν αὐτῶν Πυθαῖδα νικητὰς αὐτῷ, ἱστορικὸς δὲ τὴν ἰδίαν αἰσθησιν συμπληροῦνται παρὶ τῶν αὐτῶν ταύτων Ἀραγωνίτης γὰρ αὐτὸς ἀνακλασθήσῃς τῆς γλωσσίδος ἀκουσίας καὶ προσκλήθεισῃς τῷ αὐρανίσκῳ, μόνος τοῖς καλῶν τῶν τῆς σφαιρῆς ἤλπιεν, τοῖς δ' αὐτοῖς ἐπέφθοντο καὶ ἐνοσθέντες τῷ ἥκῳ ἐπέφθοντο, καὶ οὕτως νικητὴς αὐτῷ.
 277) ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ Archon fuit Athenis Ol. LXXI, 4. sec. Dionysium AA. RR. Id. VI. p. 387, 35 seqq. πρὶν ταῦτα νικητὰς αὐτῶν τῶν αὐτῶν ἀρχὴν Ἀλλὰς Ὀδυσσέως; Μορτυνός, καὶ Τίτος Ὀδυσσεύς Γλαῦκος, ἀρχὴν Ἀλλὰς Θημιστοκλέως, ἐξουσίῃ καὶ δυνασσιν πρὶν τῶν αὐτῶν ταῦν, μάλιστα δὲ τῶν αὐτῶν τῶν ἰδωμενότερ καὶ δυνάμει Ὀλυμπιάδος, ἔσθ' ὁμοῖος ταύτων Στρατοκλέως (leg. Τεσσαρς) Ἀρσινόωτος. Atque hic profecto est annus illi, quo Themistocles Neocla II. Archon perierit Piraeum edificare coepit, teste Theophrasto I, 93. Cuius Scholiastes errat certissime, illum Themistoclem praetorem praetorio ante bellum Persicum anno I. e. Olymp. LXXIV, 4. assignans. Sic aliarum statuarum cum Boeckho de Archontibus pseudonymis p. 2 seqq. (ind. lectt. Univers. Berol. hien. a. 1844.) et Schultze Spec. III. p. 45, quorum rationem superius Socinbroti ap. Plot. Thesist. cap. 4. auctoritate firmas stabilivit Gust. Dreyneius in Stedd. Kileiensis. philolog. p. 79. Alter tamen indicat Clinton, qui FF. III. II. Proem. p. XV. seqq. Talib. p. 24, 30 Kr. celebrariam illum Themistoclem a Dionysii Themistocle Olymp. LXXI, 4. praetore distinctum e fide Scholiastes Theophrasti Olymp. LXXIV, 4. Archontem ponit. Isteis vestigia in universum aequitur Krugerus, nisi quod reiecto Scholiastes istius testimonio Themistoclem praetorem extorsitque eius auspacia Piraeum in Olymp. LXXIV, 3. desinere mavult. Cf. eius Stedd. hist. phil. Berol. a. 1836. 8. p. 13 seqq.

ΟΑ. ΟΒ. Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον τὸ β^{ον}. Κλισομένης Ἀστυπαιεύς
ἴκω πικτεῖον ἀνδρὶ Ἐπιδαυρίᾳ αὐτὸν ἀπείκισεν ἐν τῇ μάχῃ, καταγνω-
σθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν ἄδικα ἐλεῖσθαι καὶ ἀμνηστῆσαι τὴν νίκην
ἐκφρων ἐγένετο ὑπὸ τῆς λύπης²⁷⁹. Ἰπποκλῆς θεσσαλὸς διαυλόδρομος²⁸⁰).
α. ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ²⁸¹. Ἦ ἐν Μαροθῶνι μάχῃ²⁸².
β. ΥΒΡΙΑΙΔΗΣ²⁸³. Γύων δ' ἀνομήνους Στραταίων ἐκείνησι μετὰ Ἰππο-
κράτην τὸν ἀδελφόν²⁸⁴.

278) *Ἀνδρῶν Ἰκτεῖον* Diodoro Siculo lib. XL. ep. 48. in it. antea Anaxilas sive Anaxilases (Arist. Polit. V, 10, 5). Curtius F. (Her. VII, 165), obit mortem Ol. LXXVI, 1. *ἀνομήνους ἐν δικασίῳ*. Subducta igitur calculi Scalger Anaxilam ad dominatorem pervenisse repperit Ol. LXXI, 4. Quo tamen anno ille quidem Rhēgii dantaxat tyrannus extitit, non uti Scalger asserit, Rhēgii et Zancle. Hanc enim urbem post decessum occupavit. Cf. Prolegg. Cacterum pro *Ἰκτεῖον* Diodori supra *Ἰκτεῖον* dedit V. D.

279) *Τισικράτης Ἀστυπαιεύς* Testis est Africanus apud Euseb. *χρον. iey.* p. 41. Pausanias VI, 9, 2. simpliciter eum ha Olympiade stadii palmam retulisse scribit. Meminit huius Olympionice etiam Dionysius AA. RR. lib. VI. his, p. 267, 40 et p. 378, 42, quorum tamen prior loco pro *Στραταίῳ*, quod plerique libri *μα.*, aut pro *Μαροθῶνι*, quod Ven. praebet, *Τισικράτης*, altero autem *ἐν τῇ Ἰπποκλῆος καὶ θεσσαλῶν Ὀλ.* pro *ἐν τῇ Ἰπποκλῆος καὶ Ἰβηρῶν Ὀλ.* rescribendum est. Cf. Meunier Archont. Athēn. lib. II. ep. 4. p. 58.

280) *Κλισομένης* Testem verbis enarrat Pausan. lib. VI, 9, 2.

281) *Ἰπποκλῆς* Scholiastae Pladarii Pyth. X, p. 410 B. postquam Hippocleem Thessalum Olymp. LXIX, 3. diuio later pueros vicisse Pythia scripsit, haec addit: *ἐκείνη δὲ καὶ αὖ καὶ ὁ Ὀκρινόδω, certaminis tamen genere, quo utranque palmam Olympicam meruit, non indicat.* Scalger eam *δωκίαν* (sic enim et hic et infra ad *ΟΑ. ΟΙ.* scribere debet: v. not. astr. 255.) Olymp. et LXXII. et LXXIII. vincere facit, prae de conjectura. Cacterum Scholiastae cur diffideret Krossias Olymp. p. 300, nulla pro-
 282) *Ἀδελφῶν* Archon Athenis fuit Ol. LXXII, 1. ex Dionysio AA. RR. lib. VI. p. 378, 42 seqq. coll. not. nostr. n. 279.

283) *Ἦ ἐν Μαροθῶνι μάχῃ* Huc Scalgerum deduxit Dionysius, qui AA. RR. lib. V. p. 291, 25 seqq. praefatam illud XVI. anno post Bruti obitum commensum testatur. Atqui Brutus primo libertatis anno cum Arate Tarquinio singulari certamine congressu erudit, i. e. Ol. LXVIII, 1. Cui anno si Olympiades IV. solidis addidit, pugnae Marathoniae annos Ol. LXXII. evadet primus. Cum Dionysio convenit Rasebio Hieronymi coll. Syacell. p. 246 C. Vid. Scal. Animadv. p. 109 a. Verum Sigasius, secutus Platarchum Aristid. ep. V. p. 321 E., Phaeippo vel potius Phaeippo Archonte Ol. LXXII, 3. apud Marathonem dicanatum esse vult. Quomodo refutatur statuerit Meunier Archont. Athēn. lib. II. ep. 4. p. 59 tamen omnino verum vidisse, nunc evincit auctor Chren. Parī, qui ep. 49. pugnam Marathoniam in Ol. LXXII, 3. incidere docet. Nihilominus Gellio NN. AA. XVII, 21 cum a. U. C. CCLXIV. pro CCLX. ratione debeat dubito. Illius enim scriptoris consilio melius conveniant rotundi numeri. Sed Sulpicio Severo Hist. Sacr. II., qui victoriam eidem p. U. C. anno CCLX. assignans, eam tamen cum Maceris et Augurino Cons. contendit, et ab his usque ad Stilicis consulatum annos DCCCLXXXVIII. numerat, manifeste imposuerunt Posteriori consularium conditores. Vid. Scalg. Animadv. l. I. Etiam momentum pugnae alii aliter definiunt. Quorum Aelianum quidem VV. HH. II, 25. d. VI. m. Thargelionis appellatum reflatit Cosinius PF. AA. T. III. pag. 150. Platarchum vero, qui de Herod. Malign. cap. 25. (II. p. 861 E.) de Glor. Athēn. cap. 7. (p. 249 E.) vid. Canill. cap. 19. (I. p. 138 B.) VI. Berodionis tradit, diem celebratum cum die repetitas victorias confusione post Pereritum dans les Mémoires de l'Acad. Royale des Inscriptions Tom. XVIII. p. 134 seqq. accuratius ostendit Boeckhii in Ind. lectt. Ulav. Berol. aest. 1816. Inscriptio de Saph. Anag. in Act. Acad. Beruss. a. 1824. p. 48 not. 3. Huius igitur auctor consueti disputationibus, pugnam esse apud Marathonem Metagitionis die non VI., uti Frentius volebat, neque XVIII., uti prior loco ipse statuerat, sed XVI. aut XVII. vid. Herod. VI, 106, 120 coll. Hicler. Enchir. cleroal. I. p. 291 seq.

284) *Υβριαίδης* Archon Athenis fuit Olymp. LXXII, 2. secundum Dionysium AA. RR. VII. p. 417, 42 et Pausaniam VI, 9, 2. Cum hoc Hybrilide eundem esse, quem *Ἀφιδῶς* armine a Philochoro offert Hecychius s. *Ἀφιδῶς* *Ἐφιδῶς*, Boeckhii est opinio de Archontibus pseudonymis in Ind. lectt. Ulav. Berol. bien. 1825. et in Act. Acad. Beruss. a. 1827. class. hist. pag. 131., cui adversatur Krosserus in Stud. hist. phil. p. 23 seq. coll. not. 3. Cebridem Olymp. LXXIV, 4. Archontem ponit, quoniam non negat anaxim formam aspectum videri.

285) *Γύων* Incaste Scalger Gelenem et Syracusam hoc anno occupasse et Hippocratis festum dicē. Iud fecit Pausaniam VI, 9, 2 auctoritate, cui tamen scriptori in Sicilia historiae sollemnīs error est, haec Dionysio AA. RR. VII. p. 417, 34 fide, qui Hippocratem, Gelenem tyrannum, cum Hippocrate, Theonius propinquo (Schol. Pind. Ol. II, 8, Hippocrate. ap. Schol. Pind. Pyth. VI, 4) vel patrui (Schol. Pind. Ol. II, 173), confudit. Verum hoc est: Successit Gelo Hippocrati, cuius anachor. *Ἰπποκράτης* fuerat (Herod. VII, 154. Schol. Pind. Nem. IX, 95), in Gelenium tyrannide Olymp. LXXII, 2, Syracensis decessu VI. anno post positurus. Vid. Prolegg.

γ. Μίδας Ἀφραγαυιῖνος αὐλετήης ἐνίκησε τὴν πρὸ Πυθιάδα¹⁰⁰).

Ο.Α. ΟΓ. Ἰστιάλος Κροτωνιάτης στάδιον¹⁸⁷). Γιῶν Διτημίους Γίλιος ἄρματι¹⁸⁸). Ἰπποκλῆς Κροτωνιάτης διαυλόδρομον τὸ β'¹⁸⁹). Ἰφάν Αἰνυῖος Συρακούσιος κίλητι. Ἐφάρμοστος Ὑτεινῆτος πῆλη, τούτου προμηθεύων αὐτῷ πέ-
λαι ὑπὸ τοῦ Πυθίου¹⁹⁰).

α. ΑΓΧΙΣΗΣ¹⁰⁰). Χιονίδης ὁ κωμικός τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἤμαρ¹⁰¹). Δι

286) *Μίδας Ἀργυροπότης* Testis Scholiastes Pindari Pyth. XII. p. 421 B., cuius verba ascripsi-
mus ad Olymp. [XXI]. 3. a. n. 376.

[illegible]

(288) *Γάιος Διοσφόρος*] Testatur PAUSANIAS VI, 9, 2. Ceterum rectior, quam *Γάλαος* (sic enim voluit Scaliger, quomodo in Thesoro expressum est *Γάλαος*), forma *Γάλαός* videtur.

289) *Unnula*; *Apostrophe*] Refert Schollaster ad Pind. Pyth. X. p. 410. Vid. not. ad Ol. LXXII. n. 281., ubi etiam cretaceus, quem Scalliger verbo *dravidepou* commisit, castigavimus. Cui errori hic alterum addidit. Hincodem memorare laus

260) *ἵππος Ἀλκυονίδος*. Scholiastes ad Pind. Olymp. I. p. 21. Boeckh. *ἱπποφάντης δ' Ἰωνικός*
ἵππος τῆς Πλωτὸς ἀδελφῆς, τῆς αὐτῆς ἰσχυρῆς τῆς αὐτῆς Ὀλυμπιακῆς, ἧς, ὡς ἔστιν, ἱπποφάντης δ' Ἰων-
ικός τοῦ τῆς αὐτῆς Ὀλυμπιακῆς καὶ ἀδελφῆς, τῆς αὐτῆς ἰσχυρῆς καὶ. Caeterum quod *Ἀλκυονίδος* *Ἰωνικός*
ος ex eodem Scholio addidit Scaliger, temporem rationibus adversatur. Syracusan enim Olymp. LXXIII,
4. denum occupavit Gelo, cui Olymp. LXXV, 3. Hiero successit, qui rursus tertio imperii anno Aetnam
cecidit. Vid. Boeckh. *Introd.* ad Olymp. I. et Pith. I. cell. Proleg.

291) Εφάρμοστος Ὀνόματι? Scholiastes ad Pind. Olymp. IX, 47 p. 210 Boeckh. *ἰσχυρὸς δὲ ὁ* Εφάρμοστος (sc. πῦθ.) καὶ Ὀλύμπιος, ὃς ἀπὸ τοῦ καὶ Πέλοα, ἰδὲν ἔχοντος ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. Quae verba mihi erroris sic scripta distinctaque legit Stalder: *ἰσχυρὸς δὲ καὶ Ὀλύμπιος, ὃς ἀπὸ τοῦ καὶ Πέλοα, ἐπ' Ὀλ.* Scholiastes numeri falsi sunt. Vixit enim Epharmostus Lacedaemonis Pythia quidem Pyth. XXXIII, h. e. Olymp. LXXX, h. sec. red. Vratil. A. lectionem coll. Boeckh. Exptl. p. 187, Olympia vero Olymp. LXXX sc. Boeckh. l. i. Caeterum vid. de Epharmosto Kraus. Olymp. p. 279.

292) 'Apyloec] Praeturae Athenis gessit Ol. LXXIII, 1. ex Dionysio AA. RR. VIII. p. 480, 38.

[illegible]

ΟΔ. ΟΕ. *Ἄνθος Συρακούσιος στάδιον*³⁰⁷).

α. *ΚΑΛΛΙΔΕΣ*³⁰⁸). *Χάρων Λαμψακινός*, υἱὸς Πυθακλίου, ἱστορικός ἑνταρτί-
ζου³⁰⁹). *Ἀβέλιος* ἔφθον ἐς Ἑλλάδα³¹⁰). *Σίρως* εἰς τὴν Ἰταλίαν ἑμβάτων
τὴν μὲν χρόνον ἰδῆσαι, τὰς δὲ Ἀθήνας κατέσκαψεν, καὶ τοὺς ναοὺς ἐνέπη-
σεν³¹¹). *Ἡ ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχία*³¹²). *Εὐρυπιδὸς ἐνταρτίδη*³¹³). *Γέλων* Συ-
ρακούσιον τρέφοντος τοὺς Καρχηδονίους καρτερῶ ναυμαχίᾳ καταγωνισάμενος

Scaliger antiquissima Petasii de Doctrin. Temp. P. II. p. 13 ed. Paris. a. 1629. Mittimus Petit Miscell. III. cap. 18. inopias, iam a Lessingio in Sopha. vita Opp. Tom. VIII. p. 218 seqq. ed. Car. Lachm. castigatis. Lessingius ipse se Palmerio Exercit. p. 452 addidit, cuius sententiam nuperrim exornavit Cernus FF. AA. T. III. p. 182 coll. T. II. p. 45 seqq. Hic igitur Diodorus cum Apollodoro sic componere vellet, et usum eundemque annum citarem Olymp. LXXVII. 4. deos archontes eprouyos habuisse statueret, quorum alterum Aparchionem Olymp. LXXVII. 3. exenti simulque 4. inenti, alterum Phaedonem Aparchionem collectione reliquae anni parti ascripsit. Sed tota illius vi et de Archontibus pseudopronomis et de anni Archontibus ab Olympico discrimine sententia concessit post laescentes Boeckhii dispositiones. Idem praenotandum Stasio Hist. philos. Latin. coas. p. 110. ad Aeschyl. p. 706. Bentleio l. I., Westelingio ad Diod. XI. 63, quae nos hic tenet difficultatem feliciter sic expedit ad Mar. Par. cap. 56. C. I. II. p. 340, ut quum extremam multam aemulis particulam — φανος vel — φανος in Φαύρος vel Φαύρος facillime abire potuisse apparent, eundem in Diodoro et Apollodoro Archontem agnoscat, de cuius tantummodo nominis scriptura nihil certi decernere audeat. Inter *Ἀρχιόντες* et *Ἀρχιόντες* fluctant Latini editores: illud praebet Plerichus Cn. cap. 8. p. 483 E., sed *Ἀρχιόντες* Mar. Par. cap. 57. (56. Boeckh.). Quam discrepantiam hoc modo expendit Boeckhii l. I. 1.: Illud igitur mihi certum, v. primo, q. secundo loco ponendum esse, in gentilis utrum α ας ε et in secunda syllaba utrum α ας ε αναρ, δι-
κίαι. *Ἀρχιόντες* quidem magis Graecum assuet, quam *Ἀρχιόντες*: sed posteriora iam praefertur multorum editionum. Cetera veterum de anno Sacrae natali testimonium vid. not. 264. collecta.

307) *Φυρετίδης* [Suidas s. v. *Φυρετίδης Ἄνθος*, ἱστορικός, γένους ἀπὸ διήγουν τῆς ἰστορικουμένης πέμπτης Ὀλυμπιάδος. Recte igitur Olymp. LXXIV. 4. Phuretydis domus intulit Scaliger: quo tamen anno cum non debebat incursare, sed autem esse scribere. Suidae enim γένους illo quidem loco non ἔγραψεν, sed ἑνταρτίδη significant certissime. Vid. Prolegg. coll. not. 145.

308) *Ἄνθος* [Secundum corruptum Diodori XI. 1. textum. Vid. not. nostr. n. 287.

309) *Καλλίδης* [Calliam huius anni Archontem appellat Demetrius Phalerus ap. Diog. II. 7, Hieronymus ad Olymp. LXXIV. 4, uterque Euripidis vitas scriptor Theon. Mag. ap. Mang. et Ma. ap. Elasi. ad coll. Boeckh., Calliadem vero Herod. VIII. 51, Dionysius AA. RR. IX. p. 559, 19, Diodes XI. 1, Diogenes II. 45. Hoc nomen, quomodo perperam Od. LXXIV. 3. ascriptum, tactum cum Syncell. p. 250 D. Eusebio Mali Armeniacus, et confirmat Isopletismos Mar. Par. cap. 52. auctor.

309) *Χάρων Λαμψακινός* [Suidas s. v. *Χάρων, Λαμψακινός*, υἱὸς Πυθακλίου (ὁ Πύθων) Paus. X. 38, 6), γένους κατὰ τὴν πρῶτην *Ἀφίον*, εἰς (38) corrigi Creuzerus in Historiae Graec. antiquae. fragm. p. 89, accurate Clinton FF. HH. II. pp. 19, 21. Kr.) Ὀλυμπιάδῃ *μύλων δι' ἧς ἐπὶ τῶν Περσικῶν κατὰ τὴν α' Ὀλυμπιάδῃ, ἱστορικός*. Nec idem post Xerxis mortem circa Olymp. LXXVI. 4. historiam scribere desiderat, teste Photacho Thesist. cap. 27. Vid. Creuz. l. I. p. 89 seqq. et Clat. FF. HH. Append. XXI. 12. p. 382 Kr. coll. Prolegg.

310) *Ἀβέλιος* [Suidas] R. Eratosthenis computo, qui apud Clem. Alex. Strom. I. p. 336 B. inde a prima Olympiade [ἐπὶ Σίρως] διδύσας annos CCXCVII. numerat, Xerxes Olymp. LXXV. 1. Hellepontum tenuit. Consentit Diodorus XI. 1, atque eodem dicit Diogenes II. 7, quod Anaxagorum, ex Apollodoro calculis Olymp. LXX. 1. in lucem editam, κατὰ τὴν Σίρως διδύσας annos XX. notum dicit. Rectius tamen illam Xerxis transitum Olymp. LXXIV. 4. exenti assignaverit, quodquidem teste Herodoto VII. 37. *ἔνα τῷ ἔτι Σαρδίας in Europam moris Persarum exercitus*. Vid. Cors. FF. AA. T. II. p. 43. coll. Scalig. Emend. Temp. lib. V. p. 407. Can. Inq. lib. III. p. 297 seqq.

311) *Σίρως* εἰς τὴν Ἰταλίαν [Testis Diodorus XI. 14. Cyprius autem a Xerxe incensae Athenae sunt tribus mensibus post trietium Hellepontum in insante Calliade anno, Olymp. LXXV. 1. Hentombaeae morae. Vid. Herod. VIII. 51 coll. Corsin. FF. AA. T. III. p. 163. Errat igitur Eusebii Athenarum incendium Olymp. LXXIV. 4. (Hieronym., Olymp. LXXIV. 3. Mai. Ann. coll. Syncell. p. 250 D.) assignare.

312) *Ἡ ἐπὶ Σαλαμῖνι μάχη* [Tradit Diodorus XI. 14 seqq., quae vixt confinat Mar. Par. cap. 52. Incidit autem pugna Salamina in mysticorum tempus (Herod. VIII. 63), n. Boedromionis d. XX. (Herod. l. I. Plut. Cimil. cap. 19., qui tamen alio loco de Glor. Athen. cap. 7. p. 348 F. n. Menychion. d. XVI. perperam appellat, Polyacn. III. 12.) l. e. n. Septembris, d. XXIII. (Petav. Doctr. Temp. XII. p. 313) aut n. Octobris, d. XX (Dodwell. de Cycl. IV. 14). Conf. Hellen. Boeckhii l. I. p. 309.

313) *Εὐρυπιδὸς ἐνταρτίδη* [Testis Diogenes II. 45: (Εὐρυπιδὸς) τῷ πεντήκοντῳ τῆς ἰστορικουμένης πέμπτης Ὀλυμπιάδος ἑνταρτίδη ἐπὶ Καλλιδῶν. Consentit Suidas s. v. *Εὐρυπιδὸς* et reliqui vitae Eurypidae scriptores, quorum testimonia vid. ap. Clat. FF. HH. II. p. 31 Kr. Aboluit unus Mar. Par. cap. 51. auctor, qui Eurypidem Olymp. LXXIII. 4. natum affirmat. Lucem ille aspexit eodem die, qua apud Salamina pugnam est, sec. Plut. Sympos. VIII. l. p. 717 C. et Suidam l. I.

τοῦ ἀνθρωποποιτεῖν αὐτοὺς ἑταῖοι¹¹⁴). Χάρων Λαμπακέρης, υἱὸς Πυθακλίου, ἱστορικὸς ἔγγραφε¹¹⁵). Φερίης καθαρῶδης Μιτυληναῖος πρῶτος δόξας καθαροῦς παρ' Ἀθηναίων Παναθήναια ἐνέχεαι¹¹⁶).

β. ΞΑΝΘΙΠΠΟΣ¹¹⁷). Ἡ περὶ Πλατῶνός μάχη, καὶ ἡ περὶ Μυαλῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν¹¹⁸).

γ. ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ¹¹⁹). Ἀθηναῖοι τὸν Παιραῖδ καὶ τὴν πόλιν ταυρίζουσι¹²⁰). Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τὴν καὶ Πυθαῖδα ἐνέχεαι ταφείων¹²¹). Τελισακέρτης δι' Ἀκρηνεῖος ἀπλήγ¹²²), Θρασυδανῖος Θηβαῖος παῖς σταδίῳ ἀνδρῶς¹²³), Ἴερων Σαραζηνὸς κλέγῃ¹²⁴). Ἐν Ἀργυ Χρυσὸς ἰέρων τῆς Πρας ἰαρωθή¹²⁵). Θιμιστοκλῆς ἐνέχεαι χορηγῶν τραγῳδοῖς, Φερυνίου διδάσκατος¹²⁶).

114) Γάϊον Gelo, Syracusanum princeps, Amilconem, Carthaginiensem ducem, ad Himeram terra marique fecit, quo die Graeci cum Persis aut ad Thermopylas aut apud Salaminem de summa re congressi sunt. Illa Bisdori XI, 24, haec Herodoti est lib. VII, 106, etiam ab Aristotele Polit. 23, 3. Item confirmata, sententia. Inter pacis conditiones illud quoque fuit, ut Carthaginienses Saturnus capitis hammas inuenerint victimas. Tradit Theophrastus in libro de Typhibia ap. Schol. Pind. II, 3, pag. 312 B. τὴ γὰρ ἀνθρωποποιτεῖν . . . αὐτοῦσθαι αὐτοὺς (τοὺς Καρχηδονίους κτλ.) Γάϊονος ἀρετῆς, τοῦ, et confirmat Plutarchus Apophthegm. p. 175 A. de Sera Num. iuncta p. 552 A. coll. Wessel. ad Diad. XI, 26.

115) Χάρων Λαμπακέρης] Haec verba cum in fronte anni huius recte legatur, hoc loco inepte Alexanderi Mori a nobis iam not. 116, notata iteravit incuria.

116) Φερίης] Testatur Suidas a. v. Φερίης vel patris Φερίης καθαρῶδης Μετυληναῖος, ὃς ἰδέου πρῶτος ἐνέχεαι παρ' Ἀθηναίων, καὶ ταύτης Παναθήναια τοὶ Καλλίων ἄρξαντες. Suidas sua transcripsit e Schol. Arist. Neph. v. 997. Cf. Proleg.

117) Ξανθίππος] Cf. Diodoro lib. XI, 27 [int. Plutarchus Aetiol. ep. 5, p. 321 E. cum Ξανθοῦδος appellat. Sed Diadori scripturam veram esse suavit Marmor. Par. ep. 53.

118) Ἡ περὶ Μυαλῶν πόλες] Ad Platana et ad Mycalen eodem die dimicatum esse una cum Diodoro lib. XI, 35 tradit Herodotus IX, 90. Est autem dies ille XXVII. iuxta Aetii Metagistiola sive Passaniorum Berostrum secundum Boeckh. Indit. lectt. Univ. Berol. aet. a. 1816. p. 4 coll. Hecker I. I. p. 365. Celeberrata uolensiter pugna est Boedromidis die IV. (Plat. Aristid. cap. 19.) sive III. (cf. Coarct. ep. 19.)

119) Τιμοσθένης] Archaon Ol. LXXV, 3, ex Diodoro XI, 36, esse aemul adversus Megasthenem de Pines ep. 2. Themistoclem Diadara restitendum esse censentem, scitis testat Marm. Par. ep. 54.

120) Ἀθηναῖοι τὸν Παιραῖδ καὶ τὴν πόλιν] Non satis accurate Scaliger duas res coniunctas eodem anno accepit, quorum una ab altera toto distat anno. Atque urbis quidem murus hoc anno ante absoletus est, sed Piraei anno domum insequenti. Vid. Diad. XI, 29, 41 et Thuc. I, 89—91. 93 coll. Krugeri Strab. hist. philol. p. 12 seq. Utraque autem temporis assignatio longe certissima est, quoniam de Piraei muros dissensit Eusebius, qui ut secundum Latinum interpretem Olymp. LXXV, 2, secundum Armeniacum Olymp. LXXI, 1, existit scribit. Sed duplex illi chronographus, quo exscripti, error impressi, quorum alii muros Piraei cum urbis muro, Olymp. LXXV, 2, excent, edificari coepto (V. Kreg. I. I. p. 12), alii cum Piraei, Olymp. LXXI, 4, inchoato (V. not. astr. n. 277.), confudisse videntur. Cf. Eusebii sua haecit Synecles p. 247 C.

121) Μεγακλῆς Ἀθηναῖος] Scholiastes Pindari ad Pyth. VII, p. 391 B. Γύρωνα: ὃ πόδ' Μεγακλῆς Ἀθηναῖος ταύτης τὴν ἐγδοκασίαν ἐπέδωκεν (sc. e. coll. Götting. Boeckh. I. c. Ol. LXXII, 2.) Πυθαῖδα ταφείων: τοῦ δὲ αὐτοῦ αὐτὸς ὃ τὸ Ὀλεμπιάδα νικῶντος, ἀλλ' ἴστας τὴν γὰρ τριουρασίαν (νικησάντων) ἐνέχοντων e sententia Boeckhii Epil. p. 394 et Voemii in Eusebii chronol. de antiqua Solon. et Croesi p. 24.) ἰδόμενος ἰαλὸς Ὀλεμπιάδα ἀνιχόμεντος νικῶντος, ὃ δὲ τὴν ἐγδοκασίαν ἐπέδωκεν (sc. iterum expressit Boeckhii) Πυθαῖδα. Scaliger in his Scholiastes urbis εἰσένειν pro ἐγδοκασίαν transposuere censuit: quam coniecturam, supra verba τὴν καὶ Πυθαῖδα indicatam, respicit Gervinus F. A. Tom. II. p. 60. Idem quoque infra ad Ol. LXXXVIII. iterum tertionque ad Ol. CXXIX, 3. Megacles victoriam accepit, non hercle diversa Megacles victorias, sed diversas nuncios Scholiastes emendandis rationes propinare solent. De quibus coniecturis cf. Proleg. De Scholio natum illa, e Grammaticis allicius schedis male excerpta, vid. Boeckh. Explicat. Pindar. Pyth. VII, p. 393 seqq. coll. not. 3, ad Schol. I. I.

122) Τελισακέρτης] Scholiastes Pindari ad Pyth. IX, p. 401 Boeckh. Γράμματα Τελισακέρτη Καρχηδονίαν ἐνέχεαι τὴν καὶ Πυθαῖδα, τὴν δὲ ἑαυτοῦ.

123) Θρασυδανῖος Θηβαῖος παῖς] Idem Scholiastes Pindari ad Pyth. XI, p. 416. Γύρωνα: ὃ πόδ' Θρασυδανῖος Θηβαῖος παῖς σταδίῳ νικῶντος καὶ Πυθαῖδα, καὶ τὴν εἰσένειν ὃ σταδίου ἀνδρῶς.

124) Ἴερων Ἀτρινός] Auctor Scholiastes Pindari ad Pyth. III, p. 327 Boeckh. Ἴερων νικῶντος κλέγῃ: τὴν εἰσένειν λαγὺν καὶ ἰδόμενος Πυθαῖδα. Καθόλου δὲ ὃ Ἴερων σταδίου κατὰ τὴν καὶ Ὀλεμπιάδα, τὴν εἰσένειν ἐπέδωκε Πυθαῖδης τὴν καὶ νικῶντος Ὀλεμπιάδα νικῶντος αὐτοῦ. Secundum hanc sententiam Scholiastes rationem, qui Pythiades ab Ol. XLIX, 3. nomen, Pythias XXVII, Ol. LXXV, 3. respondet. Sed Scaliger in hac Olympiadum Descriptione recte Passaniorum computationem fide multo di-

δ. ΑΣΕΙΜΑΝΤΟΣ³²⁷). Ἀθηναῖοι τὸν Πυραῖ ἐκχέουσιν³²⁸). Ἦρων, Γέλωνος ἀδελφεὺς περικτενέσας, τὴν Συρακοσίαν δυναστείαν παραλαμβάνει³²⁹). Πανσθενὴς Ἀσπιδαιμόνιος προδοσίας εἶδεν³³⁰).

Ο.Α. Ος. Σάμανδρος Μιτιληνῆος σάδων³³¹). Ἀσπίτης Ὁρχομένιος παῖς Κλεοδάμου σάδων³³²). Εὐθύμος Ἀστυκλῆος Ἀσπὸς Ἐπιταφίους πυρρὴν τὸ β³³³).

α. ΦΑΙΔΩΝ³³⁴). Ἦρων τὴν Κατάνην ἐκκτείνους Ἀττην μετασφύσας³³⁵). Ἀσπυγίδας ὁ τὸν Ἀσπιδαιμόνιον βασιλεὺς ἐκτείνων ἄρξας ἐκ πρ³³⁶). Ἐτελεύτησε καὶ Ἀναξίλας Πυρρῶν καὶ Ζωγκλείων τυραννίδας ἐκ γ³³⁷).

galeorum amplexus (v. not. astr. 158.) Pythiades ab Olymp. XLVIII, 3. deducit. Debebat igitur, ut sibi constaret, alteram hanc Hieronem celeste partem Pythia victoriam add. τὸ β³³³ Ol. LXXIV, 3. ascribere, uti priorem Olymp. LXXIII, 2. ascripsit. Ceterum cf. quae ad Ol. LXXIII. de verbis Ἀττην Σαρακωνίδος nominamus.

325) Ἐν Ἀργυ. Theocydides lib. II, 2 bellum Peloponnesiacum exanimis scribit ἐπὶ Χρυσίδας ἐν Ἀργυ. τότε πυρρῶντος θύει δόρυ ἐκ ἡρώδης καὶ Ἀττην ἐγὼν ἐν Σαύρη καὶ Περδολάου. Ἦν δὲ ἡρώδης ἄρξας Ἀττηνίδας. Incidit autem belli Peloponnesiaci initium in Olymp. LXXXVII, 2. unde retro supputatis XLVII, anni casus Olymp. LXXV. tertius reperitur primus Chrysidus. Ceterum cf. not. ad Ol. LXXXIX, 2. a. n. 535.

326) Θυμαστοκλῆς Plutarchus Themistocl. cap. 5. (T. I. p. 283 Huten): ἰδέσθας δὲ καὶ χορηγῶν τραγῳδίας, κατὰ τὴν τὴν αὐτῶν καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἡρώδης ἔχοντος, καὶ πόρην τῆς νίκης δέδωκε. ταύτης ταύτης ἔχοντα. Θυμαστοκλῆς Φωκίους ἔχοντος, Φωκίους ἰδούσας, Ἀδριανῶντος ἔχοντος. Atqui Adrianius Archon Athenis fuit Olymp. noviss. anno 4. Scaliger igitur unius anni proclitum commisit, Mevsius autem cum a Suida a. v. Φωκίους ἰδούσας τὴν τῆς β³³³ Ὀλυμπιάδας eandem victoriam indicari putaret, nimis audacter lexicographo ei restituisse voluit, de Arch. Athen. lib. II, cap. 9. p. 71. Ceterum Phoenicis Phrynicus vicit Themistocles. Vid. C. M. Wiel. Max. Ant. IV. fac. I. p. IX. seq. G. Hermann. de Aesch. Persis p. 5, Fr. Th. Welcker. Mus. Rhem. Suppl. II, I. p. 19.

327) Ἀσπίτης Ὁρχ. Ex Dio doro XI, 41 init. Minuimus ciudem Auctor Marmor. Par. cap. 544, Plutarchus Themist. cap. 5, item Epigramma a Scholiasta Hermogenis p. 410 servatum (ap. Bergh. Poët. Lyn. Gr. p. 780 Simon. fr. 148. 1.)

328) Ἀσπυγίδας τὸν Πυραῖ ἐκχέουσιν Auctor Diod. XI, 41 coll. Thuc. I, 93. Vid. not. astr. n. 320.

329) Ἦρων Γέλωνος ἀδελφεὺς Hiero Geloni fratri in Syracasum tyrannide successit secundum Diodorum XI, 26. Ol. LXXV, 3. secundum diversos Eusebii chronologos aut Ol. LXXV, 2. (Hieronym., omitt. Mai. Arn.) aut Ol. LXXVI, 2. (Hieronym., Ol. LXXVI, 4. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 B.). Scholiastes Pindari max Ol. LXXV., max Ol. LXXVI. neglecta anni notatione appellat ab Pyth. I. p. 300 et ad Pyth. III. p. 327 Boeckh. — Scaliger igitur medium quoddam traxit Ol. LXXV, 4. Hieronis assignavit aspicia, quae adeo saepe ad Ol. LXXVII, I. depraeit Mann. Par. auctor ep. 56. Sed praestat ceteris Diodori testimonium. Vid. Proleg.

330) Πανσθενὴς Auctor Diodorus XI, 44 seqq. Sec. Krag. I. I. p. 47. Ol. LXXVI, 4.

331) Σάμανδρος Μιτιληνῆος Testes sunt Africanus apud Esch. xxv. loy. p. 41 et Dionysius AA. RR. lib. IX. p. 576, 42. Diodorus vero lib. XI. cap. 48. eum Σαμανδρῶν appellat, cui ex Africano et Dionysio Σαμανδρὸς reddendum censet Meursius de Archont. Ant. II. cap. 10. p. 72. Sed Σαμανδρῶν tenetur sive Craseri Anecdota Parisiens. Vol. II. p. 143, quamquam Maii Armeniaca Scamander praebet et ipsa p. 149.

332) Ἀσπίτης Ὁρχομένιος Auctor Scholiastes Pindari ad Ol. XIV. p. 292. Ἀσπίτης Ὁρχομένιος ἔδρας ἔχοντος τὴν ἰδουμένην καὶ ἔχον Ὀρχομένια εἰσάδω. De patre post Cratodam vid. Pind. Ol. XIV, 22 coll. Schol. p. 295.

333) Ἐθθύμος Ἀστυκλῆος Testis Pausanias VI, 6, 2. καὶ ἐπὶ ἰσθμῶν τε αὐτῆς (scil. τῆς ἔξης Ὀλυμπιάδας ἐπὶ ταῖς ἰδουμένης) καὶ τῆς μετ' ἰσθμῶν Ὀλυμπιάδας τὸν ἐπὶ πυρρῶν σφάραν ἀνέστη ὁ Ἐθθύμος. Item primus Olymp. LXXIV. lucta vicerat. Vid. Paus. VI, 6, 1. coll. not. astr. 304. Scaliger aut hic, in Ol. LXXVII, nolens pro πυρρῶν memoriae lapsum dederat. De patre et genere Euthymi cf. eundem Pausaniam I. I. coll. Pind. N. H. VII, 48.

334) Φαίδων Archon Atheniense Ol. LXXVI, I. sec. Diod. XI. cap. 48. init. Dionys. AA. RR. IX, p. 576, 44. Plat. Thes. cap. 38. Schol. Aeschin. p. 755. Reisk.

335) Ἦρων τὴν Κατάνην De Actis urbe ab Hierone Ol. LXXVI, I. condita auctores sunt Diodorus lib. XI. cap. 19. coll. Schol. Pind. ad Ol. I. p. 21 et ad Pyth. I. p. 300. Vid. Boeckhii Explicat. Pindar. p. 234 coll. Proleg.

336) Ἀσπυγίδας Tradit Diodorus lib. XI. cap. 48. ἐπὶ ταῖς (scil. τῶν ἰσθμῶν Κωϊνῶς Φωκίῶν καὶ Σαφίρων Φωκίῶν Μεσσηνίων) Ἀσπυγίδας ὁ τὸν Ἀσπιδαιμόνιον βασιλεὺς ἐκτείνων ἄρξας ἐκ αὐτοῦ καὶ δὲ, τὴν δὲ ἀρχὴν ἰδουμένης. Ἀσπυγίδας (Legabatur ante Palmerium Ἀσπυγίδας. Animadvertit mendum etiam Scaliger Isagog. Can. lib. III. p. 340 cf. Wesseling. ad Diod. I. I. Fuerunt autem Leotychnides et Archidamus ex familia regis Proclidarum) ἰδουμένης ἐπὶ τετραπόρῳ καὶ δὲ.

β. ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΗΣ³³²).γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΑΔΗΣ³³³). Οἱ Τυρρηνοὶ ἐπὶ Κυρναίων ἡγεμόντας διανοῶς ἱταλι-
νοῦθσαν³³⁴). Ἦσαν Αἰτιαῖος Στραταῖος τὴν κθ' Πυθαῖα ἐνίκησαν ἀρ-
ματι³³⁵).δ. ΜΕΝΩΝ³³⁶). Πόλεμος Ταραντίνος πρὸς Ἰαπυγίους³³⁷. Αἰσχίλος τραγῳδὸς
ἐνικα Φαίη, Πέρσης, Γλαύκω Πατρίῳ, Προμηθεῖ³³⁸).ΟΔ. ΟΖ. Σάτης, ἦτοι Σάδης Ἀργεῖος σάδιος³³⁹). Ἐργατὶς Κρῆς πόλεως Γνω-
σού δουλοφροῦν³⁴⁰. Θῆσαν Ἀραγαρινὸς ἀρματι³⁴¹). Εὐθύμος Ἀστυ-
κίλιος Λακρός Ἐπαυλίφους πυγμὴν τὸ τρίτον³⁴²).α. ΧΑΡΗΣ³⁴³). Ἰακκὸς δ' Ταραντίνος Ιατρός ἡγεμὼν³⁴⁴, οὐ μόνον Πάτων
ἐν Πρωταγόρῃ³⁴⁵). Θῆσαν δ' Ἀραγαρινῶν διανοστής ἐτελεύτησε³⁴⁶). Πω-

332) Ἰταλιῶτες καὶ Ἀναβλάς] Verba sunt Diodori, qui l. modo l. sic pergit: Ἰταλιῶτες δὲ καὶ Ἀναβλάς δ' Ἐργῶν καὶ Ζεφύλης ἡγεμόνες ἐναυσταῖος ἐξ αἳ'. V. Boeckh. Introduct. ad Pind. Pith. II. p. 240 seq. coll. Proleg.

333) Δρομοκλείδης] Archon Athenis fuit Ol. LXXVI, 2. sec. Diodorus lib. II, 50.

334) Ἀκεστορίαδης] Praetorem Athenis gessit Ol. LXXVI, 3. ex Diodoro lib. XI, 51.

335) Οἱ Τυρρηνοὶ] Refert Diodorus l. c. Adversat autem Cumaeos adversus Tyrchenos, maris dominationem exercebant, Hiero.

336) Ἦσαν Αἰτιαῖος] Testatur Scholiastes Pindari ad Pith. l. p. 300 ἰσχυροὶ δὲ δ' Ἦσαν . . . τὴν δὲ ἀναστήν ἰσχυρὸν (Πυθαῖα) ἀρματι. Cf. not. nostr. 296.

337) Μένων] Archon Athenis Ol. LXXVI, 4. ex Diodoro lib. XI, cp. 52. coll. Didascal. ad Aesch. Persas.

338) Πόλεμος Ταραντίνος] Diodorus l. l. ἐν Ἀρχαῖος δ' Ἀδελφῶν Μένωνος Ῥωμαῖοι μὲν κα-
τάστρεψαν Αἰτιαῖον Αἰτῶνα Μένωνος καὶ Γλαύκω Καρκεῖον Αἰτῶνα, κατὰ δὲ Ἰταλίαν πόλεμος ἐστὶς
Ταραντίνος πρὸς τοὺς Ἰαπυγίους. Scaliger autem minus recte Ἰαπυγίους scripsit.

339) Αἰσχίλος τραγῳδὸς ἐνικα Φαίη, Πέρσης, Γλαύκω Πατρίῳ (Πατρίῳ leg. e. coli. Herm. de Aeschyl. Glauco. s. 1812. p. 4 et Weckher. de Trilog. Aesch. p. 471, quorum alter Glaucon Poetam recte tra-
gediam fuisse ostendit.) Προμηθεῖ (Περσῶν), aetivico, secundum Weckher. de Tril. Aesch. p. 119. 506. Ἐπ-
μετρ. p. 31. 75. de Dram. sat. p. 314.). Caeterum Scaliger minus recte Horrii dederat.

340) Εὐθύμος Ἀστυκίλιος] Dubio hic stadiōnica ἀντὶ Διονυσίου AA. RR. lib. IX. p. 294, 44. Dan-
des Diodoro lib. XI. cp. 53. init. et Africano apud Euseb. xpus. lxx. p. 41. Sed interpretis Ammon.
apud Aesch. l. p. 201 Dandisus, ap. Mai. p. 149 Dandisus expressit. Victorianus numerus, in IV. India
aetivica a Dandis repetendam, servavit Simonidis Epigramma (Antholog. Graec. Pal. XBI, 14. Tom. II.
p. 537. Isaccha. p. 791 ap. Bergk. Poet. Lyr. Gr. Simon. fr. 154.), ubi qui vulgo Σάδης scribitur, cum
in Σάδης notavit Bergkian. Cf. Scal. Adlecta ad Græc. Euseb. p. 428 a.

341) Ἐργατὶς] Tridit Scholiastes Pindari ad Olymp. XII. p. 261. Ἐργατὶς Κρῆς μὲν ἐν τῇ
γῆτι πόλεως Κνωσὸς, ἐξ ἡμετέροιο ἰσχυροῦσιν ἰσχυρὸν Ὀλυμπία καὶ τὴν ἐξ ἧς Πυθαῖα εὐ-
στὴν ἐνίκησεν. Proter hos palmas Olymp. LXXVII, 1. et Pythiad. XXIX. (l. e. Ol. LXXVI, 3.) parvas,
quarum tamen Olympicam dantat delicto, Pythicam vero cursum meruit (v. Boeckh. Expl. ad Pind. Ol.
XII. p. 207 seq.). etiam multas alias victorias retulit, quarum meminit Pausanias VI, 4, 7. his verbis: Ἐργα-
τὶς δὲ δὲ Φωκίωνος δολυχὸς ὄντο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τοσαύτας δὲ ἄλλας Πυθαῖα καὶ ἐν Τεθρῶν (cf.
Pind. Ol. XII. v. 18.) τε καὶ Νημεῖον ὑπερέρχοντο. Fuit quidem Ἐργατὶς, Philanorici l. Cretensis
Gonosio, sed addidit Gonosio palmas, ad Himeræos profugit, ab inique in civitatem receptus ante Hime-
raem in certaminibus victorem cunctis passus est. Vid. Pausan. l. l. et Schol. Pindari l. l. coll. Boeckh.
l. l. Caeterum Scaliger aut δολυχόρεος aut δολυχὸν scribere debuit. Vid. not. nostr. 255.

342) Θῆσαν Ἀραγαρινὸς] Scholiastes Pindari vet. ad Olymp. II. p. 28: Γυγῶνατος δ' ἰσχυ-
ρὸς Θέρων Ἀραγαρινῶν ἀρματι συνεκρίθη τὴν ἰσχυροῦσιν ἰσχυρὸν Ὀλυμπία. At idem ad p.
168. p. 89 ἰσχυρὸν εἶρ, inquit, εἴ (scil. Ὀλυμπία), quam posteriorem temporis assignationem amplius
Boeckhian Scholiastam recentiorum, v. 166. p. 86. Thoreson Ol. LXX. vicinis discutit, plane negari
cert. Vid. eius Introduct. ad Ol. II. p. 114 seqq. coll. Kraus. Olymp. p. 386.

343) Εὐθύμος Ἀστυκίλιος] Refert Pausanias lib. 6, 2. coll. not. nostr. 333.

344) Νύρξ] Archon fuit Olymp. LXXVII, 1. testibus Diodoro XI, 53. et Dionysio AA. RR.
lib. IX. p. 294, 44. Extant nomina huius omnia vestigia etiam in Marra. Par. cp. 56. X. . . pter.

345) Ἰακκὸς δ' Ταραντίνος] Stephanus Byzantinus s. v. Τάδης sic: καὶ Ἰακκὸς δ' Ταραντίνος ἡ-
γεμὼς ἐν τῇ ἰσχυροῦσιν ἰσχυρὸν Ὀλυμπία μόνον τοῦτον δ' Ἰλιδαν ἐν Πρωταγόρῃ. Sed
Pindo loci Tarentini non tantum in Protagora p. 316 D. E. meminit, sed etiam de Legg. VIII. 639 E. pro-
pter eius artem gymnasticam.

346) Θῆσαν δ' Ἀραγαρινῶν] Disertis verbis prodit Diodorus lib. XI. cp. 83. Obiit autem anno
quarto postea Olymp. LXXVI. Vid. Boeckh. Explic. ad Ol. Pind. II. p. 117. seqq. coll. Proleg.

μαὶοι πρὸς Οὐδέντανους ἐπὶ τὸν πόλεμον περὶ τὴν Κριμαίαν, Ῥωμαίων ἡγή-
θέντων, οἱ τριακῆσιοι Φάβιοι, συγγενεῖς ἀλλήλων ὄντες, ἔλασαν³⁵²). Δημόκρι-
τος ἰσχυρίζεται κατὰ τινος³⁵³).

- β. ΠΡΑΣΙΕΡΙΟΣ ἦτος ΠΡΗΣΟΥΡΙΟΣ³⁵⁴). Ἡμεῖς πλείους καὶ μικροὶ πόλεις
οἰκοῦντες ἐς μίαν συναχθέντες, τὴν ἐνομαζομένην Ἴλιον³⁵⁵). Θμιστοκλῆς
ἐξαστρακίσθη³⁵⁶). Μικέδους δυνάστης Πηγίου καὶ Ζάγκης πόλιν ἔκτισε Πυ-
ζοῖντα³⁵⁷).

352) Ῥωμαῖοι πρὸς Οὐδέντανους] Diodorus XI, cp. 53. bellum adversus Veientes T. Menenius, C. Horatius Coes. gestum his verbis enarrat: κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν Ῥωμαῖοι πρὸς Οὐδέντανους ἐπὶ τὸν πόλεμον, μεγάλης μύτης ἐνέστη περὶ τὴν ἐνομαζομένην Κριμαίαν, τῶν δὲ Ῥωμαίων ἡγήθέντων, αὐτοῖς πολλοὺς αὐτῶν πολεῖν, καὶ τοὺς Φαβίους τοὺς τριακῆσιν (Hunc numerum habet etiam Eusebius. Diodorus vero, Livius, Gellius CCCVI. accuratius appellant), συγγενεῖς ἀλλήλων ὄντες, καὶ διὰ τοῦτο μὴ παραλελειμένοι προεργασθῆναι. Dissidens a Diodoro Dincysius lib. IX, p. 350 seqq. Fabiorum cladem loci T. Menenio, C. Horatii Coes. accidisse testatur et ipse, eorum tamen consensum in Ol. LXXVI, 1. incidere dicit. V. not. 448. Cum Dionysio facient Gellius lib. XVII, cp. 21. et Livius II, 49—51. Sed Eusebius Hieronymi Fabius adeo Ol. LXXII, 4. casus notans errat certissime. Vid. Scal. Animadv. p. 100 a.

353) Δημόκριτος] Democritus, Hegesistrati sive Athenocriti sive (cf. Ach. VV, III, IV, 20, Theodoret. Theophrast. Soror. IV, Pseudo-Origen. in Philosoph. ap. Menag. ad Diog. IX, 34.) Damasprii, secundum Laërtium IX, 34 a Suida a. v. Δημόκριτος I. hom. transcritum, F., Alderitis, sicut et Olymp. LXXVII, 2. ex Suida recensitis l. l. et Cyrilli adv. Inl. I. p. 13 B. chronologicis. Huius eiusdem Olympiadis anno III, cum in lucem editum testatur Thasyllus ap. Diog. IX, 41. coll. Gell. NN. AA. XVII, 24, (v. not. n. 359.), sed Olymp. LXXX, 1. longe dignissimus fide Apollodorus ap. eund. l. l. (v. not. n. 402.) cuius rationes, ne Suida quidem l. l. praetermissam, et Diogenes IX, 34 fulcit et ipse ap. Diog. IX, 41. Democritum credant. Utroque tamen et Thasylli et Apollodori calculos falsos indicat Wesselingus ad Diad. XIV, 11, qui cum se Diodoro XIV, 11 addicens Democritum Olymp. LXXI. ad finem vergente primam lucem apertissime praesentem in Animadv. p. 109 b. Scaligero affirmat. Eadem Olympiade, quo invente, natum esse philosophum nostrum atque ad huc contendit Corsicus FF. AA. T. III, p. 140. Verum Wesselingi non minus quam Corsio sententiam iusto carere fundamento ostendit Cointerus FF. III, l. p. 45 ad a. 2. Chr. 460. coll. p. 123 ad a. 2. Chr. 370. Kr. — Floruit Democritus Olymp. LXXXVI, 1. sec. Eusebium (Hieronymi, Olymp. LXXXVI, 3. Mai. Ann. coll. Synecr. p. 248 B.) et Cyrillum adv. Inl. I. p. 13 B. Olymp. XCIV, 1. e Diodoro l. l. (v. not. n. 627.). Olymp. XCIV, 3. ex Eusebio (Hieronymi, Olymp. XCIV, 2. Mai. Ann.), quinto Artaxerxis Ochii anno l. e. (provisi Artaxerxis III. initium aut cum Diodoro XV, 90. 93. ab Olymp. CIV, 4. aut cum Cosone Regem astronomico ab Olymp. CV, 2. deduxerit: v. Coint. FF. III, l. Append. XVII, p. 328 Kr.), Olymp. CV, 4. vel CVI, 2. ex Chron. Paschal. p. 169 A. ac profecto Democritus, Olymp. LXXX, 1. natum, Olymp. CV, 4. senum aetat centesimum quartum, quo ex profecto traditur Luciano Macrobi. cap. 18. et Philogoni Macrobi. cp. 2. a quibus discrepant Diodorus XIV, 11. Chronicon Paschale l. l., Diogenes IX, 43, ne inter se quidem illi complures, quandoquidem Diodorus XC., Chronicon Paschal. C., Diogenes CIX. vixit natum Democrito largitur.

354) Πηγήριος ἦτος Πηγήριος] Archontum anni Ol. LXXVII. secundi Πηγήριος dicit Diodorus XI, cp. 54., quem quod Scaliger etiam Πηγήριος scribi posse annotavit, necesse de coniectura facere potandus est.

355) Ἡμεῖς πλείους καὶ μικροὶ] Ex fide Diodori lib. XI, cp. 54. Inl. II. τοῦτον (coll. Inl. II. II.) Ἡμεῖς πλείους καὶ μικροὶ πόλεις οἰκοῦντες ἐς μίαν συναχθέντες τὴν ἐνομαζομένην Ἴλιον. Mionis deinde Strabo VIII, p. 232. 28. μὲν τὴν Ἡγεσίαν factum statuit. De Passanias V, 4, 1. discerni vid. Wessel. ad Diad. l. l. coll. Syll. ad Pass. l. l.

356) Θμιστοκλῆς ἐξαστρακίσθη] Diodorus lib. XI, cp. 55. postquam Themistocles hoc anno prodromia belli Atheniensium ab Iovide Lacedaemoniis accusatum, patria pulsum esse ostracismo tradidit, sic pergit: εἰ μὲν οὖν Θμιστοκλῆς τὸν προσηγορευμένον Ἰππὶνον Ἰστροποικίδους ἔργον ἐν τῇ πατρίδι ἐς Ἀρ-
γοῦ. Cf. tamen Kruigeri Stodd. hist. phil. p. 49 seqq., cui Themistocles potius Olymp. LXXVI, 2. electum ostendunt patrocinator Eusebius, Themistocles ad Perias segam Olymp. LXXVI, 4. (Hieron. Ol. LXXVII, 2. Mai. Ann. coll. Synecr. p. 254 B.) scribens. De re cf. Thuc. I, 135 et Plut. Them. cap. 23.

357) Μικέδους δυνάστης] Ex Diodoro lib. XI, cp. 59. extr. ἀπὸ δὲ τοῦτον ἡγετοῦντος (l. e. Ol. LXXVII, 2.) κατὰ τὴν Ἰταλίαν Μικέδους μὲν δὲ τὴν ἀναστρέψαν ἱστὸν Πηγίου καὶ Ζάγκης πόλιν ἔκτισε Πηζοῖντα. Sic scilicet pro Τυζοῖντα, quam corruptam liberum scripturam secutus erat Scaliger, admodum feliciter emendaverunt Palmerius ex Flin. H. N. III, cp. V. et Ph. Cluverus Ital. Antiqua IV, p. 1261. Cf. de urbe Pyraute, quod Romanis ex Bazantum, Strab. lib. VI, p. 174, 32 seq. Stephan. Byz. a. v. Πηζοῖν, Flin. l. l. coll. Wesseling. ad Diad. l. l. Vol. IV, p. 370 Bipontin., Eckhel. Doctr. Numm. l. p. 152. Adeptus autem est Nicomachus Rhegius et Zancle tyrannidem Ol. LXXVI, 1. tutor filiosum Anaxiae (Diod. XI, cp. 48.); quam tutelam quam ferme per decennium religiose administrasset, paternum populi regnum Ol. LXXVIII, 2. reddidit. V. Diad. XI, 66 coll. Prolegg.

γ. ΔΗΜΟΤΙΩΝ³⁵⁸). Δημόκριτος ἐγεννήθη κατὰ Θράσυλλον³⁵⁹). Κίμων τὸς πόλις ἐν τῇ Ἀσίᾳ τοὺς Περσικοὺς φρονταῖς κατεχομένης ἤλευθέρωσε³⁶⁰). Κίμων τοὺς Πέρσας ἐν Ἐλευσίᾳ ποταμῷ παύσατο καὶ ναυμαχίᾳ λαμπρῶς ἠνίκησε³⁶¹). Τίσιμακρὸς Κερκυραῖος τὴν Ἰ. Πυθιάδα ἠνίκησε σταδίῳ³⁶²).

δ. ΦΑΙΔΩΝ³⁶³). Σωκράτης ἐγεννήθη³⁶⁴). Σωκράτῃ ἐν Σπάρτῃ γενομένου μεγάλου αἰ οἰκίαι ἐκ θυμῶν ἐκείων καὶ τῶν Ἀσπιδαρμονίων πλείους διμεγίσθωσαν³⁶⁵).

Ο.Α. ΟΗ. Παρμενίδης Ποσειδωνιάτης σταδίων³⁶⁶).

α. ΘΕΛΙΓΕΝΙΔΗΣ³⁶⁷). Ἀργίῳ τῶν Μυκηνάων μάχῃ κρατήσας Μικῆνας κατέκαψε³⁶⁸). Κατὰ τινος ἴψων ὁ Στραζοῦλος ἐπέλειπτο³⁶⁹). Πανύσσας Πολύδωρον Ἀλικαρνασσέως ποιετὴς ἐγνωρίζετο³⁷⁰).

558) Δημόκριτος] Praxitorem gessit Athesis Ol. LXXVII, 3. ex Diodori lib. XI. ep. 60.

359) Δημόκριτος ἐγεννήθη] Thasyllis calcibus ap. Diog. IX, 41. indicat Scaliger. V. not. nostr. n. 353. De Thasyllio autem vid. Proleg.

360) Κίμων τὸς πόλις] Easitit Diodorus lib. XI. ep. 60. ἐν ἔργοντος δ' Ἀθήνησιν Ἀσπιδαρμονίους Ἰππίαδαι μὲν ἠνίκησαν κατέκαψαν Περσέων Οὐλίσσων Πονηρέων καὶ Ἰών Ναυτίων Ρούρων. ἐν δὲ τοῖσιν Ἀθήνησιν ἐπαινετὴν ἡμίονον Κίμωνα τὸν Μελισθέων καὶ δόξαν ἀπὸ πολλοῦ παραδόντες ἔπαυσαν ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀσίας βαρύνοντες μὲν τοὺς στρατοῦσιν πόλιν, ἀνεδείξαντες δὲ τὸς Περσικοὺς ἐν φρονταῖς κατεχομένης, quod quidem cum multis in Lycia et Caria urbibus expugnatis Perseique mari (λαμπρῶς) oppressis, etiam consecutum esse deinceps easitit.

361) Κίμων τοὺς Πέρσας ἐν Ἐλευσίᾳ] Auctor Diodorus XI, 61 coll. Krueg. ad Clist. FF. III. p. 37 ad a. a. Chr. 470. et ciuid. Stud. hist. phil. p. 32. Diacritit a Diodoro Euclesius, Cimonis prope Euryandrium repetatit de Persia victoriam Olymp. LXXIX, 3. (Hieronymus, Ol. LXXIX, 4. Mai. Anna. coll. Synell. p. 254 C.) assignans. Cf. Thuc. I, 98. seqq. et Plat. Cim. cap. 7. 8. 11. seqq.

362) Τίσιμακρὸς Κερκυραῖος] Scholiastes Pindari ad Pyth. IX. p. 401 ἠνίκησε μύστω (Τίσιμακρὸς Κερκυραῖος) καὶ σταδίων τὴν Ἰ. Πυθιάδα. Vid. not. ad Ol. LXXV, 2.

363) Φαίδων] Proditit hoc Archontis nomen e corrupto Diodori textu lib. XI. ep. 63, ubi tamen Ἀφείων καὶ Ἀφείων rectitudinem esse vidit post Palmerium, Beutlium, Steinium, Wesselingium, Boecklium, qui (Cp. Isac. II. p. 340) singula fere nomina elementa expendit. Vide not. nostr. a. 303.

364) Σωκράτης ἐγεννήθη] Socrates natus est Ol. LXXVII, 4. ex calculis Thasyllis apud Diog. Laert. IX, 41, qui Democritum, Ol. LXXVII, 3. natum, Socrate anno nato maiorem testatur. Cf. not. nostr. sub n. 359. Convenit cum Thasyllio etiam Apollodorus apud Diog. Laert. II, 44., cuius verba a Scyligero frustra esse testata supra demonstravimus ad Ol. LXXIV, 4. a. n. 303. Eusebium tamen Socratem Olymp. LXXVIII, 3. (Hieroc., Olymp. LXXVIII, 4. Mai. Ann. coll. chron. Pasch. p. 162 B.) natum affirmat.

365) Σωκράτῃ ἐν Σπάρτῃ] Repetit Scal. ex Diodoro XI. ep. 63. ἐν γὰρ Σπάρτῃ γενομένου αὐτοῦ μεγάλου αἰσῶς πλείων τὸς οἰκίας ἐκ θυμῶν καὶ τῶν Ἀσπιδαρμονίων πλείους τὸν διμεγίσθωσαν φθάρθωσαν. Cf. nostra ad Olymp. XXIX, 1. a. n. 91. Thucyd. I, 101. Plat. Cimon. ep. 16. At v. et not. nostr. 482.

366) Παρμενίδης] Memorant Africanus apud Euseb. chron. Iog. p. 41. Diodorus XI. ep. 65. Dionysius AA. RR. IX. p. 611, 44.

367) Θεελίγενης] De Theopride Ol. LXXVIII, 1. Archonte testes sunt Diodorus XI. ep. 65. Dionysius AA. RR. IX. p. 611, 46. Pseudo-Plutarchus Vit. X. Orat. Vit. Andocid. p. 835 A. perperam cum Θεαρπιδῇ appellat. Existit nomen eius etiam in Marm. Paris ep. 58.

368) Ἀργίῳ τῶν Μυκηνάων] Diodorus, quem lib. XI. ep. 65. inter Argivos et Mycenenses, qui sub Argivorum imperio amplius esse nolent, bellum exarasse perhibuisse, sic pergit: νουήσαντες δὲ πολλοὺς τοὺς Μυκηνάους καὶ ἀνελόντας (scil. οἱ Ἀργίῳ) ἐνέτις ταῦτον, ἐπιδόκωσαν τὴν πόλιν. Et paulo post: αἱ δὲ Ἀργίῳ τοὺς Μυκηνάους ἀνδραποδίσαντο καὶ δεστίτην ἔχοντες τὴν πόλιν κατέκαυσαν τὴν Μυκῆναι κατέκαψαν. Cf. Clist. FF. III. lib. p. 38 ad a. Chr. 468. ibique Kruegerum.

369) Κατὰ τινος ἴψων] Scholiastes Pindari ad Olymp. I. p. 21 ἀνέβη δὲ αὐτὸν (τὸν ἴψων) καὶ αὐτὸν ἀνέβη καὶ ἰδμενικὸς ἀνέβη Ὀλυμπιάδα ἐν ταῖς αὐτῶν. Scaliger ἐν τῇ σφ. Ὀλυμπιάδῃ pro consecutivae suae (v. Proleg.) de primo Olympiadis LXXVIII. anno interpretatus divorcium officit Scholiastae Pindari et Diodori (v. not. 372.), quod rem accuratius consideranti nullum esse videtur. Imo Diodorus, qui Hierocis mortem Olymp. LXXVIII, 2. assignat, confirmari potius dicendus est a Pindari Scholiasta, qui Olympiadem recte definiti, annum neglexit.

370) Πανύσσας Πολύδωρον] Suidas, a. v. Πανύσσας Πολύδωρον Ἀλικαρνασσέως [ἡγεμονεύσας καὶ] ποιετὴς ἐστὶν . . . γέγονε μετὰ τὴν ἰδμενικὴν ἀνέβη Ὀλυμπιάδα. Ubi Scaliger κατὰ, quod edidit Gaisfordius, aut legit aut legendam censuit. Cf. Proleg.

- β. *ΑΥΞΙΣΤΡΑΤΟΣ*³⁷¹). Πῶς δὲ τῶν Συρακοσίων βασιλεὺς τελευτᾷ ἐν Κατάνῃ, τὴν δὲ βασιλείαν παραλαμβάνει ὁ ἀδελφὸς Θρασύβουλος³⁷²).
- γ. *ΑΥΞΑΝΙΔΑΣ*³⁷³). Ἀρξίστρεος Κυρηναῖος τὴν καὶ Πυθιάδα ἐνέγκαν ἄρματα³⁷⁴). Θρασύβουλος τῆς Συρακοσίων ἀρχὴς ἐβίωσεν³⁷⁵). Ἐν τῇ Πύρῃ κατεστάθησαν πρῶτον δημαρχοὶ τέταρτος³⁷⁶).
- δ. ³⁷⁷). Ἀρτάβαρος τὸν Σίρην ἀναιρεῖ³⁷⁸).
- Ο.Α. ΘΘ. Συνοῶν Κορίνθιος στάδιον³⁷⁹). Φιρίας Ἀλγυρῆς παῖδων πάλιν³⁸⁰).
- α. *ΑΡΧΙΑΗΜΙΔΗΣ*³⁸¹). Παρμενίδης ὁ φιλόσοφος ἤρμαζεν³⁸²). Ἀρτάξερδης

371) *Αυξίστρατος* [Diodorus lib. XI. cp. 66.

372) *Ἰέρω* ὁ τῶν Συρακοσίων [Ex Diodori l. I. *Ἰέρω* δὲ ὁ Συρακοσίων βασιλεὺς τελευτᾷ ἐν τῇ Κατάνῃ καὶ τῶν Συρακοσίων ἔρχεται, ὡς ἂν εὐστρατος γνησίως τῆς πόλεως, αὐτοὺς μὲν τὸν ἀρχὴς ἐξ Ἰέρω [καὶ μῆρας ὅτω idem add. XI, 38 fin.] κατέβηεν τῶν βασιλείων Θρασύβουλος, ὃς τῆς Συρακοσίων ἐβίωσεν ἴσω. Decem tantummodo imperii annos Hieron attribuit Aristoteles Polit. V, 9, 23. Schan. Vid. not. nostr. a. n. 369. coll. Prolegg.

373) *Αυξάνης* [Diodorus lib. XI. cp. 67.

374) *Ἀρξίστρεος* [Scholiastes Pindari ad Pyth. IV. p. 342. *Γύγαντος μὲν ὁ πῶς Ἀρξίστρεος, Πυθιάδατος ποδὶ* [laiff IV, ποῖας, ut demonstrat Boeckhianus Explicit. ad Pind. Pyth. IV. p. 265 seq.] *Κυρηναῖο* τὸ γένος τῆς Ἀλγυρῆς, κατέβηεν τὸν τραγωδῆν πρῶτον Πυθιάδα. Idem ad Pyth. V. p. 377. *Γύγαντος καὶ αὐτὴ ὁ πῶς τῇ αὐτῇ Ἀρξίστρεος ἄρματα κατέβηεν τὸν τραγωδῆν πρῶτον Πυθιάδα* l. c. Ol. LXXVIII, 3.

375) *Θρασύβουλος* [Testis Diodorus lib. XI. cp. 67. coll. 66. Excidit autem tyrannide Thasybulus ἄρχος ἑταίρειος ἴσω — Diod. XI, 65, *ἐβίωσεν ἴσως* — Aristot. Polit. V, 9, 23. Schan. V. Prolegg.

376) *Ἐν τῇ Πύρῃ* [Diodorus XI, 68. extr. *ἔην δὲ τότε τῶν πρῶτων ἀρχαίων ἐν τῇ Πύρῃ τότε* (Ol. LXXVIII, 3.) *πρῶτος κατεστάθησαν δημαρχοὶ τέταρτος, Γέωξ Ζεφίρος καὶ Ἀνέριος Νημεσίους* [L. Neminorius Liv. II, 56.] *πρὸς δὲ τοῦτος Μάγρος Δουλίλος* [Dionisi Liv. I, 1.] *καὶ Σέριος Ἀνέλιος* [Sp. Iulius Liv. I, 1.] *Sed erat Diodorus in tribunos numero. Omissi enim L. Macellium. Anni aut plebis tribuni hoc fere modo. Primum duo, qui tibi sibi collegas creaverunt, in ardiosis censitis curia creati Sp. Cassio Vitellio II. Postremo Cornilio Auracno II. Coen. Olymp. LXXI, 3. a. Chr. 494. Vid. Liv. II, 33 coll. Dionys. AA. RR. VI. p. 410, 19 seqq. cum Fr. Sylburgii p. 46 nota. Tum quinque nullis cooptatione, singuli et singulis classibus, App. Claudio. Ol. Olymp. LXXVII, 2. sec. Diod. I, 1.] *Olymp. LXXVII, 1. a. Chr. 472. Vid. Pao ap. Liv. II, 58. coll. Pto. Aen. ad ann. CCLXXXIII. p. 117. Denique duplicato numero decem, e singulis classibus bini, Q. Minicio, C. Horatio Pulvillo Coen. Olymp. LXXX, 4. a. Chr. 457. Vid. Liv. III, 30 et Dionys. AA. RR. X. p. 657, 10 seqq. — Eusebium, qui tribunos plebis Olymp. LXXXIII, 1. [Hieronym., Olymp. LXXXII, 1. Mss. Armen. coll. Syacelli. p. 254 D.] pro consulis magistratui inisse testatur, tribunos plebis cum tribunis militum consulari potestate primum Olymp. LXXXIV, 1. a. Chr. 444. creatis [v. Liv. IV, 7 et Dionys. e cod. Vatic. XI, 61.] coadunati, uti recte observat Scaliger Animadv. p. 104 a.**

377) *Αυξάνης* [Atheniensium Olymp. LXXVIII, 4. Archon sec. Diodorum XI. cp. 69., omnia nimis Scaligeri festinatio.

378) *Ἀρτάβαρος τὸν Σίρην* [Artabanus antioche Hyrcanius, stellitum princeps, Xerxes obtruncat eiusque accleris poma ad Artaxerxi, qui patris eadem eade percesserit expiavit, Olymp. LXXVIII, 4. Sic Diodorus XI, 60, tuus nimium festuans calamus copiam Artabano vix praebuit regi Persarum eccupandi: quod recte per VII. menses tenuisse dicitur Manethoni ab Africano laudato ap. Syacelli. p. 73 D., Eusebio, Chron. Pasch. p. 162 C. auctor. His autem septem Artabani mensibus annis et viginti annis, quos Xerxis imperio idem Manetho l. 1. et Cnaco Regum astronomicus Diodoro l. 1. non dissensiente attribuit, ita complet Dionysus FF. III, II. App. XVIII. p. 326. coll. tab. ann. a. Chr. 465. p. 42 Kr., ut Xerxi anno a. Chr. 485. inuenit regnum auspiciis et Olymp. LXXVIII, 4. item inuenit [a. Chr. 465. used.] seculato Artaxerzen a. a. Chr. 464. inuenit et ipso successore statuit. Cui temporum notational fundamentum substatuere statet Kraegerus in Stud. hist. phil. p. 30 seqq. Diodorum enim ille erroris insinuasit Xerxis mortem et Artaxerxis auspicia Olymp. LXXVI 1/2 ascribit.

379) *Συνοῶν Κορίνθιος στάδιον* [Testes aut Africanus apud Euseb. chron. ley. p. 41. Dionysius AA. RR. IX. p. 617 seqq. Diodorus XI. cp. 70. idem. Adde Pausaniam IV, 24, 2: ubi tamen corruptus Olympiadum numerus Scaligerem ita deceptum, ut eundem victorem in Ol. XXIX. conferret, qua de re supra exposuimus ad Ol. XXIX. sub n. 88. Scripsit in Xenophontis ludos Odum Olymp. XIII. Pausanias, cuius Scholiastes p. 268 cum eadem die stadio et quoqueque palmam meruisse testatur. Pater eius Thualus Olymp. LXIX. eadem victric Olympia. Hinc Xenophontis triplicem victricem classis dici potuit. Vid. Boeckh. Introduct. ad Olymp. XIII. p. 211 coll. not. nostr. n. 250.

380) *Φιρίας Ἀλγυρῆς* [Pausanias VI, 14, 1. *Φιρίας δὲ Ἀλγυρῆς, (ὁδὸς γὰρ παρὰ τὸν Ἀδελφῶν Ἀρταγόρατος ἀνέκρινται) ἐβόλῃ μὲν πρὸς τοὺς ἰβηρωμένους Ὀλυνπιάδην ποιεῖν τε βίβαν ἰδὼν εἶος, καὶ αὖτε ἰαυτῶν καὶ νεοποδῶν μάχην, ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ. Τῇ δὲ ἑξῆς (καυλῶν) γὰρ ἔχρησαν ἱς τοὺς καὶ αὐτῶν ἴσως μάχην.* Cf. de Phieria O. Muelleri Argentin. p. 141.

381) *Ἀρτάξερδης* [Archon fuit ex Diodori Ol. Dioxysii l. 1. p. 618. Ol. LXXII, 1. Ἀρτάξερδης,

- δ. ΕΥΗΠΠΟΣ³⁹²). Τὴν Καμάραν Γιλῶς κατοικοῦνται³⁹³).
 ΟΑ. Π. Τορμίμπος Θεσσαλὸς στάδιον. οἱ δὲ Τορμίλλες³⁹⁴). Ἀρκισίλος Κυρηναῖος
 ἄριστος³⁹⁵). Ἀλαμίδων παῖς ἀδελφ³⁹⁶). Ἀμωναῖς Βαρκαῖος ἀνδρῶν πῆλην,
 ὃς βουκόλων τούτῳ ἔγνωνότο, ὃν καὶ εἰς Πίσαν ἀγῶνιν ἀνενεγκάμεθον³⁹⁷).
 α. ΦΡΑΣΙΚΑΕΙΔΗΣ³⁹⁸). Οἰζώτης ἀνδρὶ Συραῖν σταδίου ἀνταγωνιστὴν νίκην
 Ὀλυμπιάδι διεγῆ δειὼν κατὰ μάντινμα ἐκ Δελφῶν ἀνείδη³⁹⁹). Σμάρκετος
 Ἀβδηρίτης ἐγίνετο κατὰ Ἀπολλοδώρον ἐν τοῖς χρονικοῖς⁴⁰⁰).
 β. ΦΛΟΚΑΗΣ⁴⁰¹). Ἀθηναῖος Κορινθίους, Ἐπιδαυρίους, Πέλοποννησίους, εἰτα
 καὶ Ἀθηναίους νικάσων⁴⁰²). Ἐδιδέχθη τὸ δῶμα Ἀσχύλου Ἀγαμέμνων·

392) Εὐήππος) Archon Athenis fuit Ol. LXXIX, 4. ex Diodoro lib. XI. ep. 76. Eius nomen Euthippus legitur in Marin. Par. ep. 59. Euthippum, Anaphorytium, inter Cynosii amicos a Platarcho vit. Cim. ep. 17. (T. III. p. 27 A. ed. Tubing.) meminit, eundem suspicatur Wesselingius ad Diad. I. l.

393) Τῆς Καμάρας Γιλῶς) Auctor Diodorus XI. ep. 76. med. μετὰ δὲ ταῦτα Καμάραν μὲν οἱ Γιλῶς κατοικοῦντες ἔχοντες κατασκευάζουσιν. Dissenti Scholastes Pindari ad Ol. V. 16, cuius sententiam Scal. ad Ol. II. 2, a. attulit. Cf. nos ad Ol. XLV, 1. a. n. 142.

394) Τορμίμπος Θεσσαλός) Mira varietate huius stadiasticae nomen editur in veterum codicibus. Dionysius AA. HR. X. p. 627, 8. est Τορμίμπος, Diodorus XI, 77. Τορμίλλος, Africanus ab Eusebio laudato ap. Crum. Aecod. Gr. Par. II. p. 145 et ap. Mai. p. 149 coll. Niebuhr. in Script. hist. phil. min. I. p. 216. Τορμίμπος, sed ap. Auctores, I. p. 293 Turmimus. Scaliger licet in hanc Olympiadem Descriptionsum Dionei et Diodori scripturam receperit, idem in Eusebio suo p. 41. Τορμίμπος exprimit. Vid. Add. Nott. in Gr. Euseb. p. 428 a. Atque haec ubi quidem scriptura maxime perit: nisi quod Τορμίμπος praestiterit. Nimirum Τορμίμπος etiam tertium Macedoniae rex, cuius nomen in Turimis ab Hieronymo ad Olymp. I. 4, in Τύριμπος a Synecle p. 401, 10. ed. Bonn. — p. 212 D Par., in Τύριμπος a Desirpe ap. Euseb. Scal. p. 57, 23. corruptum est, recte appellatur ab eodem Desirpe ap. Synecle p. 409, 16. I. d. Bonn. — p. 252 D Par. et ap. Euseb. Scal. p. 57, 22, a Diodoro ap. Euseb. Mai. Aecod. p. 169 seq. (fragm. ap. I. Dindorf. Vol. III. p. 192), ab ipso Eusebio ad Olymp. II. 1. Occurrit etiam alius in Isidoro Tyrinniano, quippe Epitimus huius libi, e cuius fide Euseb. Hieronymus praestavit Ulysses ap. Ptolemae. cap. 3. coll. Euseb. ad Rom. Odyss. XVIII, 118. p. 1796. Quamvis enim Epitatus regis in deliciis fuisse videtur comensationem et imperis liquidum duplicatorem. Offeratur in historiae Molossorum praeter Tyrinnianum, postum Hieros [ap. Pto. Pyth. I. et alios], Gorgias [Pto. I. l.], Μόρμιος [Pto. I. 11, 1. 3. 5. Bekk.] sive Μόρμιος [Pto. I. 11, 3. sec. cod. Reg. Par. p. et Iust. VIII. 6. XVII, 3.], e quibus postremum Demosthenes Olymp. I. p. 13, 5. Reisk. eoque secuti Ulpianus et Harpocration, item Diodorus XVI, 72. XIX, 85. Platarchus Alex. p. 12, 1. in Μόρμιος eadem debuerunt ratione, qui supra Tyrinnianum vocem ab alio Τορμίμπος, ab alio Τορμίμπος scribi notavimus. Hinc etiam Phindam illam, qui est ap. Scholastam Septecleis ad Antig. p. 925. 962. p. 46 ed. F. C. Wez., pro Τορμίμπος appellare malim Ptolemaei vel Τορμίμπος.

395) Ἀρκισίλος) Scholastes Pindari ad Pyth. IV. p. 342. Ἀρκισίλος Κυρηναῖος ἀριστός) Γεγονοῖσι μὲν ἡ γὰρ Ἀρκισίλος, Πολυκράτους [Batt. IV. cf. nos ad Ol. LXXVIII, 3. a. n. 374.] πατὴρ Κυρηναῖος τὸ γένος τῆς Ἀφίδος, νικάσων τὴν προκοστὴν πρῶτον Πειθαῖδα, ὅστις δὲ καὶ τὴν ὀδονοκωστὴν Ὀλυμπιάδα. Vid. Boeckh. Isidor. ad Pyth. IV. p. 342.

396) Ἀλαμίδων παῖς) Scholastes Pindari ad Ol. VIII. p. 187. Γεγονοῖσι ὁ ἰσχυρὸς προγορευμένος τῷ Ἀλαμίδων παῖς καλῶς, νικάσων τὴν ὀδονοκωστὴν Ὀλυμπιάδα.

397) Ἀμωναῖς) Tradit totidem verbis Africanus apud Euseb. chron. lat. p. 41. Ἀνδρῶν de nos addidit Scaliger. Recte: puerorum enim lecta hac Olympiade vicit Alcimedon, ut modo vidimus nos. 396.

398) Φρασικαεῖδης) Archontis Ol. LXXX, 1. nomen Caisicianus Diodori XI, 77. codex CXLIIX. [A.] praebet Φρασικαῖος, ceteri Φρασικίδων. Quam vocem praesentibus Mennio de Archont. Athen. III, 14. Simono chron. ad ann. 3543., Hemerobulo ad Aristoph. Plot. p. 323. casina littera auxit Wesselingius. Eandem hic iam a Scaligero praescantatum vides correctionem. Restitutus est Φρασικαῖος etiam Dionysio AA. HR. X. p. 627, 9 seq. et Pseudo-Platarcho Vit. X. Orat. p. 635 C., a quibus pro patronymico praenomen exhibetur Φρασικαῖος. Vid. H. C. Krebs. Leont. Diad. Weib. a. 1832. 8. p. 77.

399) Οἰζώτης ἀνδρὶ Συραῖν) Testis est Pausanias VII, 17, 3. cuius verba laudavimus ad Ol. VI. a. n. 11. quibusque confers, quae idem scripsit VII, 17. 6. iterumque VI, 3. 4. deinde nostra ad Ol. LXVII. a. n. 242. et ad Ol. LXXI. a. n. 258.

400) Σμάρκετος) Apollodori sententiam refert Diog. Laert. XI, 41. Cf. nos ad Ol. LXXVII, 1. a. n. 353.

401) Φλοκάης) Archon Athenis Ol. LXXX, 2. ex Diodoro lib. XI. ep. 78. Meminit eundem Pseudo-Platarchus Vit. X. Orat. p. 635 C. ubi tumens n' Ol. pro n' Ὀλ. reposcendum esse, recte iam dudum asseruit VV. DD., iterumque p. 636 A. et Didascaliae ad Aeschyl. Agam. auctor.

402) Ἀθηνῶν Κορινθίων, Ἐπιδαυρίων, Πέλοποννησίων) Diodori lib. XI. ep. 78. verba haec transulit Scaliger. Kroegerus tamen eam victoriam Olymp. LXXX, 1. hinc reportatam probat Stud. p. 164 seqq.

πρώτος *Δαχίλος Ἀγαμέμνωνι, Χρηφόροις, Ελευσίαι, Πρωτῇ σατυρικῇ. ἔχοντι τινὲς Συνακτῆς Ἀρσινόης*⁴⁰³).

γ. *ΒΙΣΝ*⁴⁰⁴). *Αναίας δ' ἔργων ἑνερνήθη*⁴⁰⁵). *Μεγαρίων καὶ Ἀθρῶναιον δ' πόλεμος παρὶ ἐμάρων χώρας*⁴⁰⁶). *Θρασυδαίος Θυβιάος παῖς ἐνίκησεν τὴν λγ' Πυθιάδα σταδίων ἑνδράς*⁴⁰⁷).

δ. *ΜΝΗΣΙΘΕΙΔΗΣ*⁴⁰⁸). *Αναίας, δ' Κερσίλου, ἔργων, Στρατοκτασίαν δὲν γονίων, Ἀθήνησιν ἑνερνήθη κατὰ Ἀστυνίου*⁴⁰⁹). *Θεβαῖοι ὑπὸ Μυρμιδόνου Ἀθηναίων στρατηγοῦ λαμπρὰ μάχῃ ἐνίκησαν*⁴¹⁰).

403) *Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα*. Auctor est Script. Didascal. ad Aesch. Agamem. ubi pro *σχορῇ δὲ δὴ* scribendum esse *δὲ δὴ* primum observavit Petrus ad Legg. An. I, 67. Cf. Welcker. Tril. Aeschyl. p. 520 seq.

404) *Βίση*. Archon Atheniensium Ol. LXXX, 3. ex Diodoro XI. cp. 79. Meminit eius Thomas Magister vit. Pind. ex Heyali, Bodwelli, Corsii collectura. Cf. nos ad Ol. LXXX, 3. n. 390.

405) *Αναίας δ' ἔργων ἑνερνήθη*. Addit Scaliger ad Ol. II, 8'. *Αναίας δ' Κερσίλου, ἔργων, Στρατοκτασίαν δὲν γονίων, Ἀθήνησιν ἑνερνήθη κατὰ Ἀστυνίου*. Nimirum fluctant veterum de anni Lysiae calculi, uno tamen, ut Scaliger vult, inter Olymp. LXXX, 3. et 4., sed inter 2. et 3., nec caeterorum demerant historice, sed ipsa etiam Dionysii. Qui ubi Lys. vit. II. p. 85, 22 seq. Syll. Lysiam Nicom. Olymp. C. 2. aut Nausicom. Olymp. C. 3. Archonte defunctum scribit octogenarium, annum eius natalem profecto inter Olymp. LXXX, 2. et 3. suspensum relinquit. Ad Olymp. LXXX, 3. et idem Dionysius vit. Isocrat. II. p. 94, 6. et Pseudo-Plutarchus Vit. X. Oratt. p. 835 E. deducunt, ubi Lysiam viginti duobus annis maiorem fuisse tradunt Isocrate, quem idem Olymp. LXXXVI, 1. Archonte Lysimacho autem afferunt. Rursum Olymp. LXXX. annum 3. etiam alio loco Dionysius indicat, ubi vit. Lys. II, 82, 5. 7. Lysiam XV. annos natum Thucis se contulisse tradit, anno XII. ante bellum Peloponnesiacum. Retro supposita ab Olymp. LXXXVII, 2., quod belli illius initium fuit, annos XXVII. invenies Lysiae natalem Olymp. LXXX, 3. Sed Lysiam Olymp. LXXX, 2. natum Pseudo-Plutarchus et facta computatione eriscit, et disertis testator verbis. Qui cum Lysiam XV. annorum adolescentem Praetite Olymp. LXXXIV, 1. Archonte Thucis se contulisse scriberet p. 825 D., annos rhetoricos ab Olymp. LXXX, 2. computare debebat. Quem ipsum annum etiam aperte significat p. 825 C.: *γυνήμας (δ' Αναίας) Ἀθήνησιν ἰαὶ Φιλολέως ἀγέρτας τοῦ πατρὸς Φρονικίδην* (cf. nos supra s. n. 398.) *κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἀποστασίας Ὀλυμπιάδας* [nam quod *καὶ δέκατος* additur, praeteritibus Palmerius, Taylor, Reiskio delectant Krebsius Lectt. Diod. p. 77 n. C. F. Hermannus in conssas Platonis Reipublicae a Stallbaumis editae, quae legitur in Zimmermanni diaris scholasticis a. 1831. editis No. 81. et 82., Ioan. Theod. Voemel. Fr. ad Moen. 4. 1833. "Quo anno Thuri conditi sint." p. 5.] Olymp. LXXX, 2. Lysiam in locum editum posuit Voemelius I. l. p. 4 seq., eodem, sed ex parte anno paulo ante medium aestate Clitonus FF. HH. II. p. 47 a. Chr. 456. — Scaligeri sententiae, quorum altera ad Olymp. LXXX, 2., altera ad Ol. LXXX, 3. pertinet, sine dubio typographi culpa de sede sua delectae sunt.

406) *Μεγαρίων*. Diodorus ib. XI. cp. 79. *ἰαὶ δὲ τοῦτον* (Consules intellige anni tertii Ol. LXXX.) *Καρπιδίους καὶ Μεγαρίους παρὶ χώρας ἑμάρων γυνήμας ἀμφοτέρωθεν εἰς πόλιν αὐτῶν πόλεμος ἐγένετο*. Et paulo post: *αἰχμητὴς δὲ τῆς διαφοράς αὐτῶν πόλεμος δὲ πόλεμος ἐγένετο καὶ τοὺς Κερσιδίου φασιδίους, συμμάχους ἑαυτοῦσιν τοὺς Ἀθηναίους*. Quorum auxilio adiutos victores existisse Megarenenses deinceps tradit. Cf. Thuc. I, 105. Krugerus Megarenensium cum Atheniensibus societatem eorumdemque contra Corinthios pagam Olymp. LXXX, 4. assignat Studl. p. 156 seq. coll. p. 161, 166.

407) *Θρασυδαίος Θυβιάος παῖς*. Testis Scholiastes Pindari ad Pyth. XI. p. 416 ubi: *γόνυαυτον δ' αὖθις Θρασυδαίος καὶ Θυβιάος σταδίων, τοῦτον τὴν καὶ ἑκδοῦσα* [Olymp. LXXXV, 3.] *καὶ λγ' [Ol. LXXX, 2.] δὲ τινος ἑνδράς*. Postericeum hanc victricem Pythicam, tradente altero ibidem Scholiasta, Thucydides notum habuit, quo tempore in laudes eius carmen Pyth. XI. condidit Pindarus. Nec tamen praeterire cum his victorem negare debebat Scholiastes ad. v. 21. p. 417. Studioso etiam Scaliger *δὲ τινος* ante σταδίων omisit: a quibus certaminis generibus si unum elegendum est, praepotenter potius *δὲ τινος*, quod unius studio confirmat alter Scholiasta. Vid. Boeckh. Expl. p. 337.

408) *Μνήσιθεῖς*. Archon Athenis Ol. LXXX, 4. ex Diodoro XI. cp. 81. *Μνήσιθεῖς δὲ*, quem Scholiastes ad Aristoph. Acharn. s. 10. *Μνήσιθρον* appellat. Sed Mnesticus Archon, cuius nomen praenomenque legitur prephrasati apud Demosth. de Caron. p. 279, ad Archontes, quos vocat, praepotenter pertinet, quibus illa sciat oratio. Vid. Corsini F. A. T. I. p. 356 coll. Boeckh. comm. de Archont. pseudop. Attic. in Actis Academ. Bonens. a. 1827. Class. histoe. p. 140.

409) *Αναίας δ' Κερσίλου*. Dionysius in vit. Lys. II. p. 82. *ἰαὶ*, Syll. *Αναίας δ' Κερσίλου, Στρατοκτασίαν δὲν γονίων, Ἀθήνησιν ἑνερνήθη κατὰ Ἀστυνίου*. Caeterum cf. not. eor. ad Ol. LXXX, 3. n. 405.

410) *Θεβαῖοι ὑπὸ Μυρμιδόνου Ἀθηναίων*. Diodorus XI, 62. sub Olymp. LXXX, 4. Myronidas gloriam, expellens Oropheum partem, et praedicat: *Μεγαρίους μὲν εὖ ἐνίκησεν μάχῃ νικητὰς τοὺς Βωιωτὸς ἰσχυρότερος ἑνερνήθη τοῖς κατὰ αὐτὸν γονεῖσιν ἡγεμόνι ἑκατοστάσιον, Θερμοπύλιν καὶ Μιλ-*

- ΟΑ. ΠΒ. *Αἶνος Θεσσαλὸς ἐπὶ Λαρίσσης στάδιον*⁴²⁰). *Ψάβρις Καμαριναῖος τεθρίπ-
πος, ἀπὸ γῆνι, καὶ κίλητι*⁴²¹).
- α. *ΧΑΙΡΕΦΑΝΗΣ*⁴²²). *Ἰων Χίος τραγικός καὶ λιρικός καὶ φιλόσοφος, τὸς p. 320 h.
Ὁρθόμινους, ἐπέλεγον δι' Ἰουδοῦν, ἤρατο τὸς τραγικούς διδάσκων*⁴²³). *Ἦ ἐν
Σακκίᾳ Καμαρίνα, Ἰπποκράτους τοῦ Γέλωνος τυράννου ἀνακτιζέσθαι*⁴²⁴).
- β. *ΑΝΤΙΔΟΤΟΣ*⁴²⁵). *Σύβαρις ἐπὶ Θεσσαλῶν ἀνακτιζέσθαι, πρὸθεν ἐπὶ Κρο-
τωνιατῶν ἀναπαυεῖσθαι*⁴²⁶).
- γ. *ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ*⁴²⁷). *Κίμων Ἀθηναῖον στρατηγὸς τοῖς Πέρσας ναυμαχίᾳ νικᾷ
πρὶ τὴν Κύρον*⁴²⁸).
- δ. *ΠΕΔΙΕΥΣ*⁴²⁹). *Τοῖς Ἀθηναίοις καὶ συμμάχοις συνθήκη πρὸς τοῖς Πέρσας
ἐγένετο*⁴³⁰).
- ΟΑ. ΠΓ. *Κρίων Ἰμεραῖος στάδιον*⁴³¹).
- α. *ΦΛΑΙΣΚΟΣ*⁴³²). *Μιγαρὲς Ἀθηναῖον ἀπώστησαν*⁴³³). *Θεσσαλοὶ οἱ τὴν Σύ-
βαριν συνεισίσταντες ἔκτω ἔτι ἐπὶ Κροτωνιατῶν ἐξέστησαν*⁴³⁴).

420) *Αἶνος Θεσσαλός*] Testatur Africannus apud Esch. *χρον. λογ.* p. 41 et Dionysius AA. RH. lib. X. p. 676, 43.

421) *Ψάβρις Καμαριναῖος*] Testis Scholiasies Pindari ad Olymp. IV. p. 111. *Γήγονται ἡ γὰρ
Ψάβρις Καμαριναῖος, κίλητον τὴν ὀρθόμινον δεινὴν Ὀλυμπιάδα τεθρίππον, παρὶ Ἰεμενός. Ἀ-
διδιτοὶς νικῶντος quadriga panto milis et equum desultorium Scholiasies ad Olymp. V. p. 117, Γέ-
γονται, inquit, ἡ γὰρ τῇ αὐτῇ Ψάβρις τεθρίππον καὶ ἀπὸ γῆνι καὶ κίλητι νικητοὶ τὴν ὀρθόμινον
στῆν δεινὴν Ὀλυμπιάδα. Quod etsi complexus est Scalliger, falsum esse ostendit Boeckh, s. cuius
sestentia Olymp. LXXXII. Passim sola malari rheda vicerat, quoniam simul quadriga equestribus et
equo desultorio decertaverat. Cf. Expl. ad Pind. p. 142 seq.*

422) *Χαίρεφάνης*] Archon Atheniensis OL LXXXII, 1. sec. Dionysius AA. RH. lib. X. p. 676, 44.
Apud Diodorum huius anni et Archon et res gestae pleneque exciderunt. Lucumum supra ad OL LXVII, 3.
indicavimus.

423) *Ἰων Χίος τραγικός*] Totidem verbis refert Suidas s. v. *Ἰων*, qui sua haussit ex his Scho-
liastae ad Aristoph. Pac. v. 830: *Ἰων δ' Χίος, διδραμάριον καὶ τραγικός καὶ μελῶν ποιητής.*
Et sub fin.: *οὗς δὲ ἡ Ὁρθόμινος, ἐπέλεγον δι' Ἰουδοῦν. ἤρατο δὲ τὸς τραγικούς διδάσκων ἐν
τῇ ὀρθόμινον δεινὴν Ὀλυμπιάδα* δρῶντα δὲ αὐτοῦ δίδωσι, οἱ δὲ τρῖναιον, ἄλλοι δὲ τεσσαράκοντα
ποιεῖν. Vid. Harpocrat. s. v. *Ἰων*, Eudocia Viol. apud Villou. Anecd. Gr. p. 248. s. v. *Ἰων*, Suid. s. v.
διδραμάριον coll. Proleg.

424) *Ἦ ἐν Σακκίᾳ Καμαρίνα*] Pindarus cum Oda Olymp. V. v. 8. Boeckh., quae Pausanidis modo
memoratae victoriam celebrat, Camarinam νέων Ἰππῶν appellet, Scalliger auctor huius videtur, ut in
hunc annum referret Camarinense restitutionem, a Scholiasia ad v. 16. p. 121 Olymp. LXXXV. assignatam:
cuius et ipsius sententiam ad Olymp. LXXXV, 1. fideliter respexit V. D. Vid. not. nostr. 142.

425) *Αντιδοτός*] Archon Athenis OL LXXXII, 2. ex Diodoro XI, 81.

426) *Σύβαρις ἐπὶ Θεσσαλῶν*] Diodorus XII, 10. Archote Callimacho OL LXXXIII, 3. Sybarum
eversam esse tradit annis quinque post Thessalarum restitutionem. Quae ex illis profecto calculi indi-
cit in OL LXXXII, 2. Verum cf. not. ad OL LXVII, 3. s. n. 244.

427) *Ευθυδήμος*] Praeturae gessit Athenis hoc anno ex Diodoro XII, ep. 3. in h.

428) *Κίμων Ἀθηναῖος*] Ex fide Diodori XII, ep. 3. coll. Thucydide I, 112.

429) *Πεδιεύς*] Archon Athenis OL LXXXII, 4. ex Diodoro XII, ep. 4.

430) *Τοῖς Ἀθηναίοις*] Refert Diodorus XII, ep. 4. his verbis: *ἐπικρατοῦντες δὲ τῶν Ἀθηναίων
(sc. τοῖς τῶν Ἰπποῶν προσηγορίᾳ) καὶ μικρότερον πλοῦτος ἀνταρσίουτος, ὃν ἔργῳ Κάλκιος δ' Ἰ-
μνίου, ἡγήσαντο συνθήκην πρὸς τὴν εὐρίαν τοῖς Ἀθηναίοις καὶ τοῖς συμμάχοις πρὸς τοῖς Πέρσας.*

431) *Κρίων Ἰμεραῖος*] Testes sunt Diodorus lib. XII, ep. 5. Dionysius AA. RH. X, 684, 12.
XI, p. 684, 26. Pausanias V, 23, 3. coll. not. 428. Sed Africannus apud Esch. *χρον. λογ.* p. 41 et
Plato de Leg. VIII. p. 840 A. eundem perperam Κρίωνα appellat, quorum tamen hic in Protag. p. 355 D.
recte Κρίων praebet. Idem est, quem Clemens Alexandrinus Strom. III, p. 447 C. corporis virum ex-
cercandam causa rebus amatoris abstulisse tradit. Eundem Γρίωνα nomine memoraverunt etiam Aristar-
chus, unde Hesychii ortum glomema: *Γρίων ἐξ Ἀριστογόνου δὲ ὄνομα δρῶντος, νικηταῖος ἐν
Ὀλυμπίᾳ στάδιον.*

432) *Φλαῖσκος*] Praeturae gessit Atheniensium OL LXXXIII, 1. ex Diodoro XII, ep. 5. et Dionysio
AA. RH. lib. XI, p. 684, 27. coll. X, p. 684, 13.

433) *Μιγαρὲς Ἀθηναῖος*] Diodorus I, 1. ἐν τούτῳ, inquit, (iste]l. cons. Romanos) *Μιγαρὲς μὲν
ἀπώστησαν ἀπὸ Ἀθηναίων, καὶ πρὸς τοῖς Ἀσπιδωμοῖσις ἀνακαταβέναιμιτες συμμαχίαν ἐποίησαν.* Cf.
Thuc. I, 114.

πεδοσάλης ἡμαζον⁴⁴⁶). Ἀσπίς δ' ἐξῆρπ ἰσὺν γαγονῶς ἡ' ἄρρετο δὲ Σῶβαρον
ἀποκρίαν τῆν ἑσπερον θυερίους ἐπονομασθεῖσαν⁴⁴⁷). Ἐν τῇ Πύρῃ δέκα κα-
τεσθαιδῆσαν νομογραφῆσαι⁴⁴⁸).

446) Μελισσος — Πρωταγόρας — Ἑμπεδοκλῆς ἡμαζον Melissos, Ithagenis F. (Diog. IX, 24. Plot. Peric. cap. 26. et Theodoret. Therap. Bern. IV, Opp. ed. Ia. Lud. Schultze. T. IV, p. 794.). Salmus (Diog. I. I. Plot. I. I. Melissos Theodoret. I. I.), Parmenidis discipulus, floruit Olymp. LXXXIV, I. teste Apollodoro ap. Diog. IX, 24. Confirmat hanc temporis assignationem Hieronymus coll. Syn. p. 248 A. Habet eandem Olympiadem etiam qui res Melisi philosophi et Meliti Socratis accuratius confudit (r. Clit. FF. III. II. p. 59 a. Chr. 440. Kr.) Suidas s. v. Μελισσας, sed inepte eum cum defensa a Melisso contra Peridem patria computavit. Eliait enim bellica Melissi virtus demum in Sami exilio Ol. LXXXV, I. V. Plat. Peric. I. I. ad. Celot. cap. 32. Themist. cap. 2., Ad. VV. III. VII, 14., Suid. I. I. cell. not. nostr. 455. — Protagoras, Artemonia vel, secundum Apollodorum et Diogenem ap. Diog. IX, 50, Marandri F. (Utriusque patria nomen etiam Suidas habet s. v. Πρωταγόρας, nisi quod pro Μαρανδῶν προέβη Μαρανδῶν. Subum Marandrium agnoscit Philostratus Vit. Soph. I, 10.), Alderites, [sec. Heraclidem Ponticus ap. Diog. IX, 50, item, moxente Menagio, sec. Ciceronem de Nat. Deor. I, 23, Fabium III, I. §. 10., Gellius V, 3, Sextus Empir. adv. Math. p. 382 Fabr., Minution Vel. cap. 8. pag. 69 Dar., Philostratus I. I., Stephanus in Ἀθήναι, Suidas s. v. Πρωταγόρας et Πρωταγόρας] vel Teios [sec. Empedocle ap. Diog. ibid. et nonnullis ap. Suid.], Democriti auditor [vid. et Philostr. I. I.], indidit eodem Olymp. LXXXIV., ut ex Apollodori fide refert Diogenes IX, 56. coll. 50. Concessit Eusebius, eius ἀμνησ Olymp. LXXXIV, 2. insignias coll. Syncell. p. 248 A. Athenis veritatis est inter Censorum Amipia et Adalatores Epepidis solibus in scenam productum, i. e. inter Olymp. LXXXIX, I. et LXXXIX, 3. Vid. Athen. V, p. 218 C. coll. Arg. Aristoph. Nub. Vixit secundum nonnullis ap. Diog. IX, 55. annos amplius XCI., sed secundum Apollodorum, Putsche Men. p. 91 E. italiam, ap. eund. Diog. IX, 56 annos LXX, quorum XL. philosophiae dicaverat. Hoc autem quatuor studiorum decennia ubi inde ab Olymp. LXXXIV, I. cognoverat, annum Protagorae natalem Olymp. LXXVI, 3., emortualem vero Olymp. XCIV, I. invenio. Quod tamen Plato I. I. Protagoram dicit ἀνεθάρτυν ἔχειν καὶ ἰσχυροτάτην δὲν γράφειν, Clintanus FF. III. II. Append. XXI. p. 337 not. c. Kr. natalem eius quadragesimum inferius depressum Olymp. LXXXVII, 3. figit, scilicet ne decem anni amplius maior sit patris eodemque magistro suo Democrito, qui quomodo hominis infimo loco nati sordidique intenti laboribus cognoverat sollicitum, conarrante vide Epicuram ap. Athen. VIII. p. 354 C. et ap. Laert. IX, 53 coll. Suid. I. I. Reiecto autem Philochori ap. Diog. IX, 55, reiecto etiam Timaeo ap. Sext. Empir. IX, 57 testimonio, quorum alterum si accurate relatum esset, Protagoram iam ante Euripidiam Olymp. XCIII, 2. mortem defunctum, alterum si argueretur cum Socrati adeo, Olymp. XCV, I. vita excedere iusto superstitum poneret: idem V. D. tutissimum arbitratum cum Platone I. I. statuere, Protagoram passio ante quam Socratem supremum diem obisse. — Tandem ad Empedoclem venimus, qui, Metastis F. [v. not. nostr. n. 270.], Agrigentinus, Parmenidis [sec. Theophrastum et Alkidamastem ap. Diog. VIII, 55 aeq., Pythagorae sec. Timaeo ap. Diog. VIII, 54 et alios ap. eundem ibid. 50. coll. Clit. FF. III. II. Append. XXI. p. 377 not. d. Kr. Xenophanis sec. Hermippum ibid. §. 56.] discipulus, Olymp. LXXXIV. floruit, societate Diogenis VIII, 74. Quosum fere convenit Gellio NN. AA. XVII, 21, Empedoclem antralis philosophiae studio circa ea tempora illustrem dicenti, quibus decemviris legibus scribendis constituit Roma. Cf. not. nostr. 449. Nec assilum obliuit Eusebius qui eum e diversorum historicorum fide nunc Olymp. LXXX, 4. [Hieronymi, Olymp. LXXXI, I. Mai. Ann. coll. Syn. coll. p. 254 C. et Chron. Pasch. p. 165 B.], nunc Olymp. LXXXVI, I. [Hieronymi, Olymp. LXXXVI, 3. Mai. Ann.] inclaudens scribit. Vixit annos LX. secundum Aristotelem ap. Diog. VIII, 74., CIX. sec. caeteros ap. eundem.

447) Ἀσπίς δ' ἐξῆρπ Ex testimonio aetatis Vit. X. Oratt. inter Plutarchas II. p. 835 D. [Heitz. XII. p. 230] Lyxias, Archonate Praetore, annos XV. aetate, Sythacia profectus esse traditur. Ad annum insequentem deducit Dionysius in Lys. II. p. 82, 5 aeq., Lyxiam iter illud dunderino ante bellum Peloponnesiacum [i. e. ante Olymp. LXXXVII, 2.] anno instituisse affirmans. Caeterum conferas nostras ad Ol. LXXX, 3. s. a. 405. et ad Ol. LXVII, 3. a. 444.

448) Ἐν τῇ Πύρῃ Iudicat hoc loco Scaliger Dioclori sententiam, lib. XII. ep. 23., quom tamen in Antiquar. ad Rom. p. 103 b. reprobat: Dioclori nam continetur, qui scribit in τῇ Πύρῃ δέκα ἑσπερας νομογραφῆσαι νομογραφῆσαι anno primo Olymp. LXXXIV. Livium enim secutus lib. III. ep. 33., nunc Ol. LXXXII, I. a. Chr. 452. invenio. Eius enim ille: Anno trecentesimo altero, quem caedens Roma erat, iterum restituit forma civitatis, ubi consules ad decemvires, quomodo admodum ab regibus ante ad consules venerat, transiit imperio. Et deinde: Decemviri creati: Ap. Claudius, T. Genucius, P. Stelios, L. Volturnus, C. Iulius, A. Manlius, Ser. Sulpicius, P. Gracchus, T. Rutilius, Sp. Postumus, Claudius et Genucius, quia delinquent consules in eum annos fuerant, pro honore honore redditis. Cum tamen Dioclori et Livius in eo conspirant, quod anno T. [Dioc. XII, 22. C. Liv. III, 32] Menonem, P. Sextium Capitolium Cons. insecuto Decemvires creatos esse testatur: aliteris qui altero dissonum a chronologica Dioclori ratione repetendum esse videtur: quippe qui in Olympiadicis cum Romanorum Consulibus comparandis minime accurate veritatis, nunc Fabium, nunc Polybium sequitur. Cf. Wesseling. ad Dioc. XI, I. et Niebuhr. Hist. Rom. I. p. 299, II. p. 629. 30. Sic e. g. ut a Fabiano Fastis in Polybium transiret, post annum primum Ol. XCI. quique annorum magistratus omisit, rursus

- β. *ΛΥΣΑΝΙΑΣ*⁴⁴⁷). Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς στείλλουσιν ἀποίκους εἰς Θουρίους⁴⁴⁸).
- γ. *ΔΙΦΙΛΙΟΣ*⁴⁴⁹). Ἐν τῇ Ρώμῃ πρῶτον ἀπεδείχθησαν χιλιάρχοι μετὰ ἀνθυπάτου ἑξουσίας⁴⁵⁰). Αἱ δώδεκα δίκτοι τῶν νόμων ἐν τῇ Ρώμῃ συνεκτελέσθησαν⁴⁵¹).
- δ. *ΤΙΜΟΚΛΗΣ*⁴⁵²). Μιλήσιοι Ἀθηναίων ἀπέστησαν⁴⁵³). Πρῶτος πάντων Πέ-

ut rediret a Polybiano ad Fabianos post Ol. XCVIII, 2., quinque extremorum annorum magistratus iterum restitit. Deinde post Ol. LXXV, 4. causibus annis ante praeternitum et contra usum consulationis Q. Miscii Aururini et C. Horatii Pulvilli illi sub variis nominibus per tres annos Ol. LXXXII, 1, 2, 3. constitutus. Cf. Kschm. Lectt. Diodor. p. 87. Eusebicus, qui ap. Hieronymum constitutos Decemvires cum anno U. c. CCC. Olymp. LXXXI, 4. computat, huiusmodi prothronismum commisit.

449) Ἀρχαῖος] Archon Athen. Ol. LXXXIV, 2. ex Diodoro lib. XII. ep. 24.

450) Ἀθήναιοι καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς] Testis Dionysius Lycaeus vit. II. p. 62, 5. cum cum duobus fratribus Thauris profectum scribit: ἀποικίζουσιν τῆς ἀποικίας, ἥν ἰσχυρὸν Ἀθηναῖοι τε καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς ἐκδούσαν προύρριον ἔτι τοῦ Πλοναποπολεμικοῦ πολέμου. Vide s. n. 405. coll. n. 447.

451) Ἀρχαῖος] Praetorum gessit Ol. LXXXIV, 3. ex Diodoro XII. ep. 26. et Dionysio AA. RR. lib. XI. p. 736, 20. Meminerunt eius etiam Hecataeus s. v. Ἐργιστῆς μέγιστος, et Marmor Par. ep. 61.

452) Ἐν τῇ Ρώμῃ] Auctor Dionysius XI. p. 736, 14 seqq. ἀλλὰ γὰρ οἱ μὲν τῆς πόλεως ἀρχαῖος, τοὺς δὲ τῶν πατριῶν μνηστῆρας ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς ἐπιμαρτυρῶν, χιλιάρχους ἀποκαταστήσαντες, Ἀλκίον Σαμναίων Ἀρχαῖον, καὶ Ἀλκίον Ἀλκίον Ἀρχαῖον, καὶ Τίτον Κλέων Σαλόν [T. Cloelius: Liv. IV, 1.]. οὗτοι καθυπακούσαντες πρῶτος τῆς ἀδελφικῆς ἀρχῆς κατὰ τὸν τρίτον ἡμετέριον τῆς ἑξουσιαστικῆς καὶ τεταρτῆς Ὀκτωβίου, ἀρχόντες Ἀρχαῖος. Vid. Liv. IV, 7 coll. not. nostr. ad Ol. LXXXVIII, 3.

453) Αἱ δώδεκα δίκτοι] Auctor Diodorus lib. XII. ep. 26. τῶν γὰρ καλομένων δώδεκα νόμων αἱ μὲν δίκαι συνετελέσθησαν, τοὺς δ' ἐκτελεστέους δὲ ἀνέγραψαν αἱ ἑταῖραι καὶ τὰς ἐκείνων τῆς ἐκτελεστικῆς νομοθεσίας, ταύτης εἰς δώδεκα χιλιάδας νόμων χωρίζαντες αἱ ἑταῖραι προέβλεπον τοὺς πρὸ τοῦ συνετελέσθαι νόμους ὑποβλέπον. Qui de nostris legibus manifestum. Vid. Wesset. ad l. 1. Nec tempus accurate assignavit. Propositae sunt decem legum tabulae Olymp. LXXXII, 2. a. Chr. 451., his duae additae anno insequenti. Vid. Liv. III, 34. 37. Ceterum δώδεκα δίκτοι eius ante Dionysio AA. RR. XI. p. 725, 20. nominavit Scaliger.

454) Τυροστικῆ] Archon Ol. LXXXIV, 4. ex Diodoro lib. XII. ep. 27. Meminit eius etiam Inscripção ap. Boeckh. C. I. s. 229, 2. Vol. 1. p. 349. Scholium ad Aristoph. Vesp. v. 283., huius anni Archonem Pericles appellans, sub eius praetura res in insula Samo gestas testatur. Ad Pericles isti bello non aggrus, sed στρατῆρτος praefuit. Vid. Plat. Pericl. ep. 25 seqq. coll. tamen Scidler. Dissert. de tempore quo primum acta est Soph. Antig. p. XXII. ed. Hens.

455) Μιλήσιοι Ἀθηναῖοι] Pro Μιλήσιος legendum est Σάμιοι. Neque enim hoc anno Milesii, sed Samii ab Atheniensibus delegerant, uti tradit Diodorus XII, 28. Omnia autem duo bella Samis distinguenda sunt, tenere illa a Diodoro XII, 27 seq. in usum annum Olymp. LXXXIV, 4. coniuncta, quorum alterum de finibus Prieneum [v. Theod. Panofka de rebus Samierum p. 67] certum, cum Milesia vere Olymp. LXXXIV, 4. [Thuc. I, 115. et Diod. XII, 27. coll. not. nostr. n. 439.], alterum cum Atheniensibus, quorum Milesii imploraverunt auxilia, inde ab ineunte aetate eiusdem anni per totum fere proximi spatium gesserunt Samii. Rarum alterius huius belli datae, quibus praefuit Pericles, expeditiones fuerunt. Quorum prior vergente Olymp. LXXXIV, 4. suscepta brevi tempore post [Diod. I. L.] constituta apud Samios populi imperio [Thuc. I. I. Diod. I. I. Plat. Pericl. cap. 25.] Olymp. LXXXV, 1. ineunte absoluta est, posterior autem illam statim insurrecta [ἐκείνη ἀνέστη] ἔτιν ὅσα ἐξέκρουτο νέμει στρατῆρτος ἄλλοις, πρὸ τῆς Πλοναποπολεμικῆς ἐκείνῃ ἐν τῇ πρὸς Ἀντιόχῃ [sic scilicet per vulgata lectione Ἀντιόχῃ] scribendam esse videntur Successores in Act. Acad. Boruss. a. 1824. p. 38 seqq. et Scidlerus in Soph. Antig. ed. Hens. p. LXXXIX. seqq. nullum. Quibus verbis constat bellum Samium significari. Annam quippe consuetum fuisse Samiorum exulum refugium decuit Kruggerus ad Dionys. Historigg. p. 328 not. 18. Praeterea Sophoclem in alterutra adversus Samios expeditione Pericles collegam fuisse multis locis confirmari Car. Weilius in Proleg. ad Sophoc. Antig. p. 2 seq. Neque dubito, quin Boeckhii confusae argumenta, quia priori illo interfuerit, secus statuente Weilius p. 20 seq. Certe neminem praetererit, in quibus Sophocles comparat, ad Aeschineum ap. Scholiastam Aristid. 3. p. 485 laudata, diversa sent ad ill., quos paulo ante captum Samum delegatos dicit Thucydides I, 117. et in quorum agnosce possunt nostrum male cogit Biographus. Iam vero cum praeter illi anno vergente crevisse solerent, Sophocles secundum ea, quae supra disputavimus, creatus sit aetate est Olymp. LXXXIV, 4. exstante: qui tamen annus aetatis suae fuit quinquagesimus quintus, bello Peloponnesiaco novem annis prior. Hinc s' pro ἐν et ἐκείνῃ pro ἐκείνῃ apud vitas Scriptorem restituendum esse recte iam dudum viderunt VV. DD.

ρικήν μηχανήν, τοῖς νομιζομένοις κροῖς, καὶ χεῖλαις ἐχρήσατο, πολιορκῶν τὴν Σάμον, Ἀρτίμνος τοῦ Κλαζομενίου παρασκευάσας⁴⁵⁶). Μιλήσιον γὰρ καὶ Σαμίαν μαχομένων, Ἀθηναῖοι παρακληθέντες ἐπὶ Μιλήσιον εἰς συμμαχίαν, ἐπιστρέψαντες κατὰ τῶν Σαμίω, Περικλίους ἡγουμένου τοῦ Σανδία-
που, κακῶς δὲ διατιθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τὸν βασιλεὺς τῶν Πε-
ρσῶν ἐπιθεῖναι, καὶ δὴ τοῦτο μαθόντες Ἀθηναῖοι τριήρης πολεμικὰς κατ' αὐτῶν
κατασκευάσαν, Περικλίους ἐπαγγεσμήνουν αὐτοῖς, τοῦτο δὲ μαθόντες Σάμιοι p. 321 a.
μηχανὴν τινα κατασκευάσαν κατ' αὐτῶν, ἣν μαθόντες Ἀθηναῖοι ὑπὸ τινος Κα-
ρυσιώτου, ἐκρίβδαντο. καὶ Σαμίους μὲν κακῶς διέθρεναν, τὸν δὲ Καρυσιώτην
ἐτίμωσαν σφόδρα μετὰ τοῦ γίνεσθαι, καὶ τῆς αὐτῶν πολιτείας ἥξιασαν⁴⁵⁷).

Ο.Α. ΠΕ. Κρίσαν Ἱμεραῖος στάδιον τὸ γ'⁴⁵⁸).

α. ΜΥΡΚΙΔΗΣ⁴⁵⁹). Ἦσαν κατὰ τινος τῆς Συρακουσίων ἀρχῆς κρατὶ μετὰ
τὴν Γέλιον τοῦ ἀδελφοῦ τελευτῆς⁴⁶⁰). Κατὰ τὴν Σικελίαν ἡ Καρδάρνα ἐπὶ
τῶν Συρακουσίων πορθηθεῖσα ἀνακτισταί⁴⁶¹). Ψήφισμα τοῦ μὴ κωμφοῦν
ἰσχύει, τὸ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Εὐθυμίουσιν ὄρχοντος διαλυθῆναι⁴⁶²).

β. ΓΛΑΥΚΙΑΔΗΣ⁴⁶³). Ἀρχὴ τοῦ Κορυθαίου πολέμου⁴⁶⁴).

γ. ΘΕΩΔΩΡΟΣ⁴⁶⁵). Ὁ πρὸς Ἀναίον Ἀθηναίων πόλεμος, ἐν ᾧ Σοφοκλῆς ὁ τρα-
γικολογὸς στρατηγὸς ἤρθη⁴⁶⁶). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ ἔθνος τῶν Καμπυτῶν

456) Πρῶτος πόλεμος Περικλῆς] Testis Diodorus lib. XII. cap. 28. coll. Ephor. apud Plut. vit. Pericl. cap. 27. Testimonia invenimus Arrianum Clazomenium tradunt Plinius VII, 56 et Servius ad Virg. Aen. IX, 505. Caeterum vid. not. 455.

457) Μιλήσιον γὰρ καὶ Σαμίω] Testatur Scholiastes ad Aristoph. Vesp. v. 283. unde et ipse sua esse hanciam probatur Scalliger ad Graec. Esch. p. 421 b. Ille autem haec: τὸ περὶ Σάμον ἱερικ-
κακιστὴν ἔτι πρῶτον Περικλῆος [Περικλῆος] ὄρχοντος γέγονε. Μιλήσιον γὰρ καὶ καὶ Σαμίον
μαχομένων Ἀθηναῖοι παρακληθέντες et quae sequuntur eodem modo ut supra. Vid. not. 455.

458) Κρίσαν ἡ Ἱμεραῖος] Africanus apud Esch. xper. log. p. 41 et Diodorus XII. ep. 29, ubi
tamen τὸ πρῶτον πρὸ τοῦ δεύτερου legendum esse iam dudum videtur Moursin de Archont. Athen. III.
ep. I. p. 95 et Weslingius ad Diad. I. 1.

459) Μυρκίδης] Archoi hic Μυρκίδης dicitur a Diodoro XII, 29. Μυρκίδης a Scholiasta
Aristophanis ad Acham. v. 67. et a Suida s. v. Εὐθυμίουσιν, Μυρκίδης in Inscriptione Graeca
ap. Boeckh. C. I. a. 229, 13. Vol. I. p. 349. Aristophanis vero ad Vesp. v. 283. Scholiaste, in cod. Ve-
neto, ab Iam. Bekkerio collato, Σοφκλῆος praebenti, recte Μυρκίδης restituit VV. DD.

460) Ἦσαν κατὰ τινος] Refert Scalliger Scholiastes Pindari ad Pyth. I. p. 300 calculus, ὅτι δὲ
ἡ Ἦσαν τῆς τῶν Συρακουσίων ἀρχῆς μετὰ τὴν Γέλιον τοῦ ἀδελφοῦ τελευτῆς ἐξόρκοσθι πέμπτη
Ὀλυμπιάς. Sic scilicet vulgo scribitur: cum tamen ἰσχυριστῆς pro ἐξόρκοσθι legendum esse appareat.
Vid. not. 329.

461) Κατὰ τοῦ Σικελίαν] Auctor idem Scholiastes Pindari ad Olymp. V. v. 18. p. 121, cuius
verba supra ad Oe. XLV, I. s. n. 142 ascripsimus, ubi vid. quae diximus, coll. etiam not. 424.

462) Ψήφισμα τοῦ μὴ κωμφοῦν] Tradit Scholiastes ad Aristoph. Acham. v. 67. ἵνα Εὐθυ-
μίουσιν ὄρχοντες: οὗτος ἡ ὄρχων, ἵνα ἡ κακιστὴ τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμφοῦν, προσεῖ ἐπὶ
Μορφοῦσιν καὶ ἰσχυρὸν ἔστω ἐν τῶν ἰσχυρῶν καὶ δὲ τὰς ἡλῆς, Γέλιον [sc. Γλαυκίαν] et καὶ
Θεόδωρον, μὲν εἰς ἡν Εὐθυμίουσιν κατεβλήθη. Inde sua repetit Suida s. v. Εὐθυμίουσιν. Adde de ea
re Boeckh. Opusc. crit. Athen. I. p. 245 n., Wachsmuth. Eb. de Archael. Hell. I, 2. p. 442., Franz. Ritter de
Aristoph. Plut. 1828. p. 34, Meineke. Hist. crit. p. 49 seq. coll. Prolegg.

463) Γλαυκιάδης] Archoi Atheniensium Ol. LXXXV, 2. ex Diodoro XII. ep. 30, init. Sed Γλαυκί-
ας praeter auctor audit in didascalia Alcestidis Euripideae, quam nuper in cod. Vatic. repertam prius
publici iussu fecit G. Dindorf. Oxon. a. 1834. coll. Welck. in Mus. Rhem. III. cyc. a. 1835. p. 508. Quae
mihi perfecta verior videtur scriptura, quam Diodori Γλαυκιάδης. Illic enim trahunt etiam seminis vestigia
ap. Schol. Arist. Acham. 67., ubi Γέλιον extat.

464) Ἀρχὴ τοῦ Κορυθαίου πολέμου] Refert Diodorus XII, 30. De causis huius belli consulend.
Thucydides I, 24—55.

465) Θεόδωρος] Archoi Atheniensium Ol. LXXXV, 3. ex Diodoro XII, 31. Meminit eius etiam Scholias-
tae ad Aristoph. Acham. v. 67., item Philochorus ap. Schol. Aristoph. Pac. 604. a correctione
Palmerii Exerc. pag. 746. et Cors. F. A. III. p. 217 (Pragm. coll. Leaz. ed. Siebel. p. 54), denique etiam
Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. a. 229, 4. Vol. I. p. 349.

466) Ὁ πρὸς Ἀναίον] Testis Biographus Sophoclis anonymus §. 10, καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐ-
τῶν (τῶν Συρακίων) ἔξ ἱσῶν ἔτι στρατηγὸν ἔλαβον πρὸ τῶν ἡλικιωστέρων ἵστων ἐπὶ, ἐν τῇ πρὸς

συνίστη⁴⁶⁷). Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ τοῦ Κιρμαφίου Βοσπόρου βασιλεύσαντες, δυναστεύοντες δὲ Ἀρχαίονακτιδῶν ἦσαν ἐκ μβ'. διεδῆξαν δὲ τὴν ἀρχὴν Σαράτακος, καὶ ἦσαν ἐκ τ' ⁴⁶⁸).

δ. ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ⁴⁶⁹). Ἀρχοντὶς Ἀριστοφάνους ἰδιδάχθησαν ἐν Ἀρκαίᾳ⁴⁷⁰). Ἀθηναῖοι τὴν Ἀρκαίαν συνόρισαν⁴⁷¹). Τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῶδῶν γραφὸν ἐκ Μυρσιχίδου ἐκδόθη⁴⁷²). Τὰ προκείμενα τῆς ἀκατολίας οὐλοδομῆν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μυρσιχίδου ἀρχιτεκτονόντος, ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ἐν ταῖς μὲν πάντα παντελῶς ἐκποιήθη, τέλματα δὲ ἀντλήσθαι διακίλμα δώδεκα, πάντα δὲ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν ἀρκαίαν εἰσίσιν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθήνην ἀκατολίας⁴⁷³).

ΟΛ ΠΖ. Θυάμιπος βασιλεὺς σάδων⁴⁷⁴).

α. ΝΑΥΣΙΜΑΧΟΣ Μεμφινούσιος, οἱ δὲ ΑΥΣΙΜΑΧΟΣ⁴⁷⁵). Ἰσοκράτης ἐγγύωρ

Ἀρσίου πολέμου. Atqui belli Peloponnesiaci initium lucidit in OL LXXXVII, 2: quod profecto VII. aetate antevēit OL LXXXV, 3. Sed multis modis corruptum est Biographi testimonium. Nec minus abduci sari debet, not. 435. diximus. Caeteros veterum de Sophoclis praeterea locos diligenter collegit Wexius Prolegg. ad Soph. Antig. p. 2 seq.

467) Κατὰ τὴν Ἰουλίαν] Scaliger totidem verbis enarravit, quae Diodorus XII, 31 refert. Consentit propemodum Hieronymus, Campanorum nationem OL LXXXV, 4, coadunasse asserens. Nec minus abduci sari debet, not. 435. diximus. Caeteros veterum de Sophoclis praeterea locos diligenter collegit Wexius Prolegg. ad Soph. Antig. p. 2 seq.

468) Κατὰ τὴν Ἀσίαν] Diodorus I, 1. enarrat. Cf. Prolegg.

469) Ἐὐθύμηνος] Archon Athenis OL LXXXVI, 4. ex Diodoro XII, 32. Meminerunt eiusdem Philochorus ap. Harpocraz. s. v. Πρωκλίμω (Fragm. coll. Lent. ed. Siebel. p. 55). Scholastes ad Arist. Achana. v. 67. Suidas s. v. Ἐὐθύμηνος. Scholastes Aeschini p. 155 Reisk. Sed quoniam auctor didascaliae ad Aristoph. Achana. Euthymum vocat, cum Euthydemum rectius appellari statim debeamus.

470) Ἀρχοντὶς Ἀριστοφάνους] Verba sunt Auctoris didascaliae ad Aristoph. Achana. ubi ἰδιδάχθη τὸ δῆμον ἐν Ἐθύνῳ ἀρχόντος ἐν Ἀρκαίᾳ scriptum est. Decepit Scaligerum Archontis nomen corruptum, qui dum repositit Ἐθύνῳ, non minuserit, quantopere sibi ipse repugnaret, afferens ad OL LXXXVIII, 1. Ἀριστοφάνους πρῶτον Ἰδιδάχθη διὰ Καλλιστράτου ex Photio et Suid. s. v. Σαυίαν ὁ δῆμος, e Biographo Aristoph. Anonymo, e Schol. ad Ar. Nub. v. 529. Quibus testimoniis constat certissime, Aristophanem OL LXXXVIII, 2. (Scaliger calami errore ad OL I. animum i. nescipit) primum sub Callistrati nomine fabulam docuisse Babylonicam, Achaemenes autem anno subsequenti OL LXXXVIII, 3. Euthydemus Archonte, cuius nomen repositum apud Auctorem didascaliae pro Euthymum, qui teste Schol. ad Achaemenes. v. 67. XII. annis ante Euthydemum fuit: πρὸ δ' ἐπὶ Ἰσχυρὸς ὁ Ἐθύνῳς Ἀθήνην. Cf. Festi Miscell. I, 4. Corsini Fast. Att. II. p. 66. Cist. Fast. Hell. II. p. 71 ad s. a. Chr. 425 Kr.

471) Ἀθηναῖοι τὴν Ἀρκαίαν] Ex fide Diodori XII. cp. 32. ext. et Scholiastae Aeschin. p. 155 Reisk. Vid. Krug. Studd. p. 146.

472) Τὸ ψήφισμα] Indicativus fons Scaligeri ad OL LXXXV, 1. s. a. n. 462.

473) Τὰ προκείμενα] Profert Scaliger ex Philochoro et Heliodoro ap. Harpocraz. s. v. Πρωκλίμω ταῖς τῶν Ἀρκαίων τῆς ἀκατολίας ὡς ἐκ τῶν Ἐθύνῳ ἀρχόντος ἀρχόντος οὐλοδομῆν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μυρσιχίδου ἀρχιτεκτονόντος, ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. [Athidis solliciti vid. C. G. Lenz. Philoch. lib. fragm. ed. C. G. Siebel. Lips. a. 1811. 8. p. 55.] Ἡρόδοτος δὲ ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθήνην ἀκατολίας [sic hoc scriptore vid. Prolegg.] μὲν τὰ πάντα καὶ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν ἀρκαίαν εἰσίσιν. Heliodori verba praebet etiam Suid. et Phot. s. v. Πρωκλίμω. Vid. Thue. II, 13 c. Diod. XII, 40. met. Plat. Peric. cp. 13. coll. Od. Metell. Archaeol. ed. pr. p. 77 §. 101, 3. 4.

474) Θυάμιπος βασιλεὺς σάδων] Testatur Diodorus XII. cp. 33. et Africanus apud Euseb. chron. p. 41. Idem est, quem inter celeberrimos athletas relatum, Diogeni Platoni nomen insiguit Plato de Legg. VIII. p. 840 B. V. Corsini. Dissert. Aeginet. p. 140 et Ast. ad Theaet. I. 1.

475) ΝΑΥΣΙΜΑΧΟΣ Μεμφινούσιος] Archon Athenis OL LXXXVI, 1. ex Diodoro XII, 33 ΝΑΥΣΙΜΑΧΟΣ fuit. Eundem quem Αὐτομάχον Μεμφινούσιον (de adiecto pagi nomine cf. nos ad OL XVII, 4. s. a. n. 253.) ab Auctore Vite X. Orat. II. p. 636 E. vocari videtur Scaliger: Diodorus acutus est in Archontis nomine, eique pagi nomen ex Pseudo-Plutarcho I. 1. addidit. Quae minima probabilis ratio est. Iam eam huius anni Archontem praeter Platarchum personatum etiam Diogenes Halic. in Isocrat. II. p. 94 init. et Diogenes III, 5. Αὐτομάχον appellat: sic potius offerenda erat ista aetate: Αὐτομάχος Μεμφινούσιος, et

ἰγνύθη⁴⁶⁵). Φρύνιχος Ἀθηναῖος κυριῶς τῶν ἐπιεικέρων τῆς ἀρχαίας κυ-
μαρδίας ἰδιώτης τῶ πρώτων⁴⁷⁷).

β. **ΑΝΤΙΟΧΛΗΣ**⁴⁷⁸). Ἡ Ποσειδωνία Ἀθηναίων ἀπόσις⁴⁷⁹). Παιμαῖος ἐς Ἀρ-
δεια ἀποίκους ἀπέστειλεν⁴⁸⁰).

γ. **ΧΑΡΗΣ**⁴⁸¹). Ἀρχιδάμος Ἀσκαμανίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν. Ἔγχε βασι-
λεὺς Σπάρτης⁴⁸²).

δ. **ΑΡΕΥΔΗΣ**⁴⁸³). Μένων ὁ Πανασίου Ἀντιονοῦς ἡμιστοράσιον ἐν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ ἔθηκε, καὶ τὴν ὀνομαζομένην ἰννακαδικαυατρίδα ἐξέθηκεν. ὁ δὲ αὐτοῦς

δὲ Νουόμωχος. Agnosci prius necesse etiam inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 229. v. 12. Vol. I. p. 349: proinde ut recte Meursius de Archont. Athen. III. ep. 2. p. 97. Diodoro quoque *Αντομωχος* restituendum censuisse videtur.

476) *Υοσφύνης ῥήτωρ* Consensum de Isocrati natali Dionysius I. I. Pseudo-Plutarchus I. I. Diogenes Laërt. I. I. Suidas s. v. *Υοσφύνης*. Diogeni, qui licet annum Isocrati natalem Olymp. LXXXVI, 1., Platonis Ol. LXXXVII, 4. assignat, silem Isocratem annis VI. Platone nato maiorem facit, q̄ pro ἑ restituiendum esse coniecit Meursius. De qua coniectura videatis Corlin. F. Att. T. II. p. 69, qui Isocratem necesse Hecatombeaeus edum esse simul demonstrat.

477) *Φρύνιχος Ἀθηναῖος κυριῶς τῶν ἐπιεικέρων τῆς ἀρχαίας κυμαρδίας*: ἰδιώτης γὰρ τῶ πρώτων ἦν καὶ Ὀλέμναιδς, ubi tamen Meisnius Hist. crit. comic. graec. p. 147 nō corrigi. Cf. nostra ad Ol. LXVII, 1. n. 243.

478) *Αντιοχλῆς*: Diodorus XII. ep. 34. init. hunc Archontem *Αντιοχλῆν* sec. pterque Codd., *Αντιοχλῆν* sec. Corlin. CXLIX. et Paris. pr. appellat. Nomen a Scaligero expressum nos confirmat inscriptio apud Boeckh. C. I. s. n. 229, 1 et 6. Vol. I. p. 349.

479) *Ἡ Ποσειδωνία* Refert Diodorus I. I. Conf. etiam Thuc. I. ep. 56—66., inscriptis ep. 58. Kruegerus Stud. p. 129 coll. not. 2. pugnam apud Potidaeam commissam vergente aetate Olymp. LXXXVII, 1. posuit e Thucyd. II, 2. et Diod. XII, 57.

480) *Παιμαῖος*: Diodorus I. I. his verbis tradit: κατὰ δὲ τῶν Τυλίων οἱ Παιμαῖος κίρμασις ἀπο-
κας εἰς Ἀρδεια [sic Dindorf., *Σάρεν* Corlin. CXLIX. et Vatic., *Αρδία* adiecto minimis sequente
τῶ Laurent. et Paris. alt. *Αρδία* Scaliger errore sine dubio typographi, quem statim correximus] τῶν χω-
ρῶν μεταστρέψαντες. Livius IV, 11. rem tradit factam esse iam M. Fabii Vibalano, Postumo Aeliano
Cass. Olymp. LXXXIV, 3. c. Chr. 442., transiit ad coloniam Ardeam deducendam creatos Agrippam Me-
nesium, T. Cloelium Sulpium, M. Arbatium Elean appellata. Rursum igitur Diodorus scilicet Pastorum ratio
consularium. Vid. not. 448. coll. Phil. Cluver. Ital. ant. Ton. II. p. 976 seq., qui tamen solenni errore pro
Diodori auctoritate haec scilicet Anonymi sui epitomen laudat.

481) *Χάρης*: Athenis Archon fuit et Diodorus XII. ep. 35. init., cui tamen *ἄρχοντος*-*Κράτητος*
pro *ἄρχοντος*-*Ἀρχήτος* restituendum esse locustiter demonstravit Boeckhius in Actis Acad. Borussic.
a. 1834. Class. hist. p. 25.

482) *Ἀρχιδάμος Ἀσκαμανίων*: Diodorus I. I. κατὰ δὲ τῶν Ἑλλήδων *Ἀρχιδάμος* ὁ τῶν Ἀσκα-
μανίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρχας ἵνα παρασπονδῶντα δέε, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδοχόμενος ἄρχας ἱσχυ-
λευος ἵνα ελευσάτω. At ubi non constat Diodorus, quidsquidum ibi eiusd. ep. 47. Ol. LXXXVII, 4.,
adeoque ep. 52. Ol. LXXXVIII, 1. Archidamum circa commemorat. Oriem ducit haec hallucinatio e per-
petua insigni Archidami auspicio, quae quon Ol. LXXVII, 4. ascribenda censet, auctor ille in Olymp.
LXXVI, 4. censuit, scilicet, ut acute animadvertit Kruegerus Stud. p. 151 seq., Phaedonem et Aspaphia
Archontem confusionis, de qua vid. not. n. 305. Rursum Archidamus II. Zeuxidam F., et Proclidam stirpe
ortuam, quorum iam nomina regnabat, cum Laconica terrae motu concussa est. Plutarchus vit. Cim. ep. 16:
*Ἀρχιδάμος τὸν Ζευκιδάμου τέκνοντα ἵνας ἐν Σπάρτῃ βασιλεύσαντος, ἐπὶ οὐραγῶν μέρειν . . . ἔτι τοὺς παῖδας
τῶν Ἀσκαμανίων γίγνασθαι ἑβλήθη. Αὐτοὶ οὐκ αὖτις δedit οὐραγῶς ille bello Messenio tertio. Thucy-
dides I, 101: διατελεύτησαν δὲ ἐπὶ τοῦ γυναικῶν οὐραγῶν [ol Ἀσκαμανίων], ἐν δὲ καὶ οἱ ἑλλήες
αὐτοῖς καὶ τῶν παίδων ὁμοθυμαδὸν καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἐς τὴν ἑλπίδα ἀπέστησαν . . . καὶ Μεσσηνίαν ἐλθόν-
τας οἱ πόλεως. ἀπὸς μὲν οὖν τοῦ ἐν τῷ πόλεω πόλεως κοινωθέντος Ἀσκαμανίων. Quod bellum,
cum teste Diodoro XII, 64 per decem annos tractum esset, Olymp. LXXXI, 1. finem habuisse idem auctor
est XI, 84. Exiit ergo Olymp. LXXXVIII, 3., quo eodem proinde anno etiam terrae motus Laconiae ac-
cidit: quem tamen omnia minime turbans Diodorus ad Olymp. LXXXVII, 4. retulit XI, 62. Tu minis eius
incipit viam modo monstrantem persequitur Archidami regnantis initium quarto ante Olymp. LXXXIII, 3.
anno I. e. Olymp. LXXXVII, 4. anteque XLII. annis post defuncti obitum Olymp. LXXXVIII, 2. statuit.
Ex habet terminos regni Archidami, etiam ad vindicandas eius sub Olymp. LXXXVIII, 1. a Diodoro in-
scriptas mentem sufficientes. Mortem accuratius adeo definire licet e Thucydide III, 69, qui cum circa
verum tempus Olymp. LXXXVIII, 2. Archidami successorem Agistem II. memorat regem, Archidamum
eiudem anni decessione intelligi primo aemulit. Vid. Krueger. Stud. p. 151., Valer. ad Harpoc. in *Ἀρρε-
δάμω* πόλεως, Dodwell. Annot. Thucyd. p. 70., Wesseling. ad Diod. I. I. Corini Fast. Att. III, p. 224,
Cleit. FF. HH. II. App. II. p. 225 seq. Kr.*

483) *Ἀρεῦδης*: Summo Athesienium magistratu Ol. LXXXVI, 4. fungitur Apsodes ex Diodoro

καὶ τὴν μόλις αὐτῇ ἐκράτησαν, ὑπεσπένδους τοὺς πολίτας ἀπὸ τῶν ἀφέντες⁴⁹⁹). Τρίτον ἐπὶ Πελοποννησιακοῦ πολέμου⁵⁰⁰). Περικλῆς ἀποθνήσκει⁵⁰¹). Τελειώ-
σαντες Περδικέα, τὴν Μακεδόνων βασιλείαν Ἀρχίλαος διαδέχεται⁵⁰²).
Ο.Α. III. Σύμμαχος Μισοφίης ἀπὸ Σικελίας στάδιον⁵⁰³). Μεγαλὴς Ἀθηναῖος τε-
θρίπτεται⁵⁰⁴). Δωριεὺς διαγύρου Ῥόδου παγκράτιον τὸ 8^{ον}⁵⁰⁵).
Π.Α. ΔΙΟΤΙΜΟΣ⁵⁰⁶). Ἀναξαγόρας Κλασόμενος φιλόσοφος τελευτᾷ⁵⁰⁷). Πλά-

Ps. AR. III. p. 231, verum Archostis nomen Ἐπαμεινώνος sive Ἐκαμεινώνος fuisse existimat, Braschiodam cum Epaminos eundem ostendens ex Hipp. Epidem. I. p. 951 et 957. Praeterea la terminatio — ωνός, Thebaeorum magis, quam Atheniensium, linguae idoleum referente, non assue habendae esse comparato Chae-
ronae, Ol. XC. 2, in Psittis oblati, nomine docuit cum Wesm. Coriosus. I. c. Denique de permutatione
1 = El cum Y docte dixerit Fr. Th. Welckerus Tril. p. 480 not. 776, nec nostri nominis obitus. Vid. id.
in cycl. ep. p. 219 not. 334. 335. a. 1835. Bonn. in Mus. Rhem. Suppl. I. coll. Gull. Canter. De rutilone
emend. Grut. auctores synagoga, recens. auct. Astervp. a. 1571. p. 16. 20. (sp. Fr. G. Sturz. in Hellas.
Frags. ed. alt. Lips. a. 1828. 3. p. 182. 196.).

499) Περικλῆς ἔφη[50] Τελία Διογενὲς III, 3. Πλάτων δὲ ἐπὶ Ἀριστοτέλει γίνουσι, ἐπὶ δὲ Περ-
ικλῆς ἐκείνου. Apollodori de Potestate sententi calculos vid. a. 507. Alterum sententiam recentius Asius
de VII. et Script. Plat. p. 14 seqq. Cf. Carini Dugut. de notiti die Platone, eiusque aetate et in Italiam
itineribus in Gori Syntaxis Litterat. Flor. 1751. T. VI. p. 83 seqq., qui Platone Apollodori Archonte
Ol. LXXXVIII, 3, in lacum editum esse cum Athenaeo V. cp. 217 B. atque, Cicerone asipulatore Clitonae
Ps. Heli. p. 67 Kr. et K. F. Hermann in Hist. et Syst. phil. Plat. T. I. Heideb. a. 1838. 8. p. 11.
Dies natalem definitum Plotarchus Sympos. VIII, 1 et Apollodorus ep. Diog. II, 2 septimum mensis Thar-
gelionis, qui dies anni Meteciae est dicitur XXI. m. Mail tamen Iulian. Cl. Ideoli Euseb. I. p. 335 sq. Fallit
epist. Basilidis, Platone natalem esse cum Olymp. LXXXVIII, 4. [Hieronymus, Olymp. LXXXIX, 1. Mai. Ann. coll.
Chron. Pasch. p. 165 D.] comparat.

500) Ἀρ[50] γινεται τὴν Περδικέα Scalliger Diodorum secutus est XII, 46. Thucydides autem II. cp.
70. secundo belli anno exoritur, hinc, I. c. Ol. LXXXVII, 3. m. Mart., rem gestam aliter. De molestia
et difficultatibus (ὁδός = ἰσχυρὸς), quae Potidaeae obitu et expugnatione Atheniensibus creaverat,
v. Thuc. I, 62 seq. II, 58. et Diod. XII, 34. 40. 46.

501) Τρίτον ἐπὶ[50] Τελία Αθηναῖος V. cp. 18. Περικλῆς δὲ ἀποθνήσκει αὐτὸ τὸ πρῶτον
ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν πολέμων, ὅθεν καὶ Ἐπαμεινώνος, ἐπὶ αὐτῇ τελειῇ Περδικέας καὶ τὴν βασι-
λείαν Ἀρχίλαος διαδέχεται. Quae verba memorata hanc Diodori vindicat Scalliger in Anecd. p. 106 b.
De anno mortis Pericli consensient cum Athenaeo Diodorus XII. cp. 46, Laeticius v. Plat. III, 5, Hieronymus.
Accertatur tamen Thucydides II, 65 cum tertio belli Peloponnesiaci anno, eiusque menses septimo ol-
imae testatur. Quam vero Pelopon. bellum incipere ante Thargelionem Ol. LXXXVII, 1. exarsit, Pericli
obitus in Ol. LXXXVIII, 4. necesse Maestercium iudicat.

502) Τελειώσαντες Περδικέα[50] Vid. Athenaei verba, modo scripta. Sed quid audio? Perdiccaense
Olymp. LXXXVII, 4. mortuum credas, quippe quem adeo Olymp. XCI. 1. anno II. P. XVI. exsente in vi-
vi memoret Thucydides VI. 77 Aetidis, quod Diodorus XIV. 37. Archelaum, Perdiccae successorem, Olymp.
XCV. 1. mortuum obisse dicit. Unde Perdiccae obitus et Archelaei initium Olymp. XCIII, 2. ascribi debet,
si quidem integer esset Diodori textus: quod tamen ipsum cave credas. Vid. aut. nostr. 640. Multo etiam
minus, quoniam in Athenaeo, acquirere licet in Eusebio, qui ultimum Perdiccae mortuum esse Olymp. LXXXVI,
4. [Hieronymus, Olymp. LXXXVII, 1. Mai. Armen.] contendit. Non sufficit accuratissima Thucydides ratio-
nibus, quoniam proximis ille ad verum accedere Marm. For. Auctor ep. 62., qui Archelaum defuncto Perdic-
cae Olymp. XC, 1. successorem scribit. Imo defunctus est Perdiccas Olymp. XCI, 2. Vid. Boeckh. C. I. II.
p. 341. coll. not. nostr. 640. Geniti insignem illam veterum de Perdiccae exitu dissensionem altera de die
regni intervallo dissensio, non minus notabilis. Nicomachus enim Acanthis anno cum XII. regnasse dicit,
Therapionus XXXV. Abaxianus Lampacenus XL., Hieronymus Cardianus XXVIII, Marcius Pollentius et
Philochorus [Fragm. coll. Leuz. ed. Scapell. p. 57 seq.] XXIII. ap. Athen. V. p. 217 E. Ultimum numerum
habet etiam Diodorus ep. Eusebii Scal. p. 57. 26. ap. Interp. Armen. p. 171. ap. Syncell. p. 262 D., item
Syncellus ipse p. 247 B. sed XXVIII. Eusebii.

503) Σύμμαχος Μισοφίης[50] Diodorus XII. cp. 49. et Africanus apud Euseb. chron. I. p. 41
testes sunt. Meminit Syamachi etiam Pausanias VI, 2. 5.

504) Μεγαλὴς Ἀθηναῖος (αὐθιγὸς) E. consuetudine Scalligeri. Schollastes ad Ps. Psitt. VII. p. 391 B.:
Γιγασταὶ δὲ ὁ Μὲγας Ἀθηναῖος κατέφυγε τὴν ἐδωκεντοῦ Περδικέα ταύρα. Quam locum manifesto
corruptum Scalliger dupliciter hic corrigi posse putavit, ut aut pro ἐδωκεντοῦ scriberetur εδωκεν aut v.
ἐδωκεντοῦ serrato Ὀρμυνίδα pro Περδικέα restitueretur. Quamvis rationum alteram ad Olymp. LXXV,
3. alteram hic proponit. Sed haec ipse quae maxime adversatur aetati Findari, qui vitam in hunc usque
Olympiadem non protulit. Vid. not. 321.

505) Δωριεὺς[50] Confer nostra ad Ol. LXXXVIII, 1. s. 487.

506) Διότης[50] Dionysius Athen. Ol. LXXXVIII, 1. ex Diodoro XII. cp. 49. Item Philonem nedit
in Proleg. Aristoph. p. XXIX.

των γυνήται κατὰ τινος⁵⁰⁷). Ἀριστοφάνης πρῶτον ἰδίᾳ διὰ Καλλιστράτου⁵⁰⁸).

β. **ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ**⁵⁰⁹). Ἀνώνυμο ὑπὸ Συρακουσίων ποιημένον διὰ Γεργίου τοῦ ῥήτορος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διατρεφείναι⁵¹⁰). Ἀέθιοι ἐπίσημον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων⁵¹¹). Πλαταῖς τοὺς Ἀσχειδαίμονας ἱκανοὺς παραδίδαι⁵¹²).

γ. **ΕΥΘΥΛΗΜΟΣ**, οἱ δὲ **ΕΥΘΥΝΟΣ**⁵¹³). Ἰππώνιος Ἀθηναῖον στρατηγὸς παρὰ ταξάμενος μετὰ Νικίου πρὸς τοὺς Ταναγραίους παραβοδούσας τὴν Βουαίων νίκην⁵¹⁴). Ἄθλος καθίσταται⁵¹⁵). Σισυρῶν γινόμενος κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἢ θάλασσαν τὴν ἐπὶ Ἀσκραίς τοὺς Ὀπουντίους νῆσον ἐνομαζομένην Ἀταλάντην ἐκάλεισε⁵¹⁶). Ἀσχειδαίμονοι τὴν Τραχίνα καλομένην ἔπαιον, καὶ

506) Ἀνδρῆφρος] Testis Apollodorus ap. Diog. Laert. II, 7. In culis vrbis τῆς ἐδορκουτῆς ὁδὸς rescribi voluisse putandum est Scalliger. Cf. nos ad Ol. LXX, 1. s. a. 263.

507) Πλάτων γυνήται] Item testis Apollodorus apud Diog. Laert. III, 2. Καὶ γυνήται Πλάτων, ὡς φησὶ Ἀσκληδάμορος ἐν τοῖς Χρονικαῖς, ὁδὸς καὶ ἐδορκουτῆς Ὀρεμναῖδι, Θωαργησίονες ἰβήται. Cf. not. 498.

508) Ἀριστοφάνης] Scalligeri nota ad annum insequens pertinet. Auctores Photius et Suidas s. v. Σαρῖον ὁ ῥήτορ· τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἰδίᾳ διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἴσας ἀπὸ τοῦ Ἑκλείδου [i. e. Ol. XCIV, 2.] καὶ [leg. x] e conjectura Corini FF. AA. III, p. 235] ἐπὶ Ἑκλείδου. Hinc simul intelligi, quia mente Cyrillus adv. lat. I, 13 B. G. et Eusebii Aristophanem Olymp. LXXXVIII, [anno 2. Mii. Ann. coll. Syncell. p. 257 G. anno 1. Hieronymi] floruisse scribunt. Vid. etiam Clat. FF. HH. II, p. 71 a. Chr. 426 Kr.

509) Ἑκκλέμης] Praetor Athenae Ol. LXXXVIII, 2. ex Diodoro XII, 53 et Scholiasta Aristoph. Equit. v. 237. Praetore animadvertendum est, Archontis nostri nomen a Photio et Suida s. v. Σαρῖον ὁ ῥήτορ, item ab Aristotele Meteorol. I, cp. 6. non Ἑκκλέμης, sed Ἑκκλέμης scriptum esse. V. a. 661.

510) Ἀσσεινός] Eusebius Diodorus lib. XII, cp. 53. Vid. Clat. FF. HH. II, p. 69 a. Chr. 427. coll. Proleg.

511) Ἀέθιοι ἰσχυροί] Refert idem Diodorus lib. XII, cp. 55. Ex Thucyd. III, cp. 2. Lestii anno quarto belli Peloponnesiaci defecerunt, et quidemestate anni i. e. Ol. LXXXVIII, 1. Vid. Clat. FF. HH. II, p. 64 a. Chr. 428.

512) Πλαταῖς τοὺς Ἀσχειδ.] Ex Diodoro XII, cp. 56. Thucydes III, 52. rem confert in aestate anni quatuor ex quo bellum coepit. i. e. Ol. LXXXVIII, 1.

513) Ἑυθύλημος] Praetor Atheniensium Ol. LXXXVIII, 3. ex Diodoro XII, cp. 58. Occurrit etiam apud Athenaeum lib. V, p. 218 B. Idem Ἑυθύνης appellatur a Philochoro ap. Schol. ad Lucian. Tim. 30. [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 59] et a Scriptore Vinar Thucyd. anon. apud Pappo. Vol. I. c. I. p. 341 v. 8. quo loco Diodorus Anall. Thucyd. anon. VI. belli Peloponnesiaci, Ἑυθύλημος τριετος τοχέας. Non recte. Quiaque verum nomen est Ἑυθύνης. „Hic enim vocabatur Archon illius anni, quoadmodum nunc censetur auctoritate inscriptionis, quam super elidit Rossius.“ Theod. Bergk in Diogenet. de Aristoph. fragm., quae adhaec est Meiseli fragm. com. graecor. II, 2. p. 910 not.

514) Ἰππώνιος] Testator Athenaeus lib. V, p. 218 B. Ὁ δὲ Ἰππώνιος ἐπὶ μὲν Ἑυθύλημον ἐδορκουτῆς στρατηγὸν παραβούσας μετὰ Νικίου πρὸς Ταναγραίους καὶ τοὺς παραβοδούσας Βουαίων, καὶ τῇ νύκτι νικῶν. Cf. Thuc. III, 61, qui rem belli anno VI. aestate temporibus i. e. Ol. LXXXVIII, 1. assignat. Adde Diod. XII, 63.

515) Ἄθλος καθίσταται] Diodorus XII, 58. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῆς ἀνταρξίας τῆς νίκης τοὺς αἰτίαι τῆς συμφορῆς ἐπὶ τοῖς διότῳ ἀπέμειναν. διὰ καὶ κατὰ τὴν χρόνον, ἐκείνην τὴν νῆσον ἄθλος, Ἀσκληδάμορος τὴν ὅσαν ἱερὰ, δοῦναι δὲ μνησάμενος διὰ τοῦ τελεονέμεως ἐν αὐτῇ τεθῆναι. ἀποσπένοντες τὴν ἀδίκειαν τοῦ ἐν τῇ ἄλφει θύλας μετακινῶν ἐς τὴν Τρίκων καλομένην νῆσον, πλείους ἐπαρκοῦντας τῆς ἄλφει, ἵδαντες δὲ καὶ τὴν, μὲν τιμὴν ἐν τῇ ἄλφει, μὲν δούσαν. Eadem habet apud Thuc. III, 104, qui illustrationem anni belli VI., huius temporis perpetuam esse tradit. i. e. Ol. LXXXVIII, 3. [Inter Meiseliacorum, Diodor.] Meminit etiam Thucydis Biographus anon. apud Papp. I. l. 60 ap. τῆς ἄλφει καθίσταται, ἢ καὶ τοῖς ἔξωθεν ἴσας ἐπὶ Ἑυθύνην ὁμοῖος γινόμενος γαστῆρ.

516) Σισυρῶν γινόμενος] Auctor Diodorus XII, cp. 59. ad Ol. LXXXVIII, 3. Σισυρῶν δὲ μεγάλων γονυμένων διαπομπηθέντων (scil. οἱ Ἀσχειδαίμονες, τοὺς Πλατωνίους παραβούσας) ἀπέμεινον ἐς τὴν πατρίδα. τελεονέμετος δὲ συνέηεν τοῖς συμφορῆς γινόμεναι κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅσας καὶ πολλὰς τὴν ἐκδρακόντιον ἱσχυρότατον τὴν θαλάτταν διασπένον, καὶ κατὰ τὴν Ἀσκραίαν χειρὸς νῆσον ἀνταρξουτῆς ἔπει μὲν τὴν ὁπλῆν, πείσας δὲ νῆσος τὴν ἐνομαζομένην Ἀταλάντην. „Ipsa vero ante haec tempora insulae Atlantae insula fuit, ut supra c. 44. significavit. Cum maxime aquarum illa inundationes fuit superflua, quod Thucyd. III, 89. docent, sicut et Philostratus Heric. XIX, 15. p. 744 credimus. Errorem Diodori castigavit H. Scalliger ad Euseb. Chron. s. MDXCI. et L. Crenel. in Strabon. IX, p. 651.“ WESSLENGIUS. Thucydes III, 89 inundationes letas terraeque motus, quae Euboeam, Atlantem, Peperethum insulas infestaverunt, anno belli VI., aestate, i. e. Olymp. LXXXVIII, 1. accidisse testa-

μετωνόμισαν Ἡράκλειον⁵¹⁷). Ἀρκισίλαος Κυρηναῖος ἐπέφερε τὴν λαΐ Πυθαρίδα ἐρησι⁵¹⁸).

δ. Σφρατοκλῆς⁵¹⁹). Ἐκείνους σέληντος Βοηθρομιάδους πύμπη ἱστανμένους⁵²⁰). Κλέων στρατηγὸς ἱεροστονήθη⁵²¹). Ἥμιος ἐξέλειπεν Ἀνδιστοφρίδους ἐκτὴ ἐπὶ δέκα⁵²²). Ἰππίος Ἀριστοφάνους ἰδιδόχθησαν δι' αὐτοῦ πομπὴ δημοσίᾳ εἰς Ἀθήνας⁵²³).

Ο.Α. ΠΘ. Σύμμαχος Μισσηνός τὸ β'⁵²⁴). Δωρεὺς διαγάρου Ῥόδιος παγκράτιον τὸ τρίτον⁵²⁵). Ἑλλάνους ὁ Ἀλεάνιτου παῖς πυγμῇ⁵²⁶).

α. ΙΣΤΑΡΧΟΣ⁵²⁷). Ἐπαιδοίσι σπονδαὶ Ἀθηναίων καὶ Λακιστομασίων, μὲνός Ἐλαφθολώνος⁵²⁸). Δι' πρώτη Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἰδιδόχθησαν ἐν ἁστί. Κρατίδης κατὰ Πυτρίν. Ἀμφίβιας τὸ δράμα Κοῦρον διδάσκει⁵²⁹). Ἡ τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ Ἀἴλιον γῆτα⁵³⁰). Δημοσθένης τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς τὴν Πύλον ἐκίχησε⁵³¹).

p. 322 a.

no. Eidem Scaliger etiam verba: τὴν ἐπὶ Ἀσκαρὸς τοῖς Ὀπουντίαις νῆσαν debet. Cf. de insula Atalante priori quidem tempore deserta, sed Ol. LXXXVII, 2. ab Atheniensibus manita, id. Theor. II, 32, Steph. s. v. Ἀτάλητος et Strab. I, p. 42, 5 seqq. X, p. 293, 18 seqq. Est praeter hanc Atalante, iuxta Locridem Opuntiorum sita, etiam altera eiusdem nominis insula, Pinaco Attico opposita, quam commemorat Strabo. lib. IX, p. 272, 44 seqq.

517) Ἀσπιδοκρίτης τῶν Τρογείων] Refert Diodorus XII, cp. 59, ad Ol. LXXXVIII, 3, Thucydides III, 92 ad Ol. LXXXVIII, 2. Cf. Strab. I, p. 41, 51 et IX, p. 293, 47.

518) Ἀρκισίλαος Κυρηναῖος] Accusatus ex Scholiasta ad Pinod. Pyth. V, p. 377 contra Pythia sicut Pyth. XXXI.: quae victoria Olymp. LXXXVIII, 3, recte assignata, hic male repetitur. Vid. not. 374.

519) Σφρατοκλῆς] Auctor Athenae Ol. LXXXVIII, 4, ex Diodoro XII, cp. 60. Meminit eius etiam Scholiastes Aristoph. Nubh. v. 585. Item Auctor Argum. Equit.

520) Ἐκείνους σέληντος Βοηθρομιάδους πύμπη ἱστανμένους] Sit praeui dubio haec verba legenda sunt. Errone typographi coniecit sunt πύμπη ἱστανμένους Κλέων στρατηγὸς ἱεροστονήθη. Auctor heus de dectionis ipso Aristophanes Nubh. v. 585, est: ἡ σέληντος δ' ἐλλάνους τὸ δόξος, ubi Scholiastes haec habet: ἐπεὶ ἐκείνους ἱστανέτος σέληντος τὸ πύμπη τῶν ἐπὶ Ἀσκαρὸς τοῖς Ὀπουντίαις Βοηθρομιάδους (leg. Βοηθρομιάδους). De verbis πύμπη ἱστανμένους cf. Prelog.

521) Κλέων στρατηγὸς] Septimo belli anno, hieme appropinquante, i. e. Ol. LXXXVIII, 4. Cleon dux electus. Auctor Thucydides IV, 28 coll. IV, 39. Vid. etiam Diel. XII, cp. 63. Auct. Dolas. ait, ad Aristoph. Equit. coll. Equit. v. 391, siquae et ad Lucian. Timon, cp. 30. veterum criticorum Scholl.

522) Ἥμιος ἐξέλειπεν] Testatur Thucydides IV, 52. Cf. Scalig. Emendat Temp. lib. II, p. 63 ed. 1629, et Petavii Doctrina. Temp. X, 29.

523) Ἰππίος Ἀριστοφάνους] Auctor Didascaliae alt. ad Aristoph. Equit., ἰδιδόχθη τὸ δράμα ἐπὶ Σφρατοκλῆδος ἀγροῦς δημοσίᾳ εἰς Ἀθήνας [i. e. Guncione], δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους.

524) Σύμμαχος Μισσηνός] Testis Africanus apud Euseb. xxv. Ioy. p. 41 et Diodorus XII, cp. 65. Scaliger perperam verbum σπυδον omittit.

525) Δωρεὺς διαγάρου] Conf. nostra ad Ol. LXXXVII, a. n. 487.

526) Ἑλλάνους] Auctor est Pausanias VI, 7, 3. Ἑλλάνους δὲ τὸν Ἀλεάντιον καὶ Θίαντον, ἐπὶ πυγμῇ καὶ ἄλλῳ ἀναγορεύθησαν, τὸν μὲν ἰσταντὴ πρὸς τοὺς ἐλδοκάρους Ὀπουντίαι, τὸν δὲ τῇ ἐλδοκῇ τῶν ἐπὶ Ἀσκαρὸς τοῖς Ὀπουντίαις.

527) Ἰσταντὸς] Praeter Athenae Ol. LXXXIX, 1, ex Diodoro XII, 65. Meminerunt eius etiam Athenae V, p. 218 D., Auctor Didasc. ad Nubh. Aristoph., Schol. Nubh. 549, 552, Philoch. ep. eand. Schol. Vesp. 210, et 716 [Fragm. coll. Lenz, ed. Siebel, p. 51 seq. 60]: quo tamen postremo loco ante Palm. Exerce. p. 738. Ἰσταντὸν legatur.

528) Ἐλαφθολώνος] Testis Athenaeus I. l. οὗς οὐκ ἴσταις ἐν Ἀθήναις ἀποκρίνεις ἀντιπρὶν, πρὸ τοῦ τοῦ ἱεροστονίου τοῦ Ἰσταντὸς Ἐλαφθολώνος συνεκδοχῆς ἀποκρίνεις. Accuratio Thucydides IV, 118 seq. indicat istos d. XIV. Elaphobellensis Atheniensium, sive d. XII. Gerastii Lacedaemoniorum, factos esse dicit. Diodorus XII, 72 eam anno inaequanti attribuit. V. Krueg. ad Cicut. FF. III. II, p. 72 a. Chr. 423.

529) Νεφέλαι Νεφέλαι] Verba sunt Scholiastes Aristoph. in Argum. Nubh., ad πρῶτον Νεφέλαι ἰδιδόχθησαν ἐπὶ Σφρατοκλῆδος, ὡς Κρατίδης μὲν ἴσταν Πυτρίν, Ἀμφίβιας δὲ δράμα Κλέωνος διδάσκει. I. e. (cf. Athen. V, p. 218 C.) hiemis ante Euphrosia Colocae, quae docta est fabula Arclione Acaeo. Ceterum corruptum illud Κεῖρον, quod servavit Scdgier, in Κέρον mutavit Casaubonus ad Athen. I. l. Neutris lib. Attic., Bamberghensis ad Polluc. II, p. 1358. Cf. de Comae Anipiae Meisak. Hist. crit. p. 201 seqq. quoniam eundem etiam vide p. 47 seq. de Comae Anipiae Meisak.

530) Ἡ τῶν Ἀθηναίων] Diodorus XII, cp. 70. — Atheniensis Ol. LXXXIX, 1. hieme, [Theor. IV, 100], apud Dolium, quod oppidum in agro Tanaeae situm [Theor. IV, 76.] paulo ante expugnationem manserant [Diel. XII, 68, Theor. IV, 90], fusi septemque, Boeotis illud reddere coacti sunt. Sacratum illi prece-

β. *AMYNIAS*⁵³²). *Αἱ δευτέραι Νηφίλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν*⁵³³). τῇ αὐτῇ καὶ Σέργιος Ὀλυμπίαν ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸ δεύτερον ἐς Ἀθήνας⁵³⁴). Ὁ υἱὸς τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεὶ κατακταθῆ, Χρυσίδος τῆς ἱερᾶς λίσχον θείας ἤμαρ μιν πρὸς τὰ στήματα, ἔκταν καὶ πεντηκστὸν ἔτος αὐτῆς Χρυσίδος ἡρωμένης⁵³⁵).

γ. *ΑΛΚΑΙΟΣ*⁵³⁶). Εὐπόλις τοὺς Κόλακας ἐδίδαξε⁵³⁷). Βρασιδὸς δ' Ἀσάων παρὶ Ἀμφίπολιν ἀρσενεύσας καὶ πολλοὺς τῶν ἀντιτακτικῶν Ἀθηναίων ἀνέλων ἡρωικῶς κατέστρεψε τὸν βίον⁵³⁸). Σπονδαὶ πεντηκονταετῆς Ἀθηναίων καὶ Ἀλκεδαιμονίων⁵³⁹).

his intermisce nomines est ex Platon. Sympos. p. 221 A., Strab. IX. p. 278, 5 seqq., Diog. Laërt. II, 22, ubi vid. Meuzg.

531) *Ἀριστοδότης*] Conf. quae ad Ol. XCIV, 4. disseruimus.

532) *Ἀμνίας*] De nomine huius Archontis variis Diodori XII, 72 codices inter *Ἀμνίας*, *Maring*, *Ἀμνίας*, *Ἀμνίος*, *Ἀμνίον*. Postremum vocem praeter plerosque Diodori lib. Mus. habet etiam Argum. Vesp. cetera sibi. v. 74. Nihilominus vera nominis scriptura *Ἀμνίος* esse videtur (vid. Schol. Nub. 31.), quam tenetur Auctor Didasc. ad Aristoph. Nub. (V. apud Bekker.). Athen. V. cp. 18. p. 218 D., Schol. ad Lucian. Timon. cp. 30., item Schol. Nub. v. 21. 552., nisi quod *Ἀμνίος* pro *Ἀμνίος* praebet, variegata et et permutatione.

533) *Αἱ δευτέραι Νηφίλαι*] Testatur Auctor Didascaliae ad Aristoph. Nub. (V. apud Bekker.) *Αἱ δευτέραι Νηφίλαι ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίου*.

534) *Τῇ αὐτῇ καὶ Σέργιος*] Scriptur Argumenti Aristoph. Vesp. *Ἐδιδάχθη ἐν ἄρχοντος Ἀμνίου ἐν ὅλῳ Ὀλυμπίου ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίου*, καὶ τὸ δεύτερον ἐς Ἀθήνας.

535) Ὁ υἱὸς τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεὶ] Auctor Thucydides IV. cp. 135., cui Pausanias refragatur in eo, quod lib. II, 17. 7., III, 5. 6. Chrysidem nos, ut ille, Philistina, sed Tegyran aufugisse perhibet. Hinc saltem constare credas fugisse Chrysidem. Sed hoc quoque diluit Clemens Alex. Protrept. ad Graec. p. 35 B., Chrysidem una cum templo combustam narrans. Ac facit cum Clemente, uti solet, Archaeus lib. VI. Facile illud veterum de Chryside dissidium componere liceret, si filius ille singularis, quem Hellanicus de Argivis Herae sacerdotibus perscripsit (v. Sturz. Hellenic. Fragm. ed. II. p. 77—84), deitatem tulisset. Actas Chrysidis certior. Agebat enim, teste Thucydide II, 2, duodequingagesimum sacerdoti annum, quum bellum Peloponnesiacum exarset, octavoque belli anno, cuiusque anni mense sexto Philumem iugavit. Fugit igitur Ol. LXXXIX, 2., mense Pyanepsio (Biedermann: Dodwell. Anzähl. Thucyd. p. 156), quinquagesimo sexto sacerdoti anno, quod secundum eundem calculum Ol. LXXV, 3. auspiciis est. Cf. Scal. ad Ol. LXXV, 3. Exceptit Chrysidem Phalaia. Thucyd. IV, 133. Memoratur Ionensis sacerdotis praeter duas latus etiam hae: Callithyia, Pharsia fil., prima sacerdos. Euseb. Hieronymi p. 71 n. 376. coll. Afric. ap. Syncell. p. 149 D. et ap. Euseb. Gr. p. 26, 22., ubi perperam Scalliger Καλλιθύρια Σαργατος dedit. Hypermnestra, Danai fil. Euseb. Hieronym. p. 80 a. 560. coll. Syncell. p. 157 A. [Eas. Gr. Scall. p. 29, 40]. Alcyone s. Alcinoe, Stheneli et Nicopis filia, Pelopis septis. Heyn. ad Apollod. p. 685, Hellenic. ap. Diogen. R. A. I, 22. τριῶν γενεῶν πρότερον τῶν Τρωανδῶν Ἀλκυονε, Herodoti temporibus. Marm. Farnes. Galliste sub exilium Troiae. Hellenic. ap. Tzet. Posthuc. 776 sq. Cydippe, temporibus Cressi. Cf. Fischer. ad Aeschin. diall. III, 10. p. 136 sq. et Sturz. Hellen. Fr. ed. II. p. 80.

536) *Ἀλκαίος*] Archon Athenis Ol. LXXXIX, 3. ex Diodoro XII. cp. 73. Meminerunt eius Thucydides V, 1. 25., Athenaeus V, 215. D. 218. C. E., Scholiastes Aesch. p. 755, Androtion ap. Schol. Aristoph. Nub. 549. 552. [Fragm. ap. Siebel. pag. 119] Philoch. ap. vund. Schol. Pac. 465. [Fragm. ed. Sieb. p. 60] quo postremo loco *Ἀλκαίος* pro corrupta *Ἀλκαίωνος* restituerunt Petit. Micell. I, 8 et Palm. Exerc. p. 745: denique Auctor Scholii, quod nuper demum in lucem protulit Guili. Dindorf. ad Aristoph. Pac. *ἐνέχοντες δὲ τὸ ὄφελος ἔκτεινον ἐν ἄρχοντος Ἀλκαίου, πρότερον ἑλόντες Κόλακα, δεινότερον Ἀριστοφάνης Ἐλπίου, πρότερον Ἀλκαίου Φωκυρίου*.

537) *Εὐπόλις τοὺς Κόλας*] Auctor Athenaeus lib. V, 218 B. *ἐνέχοντες δὲ τὸ ὄφελος ἐν Ἀλκαίῳ διδάσκοντες τὸν Εὐπόλιος Κόλακα (Ἰωνίου)*. Confirmat tunc Scholium ad Arist. Pac. modo scriptum. Cf. Meisch. Hist. crit. com. Graec. p. 130 seqq.

538) *Βρασιδὸς δ' Ἀσάων*] Diodorus Brasidas mortem Ol. LXXXIX, 3. insignit, hoc vult p. 220 n. XII. cp. 74.: *δὲ μὲν Βρασιδὸς ἀρσενεύσας καὶ πολλοὺς ἀνέλων (ἐν τῇ παρὶ Ἀμφίπολιν μύχην) ἡρωικῶς κατέστρεψε τὸν βίον*. Eundem rem tradit Thucyd. V. cp. 10.

539) *Σπονδαὶ πεντηκονταετῆς*] Testatur Thucydides V, 19 seq. foedus L. amicum inter Athenienses et Lacadaemonios Aelceu Archonte initum esse d. XXIV. Elephthalionis Attici (scilicet γῶντος) sive d. XXVI. (ιστοῦργς γῶντος) Artemisii Lacadaemoniorum (Μαῦρος a. 421.). Consensit in anno pacis Diodorus XII. cp. 74. Cf. Scal. Eusebius. Temp. lib. I. p. 29 ed. 1629.

δ. *ΑΡΙΣΤΙΩΝ*⁵⁴⁰). *Εὔπολος τὸν Ἀντίλεον ἰδίᾳζε*⁵⁴¹). *Φιερκράτης τοὺς Ἀργίους ἰδίᾳζεν*⁵⁴²).

Ο.Α. 9. *Υἱὸς τοῦ Σαρακούσιος στάδιον*⁵⁴³). *Θάλαττα παῖς πυγμῆ*⁵⁴⁴). *Ἀνδροσθένης Ἀρκὰς παγκράτιον τοῦ πρώτου*⁵⁴⁵). *Οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ Πύλων διερχομένην, ὥστε μὴ θύειν, μηδ' ἀγωνίζεσθαι οὐκ ἐκτίοντες τὴν διαίτη αὐτοῖς, ἥν ἔν τῳ Ὀλυμπεακῷ νόμῳ Ἕλληες καταδεδόσαντο αὐτῶν*⁵⁴⁶).

α. *ΑΣΤΥΦΙΛΟΣ*⁵⁴⁷). *Ἀθηναῖοι Ἀρκίᾳ ἀπὸδιδοναι τὴν νίκην κατὰ χρημάτων καὶ κατὰ δίδοναι εἰς τὴν πατρίδα οἱ τὸ Ἀτρακύνειον οἰκοῦντες Ἀρκίᾳ*⁵⁴⁸). *Ὁ τῶν Λακεδαιμόνων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμος ἀναχωρηθεὶς*⁵⁴⁹). *Σπονδὰς ἐποιεῖσαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἑτη καὶ Ἀργεῖοι καὶ Μαιναῖες καὶ Ἕλληες*⁵⁵⁰).

β. *ΑΡΧΙΔΑΣ*⁵⁵¹). *Πόλεμος Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀργεῖους διὰ τὰ ἐς Τροίηνους Λακεδαιμονίαν συμμάχους ὑπὸ τῶν Ἀργείων παρενηνομημένῳ*⁵⁵²). *Λακεδαιμό-*

540) *Ἀριστίων* Archon Athenis Ol. LXXXIX, 4. secundum Athenaeum V. cp. 17. p. 216 D. et cp. 18. p. 218 D. et E. quem expressit Scaliger, *Argiviorum*, sec. Diodorum XII. cp. 75. *Argiōtes*, cui et ipsi Ἀριστίων restitutum esse censet Meurs. de Archont. Athen. III. cp. 7. p. 110. Vid. Schol. Aeschin. ed. Bekker. in Act. Acad. Boruss. a. 1836. p. 356 coll. Ang. Meinek. in Th. Bergkii et Id. Caesaris *Diastis Antiquae*. a. 1843. 2. n. 24.

541) *Εὔπολος τὸν Ἀντίλεον* etc. Athenaeus lib. V. p. 216 D. E. ἴσθι δὲ οὐκ ἔστι, καὶ δὲ ὅν Ἀριστίων ἔχων ἔν. ἐν τοῖς γὰρ Εὔπολος τὸν Ἀντίλεον ἐδίδου διὰ Σαρακούσιον χιλιάρχη τῆς νίκης τοῦ Ἀντίλεου. Cf. Mein. Hist. crit. p. 117, qui duas fabulas recensiones docet.

542) *Φιερκράτης τοὺς Ἀργ.* Athenaeus V. cp. 18. p. 218 D. λέγει γὰρ, «ὅτι γὰρ οὐκ ἔδραστοι Ἀργεῖοι, οὐκ ἔμενοι Φιερκράτης δὲ κοινὰς ἰδίᾳζε καὶ Ἀργείοις». *Ἐδιδόθησαν δὲ οἱ Ἀργεῖοι ἐς Ἀριστίου δόμοντος*. Ille alimur verus est fabulae Phierocrateis titulus, neque vero aut Scaligeri Ἀργεῖοι, aut Scholastae Aeschin. Ant. v. 859. Ἀργεῖοι. Vid. Meurs. Biblioth. Graec. I. a. v. Φιερκράτης (cf. Gronov. Thesaur. antiqu. Graec. T. X.), Heinrich. Diss. de locis aliquot Protag. Plat. Kll. a. 1818. Meinek. Hist. crit. p. 71.

543) *Υἱὸς τοῦ Σαρακούσιος* Ex Africano apud Euseb. *χρον. 107*. p. 41 et Diodoro XII. 77.

544) *Θάλαττα παῖς* Auctor Pausanias lib. VI. 7. 3. c. uia verba excitatissima ad Ol. LXXXIX. a. n. 526.

545) *Ἀνδροσθένης* Testis est Thucydides V. 49: *Ὀλέμενος δ' ἐβόησε τοῦ θύειν τούτων* (i. e. aetate anni, qui duodecimus erat belli), οἷς Ἀνδροσθένης Ἀρκὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον ἔδωκε. Cf. Paus. VI. 6. 1.

546) *Οἱ Λακεδαιμόνιοι* Transulit Scaliger Thucydidi verba e lib. V. cp. 49.

547) *Ἀστυφίλος* Archon Olymp. XC. 1. sec. Athenaeum V. cp. 18. extr. p. 218 D. E., quem simplex est Scaliger, *Ἀστυφίλος*, at sec. Diodorum XII. 77 *Ἀστυφίλος*, ubi tamen Ἀστυφίλου nomen reponendum esse iure statuerat Palmerius, Vossius, Wesselingius. Confirmat Athenaei scripturam Meurs. Par. cp. 62.

548) *Ἀθηναῖοι Ἀρκίᾳ* Auctor est Diodorus XII. cp. 77. init., ubi eadem fere verba habes, atque hoc loco. Contra Thucydides V. 32. Delios ab Atheniensibus onculi iussa restitutos in patriam eamrat anno belli undecimo, cuiusque aetate, i. e. Ol. LXXXIX. 4. Vid. Boeckh. in Act. Acad. Boruss. a. 1834. Class. hist. p. 6 coll. Paus. IV. 27. 5. Diod. XII. 78., Thuc. VIII. 108. De Atamytio s. Adramytio (utramque enim et per δ et per τ scripturam solitas fuisse docet Steph. s. v. Ἀδραμύτιον), Myriam oppidum, vid. praeter Diod. I. c. Strab. XIII. p. 406, 28 et Thuc. V. 1. VIII. 108.

549) *Ὁ τῶν Λακεδαιμόνων* Scaliger mutatus videtur a Diodoro XII. 77: *Τῶν δ' Ἀθηναίων οὐκ ἀποδεδότων Λακεδαιμονίᾳ τῶν ἡλίων, καὶ οὐκ ἔμενοι πρὸς ἄλλας διαφροντο καὶ πολέμους ἔχοντες*. Thucydides tamen lib. V. cp. 35. nova illa post foedus inter Lacedaemonios et Athenienses factum deditur, quorum causa fides ubi iuratum non habuerint, anno belli XI. incute aetate, i. e. Ol. LXXXIX. 4. orta esse dicit. De vocabulo ἀναχωρηθεὶς consulendus est Pierseus ad Neerid. p. 170.

550) *Σπονδὰς ἐποιεῖσαντο* Testis est Thucydides lib. V. cp. 47. init. σπονδὰς ἐποιεῖσαντε ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἑτη καὶ Ἀργεῖοι καὶ Μαιναῖες καὶ Ἕλληες: id quod ex cp. 49. eo anno factum esse apparet, quo Androstheneis pugnatio Olympica vidit i. c. Ol. XC. 1. Cf. s. v. 545.

551) *Ἀρχιδας* Archon Athenis Ol. XC. 2. ex Diodoro XII. cp. 78. print.

552) *Ἕλληες Λακεδαιμονίων* Diodorus XII. cp. 78. ad Ol. XC. 2. *Τούτους δὲ* (scil. τοὺς Ἀθηναίους) οἱ Ἀργεῖοι παραλαβόντες ἰσχυρίσθησαν ἐπὶ Τροίᾳ καὶ πύργῳ Λακεδαιμονίων. Et paulo post: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι παρουσθέντες ἐπὶ τοῖς αἰς τοῖς Τροίηνεσι παρενηνομημένοις ἔγχεον διημελῆσαι πρὸς Ἀργεῖους. διὰ καὶ ἐβόησε ἀδελφόντες ἑκατὸν Ἀγνὴ τῶν Παιδῶν. Thucydides, qui et ipse hanc expeditionem a Lacedaemoniis adversus Argas anno belli XIV. aut mediam aetatem, i. c. Ol. XC. 1. susceptam tradit, eam tamen quoniam propter Epidaurios ab Argivis perpetuis lacrimis lacrimis lacrimis, tam se gliscere civitatum Peloponnesiacarum defectu latuisse scriperet, a Lacedaemoniis decretum affirmat. Cf. V. 57.

και τὰς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς λύσαντες Ἀθηναίους ἐπολέμησαν⁵⁵³). Δι' δια-
ψηρίσεως, ἦτοι αἱ τῶν ἐν δήμοις ἱερέσεων, εὐχέσθησαν, ὡς Ἀνδρῶτιον ἐν τῇ
Ἀιδίδι καὶ Φιλόχορος ἐν ἑκτῇ τῆς Ἀιδίδος⁵⁵⁴).

γ. ΑΝΤΙΦΩΝ⁵⁵⁵). Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι διαπραβένδομενοι πρὸς ἀλλήλους
ἐκρίθη ἐπολεῖν καὶ συμμαχίαν συνθῆναι⁵⁵⁶). Ἀθηναῖοι τὴν Μῆλον ἐκ-
πολιορκήσαντες πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ παῖδας καὶ γυναῖκας ἤβηδον ἀπέ-
σφαζαν⁵⁵⁷).

δ. ΕΥΦΗΜΟΣ⁵⁵⁸). Ἀγρίδων ὁ τραγῳδοποιὸς στεφανώθηκεν Ἀθηναῖος⁵⁵⁹). Πά-
ντως τῆς ἡλικίας τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτος⁵⁶⁰).

Ο.Α. 94. Εὐαίριτος Ἀρχαγοντίνος στάδιον⁵⁶¹). Εὐαγόρας Ἥλιος συνωρίδι τελείῃ
πρώτος⁵⁶²).

α. ΑΡΙΣΤΟΜΝΗΣΤΟΣ⁵⁶³). Σεινοκράτης ὁ φιλόσοφος ἐγυνώθη⁵⁶⁴). Ἀρχιεπίσ-
κοπος Ἀθηναῖος κυριακὸς ἀρχαῖος ἐτίθησεν ἑπὰς⁵⁶⁵). Ἀνθηναῖοις ἀλλήλοις Σεινο-

553) Λακεδαιμόνιοι τὰς πρὸς Ἀθηναίους] Hoc enim anno Alcibiades, Atheniensium dux, Argivis contra Lacedaemonios remi tulit. Diodorus XII. cp. 78. coll. cp. 77. et Thucydides V, 42.

554) Δι' διαψηρίσεως] Harpocration s. v. διαψηρίσεως: Ἐντέλειστα δὲ διατίεται παρὶ τῶν δια-
ψηρίσεων, ὡς γινώσκουσι καὶ Ἀρχίου ἀρχιεπίσκοπος, Ἀνδρῶτιον (Fr. coll. Lex. ed. Siebel. p. 116) ἐν τῇ Ἀι-
δίδι καὶ Φιλόχορος (Fr. ap. eundem p. 61) ἐν ἑκτῇ τῆς Ἀιδίδος. Nominis Archontis deceptus Scaliger
ad h. a. resultit, equivoque secutus est Meierus de Bonis Damascor. p. 79, sed luculentior demonstravit Boeck-
hina in Comment. de Disposit. Attid. Philol. in Actis Academ. Borun. a. 1832. Class. hist. p. 21, illam
διαψηρίσιν pertinere ad Archium Archontem Ol. CVIII, 3. Eadem, cuius Scaliger et Meierus, erroris
reus est etiam Schoemannus de Consulibus p. 385, qui tamen super in Antiquitat. Inst. Publ. Graec. p. 296 re-
tractavit sententiam.

555) Ἀντιφῶν] Archon Athenis Ol. XC, 3. ex Diodoro XII, 80.

556) Ἀγρίδων καὶ Λακεδαιμόνιοι] Auctor Diodorus XII, 80 ad Ol. XC, 3. Cf. Thucyd. qui lib. V.
cp. 79. illam cum Lacedaemonis societatem ab Argivis anno belli XIV, hieme exente, l. e. Ol. XC, 3.
initam et ipse testatur.

557) Ἀθηναῖοι τὴν Μῆλον] Diodori sub Ol. XC, 3., XII. cp. 80. τὴν τε Μῆλον πολιορκήσαντες
ἤβηδον ἀπέσφαζαν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἑξενδραποδίζοντο (scil. εἰς Ἀθήνας). Sed Thucyd. V, 116
eandem rem anno belli XVI, isente hieme, i. e. Ol. XCI, 1., gestam esse affirmat. Vid. Schol. ad Aristoph.
Aves v. 183. coll. Prolog.

558) Εὐφῆμος] praeturae gessit apud Athenienses Ol. XC, 4. ex Diodoro XII, 81. Meminit eius
etiam Athenaeus V. cp. 18. p. 217 A.

559) Ἀγρίδων ὁ τραγῳδοποιός] Athenaeus l. c. sic: Ἐκτὸς Ἀγρίδων ἱεὺς, Πλάτων ὁ δικοτυσάδων
ἱεὺς ὁ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοις ἑξήκοντα στανεσθῆναι Ἀθηναῖος. Cf. de Agathon Welcker. Mus. Rheu.
Suppl. II, 3. p. 981 seqq.

560) Εὐαίριτος] Testes sunt Diodorus XII, 82. Africanus apud Euseb. xpor. λογ. p. 41. Aelia-
nus Var. Hist. II, 8. Corrupte audit apud Afric. Εὐαίριτος, pro quo Scaliger Noct. ad Graec. Euseb.
p. 428 a., probante Menesio de Arch. Athen. III, 9. p. 112, Εὐαίριτος scribendum censet. Armeniacus tamen
Eusebii interpres Ascherio Not. P. I. p. 294 teste medium quoddam tenet Εὐαίριτος. Ceterum hunc Eusebio-
rum Hesperidolis familiis cognatum fuisse, haud improbabiliiter censuit Simon. Karsten. in Empedocle suo p. 5.

561) Εὐαγόρας] Eusebius Ecl. Ol. XCIII. vicit συνωρίδι τελείῃ πρώτος ex testamento Pau-
sanias V, 8. 2., Africanus apud Euseb. l. l., Xenophontis Hell. I, 2, 1., ita ut pro errore calami Scaligeri-
ani, aut, si malis, incuria typothetae in hanc Olympiadem irrasperit.

562) Ἀρσινόκρητος] Archon Athenis Ol. XCI, 1. ex Diodoro XII, 82. init. Memorat eundem Enar-
rator Argem. II. Aristoph. Avv., sed Ἀρσινόκρητος appellat: quo eodem nomine cum insigniti licens παρὶ
τοῦ Φωκυκλήρονος κλέρον p. 67 et Hesychius s. v. Ἀρσινόκρητος coll. Meurs. de Arch. Ath. III. cp. 9. et
Lect. Att. lib. IV. cp. 31.

563) Σεινοκράτης ὁ φιλόσοφος] Haud facile dicta est, quo nixus auctore Scaliger hunc annum Xeno-
cratis natalem statuerit. Nam Diogenes lib. IV, 14. Xenocratem Ol. CX, 2. Lysimachio, qui alite Ly-
simachidem, Archente Athenis in schola regenda Spreuippo succreuisse, atque postquam ei successit, vice-
simis sexis, aetatis vero octogesimo tertio mortem obiisse dicit, quibus calculis subductis Xenocratem Ol. XCVI,
1. natum, et Ol. CXVI, 8. obiisse mortem invenies. An rursus ad Scaligeri simiam festinationem confu-
gendum est, quam iam asperius in hoc libello deprehendimus? Certe hoc satis doctissimam, quam cum Meur-
sio lib. III. cp. 9. p. 114 ex hoc Scaligeri errore in Diogenis loco ἦτος ἦτος γινώσκου δίκαιον καὶ ἰκανόν
corrigendum esse colligere pro γινώσκου δίκαιον καὶ ὀρθοκροτόν. Cf. notae ad Ol. CX, 2. CXV, 3. CXVI, 3.

564) Ἀρχιεπίσκοπος] Auctor Suidas, qui s. v. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλέξανδρον, inquit, ἑπὰς καὶ τῆς ἱερατικῆς
πρώτης Ὀλυμπιάδος. Accinit Euseb. p. 68. Conf. Mein. Hist. crit. p. 206.

κλῆς καὶ Εὐριπίδης, καὶ πρῶτος γὰρ ἦν Ζηνοκλῆς Ὀλδπάδης καὶ Ἀνακρίων καὶ Βάκχος καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῶ. Τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρου καὶ Παλειπίδου καὶ Τρωαὶ καὶ Σισύρου σατυρικῶ⁵⁶⁵).

β. ΧΑΒΡΙΑΣ⁵⁶⁶). Παιστωνῶν Ἀσκαδημονίων βασιλεῖα ἐκ τῆς⁵⁶⁷). Ὁμοῦντι Ἀριστοφάνους ἐκιδύχθησαν ἐν αἰσιν⁵⁶⁸). Ἀθηναῖοι πόλεμον ἀφῆλθον κατὰ Συρακοῦσιν⁵⁶⁹). Ἀλκιβιάδης διὰ τὴν καταστολὴν τῶν Ἑρμῶν φηγῶν ἐς Σπάρτην Ἀσκαδημονίους πύδου ἐκιδύσθαι Ἀθηναίους⁵⁷⁰). Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι διαγόρην τὸν ὄθιον τάλαντων ἰσχυροῦσαντο⁵⁷¹). Ἱμεραίων πόλις ἐπὶ Καρχηδονίαν χωροῦσθαι καὶ καταπαγεῖσθαι δειμνύναι αὐακτος⁵⁷²).

565) Ἀσκαδημονίους ἀλλήλους] Totidem verbis habes apud Aelianum Var. Hist. II, 8, ubi illud quidem recte videt Scaliger, eandem tamen proutem καὶ ἔστιν Ὀλμπάδα, καὶ ἦν ἱεῖας Ἐχίνους ὁ Ἀσκαδημονίους αὐτοῖς etc. postquam, esse in eandem tamen proutem καὶ ἔστιν Ἐχίνους Ὀλ. Aelianum non videt, pro Τρωαὶ legendum esse Τρωαίς, quod primum restituit Aelianus Musgravius in Chronol. secm., probantibus Gell. Hermann. De tetral. compus. p. 13. 5, Welck. in Mus. Rheu. Suppl. II, Sect. II, a. 1839, p. 442. Add. Schoell. in lib. qui inscribitur: „Beiträge zur Kenntnis der trag. Poesie der Griechen.“ Tom. I, Herol. a. 1839, p. 39 not. 11, H. Zirsdorfer, de chorolog. fabli. Ecrip. Marb. a. 1839, p. 69. Iam vero ex Schol. Arist. Vesp. 1317 constat, Troades Euripidis VII. aetate post Aristophanis Vespas doctas esse. Ergo Euripidis illud cum Xenodo certamen accuratius Ol. 91, 2. assignabitur. De Xenodo vid. Welck. Mus. Rheu. Suppl. II, 3, p. 1020 — 1024.

566) Χαβρίας] Summo apud Athenienses magistratus functus est Ol. XCI, 2. ex Diodoro XIII. ep. 2. Meminit eius etiam Scholiastes Arist. Plat. 179, Philochorus ap. eund. Schol. Arist. Vesp. 767. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siehl. p. 63), Item Enarr. argum. II. et III. Aristoph. Avv. coll. Melick. Quæst. Sten. I. p. 34. [Hist. crit. com. Gr. p. 41].

567) Παιστωνῶν] Auctor Diodorus I. XIII. ep. 75. ibi ad Ol. XCHI, 1. προεστὴς δὲ καὶ συνεπὶς κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀλμπάδα (scil. ἦν) καὶ παρὰ Ἀσκαδημονίους Παιστωνῶν ὁ βασιλεὺς ἐκτελέγειν ἐν ἄρκῳ ἐκ παύσεως, διαδύσθαι δὲ τὴν ἀρχὴν Παιστωνῶν ὅταν ἐκ διαστολῆς. Sic Diodorus. Verum non παύσεως, quod exhibent codi. Codd. CXLIX., Lenz. XII, Paris. pr. et alt., Claromont., Venet. pr., Steph. edit. margo, ceteri exhibent ἀρκῶ, quod amplexus Schlegel. Iam vero Παιστωατα, ex hominis regis priore Ἐργαθενίδου oriani, auspicio Ol. XCI, 1. vel 2. assignare posuit. At παύσεως nomine verum est scriptura, ita et Πιστωατα, Ecce admodum par, ideo rex factus ait Ol. LXXX, 3. Ceterum in Diodori auctoritate apud Dodwellius Analek. Theopd. p. 73. poetas dat Wesselingio ad Diodori I. I. Cf. Clint. FF. HH. II. Append. III. p. 237 Kr.

568) Ὁμοῦντι Ἀριστοφ. Ἀριστοφ.] Tradit Enarrator Argum. ad Arist. avv. II, ἐπὶ Χαβρίαν τὸ δρῆμα καὶ ὅταν ἐκ δόξης, καὶ καλλιστεῖται. Cf. argum. I. et Schol. ad Arist. Avv. v. 997. Certatam autem cum Aristophanis Ὁμοῦντι Αἰσώπιδος Κωμικῶν καὶ Φηγνικῶν Πρωτοῦς, Dionysius arbanus I. e. m. Εὐαφροδίτου s. Martio a. n. Chr. 414. Verum note, Cassianus mense I. e. Ianuario, idem Aristophanes Ἀριστοφῶν docuerat Lenaxia. Vid. Argum. Avv. II. et III.

569) Ἀθηναῖοι πόλεμον] Diodorus XIII. ep. 2. ibi. expeditionem in Siciliam ab Atheniensibus decretam et Nicias, Lamacho, Alcibiadi ductibus commissam esse tradit Ol. XCI, 2. Sed compulsi Diodorus hanc rem, uti nonnulli alios, in hunc annum, quæ superiora decursum acciderunt. Ille enim anno (Ol. XCI, 1.) Mercurii stellas matutinas refert Hæsch. s. v. Ἐρμαιοῦσας, eodémque Atheniensis maximo bello una cum Theopd. VI, 30. docet hæcæ de Philoctem. heredit. p. 57. Cf. Wessel. ad Diod. I. I.

570) Ἀλκιβιάδης διὰ τὴν καταστολὴν] Diodorus XIII. ep. 5. ibi: τοῦτον δὲ προεστῶντος (Ol. XCI, 2.) ἐκ αὐτῆς τῆς ἰδίας ἑξῆς μισθόντες τὸν Ἀλκιβιάδην ἐν Ἀθήναις, πρόφασις ἵστοῦς τὴν τῶν ἀνελόντων παρακλήσας, διαβύλῳ αὐτὸν ἐν τοῖς δημογραφίαις ὡς συννομοῦν κατὰ τοῦ δόξου πεισθύνειν. Et paulo post: ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐκ τῆς ἰσχυρῆς διακρίσεως ἐπὶ Παιστωνῶν ἔργον ἐκ Σπάρτης, καὶ τοῖς Ἀσκαδημονίους παύσεως ἐκιδύσθαι τοῖς Ἀθηναίοις. Cf. Theopd. V, 27 seq. 61, et maxime 88 seqq., ubi Alcibiades, quom ad causam de violata Herma dicendam e Sicilia arcessitus et ob desertum cepit iudicium damnum Spartan petisset, Lacedæmonios ad bellum Siciliensibus inferendum adhortans stimulasque introductur, anno belli XVII., tempore hiemero, I. e. Ol. XCI, 2. Sed Herma ipsas multatæ sunt Ol. XCI, 1. (Cf. Theopd. I, 27 cum nota præced.) et quidem secundum Plat. Alcib. p. 201 E. ἦν γὰρ ἐνός ὁσος I. e. tricesima mensis die ideamque a Diodoro XIII. ep. 2. traditur, qui νεομηνίαν fuisse scribit. Vide Dodwell. Anall. Theopd. p. 185 id prima Theopd. Arici die gestum putat. Contra Corvin. F. Att. II. p. 298 seq. pilsionis Herma truncatæ esse demonstrat. Cf. Andoc. de Myster. p. 6. Wesseling. ad Diod. ed. Argenta. T. V. p. 542.

571) Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι] Auctor Diodorus lib. XIII. ep. 6. ad Ol. XCI, 2. τοῦτον δὲ προεστῶντος Ἀλκιβιάδης ὁ ἐκιδύς ὅσους διακρίσας τυχὸν ἐκ Σπάρτης, καὶ φηγῶν τὸν δόξου, ἵστων ἐκ τῆς Ἀστωπῆς. Ol. δ' Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι διαγόρην ἀφῆλθον τάλαντων ἰσχυροῦσαν. De Diagona cf. Proleg.

γ. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ⁵⁷³). Οἱ Ἀσκιδαίμονες ἐπὶ Ἀλκιβιάδου ποροζυνθέντες τὰς πρὸς Ἀθηναίους ἀπονοῆς ἔλυσαν⁵⁷⁴).

δ. ΚΑΕΟΚΡΙΤΟΣ· οἱ δὲ ΚΑΕΑΡΧΟΣ⁵⁷⁵). Οἱ Ἀσκιδαίμονες ἄγρους ἔχον-
μινον καὶ Ἀλκιβιάδου, καταλαβόμενοι χωρίον ἰσχυρὸν Σελίμων, ἠρώμενον ἐπαι-
σαν κατὰ τῆς Ἀττικῆς. ὕδην δ' αὖτις δουλικάκως προσεττορεύθη⁵⁷⁶). Ἐκτε-
ρα οὐκ ἔστιν⁵⁷⁷). Ἦτα τῶν Ἀθηναίων ἐν Σελίᾳ, καὶ τῶν στρατηγῶν ἀμφοτέ-
ρους καὶ Νικίου φόνος⁵⁷⁸).

ΟΑ. 9B. Ἐκείνους Ἀργαυανθίους στάδιον τὸ β'⁵⁷⁹).

α. ΚΑΛΑΙΑΣ⁵⁸⁰). Ἀσίδος δ' ἔφησθαι ὡν ἑτῶν μὲν ἐπὶ τῶν Θουρίων καταστα-
σισθεὶς ὡς ἀντικείμενος παραγίνεται αὐτοῖς ἐπὶ Ἀθήνας⁵⁸¹). Ἀθήνησαν δ' ὁ δῆμος
ἐξχώρησεν ἰκονοίους τῆς δημοκρατίας, καὶ ἐλθόντες ὄνθρας τετρακοσίους τού-
τους τὴν δουλίαν ἐνέτριψεν τῶν κοινῶν⁵⁸²). Δουλὴς δ' τῶν Σαρακουσίων
νομοθέτης ἐγνωρίζετο⁵⁸³).

572) Ἰσχυρὸν πῆλιν] Haec nota haec non pertinet, sed protulenda est ad Ol. XCII, 4, quo anno cecidit Hieronymus et scribit Diodorus lib. XIII, cp. 62. et infra amscit Scaliger.

573) Πείσανδρος] Archen Athenis Ol. XCI, 3. ex Diodoro XIII, cp. 7.

574) Οἱ Ἀσκιδαίμονες] Testis est Diodorus lib. XIII, cp. 8. cap. κατὰ δὲ τῶν Πεισανδρόντων οἱ Ἀσκιδαίμονες παροζυνθέντες ἐπὶ Ἀλκιβιάδου τὰς ἀπονοῆς ἔλυσαν τὰς πρὸς Ἀθήνας, καὶ δ' αὖτις πόλεμος αὐτοῖς ἐγένετο ἐπὶ Σελίᾳ. Sic etiam a Thuc. VII, cp. 18. Lacedaemonii in Atticam incursionem anno belli XVIII. hinc exiunt i. e. Ol. XCI, 3. parasse dicuntur.

575) Κἀεοκρίτος· οἱ δὲ Κἀεάρχος] Archen Athenis Ol. XCI, 4. Κἀεοκρίτος ex Diodoro XIII, cp. 9. Argens. Aristoph. Lysistr. Pseudo-Plat. X. Orat. VII, II, p. 835 E. quorum tamen postrema paulo ante p. 835 D. eadem Κἀεάρχον appellat. Sed nec quomodo hinc Κἀεάρχον restituerent cunctis Mousaeus Lectt. Att. IV, 14. Taylorus VII, Lys. p. 34. Corinius F. Att. III, p. 251.

576) Οἱ Ἀσκιδαίμονες ἄγρους] Totidem fere verbis tradit Diodorus lib. XIII, cp. 9. init. ad Ol. XCI, 4. Easemur bellum illud anno belli Peloponnesiaci XIX., primo statim tempore, i. e. Ol. XCI, 3. Cf. Corin. F. A. T. III, p. 250. Carterius, quod Scal. scripsit ἀντικείμενος, hanc doctri- et corruptam Diodori codd. petiit. Certe in Wesselingii MSS., in Orat. Isocrat. de Pace p. 244. Platini. p. 444, apud Demosth. in Andronicis, p. 386 αὐτοῖς δουλικάκως rectius audit.

577) Ἐκτερα οὐκ ἔστιν] Lexis deficit Ol. XCI, 4. ex Diodoro XIII, cp. 12. et Thucydide VII, 50. Meminit eius eclipsis etiam Plat. Nic. cp. 23. coll. cum Scal. Emendat. Tescorp. I, p. 56. Petrus Doctr. Temp. X, cp. 26. Dodwell. Anall. Thucyd. p. 207.

578) Ἦτα τῶν Ἀθηναίων] Describunt hanc eadem, qua Athenienses, omnes vias interclusi, ad Asiaticum (Diod.) sive Asiaticum (Thucyd.) Isthmum Ol. XCI, 4. maximam partem interficiuntur, doneque miseram Demosthenis et Nicias, proelio captorum, caedem Diodorus lib. XIII, cp. 19. 33. et Thucydides VII, 84—86.

579) Ἐκείνους Ἀργαυανθίους] Testes Diodorus XIII, cp. 34. et Africanus apud Euseb. chr. p. 41. Cf. nostra ad Ol. XCI, 4. n. 580.

580) Κἀλαίας] Ol. XCI, 1. Atheniensium praetor ex Diodoro XIII, cp. 34. Meminerunt eius etiam Dioneys. Halic. Lys. VII, V, p. 453 Reisk. Pseudo-Platarch. VII, X. Orat. Lys. II, p. 835 D. E., Argan. Arist. Lysistr. Philochor. ap. Schol. Lysistr. 173. (Fragm. coll. Lex. ed. Siebel. p. 64.)

581) Ἀσίδος δ' ἔφησθαι] Easemur Dionysius I. I. et Pseudo-Platarchus I. I., quorum ille: καὶ μαργινομένης, inquit, αὐτοῖς ἐπὶ Ἀθήνας κατὰ ὄργον Κἀλίας, Ἰσθμὸν καὶ τεσσαρακοσίων ἵτας ἔχον, ὡς δὲ τὰς ἀπὸ τοῦ ἑλίου τοῦ χρόνου διττάσαι δεκατρεῖς ποσὺς ἔχοντες. Alii autem: τὸ δ' ἔστιν, inquit, Κἀλίας ὀρεμνοῦσιν ἰσχυρὴν δουλίαν ἀπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἑλίου μὲν ἔλκον τραπέζιον. Sic etiam per vulgata τῶν λεγόμενων esse, ex facillima numerorum Γ' et Τ' confusione acute docuit Mousaeus Lectt. Att. IV, cp. 15. Meusum servavit Photius Bibl. Cod. CCLXII, μὲν ἵσχυον τῶν, ubi Taylorus VII, Lys. p. 50. μὲν ἔλκον τῶν suspiciones erat frustra. Cf. Hoelcher. de Vita et Scriptis Lysiae p. 21 n. 2.

582) Ἀθήνησαν δ' ὁ δῆμος] Quodvisatorum imperium Athenis Ol. XCII, 1. constitutum esse tradunt Thucydides VIII, 63—66 coll. Diod. XIII, 36 et Pseudo-Platarch. X. Orat. VII, p. 835 E. Regnarent illi, tribuitis Harpocratio et Ptochus s. v. τραπεζίαι, nomen quatuor, i. e. ubi demonstrat Corinius FF. A. T. III, p. 253, ab incaute Elaphelione usque ad Heratombanum inventum. Vid. Thuc. VIII, 67. Harpocr. s. v. τραπεζαίης et τραπεζαίου, Lysistr. or. pro Polystr. §. 2. Said. s. v. τραπεζαίης, Isocr. Arcopag. cp. 24 coll. Taylor. VII, Lys. in Reisk. Orat. Gr. VI, p. 115, Babak. de Antiphona Orat. Att. II, Tom. VII, p. 814, Schol. Antiph. ior. publ. Groec. p. 181 seq. Meier. de Benis Dam. p. 344q. p. 9. Kruiger. ad Dioneys. Hal. historiograph. p. 382—390, Clinton. FF. RH. p. 82 Kr.

583) Δουλὴς δ' τῶν Σαρακουσίων] Auctor Diodorus XIII, cp. 34. et 35. init.

- β. ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ⁵⁸⁴). Ἀθηναῖοι τὴν τῶν τετρακοσίων ἐλαργίαν κατέλυσαν⁵⁸⁵). Ἀσπιδαρμόνιον προσβουσαμένων περὶ ἐρήτης, ἀπιστήσαντες Ἀθηναῖοι οὐ προσήκατο. ἱστορεῖ Φιλόχορος⁵⁸⁶). Ἐπαύδα θουκυδίδης τὴν ἱστορίαν κατέστρεψε περικλειῶν κβ' ἰτῶν χρόνον ἐν βιβλίῳς ὀκτώ. τινὲς δὲ διαίρουσιν ἐς ἐννέα. Σωφρόν δὲ καὶ θωόδοτος ἀφ' ὧν ἀπίστευε θουκυδίδης τὴν ἀρχὴν πεποιήσθαι. καὶ Σωφρόν μὲν περικλειᾶ χρόνον ἰτῶν μη', θωόδοτος δὲ τὸν ἑλλησπικὸς προῖς διελθὼν ἐλ' ἔτη ἐπικαλεῖται καταλίγει τὴν ἱστορίαν ἐς τὴν περὶ Κνίδος ναυμαχίαν ἐν βιβλίῳς ιβ'⁵⁸⁷).
- γ. ΓΑΛΚΙΠΠΟΣ⁵⁸⁸). Ἐδιδάχθη τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα Φιλότητης. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς⁵⁸⁹). Ἀσπιδαρμόνιον πειζομαχία καὶ ναυμαχία ἰσοθήμες ἐπὶ Ἀθηναίων περὶ Κεζώνων διωγμῶς ἐπαυσαμένους⁵⁹⁰).
- δ. ΑἰΟΚΛΗΣ⁵⁹¹). Ἐδρεπιδὲς τὸν Ὀρσίτην ἰδίδασκε⁵⁹²). Κατὰ τὴν Σικελίαν Σεινοῦς ἐπὶ Κορχηδωνίων ἰδίῳ, καὶ διεπράσθη, καὶ τὰ τελεῖα περιήρδη⁵⁹³). [τὴν] Ἰμεραίων [πόλιν] ἐν τῇ Σικελίᾳ οἱ Κορχηδόνιοι ἐς ἰθακῶς κατέσκαψαν⁵⁹⁴). Ἀσπιδαρμόνιον τῆς Πύλου ἐγχερατὶς ἐγένοντο α' ἔτη τῶν Ἀθηναίων αὐτὴν κατασχεύσαν, ἀφ' ὧν Ἀθηναῖοις αὐτὴν ἐνείκα⁵⁹⁵).

p. 323 a. O.A. 9Γ. Εἰς τὸς Κυρηναίους σταίδων⁵⁹⁶). Ἀρόμος δύο ἑκπών τελείων συνωρίς κλη-

584) Θεόπομπος] Archon Athenis Ol. XCH, 2., teste Diodoro XIII. cp. 38. Memiserunt eius Lyxius Orat. XXI. de Munerib. Accepti. p. 213. ed. Foerbach, Pseudo-Plut. Vit. X. Orat. Antiph. p. 833 D., Philoch. ap. Schol. ad Eurip. Orat. 371 et 771. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 65.)

585) Ἀθηναῖοι τὴν τῶν τετρακ.] Tradit Diodorus XIII. cp. 38. ad Ol. XCH, 2. περὶ δὲ πούτους τοὺς χρόνους Ἀθηναῖοι τὴν ἐν τῶν τετρακοσίων ἐλαργίαν κατέλυσαν. Meminit et etiam Pseudo-Plutarchus l. l. καὶ οὗτοι αὐτῶν ἐς τὸν τετρακοσίων ἀναγινώσκουσιν, ἐφ' οὗ οἱ τετρακοσιοὶ κατέλεθον. Vid. Thuc. VIII. 70. 74. coll. Clut. FF. III. p. 82 K.

586) Ἀσπιδαρμόνιον προσβουσαμένων] Philochori testis (Fragm. collect. l. l.) asseruit Scholasticus ad Eurip. Orat. r. 371. et 771.: περὶ γὰρ Ἀσπιδάρ, ἐφ' οὗ τὸν Ὀρσίτην ἰδίδασκε, Ἀσπιδαρμόνιον προσβουσαμένων — ἀπιστήσαντες Ἀθηναῖοι οὐ προσήκατο, ἰαί — θωόδοτος, ἐς γὰρ Ἀσπιδάρ, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος.

587) Ἐπαύδα θουκυδίδης] Hanc ad verbum paucis distinxit aliter collocatis invenies apud Diodorum lib. XIII. cp. 42. extr. Cf. item Marcell. vit. Thuc. 45. nec non Heyn. De Pseud. Hist. Dioc. in Comment. Societ. Gotting. a. 1782. Vol. VII. p. 110 seq. (Diod. Dindorf. Vol. V. p. CXII. seq.).

588) Γαλκίππος] Archon Athenis fuit Ol. XCH, 3. ex Diodoro XIII. 43. Memorat etiam Lys. orat. XXI. de Munerib. Accepti. p. 213., Dionys. Hal. vit. Lys. V. p. 453 Reisk., Philoch. ap. Schol. ad Aristoph. Plat. 973. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 65 seq.), Esarrator argumenti Sophocli. Philoct. item inscriptio ap. Boeckh. Cp. Isacr. Vol. I. n. 147. p. 219.

589) Ἐδιδάχθη] Tradit Auctor argum. Soph. Philoct., Sophoclem simul prius telisse asserens.

590) Ἀσπιδαρμόνιον πειζομαχίᾳ] De hoc duplici proelio, Ol. XCH, 3. ad Cyzicium emulsiis, quo Laedamoni-victis prius duces amiserunt Mindaram, cf. Diod. XIII. cp. 50 seq. et Xenoph. Hellen. I. 1.9—12.

591) Ἀσπιδάρ] Archon Athenis fuit Ol. XCH, 4. ex Diodoro XIII. cp. 64. Meminit etiam praeter Lyxium (Orat. XXI. de Munerib. accepti. p. 213) et Philochorum ap. Schol. ad Eurip. Orat. 371. 771. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 65.) Isacr. Gr. ap. Boeckh. n. 160. 5.

592) Ἐδρεπιδὲς τὸν Ὀρσίτην] Tradit Scholiastes ad Iliad. I. v. 371. 772.

593) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Auctor Diodorus, qui lib. XIII. cp. 59. ad Ol. XCH, 4. αὐτὴν μὲν αὖ ἐς πόλιν (αὐτὴν γὰρ Σεινοῦς) ἀπὸ τῆς πόλεως αἰετῶν χρόνον ἰαίε καταστρεφὲς τετρακοσίαις ἐπὶ ἰδίῳ. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος περικλείει τὰ τελεῖα τῆς Σεινοῦς ἐπὶ πόλεως μὲν πόλεως τῆς ἀσπιδάρ, καὶ τὴν Ἰμεραν, ἡ δὲ πόλις μάλιστα ταύτης καταστροφῆς τῆς πόλεως. Idem cp. 57. huiusmodi exponit asserens proventus immensum, qui cepisset urbem, diriperat, exciderat Carthaginienses. Cf. Xen. Hell. I. 1. 27. et nostra ad Olymp. XXXI. 3. s. n. 104.

594) Ἰμεραίων ἐν τῇ Σικελίᾳ] Tradit Diodorus lib. XIII. cp. 62., Olymp. XCH, 4. Ὁ δ' Ἀθηναῖος τὰ μὲν ἰαί ἀπὸ πόλεως, καὶ τοὺς αὐτομαχίας — ἀπιστήσαντες Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν πόλιν. (Ἰμερα) ἐς ἰθακῶς κατέσκαψαν, αὐτομάτως τῆς Πύλου τετρακοσίαις. Oxydii excidium memorat Cic. Verr. lib. II. cp. 35.

595) Ἀσπιδαρμόνιον τῆς Πύλου] Hanc ad verbum extant apud Diodorum Ol. LXXXIX. 1. nuntiis coepta fuisse a Demosthene. Olymp. XCH, 4. Secundum Diodorum igitur Pylus Ol. LXXXIX. 1. nuntiis coepta fuisse a Demosthene scribere. Munia enim erat Pylus a Demosthene Ol. LXXXVIII. 4. uti hunc memorasse prodidit lib. XII. cp. 63. Thucydides rem anno belli VII. vixit tempore, factum asserit lib. IV. p. 4. Cf. Weinel. ad Diof. XIII. 64.

596) Εἰς τὸς Κυρηναίους σταίδων] Diodorus XIII. cp. 63. nota est, Ol. XCH, σταδία κίλις. Esarrator Cyrenaeum. Sed aliter idem apud alios audit: Passanius cum VI, 8, 2. Ἐδρῶν, Xenophon

θεία προτίθη. Εὐαγόρας δὲ ἰσχυρὸν ἥλειος⁵⁹⁷), παγκράτιον δὲ Πολυδάμας Σκοτεινοῦσιος ἱερωμεγέθης, ὃς ἐν Πύρῳ παρὰ Ὑλφ γενόμενος λίοντος ἀνέστη, καὶ ἀπλοκρινόμενος γυμνὸς κατηγωνίστατο. ὡς δὲ καὶ ἄρματα ἑλαινόμενα κατὰ κράτος⁵⁹⁸).

- α. ΕΥΚΛΗΜΩΝ⁵⁹⁹). Ἄγρις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἱελεύσεως⁶⁰⁰). Μελιβάδους ἐκ Ἀθήνας κἀπόδος⁶⁰¹). Πισιστάνατος τοῦ Ἀσπιδαιμονίων βασιλεὺς τελευτήσας, Πισιστῆς, καὶ Μετῶν βασιλείαν παραδεξάμενος ἔρξεν ἐν ὧ⁶⁰²). Οἱ κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον κατοικοῦντες Ἰάλευσον καὶ Λίνδον καὶ Κάμειρον μετακίσθησαν ἐκ μίαν πόλιν τὴν νῦν καλουμένην Ῥόδον⁶⁰³). Θυόραμος δὲ Χίος συγγραφεὺς ἔγνωρξεν⁶⁰⁴). Ἀντιφάνης Δημοκρόνους, οἱ δὲ Σιγάρεν καὶ μητρός Ολύνης, Κιστῆς, ὡς δὲ τινες Σιμυρναίος, κατὰ δὲ Λαυρῶν Ῥόδιος, κομικῶς τῆς μίσης χωρῆδος ἔγνωρξεν⁶⁰⁵).

β. ΑΝΤΙΠΕΝΗΣ⁶⁰⁶).

Hellen. I. 2. I. Εὐαγόρας (Iocæ, quem VV. DD. a Xenophonte profectum tegant) Aelianus Var. Hist. X. 2. Εὐαγόρας, Africanus deique apud Euseb. chron. I. 41. Εὐαγόρας vocat. Scaliger Nott. ad Euseb. Græc. p. 428 a. cum Metæon de Arch. Ath. lib. III. ep. 9. p. 118 Εὐαγόρας ex Diodoro recipiendum esse censet. Armeticus tamen Eusebii latere Εὐαγόρας agnoscat, unde Niebährus p. 216 colligit, Εὐαγόρας verum esse nomen. Cf. Krausii libr. Olynth. p. 282—284.

597) Ἀρῶν δὲ Ἰσχυρὸν τῆλειος) Totidem verba e Pausania V, 8, 3. transulit Scaliger. Idem tradunt Diod. XIII. ep. 75, Xenoph. Hell. I, 2. I., African. apud Euseb. chron. I. 41.). Cæterum cf. Schol. ad Ilion. II. V, 489, ubi συναρξὶς τὸ συνεξορξίμενον τῶν Ἰσχυρὸν ὄχημα definitur.

598) Παγκράτιον δὲ) latere eadem verba apud African. Euseb. chron. I. 41. Dantem autem ultima verba ὡς δὲ καὶ . . . ἑλαινόμενα in versione Armeniaca. Affert Euseb. Scal. chron. I. 41. p. 54. v. 46 seq. Suid. s. v. ἑλαινόμενος, Pausan. VI, 5, 3, Schol. Vesp. p. 296 Teeta. Chl. II. hist. 30., ex Diodoro, ut tradit. Diodorum Tactæz fontem negavit Wesselingus in ed. L. Dindorf. Vol. V. p. 538. Quem Vaticanus Mai palimpsestus refellit, Tactæz veracem declarans ap. eund. Dindorf. Vol. III. p. 22.

599) Εὐκλέμωρ) Prætor Atheniensium Ol. XCIII, 1. ex Diodoro XIII. ep. 68. Meminerunt eum etiam Xenoph. Hellen. I, 2. I. (vel quicunque Olynthiacarum et Archontum nomina inserat. Cf. Bodwell. Diacrit. VIII. sect. 23) et Auctor Marm. Par. ep. 63.

600) Ἄγρις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς) Agis, ex regia Procliarum familia oriendus, regnum suscepit Ol. LXXXVI, 3., ætateque eius XXVII. mortem obiit, ex Diodoro XII. ep. 35. Incidit igitur eius mors in Ol. XCIII, 1. Sed confusi sunt istius scriptoris calculi. Neque enim Ol. LXXXVI, 3., sed Ol. LXXXVIII, 2. (vid. not. 482.), imperium auspiciatus est, neque XXVII., sed XXVIII. annis imperavit. Obiit ergo Ol. XCV, 2., superatis bello Elío. Vid. Xen. Hellen. III, 3, 1. coll. Clit. FF. II. Append. III. p. 228 Kr.

601) Μελιβάδους) Testis Diodorus lib. XIII. ep. 68. sub Ol. XCIII, 1.

602) Πισιστάνατος) Tradit Diodorus I. XIII. ep. 75., cuius verba ad Ol. XCI, 2. attulimus. Annos regni idem XIV, 89. repetit. Cæterum Pausanias, uti Plistonax, ex familia regia priori ætatem duxit Eucysthenidarum. Vid. not. 664.

603) Οἱ κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον) Hæssit Scaliger ex Diodoro XIII. ep. 75., οἱ δὲ τὴν Ῥόδον νῆσον κατοικοῦντες καὶ Ἰάλευον καὶ Λίνδον καὶ Κάμειρον μετακίσθησαν ἐκ μίαν πόλιν τὴν νῦν καλουμένην Ῥόδον. Quo loco not. ἐν τῇ Ῥόδῳ νῆσον aut κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον requirit L. Dindorfus. Quorum alterum hic propositum videt a Scaligero. Minus recte idem Tactæz edidit. Pro Ἰάλευσι, uti ubique præter Diodorum etiam Homerum II. II, 658. et Thucydides VIII, 44 appellant, Τάλευσι exhibet Strabo XIV. p. 450, 59. Idem I. I. v. 19. κατὰ τὴν ἑλαινόμενα condidit dicit, minus define. Eusebii de anno, quo in eam urbem Rhodum tres insule civitates coalescent, sententiam ad Ol. XCIV, 4. accipit Scaliger. Cæterum vid. Plin. N. H. V, 31 et Aricid. Rhod. p. 265 coll. Scal. Nott. ad Græc. Euseb. p. 420 a. h., Io. Meurs. Rhod. lib. I, 10, Io. Wess. ad Thuc. I, I, VIII, 44. Wess. ad Diod. V, 57 et XIII, 75. P. D. C. Paulsen. in Rhodi Descript. Macrd. ætate. Götting. s. 1815. 4. p. 5.

604) Θυόραμος δὲ Χίος) Auctor Suidas s. v. Θυόραμος Χίος, ὅστις, εἰς Ἀρμενιστῆρας, γυμνὸς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρχίας Ἀθηνῶν ἐκ τῆς ἀναρχίας τῆρας Ὀλεμπίδος. Cuius γυμνότης e Suidas mente recte de ἀμύβ interpretatus est Scaliger. Vid. Prolegg. coll. not. 660.

605) Ἀντιφάνης Δημοκρόνους) Eadem verba tradit Suidas s. v. Ἀντιφάνης Ῥόδιος δὲ κατὰ τὴν πρίτην καὶ ἑπομένην Ὀλεμπίαν. Anonymus De comedia p. XXX. eum fuisse dicit τῶν ἀπὸ Θεοφύλου ἐκ Ἀρῶν. Sed errat Scaliger, Suidæ γένους περ ἔγνωρξεν explicans, cum reddendum esset: ἔγνωρξεν. Vid. Clit. Fast. Hell. II. p. 87 Koenig. ad Ol. XCIII, 2. a. Chr. 467. coll. Meis. hist. crit. com. 86. p. 304—307.

606) Ἀντιπένης) Archon Athenæ Ol. XCIII. ex Diodoro XIII. ep. 76. Meminerunt eum Dionysius AA. RR. lib. VII. tit. ep. 418, Auctor Diacalæ ad Aristoph. Ran., Schol. Ran. 1469., Philoch. ap. eund. 732. (Fragm. cell.

- γ. ΚΑΛΛΙΑΣ⁹⁰⁷). Διαφραγμός κατὰ τῶν περὶ Ἐρασίδην στρατηγῶν, οὗ τοῦ ἐν Ἀργείοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἀπολομένου οὐκ οὐκίλονται⁹⁰⁸). Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης οἱ τραγωδοποιοὶ ἐτελεύτησαν⁹⁰⁹). Ἀρχίλαος Μακεδόνων βασιλεὺς⁹¹⁰). Βάτραχοι Ἀριστοφάνους ἰδιωχθήσαν⁹¹¹). Ἡ Ἀκραγαντιῶν πόλις ὑπὸ Καραχιδανίων κατασκαφθῆ⁹¹²). Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῶν Συρακοσίων τυραννίδι ἐπανίσταται⁹¹³).
δ. ΛΑΕΖΙΑΣ⁹¹⁴). Διονύσιος τῶν Συρακοσίων τυραννίδι⁹¹⁵). Ὁ Πιλοποννησιακός

Leuz. ed. Sieb. p. 66). Item qui in Xenoph. Hellen. Archontem aonia interit, denique Marn. Par. ep. 64. Eiusdem nomen apud Scholiastam ad Arist. Ran. 33., ubi dicitur Ἀντίδης ἄρχωντος ad Argienses pugnantem esse traditor, restituentem esse censuit Corvinus FF. AA. T. III. p. 261.

907) Kallias] Praeter Atheniensem Ol. XCIII. 3. ex Diodoro XIII. ep. 80. Memoratur etiam Dionysius I. I. Atheniensis lib. V. p. 218. 4., Xenophon Hellen. I. 6. 1., Marn. Par. ep. 65., Argum. ad Arist. Ran. Schol. Ran. 406. 504. 737. 1580., denique Didascal. a Frid. Thierschio publicata (in Act. Phil. Monac. p. 322—326) ad Soph. Oed. Col.

908) Διαφραγμός κατὰ τῶν περὶ Ἐρασίδην] Desumpta sunt verba ex Athenaeo V. p. 218 A. Eadem referunt Xenophon Hellen. I. 7. 1., 7. 3. et Diodorus XIII. ep. 101. seq. Cacterum res est notissima, iudici illius, quo qui Callistrata ad Argienses victo caesorem eaditum sepulture neglexerant Atheniensium imperatores, capitis rei agnoscitur, insensibiliter fuisse Socratem. Cf. Plat. Gorg. p. 473 E. Apolog. Socr. p. 32 B. et Xen. Memorab. I. 1. 18. Hellen. I. 7. 9—11. Notissima datur recensent Xen. Hellen. I. 7. 1., quoniam sex, ipis quae forte aderant Apaturis (Hellen. I. 7. 3.), condemnati capitis poenam soluerunt.

909) Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης] Testis est Diodorus lib. XIII. ep. 103. extr., ubi nescit de τῶν αἰσίων, inquit, ἄνθρωποι ἐτελεύτησαν Σοφοκλῆς, ὁ Σοφοκλῆς [Σοφοκλῆς] scriptum est. Cf. F. Schütz. de Vita Soph. p. 17.). αἰσίων τραγωδοί, τῶν αἰσίων ἐτελεύτησαν, τίνας δ' ἔχει ἀπομνημονεύει. Eidem anno Sophocles obitus assignat Marn. Par. ep. 65. Quod recte factum cognoscimus ex Aristoph. Rana. In anasum numero, quo vixerit Sophocles, censent cum Diodoro Suidas a. v. Σοφοκλῆς; Marnaei Parri auctor Sophoclem obitus tradit, postquam annos vixerit XCI., totidemque habebat apud Lucian. Macrob. ep. 24., ubi per nescit καὶ ἐτελεύτησαν scripturae ἢ καὶ καὶ ἐτελεύτησαν. Cf. Ferd. Schütz. de Vita Sophocles p. 23. In eundem hunc annum etiam Euripidis mortem confert Apollodorus ap. Diodorum I. I. Ἀπολλόδορος δὲ ἐπὶ χρονοῦ ἐπὶ τῶν προηγουμένων χρόνων καὶ τῶν ἐπὶ τῶν αἰσίων ἐτελεύτησαν. Hunc tamen cum anno superiore defunctum et dicere tradit Marn. Par. ep. 64. et confirmat Diodorus I. I. his verbis: τῶν δὲ ἑξῆς καὶ Ἀρχίλαος τῶν βασιλέων Μακεδόνων κατὰ τὴν χώραν ἡλιθίων καὶ πενηνταίων καὶ δεκαοκτωῶν περὶ τῶν αἰσίων τῶν χρόνων. Apollodori sententiam sequitur Clitaeus FF. III. II. p. 87. 88. a. Chr. 406. Kr., et Marnaei calculi aucto verba esse luculentissime ostendit Boeckh in Act. Acad. Boruss. an. 1846. p. 87. Annos cum LXXV. vixisse non satis accurate tradit Erastosthenes, alique ap. Clit. I. 1.

909 a) Ἀρχίλαος] Collegit Scaliger ex Diodori verbis, modo scriptis: τῶν δὲ ἑξῆς καὶ Ἀρχίλαος τῶν βασιλέων Μακεδόνων (scil. ἐπὶ τῶν αἰσίων ἐτελεύτησαν). De Archelai regno v. nott. n. ad Ol. LXXXVII. 4. et XCV. 1.

909 b) Βάτραχοι] Auctor Didascalie ad Arist. Ran. τὸ δὲ δῆλον τῶν καὶ οὐκ ἀνθρώπων νανυπαμένων, ἰδιωχθῆναι ἐπὶ Κάλκιδος ἀρχόντος καὶ περὶ Ἀντίδου βασιλέως Ἀργείοις καὶ ἱταῖς. Φερίφρος δεινός Μοῦσας, Πλάτων πρὸς Κλισφόρην. Aristophanis Ranae et Phrynichi Musae Calli Archonte doctas esse tradit etiam didascalie, a Fe. Thierschio publici iuris factae, Auctor ad Soph. Oed. Col.

910) Ἡ Ἀκραγαντιῶν πόλις] Tradit Diodorus XIII. ep. 88. seqq. Incipit urbis expugnatio vergente Antigonia anno (Xen. Hellen. I. 5. 21.), finita est urbe post VII. (scil. Xen. I. 1.) vel VIII. (Diod. XIII. 81.) mensis capta anni Calliae mense circiter quinto, Nor. aut Dec. a. z. Chr. 406. Olymp. XCIII. 3. Vid. Clit. FF. III. II. p. 88 Kr.

911) Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος] Dionysium maiorem hoc anno ex vilissima vitae conditione ad tyrannidiam erectum esse, Timaeo teste usum, narrat Diodorus XIII. ep. 91—96., cuiusque ad mortem usque per annos octo et triginta gubernacula civitatis moderatum esse affirmat lib. XV. ep. 73. Confirmat hos numeros Hellodorus ap. Phot. cod. GCLXXIX. p. 1580, item Cicero de Nat. Deorr. III. 23, 81, et Tuscul. Disputat. V. 20, 57, quo posteriore loco Dionysium simul quinque et viginti annos autem dominationem occupasse addit. Censent in anno expugnatae a Dionysio tyrannidis Dionysius Ant. Reom. VII. p. 1313. His manifestis erroris arguitur Plutarchus, qui Sympon. VIII. Quaest. I. ep. 1. Dionysium eodem die, quo vixerit Euripides, locum aspernasse affirmat. Vid. Krog. ad Clit. FF. III. II. p. 89.

912) Κατασκαφθῆναι] Athenia Archon fuit Ol. XCIII. 4. ex Diodoro XIII. 104 init. Meminerunt eiusdem Xenophon Hellen. II. 1. 7. et Lygia Orant. XXI. de Huncvib. accept. p. 213. extr. Foerster.

913) Διονύσιος τῶν Συρ.] Affert Scaliger sententiam Xenophontis, qui Hellen. II. 2. 14. Dionysium anno bellis ultimo, corpore medio i. e. Ol. XCIII. 4. tyrannidem Syracensium amplexasse scribit. Ad vid. Clit. FF. III. II. p. 88 Kr.

ΟΑ. 94. Κροσίρας Ασπασίας σάδδον. ὡς δὲ ἄλλοι Ασπιδίης ὁ Θηβαῖος⁶²²).

α. *ANAPXIA AGHINSEI*⁶²³. Ἡλίας ἑξέλειψεν⁶²⁴. Οἱ δ' ἐγὼ τῶν Ἀσπιδίης κατέστησαν⁶²⁵. Φωκιδεύς ὁ Σαρκεῖος σαρκεῖας Ἀλκιβιάδην τὸν Ἀθηναίων συλλαβὴν ἀπέκρινε⁶²⁶. Δημόκριτος ἐνέλεττος ζήσας ἐπ' ὧ, ὡς δὲ ἄλλοι ρθ⁶²⁷.

β. *EYKAEIΔHSE*⁶²⁸. Τρωαῖοι πρῶτον ψηφίζονται τοῖς στρατιώταις καθ' ἑκαστον ἐπισπνόντες ἐξ ὁδοῦ διδόνα χρήματα⁶²⁹.

γ. *MIKILON*⁶³⁰.

aurum posse excoqui aurea rubens in metallis argenti. Moxinit Callios eiusque inventi etiam Eustathius ad Hom. II. II.

622) Κροσίρας Ασπασίας] Fallitur Scaliger, quod secundum alios Crocinam, secundum alios Laetheam Ol. XCIV. stadio vicine perhibet. Vicit enim uterque hac Olympiade, sed suo uterque certaminis genere. Crocinas stadio vicit testibus Xenophonte Heli. II, 3, 1. et Africano ap. Eus. xxv. log. p. 41. Confirmat Diodorus XIV. cap. 3. nisi quod Κροσίρας pro Κροσίης prebet. Idem de Laetheae haec scribit lib. eiusd. ep. 11. extr.: Ασπιδίης τὴν Θηβαίων, τὴν εὐνομεστὰ ταύτην τὴν Ὀλυνπιάδα (scil. τὴν 94^{ην}) ἡγήσατο πρὸς ἴππων ἀδελφεὲν ἀρκεῖντα καίτοι, τὸν δὲ δέροντα ἀπὸ τῆς Κροκινῆος μόχρῳ τῆς Θηβαίων πόλεως γινώσκων. Itaque Olymp. XCIV. et Crocinas Laetheae cursu solenti, et Laetheam Thebanus, cursum cum equo constans, vicisse potestas est. Cf. Niebu. de Arch. Att. III. cap. 14. et Lectt. Att. IV. 9.

623) Ἀσπιδίης Ἀσπιδίης] Huius anni Archontem, cuius nomen Pythodori servavit Lysias Orat. VII. De Fructu Oliae Sacr. Excia. p. 74 et Xenophontis interpolator Heli. II, 3, 1. Fassi Attici praetererant, οὗτοι δὲ Ἀσπιδίης ἡγήσατο, οὗτοι αὖτ' Xenophonte l. 1. Nominarunt igitur hunc annum aut τὴν ἀσπιδίην simpliciter [V. Diad. XIV, 3. Xen. Hellen. l. 1. Suid. s. v. Ἀσπιδίης], quorum postremus quod cum ἴσθι τῆς 94^{ης} Ol. scisse scribit, prochronismo peccat anni Olympiadis. Add. Aelian. Var. Hist. V, 13.] aut τὴν πρὸς Εὐκλείδην ἀσπιδίην [V. Pseudo-Plat. X. Orat. VIII. p. 835 F.]. Dissertit superne de rebus hoc anno gestis Scheibei: Die oligarchische Umwälzung zu Athen oder das Archontat des Eukleides. Leipzig. 1841. 8.

624) Ἡλίας ἑξέλειψεν] Testis de hac solis defectione Xenophote Heli. II, 3, 3. Contigit autem secundum Corisium F. Att. III. p. 274 die trigesimo Metagittonis Attici vel tertio die mensis Septembris. Roman.

625) Οἱ δ' ἐγὼ τῶν Ἀσπιδίης] Tradunt Diodorus XIV, 3. init. et Xenophote Heli. II, 3, 2. quorum hic etiam tyrannorum nomina offert. Impositi autem urbi tyranni sunt brevi postquam Athenae captae, eorumque muri a Lyxandro delecti sunt Olymp. XCIII, 4. mense Munchione. Vid. Plat. vit. Lys. cap. 14. Gubernarunt Athenas octo menses, teste Xenophote, Hellen. II, 4, 21. coll. Clist. FF. III. II. p. 90. 92 a. Chr. 404. Kr. Vid. not. 634. Eusebium igitur Athenienses tyrannidem passos Olymp. XCIV, 2. [Hieronym. Olymp. XCV, 1. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 257 D.] falso scribit.

626) Φωκιδεύς ὁ Σαρκεῖος] Haec ad verbum fere invenies apud Diodorum XIV, 11. init., nisi quod pro ἀπέκρινε scribit ἀνέλετο. Cf. Plat. vit. Alcib. cap. 38. 39. et Cora. Nep. Alcib. cap. 10. Ceterum ὁ Σαρκεῖος τὸν συλλαβὴν σαρκεῖας significat eum, qui fuerat catrapes Dar. Ipse enim Darius iam Ol. XCIII, 4. mortuum obierat. Eusebium Alcibiadem a Pharnabazo interfectum Olymp. XCIV, 4. [Hieronym. Olymp. XCIV, 3. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 257 D.] ponit.

627) Δημόκριτος ἐνέλεττος] Testis Diodorus lib. XIV. ep. 11. sub Ol. XCIV, 1. πρὸς δὲ τὴν αὐτὴν ἡγήσαντο καὶ Σαρκεῖος ὁ φιλόδοξος ἐνέλεττος συλλαβὴν ἴσθι ἀνέλεττα. CIV. vitae annos et tribuisti Philog. Macroh. 2., et Lucianus Macroh. cap. 18. Ceterum cf. not. 353.

628) Εὐκλείδης] Archon Atheniensium Olymp. XCIV, 2. ex Diodoro XIV, 12. Memorant eum Anadocides De Myster. p. 12. 4. 10. p. 13. 38., Lysias De Magere. Accept. p. 214. Inscrit. p. 61. 6. p. 74. Demosthenes Timocrat. p. 742 hic. Rotulid. p. 1307 B., Aeschines Timarch. p. 65 Reia., Scholiastes ad loc. p. 728 Reisk., Pseudo-Plutarchum Vit. X. Orat. p. 835 F., Lucianus Hermotim. cap. 78. Catop. cap. 5. coll. Scholiasta, Plutarchum Aristid. cap. 1, 1., Athenaeus XIII. p. 577 B. coll. Cors. FF. AA. T. III. p. 275. Scholiastes Eurip. Phoen. v. 709. Photias et Suidas s. v. Σαρκεῖος ὁ δέμος, Scholiastes Hermag. p. 17. Tactes Chil. v. 986., Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 213. 19. Vol. I. p. 343. Cf. Scheibei librum s. n. 623. laudatum.

629) Τρωαῖοι πρῶτον] Haec ad verbum extant apud Diodorum XIV. ep. 16. Cf. Liv. IV, 58. sub n. a. Chr. 406. Ol. XCIII, 3., Lyd. de Magg. I, 45, Zonaras VII, 20.

630) Μικίων] Praetor Atheniensium Ol. XCIV, 3. Μικίων sec. Diodorum XIV. ep. 17., sed Μικίων sec. Auctorem Mar. Paz. ep. 66. et Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. II. p. 342. coll. Boeckh. ad a. 151, 26. Vol. I. p. 257, ubi tamen Μικίων calami errore edidit V. D. Verior enim scriptura Μικίων esse videtur. Sic scribit etiam Scripser Dalgae. ad Soph. Oed. Colón. ab Elmira editae: Ἀσπιδίης ἴσθι Μικίωνας, ὅς τινος δὲ καὶ καλῆς, ἢ' αὐτὸς αὐτὸς ἐκείνους τὸν Σαρκεῖον ταύτην, nisi quod Μικίων in Μικίωνος solenti errore depravaverat. [Scholiastes op. Thiersch. in Act. Monac. I, 3. p. 323.]

δ. **ΞΕΛΙΝΕΤΟΣ** ἦτοι **ΞΕΝΑΙΝΕΤΟΣ**⁶³¹). Ἀνάβασις Κύρου, ἣν Ξενοφῶν Γρύλ-
λου Ἀθηναῖος ἀντιγράψατο⁶³²). Ῥόδοι ἐκ τῆς τραπεζίως εἰς μίαν ἀντλήσαν p. 323 b.
πόλιν ὡς ἔειπε⁶³³). Θρασυβούλος δ' Ὀτρεὺς ἀναμαζόμενος καταλέβει τὴν
Φυλὴν, τὴν Μουνυχίαν, καὶ τὸν Παιραῖα⁶³⁴). Τῶν ἑ' ἐπὶ τῶν καταλυθέντων,
οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν πολιτείαν ἀνακομίσαντο, καὶ τοῖς ἰδίῳι νομίμοις ἐπο-
λετεύσαντο⁶³⁵).

Ο.Α. 9Ε. Μίνως Ἀθηναῖος στάδιον⁶³⁶).

α. **ΑΛΧΗΣ**⁶³⁷). Σωφρότης πῦν κώνιον ἐτελεύτησε⁶³⁸). Φαμίτιχος τῶν Α-

631) Ἐξελίνετος ἦτοι Ξεναίνετος;] Archon huius anni Ἐξελίνετος audit apud Diodorum XIV. cp. 19, Ξεναίνετος ap. Lysian Orat. XVII. l. De pecuniis publicis p. 177 et Diogenem vit. Xenoph. II. 55. Scaliger calami errore [v. Anisadr. ad Euseb. p. 109 h.] Ξεναίνετος ἦτοι Ξεναίνετος expresserat. Vid. Proleg.

632) Ἀνὰβασις Κύρου] Cyrus contra fratrem Artaxerxem hoc anno expeditionem fecit, quam Xenophon, Gryllus filius [Pass. V. 6, 4, IX. 13, 3], perscripsit. Testis Diogenes II. 55. Vid. Diad. XIV. 19 seq. Cyrus Sardibus moris saepe medium aestatis, Aprilis mense, praeside natequam Micaela naves exierat. Vid. Clat. PF. III. II. p. 95, 97 liq. Krug. Consensit cum Diodoro Eusebii et Hieronymi et Mali Armeniacus coll. Syn. p. 257 D.

633) Ῥόδοι ἐκ τῆς τραπεζίως] Scaliger Eusebii sententiam indicat: qui ap. Scalig. γεωγ. λογ. p. 55, 47 seqq. ita loquit, ὡς Ῥόδοι ἐκ τῆς τραπεζίως εἰς μίαν ἀντλήσαν πόλιν καὶ τὴν ἀδελ-
φὴν Ἀρταξέρξεα ἀπὸ τῆς ἑλιδὸς ἀντλήσαν αἰσθάναι: l. c. Ol. XCIV. 4. Diodori (XIII. 75) de eadem re calculus ad Ol. XCIII. 3. scriptus habes. Cf. not. 603.

634) Θρασυβούλος δ' Ὀτρεὺς] Diodorus XIV. cp. 32. iudic. τῶν δὲ Θεβαίων δυναστεύοντων ἐπὶ ταῖς νικηταῖς καὶ φιλοφρόνων ταῖς σφύδας ἐποδοχόμενον, Θρασυβούλος δ' Ὀτρεὺς [quod apud Xen. Hellen. IV. p. 422 in Στρίπτι corruptione, ex Aeschine in Ctesiph. p. 82 correxerunt Meunierus de Popp. Att. s. v. ΣΤΕΡΨΙΔΑ p. 123 seq. et Schettus ad Nep. Alcibiad. cp. 7], prebentibus Palmerio, Westwalling ad Diad. l. I. Hemsterhuis ad Arist. Plot. p. 166, et recipientes in Diodorum l. Diad. l. I. ubi Ὀτρεὺς cod. Claramont. Ὀτρεὺς ceteri, quos secutus est Scaliger, afferunt ἀναμαζόμενος, ὡς Ἀθηναῖος, ἐπὶ δὲ τῶν τραπεζίων παραγωγῆς, συνερχόμενος αὐτῷ Λύδῳ τῶν Θεβαίων, καταλέβει χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἀναμαζόμενον Φυλῆν. Pagen diebus committitur inter tyrannas et Thersylli auctoris. Mita δὲ τὴν μὴ-
γεωρ Θεασυβούλος ἰδίῳι μὲν ὄρεται ἐπὶ τὸν Παιραῖα καὶ καταλέβει τὴν Μουνυχίαν. Vid. Diad. l. I. coll. Westwalling nota. Errant autem cum Diodoro Scaliger et Beaufeuiss Diss. Phalar. p. 396, quod hanc Thersylli victoriam ad annum quartum Ol. XCIV. referunt, quodquidem hieme potius [cf. Diad. XIV. 32. Xen. Hellen. II. 4, 21. ἐκταρῆθ' αὐτῶν ῥογῶν] quoniam post Diocleia [Olymp. XCH. 4.] praetorum anni [Philoch. ap. Schol. Aristoph. Plut. 1147., de quo loco studiose egit Petrus. V. Hemsterh. ad Plut. p. 439 seq.], mense post Munychionem octavo [v. Plut. Lysandr. vit. cap. 15. coll. Xen. Hell. II. 4, 21] l. c. anni primi Ol. XCIV. mense Psidoneus Thersyllus et ad Phylas Munychionem rem gessit et tyrannos sese magistratu abdicare coegit. Dodwell. Annal. Thuc. et Xenoph. p. 241., lo. Taylor. vit. Lys. p. 50. Wessel. ad Diad. XIV. 32., Corain. F. Att. III. p. 264. 277, Clat. PF. III. II. p. 84 a. 404. Kr.

635) Τῶν ἑ' ἐπὶ τῶν καταλυθέντων] Pergit Diodorus l. I. διὸ καὶ Ἀθηναῖοι μὲν ἐκπορεύοντο τὴν πόλιν (Scaliger τῶν πόλεων ἀντλήσαν ἀντὶ τῶν ἀντλήσαντων interpretis munere sanctus est) καὶ τὸ λοιπὸν ταῖς ἰδίῳι νόμοις ἐπο-
λετεύσαντο. Tyrannos Olymp. XCIV. 4. Athenis oppressos dicit etiam Eusebii Hieronymi, sed Olymp. XCV. 3. Mali Armen. coll. Syn. p. 257 D. Pertinet tamen hoc quoque factum ad Olymp. XCIV. 1., cuius sub finem, natusque triginta viderum imperis, decemviris republicam commisit aene Xenophon Hell. II. 4, 15, 30 antior est. Cum tamen illi potentia turpiter abuterentur, Passania mirante pax convenit, qui tandem post tracta in X. fere menses [iudic. a Psidone Pythadori usque ad Boetromenem Eudide V. Clat. PF. III. II. p. 92] discordia et civitati libertatem, et exiles in patriam restituit. Rediit cum exiliis Thersyllus in urbem d. XII. mensis Boetromenem eius anni, Eudide Archonta [v. Plut. de Glor. Athen. p. 349 E.], reversus quae legem tulit, ut utrique illarum iniuriae oblivioni traderentur. Hinc ad supplicanda iustitiamque leges civitas conversa est, república interim XX. viris commissa. Examinatis autem scriptisque legibus decreta sunt ταῖς νόμοις χρῆσθαι ὡς ἑλιδίων ἀρχόντες. Vid. Andocid. de Myster. 15, 12. la universum cf. Meier. de Roma Democrat. p. 187., Ulrich. de XI. viris p. 250, Sierrera. Comm. Histor. de Xenoph. Hell. p. 57 seq.

636) Μίνως Ἀθηναῖος στάδιον] Ita est apud Diodorum XIV. cp. 35., sed eundem Africanus ap. Euseb. γεωγ. λογ. p. 44. Μίνως appellat, ad quod nomen Scal. in Addenda p. 428 h.: Per nihil. In col-
lectanea nostra Μίνως, Armeniacus tamen interpres ap. Auch. P. I. p. 294 patrocinator scripturae Μίνως.

637) Ἀλχης] Archon Atheniensium Ol. XCV. l. ex Diodoro XIV. 35. Occurrit etiam apud Aristid. II. p. 286 lch., in Maro. Per. cp. 67., in Argem. ad locum. eodem. Hellen.

638) Σωφρότης πῦν κώνιον] Diodorus XIV. cp. 37. extr. sub Lachetis pectore: Ἀδριανὸς δὲ Σω-
φρότης ὁ φάσκωντος ἐπὶ Ἀττικῇ καὶ Μιλιτικῇ παραγωγῆς ἐπὶ δὲ τῶν καὶ φάσκων τῶν νῶν Σαρδῶν

- β. *ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ*⁽⁴¹⁾. Ἀστυδάμας ὁ τραγωδοποιὸς πρῶτον δράμα ἰδίδεαζεν, ἔπειτα δὲ ἐπὶ ἐξήκοντα⁽⁴²⁾.
- γ. *ΙΘΥΚΑΝΗΣ*⁽⁴³⁾. Κηρύσιος ὁ συγγραφεὺς ἱατρὸς Κνήδιος, υἱὸς Κηραῖου, τὴν τῶν Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τοὺτον τὸν ἑναιτὸν κατέστειρεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνου καὶ Σαμάρειας⁽⁴⁴⁾. Ἰκμαῖον κατὰ τοὺτον τὸν ἑναιτὸν ἐπισφράσσεται διδυραμβοὶ Φιλόδοτος, Τιμόθεος, Φιλόχορος, Τιλίστης Σελινοῦντιος, Πολύειδος, ὃς καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἱκανιότητα⁽⁴⁵⁾.
- δ. *ΛΥΣΙΔΑΗΣ*⁽⁴⁶⁾. Ὁ Σαρακενσιῶν τύραννος τοῖς Καρχηδονίοις πόλεμον ἐπεκράτει⁽⁴⁷⁾. Διονύσιος τὴν Μοτιῶν εἶλεν⁽⁴⁸⁾. Ἐν ταῖς Ἀθήναις Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλῆος τραγωδίας διδάσκειν ἤρξατο, καὶ νίκας ἔχε δινοαῖδεν⁽⁴⁹⁾.
- Ο.Α. 97. Εὐδόκιμος Ἡλείος στάδιον. Οἱ δὲ Εὐπολις⁽⁵⁰⁾. Προετίθη ὁληπικτῆς, καὶ ἑνίκα Τίμαιος Ἡλείος, προετίθη καὶ κήρυξ, καὶ ἑνίκα Κρότης Ἡλείος⁽⁵¹⁾.
- α. *ΦΟΡΜΙΩΝ*⁽⁵²⁾. Οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Μεσσήνην εἰς ἰθάρος κατέσκαψαν, ὥστε

641) Ἀριστοκράτης] Olym. Græc. 2. Athenis Archon ex Diodoro XIV. 38. Meminit eius Alector Marc. Par. cp. 68, et Inscriptio Græca ap. Boeckh. C. I. n. 150, 12 seq. Vol. I. p. 234.

642) Ἀστυδάμας ὁ τραγωδοποιός] Testatur Diodorus XIV. 43 fin.: Ἀστυδάμας δ' ὁ τραγωδοποιὸς οὗτος πρῶτον [Oly. XCV. 2.] ἰδίδεαζεν· ἔπειτα δὲ ἐπὶ ἐξήκοντα. Cf. Prolegg.

643) Ἰθυκάνης] Archon Atheniensium Oly. XCV. 3. ex Diodoro XIV. 44. Mentionem eius inicit Inscriptio Græca ap. Boeckh. Cp. Inscr. n. 150, 2. Vol. I. p. 234. Cf. etiam n. 151. Ibid. p. 237.

644) Κηρύσιος ὁ συγγραφεὺς] Fandus huius notae Diodorus XIV. cp. 46., ubi tamen scriptum est κατὰστειρεν. Diodori testimonio verba ἱατρὸς Κνήδος, υἱὸς Κηραῖου Scaliger ex Tzet. Chyl. I. Hist. I. inseruit:

ὁ δὲ Κηρύσιος ἱατρὸς υἱὸς τοῦ Κηραῖου, ἱερομηνεὺς πόλεως ἰδὲ Κνήδου τῆς Καπρίας. Cf. Prolegg.

645) Ἰκμαῖον κατὰ τοὺτον τὸν ἑναιτὸν] Hæc quoque ad verbum ap. Diodorum lib. XIV. cp. 46. extr. invenies, nisi quod præterea ad Φιλόδοτον addit Κυθέρσιος. Quod præter difficultatē Philoxoro discipulis fortasse non temere arguit Scaliger. Idem tamen in Timotheo Φιλόδοτος et corruptio Diodori textu imprædenter retinuit, cui tamen e Stephano a. v. Μάλαρος et Suida a. v. Τιμόθεος Μιλόδοτος facillimum erat restituere Μιλόδοτος; quam vocem, studentibus Meursio de Archont. Athen. lib. III. cp. 16. p. 132, la. Voasio de Poet. Græc. p. 46, lae. Upston ad Disq. de Compos. Verbo. p. 157 (p. 132 Vol. V. Reisk.), in textum receperunt Weselingius et Dindorfus. Caeterum de trimetriis illis, dithyrambico Musæ operis, vid. Prolegg.

646) Ἀστυδάμας] Archon Atheniensium Oly. XCV. 4. ex Diodoro XIV. cp. 47. Lysias autem Orat. VII. de Truce. Olesæ sacr. taxis. p. 74 hunc præstorem Σουριδάην appellat: quod verum eius nomen fuisse nunc evincit Inscr. Gr. apud Boeckh. Corp. Inscr. n. 150, 7. Vol. I. p. 234, unde Corvinus FF. AA. III. p. 282, præcunte Meursio de Archont. Ath. III. cp. 16. p. 132, in Lysiae Orat. I. Ἀστυδάην frustra repulsiæ liquet.

647) Ὁ Σαρακενσιῶν τύραννος] Testis Diodorus XIV. 47 ad Oly. XCV. 4.

648) Ἐν ταῖς Ἀθήναις] Autor Diodorus XIV. cp. 53. extr. sub Olym. XCV. 4. At negat Suidas a. v. Σοφοκλῆς Iam. II. [Eudoc. p. 384], hæc τῷ νεώτερό, ut ait Clemens Protrept. p. 19 A., inter Sophoclis filios locum fuisse, nepotem eius ex Aristotele filio, avo cognominem, prodens. Rem decessere non auct. Weselingius ad Diod. I. l. Cum tamen Suidas scotentium confirmet Argus. Soph. Od. Col. e. col. Laurent. editum, errasse liquet Diodorum, quippe litterarum Græcarum historia non negespere imbatum. Eandem in sententiam etiam Welckerus Mus. Rhén. Suppl. II. 3. p. 978 de Diodori loco animadvertit: „nulla istamque viamque est videnda.“ Vid. Thiersch. Act. phil. Monac. I. 3. p. 323, Clent. FF. III. II. p. 101 a. Chr. 296, I. Diodor. ad Diod. I. l. Porro etiam in victoriarum numero a Diodoro discedit Suidas, ἀδίδεαζεν δὲ, ἱερμηνεὺς, δράματα μ', et δὲ ποσὶν α', νίκας δὲ ἑλκεν γ', cui Boeckhius quidem, præcunte Petitio, de Trag. Gr. Principp. p. 116 et δὲ ποσὶν α', νίκας δὲ ἑλκεν γ', Clintonus vero FF. III. Proem. p. XXXVII. not. e. K. ἀδίδεαζεν δὲ δράματα μ', νίκας δὲ ἑλκεν γ', et δὲ ποσὶν α' restituit. Cf. Welcker. I. l. coll. Prolegg.

649) Εὐδόκιμος] Ex Pausania VI. 2. 3. coll. VIII. 45, 3 et Africano cp. Euseb. xpo. lcy. p. 41. Εὐδοκίμοις, ex Diodoro XIV. cp. 54. Icit. Εὐπολις.

650) Προετίθη] Hæc totidem verbis refert Africanus ap. Euseb. xpo. lcy. p. 41. Nomen victoria præconem apud interpr. Arm. in Ἀφροδίτη transit. Quippe non raro propriis Græcorum nomina elementa à in fronte præpositis vocibus affuerunt. Sic Illud. I. 612. Ημεῖς appellatur, quod oppidum Troas illud. p. 828. Ἀφροδίτη αὐτῇ. Vid. Strabon. XIII. 878 A., cuius verba Stephan. Byzant. a. v. Ἀφροδίτη transcripsit, coll. Eustath. ad II. p. 356. Sic Ἀστυδάην et Σαλφιδίον præcitet Etymol. M. 157, 32. Sic Ἀφροδίτη triepylavum edit. Eustathius 355, 54, pro quo alii Ἀφροδίτην scribunt. Cf. Spitzner, ad Hom. II. p. 7, v. 828.

651) Φορμίον] Præter Athesis Oly. XCVI. 1. ex Diod. XIV. 54.

ἀγνώστον εἶναι, ὅπου ποτὶ τὴν πόλιν ἡγήσθαι συνέβαινεν⁶⁵²). Οἱ Καρχηδό-
νιοι κατὰ τὴν Σικελίαν νόσῳ καὶ πολέμῳ κακουχούμενοι θανάτῳ ἀπέβλασαν⁶⁵³).
Λακκαδαίμονι πρὸς Νιφρία Ἀγυπτιῶν βασιλεῖα πρᾶσιβένται⁶⁵⁴).

β. ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ⁶⁵⁵). Ἀδελφοὶ τὸ θωρακὸν ἐγένοντο δραχμῇ⁶⁵⁶). Τὸ ἐν Τυγῇ
Ἰδρυτὲς τῆς Ἀλίας ἱερὸν ἐκαύθη⁶⁵⁷). Πανσανίας Μακεδόνων ἀρχὴ ἐναντιὸν
α⁶⁵⁸). Λακκαδαίμονι τὴν θαλασσοκρατίαν ἀπέβαλον⁶⁵⁹). Θέσποπος δ' Ἰλῖος
τῶν τῶν Ἑλληνικῶν σὺνταξιν κατίστησεν εἰς τοὺτον τὸν ἐναντιὸν, εἰς τὴν
περὶ Κνίδον ναυμαχίαν, γράψας βίβλους ἑβ⁶⁶⁰), καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς περὶ Κυ-
νὸς σῆμα ναυμαχίας, εἰς ἣν Θουκυδίδης κατέβητε πραγματίας. ἔγραψε δὲ χρό-
νον ἐτῶν ις⁶⁶¹).

p. 324 a.

652) Οἱ Καρχηδόνοι] Diodorus XIV, 58 sub Ol. XCVI, 1.

653) Οἱ Καρχηδόνοι νόσῳ] Diodorus lib. XIV, cap. 71—75.

654) Λακκαδαίμονι πρὸς Νιφρία] Diodorus XIV, cap. 79. mod. textus δι' ἠρωτομένων Λακ-
καδαίων μὴν πρὸς τὴν Ἀσίαν πρὸς Νιφρίαν τὴν Ἀγυπτίαν βασιλεῖα πρὸς ἀνταρξίαν. Sic scilicet
nomen regni et cod. Paris. pr., Collin. CXLIX., edit. Steph. marg. ediderunt Wesselingius et Diodorus,
Nepheris habet Paris. alt., Nepheris caeteri, quos secutus est Scaliger, coll. Animadv. in Euseb. p. 106 b.
Nepheris dicitur Murethron ap. Eusebium Scal. Gr. p. 55, 26. Mai. Arm. p. 106, 344. Hieronym. Lat.
p. 134 s., eudemque ap. Syncell. p. 77 A. Alio rursus loco p. 342. Eusebii cod. Arm. abscrupta littera initiali
N solitaque I et E confusione Kphirites praebet. Iustinus VI, 2 init., quon secutus est Orosius III, 1,
in Hercyonem corrupti: de quo scriptore, in aliis quoque rebus a Diodoro discrepante, cf. Weasel ad
Diod. I, 1. Regnarit Nepherites, e Mendeciorum dynastia princeps, annos VI. inde ab Olymp. XCIII, 2.—
Olymp. XCIV, 3. sec. Euseb. [Hier., ab Olymp. XCIII, 4. — Olymp. XCV, 1. Mai. Armen.] iterumque
memis IV. Olymp. XCVII, 4. sec. eundem Euseb. Hieronymi. Quorum regnorum alterius, quod omisso
Nectanabide I. per XVIII. annos inde ab Olymp. XCVIII, 5. usque ad Olymp. CII, 4. extendit Maii Ar-
meniacae, respicere videntur Diodori super aliota verba. Quod quomodo statuat, certe diversa temporis
notatio non impedit. Vid. not. nostr. 639. coll. Proleg.

655) Ἀδελφοὶ τῶν θωρακῶν] Archon Athenis fuit Ol. XCVI, 2. ex Diodoro XIV, cap. 82. et Pausania VIII, 43,
3. Ἀδελφός, cuius nomen typographus Scaligeri in Ἀδελφός correperit. Meminit eius inscriptio Gr. ap.
Boeckh. C. I. n. 229, 10. Vol. I. p. 350. item fortasse Hesychia s. v. δραχμῇ γυλνῶσθαι, Xenobios III, 27.

656) Ἀδελφοὶ τὸ θωρακὸν] Hesychius s. v. δραχμῇ γυλνῶσθαι. In Ἀδελφῶν τὸ θωρακὸν
[sic correximus Scaligeri errorem, qui supra θωρακῶν scripserat] ἵσχυρε δραχμῇ. Cf. Zenob. Cent. III.
Prov. 27. Ὑβρις erat in re tenui, ἰσχυρὸς καὶ οὐδὲ μὲν καὶ κεκτημένη, ut Demosth. in Leptia.
p. 291 silt. Et credimus, tantum pecuniae in talis issumere soluisse? Arbitror istum Diophantum olim atque
hoc nullis omnia priorem fuisse. WESSELIINGIUS ad Diod. XIV, 82. Cui cave calculum sine mora adiciat.
Instituta sunt pecuniae theatrales auctore Pericle, cuius ab aetate usque ad haec tempora cum pender
Olymp. XCVI, 2. Archontem nullus in Fastis occurrat Diophantus: nihil reliquitur aliud, quam ut deos
obelos, qui antea ludorum accuicorum sibi in pauperioribus reddi solebant, hoc ipso anno ad drachmam
auctos statuas. Mox etiam praeventum aeterni inopie Euboli lege Anaphylti, ut qui pecuniam theatralem
in militarem converteret, capite plecteretur. Vid. Philoch. apud Harpocr. s. v. θωρακῇ et Ulpian. ad
Demosth. Olynth. I. p. 13 A. coll. Rahaken. Hist. Crit. Orat. Graec. p. LXVI. Siebel. ad Philoch. Fe. coll.
Lent. p. 70—72. Boeckhii Oecon. cir. Ath. I. p. 235—40.

657) Τὸ ἐν Τυγῇ] Testis est Pausanias VIII, 43, 3. Cf. eiusd. II, 17, 7, III, 5, 6. de Tegeatarum
Minerva Alea.

658) Πανσανίας Μακεδόνων] Diodorus XIV, cap. 84. extr. περί τῶν τούτων τὸν χρόνον Ἀλφειὸς
[Desipio ap. Syncell. p. 263 A. est Ἀλφειὸς] δ' τὴν Μακεδόνων βασιλεῖα Ἰταλίας νόσῳ, βασιλεῖας
ἐπ' ἑ⁶⁵⁹. [Cf. not. supra 640.] τὴν δ' Ἀλφειὸν διαβέβαιον Πανσανίας δ' ἐπὶ τῆς Ἰταλίας. Perit
Pausanias insidulis Amyntae [Diod. XIV, 89 coll. not. 665.], qui Ἀδελφὸν ἐκτρέφει καὶ δόλος fuit. V. Aelian.
VV. HH. XII, 43. Hic Pausanias, a plerisque chronographis propter brevissimum regni tempus neglectus,
fortasse non alius est, atque Pausanias ille, quem Eusebium unius anni [Ol. XCV, 1. Hieronym., Ol. XCV, 2.
Mai. Arm. coll. Syncell. p. 269 B.] regem facit, sed post Amyntam decessit. Vid. Weasel ad Diod. XIV, 84.

659) Λακκαδαίμονι] Diodorus lib. XIV, cap. 84. mod. καὶ Λακκαδαίμονι μὴν ἀπὸ τούτων τοῦ
χρόνου [i. e. ab Ol. XCVI, 2.] τὴν κατὰ δόξαντος ἀρχὴν ἀπέβαλον. Ausierunt autem Lacedaemonii
maris imperium, Pseudro duce apud Caidam a Comae fuit: quon atroxem rectus Olymp. XCVI, 3. assign-
averit e Lybiae sententia Orat. XIX. De Bonis Aristophanes p. 193: ἔλπετο δ' ἡ ναυμαχία ἐν Ἐφέσῳ
[cf. not. 661.] ἀρχετο. Vid. Clant. FF. III. II. p. 102 a. Chr. 394.

660) Θέσποπος] Diodorus XIV, 84 sub Diophante archonte [Debelat sub Eusebio vid. not. 659.]:
Θέσποπος δ' ἡ Κνὶς τῶν Ἑλληνικῶν σὺνταξιν κατίστησεν εἰς τοὺς τὸν ἐναντιὸν, καὶ εἰς τὴν
περὶ Κνίδον ναυμαχίαν [quae commissa est Olymp. XCVI, 3. nonnullis diebus ante solis defectionem, XIV.
in. Augusti die factam. V. Lys. p. 193 et Xenophon. Hell. IV, 3, 10. coll. Kroege. ad Clant. FF. III. II. p. 102

γ. ΕΥΒΟΥΛΙΑΙΗΣ⁶⁶¹). Περὶ τῆς Ἰοδμήων θύτης διαφοράς γινομένης αἱ τῶν Κορινθίων φυγάδες τὸν ἀγῶνα ἐΐσαν⁶⁶²). Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου, διατελειάσας ἐστὶ η' ⁽⁶⁶³⁾. Πανσωνίας Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἡγαυόμηνος ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἔρυσεν, ἄρξας ἐστὶ ιδ'. τὴν δὲ βασιλίαν διαδέξάμηνος ὁ υἱὸς Ἀγλαϊσίδης ἔρξε τὸν ἴσον τῷ πατρὶ χρόνον⁶⁶⁴). Πανσωνίας ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ἀναρτήσας δάλο, ὑπὸ Ἀμύντου, ἄρξας ἐταυτῶν. Τὴν δὲ βασιλίαν κατασχὼν Ἀμύντας ἔρξεν ἐστὶ κθ' ⁽⁶⁶⁵⁾).

δ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΥ⁶⁶⁶). Ἀμύντας, ὁ Φιλίππου πατήρ, ὑπὸ τῶν Πλευρίων τῆς ἀρχῆς ἐΐσισεν, ἣν ὑπεριον ἀνικήσατο ὑπὸ Θεσσαλῶν καταχθίς⁶⁶⁷). Σάτυρος, ὁ Σπαρτιάκων υἱός, βασιλεὺς δὲ Βοιωτῶν, ἐτελεύτησεν ἄρξας ἐστὶ ιδ'. Τὴν δὲ βασιλίαν διαδέχεται ὁ υἱὸς Λεύκων ἐστὶ ἐστὶ μ' ⁽⁶⁶⁸⁾).

Ο.Α. 92. Τεργεσίης Ἡλείος, ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἀλικαρνασσίδης στάδιον⁶⁶⁹).

a. Chr. 394.), γράφει βίβλινος δάδοις. ὁ δὲ συγγραφεὺς οὗτος ἔχειται μὴ ἀπὸ τῆς περὶ Κυνεὶ οἰκῆ αὐτοῦ Theophrastus appellat Diodes. XIII, 40, Strab. XIII, 469, 29, Meib. II, 2.] νεογραφία, εἰς 3. Θεοφράστου [cf. ib. VIII, 194 seq.] κατέβη τὴν πραγματείαν, ἡμεῖς δὲ χρόνον ἴσον δεσασαί. Caeterum vid. de Theophrasto eiusque operibus historicis Prolegg.

661) Εὐβουλίδης [cf. Ol. XCVI, 3. Athetismum praeter ex Diodoro XIV. cp. 85. Menelaus eius etiam Aristides Platon. II. p. 296 16th. Idem a Lysia De Bonis Aristophanes. Orat. XIX. p. 193. Εὐβουλίας dicitur: quia scripturam in ἑβούλιδης delectandam dicit Meunius de Arch. Athen. lib. III. cap. 17. p. 134. Qui si cogitasset — id quod recte observavit ad Diad. I. 1. Weslingius — primis etiam et patronymicum nomen eodem in homine nomen habere, ea opera abstinuisset. Cf. Borchh. C. I. Vol. I. s. 151, 27.

662) Περὶ τῆς Ἰοδμήων θύτης] Diodes XIV. cp. 86. sub fin. ubi sic: εἰδὸς δὲ τῶν Ἰοδμήων ἡγαυόμηνος ἀνέστη περὶ τῆς θύτης τοῦ ἀγῶνος. καὶ κατὰ χρόνον ἀνέστησαν ἡγεμόνες αἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τὴν ἀρχὴν ἰσοῦσαν τῷ πατρί τὸν ἀγῶνα. τὸν δὲ κατὰ τὸν αἰῶνα ἀνέστησαν ἀπὸ τῆς περὶ τῆς Κέρειδος γυναικὸς ὁ αἰῶνος οὗτος ἐτελεύτησεν Κορινθιακῶς καὶ Ἀμύντου ἐστὶ δατῶ. Xen. Hellen. IV, 4, 1. et 5, 2. hinc fuisse huius anni lathmia censetur, quoniam altera caules celebrasse Crotolius, altera post Theonem dicescunt ipsos exisse Argivos asserit.

663) Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ] Cf. Diadori verba modo scripta.

664) Πανσωνίας Λακεδαιμονίων] Hanc totidem verbis testatur Diodes XIV. cp. 89. ad h. Ol. a. 3. Exactus est Pausanias paulo post Lysandri mortem, itaque anno 2. petius eius, in qui veniamur, Olympiadis. Vid. Paus. II, 5, 3—6. Xenoph. Hellen. III, 5, 7—25. Plot. Lysand. c. 30. coll. Cf. FF. HH. II. Append. III. 228. Kr. Fuit autem Agesipolis I, sicuti Pausanias, ex gente Lacedaemoniarum regia Eurysthenidarum.

665) Πανσωνίας ὁ τῶν Μακεδόνων] Auctor Diodes XIV. cp. 89. sub Olymp. XCVI, 3. Fuit Amyntas iste, qui Pausanias, Aetoli filio, e medio sublato, regnum iniecit, Tharrhalei [Diad. XV, 60. Audacia veritatis audacter Et. Spasmen. Dica. VII. de Numism. p. 379] vel Menelai [Justin. I. VII, 4. Aelian. V. H. XII, 43] vel Aridaei [Dexipp. ap. Syncell. p. 263 A.] filius, Aetoli βασιλεὺς καὶ δούλης, teste Aeliano V. H. lib. XII, 43. Mortem obiit Ol. CH, 3. V. Diad. XV, 60. Ergo conveniunt numeri ad, a Diodoro ter XIV, 89. 92. XV, 60 repetiti, quorum in ambitu simul etiam coincident anni, quos regno privatus nihil egit Amyntas. [Cf. Diad. XIV, 92. a. Ol. XCVI, 4. id. XV, 19 sub Ol. XCIX, 2.] Ap. Eusebium inde ab Ol. XCIV, 4. usque ad Ol. CI, 3. [Hieronym., inde ab Olymp. XCV, 1. — Cf. 4. Mai. Ann. coll. Sync. p. 260 B.] ter occurrit Amyntas nomen, interiectis Ol. XCV, 1. [Hieronym., Olymp. XCV, 2. Mai. Ann. coll. Syncell. p. 260 B.] Pausanias anno et Ol. XCVI, 4. — Olymp. XCVIII, 1. [Hieronym., Olymp. XCVII, 1. 2. Mai. Ann. coll. Syncell. I. 1.] Argel a. Argel [r. Diad. XIV, 92 fin.] biennio. Cf. Cf. FF. HH. II. Append. IV. p. 240 seq.

666) Δεμώστρατος] Archon Athenis Ol. XCVI, 4. ex Diodoro XIV. cp. 90. Demonstratus. Eundem Maasiptum appellare videtur Lysias ap. Harpocr. s. v. Ἀλκίον, quippe qui, quod hoc anno captum esse e Xenoph. Hellen. IV, 4, 1—13. coll. Aristid. T. II. p. 296 constat Lechaeum, ἀντιπρόσωπον ἀρχοντος expugnatum scribit. Sed Maasiptum petius pro pseudonymo habendum ostendit Boeckh in Ind. Lect. Usurp. Berol. a. 1854. p. 5 et in Act. Acad. Boruss. a. 1827. p. 134.

667) Ἀμύντας ὁ Φιλίππου πατήρ] Diodes XIV. cp. 92. sub Olymp. XCVI, 4. Itaque post primum regni annum pulsus est Amyntas. Consentit Dexippus ap. Syncell. p. 263 A. Ἀμύντας ἔρξε αἱ βασιλείας ὑπὸ Μακεδόνων ἡγεμόνων. Vid. not. nostr. 665. coll. Cf. FF. HH. II. Append. IV. p. 241 Kr.

668) Σάτυρος ὁ Σπαρτιάκων] Diodes XIV. cp. 93. sub Olymp. XCVI, 4. ubi vid. doctam Weslingii notam coll. Cf. FF. HH. II. Append. XIII. p. 298 Kr. et Prolegg.

669) Τεργεσίης Ἡλείος] Hac Olympiade stadiō Olympia vixit Τεργεσίης Ἡλείος sec. Africa-num ap. Euseb. chron. I. p. 41, sed Τεργίης sec. Diodes XIV, 94, quorum alteri ex altero Τεργεσίης restituendum censuit Meunius de Archont. Athen. III, 18. p. 136, prostante Simosono Chron. ann.

- α. ΦΙΛΟΚΑΛΗΣ⁶⁷⁰). Οἱ Γαλάται ἐπιχειροῦντες τῇ Μακεδονίᾳ λατρεῖν αὐτῶν⁶⁷¹).
 β. ΝΙΚΟΤΕΛΗΣ⁶⁷²). Ἐδούρατος τῆς κατὰ Κύπρον Σαλαμίνος βασιλείας, Ἀβδαί-
 μονα τῶν Τύρων ἐκβαλὼν⁶⁷³).
 γ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ⁶⁷⁴).
 δ. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ⁶⁷⁵). Κιλικῶν διάβασις τῶν Ἀλπεινῶν⁶⁷⁶). Πλοῖτος Ἀριστογά-
 νους ἐδιόχεθ⁶⁷⁷).

3613. Tenuerunt tamen Τύροις Wesselingius et Diodorus. — Quod deinceps addit Scaliger: ὡς δὲ ἔλ-
 λει, Φαργύριον Ἀκιστροειδῆς οὐδὲν⁶⁷⁸ diversa tunc certamina genera confudisse patet. Vid. not. ad
 Olymp. XCIV. a. n. 622. coll. Prolegg. Victrix enim hac Olympiade et Terioness et Phœmie, sed ille
 stadiis, hic pugilatis. Quae Phœmionis victoria teste nititur Pausanias V, 21, 2, pro quo non magis ac-
 curate in Add. Notit. ad Gr. Euseb. p. 428 b. Diodorum excitat Scaliger.

670) Φιλοκάλης] Praetorem gessit Athenis Ol. XCVII, 1. ex Diodoro XIV, 94. „Olim legebatur Φι-
 λοκάλους apud Schol. Aristoph. Plat. 179, nunc corrupte Φακκίλους. F. similis corruptionem in Archontis
 nomine 322. [i. e. Olymp. CCIV, 3. not. nostr. 979.] CLINTONUS FF. III. II. p. 104 a. Ch. 392.

671) Οἱ Γαλάται] Galli Senones sive Celtæ, gens, at sit Florus I, 13, natura ferox, moribusque in-
 condita, suis non contenti arduis vias quaerunt, Macedonia populatam Olymp. XCVII, 1. Auctor De-
 xippius, quem secutus est Scaliger, ap. Euseb. eius p. 58, 50 seq.; κατὰ δὲ τῶς χρόνου 4^{ης} [Ολεμνί-
 δος] τῶν Γαλατῶν ἰσχυροῦν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ λατρεῖν αὐτῶν. Confirmat Appiani frag-
 mentum, a Fulvii Ursino editum [Excerpt. Legatt. de reld. gall. II.]: ἐν Ὀλεμνίῳ τοῖς ἔλλοις ζ' καὶ
 ἧ' γυγισμένοι, τῆς γῆς τῶν Κιλικῶν οὐκ ἀποστήσας αὐταῖς διὰ τὴν πλῆθος, ἀνίσταται μὲν Κιλικῶν
 τῶν ἀπὸ τῶν Ῥήνων ἰαυρῇ [Quo de incerto additamento vid. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 122 b.]
 κατὰ Ἰσχυρὸν ἰσχυρὰ γῆς. Quibus simul annus significari videtur, quo Galli Alpes superavit, Alpesque
 inter et Padum sedes possedit. — Non ita longo tempore post idem Roman ceperunt, Olymp. XCVII, 3.
 Plinius N. H. XXXIII, 6: Cyprie est Roma anno CCCLXIX. Orosius II, 1: Anno ab U. c. CCCLXIV.
 Roma perenni capitebat. Eutropius II, 1. Anno trecentesimo sexagesimo quinto a. U. c. post
 captam athenis prima pro duabus consulibus facti trib. mil. cons. pet. Cl. Liv. V, 40. et Cicero de Divis.
 I, 44. extr. Confirmat Eusebius Mali Armeniacus sub Olymp. XCVII, 3: Galli et Celtæ Roman præter
 Capitem occupant. Sic scilicet ille, quasi diversi essent a Gallis Celtæ. Transcripsit tamen erro-
 rem illum Syncellus p. 258 C: Γαλάται καὶ Κιλικῶν ἐπὶ τῶν, αὐτῶν τὸν Ἀντιστράτον, item
 Chron. Pasch. auctor p. 167 C: Γαλάται καὶ Κιλικῶν κτλ., quo posteriori loco ante alii articulum
 recte inserit Scaliger Thes. Temp. p. 250. Sed Hieronymus, quo interprete Olymp. XCVII, 1. Græci
 Senones Roman invasorunt, exoptat Capitem, annum transiit Alpium cum anno captæ Urbis confodit. Vid.
 Scal. Animadv. p. 122 b. Contrariæ confusionis reus est Diodorus XIV, 113, qui Gallos Alpes transisse
 tradit, quo tempore Dionysius Rhegium occupavit, i. e. Olymp. XCVII, 2. Vid. not. nostr. 676. Illo enim
 anno Roman potius captam auctor Diodori significat Polybius I, 6. Itaq. p. 107 ἰσχυρὸς πρὸ δὲ τῆς
 [Olymp. CII, 2. V. not. nostr. 747] ἰσχυρὸς πρὸς ἰσχυρὸν. . . . Γαλάται δὲ αὐτῶν τῶν
 Ῥήνων κατὰ τὸν αὐτὸν Ἀντιστράτον. E Polybio non etiam haurit Iustinus VI, 6. Medium quoddam
 tempus inter Olymp. XCVII, 3. et Olymp. XCVIII, 2. posuit Dionysius Hal. AA. RR. I. p. 60, 34 seqq.,
 τῶν Κιλικῶν καὶ δούρα, καὶ ἦ ἡ Ῥωμίων πόλις ἰαυρῇ. Olymp. XCVIII, 1. scribens. Vid. not. nostr. 683.
 Caeterum vid. Nieb. Hist. Rom. II. p. 622 — 638. coll. Fischer. Tabl. Rom. p. 42.

672) Νεστίλης] Archon Athenis Ol. XCVII, 2. ex Diodoro XIV. cp. 97. inquit. Meminit eius Isacr.
 Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 229, II. Vol. I. p. 349.

673) Ἐδούρατος τῆς κατὰ Κύπρον] Testis Diodorus XIV. cp. 98. sub Olymp. XCVII, 2., ubi Ἀβ-
 δαίμονα scriptum est. Caeterum ante Scaligerum et Palmerium Abdenos ille Τύρος nominatur: Scal-
 ger marginali libri sui Τύρος apposuit: quam vocem a Palmerio et Rhodomanio complotatam in textum re-
 ceperunt Wesselingius et L. Diodorus. A Theopompo tamen in Photii Bibl. cod. CLXXVI. Κιλικίης appellatur,
 quam dissertationem sic composuit Wesselingius ad Diad. I. 1., ut Abdenosum in Cyprī urbe Citio, aliqui ex Phœ-
 nicæ ortum, sedem antea habuisse statuant. Vid. Isocrat. Eusg. p. 283 coll. eodem Wesselingio. Praeterea
 de bello, quod Evagoras contra Persarum regem in Cypro gesserit, necnon de auxiliis, ipsi ab Athenien-
 sibus missis, quæ Telestas Lacedaemoniorum dux interceptis, v. Xea. Hellen. IV, 8, 24. coll. CInt. FF.
 III. H. p. 106 Kr. coll. Prolegg.

674) Δεμόστρατος] Praetorem gessit Athenis Ol. XCVII, 3. ex Diodoro XIV, 99. Occurrit etiam in
 Isacr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 151, 27. Vol. I. p. 237.

675) Ἀντιστράτος] Archon Athenis Ol. XCVII, 4. ex Diodoro XIV. cp. 103. Meminit eius etiam
 Auctor Didascal. ad Aristoph. Plat. et Schol. ad v. 103.

676) Κιλικῶν διάβασις] Ex Diodoro esse repetisse testatur Scaliger ad Euseb. n. MDCXXV. p. 122b.,
 qui lib. XIV. cp. 113. inquit. sub Olymp. XCVIII, 2. καὶ ἦ δὲ, inquit, κατὰ μάλιστα Ῥήνων ἰσχυρὸν
 ἰσχυρὸς, οἱ αὐτοκτονῆτες τὴν πόλιν τῶν Ἀλπεινῶν Κιλικῶν καὶ οὐκ ἐκδιώκοντες περὶ τὴν ἀντιστράτον
 ἐκδιώκοντες τὴν μετὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀλπεινῶν καὶ τῶν Ἀλπεινῶν πόλιν, ἐκδιώκοντες τοὺς αὐτοκτονῆτας
 Τεπρῶν. Ex Diodoro igitur sententia Galli, quo tempore Dionysius Rhegium oppugnavit, Alpes transie-
 runt. Atque quam idem et Antipatro (cp. 106.) et Theodoto (cp. 111 seq.) Archonte Rhegionæ a Dionysio

ΟΛ. 9Η. Σώσιμος Ἀθριώης στάδιον⁶⁷⁷). Ἐξ Ζώνης ἐκ χαλκοῦ ἐποφύθησαν ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑπὸ χρημάτων τῆς ἐπιβληθείσης τοῖς πύκταις ἡμίρας ὑβρίσανται ἐκ τῶν ἀγώνων⁶⁷⁸). Ἀριστάδηνος ἡμίρας πάλιν, οὐ μίση οὐδὲ λαβὼν⁶⁷⁹).

α. ΠΥΡΡΙΣΙΩΝ. οἱ δὲ ΠΥΡΡΙΣΙΩΝ⁶⁸⁰). Πυροῶν ἔκμαζε σὺν τοῖς ἄλλοις Σακρατικοῖς⁶⁸¹). Κελτικὴ ἑξοδος ἐκ τῆς Ρώμης⁶⁸²).

clarum esse testatur: Scaliger namque etiam reliquit a Celtis patriae nunc Olymp. XC VII, 4. nunc Olymp. XC VIII, 2. Diodori esse propositi. Nomen testis sui diacrite apponit ad Ol. XC VIII, 2: αἱ Κελτοὶ Ἀλκίους διδύμοι, ὡς Διοδώρου δοκῇ. Neque alium ei auctorem fuisse, et eandem rem etiam laire, in quo verumur, anno scriberet, ex ipsis in Ess. Animadv. p. 122 h. intelligitur. Illi enim haec: «Μορ» [Appiani] videtur vultus aeternus, quem Diodori, qui scribit superasse Alpes anno quarto Olympiadae eiusdem [i. e. XC VII]. Sed haec posterior mira profecto et studiosa est ratio interpretandi, quoniam, et caetera tacita, et Diodorus ipse, qui rem sub Olymp. XC VIII, 2. enarrat, et quo ille fonte hauserit Polybios 1, 6 satis refellit. Vid. not. nostr. 671.

677) Ἰσοῖος Ἀριστογέρονος] Auctor Didasc. ad Aristoph. Plat. III. Ἐδίδωκε [Platon alter] διὰ ἄρχοντος Ἀριστάδηνος, ἀνταγωνιστὴν αὐτῷ Νικηφόρον μὲν Ἀλκίους, Ἀριστογέρονος δὲ Ἀλκίους, Νικηφόρον δὲ Ἀλκίους, Ἀλκίους δὲ Πυρρίσιον. Prior Plati editio pertinet ad Ol. XCII, 4., auctore Schol. ad Plat. II. v. 173.

678) Σώσιμος Ἀθριώης στάδιον] Testis Diodorus lib. XIV. cp. 107. Sed Africanus ap. Eusebium Σώσιμος ἀδελφεός. Sic codex, cuius lectiosem Scaliger p. 41 de coniectura in δ ἀδελφεός [Vid. eius Add. Notit. in Gr. Exerc. p. 428 h. coll. Cram. Anecd. Par. II. p. 146] deflexit. Cui tamen scripturae uti diacrite refragatur Diodorus, ita illud quousque esse videtur, quod victoris cuiusque patriam Africanus suis omisso articulo apponere consuevit. Armeniaca illi iurant, quippe illo loco corrupta. Hinc consuetudinem arbitramur, ἀδελφός apud Africanum retinere, qui quum suum stadionum catalogum sine dubio ex Olympiarum descriptione collegerit, consueti in cursorem oculis, caeterorum victores certaminum, in quibus forsitan fuit Σώσιμος Ἀθριώης, transiisse videtur.

679) Ἐξ Ζώνης] Pausanias V, 21, 2. Ἦρος δὲ τῆς ἀρχίδης (scil. τοῦ ἱεροῦ τοῦ Κρονίου) ἀγῶνιστος διὰς ἀνέστην χαλκῇ. Ταῦτα ἰσχυρῶς μὲν ἀπὸ χρημάτων ἐπιβληθείσης ἀδελφῆς ἡμίρας ὑβρίσανται ἐκ τῶν ἀγώνων, καλοῦνται δὲ ἐν τῷ τῶν ἰσχυρίων Ζώνης. Πρώτος δὲ ἀρχίδης ἦν ἐν τῇς ἐγδός ἐιστηῶν καὶ ἰσχυροστέως Ὀλυμπιάδος. Epulosis enim Thessalos tres adversarios contempserat, inter eos Phormionem, victorem superioris Olympiadae.

680) Ἀριστάδηνος ἡμίρας] Hauser Scaliger ex Africano ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41, uti idem pro μίσιος, quod in codice legi Cramerii Aecodota Par. II. p. 146 probant, μίση edidit, respiciens ille, ut fallor, ad Aristophanis Acham. 578. (570.) ἔργον μίσιος coll. Scholia et Pausania VI, 3, 2. Celeberratus Aristodemus noster in Epigrammate Simonidis ab Hephaest. Enchir. p. 64 ed. Corn. de Pauw. serrato, quod cum Cae potius ob temporum rationem non licet, insinuat eundem Magneti vindicta Iacobus Anthol. Pal. III. p. 912 coll. Westermann. in Censura Olymp. Kraus, Diaria Noris Philol. et Pandg. in-artin. Cycl. XII. Vol. XXXVI. Fasc. 1. a. 1842. p. 94 seq. Est autem haec sec. Corn. de Pauw:

Τοδριμ δὲ, Νηρὶ δὲ, [Νήσιμ, δις Scal.] Ὀλυμπίῳ [Ὀλύμπιον Scal.] ἰσχυροστέως,
Ὁ δὲ Νήσιμ Νήσιμ σφαιρῶς, διὰ τῶν.

Ἀριστάδηνος Ὀρῶντος, Ἀλκίος, Νήσιμ.

Ὀρῶντος nimirum pro Ὀρῶντος, quod, a codicibus elatum, per metri leges ferri nequit, et Pausania VI, 3, 2. restitutionem acute primus vidit Scaliger l. l. Idem Pausanias cum Aristodemum bis Pythia, secus Olympiam vicisse dicat, Westermannus l. l. praesentibus Branchio et Iacobio, etiam Τοδριμ in Νήσιμ mutavit, totum primum Epigramma verum recte sic representans:

Ἠδὲ δὲ Νήσιμ δὲ, Ὀλύμπιον ἰσχυροστέως.

681) Ἀνυρίων οἱ δὲ Πυρρίων] Lege Πυρρίων οἱ δὲ Πυρρίων. Alpha enim littera, quae primum Olympiarum annus indicat, in Archonta nomine male repetita est. Πυρρίων Olymp. XC VIII, 1. Archon nominatur a Dionysio AA. RH. I. p. 60, 34, Πυρρίων a Diodoro XIV. cp. 107.

682) Ἐκμαζε ἔκμαζε] Tradit Diogenes Laert. vit. Xen. lib. II, 29: εἶπον δὲ ἀλλήλοισι ἐκμαζοῦσιν (τὸν Πυρρίωνον) καὶ τὴν ἰσχυρῆν καὶ ἰσχυροστέως Ὀλυμπιάδα ἐν τοῖς ἄλλοις Σακρατικοῖς. Quod quidem Diogenes testimonium quousiam cum aetate, Xenophonti ab aliis scripta, iusto minus conveniret, sic fere recondendum potius consuevit est Scaliger: καὶ τὴν ἰσχυροστέως ἑξοδὸν [ἴσ pro ἴσ]. Ad verborum recte emendandi. Certo Suid. s. v. Πυρρίων lemma: 1. ἔκμαζε κατὰ τὴν ἰσχυροστέως ἑξοδὸν Ὀλυμπιάδα. Vid. tamen Clint. F. H. II. ad Ol. LXXXIX, 1. coll. Kruze. Quamvis, de Xenophonti. vita p. 6 seq. Eusebii Xenophontem Olymp. XCV, 1. [Hieronymus, Olymp. XCV, 4. Mai. Armen.] clarem habuisse affirmat. Portentose autem, qui vulgo fertur Grylli F. [v. Diog. II, 48. Suid. l. l. alios], Gryllae et Diodori in Mail Armeniacis l. l., et portentosius etiam in Chron. Pasch. p. 168 C. Oraylali F. vocatur.

683) Κελτικὴ ἑξοδος] Diogenes Hal. AA. RH. I. l. p. 60, 34 seqq.: ἡ Κελτικὴ ἑξοδος, καὶ ἔκμαζε ἡ Ῥωμαίων πόλις ἰδίαν, συναγόμενοι οὐκ ἐν πόλει ἔρχονται Ἀδελφοὶ Πυρρίωνος υἱοῦσιν, κατὰ τὸ πρῶτον ἵτος τῆς ἐγδός καὶ ἰσχυροστέως Ὀλυμπιάδος. Caeterum cf. not. nostr. 671.

β. ΘΕΟΔΩΤΟΣ⁽⁶⁴⁾. Οἱ Ῥώμιοι κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἔνδεκα μῆρας πολιορκούμενοι παρῴσαντα ἑαυτοὺς διανοίειν τῷ Συρακούσιον τυφόνῳ⁽⁶⁵⁾. Οἱ Κίλτοι τὰς ἄλκις διέβησαν, ὡς διδοῖται δοκεῖ⁽⁶⁶⁾. Εὐφρή Ἀρταξέρξη πρὸς τοὺς Ἕλληνας⁽⁶⁷⁾. Καλλισθένης ὁ ἱστοριογράφος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν αὐταγῆν ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦτον τὸν ἑνιαυτὸν γενομένης εὐφρής τοις Ἕλλησι πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν τῶν Περσῶν βασιλεῖα τὴν ἱστορίαν ἔρχεται γράψαι. διηλθὼν δὲ τριακονταετὴ χρόνον ἔγραψε μὴν βίβλους δέκα, τὴν δὲ τελευταίαν κατέταυσε τῆς συντάξεως ἐς τὴν ἐπὶ τοῦ Φιλομήλου τοῦ Φωκίως κατέληξεν τοῦ ἐν δαίμοις ἡρώ⁽⁶⁸⁾.

γ. ΜΥΣΤΙΧΛΗΣ⁽⁶⁹⁾. Εὐαγόρας λάβρα τῆς Κύπρου ἐξέπλυνεν ἐς τὸν Αἰγυπτίων βασιλέα⁽⁷⁰⁾.

δ. ΔΕΣΙΘΕΟΣ⁽⁷¹⁾. Εὐαγόρας ἐξίσταται πασῶν τῶν κατὰ τὴν Κύπρον πόλεων, μόνος δὲ τῆς Σαλαμίνος βασιλεῖαν συνεχωρήθη, ὥστε τελὴν τῷ Περσὶ βασιλεῖ κατ' ἑνιαυτὸν φόρον ὠφειζόμενος⁽⁷²⁾. Οἱ Μαρτινῆς ἐπὶ τῶν Μακεδόνων ἐκπολιορκηθέντες ἠναγκασθήσαν τὴν ἰδίαν πατρίδα κατασκάψαι, ἐς δὲ τὰς κοίμας μετακίσει⁽⁷³⁾.

Ο.Α. 96. Δίκων Συρακούσιος στάδιον⁽⁷⁴⁾. Πάλλων ἔγμα προστίθη. Ασχιδαμνίος δὲ Συβαρίνης πρῶτος τὸν στάγιον τῶν πάλων ἔχει τοῦ ἀγματος⁽⁷⁵⁾. Σωτάδης Κρής δολιχόν⁽⁷⁶⁾.

(64) Θειδοτος] Archaon Athenis Ol. XCVIII, 2. ex Diodoro XIV. ep. 110: Meminit eius etiam Aristides Tonn. II. p. 286 l. 16.

(65) Οἱ Ῥώμιοι] Refert Diodorus XIV. ep. 111. sub Ol. XCVIII, 2. Vid. Polyb. I. 5. coll. ad Diod. Wesselingii.

(66) Οἱ Κίλτοι τὰς ἄλκις] Auctor Diodorus XIV. ep. 113. Cf. not. nostr. 678.

(67) Εὐφρή Ἀρταξέρξης] Pax toti illi Graeciae ignominiosa, quae Antalcidas dicitur, cum Artaxerxe facta est Ol. XCVIII, 2. auctore Diodoro XIV. ep. 110. Memorat Aristides T. II. p. 286: ἀπὸ Ἐβουλίδου μάλιν ὄψιν ἔχοντος Θειδοτος, ἐπ' ᾧ ἡ πόλις ἔθηκε. Vid. Xen. Hell. V, 1, 28. et Polyb. I. 6. coll. Corsin. F. Att. T. III. p. 293 et Coint. FF. III. II. p. 110 a. Chr. 387.

(68) Καλλισθένης ὁ ἱστοριογράφος] Extat apud Diodorum lib. XIV. ep. 117. extr. sub Ol. XCVIII, 2. Vid. not. nostr. 815. coll. Prolegg.

(69) Μυστιχλῆς] Archaon Atheniensium Ol. XCVIII, 3. ex Diodoro XV. ep. 2. Offert eam etiam Isacr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 151, 27. I. p. 237.

(70) Εὐαγόρας λάβρα] Testatur Diodorus XV. ep. 4. sub Ol. XCVIII, 3. Rex Aegyptiorum, ad quem confugit Eucorides, Ἀσχις audit Diodoro XV, 3. Ἀσχις vel Ἀσχις Eusebio Scal. p. 55, 26. ap. Syneell. p. 77. coll. Mai. Annec. p. 106, 343. et Hieronym. p. 134, Ἀσχις Theopomp. ap. Phot. cod. CLXXVI., e quo paulo ante oblitus Πάσχις nomen corruptum est. Vid. Scal. Asiatic. p. 104 a. b. Regno eius XIII. annos Eusebii in priori quidem Chroniconum libro attribuit, sed in posteriori XII., quos inde ab Ol. XCV, 4. usque ad Ol. XCVII, 3. [Hieronym., ab Ol. XCV, 2. — Ol. XCVIII, 1. Mai. Annec.] deducit. Quo de prothronismo vid. not. astr. 639.

(71) Δεσιθεός] Atheniensium Archaon Ol. XCVIII, 4. ex Diodoro XV. 8. iust. Rescript cum etiam Pseudo-Plutarchus Viti. X. Oratt. II. p. 845 D., item Isacr. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. p. 240 n. 151, 1.

(72) Εὐαγόρας ἐξίσταται] Auctor Diodorus XV. ep. 8. ad Ol. XCVIII, 4. Cf. Prolegg.

(73) Οἱ Μαρτινῆς ἐπὶ τῶν Μακεδόνων] Tradit Diodorus XV. ep. 12. sub Ol. XCVIII, 4. Caeterum pro Μακεδόνων supra legendum est Ασχιδαμνίων.

(74) Δίκων Συρακούσιος] Auctores sunt Africanus apud Euseb. chron. loc. p. 41, Diodorus XV. ep. 14, Pausanias VI, 3, 5. Affert de Dicoe hoc Epigramma ad Diocl. I. e. Wesselingius:

Ἐπὶ Δίκων νίκης Καλλιμαχέων· αὐτὰρ ἰδὼν
Τερένς ἐς Νηρῶ, δις Ὀλύμπιον, πύκταν Περσέδ,
Τίς δ' ἰδὼν, στίχους δ' αὖτο Συρακούσιον.

Pro Καλλιμαχέων Pausanias prebet Καλλιμάχων, idemque dicitur, quia Dicoi Epigramma vincit, victoria Olympica tertium addit: Ὀλύμπιας πύκτις ἐς Νηρῶν, δις δ' Ὀλύμπιον ἀνδρῶν. Hinc in secundo versu τῆς Ὀλύμπιας scribere mavult Wesselingius. Puer quidem Dico, teste Pausania, vero patris nomen, Caestonius renotatus, quem autem vir factus viciisset, praenatis corruptus Syracusanum delaceps se appellari passus est.

(75) Πάλλων ἔγμα προστίθη] Auctor Pausanias V, 8, 2: ἰσχυρῆς ἔχοντος Ὀλυμπιάδης καὶ ἰσχυρῆς

- α. ΔΙΟΤΡΕΦΗΣ⁹⁶⁷). Ἀριστοτέλης *γεννήθη* κατὰ τὸν Ἀπολλίδωρον⁹⁶⁸).
 β. ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΟΣ⁹⁶⁹). Ἀνέστης ἐπὶ τὴν Μακεδόνων βασιλείαν τὴν ἰδίαν βασιλείαν ἀναχέσται⁹⁷⁰). Ἐκίμης οὐλῆς Πασιδιώτης καὶ πόλιν Σιπροφορίωνος⁹⁷¹).
 γ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. οἱ δὲ ΕΥΑΝΔΡΟΣ⁹⁷²). Ἐκίμης οὐλῆς Πασιδιώτης⁹⁷³). Οἱ Ἀσχιδαίμονες τὴν ἐν Θήβαις Καθρίαν κατελάβοντο⁹⁷⁴).
 δ. ΔΗΜΟΦΛΩΣ⁹⁷⁵). Δημοσθένης δ' ἔφητο γεννηθῆναι τρίτῳ ἔτι μετὰ Ἀριστοτέλη⁹⁷⁶).

εἰσὶ καὶ πόλιν Ἀρριανὸν ὀνομασθῆναι. Ἀσχιδαίμονες δὲ Σιπροφίους τὸν στήσανον τὴν πόλιν δοξα τοῦ Ἀρριανῆ. Africanus autem l. i. in hac novo certaminis genere exitissime victorem tradit Eurybatum [sic Scal., Eurybatum Crum. Anecd. Par. II. p. 146, Eurybatum Mai. Armen. p. 151] Lacedaemonium, cuius mentionem Scaliger immerito neglexit. Adhaec quidem eius nomen vox σιδών, sed cum male additum manifestum est et recte emittant Armeniaci.

966) Σωτῆρος Κρής δολοχὸν] Pausanias VI, 18, 4: Σωτῆρ δὲ τοῖς δολοχοῖς νόμιμος Ὀλυμπιακὸς μὲν ἱστάται καὶ ἱερατεύει Κρής, καθάπερ γὰρ καὶ τῆς ἀποροῦσης, τῇ τοῖς ταύτῃ δὲ λαβὼν χρήματα παρὰ τοῦ Ἑραίου κοινῶς Ἑραίου ἀνέστησαν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς τοῖς τῷ ἔργῳ παρὰ ἱεροῦσιν οἱ Κρήτης.

967) Διοτρεφὸς] Archaon Ol. XCIX, 1. Athenis ex Diodoro XV. cp. 14. Meminit eius etiam Dionys. Hal. Epist. ad Ammaeum II. p. 121, 27. Occurrit etiam in Inscrip. Gr. ap. Boeckh. Vol. I. pag. 240, n. 151, 2, ubi alia forma audit Διοτρεφῆς, et p. 345, n. 215.

968) Ἀριστοτέλης γεννήθη] Aristoteles, Nicomachi et Phaeitiadis s. Phaeitiadis F. [vid. Diog. V, 1. et Suid. s. v. Ἀριστοτέλης Lemm. I. coll. Meang. et Stahl. Aristot. T. I. p. 22], Stagelites, natus est Olymp. XCIX, 1. Apollodorus ap. Diog. V, 9: Φύσι δ' Ἀπολλίδωρος ἐν χρόνῳ, γεννηθῆναι μὲν αὐτῷ τῷ πρώτῳ ἔτι τῆς ἱστάτης καὶ ἱερατεύουσης Ὀλυμπιάδος. Dionysius, qui Apollodorum in notitia Aristotelis temporibus manifeste secutus est, Epist. ad Amm. II. p. 121, 27 seq.: Ἐγεννήθη κατὰ τὴν ἱερατεύουσαν καὶ ἱστάτην Ὀλυμπιάδα, Διοτρεφὸς Ἀδελφῶν ἀρχόντος. Hinc Suidas l. i. Ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ ἱερατεύουσῃ ἱστάτῃ Ὀλυμπιάδι. — Sed Anonymus in Vitiis ἀνατίθηται ap. Meang. ad Diog. V, 9: Ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ οὗ Ὀλυμπιάδι, ubi qd' corrigendum esse recte censuit Menagius. — Athenaeus recit. Olymp. CIII, 2. V. not. 764. Florit Olymp. CIII, 3. V. not. 773. Ad Hermion, Atarnei tyrannum, proficiat Olymp. CVIII, 2. V. not. 663. Mytilenae abit Olymp. CVIII, 4. V. not. 876. Inde ad Philippum autem Olymp. CIX, 2. V. not. 882. Athenas petit Olymp. CXI, 2. V. not. 927. Moritur Olymp. CXIV, 3, aetate fere Pausaniasae, anni Attici quarto. V. n. 960. Quo tempore ubi aetatem agebat sexagesimum tertium [v. not. 980], lucem aspexit incuncto anno I. Olymp. XCIX.

969) Φανόστρατος] Archaon Atheniensium Ol. XCIX, 2. ex Diodoro XV, 15. Meminit eius bis Ptolem. *μυ. σύνταξ.* lib. IV. cp. 10. p. 275 et 276 Halm.

700) Ἀρριανὸς ὁ τῶν Μακεδόνων] Refert Diod. XV. cp. 19. sub Ol. XCIX, 2. Cf. not. nostr. ad Ol. XCVI, 3. s. n. 665.

701) Ἐκίμης οὐλῆς] Hipparchus ap. Ptolemaeum *μυ. συντ.* de praei. eclipsi lib. IV. cp. 10. p. 275 Halm. Γενεῖσθαι δὲ τὴν πρώτην [scil. Ἐκίμης οὐλῆς] ἀρχόντος Ἀδελφῶν Φανοστράτου μὲν Πασιδιώτης καὶ Ἰαλιδαίου οὐλῆς σφαχὲ μίρος τοῦ κλέοντος ἀπὸ θανάτου ἀποκρίτης τῆς νεκρῆς λαόνων ἔστας τριμήν. De altera paulo post p. 276: Πάλιν τὴν ἑξῆς Ἐκίμης φασὶ γενεῖσθαι ἀρχόντος Ἀδελφῶν Φανοστράτου Σιπροφίονος μέρους. Cf. de utraque laesae defectioe Scal. Exeundat. Temp. p. 80 seq.

702) Μένανδρος, αἱ δὲ Εὐάνδρος] Archaon Atheniensium Ol. XCIX, 3. Εὐάνδρος ex Demosthene in Timocrat. pag. 743 R. et Ptolemaeo *μυ. συντ.* lib. IV. pag. 276 ed. Halm., Μένανδρος ex Diodoro XV. cp. 20. *init.* Sed corruptus est Diodori locus: cui, sudente Meunio de Arch. Att. lib. III. cp. 19. p. 140, Εὐάνδρος restituit L. Diadermus.

703) Ἐκίμης οὐλῆς] Hipparchus ap. Ptolemaeum l. i. Τῶν δὲ τρίτης [Ἰαλιδαίου οὐλῆς] φασὶ γενεῖσθαι ἀρχόντος Ἀδελφῶν Εὐάνδρου, μέρους Πασιδιώτης τοῦ πρώτου. Cf. Scal. Exeundat. Temp. pag. 81.

704) Οἱ Ἀσχιδαίμονες] Phaeidas Cadmeam occupat Olymp. XCIX, 3. Diodorus XV, 20. Aetate. Xenophon Hell. V, 2, 29. Aristid. vero T. I. p. 258 *lebb.* ἀσχιδῶν ἵππων ὄντων ἡ Καθρία ἀντιέλεθον, recte sōtem allegat Kraegerus ad Clint. FF. III. II. p. 112 a. Chr. 382., quomodo Clintonus ipse illo vel maxime loco utitur ad sententiam suam de Pythiorum solemnibus inuenit Attico anno actis confirmandam. V. Append. I. p. 211 Kr.

705) Διοτρεφὸς] Archaon Ol. XCIX, 4. Athenis ex Diodoro XV. cp. 22. *init.*

706) Δημοσθένης ὁ ἔφητο γεννηθῆναι] De Demosthenis Paeaniemia, patre quidem cognomine, matre autem Cleobula ortū v. Pacido-Plutarchus Viti. X. Oratt. II. p. 844 a., aetate tres fere iter sa. diuersae a veteribus proponuntur rationes. Quorum prima Demosthenem Dexitheo Archonte Olymp. XCVIII, 4. natum prodere, hocce sōtem Pacido-Plutarchi testimonio in Viti. X. Oratt. p. 845 D: Ἐπὶ δὲ καὶ πρώτῳ ἐπὶ τῶν γενομένων, λεγόμενος ἀπὸ Δεξιθίου εἰς Καλλίμαχον, ὅς ἐστι παρ' Ὀλέκτιδον καὶ παρὰ τὴν κατὰ τὴν βεβήθειαν — ἵππων ἰαλιδαίων τὴν βεβήθειαν. Et profecto Callimachus [Olymp. CVII, 4.] a Dexitheo [Olymp. XCVIII, 4.] utroque numerato tricesimus septimus est. — Discredit ab hoc

Ο.Α. Ρ. Διονυσόδωρος Ταρραντίνος στάδιον⁷⁰⁷). Στάδης Κρής δολιχόν. νικήσας το δεύτερον, λαβὼν χρήματα παρὰ τοῦ Ἑρσίου κοινού, Ἑρσίοις εἰσποιήσας αὐτὸν καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἔργῳ φυχῇ ζημοῦσαν οἱ Κρήτες⁷⁰⁸).

α. ΠΥΘΕΑΣ⁷⁰⁹). Ἀργείοις Λακεδαιμονίων βασιλεῦς ἐπιτέλειεν νόμον, ὅσας ἐπὶ τῷ⁷¹⁰). Κλειρόβροτος δ' ἐδελγὰς αὐτὸν διδύματο ἔλ' ἐπὶ θ'⁷¹¹). Οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ὀλυνθὸν ἐκ πολιορκίας ἰδόντες πόσης τῆς Ἑλλάδος κατὰ γῆν καὶ

computo quatuor fere annis Dionysius, qui in Epistol. ad. Ann. II. p. 120, 44. Οὗτος, ἰσχυρὸς ἔχων ἑαυτοῦ ἀρίστην τῆς ἐκαστοῦς Ὀλυμπιάδος, ἄρχοντας δὲ [Olymp. CIV. 1.] Τυμάρτους εἰς ἵνα τῶν ἱερῶν ἐκαστοῦ ἐπιτακτικῶν δημοσίων τι λόγους ἔχοντο χάριεν ἐπὶ Καλλιστράτου [Olymp. CVI. 2.] ἄρχοντας, δικαστὴν καὶ πρῶτον ἔχον ἵνα. Secundum hanc igitur rationem Demosthenes Olymp. XCIX. 4. lucem asperit. Eundem annum Dionysius etiam alio loco p. 121, 27 significat, ubi Demosthenem Aristotele, Olymp. XCIX. 1. in lucem edito, tribus annis natu minorem facit: Ἐγγυδὴ [Ἀριστοτέλης] κατὰ τὴν διανομήν καὶ ἰσχυρὸν Ὀλυμπιάδα, ἀρχόντων. Ἀδελφὸν ἄρχοντα, γ' (Sic scilicet pro γ' detracta decade scribendum esse et supra significat Scaliger et ad Dionysium animadvertit H. Wolfius) ἵνα: Ἐρσίου νόμος προεβίβη. Ergo Olymp. CIV. 1., quo tempore iuventus unius et viginti annorum tuores suos iudicio persequat est auctor Pseudo-Plutarcho l. I. p. 844 C. 845 D., secundum Dionysii rationem annum egit vicissim septimum, sed Olymp. CVI. 2., cum de publicis rebus verba facere institueret, annos habuit non viginti quinque, uti perperam edidit Dionysius, sed viginti sex. Rediit tamen apud Dionysium idem etiam infra error. Vid. Clut. FF. III. II. Append. XX. p. 361 not. f. Kr. Consentit cum Dionysio in 121: Ἐγγυδὴ δὲ ἰσχυρὸν ἀρίστην τῆς ἐκαστοῦς Ὀλυμπιάδος. Item tamen porum sibi constat in anorum numero, vltas Demosthenis scriptis: ὅσους δὲ ἐπὶ τῇ καὶ τῷ. Qui numerus Pseudo-Plutarchi potius, quam Dionysii calculis respondet. Anni enim sexaginta tres ab Olymp. CXIV. 3., in quo anno oratoris ἐκαστοῦ conspirant omnes [v. not. 989.], retro computati totalem eius ad annum quartum non XCIX., sed XCVIII. Olympiadis reducant. — Melius inter se conveniunt temporum natae, a Gellio NN. AA. XV. 28 transmissae: Ab utriusque oratoria stadiaria annumerantur et scriptum est, quod Demosthenes et Cicero pari aetate illustrissimos oratores in caeteris dicerent, alter κατὰ Ἀδελφόντων — septem et viginti annos natus, alter anno minor pro P. Quindio, aetateque et vicinitate pro Sex. Roscio. Pignorat etiam non nisi numerum anorum dixerunt; alter tres et sexaginta annos; Demosthenes aetate. Nam uti septem et viginti anni a Callistrato [Olymp. CVI. 2.], ita sexaginta a Philoco [Olymp. CXIV. 3.] retro numerati Demosthenem natum ostendunt Olymp. XCIX. 3. Qui proinde Gellio calculis a Dionysiano anni spatia discrepat. Consentit cum Gellio propemodum Plutarchus vit. Demosthen. cap. 15. l. p. 852 F. seq.: Τὸν δὲ δημοσίαν, δὲ μὲν κατὰ Ἀδελφόντων καὶ Τυμάρτους καὶ Ἀριστοτέλους ἑτῆρας ἡγούμενον, εἴην τῇ πολιτικῇ προεβίβη. Δεῖν δὲ δεῖν ἢ τῶν δέοντα ἐπὶ τῶνδε γινόμενα τοὺς λόγους ἐκείνους. Itaque annum Demosthenes, quo primam conclusionem habuerit, inter vicissim octavum et vicissim annum suspensum reliquit, quorum illam sua auctoritate fulcit Gellius. Eundem, quem Noctium Atticorum auctor, oratoris nostri totalem significat etiam Libanius Proleg. ad Olyth. p. 3: Ὀλυμπιάδα ἑλὼν γ' οὗτος πρὸς τοῦτον [τοῦ ἑταίρου] ἔχοντες. Nam XVIII. anni Olymp. XCIX. 3. additi desunt in Olymp. CIV. 1. Archante Timocrate, quo annum est totius libit intendisse Demosthenem. E tribus igitur illis de aetate Demosthenis anno rationibus primam satis solida personati Plutarchi fide confirmata secuti sunt Petrus Legg. An. p. 267 ed. Wessel., Coraenus FF. AA. T. II. p. 136, F. A. Wolfius Proleg. ad Lept. Demosth. pag. LXII. A. G. Beckerus in libro: „Demosthenes de Stasimachus und Redner“ pag. 7 seq., Beckerus in Act. Acad. Boruss. a. 1818. class. hist. p. 77 seq., alterum a Dionysio memoriam traditam in hac Olympiadum Descriptione expressit Scaliger, tertium designat Gellii, Plutarchi, Libanii auctoritate mutam, quoniam sola cum illa congrua sit, quae orator ipse de aetate sua in Aphob. l. p. 814 et in Oert. l. p. 868 coll. II. p. 860 praeferit, utique veram ostendit Clintonus FF. III. II. Append. XX. p. 362 seq.; proinde ut Demosthenes Erandi anno Olymp. XCIX. 3. et primo quidem eius mense [v. not. a. 989.] primam lucem asperxit.

707) Διονυσόδωρος [Testis est de Dionysodoro stadiasica Africanus apud Rosseb. 289. 107. p. 41 coll. Cramer. Anecd. Graec. Paris. II. p. 146. Interpret tamen Armes. apud Acher. P. I. p. 295 appellat Dionysidorum. Itaque verum nomen scripturam servaverit Diodorus, cui lib. XV. cap. 23. Dionysidorus audit, cuiusque Rossebii lectionem reddere non debebat L. Diodorides.]

708) Στάδης Κρής [Auctor Pausanias II. VI. 18. 4. coll. ad Olymp. XCIX. not. a. 606.]

709) Πυθέας [Archon Athens Ol. C. 1. ex Diodoro XV. 23. init. Mentionem eius fecit Auct. Mar. Par. cap. 70. et Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 1688. l. Vol. I. p. 602.]

710) Ἀργείοις [Auctor Diodorus lib. XV. cap. 23. sub Ol. C. 1. „Fabi absumptus est κατὰ Σίλωνα ἀμφὲρ, tertio anno belli ostensus Olythicus genti“ CLINTONUS FF. III. II. Append. III. pag. 229 Kv.]

711) Κλειρόβροτος [Diodorus l. I. Fuerunt autem et Agesipolis I. et Cleombrotus Eurythemiades.]

κατὰ θάλατταν τὴν ἡγεμονίαν ἔχον⁷¹⁷). Καρκίνος Ἀραγαρινὸς τραγῳδὸς ἔγνωρξεν⁷¹⁸).

β. ΝΙΚΩΝ⁷¹⁹). Οἱ Αἰθῖες, οἱ τε τὴν Σαρδὴ κατοικοῦντες ἀπὸ Καρχηδονίαν ἀπέστησαν⁷²⁰). Οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Σαρδὴ ἀνέκτησαν⁷²¹). Μάσσωλος δὲ τῆς Καρίας θυνάστης ἐτελεύτησεν⁷²²).

γ. ΝΑΥΣΙΝΙΚΟΣ⁷²³). Ἀρχὴ τοῦ Βοιωτικοῦ πολέμου τοῦ Λακκιδαιμονίου καὶ Βοιωτῶς συνετάτος. Οἱ Θηβαῖοι τὴν Καδμύϊαν ἀνέλαβον, τοὺς αὐτὴν κατέχοντας Λακκιδαιμονίους πολιορκίᾳ παραστήσαντες⁷²⁴). Οἱ Ἀθηναῖοι διεπρίθηνσαν κατὰ συμμορίας. Ἰστορεῖ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτιθίδος⁷²⁵).

δ. ΚΑΛΛΙΑΣ⁷²⁶). Αἱ ὑπὸ Λακκιδαιμονίους τεταγμέναι πόλεις ἀπ' αὐτῶν ἀπέστησαν⁷²⁷). Ἀθηναῖοι ὑπὸ Λακκιδαιμονίων παρασπονδθῆντες ἔκριναν αὐτοὺς πολιορκίᾳ⁷²⁸). Χαβρίας Ἀθηναῖον στρατηγὸς τοῖς Λακκιδαιμονίοις περὶ Νάσον ἐμφανιστάτῃ ναυμαχίᾳ νίκησεν⁷²⁹). Ἐν τῇ Πρώτῃ Μάρκος Μένκιος τυραννίδι ἐκδιόμνος ἀναρρίπται⁷³⁰).

712) Οἱ Λακκιδαιμόνιοι [Refert Diodorus l. I. Cf. Xenoph. Hell. V, 3, 26.

713) Καρκίνος Ἀραγαρινός [Suidas s. v. Καρκίνος] [sic enim rectius scribitur quam Καρκίνος. Huid contra Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 513 not. II. defendit Welckerus Mus. Rhén. Suppl. II, 3, pag. 1017 seq. not. 3. Καρκίνος tamen usa cum Meisckio aestimator horum rerum subtilissimus editit Lehrsus De Aristarch. Stobh. Homer. p. 300, simul proprium illud, quamquam cum Καρκίνος substantivo congruum, accedunt tamen non retrahere ainsandentes] Ἀραγαρινὸς τραγῳδός, καὶ Καρκίνος Θεοδίδος ἢ Ἐρακλίδος Ἀθηναῖος τραγῳδός, ὁρμήματα ἰδιώτης γρ'. Ἐρίστη δὲ σ'. Ἡμεῖς κατὰ τὴν ταπεινότην Ὀλυμπιάδων, πρὶ τῆς Φιλίππου βασιλείας τοῦ Μακεδότος. Itaque Carcinus iuxta Atheniensis, neque vero, ut Scaliger vult, antiquior ille Agrippianus hac Olympiade floruit. Cf. Prolegg.

714) Νάσον [Archon Athenis Ol. C, 2, ex Diodoro XV. ep. 24. Meminit eius etiam Dionys. Halic. in Lys. II. p. 85, 22.

715) Οἱ Αἰθῖες, οἱ τε τὴν Σαρδὴ κατοικοῦντες [Auctor Diodorus XV. ep. 24. med. et extr. sub Olymp. C, 2, ubi tamen Σαρδία editit Diodorus.

716) Μάσσωλος δὲ τῆς Καρίας [Plinius N. H. XXXVI, 6: Is [Massolus] obit Olympiadis C. anno II. urbis Romae CCCII. Unde iustus est Scaliger, non videns ille numerus corruptus esse. Vid. Prolegg.

717) Νορσέτιος [Fracturae Athenis gessit Olymp. C, 3, ex Diodoro XV. ep. 25. init. Meminit eius etiam Dionysius Hal. in Lys. II, 85, 23. Demosthenes Orat. in Androt. p. 609, in Neyer. p. 1367, Philochorus ap. Harpoer. et Suid. s. v. συμμορία [Fragm. coll. Lent. ed. Siebel. p. 72]. Respicit etiam Isler. Gr. ap. Boeckh. in C. I. s. 83, I. Vol. I. p. 123, item altera in eisdem Monument. Narrat. tab. X, c, 150, d, 70. coll. Boeckh. p. 18.

718) Ἀρχὴ τοῦ Βοιωτικοῦ [Ezules Thebani, ab Atheniensibus adiuti, Cadmeam pulvis Lacedaemoniis recuperant, hinc [V. Plat. Pelop. 9, et Xenoph. Hell. V, 4, 14], non quidem Naminici Archontia, ut praeterea Diodoro XV, 25 asserit Scaliger, sed Nicom. Vid. Plat. Ages. cap. 24. et Xenoph. Hell. V, 4—9 V, 3, 26. coll. Glat. FF. III, II. p. 114 s. Chr. 379. Kr.

719) Οἱ Ἀθηναῖοι διεπρίθηνσαν [Tradit Philochorus ap. Harpoer. s. v. συμμορία, διεπρίθηνσαν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Ναυσωνίῳ ἀρχόντι, ὃς ἔφει Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτιθίδος. Hinc Suidas s. v. συμμορία: διεπρίθηνσαν δὲ κριτοὶ Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Ναυσωνίῳ ἀρχόντι, ὃς Φιλόχορος. Cf. fragm. coll. Lent. ed. Siebel. p. 72. Vid. etiam Diod. XV, 28, 30 coll. Boeckh. Oecon. cir. Athen. II. p. 50 seqq.

720) Καλλίας [Archon Athenis Ol. C, 4, ex Diodoro XV. ep. 28. init. Καλλίας. Idem Καλλίας audit in Isaeptis. Ge. apud Boeckh. C. I. n. 158, I. Vol. I. p. 256 et in Memor. Par. ep. 71.

721) Αἱ Σαρδὴ Λακκιδαιμονίους [Tradit Diodorus lib. XV. ep. 28. sub Ol. C, 4.

722) Μάσσωλος ὑπὸ Λακκιδαιμονίων [Auctor Diodorus lib. XV. ep. 28. med. Ol. C, 4. Ceterum pro αὐτοῖς Diod. recepit αὐτοῖς ε. Coalin. CXLIX. Paris. alt. Claronmont., reliqui codd. omnes praebent αὐτοῖς.

723) Ναυσίσιος Ἀθηναῖος [Tradit Diodorus XV, 34 seq. sub Olymp. C, 4. Eodem spectat, quod ad Olymp. C, 4. annotat Kuechius Hieronymi: Atheniensis principes Graeciae fecit. His testibus male confusi Scaliger, Copiusus FF. AA. T. III. p. 303, Boeckhius celebrem illam victricem Olymp. C, 4. assignant. Facta enim potius est anno laesquenti Olymp. CI, I. [v. Demosth. Aristot. p. 636 et Xen. Hell. V, 4, 63.], mense Septembris [Plat. Camill. c. 19. sub Βασιδαιμονίους πρὶ τῇ ναυμαχίᾳ. Idem Phot. 6. Ἰσχυρὴ πρὶ τῇ ναυμαχίᾳ ἐν τῇ ἑστῇ ἐπὶ δέκα τοῖς Βασιδαιμονίους]. Vid. Glat. FF. III, II. p. 116 s. Chr. 376., cuius sententiam confirmant etiam Mai Armenica sub Ol. CI, I.: Atheniensis principes Graeciae obliuiscunt.

724) Ἐν τῇ Πρώτῃ Μάρκος Μένκιος τυραννίδι ἐκδιόμνος ἀναρρίπται [Diodorus XV. ep. 35. extr. sub Ol. C, 4: Ἐν τῇ Πρώτῃ Μάρκος Μένκιος ἐκδιόμνος [Scl. de suo ἐκδιόμνος] τυραννίδι καὶ

- ΟΔ. ΡΑ. Δύμων θούριος στάδιον τὸ πρῶτον⁷²³).
 p. 325 a. α. ΧΑΡΙΑΝΔΡΟΣ⁷²⁴). Χαρίτας ναύαρχος Ἀθηναίων τοὺς Ἀβδηρίτας τῆς τῶν βαρβάρων δουλείας ἐξελόμενος μετ' ὀλίγων ὑπὸ τινων ἰδολογομένη⁷²⁵). Ἐγμείας ὁ Μηθωνεὺς συγγραφεὺς τὴν τῶν Σικελικῶν σύνταξιν εἰς τοῦτον τὸν ἑναυτὸν πλοῖον τρεῖς, γράφας βιβλίον δέκα, ὡς δι τινος διαφύτου, δαδὲκα⁷²⁶). Ἀναξανδρίδης Ἀναξανδρου Ῥώδιος ἐκ Καμείρου, κατὰ δὲ τινος Κολοφωνίως, καμικός, ἐγνωρίζετο. ἔγραψε δράματα ἑξί, ἐνίοισι δὲ ἑ. καὶ πρῶτος οὗτος ἱρῶτας, καὶ παρδίωνων φθορὰς εἰσέγαγεν⁷²⁷). Εὐβουλιος, κῆπτιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφρόντορος, καμικός ἔχμαζε, μυθῆριος τῆς μίσης καμωρίας καὶ παλαιός⁷²⁸).
 β. ΠΥΠΟΔΑΜΟΣ⁷²⁹). Πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες πόλεις, παρκετὸς τῆς τῶν Θηβαίων, σπονδὰς ἀλλήλους ἐποιήσαντο παρακλίσει Ἀργαζίφρον τοῦ Περσῶν βασιλέως⁷³⁰).
 γ. ΣΩΚΡΑΤΙΑΝΗΣ⁷³¹). Ἡ τῶν Περσῶν εἰς Ἀγρινιον στρατιὰ ἀπρακτον τίλος ἔσχεν⁷³²). Οἱ Ἀσκαδιαῖνοι τὰς Πλαταιὰς κατέσκαψαν, καὶ τὰς Θεσπιάς ἐξε-

πραγμένης ἀνεγείρε. Quod ille factum narrat L. Papirio, A. Maasie, P. Cornelio, T. et L. Quinctilis [v. Weasel. ad Dios. XV, 26.] tribuitur militum ius consulare excoercitis i. e. p. U. c. a. 369. a. Chr. 385. Olymp. XCVIII, 3. Livius VI, 18 seqq., supplicium Manianum anno insequenti assignat. Quocum concessit Gellius NN. A. A. XVII, 21: M. Manianus concitatus est consilium de regno occupando iussu, damnavitque capitis . . . eo anno, qui erat post recuperationem urbis septimus. Gallorum invasio sec. plerique Romanorum scriptores incidit in a. U. c. 364. [v. not. nostr. ad Olymp. XCVII, 1.], a quo annus U. c. trecentisimus septuagesimus, computatis terminis, profecto sequitur est.

725) Δύμων θούριος [Diodorus XV, 36, Pausanias VII, 25, 2, Africanus apud Euseb. chron. logy. p. 41, nisi quod Diadorus omittit τὸ πρῶτον.

726) Χαρίανδρος [Archon Athenis Ol. Cl, 1. ex Diodoro XV, 36. Χαρίανδρος. Qui vero nomen Χαρίανδρος appellatur in inscriptionibus Graecis ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 85, 5. p. 124. n. 158 1, 5. p. 254. n. 158 8, 8. 24. n. 230, 3. p. 353.

727) Χαρίτας ναύαρχος [Diodorus XV, 36. Charitandei anno: Τελειώσθη δὲ συμμαχία τῶν Ἀβδηρίτων κρηνηνοπόων, καὶ μιλόντων πολιορκουμένων Χαρίτας ὁ Ἀβδηρίτης [ιστορὸς Scal. de suo addidit] ἱστορίας κατὰ δυνάμεις ἔγραψε τῶν κατέστη τοὺς Ἀβδηρίτας, καὶ τοὺς μετ' αὐτοὺς βαρβάρους [Τριβαλλοὺς] ἔβριλλεν ἐκ τῆς χύρας, ἐν δὲ τῇ πόλει φθορὰς ἀνέλαυνεν αὐτὸς ἐν τινι ἰδολογομένη. Sed qui illo loco insidias apud Abderitas perentus dicitur Charitias, cap. 68. sub Olymp. ClI, 4. reditus, et lib. XVI, 7. extr. sub Olymp. CV, 3. iterum meribaudus introducit. Atque hoc profecto anno factum explevit. Perit enim bello sociali cum Chium oppugnarent Athenienses. Cf. Demosth. Orat. in Leptin. p. 294. et Corn. Nep. Chabr. cap. 4. Vidit et notavit hallucinationes illas, quam Scalligerum fecissimum miror, Wesselingius, qui tametsi iusto magnificentissus de scriptore iusto sententiā culpam erroris in libris congerit. Mihi minime alienum videtur a Diodoro ipso, quippe cum in testium morum et fide examinanda et mente assequenda negligentium sexcenta docerent exempla. Sufficit commemoratio de Archidami historia, cui et ipso duplicem vitam tribuit Diodori iocuria. Vid. not. nostr. 482.

728) Ἐγμείας ὁ Μηθωνεὺς [Tendit Diodorus XV, 37. extr. sub Olymp. Cl, 1. Vid. Is. Ger. Voss. de Histor. Graec. III. p. 373 coll. Heyn. de Font. Hist. Dios. in Comment. Societ. Gotting. a. 1743. p. 116.

729) Ἀναξανδρίδης Ἀναξανδρου [Suidas a. v. Ἀναξανδρίδης: Ἀναξανδρου Ῥώδιος ἐκ Καμείρου [vel potius Καμείρου vid. Meib. Hist. Crit. Cam. Gr. p. 367 n. 71.], γιγονὺς ἐν τοῖς ἄνω Θεόλακτι τοῦ Μαρδόνειος [cf. Proleg.]. Ὀλεονεῖδι ἐκαστοῦ ἐκείνῃ κατὰ δὲ τινος Κολοφωνίως: ἔγραψε δὲ δράματα ἑξήκοντα ἑξήκοντα. ἐνίοισι δὲ ἑ. καὶ πρῶτος οὗτος ἱρῶτας καὶ παρδίωνων φθορὰς εἰσέγαγεν. Cf. eundem a. v. Καμείρου ἱστορίαν.

730) Πυπόδαμος [Suidas: Εὐφρόντος Κῆρτιος, Ἀθηναῖος, εἰς Εὐφρόντορος, καμικός: Ἰδιότα δρᾶματα x3. ἔν δὲ κατὰ πρῶτον Ὀλεονεῖδα, μυθῆριος τῆς μίσης καμωρίας καὶ τῆς παλαιᾶς. Quocum postrema se recte suo habent. Quippe Eubalem, medicē comœdici portum, in consiliis mediis et antiquis comœdiis collocari non posse docet demonstravit Meinekius Hist. Crit. p. 355 seq.

731) Ἰαννιδάμης [Archon Atheniensium Olymp. Cl, 2. Ἰαννιδάμης ex Diodoro XV, 38, sed Ἰαννιδάμης, quae verior est forma, ex Inscrip. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 158, 2. 8. p. 256 et n. 230, 6. p. 353. Museum. Naval. X. d, 67.

732) Πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες πόλεις [Auctor Diodorus XV. ep. 38. sub Olymp. Cl, 2. Cf. Xen. Helles. VI, 2, 1.

733) Σωκρατῆδες [Archon Ol. Cl, 3. Athenis teste Diodoro XV. ep. 41. Isid. Menest. eius Demosthenes in Neac. p. 1356. in Timoth. p. 1186. 1197. item Suidas a. v. Φιλόχορος coll. not. nostr. 728. Occurrit etiam in Inscrip. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 158, 8. Vol. I. p. 256 Museum. Naval. X. d, 115.

734) Ἡ τῶν Περσῶν [Auctor Diodorus XV. ep. 44. extr. sub Olymp. Cl, 3.

πέρθεσιν⁷³⁵). Κατὰ τὴν Κίπρον Νικαλῆς ὁ εὐνόχος ἰδοιοφάνης Εὐάγο-
ρον τὸν βασιλέα, καὶ τῆς τῶν Σαλαμινίων βασιλείας ἐκέρκυσεν⁷³⁶). Κατὰ τὴν
Ἰταλίαν Ῥωμαῖοι τοὺς Πρωινεστίνους παρατάξι νικήσαντες τοὺς πλείστους τῶν
ἀντιταξαμένων κατέκωψαν⁷³⁷). Φιλόχορος Κύκρου, Ἀθηναῖος, πραγματείας συ-
νέστηκεν περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρξάντων ἀπὸ Σωκρατίδου, καὶ μέχρι Ἀπολλο-
δώρου⁷³⁸).

δ. ἈΣΤΕΙΟΥ⁷³⁹). Καθ' ἑξῆς Πελοπόννησον συνέβη κατακλυσμοὺς καὶ σεισμοὺς

735) Οἱ Ἀσιδιωμαῖοι Diodorus XV, 46. Socratis anno: Μὲν δὲ ταῦτα αἱ μὲν Θηβαῖοι
[Sic recte Lantier. XII. et P. sup. sit, caeteri, quae sequi non debent Scaliger, Ἀσιδιωμαῖοι,]
τὰς Πλαταιὰς κατασφόντες καὶ Θεσπίας ἀλλοτρίους πρὸς αὐτοὺς διακρίνας ἐκάρθσαν. Et
Plataeae quidem diuinae sunt decorent anni, in quo versamur, aetate, proinde larente Socratis anno.
Vid. Xenoph. Hell. VI, 3. 1. coll. Clist. FF. III. II. p. 118. Eodem tempore etiam Theopis delectis sta-
tuit Κροεργε ad Clist. I. 1. Errat autem Pausanias, Plataeas excidium Olymp. CI, 4. Theopisium
autem domum post pugnam Lencitricam factum esse prodium. Loh. IX, 1, 3. Ἐγένετο δὲ ἡ ὁλοκή Πλα-
ταίας ὅτι θύεσσι μύθεον μὲν τρεῖς τῆς ἐκ Ἀσπιδάρους ἐστὶ πρότερον, Ἀσπίδι δὲ Ἀθήνησιν [Olymp.
CI, 4.] ἀρχόντος. Id. IX, 14, 1. ὁ Ἐπιμενίδης μετὰ τὴν μάχην — Ἀσιδιωμαῖους ἐκ τοῖς Ἀσιδάρους
ἐκινε παρακλινόντας . . . Θεσπίοι δὲ ἱερομάντις τῆς τε ἐκ ἀρχῆς ἐκ τῶν Θηβαίων ἀκρίβειαν καὶ
τῆς τε ἐκ παλαιῶν ἀδίων τῆς τῶν μὲν πάλιν ἰδοῖαν ἐκλινόν, ἀναγείναι δὲ ἐκ Κροεργίου . . . τῆς
δὲ, ὡς Ἐπιμενίδης Θεσπίας κατακλινόντας ἐκ τῶν Κροεργίων ἔβηκε κτλ. Priorem temporis aetatem
retulit Clistonius I. 1., alteram ad Diod. I. 1. Wessealingus.

736) Κατὰ τὴν Κίπρον Νικαλῆς Testis Diodorus lib. XV. ep. 47. extr., cuius tamen verba mendo
habere videntur Palmerius, Simonsius, Wesselingus. Simonsius, probante Wesselingo, deficientem oratio-
nem sic supplēvit et emendavit, chros. ad ann. 3601.: Νικαλῆς, ἰσὺ ὁ εὐνόχος — βασιλέα, τῆς τῶν
κτλ. Sic parcidii culpa eximitur, atque εὐνόχος sideri desinit Nicocles, casique Ruagoran reus sit eu-
nichus quidem, cuius nomen Theopompas apud Phot. cod. CLXXVI. Thespydari exhibet. Ruagoran ab
euncho interuentum esse nōn etiam Aristoteles V, 10. Vid. Prolegg.

737) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Diodorus XV, 47. Socrate Archonte: Κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν Ῥωμαῖοι
πρὸς Πρωινεστίνους παρατάξι μιν καὶ νικήσαντες τοὺς πλείστους τῶν ἀντιταξαμένων κατέκωψαν.
Quae in brevis contraxit Scaliger. Sed tribuit militum, quibus bellum Praenestinis indictum consecratum
Livio VI, 22. testatur Diodorus, ad Olymp. XCIX, 4. a. U. c. 372. a. Chr. 382. pertinens. Debellati sunt
Procentini a T. Quinctio Cincinnato, duobus annis post, i. e. Olymp. ^{XCIX, 4.}
^{C, 1.} a. U. c. 374. a. Chr. 380.
V. Liv. VI, 29. coll. Fest. a. v. triens et Rutil. II, 2. A Livio non multum aliudit Eusebius Mali Armenicus,
rem ille Olymp. C, 2. assignans. Hieronymus tamen eam in Olymp. C, 4. decessit isto, iudicium.
Et Eusebio profecit Syncellus p. 258 C.

738) Φιλόχορος Κύκρου Ἀθηναῖος Suidas s. v. Φιλόχορος: Κύκρου Ἀθηναῖος, μύθεον καὶ ἱε-
ρόνομος [ἔργον seu πραγματίαν ἀνιστάτο] περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρχόντων καὶ Σωκρατίδου
καὶ μέχρι Ἀπολλωδώρου i. e. ab Olymp. CI, 3. usque ad Olymp. CVII, 3. vel CXV, 2. Utrouque
enim anno Apollodorus Archon in Fastis Atticis occurrit. At Socridem cum, unde, Suida teste, Philochorus
commentariis suis orsus est, Olymp. CI, 3. Archontem fuisse caruissae F. Att. T. II. p. 92 sqq.,
quod, quum incredibile dicit, Philochorus opus suum ista tem aetate terminare cōstitisse, Socridem quidem
ante Olymp. LXX, Apollodorum autem circa Ol. CXXX. referri ipsamque Philochori librum tanquam
medium indicis malebis ciusdem partis Archontum Atheniensium considerari vult. Sed, quousquam, ratione
ista mere ficticia quid proficit V. D? Restat enim nihilominus strabus, cur non potius a Crenote opus
inceperit Philochorus, Archontum annuum principē? Porro quousquam Anaxias lator praeparatū amplioris
illius operis Philochori, historiam Atticam dicimus, una cum Io. Vossio de Hist. Graec. I, 18. p. 116 et C. G.
Leulio Philoch. Athen. lib. fragm. ed. C. G. Siebelis p. 8. habere, gratissime obstant causae, quas demon-
stravit Boeckhii in Comment. De Diapno. Attidid Philoch. in Act. Acad. Beron. a. 1832. p. 5 seq. Is
igitur illam illam, ab Attidide discreta, ea mente a Philochoro scriptum esse dicit, non ut metum Archon-
tum exhiberet catalogum — quod si voluisset, facillime alius regredi potuisset — sed ut vitas singularum
archontum describeret. In qua quidem descriptione nec poterat fortassis ad remotiores recedere aetates,
nec ei, quo scripta, temporis contentum esse videbatur. — Caeterum Philochorus unus ex his est auctori-
bus, quos discrete laudandos censuit Scaliger. Val. ad Olymp. LXXXV, 4., LXXXVII, 1. XC, 2., XCI, 2.,
C, 3., CVII, 4., CIX, 2., CX, 1. 2., CXVIII, 2. 3. coll. Prolegg.

739) Ἀστέιος Archon fuit Athenis Ol. CI, 4. ex Diodoro XV, 48 init. et Pausania VII, 25, 2,
XI, 1, 3. Meminerunt eius etiam Demosthenes in Neer. p. 1857 in Timoth. 1190, 1192, 1202., Marn. Parg.
Auctor ep. 72, inscriptio Gr. sup. Boeckh. Monum. Nav. X, d. 110. Aristoteles Meteorol. I, 6 in Ἀρι-
σταρχίου ἀρχόντος exhibet, ubi tamen ex margine Ἀστέιος recipiendum est.

γινώσκειν, ὥστε αὐτὰνδρους δύο πόλεις ἀγαπηθῆναι Βούραν καὶ Ἐλίαν⁷⁴⁷.
Κλειμένης βασιλεὺς Σπάρτης ἐστὶν ἡ 747^α.

ΟΑ. ΡΒ. Ἀλφειὸν θαλάσσιον στάδιον τὸ δεύτερον⁷⁴⁸.

α. ΑΛΚΙΣΘΕΝΗΣ⁷⁴⁹. Πάλιν Ἀρταξέρξου παρακαλόντος, αἱ Ἑλληνίδες πόλεις κοινῇ ἐβόησαν συνείδαντο, πλὴν Θηβαίων⁷⁵⁰. Λαμπρὸς ὡςθι κατὰ τὸν αὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας, τοσαύτην ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτός, ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς αὐτὴ ποιεῖν παραπλήσιος τῇ αἰλῇ⁷⁵¹.

β. ΦΡΑΣΙΚΑΕΙΔΗΣ⁷⁵². Ἡ περὶ Λεῖκτρα μάχη, ἐν ἣ Κλεομβρότος ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἀνιρέθη⁷⁵³. Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ συνεκείσθη⁷⁵⁴.

740) Κωδ' ὡς Πτολεμαίου. Refert ex Callisthene Diodorus XV. 48. Astio Archonte: — καὶ τὴν Πτολεμαίου ἔλκετο αὐτοῦ μεγάλῃ καὶ κατασκευαστῇ χώρῃ καὶ πόλει Σπάρτης. Et paulo infra: ἔλκετο δὲ τοῦτο τὸ πάθος τῇ Ἀγῶνι περὶ δύο πόλεις, Ἐλίαν τε καὶ Βούραν. Confirmat Pausanias VII. 25. 2: Ἐλκετο δὲ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς Ἀσίου πρὸς Ἀθήνας ὁρμήτος. Id. §. 5.: οὗ δὲ Ἐλίου ἐκείνου ὡςθιαν ὁ θεός, τίς καὶ τὴν Βούραν αὐτοῦ ἐκείνου ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς. Helice auctoritas meminit etiam Strabo VIII. p. 265, 16 seq.: ἀνακείσθη δὲ [leg. δ' ἢ e coni. Kruggeri ad Clint. FF. HH. II. p. 118 a. Chr. 373.] Ἐλίαν δὲ τὸν ἑνὸς τῶν Ἀστυνοῦν. Interit igitur aetate. V. not. 747. Hieronymus autem Helices et Burae eadem Olymp. C. 1. assignans VII. annorum protheknonium censuit. Quem aliquatenus corrigi Eusebius Mali Armeniacus ad Olymp. C. 2. coll. Synecles p. 258 B. Porro utraque urbem, eodem tunc Rasebia, absorpta est terrae motu, sed fluctibus, secundum caeteros auctores, solo excepto Strabone l. p. 40, 57, qui terrae motu alteram, alteram undis hamam esse tradit: Βούρα δὲ καὶ Ἐλίαν, ἣ μὴ ἐνὶ χώματος, ἣ δὲ ἐνὶ κρημάτων χυμῶν. Quam concordiam consensum dicit Wesselingius ad Diod. l. l., modo eodem illo tempore et χώματος θαλάσσης et κρημάτων ἰσχυροῦν fulsis statuerant secundum Auctorem de Mundo c. 4. coll. Ammian. XVII. 7. Graviores esse videtur dissonans Polybius, sed videtur tantum. Ille enim haec scribit II. 41: τὸ πρὸς πόλιν τῆς ἐν δημοκρατίᾳ συνελθὲν ἐκείνου, τοῦτο δ' ἦν ἐν πόλει πόλιν [in quorum numero praeter Olusiam et Helicem etiam Bura fuit. V. Clint. FF. HH. II. Append. XXII. p. 428 not. v. Kr.] ὅς ἐστι καὶ τὴν σφαιρὴν διαμέτρῳ πλὴν Ἰλίου καὶ Ἐλίου, τῆς περὶ τὴν Ἀστυνοῦν ἐν τῇ θαλάσσῃ κατακείμενης. Verum quam iam ad suam usque actum dicit perdidisse Buraem, non fuit antiqua illa, sed nova quaedam, quam in vicino colle existerat Burae excidio superstitis. Vid. Foss. l. l. coll. Wesselingio. Meminit per praeterea Aelianus Hist. Anim. XI. 19. Responsum etiam Ovidius Met. XV. 293, Seneca Quaest. Nat. VI. ep. 23, Plineius II. Nat. II. 94, a quibus tamen altera urbs non Bura, sed Bura appellatur.

741) Κλειμένης βασιλεὺς Πέλληδα hac sede nota iam et ad Olymp. CII. 3. deprimenda est. Agidam enim hac tempestate successio hac fuit. Cleombrotus l., Olymp. CII. 2, quatuordecim praefatus Diodoro XV. 55 recte annotat Scaliger [v. n. 747.], Leuctrica pugna actis, successit Agesipolis II., a Viro Docto male omisus. Atque Agesipolis decessit, anno insequenti defunctus, Olymp. CII. 3. frater eius excepti Cleomenes II. Diodorus XV. 60 Dymiscio Archonte: Ἀγασθὴς δὲ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς μετ' ἄλλων ἔλκετο ἐκείνου, τῆς δὲ ἀρχῇ διαδεξάμενος Κλειμένης ὁ ἀδελφὸς ἰβηθεύσαν ἐπὶ τρώσσαν καὶ τίτσαν [anno ἱβηθεύσαν const. not. 1034.]. Vid. Flut. Ag. 3. Notavit Scaliger errorem etiam Clintonus FF. HH. II. App. II. p. 230 Kr.

742) Ἀλφειὸν θαλάσσιον. Tertia sunt Diodorus XV. 50, Africanus apud Euseb. xpor. Iay. p. 41, Pausanias IV. 27, 5. coll. VI. 5. 2. VIII. 27, 6.

743) Ἀλκισθένης. Praeterea Athenis gessit Ol. CH. 1. ex Diodoro XV. 50. Meminerunt eius Demosthenes in Neger. p. 1357, in Timoth. 1193. 1201. 1202. 1203. et Dionysius Ly. vit. II. p. 85, 24.

744) Πέλις Ἀρταξέρξου παρακαλόντος. Tradit Diodorus XV. ep. 50. med. sub Olymp. CII. 1. Cf. Xen. Hellen. VI. 3. 8 seq. et Dionys. Ly. l. l.

745) Λαμπρὸς ὡςθι κατὰ τὸν αὐρανὸν. Diodorus XV. 50 sub Olymp. CII. 1: ὡςθι μὲν γὰρ κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας λαμπρὸς μεγάλῃ αὐτῇ, ἀπὸ τοῦ ἀστράτους ἀπορροεῖται πύρρις φάει. . . . Τῶν δ' οὖν λαμπρὰ τοσαύτην ἔχουσα λαμπρότητα [scil. ἀσπρηνότο] λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτός, ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς αὐτὴ ποιεῖν παραπλήσιος αἰλῇ. Sed errat Diodorus nimis iam meta-chronismus. Vis enim est trabs ista Olymp. CI. 4. hinc, Asia Archonte, ubi diserte tradit Aristoteles Meteor. I. 6 coll. Maro. Par. ep. 72. Quaevis consentit Callisthene ap. Senec. Quaest. Nat. cap. 5. eam apparatus dicere, antequam Bura et Helice mare abscederet. V. not. 740. Caeterum quae Diodoro trabs appellatur, eandem Seneca effigiem ignis longi describit, Aristoteles autem ap. Sen. et Choro. Par. Auctor temetum explicat.

746) Φρασικαίδης. Archos Athenis Olymp. CII. 2. Φρασικαίδης ex Diodoro XV. 51, Pausania VIII. 27, 6. VI. 5, 2 [quo tamen posterior loco edices corrupte Φρασικαίδης exhibent]. Marmor. Par. Auctore ep. 73. Meminit eius Demosthenes Orat. in Neger. p. 1357. Occurrat etiam in Inscrip. Gr. ap. Boeckh. Monument. Nax. X. c. 145. d. 128.

747) Ἡ περὶ Λεῖκτρα μάχη. Auctor Diodorus XV. 55, proelium Leuctricum Olymp. CII. 2. factum esse, in eoque [v. not. 741.] Cleombrotum Lacedaemoniorum regem occisum. Consentit in anno pugnae

- Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος* τέραντος τὴν Σκοτεινοῦσαιαν πόλιν ἀπορδαῖς καταλαβὼν τοὺς πολίτας εἰς τὸ θάλασσαν συνελεγκμένους ἀπαρτας παρπρόντας, πελασταῖς ἐν κύκλῳ περιστῶν καὶ τοξόταις. καὶ τὸ ἄλλο ὅσον ἐν ἡλικίᾳ κατεφύγευσεν, γυναικὶς δὲ ἀπώτοτο, καὶ παῖδας μισθὸν εἶναι τὰ χρήματα τοῖς ξένοις⁷⁴⁹.
- γ. *ΛΥΣΚΙΝΗΤΟΣ*⁷⁵⁰. Οἱ Μεσσηνῖοι κατελθόντες τὴν ἐκκλινὴν ἀνασώσαντο⁷⁵¹. Στάσις ἐν Ἀργεῖ, καὶ γένος ὁ λεγόμενος Στυταλισμὸς⁷⁵². Ἰάσων ὁ Φερῶν τὸν ῥαγνὸς ἐκτελέτης διολογηθείς⁷⁵³. Σούρος ὁ Σάμιος ὁ ἱστοριογράφος τῆς τῶν Ἑλλήνων ἱστορίας ἐνισθῆναι ἐνοήσαντο τὴν ἀρχήν⁷⁵⁴. Ἀμύντας βασιλεὺς τοῦ βασιλείου Μακεδονίας ἐκτελέτης βασιλεύσας ἐπὶ κτ', ἀποκλιπὼν τρεῖς υἱούς, *Ἀλέξανδρον καὶ Περδίκαν καὶ Φίλιππον*⁷⁵⁵. Οἱ Μεσσηνῖοι κατελθόν

p. 325 h.

assignando Marm. Par. ep. 73. Auctor: . . . γένος *Θαβάνος καὶ Αὐαδαμνέωνος*, ἐν ἡλικίᾳ *Θεόφου*, ἐπὶ *ΗΠΠΙ* ἄρχοντος *Ἀθήνης* *Φρανακίδου*. Item Pausanias VIII, 27, 6: τὸ πλοῖμα *ἐγένετο Αὐαδαμνέωνος* τὸ ἐν *Αἰνείας*, *Φρανακίδου* μὲν *Ἀθήνης* ἄρχοντος, *δευτέρῳ* δὲ *ἱμν* τῆς *ἱστορίας* *Ὀλυμπιάδος* καὶ *δευτέρῳ*. Eodem deditur et Polybius I, 6 et Strabo VIII, p. 265, 16 seq., quandoquidem alter a capta per Gallos Roma [Olymp. XCIII, 2.] ad pugnam usque apud Leuctra commisit [Olymp. CII, 2.] annos numerat sedecim, alter vera Hellica duobus ante Leuctra annis [Olymp. CI, 4.] delictum statuit. Cf. Xenoph. Hell. VI, 4, 1—5. Diem pugnae delicti Ptolemaeus in Hecataebaeonia quingentum. Camill. 19: *Ἐκτατοβάνος* ἱστορίων *ἐκτελέτης*. Ages. 26: *τῇ δὲ πέμπτῃ* τοῦ *Ἐκτατοβάνος* ἔτη *ἔσαν* ἐν *Αἰνείας*.

748) *Ἡ Μεγάλη πόλις* Pausanias VIII, 27, 6: *Στυταλίδης* δὲ ὁ *Μεγάλη* πόλις *ἱμεν* τὴν τὴν αὐτῇ καὶ *μυρ* [sic] ὀλίγους *τοῖσιν*, ἢ τὸ πλοῖμα *ἐγένετο Αὐαδαμνέωνος*, τὸ ἐν *Αἰνείας* καὶ. Proinde fortasse in Pyraeione vel Macraetioae [Gancione: Ciat. FF. Hell. II, p. 120 a. Chr. 371.] Diocori XV, 72 de anno conditae Megalopolis discessum ad Olymp. CIII, 1. notavit Scaliger.

749) *Ἀλέξανδρος ὁ Φερῶν* τέραντος Pausanias VI, 5, 2, descripta Scythumaeorum gladii sic pergit: *Αἰὲς* *Σκοτεινοῦσαιος* ὁ *συμφορ* *Φρανακίδου* μὲν *Ἀθήνης* ἄρχοντος, *δευτέρῳ* δὲ *Ὀλυμπιάδος* καὶ *δευτέρῳ* *ἱμν* τῆς *ἱστορίας* *Ὀλυμπιάδος*. Quae ille quidem non accurate scribit. Alexander enim, auctoritate ad Dioc. XV, 75 Wesselingio, hoc tempore tyrannidis nomine erat positus, luone res per Thomaum summo cum imperio administrante. Occurrit desinationem anno Ol. CII. quarto, sicuti e Xenophonte Hell. VI, 4, 35 liquet coll. Dioclee XV, 61. Ipsa autem, qua Alexander Scythumaeos opprimit, perinde crudelitatis secundum Dioclorum I, 1, incidit in Olymp. CIII, 2. Cf. Plut. Pelop. p. 293 E.

750) *Λυσκίνητος* Archon Athenis Olymp. CII, 3. *Λυσκίνητος*. [In Scaligeri textu expressum erat *Λυσκίνητος* hypothetica peccato] ex Diodoro XV, 57 et Pausania IV, 27, 5. Eundem tamen *Λυσκίνητος* appellat Demosthenes in Steph. II, p. 1132, cui *Λυσκίνητος* restitueret volebat Meursius de Arch. Ath. IV, ep. 3, p. 147. *Λυσκίνητος* tamen praerogant Boeckhian in Can. ad Marm. Par. ep. 73. Corp. Inscr. Vol. II, p. 343 eoque sensum Diodoro et Pausaniae reddendam censet. Ac sic profecto sensum Archontis in Diodoro suo exprimebant curavit L. Dioclorus.

751) Οἱ Μεσσηνῖοι Testis Pausanias IV, 27, 5: *Κυρίδης* δὲ ὁ *Μεσσηνέωνος* οἱ *Μεσσηνῖοι* καὶ *ἀποκλιπόμενοι* τὴν αὐτὴν *ἐκκλινὴν* καὶ *ἀνασώσαντο* καὶ *ἀνασώσαντο* *ἱμεν* *τοῖσιν* *ἐπὶ* *Εἰρῆς* *ἡμερ*. *Λυσκίνητος* μὲν *Ἀθήνης* ἄρχοντος, *εἰρη* δὲ *ἱμν* τῆς *ἱστορίας* καὶ *ἱστορίας* *Ὀλυμπιάδος*. Quam locum nota supra scripta in brevius contractam, nota autem 756, integrum representant. Sufficit alterutra. Non priorem nostram e Scaligeri mente delendam censuimus. Non raro autem in hoc epusculo occurrit tuncmodi repetitiones. V. not. 116, 315.

752) *Στάσις ἐν Ἀργεῖ* Auctor Diodorus XV, ep. 57. extr. sub Olymp. CII, 3. „*Στατῆρος* *ἐπὶ* *βασιλείᾳ* *περὶ* *αὐτῶν*. *Στατῆρος* μὲν *ἱμεν* *τοῖσιν*, *εἰρη* δὲ *ἱμν* τῆς *ἱστορίας* *Ὀλυμπιάδος*. *Στατῆρος* μὲν *Ἀθήνης* ἄρχοντος, *εἰρη* δὲ *ἱμν* τῆς *ἱστορίας* καὶ *ἱστορίας* *Ὀλυμπιάδος*. Quam locum nota supra scripta in brevius contractam, nota autem 756, integrum representant. Sufficit alterutra. Non priorem nostram e Scaligeri mente delendam censuimus. Non raro autem in hoc epusculo occurrit tuncmodi repetitiones. V. not. 116, 315.

753) *Ἰάσων ὁ Φερῶν* Testis Diodorus XV, ep. 60. sub Olymp. CII, 3. *Παύλο* *ἐπὶ* *Πυθίᾳ*. Xen. Hell. VI, 4, 29. Ergo necesse fore Mauryclonae. V. Inscr. Perizon. ad Act. VV. III, XI, 9.

754) *Σούρος ὁ Σάμιος* Diodorus XV, 60 extr. *Δυσκίνητος* anno: *Σούρος* δ' ὁ *Σάμιος* ὁ *ἱστοριογράφος* τῆς τῶν Ἑλλήνων ἱστορίας ἐνισθῆναι ἐνοήσαντο τὴν ἀρχήν. De *Δυσκίνη*, eiusque vita et scriptis Vid. Proleg.

755) *Ἀμύντας* *βασιλεὺς* Auctor Diodorus XV, 60 sub Olymp. CII, 3. „*Ἀμύντας* μὲν *βασιλείᾳ* *περὶ* *αὐτῶν*. *Ἀμύντας* μὲν *ἱμεν* *τοῖσιν*, *εἰρη* δὲ *ἱμν* τῆς *ἱστορίας* *Ὀλυμπιάδος*. *Ἀμύντας* μὲν *Ἀθήνης* ἄρχοντος, *εἰρη* δὲ *ἱμν* τῆς *ἱστορίας* καὶ *ἱστορίας* *Ὀλυμπιάδος*. Quae postrema Scaliger negligere non debet. Alexandro II. tribuunt quidem non regni annum etiam *Δευτέρῳ* ep. Euseb. Scal. p. 55, 33. ap. Syncell. p. 263 A. *Βασίλειος* *Μακ*. *Αρμ*. p. 171. 344. Hieronym. p. 135. Sync. p. 260 C. hunc tamen *Βασίλειον* interpretem aliter cum Ol. CII, 1. aliter cum Olymp. CI, 4. falso comendit. Marm. Par. ep. 72 B. *Ἀλεξάνδρι* II. *αὐσπία* Ol. CII, 2. assignans, a vero et ipse aliquantulum aberravit: id quod auctori eius chronici non semel accidit in Macedonia, aeque

εἰς Πιλαπόνησον, καὶ ἀνωσάσαντο τὴν ἑαυτῶν ἐπὶ καὶ ὀρθομένην καὶ δια-
ποσίον ἵσαν ὑστερον μετὰ Εἰρας ἔλασαν⁷⁵⁰).

δ. *ΑΥΞΙΣΤΡΑΤΟΣ*⁷⁵¹). Πολύδωρος ὁ Φαριῶς ὁ τῶν Θεσσαλῶν ἄρχας ἐπὶ
Μελισσένδρῳ τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη φαρμάκῳ, ὅστις αὐτὸν διαδεδήμενος ἤρξε
παραινέσας καὶ αἰῶς ἐπ' ἐτὴ ἰνδικα⁷⁵²). Ἐπαμεινώνδας τὴν Μισσητὴν ἀνα-
κρίει⁷⁵³).

ΟΔ. ΡΓ. Πυθόστρατος Ἀθηναῖος στάδιον⁷⁵⁴). δαδῖκα Ἑλλανόδικαι κατεστῆσαν,
εἰς αὐτὸν ἐκείσιν ἡγήσαντο⁷⁵⁵).

α. *ΝΑΥΣΙΓΕΝΗΣ*⁷⁵⁶). Πτολεμαῖος ὁ Ἀλαρίτης, ὁ Ἀμύντου υἱός, Ἀλέξανδρον
τὸν ἀδελφὸν ἰδιολογόνει, καὶ ἱβασίλευσε τῆς Μακεδονίας ἐτὴ γ'⁷⁵⁷). Ἀριστο-

at Persarum in regibus. Sed ne in Diodoro quidem penitus licet acquiescere, e cuius ratione Alexandri
annus exierit in Olymp. CH, 4, quo tamen anno ab eodem Diodoro XV, 61. 67. in visis memoratur, eade
eius in annum insequentem depressa XV, 71 [v. n. 763.]. E Diodori igitur calculis Alexander biennium
ferre regnasse statueretur erit. Vid. Inst. VII, 5. coll. Clnt. FF. III. H. Append. IV. p. 241 Kr.

750) Οἱ Μισσητοὶ καὶ Ἰσθμιοὶ] Auctor Pausanias IV, 27, 5, quem locum supra transcripsimus not.
751. Sed mendum laet in numeris, quod miror Scaligerum non animadvertisse. Quid enim? Quomodo
Pausanias Olymp. CH, 3. Messenios CCLXXXVII annos exules fuisse affirmare potuit, qui ipse IV, cp. 23, 1.
Iram Olymp. XXVIII, 1. expugnatos scripsit? Calculis subductis apparet, inde ab Ira capta usque ad
Messenios redactus annos praeterlapsos esse CCXCVIII. Quare δεκάοντα πρὸ ὀρθομένου repositum
esse viderunt Meursius Archont. Athen. IV, cp. 3. p. 147, Perizonius ad Aelias. VV. HH. XIII, 42, Sim-
sonius Cathol. A. M. 3635., Corsinius FF. AA. T. III, p. 9. Restituti autem sunt Messenii extrema Dyzi-
ceii anno. Vid. Isocrat. Archid. 24, p. 127 D. et Plat. Pelop. 25. coll. Clnt. FF. III. H. p. 122 a. Chr.
308. Diodorus XV, 66 Lysistrato Archonte refert. V. not. 759.

752) Ἀνακρίωντος] Athenis Ol. CH, 4. Archon ex Diodoro XV, cp. 61. Meminit eius Auctor Vitt.
X. Orat. II, p. 839 D. Occurrit etiam in Inscrip. Gr. ap. Boeckh. C. I. a. 85. Vol. I. p. 124. Monum.
Nav. X. d. 60. Athenaeo VI, p. 234 F., Ἀυξίστρατος appellanti [καὶ δὲ γὰρ ἐκείνους] παρὰ τὸν
ἐπὶ Ἀνακρίωντος Γαργήτιος, Περικλῆος Περικλῆος Ἰβηδῆς, Χαλκίδος Δωροφάνους Γαργήτιος]. Meur-
sius quidem Arch. Ath. IV, cp. 3. p. 147 huius anni praetorem Lysistratum, Corsinius autem FF. AA. T. IV.
p. 73. Νεοκρίωντος Ol. CXIX, 2. Archontem restituit.

753) Πολύδωρος ὁ Φαριῶς] Diodorus XV, cp. 61. ind. sub Ol. CH, 4: Ἐπὶ δὲ τούτῳ Πολύδωρος
ὁ Φαριῶς ὁ τῶν Θεσσαλῶν ἄρχας ἐπὶ Ἀλέξανδρῳ τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη φαρμάκῳ, προκλήθεῖς εἰς
πύργον, τὸν δὲ δεσυνάσαντο διὰ τὴν ἀντιπαρῶν ὁ ἀδελφὸς ἤρξε ἐπ' ἐτὴ ἰνδικα. A quo discedunt Xenophon. Hell.
VI, 4, 33 seq. et Plutarchus Pelop. p. 293 E. Quibus testibus Polydorus Alexandri non fuit fuit, sed
patruus, interfectus est non ab Alexandro, sed a fratre Polyphrone, quem vicissim, patri vicissim casu,
et ipsum transfudit Alexander. Quare Wesselingius in Diodori verbis ἀδελφὸς, et mox ἀδελφῶς προ-
statu ait. Vol. not. 813.

754) Πυθόστρατος] Auctor Diodorus XV, 66. Lysistrato Archonte. Vid. not. 756.

755) Ἑλλανόδικαι] Sic Diodorus XV, cp. 71. Sed Africanus ap. Euseb. xpo. 109.
p. 41 cum Ephraem facit. Fecit igitur utriusque temp. eius, alterius quidem ἔτος, alterius autem ἡμέρας.

756) δαδῖκα Ἑλλανόδικαι] Pausanias V, 9, 51: Ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης καὶ ἑκατοστῆς [Ὀλυμπιάδος],
οὕτως τε ἡμεῖς δαδῖκα, καὶ εἰς αὐτὴν γὰρ ἐκείνη ἡμέρα Ἑλλανόδικαι. Ad quem locum vide quae
Siebelius Vol. II, p. 209 ex Harpocratiōne s. v. Ἑλλανόδικαι, Phavorio, Auct. Etymol. M. p. 331 de Hel-
lanodicarum numero disserit.

757) Νεοκρίωντος] Praetor Athenis Olymp. CH, 1. ex Diodoro XV, 71. Meminit eius Auctor Marc.
Par. ep. 75., item Inscrip. Gr. spud Boeckh. C. I. Vol. I. a. 88, 8. p. 128. n. 230, 10. p. 353 Monum.
Nav. X. d. 135.

758) Πτολεμαῖος ὁ Ἀλαρίτης] Totalem lata vestis censet Diodorus XV, 71 sub Olymp. CH, 1.
Alexander a Ptolemaeo sub specie solutionis cuiusdam Macedonicis occisum esse confirmat Marcellus Fel-
lexus ap. Aelias. XIV, p. 629 D. Huius in perpetranda caede adiutorem Apollodotum mencit Demo-
sthenes De fals. legat. p. 402. Soli Iustino VII, 5, 4. Alexander invidiā Eurydice matris appetitis occu-
passe dicitur. Qui diuissus sic composi posse videtur, ut Ptolemaeus ab Eurydice, cuius et gratie et
Eurydice filia et adulter esset [v. Inst. VII, 4, 7.], ad occidendum virum immensus statorum. Eundem tamen
quod Diodorus Alexandri fratrem dicit, fallitur manifesto, licet haec iterum inculcet cap. 77. ext. Fecit po-
tius διαιρησὶς τῶν ἀρχόντων [v. Aeschia. De fals. legat. p. 32, 7. coll. Plat. Pelop. cp. 27.], sed ἀλλο-
τρίως τοῦ πύργου, ut ait Desippos ap. Euseb. Scal. p. 57, 33. ap. Synell. p. 263 B. In auspiciis eius as-
signandis cum Diodoro convenit Auctor Marc. Par. ep. 75. Regnavit ἐπ' ἡμέρας, scilicet et in libri sui
margine et in hac Olympiadum Descriptione codices Diodoti, Ite spudam praebentes, emendandos tamen
Scaliger, et post eum alii, quorum consuetudinem et ipse infra Diodorus cp. 77. et cum Desippos l. i. Syn-
cellus p. 260 C. veram evincit. Unas Eusebii et quatuor regni annos inde ab Ol. CH, 1—4 [Περικλῆος,
ab Ol. CH, 2—CH, 1. Mai. Armen.] concedit.

τίλως ἀποκαταστάσαντες ἔτος ὅταν ἦλθον εἰς Ἀθήνας, καὶ συσταθῆς Πλάτωνι χρόνον εἰκοσαστὴ διήγημα σὺν αὐτῷ⁷⁶⁴). Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκασίᾳ κτίσεται ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Μαιναλίων, καὶ Παργασίων Ἀρκάδων⁷⁶⁵). Διωνύσιος εἰς ἀρκεσσίαν ἡμερῶν ἐτελεύτησε τυραννίαν ἐν τῇ, διότιον προτοῦ Ἀθήνης διδούσης τραγῳδίαν καὶ νῆξιν⁷⁶⁶). Εὐδοκὸς Κρίδιος ἤματι τῆς Ὀλυμπίου, Θεοδόκῃς Ἀριστάνδρου Φασήλιτις ἐκ Λυκίας, φήτωρ, ὅσα καὶ τραγῳδοποιός,

764) Ἀριστοτέλης Aristoteles annuum decimum octavam aetatem agens vel expleto decimo septimo Athenas venit. Apollodorus ap. Diog. V, 9: Φύσι δ' Ἀπολλόδωρος ἐν χρονοῖς — παραβόλῃσι αὐτὸς Πλάτωνι καὶ διηγεῖται ποῦ αὐτῷ ὄκονα ἦν, ἡπτακαίδεκα σπονδῶν. Ex Apollodoro sua profecti Dionysius Epid. ad Amm. II, p. 121, 23 seq.: καὶ δὲ Ἡλεκτρίδην ὄρυσεν, τιλειτῆσαντος τοῦ πατρὸς, ἀποκαταστάσαντες ἔτος ἔχον εἰς Ἀθήνας 323, καὶ συσταθῆς Πλάτωνι, χρόνον εἰκοσαστὴ διήγημα σὺν αὐτῷ. Apparenda igitur esse nota Scaligeriana ad annum interpretantem, qui praeterea habuit Polyarchum, sub quo ipse [Ol. CIII, 2.]. Eusebii Hieronymi haec habet: Aristoteles XVIII. aetatis annum gerens Platoni exivit. Ex Aristotele ab Hieronymo tricensi metachronismo Mai Arcaelicae sub Ol. CIV, 1: Aristoteles septendecim annos aetate Platoni exiebat. Ex Eusebio haecit Cyrilus ad. lat. I, p. 13 C: ἡμεροσὶ τῇσι Ὀλυμπιάδι Ἀριστέλης φασὶν ἀποκαταστάσαν Πλάτωνος, διαχρῶν ὅρατα χρονίῳ τῶν Ὀλυμπίων, item Syncellus p. 238 D: Ἀριστέλης Πλάτωνι ἡμεροβίοντος ἀπὸ 15 ἔτους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Vid. not. 698.

765) Ἡ Μεγάλη πόλις Refert Scaliger e Diadori celsula ad Olymp. CIII, 1. 5b. XV, ep. 72. extr.: Μετὰ δὲ τῆς πόλεως [ἐν τῇ τριηκοντῇ] αἱ Ἀρκάδες, καθιέρωντες τὴν τὴν Ἀνακαρπίαν ἀρχαίαν, ἔκτισαν ἐν τῷτος ἡμερῶν πόλιν τὴν ὀνομαζομένην Μεγάλην πόλιν, συστήσαντες εἰς αὐτὴν πόλιν τετρακίδεκα τῶν ὀνομαζομένων Μαιναλίων καὶ Παργασίων Ἀρκάδων. Alii, utque Diadori, Pausanias est sententia, ex qua Megalopolis Ol. CII, 2. conditam sepe scripsit Scaliger. Auctor Maron. Par. initia urbis in anno Dysicri, Ol. CII, 3. infert. Quon totum ducentum ita composuit Weslingius ad Diad. I, 1, et Megalopolin statim quidem post Leonticem proelia caeli coepisse, sed anno decimo Ol. CIII, primo absolutam dicit.

766) Διωνύσιος Diadorus XV, 73. Nativum Archonte: πρὶ ἡλίου δὲ χρόνον Διωνύσιος εἰς ἀρκεσσίαν ἡμερῶν ἐτελεύτησεν, δημοκρατίαν ἔν τῷ χρόνῳ καὶ ἀπὸ τῆς ἐκδοκῆς ἀποκαταστάσαντες εἰς τὴν Διωνύσιος ἡγεμονίαν ἔν τῇ διόκῃ. Consensit in anno defuncti maiorem tyrannidemque adepti ministe Dionysii assignando Auctor Chronici Par. ep. 75.: ἀπ' οὗ Διωνύσιος Σικελίαν ἐτελεύτησεν . . . ἐν τῇ IIII, ἀρχόντος Ἀρχαίου Ναυσίφρονος. Item Eusebius Hieronymi Olymp. CIII, 1.: Dionysius rex Siciliæ decimo aetate anno mortis post quem senior Dionysius regnum tenuit. A quo tricensi praeteritum ablatum Mai Armeniacæ ad Olymp. CII, 2.: Dionysius obiit postquam annis XVIII. Siciliæ potitus fuerat. Summisit et senior Dionysius. In his quod Eusebius Dionysii imperioris tyrannidi annos XVIII, post XXXVIII. [ἐν πρὶ 14] attribuit, hallucinatio culta est, iam a Scaligero Animælev. p. 223 h. notata, quam tamen transcripsit Syncellus p. 258 C.: Διωνύσιος τῆραςτος ἀπὸ τῶν ἀρκασίων ἀρκασίαν ἔν τῇ. Underschiedpunkt enim, quem Diadorus tradit, annos et ratio postulat [v. ad Ol. XCIII, 3.] et penes Helladien ap. Phot. cod. CCLXXIX.: εἰς Σικελίαν ἔρχος ἔν τῷ τριηκοντῷ δευτὲ ἀπὸ τῶν ἀρκασίων, confirmat Cicerō De Nat. Deor. III, 33: Diadysphragisla Dionysius tyrannus annos fuit septuaginta et octidies celsula, iterumque Trac. Diog. V, 29: Diadysphragisla annos tyrannus Syncellus fuit Dionysius. Decessit autem postquam triginta Leontorum solennibus docto, cuius nomen Ἐκτορας Ἀδρια servavit Tractes CIII, V, 178. [v. Welcker in Mus. Rhén. Suppl. II, 3, p. 1231 seq.], victor exivit [Diad. XV, 74: διδοκῆς τῆς Ἀθήνης Ἀρκάδος τραγῳδίας καὶ νῆξιν], et eundem, si Plinio Nat. Hist. VII, 53 creda, hos ipsius gaudis victorie. Perinde ehorbit post Gametorem anni Nativitatis, sive post Ionarium a. a. Chr. 267. Aliter tamen mortis Dionysii rationem exponunt Nepos Dion. cap. 2. et Timaet fide Plutarchi Dion. ep. 6. De Dionysii tragica vid. Welcker. I. I. p. 1229 — 1236 coll. Preloz.

767) Εὐδοκὸς Κρίδιος Faddex, Archiasia F. [v. Diog. VIII, 86 coll. Suid. s. v. Εὐδοκός], Celsius, astralogus et geometres, idemque medicus et legislator [v. Diog. I, 1.], claruit circa Olymp. CIII, secundum Apollodorum ap. Diog. I, I. §. 90.: δ' αὐτῷ [Ἀπολλόδωρος ἐν χρονοῖς] ἔχει τὴν Κρίδιον Εὐδοκὸν ἀρχίαν, καὶ τὴν τῆρας καὶ ἡμεροσὶ τῇσι Ὀλυμπιάδι. Quos tamen numeros pro veris agnoscere dubito propter ea, quae de Eudoxi aetate in suis diadysphragisla scripta reliquit Sotion ap. Diog. I, I. §. 85. seq. Hoc scilicet auctore Eudoxus tres et viginti annos aetate illud in Aegyptum iter, etiam a Diodoro I, 98 memoratum, suscepit, commendatilis Agessilai ad Nectanabii littera instructus. Atqui Agessilai cum Nectanabide nulli omnino fuit societas propter illam, qua Aegyptium in occupando regno adiuvit rex Spartatorum Olymp. CIN, 3. Vid. Diog. XV, 93 coll. not. 792. 793. Preloze Eudoxus, Olymp. XCVIII, 4. in locum edicti, Ol. CII, 1. annum egit dodeciesimam. Quia quidem aetate cum floruisse opte dici vix possit, Apollodoro κατὰ τὴν πόλιν καὶ ἡμεροσὶ τῇσι Ὀλυμπιάδι reddidimus. Scriptum erat, si fallor, κατὰ τὴν II κτλ., quod numeri quinquati signum incilius literis cum F, triadis accensum altitatem magis usitatum litteras pro numeris asserpendi rationem conspiciendo confudit. Coincidit cum hoc tempore etiam altera nota, ab eodem Sotione transmissa, qua Eudoxus aī Marston, Cariae inde ab Olymp. C, 4. — CVI, 4. [v. not. 716, 835.] regulum, vicine traditur. Haec tamen qui Platonis, etiam ab aliis auditor recte appella-

καὶ Νευκράτης Ἐρυθραῖος, καὶ Ἰσακράτης ὁ ῥήτωρ, καὶ θεόδοτος εἶπον ἐπὶ τῶν ἐπὶ Μανουὴλ, Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προτεφραμένης, καὶ ἐνέκρινον ὁ Θεόδοτος⁷⁶⁹).

β. ΠΟΛΥΖΗΛΟΣ⁷⁷⁰).

γ. ΚΗΦΙΣΟΣ⁷⁷¹). Κῆρος μετέβησαν εἰς τὴν νῦν οἰκουμένην πόλιν καὶ κατασκεύασαν αὐτὴν ἀξιόλογον⁷⁷²). Ὁ Βοιωτικὸς πόλεμος τέλος ἔλαβε, τοῦ Ἀρταγόρου εἰς ἐρήνην τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς Θηβαίους προκαλεσάμενος⁷⁷³). Ἄνδρες κατὰ παιδείαν ἐβιομημονέστες Ἰσακράτης τε ὁ ῥήτωρ καὶ οἱ τοῦτου γινόμενοι μαθηταί, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος, ἐπὶ Ἀναξίμαντις ὁ Ἀμφιακρὸς καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος, ἐπὶ δὲ τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι, Ἐπιοφῶν δὲ ἰσχυροτάτως ὢν, Ἀρίσταρχος τε καὶ Ἀντισθένης, πρὸς δὲ τοὺς Αἰσχίνης ὁ Σφηγίτιος ὁ Σακρατικός⁷⁷⁴).

tur (v. Sotion ap. Diog. l. I. §. 86. ibiq. Menagius), in peregrinatione Aegyptiaca comitem facit Strabo lib. XVII. p. 554, 40 seqq. coll. Clem. Alex. Strom. l. p. 303 C., errasse putandus erit, nisi forte dicit Platonem in Aegyptum itinera statuere placuisse. Quae Clintoni FF. III. II. Append. XXI. p. 378 not. e Kr. sententia est, a C. Fr. Hermann in Histor. et System. Philos. Platon. Tom. I. p. 114 not. 123. repetenda. Vid. Meier in Act. Acad. Berol. a. 1828. p. 191 — 194. Non minus falli videntur ii, qui Eudoxum Oenoteiridis inventorem venditant, Cornarius de Die Natali cap. 18, Diogenes l. I. §. 87., Suidas a. v. Εὐδόξος. Cf. idem Meier in Echiniod. chronol. T. I. p. 304 seqq. Turbatus denique est etiam Eusebii textus ut ap. Hieronym., qui Eudoxi ἀμὲν secundum diversos chronologos nunc Olymp. LXXXIX, 5. [Olymp. LXXXIX, 4. Mai. Ann. coll. Synecr. p. 257 C.], nunc Olymp. XCIII, 1. assignat. Cf. Scal. Animadv. p. 107 B. Mortuus est Eudoxus aetate aetate quinquagesimum tertium. V. Diog. l. I. §. 90. Proinde Ol. CXL, 4. 768. Θεόδοτος Ἀρταγόρου Φωκῆς⁷⁶⁹) Testis est Suidas a. v. Θεόδοτος Ἰωνῆς. De hoc vid. Suid. a. v. Ἰσακράτης Ἀρτίκλ. Nec tamen hic certissimi de laudibus Mnasili dicendis iustitiam, sed maior iustitiam, Atheniensis. Vid. Theop. ap. Euseb. Praep. Evang. X, 2. p. 464 C. Pseudo-Plutarch. Vit. X. Oratt. p. 838 B. Gell. NN. AA. X, 18. coll. Ruhnk. l. I. p. LXXXV. et Clinton FF. III. II. Append. XIV. p. 299 Kr.] καὶ Θεόδοτος [cf. Prolegg.] ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἑαυτοῦ Ὀλυμπιάδος ἔσαν ἑαυτοῦ ἐπὶ Μανουὴλ, Ἀρταγόρος τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προτεφραμένης, καὶ ἑαυτοῦ μάλιστα εὐδοκίμους ἐς τὴν τραγῳδίαν. Silius δὲ [sic Gellius l. I.] quae, Θεόδοτος ἔχων τὰ πρῶτα. Pro ῥ' καὶ ῥ' rucitio ῥ' καὶ ῥ'. Vid. n. 716. coll. Prolegg.

769) Πολύζωλος) Praetor Aethiae Ol. CIII, 2. ex Diodoro XV. ep. 75. inquit. Meminit eius Dionysius Ep. ad Ann. II, 121, 20 et Demosth. in Oenote. I. p. 868, item Isacr. Gr. ap. Boeckh. Museum. Nav. X d. 75.

770) Κηφισόδοτος) Archon Olymp. CIII, 3. ex Diodoro XV, 76. Meminit eius Demosth. orat. in Oenote. I, 868. coll. Meurs. Arch. Athen. IV, 4 p. 150. Memorat Cephisodorum Archontem etiam Atheniensis IV. p. 171 D, qui tamen dubites huiusmodi anni praetorem, an Ol. CXIV, 2. significat. Eum vero Cephisodorum, cuius nomen in Aethiae in via sacra adversus Eleusinem structum memoriae Pausanias I, 36, 4, et quem Philippo, Demetrii filio, Macedoniae regi, fortiter restitisse dicit, neque in huius Olympiadis annum tertium, nec in Ol. CXIV, 2. conferri posse, coniecturam vel exinde fieri licet, quod Philippus III. cum V. Demetrii filio, Antigoni Gonatae nepos, Demetrii Poliorcetae filii, prope, de quo cogitari vult Pausanias, regnum Macedoniae decessum Olymp. CXL, tenebat; ita ut errasse putandus sit Meursius, qui l. I. p. 151. Pausanias Cephisodorum ad hanc annum retulit. Cf. Isacr. Gr. ap. Boeckh. Cp. Isacr. p. 230. 7. Vol. I. p. 355 et Vol. II. p. 323.

771) Κῆρος μετέβησαν) Diodori verba sunt, e lib. XV. ep. 76. inquit. repetita.

772) Ὁ Βοιωτικὸς πόλεμος) Auctor Diodorus XV. ep. 76. coll. Xen. Hellens. VII, 1, 27, VII, 4, 10. De Attalaeque quod addit Diodorus, falsum est. Vid. Clat. FF. III. II. p. 124, 126.

773) Ἀρταγόρας κατὰ παιδείαν) Auctor Diodorus XV, 76. eaz. Cephisodorus Archonte: Ὑπερβῶς δὲ κατὰ τοῦτον αὐτὸν χρόνον Ἀρταγόρας κατὰ παιδείαν ἀπομνημονεύει Ἰσακράτης τε ὁ ῥήτωρ [Mai. Ann. ad Olymp. Cl. I. I. Isocrates sophista adolexerat, coll. Synecr. p. 250 C. et Chron. Pasch. p. 168 B. Eusebii Hieronymi ibid. Isocrates rhetor agnoscebat. Cf. not. 478.] καὶ οἱ τοῦτου γινόμενοι μαθηταί καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος [v. not. 508.]. ἐπὶ δὲ Ἀναξίμαντις ὁ Ἀμφιακρὸς [de hoc vid. Prolegg.] καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος [Mai. Ann. ad Olymp. Cl. I. I. Plato a Xenophano discipulo Socratici ferebatur, coll. Syncr. l. I. et Chron. Pasch. l. I. Sed Hieronymus ad Olymp. Cl. 3. p. 168 B. Xenophano, nec non et alii Socratici clari habentur.]. ἐπὶ δὲ τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι [v. Diog. Laert. VIII, 46.]. Ἐπιοφῶν τε ὁ τῆς ἰσχυρίας συγγενέστατος ἰσχυροτάτος ὢν [v. not. 682.]. . . . Ἀρίσταρχος τε καὶ Ἀντισθένης [v. Plat. Lycog. 30. coll. Clat. FF. III. II. p. 127.]. πρὸς δὲ τοῖς Αἰσχίνης ὁ Σφηγίτιος ὁ Σακρατικός. Quae passim varie Scalliger.

δ. ΧΙΩΝ⁷⁷⁴). Κατὰ τὴν Μακεδονίαν Πτολεμαῖος ὁ Ἀλεξανδρῆς ἰδοιογονήθη ἐπὶ π. 326 α. τοῦ ἀδελφοῦ Περδίκκα, βασιλεύοντος ἐπὶ τρία. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ Περδίκκας ἰβασάμενον ἐπὶ αὐτῇ⁷⁷⁵).

Ο.Α. Ρ.Α. Ἀνολυμπίς⁷⁷⁶). Ὀλυμπίας ἐπὶ Πισαίων καὶ Ἀρκάδων ἔχθη, καὶ ἦν ἰνία σταδίων Εὐβοίας Κυρηναίος, ἢ Φωκίδος Ἀθηνάιος⁷⁷⁷). Σώστρατος Σικανίος ἐπέλεξε Ἀρχοστράτης παγκράτιον⁷⁷⁸). Ὀκτώ Ἑλλανοδίται εἰς ἐξ ἐκάστης φυλῆς κατεστάθησαν, τὰς λοιπὰς τισάρας Ἀρκάδων πολὺν ἀποτιμωμένοι⁷⁷⁹).

α. ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ⁷⁸⁰). Δημοσθένης εἰς ἄγαν ἐξ ἀρχαίαι δημοσίαις λόγοις γράζειν⁷⁸¹). Οἱ θεβαῖοι Ὀρχομένων κατασχόντες τοὺς μὲν ἄνδρας ἀντίον

774) Χίον Archon Athenis Ol. CIII, 4. ex Diodoro XV, 77. Memorant cum Demosthenes in Oratione I, 868. et Inscript. apud Boeckh. Corp. Inscr. n. 230, l. 11. Vol. I. p. 353.

775) Κατὰ τὴν Μακεδονίαν] Testis est Pausanias VI, 4, 1: Σικανίος Σώστρατος παγκρατιστῆς ἀπὸ Ἰωλίδος δὲ ἡ Ἀρχοστράτης αὐτῶν [cf. Suid. s. v. ἀρχοστράτης] et Buhk. ad Timaei lex. p. 19] τὴν τεταυρὴν δὲ Ὀλυμπιάδα ἐπὶ ταῖς αὐτῶν (πρῶτη γὰρ δὲ ἔλεγον ὁ Σώστρατος ταύτης) οὐκ ἀνεγείροντο οἱ Ἕλληνες κτλ.

776) Ἀνολυμπίς] Auctor Pausanias VI, 22, 2, VI, 4, 1, VI, 8, 2. V. Afric. ap. Euseb. xxvii. loy. p. 41 coll. not. 778.

777) Ὀλυμπίας ἐπὶ Πισαίων] Phocidem Atheniensem stadii palmam meruisse Diodorus XV, 78 refert. Quem confirmat Eusebius Mali Armeniacus p. 151. Eusebium tamen Scaliger p. 41 eundem perperam lucta vicisse scribit. Quod autem Scaliger ex aliorum sententia Eulotum Cyrenaeum has Olympiade stadii coronam tulisse anatoli, ex Pausanias lib. VI, 8, 2. verbis collegisse videtur hinc: Εἰς αὐτὸς τὴ δὲ Κυρηναίος, ἥτις τὴν ἑσπερίαν αἱ δόμον ἔχον ἐν Ὀλυμπίᾳ παρὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἐν Ἀσίᾳ προσηγορευόμενης, τὴν τὴν εἰσὶν ἑσπερίαν πρότερον καὶ ἐπὶ τῆς ἑσπερίας τῆς αὐτῆς ἀνεγέρθη τὴ νύκτας καὶ ἀνέθηκε τὴν εἰσὶν. Αὐτῶν δὲ καὶ ὡς ἐκρίθη καὶ ἄρματα ἐπὶ Ὀλυμπιάδος ταύτης, ἢ λέγει τὸν Ἕλληνα ἐπὶ ἀνδρείου τὸν ἀνεγείροντο Ἀρκάδων ἄνδρα. Proinde non constat, qua Olympiade stadio vice sit Eubotus. De oculi vero victoria, hac Olympiade porta, cum omnino reportata sit, debuit Pausanias. Quam epipide igitur Eubotus hac Olympiade stadiosicam scripsit Scaliger intelligitur. Vid. Krautius Olymp. p. 283 coll. Siebelius ad Pausan. VI, 8, 2.

778) Σώστρατος Σικανίος] Testis est Pausanias VI, 4, 1: Σικανίος Σώστρατος παγκρατιστῆς ἀπὸ Ἰωλίδος δὲ ἡ Ἀρχοστράτης αὐτῶν [cf. Suid. s. v. ἀρχοστράτης] et Buhk. ad Timaei lex. p. 19] τὴν τεταυρὴν δὲ Ὀλυμπιάδα ἐπὶ ταῖς αὐτῶν (πρῶτη γὰρ δὲ ἔλεγον ὁ Σώστρατος ταύτης) οὐκ ἀνεγείροντο οἱ Ἕλληνες κτλ.

779) Ὀκτώ Ἑλλανοδίται] Testis est Pausanias V, 9, 5: μισθόντες δὲ ἐπὶ Ἀρκάδων πολὺν μισθὸν τὴν ἀνέλεον τῆς γῆς καὶ οὐκ τὴν δόμον ἔχον ἐν τῇ ἀποκρίσει γῆς, καὶ αὐτὸς ἐς οὐκον τὴν ἀνέλεον γῆς [scil. ἐν τὴν δόμον] ἐπὶ τῆς τεταυρῆς σινιστοδίκων Ὀλυμπιάδος καὶ ἑσπερίης, καὶ Ἑλλανοδίται ἄλλοι ἑπὶ ταῖς φυλαῖς ἐπὶ δόμων. „Quod ait Pausanias Euseb Olympiade CIV. ad octo tribus fuisse redactas, omnia pars aliqua terrae in bello cum Arcadibus perita, cum Ol. CIII. adhuc daretur tribus numeraretur, id arguit, Euseb. postea Andalcidus conditiones daret Ol. CII. q. quidem reiciat, et Scylitum cum Triphylis et Margasacibus retinuisse in sua potestate, sed tandem bello ab Arcadibus dilectis fuisse concitas αὐτονομίας considerare oppidis et populi tribus nominatim.“ SCHNEIDER. ad Xenoph. Anab. Epit. p. 471.

780) Τιμοκράτης] Archon Athenis Ol. CIV, 1. ex Diodoro XV. cp. 78. init. Memorant cum aetiam Demosthenes Orat. in Oretor. I, 868. Dionys. ad Ammoneum II. p. 120, 44. Pseudo-Plat. Viti. X. Orat. Demosth. p. 844 C. 845 E. Schol. Aeschin. p. 755 Reisk.

781) Δημοσθένης] Dionysius Epist. ad Amm. II. p. 120 seq. (Δημοσθένης) ἀρχόντες δὲ Τιμοκράτης εἰς ἑπὶ τῆς ἑσπερίης ἀνεγείροντο: Δημοσθένης δὲ λόγους ἔχοντο γράφον καὶ Καλλιστράτης ἀρχόντες, αὐτοὶ δὲ καὶ αὐτὸν ἔχον ἑπὶ τῆς καὶ ἑπὶ αὐτῶν πρῶτος τὸν ἐν δημοστέφει κατενομοθετήσαντο νόμον αὐτῶν δὲ καὶ Ἀνδρόκλειος, ἐν γύρῳ δὲ ἀνέλεον τὸν ἀνέλεον τὸν πρῶτον παρὰ τὸν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἔχον ἐπὶ Καλλιστράτου ἀρχόντος αὐτῶν ἀνέλεον. Quae verba Scaliger sic scripta et distincta legisse videtur: ἀρχόντες δὲ Τιμοκράτης εἰς ἑπὶ τῆς ἑσπερίης ἀνεγείροντο Δημοσθένης τὸν λόγους ἔχοντο γράφον: ἐπὶ δὲ Καλλιστράτου ἀρχόντος αὐτοὶ καὶ αὐτὸν ἔχοντο ἑπὶ τῆς κατὰ αὐτῶν κτλ. Verum quoniam manifestum sit, quos Demostheni de publicis rebus peroratam Dionysius scripsisse anacorum numeros corruptos esse (de qua re vid. not. 706.): Archontis tamen nomen Callistrati quia cum prima a Demosthenes habita coeione recte sit comparatum, ob diversam aliorum testimonia [vid. not. 706. 825.] dubitari non potest. Sed Timocrate Archonte sive Olymp. CIV, 1, quo quidem anno sec. Dionysium XVIII., sec. Libanion Proleg. ad Olym. p. 3. XVIII., sec. Pseudo-Plutarchum Viti. X. Orat. II. p. 844 C. XXI. annos habuit, quid egerit Demosthenes quaeritur. Quam rem, a Dionysio male omisso, ipse Demosthenes indicat in Orat. I, 868.: Πᾶσι δὲ τῶν κατὰ Ἀθήνας λόγων ἐπὶ Τιμοκράτους. Confirmant Pseudo-Plutarchus l. I.: τὸν αὐτὸν δὲ Πλάτων παρὰ τὸν ἑσπερίαν παρὰ τὸν ἑσπερίαν ἔχον αὐτοὺς ἑσπερίαν ἐπὶ Τιμοκράτους ἀρχόντος, τοὺς δὲ κατὰ Ἀθήνας, Ὀρχομένους, Ἀρχομένους δὲ Ἀρκάδας. Item Libanion l. I.: ἀνεγείροντο ἑπὶ τῆς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον [τῆς ἑσπερίης] ἑσπερίαν.

ἀπαντας, τὰς δὲ γυναῖκας, καὶ τοὺς παῖδας ἐκρηδραποδίσαν⁷⁸²⁾. Ἡλίον ἐκλείψας⁷⁸³⁾. Πιλοπίδας ὁ Θηβαίων στρατηγὸς κατὰ Μεξάνδρου Φαρακόν τυραννοῦ μαχόμενος τὴν μὲν νίκην περιπαύσαστο, τὸν δὲ βίον ἀπέβαλε⁷⁸⁴⁾. Κλέαρχος Ἡρακλείδης τῆς ἐν Πόντῳ τυραννίδος ἐπ' ἐτῇ δώδεκα⁷⁸⁵⁾.

β. ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΣ⁷⁸⁶⁾. Ἡ περὶ Μαντινίων μάχη⁷⁸⁷⁾. Ἐπαρινάνδου τοῦ Θηβαίου θάνατος, ἡ δὲ ἐν Σινοφῶν τῇ τῶν Ἑλλήνων σύνταξιν κατίστρεψεν⁷⁸⁸⁾. Ἀναξιμένης δι' ὁ Λαμνακτῆρος τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν ἀναγράφαστο, ἀρξάμενος ἀπὸ θογορίας, καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων, κατέστρεψε δὲ εἰς τὴν ἐν Μαντινίᾳ μάχην, καὶ τὴν Ἐπαρινάνδου τελευτήν. περιέβαλε δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων πράξεις ἐν βιβλίῳ δώδεκα. Φίλιππος δὲ τὰ περὶ Διοδότου τὸν νεώτερον ὡς κατίστρεψε, διελθὼν ἐπὶ πάντε ἐν βιβλίῳ δυοῖ⁷⁸⁹⁾.

γ. ΜΟΑΣΩΝ⁷⁹⁰⁾. Ταχὺς Ἀγυπτίαν βασιλεὺς διὰ τῆς Ἀραβίας ἀνέβη πρὸς τὸν βασιλεῖα Ἀρταξέρξην⁷⁹¹⁾. Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἐπὶ μγ'⁷⁹²⁾ Ἀγγ-

782) Οἱ Ὁδοῖοι Ὀρχομενός] Ex Diodoro XV, 79 extr. sub Olymp. CIV, 1. Dissentit Pausanias lib. IV, 27, 5., IX, 15, 3., cui si credis capta urbs et evicta fuerit ante Olymp. CIV, 1., quoniam Epaminondas abisset bello Theatrali, et Pelopidam liberaret, occupatas. V. Clut. FF. III. II. Append. XXII. p. 406 not. b. Kr.

783) Ἡλίον ἐκλείψας] Diodorus XV, 80 sub Olymp. CIV, 1.: τοῦ δὲ Πιλοπίδου ταχὺς μετὰ τῆς δυνάμεως ἐξόντος [scil. et auxilium ferret] Theasalis, bello ab Alexandro, Pharaconum tyranno, pressus] συνέβη τὸν Ἡλίον ἐκλείψαι. Memorat defectionem illum solis etiam Plut. Pclep. p. 295 A. Accidit d. XIII. m. Iun. anni Italiani 364. Cf. Diod. Ant. Xenoph. p. 286.

784) Πιλοπίδας ὁ Θηβαίων στρατηγός] Auctor Diodorus lib. XV, 80 sub Ol. CIV, 1., ubi tamen τὸν δὲ αὐτοῦ βίον ἀπέβαλε scriptum est. Praeterea pro ἀπέβαλε nonnulli codices praebent ἀπέβαλε, quod praecedente Weaselagio expressit Diodorus. Huc fortasse pertinet, quod Hieronymus Alexandrum Pharaconum Olymp. CIV, 1. agnitem scribit.

785) Κλέαρχος] Refert Diodorus XV, 81 extr. sub Olymp. CIV, 4. Consentit Memnon ap. Phot. cod. CCXXIV. p. 704 XII. annos Clearchum, indignum illum Isocratis et Platonis discipulum (Isocr. epist. ad Timoth. p. 626), crudelissimum in patria sua exercuisse tyrannidem. Cf. Proleg.

786) Χαρίκλειδης] Sumus apud Athenienses magistratus sanctus est Olymp. CIV, 2. ex Diodoro XV, 82. in. Meminit eius Demosthenes Orat. in Mid. p. 572, item Pseudo-Plutarchus II. p. 845 E. Occurrit etiam in Inscrip. Gr. ap. Boeckh. Museum. Nar. x. X d. 150.

787) Ἡ περὶ Μαντινίων μάχη] Testes sunt locupletissimi Diodorus XV, 85—88. et Xen. Hellen. VII, 5, 14 seq. coll. Pseudo-Plutarch. l. l. Facta pugna est d. XII. m. Scythiodorionis. Plut. lib. p. 350 A.: τὴν δὲ δυνάμειν τοῦ Σπυρογορόντος ὑπερτάτην ἰσχύειν ὁ Μαντινιάδης ἄνθρωπος. De Xenophonte, mensis tempus fuisse dicente, vid. Clut. FF. III. II. p. 128 Kr. coll. Idel. Eochid. Chronolog. I. p. 242.

788) Ἐπαρινάνδου] Egregium Epaminondas elagium etiam morte descriptionem exhibet Diodorus XV, 87. seq. sub Olymp. CIV, 2. Mox cap. 89. med. sic pergit: τὸν δὲ συγγενεῖον Σπυροφῶν μὲν Ἰσθμιάδης τῆς τῶν Ἑλλήνων σύνταξιν εἰς τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν κατίστρεψεν ἢ τῆς Ἐπαρινάνδου τελευτῆς. De morte Epaminondas cf. Cic. Ep. fam. lib. V, 12. de Ann. II, 30, Paus. IX, 15, Justin. VI, 8. Corn. Nep. Epamin. lib.

789) Ἀναξιμένης δι' ὁ Λαμνακτῆρος — ἐν βιβλίῳ δυοῖ] Refert Diodorus XV, 89 extr. sub Ol. CIV, 2.: Ἀναξιμένης δι' ὁ Λαμνακτῆρος τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν ἀναγράφων ἀρξάμενος ἀπὸ θογορίας καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων, κατέστρεψε δ' ἐπὶ τὴν ἐν Μαντινίᾳ μάχην καὶ τὴν Ἐπαρινάνδου τελευτήν. περιέβαλε δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων πράξεις ἐν βιβλίῳ δώδεκα. Φίλιππος δὲ τὰ περὶ Διοδότου τὸν νεώτερον ὡς κατίστρεψε, διελθὼν ἐπὶ πάντε ἐν βιβλίῳ δυοῖ.

790) Μόασων] Atheniensem Olymp. CIV, 3. Arcton ex Diodoro XV, 90. Meminit etiam Demosth. Polyt. p. 1207, Diogenes Binarch. II. p. 114, 43, Inscrip. Gr. ap. Boeckh. Museum. Nar. x. d. 81.

791) Ταχὺς Ἀγυπτίαν] Diodorus XV, 92 sub Olymp. CIV, 3. auctor est, Tachum, Aegyptiorum regem, una cum plerisque Aegypti satrapis bellum contra Persarum regem maxise, mox autem preditiois eius, cui regnum mandasset, regno exstimo ad Artaxerxem coactumque adque in gratiam fuisse receptum. Quod verum est atque Athenaei XIV. p. 616 D. et Aeliani VV. III. V, 1. auctoritate confirmatur. Idem vero quod mortis Artaxerxes Tachum ad Agesilum redire, huiusque virtute et prudentia regnum recuperare ostendit, saltem id est manifestum. Rerum momenta bene sic expendit ad Diod. XV, 93 Weaselgias: „Res Agessilas, Tacha decerto, nec ad Nectanebum advenit, cumque eodem tempore Menandrus quidam Aegypti regnum sibi elinctor, et in Nectanebum inferret arma, illum, cui operam addiderat, defendit, victoque Menandrio, regem confirmavit, datus proterea a Nectanebo egregia auxilia. Hec Plut. Aeg. p. 618, consentienti-

αἰσας ὁ Σπάρτης βασιλεὺς ἀπὸ Αἰγύπτου εἰς τὴν πατρίδα ἱππῶν διὰ Κυ-
ράνης, ἡγεμένης⁷⁹³).

δ. ΝΙΚΟΦΗΜΟΣ⁷⁹⁴). Διονυσόδωρος, καὶ Ἀναξὶς οἱ Βωιωτοὶ συγγράμματα τῶν
Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν εἰς τοὺς τὸν Ἰωνικὸν κατιστορέσαν τὸς συντάξας⁷⁹⁵).

Ο.Α. ΡΕ. Πύρρος Κυρηναῖος σάβδιον⁷⁹⁶). Ἐννία Ἑλληνοδικαί κατιστάδισαν⁷⁹⁷).

α. ΚΑΛΑΙΣΗΜΙΔΗΣ⁷⁹⁸). Σενόφων ὁ Γρούλιος κατιστορέσας τὸν βίον⁷⁹⁹). Φι-

bus Xenophanis [Ages. II, 25, 31.] et Nepete in Agest. c. 8. et Polygus L. II, 1, 22. Poenit ergo pro Nectanebe Tachos, et in Mendonit eius locum Nectanebium. Conf. Col. Jac. Perizon. ad Adian. L. V, 1. — Caelerius qui Diodorus Ταχῶς appellatur, in Aristoteli Oecron. L. II. p. 567 est Τάος, Polygus III, 11, 5. Θάμης, Eusebius ap. Syncell. p. 77 B. Τάμης, ap. Hieronym. p. 135. Theos, ap. Mal. p. 106. 344. Teus a. Teos. Idem inde ab Olymp. CII, 4 — CIII, 1. [Hieronym. ab Olymp. CIII, 1 — CIII, 2. Mal. Agest.] Aegypti regnum tenuisse dicitur ab Eusebio, cuius a Diodoro discussum in regum Aegyptiorum successione iam capitis [r. not. 639. 654.] notavimus. De Nectanebe cf. not. 850.

792) Αἰτιατέρης; Artaxerxes mortem et Ochi auspiciis Olymp. CIV, 3. assignat Diodorus XV, 93 init. A quo trismo fere discrepat Canon Regum astronomica, qui initium Ochi ad XXI. Nov. a. Jul. 339. Olymp. CV, 2. repetit. Reperitur igitur Artaxerxes Maecus a Diodoro quidem XIII, 108. XV, 93, anno XLIII, sed a Casare XLVI. Maecus autem annorum et scripturarum numerus caeteri quoque variant autem, quorum Eusebius ap. Hieronym. p. 134 [inde ab Olymp. XCII, 4 — CIII, 3.] et ap. Mal. p. 342 [inde ab Olymp. XCIV, 1 — CIII, 4.], edit. XL. totidemque Syncellus p. 255 B. et Chron. Pasch. p. 106 C. Auctor, XLII. Clement Alex. Strom. I. p. 331 C. LXII. Ptolemaeus Arin. cap. 30. Vid. Clit. FF. III. H. Append. XVIII. p. 327 seq. et not. p. Kr. coll. Boeckh. ad Mar. Par. ep. 76. [C. I. Vol. II. p. 843.]

793) Ἀρρεθίδης; Agellius, Proclidian, Olymp. CIV, 3. eodem anno, qui in Aegyptum expeditionem fecerit, decessisse auctor est Diodorus XV, 93. Qui tamen locus multis modis confusus est. Not. 791. Mortuus est potius, ex Aegyptio domum reversurus. Ol. CIV, 4. annos salus LXXXIV, quorum LXXXVIII [Plut. Ages. 40. perperam XLII. tradit] ei regas exegerat. Vid. Plat. I. I. Cl. Clit. FF. III. H. Append. III. p. 229 Kr.

794) Νεφέριος; Atheniensem Olymp. CIV, 4. Archon ex Diodoro XV, 95. Meminit eius Dionysius II. p. 114. 5. 115. 44. 118. 44. Item Demosthenes Stob. II. p. 1132 coll. Meurs. De Arch. Athen. II, 25. Macart. p. 1059, et Aeschines Timarch. p. 15. 28. De Schol. Aesch. p. 731. Nicophemus Archonte colonos in Samum missos tradente, vid. Boeckh. in Act. Acad. Boruss. a. 1818. p. 86 coll. Clit. FF. III. H. p. 142 Kr.

795) Διονυσόδωρος; Testis Diodorus XV, 95 extr. τῶν δὲ συγγραμμάτων Διονυσίου καὶ Ἀναξὶς οἱ Βωιωτοὶ τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν εἰς τοὺς τὸν Ἰωνικὸν [Ol. CIV, 4.] κατιστορέσαν τὸς συντάξας. In his Scaliger duplicem accusativum τῆς ἱστορίας et τὰς συντάξας ferri non posse arbitrat, levi correctione τὸν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν scripsit, cum idem in simili verborum structura a Diodori lib. XIV. ep. 117. ad Ol. CXVIII, 2. repetita: Καλλιθένης τῆς συντάξας — τῆς ἱστορίας ἔγραψας γράμματα non effendisset. Et habet profecto duplex accusativus, quo defendatur. Cf. Matth. Gr. §. 432. 5. ed. III. De Dionysodoro et Anaxi cf. Prolegg.

796) Πύρρος Κυρηναῖος σάβδιον; Testis Diodorus XVI, 2. init. cuius Πύρρος confirmat Africae apud Euseb. Armen. P. I. p. 296 Auch. Apud Euseb. Scal. chron. lay. p. 41 notum eius in Πύρρος, apud Pau. X, 2, 2 in Πύρρος ablit. Utroque loco restituit Πύρρος.

797) Ἐννία Ἑλληνοδικαί; Locus classicus de Hellanodiciis existit apud Pausaniam V, 9, 5. cuius quae hic pertinet verba corrupta, sunt haec: κίμης δὲ Ὀλυμπιάδης καὶ ἑκατοστῆ ἡμέρᾳ Ἑλληνοδικαί κατιστορέσαν. Qui locus corruptum traxit in notis. Retulit enim paulo ante Pausanias ab Olympiade quinquagesima duo apothetas fuisse, eandemque eorum, qui primus sint crevit, Hellanodiciis numerum confirmat Hellanicus et Aristodemus ap. Schol. Plut. Olymp. III, 22. p. 95 Boeckh. Ergo Olymp. XXV. non potuerunt nobis a Pausanias libris novem obscuri. Scaliger eandem sic alia summisit viam est, et pro ἑκατοστῆ scriberetur ἑκατοστῆ, quam conjecturam etsi adoptavit Meursius Lectt. Ant. IV, 29, satis refellit Pausanias ipse, quippe qui ab Olymp. CIV. usque ad Olymp. CVIII. octo Hellanodici fuisse statum post docet. Quod posuerat Pacius: πρῶτῃ καὶ ἑκατοστῆ, assensum tulit Clavieri et Nihil. Boeckhio vero, in not. 1. ad Schol. l. I. aut κίμης καὶ ἑκατοστῆ aut κίμης καὶ ἑκατοστῆ corrigendum esse dicens, persuasit God. Hermannus in Diss. de quique iudicibus poetarum p. 9. Opuscul. T. VII. p. 90. Vid. Kraus. Olymp. p. 127 not. 6.

798) Καλλιθένης; Archon Aethen Ol. CV, 1. Καλλιθένης teste Stesiclide apud Diog. Laert. II, 56, ubi aliquot eodd. Καλλιθένης exhibent. Sed restitutum est cum Maecio de Archont. Athen. IV, 6 Καλλιθένης. Quam remissio formam praebet Dionysius II, 115, 44, Diodorus XVI. ep. 2, Isocrat. Gr. ap. Boeckh. Museum. Nav. X. c. 61 d. 90. Callinectes sine dubio etiam reddendus est Schol. Aesch. p. 755 Reinsh. qui vulgo legitur ἰσὺ Καλλιπύρρος ἄγγυρον. Vid. Coen. FF. AA. T. I. p. 348 seq. Boeckh. de Archont. Pseudozymus. in Act. Acad. Boruss. a. 1827. p. 130, Clit. FF. III. H. p. 130 Kr.

Οἱ Φωκεῖς καταλαμβάνουσι τὸ ἐν Αἰγείοις ἱερὸν⁸¹¹). Δίον ἐς Σικελίαν κατέ-
πλευσε καταλῶν τὴν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυραννίδα⁸¹²). Ἀλέξανδρος δ'
τῶν Φερσῶν τύραννος ἐπὶ τῆς Ἰλίας γυναικὸς Θήβης, καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν
ἰδολοποιήθη⁸¹³). Ἀμφίλοχος δ' Ἐφόρου ἱστοριογράφου υἱὸς τὸν παραλαμβάνοντα
πάλιν (ἐπὶ) τοῦ πατρὸς, ἐνομασθῆντα δι' ἱερὸν, συντεταγμένον, ἐνιέειν
ἔσται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἐν Αἰγείοις ἱεροῦ, καὶ τῆς συλήσεως τοῦ μαν-
τείου ἐπὶ Φιλομήλου τοῦ Φωκεῖος⁸¹⁴). Καλλισθένης δὲ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν
πραγμάτων ἱστορίαν γέγραπεν ἐν βιβλίοις δέκα, καὶ κατέστησεν ἐς τὴν κατέ-
ληξιν τοῦ ἱεροῦ⁸¹⁵). Διῦλλος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἔσται τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἱερο-
συλήσεως, καὶ γέγραφε βίβλους πέντε⁸¹⁶).

ΟΛ Ρζ. Πῶρος Μακεδὺς στάδιον⁸¹⁷). Δίκα Ἑλλανοδικαὶ κατέστησαν⁸¹⁸).
α. ΕΛΠΙΝΗΣ⁸¹⁹). Ἀλέξανδρος δ' μέγας κατὰ τινος ἐγενήθη⁸²⁰). Τίλος τοῦ

811) Οἱ Φωκεῖς] Pausanias X, 2, 2: Τὴν δὲ τῶν Αἰγείων κατέλπειν ἐνοήσαντο οἱ Φωκεῖς, Ἐρα-
κλίδου μὲν πρηνέστερον ἐν Αἰγείοις καὶ Ἀγοσθάλειος Ἀθήνας ἀφέντες, ταῖσιν δὲ τὸν πύμντος
Ὀλεμπόιδος ἐπὶ ταῖς ἰατρῖαι. Vid. Diob. XVI. ep. 14. ead. coll. not. 822.

812) Δίον ἐς Σικελίαν] Auctor Diodorus XVI. ep. 9. init. sub Olymp. CV, 4. Dion Zerynthē pro-
fectus post hunc defectionem, IX. Augusti d. n. a. Chr. 357. factum. Vid. Plat. Dion. 24. coll. Cōnt.
PP. III. II. p. 134. Cf. etiam Nepot. Dion. ep. 5. et Aslan. V. II. VI. 12.

813) Ἀλέξανδρος δ' τῶν Φερσῶν] Diodorus XVI. ep. 14: κατὰ τὴν Ἑλλάδα Ἀλέξανδρος δ' Φερσῶν
τύραννος ἐπὶ τῆς Ἰλίας γυναικὸς Θήβης καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν Ἀναγόραρος καὶ Τισιφάνους
ἰδολοποιήθη, οὗτοι δὲ τὸ μὲν ἥριτον ἐς τυραννεύσαντες μεγάλης ἐνέχουσιν ἀπολοχῆς ἔσταιν δι' ἡ-
μετέρας αἰτίας — ἀνιδεύων ἡμετέροις τεύχεσιν. — οἱ δὲ Ἀνακτοῦ — προελόντες Φάλακρον σέρμασιν
τοῦ Μασκεδῶνος βασιλῆως. οὗτος δ' Ἰωννίδης ἐς τὴν Θερταλίαν καταλαμβάνει τοὺς περὶ τούτους. Con-
sultat Diodorus, uti solet, in eadem assum, quas in plures erat distribuenda. Ita Philippus, Thessalos ad-
versus contra Lysipponem, bellum gerere coepit Olympiada demum CVI. 4, ut ipse infra tradit Diodorus
XVI, 35: καὶ τὸ μὲν ἥριτον πρὸς Ἀσπερίαν τὸν Φερσῶν τύραννον διελόντες περὶ τὸν Θερτα-
λίαν. Atque Lysipponem et Pythionem, tertium fratrem, quem Diodorus ante memorare omiserat, regno
exhereditavit ante inaequitas. Diodorus: οἱ δὲ τὸν Φερσῶν τύραννον Ἀσπερίαν καὶ Πυθίον — τὰς μὲν
Φερσῶν παγίδας ἐπὶ Φάλακρον. Hinc Diodorum probable est trucidat quippe Alexandri tempore non satis
accertis certasse. Certe Xenophon Hell. VI, 4, 37. eius memor coepta est. Et tamen ille tricusio ante
hunc, in quo versatur, annum i. e. Olymp. CV, 1. mortem occubuisse dicitur Sisiclidis. Vid. not. 799. Ac-
cedit quod inde ab Olymp. CII, 4, quo anno tyrannidem Phieris exercere coepit Alexander [v. Diob. XV,
61], usque ad Olymp. CV, 4. non undecim, sed tredecim anni numerantur. Quae cum ita sit, Clitantes
PP. III. II. Append. X. p. 301 Kr. decem annos ἰστέρος undecim lachato cum regnum tenuisse cum
Diodorus statuat, mortem eius Olymp. CV, 2. assignat, et inde usque ad Olymp. CV, 4. Tisiphonem, cuius
obitum Diodorus memorare neglexit, imperitiam ponit. Quae ratione Diodorus Alexandri Phierae morte
uno tantum anno posteriori posuerit, quam per Sisiclidis de Xenophonte defuncto calculus licet.
Eandem Thessalicorum rerum expositionem ad hunc annum distulisse consentaneum est propterea, quod
Philippi opus hoc anno in Thessalia generaliter coeperat.

814) Ἀμφίλοχος] Diodorus XVI, 14. Archonte Agathoclei: Ἀμφίλοχος μὲν δ' Ἐφόρου τοῦ ἱστοριο-
γράφου υἱὸς τὸν παραλαμβάνοντα πάλιν ἐπὶ τοῦ πατρὸς, ἐνομασθῆντα δι' ἱερὸν, συντεταγμένον, ἐνιέειν
ἔσται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἐν Αἰγείοις ἱεροῦ καὶ τῆς συλήσεως τοῦ μαντείου ἐπὶ Φιλομήλου
τοῦ Φωκεῖος. Cf. de Demophilo Proleg.

815) Καλλισθένης] Idem Diodorus l. l. Καλλισθένης δὲ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἱστορίαν
γέγραπεν ἐν βιβλίοις δέκα καὶ κατέστησεν ἐς τὴν κατέληξιν τοῦ ἱεροῦ καὶ παραρτήσαν Φιλομήλου
τοῦ Φωκεῖος. Cf. de Callisthenes Proleg.

816) Διῦλλος] Vergit Diodorus l. l. Διῦλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος ἔσται τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἱερο-
συλήσεως καὶ γέγραφε βίβλους πέντε καὶ ἑπτὰ, συμπαραλαμβάνων πάσης τῆς ἐν τοῖς χρόνοις ταῖς γε-
γραμμέναις πρὸς τὴν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Σικελίαν. Vid. de hoc quoque Proleg.

817) Πῶρος] Stadii hoc Olympiadē victor sec. Diodorus XVI, 15 Πῶρος Μολιέτις, sec.
Africanus ap. Euseb. Scal. p. 41 Πῶρος Κυρηναῖος τὸ δεύτερον. Visitor igitur Pors —
hoc enim verum eius nomen est — domo Cyrenaicus post priorem, Ol. CV. partem, victoriam in Malien-
sium civitatem receptus erat. Vid. not. 796.

818) Δίκα Ἑλλανοδικαὶ κατέστησαν] Pausanias V, 9, 5. auctor est, secunda a vigesima quinta
Olympiade Hellonodorum numerum evasisse decem. Sed locum corruptum iam not. 797. ad Ol. CV.
tractantes, ubi Scalligerum πέντητ' καὶ ἑκατοῖντ' pro πέντητ' καὶ εἰκοσὶν repositisse apparuit. Secundum
hanc eius correctionem, misine, ut vidimus, probabilem, secunda ab Ol. CV. fuerit Ol. CVII. sive Ol. CVI.

819) Ἐλπίτης] Scalliger calami lapsus Ἐλπίτης pro Ἐλπίτης expresserat. Ἐλπίτης enim huius
aui Archon audit Diodoro XVI. ep. 15. init. ἐν ὄργουσι Ἐλπίτης. Quam nominis formam confirmat

- συμμαχικοῦ πόλεμου⁸²¹). Ὁ ἱερὸς πόλεμος συνίστη⁸²²). Ἡρόστρατος τὸ ἐν Ἐφέσῳ ἱερὸν Ἀρτίμιδος κατέβλεψε⁸²³).
- β. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ⁸²⁴). Δημοσθένης γράφει πρῶτον τῶν ἐν δικαστηρίῳ καταδικασθέντων ἀγῶνων τὸν κατὰ Ἀνδροκίαντος, καὶ πάλιν τὸν περὶ τῶν διελίων⁸²⁵).
- γ. ΔΙΟΤΙΜΟΣ⁸²⁶). Ὁ λόγος Δημοσθένους περὶ συμφορῶν⁸²⁷). Τιμόθεος Μενοιδά συστρατηγῶν ἐπὶ τῇ στρατηγίᾳ τὰς ἐκθύνους ὑποσχὼν ἰδίῳ⁸²⁸). Φι-

Dionysius Din. II. p. 115, 45. Item tamen in Lys. II. p. 85, 32. Ἐλευσίονα appellat, quam scripturam ut praefert Syllurgus nec respicit Meursias Arch. Athen. IV. p. 7. p. 154. Hic adeo apud Demosth. de Corona. p. 273. ἐν Ἐλευσίονι περὶ τοῦ Νικίου probante Dadoello reposuere volebat. Sed illam Naxium Archontem suorum omnino eximendam ostendit Boeckh. de Archont. Pseudop. I. l. p. 139. Occurrit etiam in Isaeuro. Gr. ap. Boeckh. Museum. Nav. X. c. 150. 156. d. 57. 93. 127.

820) Ἀλκιβιάδης. Ad hunc annum nos deducit Arrianus, qui de Exped. Alexandr. VII. 28. Alexandrum Ol. CXIV. mortem obisse testatur, postquam annos triginta duo et octo menses explevit. Natus igitur fuit Ol. CVI. 1. Consentit Eusebius [Hieronym., sed ad Olymp. CVI. 2. Mali Armeniacas ad Ol. CVI. 1. coll. Sync. p. 255 C.]. Item Plutarchus, qui quod Alex. cap. 9. Alexandrum annos XVI. eo habuisset tempore scribit, quo Philippus Byzantium oppugnaret, [v. Diod. XVI. 21.] Alexandri natalem profecto Ol. CVI. 1. constitutum habet. Quamquam hic sibi non constat, cap. 3. Philippo, ὅτε Πανδίων ἐβραβεύετο, nuntium de Alexandri nato allatum esse dicens. Atqui Potidea capta est, Diodoro XVI. 8, si credimus, Ol. CV. 3., proinde ut Alexander anno superiori, Olymp. CV. 4., quo cum etiam annus affirmat Solinus [v. n. 810.], lucem aspexisset putandus sit. Item Plutarchus etiam diem Alexandri natalem definit Solinus [v. n. 810.], utem Ἐλευσίῳ [cf. not. 823.] ὁ τῆς Ἐφείας Ἀρτίμιδος ἱερὸς πόλεμος. Verum errat in Maccedonem ad marem Aethiæ applicando. Neque enim Herodotum respiciit Loe, sed Boetromia [cf. Ideler. Eachir. chronol. I. p. 406 et in Act. Acad. Boruss. a. 1820. p. 206 et Boeckh. in Append. ad Commentat. de Mediana erat. Demosth. Act. Acad. Boruss. 1818. p. 95 not.], cuius d. VI. secundum cyclum Metonicum fuit d. XIX. Septembris.

821) Τῆς τοῦ συμμαχικοῦ. Auctor Diodorus XVI. ep. 22. extr. sub Olymp. CVI. 1. Facta post tres belli annos pax videtur media astate a. Chr. 353. Vol. Clav. FF. HH. II. p. 138.

822) Ὁ ἱερὸς πόλεμος. Diodorus secum pagare videtur, qui quoniam Ol. XVI. ep. 23. bellum, quod vacant, sacrum, Ol. CVI. 2. ortum, indeque per annos IX. gestum esse discessit, paulo supra ep. 50. huius illud Ol. CVIII. 3., postquam annos X. duraverit, finem esse tradit. Quam quidem discretionem quoniam advertisset Scalliger, sic composandas indicavit, ut bellum non secundo, sed primo Ol. CVI. anno exarissae sumeretur, eamque ipsam coniecturam hoc loco nobis proponit. Cui non fidei. Neque enim dubium, quia Diodorus XVI. 50 bellum annos X. durasse eo se esse scripserit, ut anno decimo compositionem esse intellegeretur: id quod etiam dierte refertur Aeschines in Ctesiph. p. 74 et Athenaeus XIII. p. 560 B. item Pausanias X. 2, 2, qui tamen a Diodoro exstans discedit [cf. not. 811.], quod belli sunt initium in Olymp. CV. 4., non vero in Ol. CVIII. 1. confert. Quae rectior est temporis notatio, e Diodoro ipso XVI. 14 certe Callistheia, Demophil. Diylli fide confirmanda.

823) Ἡρόστρατος. Eadem nocte, qua natus est Alexander Magnus, templum Ephesiaē Dianae celeberrimum conflagrat, ut sacrae gloriae cupiditate Herostatus. Auctores Plutarchus vit. Alex. cap. 3., Cicero de Nat. Deor. II. 27. §. 69. De Divinat. I. 23, 47, Valerius Maximus VIII. 4, 4, Solinus ep. 40. Cf. Strabo XIV. p. 440, 32.

824) Καλλιστράτος. Archon Athenae Ol. CVI. 2., ex Diodoro XVI. 23. Occurrit idem apud Dionys. Dinarch. II. p. 115, 45. 119, 19. ad Amm. II. p. 120, 45. 121, 1. et in Marcor. Par. ep. 78. Cf. Boeckh. Corp. Inscr. Gr. I. p. 129 n. 90, 2. Museum. Nav. V. d. 50. Hunc Callistratum cum oratore eundem putat Rahke. Hist. Crit. Orat. Gr. p. LIX. De qua re debitas haeret Clinton FF. HH. II. p. 136. Cf. Niebsch. in Act. Acad. Boruss. a. 1804—1811. p. 93 seq.

825) Δημοσθένης. Testis est Dionysius ad Amm. I. l. l. Caeterum cf. not. 706.

826) Διότιμος. Praeturae gemit Athenae Ol. CVI. 3. et Diodoro XVI. ep. 28. Mentionem eius facit Dionysius Dinarch. II. p. 115, 45. 119, 19. ad Amm. II. 121, 2. et Inscr. Gr. apud Boeckh. Cp. Inscr. n. 231, 6. Vol. I. p. 354. Museum. Nav. V. d. 50.

827) Ὁ λόγος Δημοσθένους. Testis Dionysius ad Amm. I. l. l. In ἡ δὲ Ἀσθίου τοῦ μετὰ Καλλιστράτου, ἐν Ἀσθίου πρὸς τὴν δημογραφίαν, ὅτε ἱερὸς πόλεμος αὐτῶν ἀνέβλεψε, ἀπὸ τῶν συμφορῶν. Cf. Orat. de Symmor. cum Amerfortii conam. in Schaefer. App. Crit. I. p. 718. Boeckh. Oecoa. cit. Ath. II. p. 105 sqq. Iacobs Demosthenes Staatsreden (Lips. 1833. 8.) p. 10—12.

828) Τιμόθεος Μενοιδά. Tradit Dionysius Dinarch. II. p. 119, 15: Ὑπὸ Μενόδατος, Μενοιδάτος ἐπὶ τῶν ἰδῶν, ὁ ἀνδρὶς, πρὸς τῆς ἐστῆρας. ὁ μετὰ λόγος τῶν Ἀσθίου. ὅτε δὲ πρὸς τῶν ἀνδρῶν λόγος (ὅτε δὲ τῆς τῶν ἀνδρῶν λόγος ἔστω. Heisk.). ἀπὸ τῶν γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν Τιμόθεος ὄντος, κατὰ τὸν χρόνον τῶν τῆς μετὰ Τιμόθεου (ἐπὶ τῶν μετὰ Τιμόθεου καὶ Τιμόθεου)

λόμηνος ὁ Φωκεύς, ὁ τὸ ἐν Ἀττικαῖς ἱερὸν καταλαμβάνων, ἑαυτὸν κατακρήμνισεν⁸²⁹). Φίλιππος Μεθώνων ἱπολύρκος⁸³⁰). Αὐτῶν δὲ τοῦ Βοσπόρου βασιλεὺς ἐτελείησεν ἄρξας ἐτη μ'. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ παῖς Σπάρτακος ἱβασίλευσεν ἐτη ε' ⁸³¹).

δ. ΘΕΟΔΗΜΟΣ· οἱ δὲ ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ⁸³²). Ὁ κατὰ Τιμοκράτους λόγος Δημοσθένους, καὶ ὁ δημογραφικὸς περὶ τῆς Μεγαλοπολιτῶν βοηθείας⁸³³). Ἡ εἰς Πύλους Ἀθηναίων ἔξοδος⁸³⁴). Φίλιππος Μεθώνων ἱπολύρκος, καὶ διαρπάσας κατέσχευεν, ἕτε εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγὴν τὴν ἑρσαν διαφάθη⁸³⁵). Μακρίνοιο δὲ Κάρως θυνάστης ἐτελείησεν ἄρξας ἐτη κδ'. τὸν δὲ διαδεξάμενός τινος p. 327 a. Ἀρριμμία ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἔρξεν ἐτη δύο ⁸³⁶). Κλέαρχος ὁ Ἡρακλείας τυ-

ex Arist. Schol. et Suid. s. v. Τιμόθεος restitutum Sybbergius a vero longissime deflexit. *Μετὰ θάλασσαν* felicissime Valerius ad Harpocrat. ed. Lugd. a. 1683. p. 137 et Wesselingus ad Diad. XVI, 21 correxerunt, quos laudem emendationis etiam Scaliger nota superscripta vindicat, στρατηγίας, ἢ ἢ τὸς ἰδὺς ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἰδίων. Τιμόθεος δὲ τὸς ἰδὺς ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἰδίων, τοῦ κατὰ Κλήσιον τινος. Ἐτε καὶ [ἰταλῆτας] supplet Clut. FF. III. II. p. 140] Vid. Nep. Timoth. 3. coll. Clut. I. I. p. 138.

829) Φίλιππος] Auctor Diodorus XVI. ep. 31. in ed. ad Ol. CVI, 3. De Philomeli obitu conf. Faus. X, 2. et Phil. apud Euseb. Praep. Evang. VIII, 14. p. 392 D.

830) Φίλιππος Μεθώνων] Diodorus XVI, 31. Dicitur Archontem: Ἀπὸ δὲ τούτων προεστῆναι Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Μεθώνων μὲν ἐκπελοπόννησον καὶ διαρπάσας κατέσχευεν, Παρὰ τὸς δὲ χειρὸς ἐπὶ τῶν ἰδίων ἐπὶ τῶν ἰδίων. Eodem lib. XVI. cap. 34. ext. sub anno insequenti repetit: Φίλιππος δ' ἐπὶ τῶν Μεθωνάων ἐμπελοπόννησον παρεστῆναι τὴν πᾶσαν τὴν πελοπόννησον, πολέμους ἐπὶ τῶν ἰδίων ἐπὶ τῶν ἰδίων. Quae verba ad Ol. CVI, 4. ascriptis Scaliger. Posterior temporis assignatio verior videtur. Vid. Demosth. Olynth. I, 9. p. 11 §. 12. p. 12 IV, 35. p. 50.

831) Αὐτῶν δὲ τοῦ Βοσπόρου] Tradit Diodorus XVI. ep. 81. sub Ol. CVI, 3. ad quem locum vid. Wess. coll. Proleg.

832) Θεόδημος· οἱ δὲ Εὐθύδημος] Appellat quidem huius anni Archontem Θεόδημον Dionysius ad Ann. II, 121, 7. Sed Archontum catalogus ab eodem Dionysio in Dis. II, 115, 48 collectus, nomine formam eandem quam Diodorus XVI. ep. 32. init. edit Εὐθύδημος. Et sic pro Εὐθύδημος, qui hic non pertinet, scribere debuit Scaliger. Quamquam sainadrentium sane, etiam in alia hominibus, veluti in classis Atticae praetore, a Thucydide oblato VII, 16. codices Εὐθύδημος inter et Εὐθύδημος variare. Cornutus F. Att. ad Ol. CVI, 4. Εὐθύδημον probat. Sed Θεόδημος praestare Inscriptiones Graecae evincunt apud Boeckh. C. Inscr. a. 230, 13. Vol. I. p. 353. Monum. Nav. V. d. 63, quae dialecto Atticae convenientius sonum Θεόδημος praebet. Eodem loco Boeckh. pro Θεόδημος scripsit Thucydides III, 80. 91., VII, 16.

833) Ὁ κατὰ Τιμοκράτους] Testis Dionysius ad Ann. II, 121, 7: Ἐνὶ δὲ Θεόδημον τοῦ κατὰ Διόμωρον ἄρξας, τὴν τε κατὰ Τιμοκράτους λόγος ἔργου (scil. δὲ Δημοσθένος) Διόμωρον τῷ κρήνῃ ποσειδῶν τὸν Τιμοκράτη καὶ τὸν περὶ τῆς Μεγαλοπολιτῶν βοηθείας διαπραγματῶν, ὅν αὐτὸς ἀνέγραψε.

834) Ἡ εἰς Πύλους Ἀθηναίων] Expressit Scaliger verba Dionysii in Diarch. II, 119. init. quae quum illi emendationis egere viderentur, duas adhibuit coniecturas, quarum neutram admitti posse demonstrabimus. Verba haec sunt e Diarchi de nominis ad Boronum oratione ascripta: μνηστῆρσι γὰρ ὡς καὶ τοῖς εἰς Πύλους ἔξοδος γινώσκοντες. ἢ δ' εἰς Ἰ. Ἀθηναίων ἔξοδος εἰς Θουμῶνα ἄρξας ἔχοντες, προεστῆναι τῶν Διόμωρον ἰσχυρῶν. Quo loco quod Scaliger inter εἰς et Ἀθηναίων ex praecedentibus verbum Πύλους inserendum indicavit, non perspexit, ille quoque loco Πύλους perperam edidit. Utroque enim loco Τιμοκράτης scribendum est. Vid. Cor. FF. AA. T. I. p. 138 IV. p. 30, Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 61 sqq. et Com. de Demosth. Orat. Midian. in Act. Acad. Boruss. 1818. p. 84. 85. Classis hinc coll. Weick. de hyperbole errorum in hist. Phil. communis. genitive p. 37. Deinde saltem etiam in eo est, quod Thumedo Archontem cum Eudemo aut Thudemo nostro usum eundemque esse statuit. In qua errorum non incidisset, aliter, quam Dionysius addidit, temporis significationem accuratius considerasset. Dicit enim Thumedo archonte Diarchum annum actatis tertium decimum egisse. Atqui notus est Diarchus eodem teste Dionysio (II, 118, 44.) circa Nicrophemi penetras Ol. CIV, 4. Incidit igitur eius aetatis annus XII, in Ol. CVIII, 1., qui anno Athesis praetorem gessit Theophilus. Ac profecto expeditionem illam Timotheum Ol. CVIII. Archonte Theophilo, quem pro Thumedo substituit, factam censet Cornutus I. L., probante Wolfio Proleg. ad Dem. Lept. p. CX. sanot. Boeckhii Ol. CVI, 3. assignat. Dionysium ille errasse prohibens I. I. p. 85. Vid. not. 836. Clutius denique FF. III. II. p. 142 sqq. Ol. CVII, 3. attribuit: — Θεόδημος ἄρξας —, insistentem εἰς Διόμωρον ἰσχυρῶν. Vid. Krug. ad Clut. I. I.

835) Φίλιππος Μεθώνων] Auctor Diodorus XVI. ep. 34. sub Olynth. CVI, 4. Cf. not. a. 836.

836) Μακρίνοιο δὲ Κάρως θυνάστης] Ex Diodoro XVI, 36 sub eodem haec sunt: Μακρίνοιο δὲ

φαντος, διανοοίων ὄντων, ἐπὶ δὴν βαδίζων ἀνθρώπη, ἄρως ἐπὶ ἡβ^α¹³⁷). τὴν δὲ ἀρχὴν διαθεξάμενος ὁ υἱὸς Τιμόδοτος ἐβασίλευεν ἐπὶ α' ¹³⁸). Κατὰ τὴν Σικελίαν Ἰππαρίνος ἀνακηρύσσμενος τὴν πατρίαν δυναστείαν ἔργον ἐπὶ δύο¹³⁹).

Ο.Α. ΡΖ. Σμικρῖνος Ταραντίνος στάδιον¹⁴⁰).

α. ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ¹⁴¹). Ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους Ἀθημαδίνους λόγος¹⁴²). Εἰς Σάμω κληροῦχοι ἀποστάλσαν ὑπὸ Ἀθηναίων, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει¹⁴³). Αἱ Φεραί παριδόθησαν Φιλίππῳ¹⁴⁴).

β. ΘΕΣΣΑΛΟΣ¹⁴⁵ οἱ δὲ ΘΕΣΣΑΛΟΣ¹⁴⁶). Ἡ περὶ Ῥοδίων Ἀθημαδίνους δημογραφία, ἐν ἣ παιδίη τοὺς Ἀθηναίους καταλῶσαι τὴν ἀλμαρχίαν αὐτῶν, καὶ τὸν δῆμον ἐλευθερώσαι¹⁴⁷). Ὁχος τὴν Ἀργεῖον, καὶ Κύπρον, καὶ Φοινίκην ἀνακτῆσαι¹⁴⁸). Οἱ Σιδωνιοὶ ὁρῶντες τὴν ἑαυτῶν πόλιν καὶ τὰ τεῖχη ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ καταλυμμένα, συγκαλίσσαντες ἑαυτοὺς, καὶ τὰ τέκνα, καὶ γυναῖκας εἰς τὰς οἰκίας, ἐνέπλησαν ὥστε ὅλην τὴν πόλιν περὶ ἀφανισθῆναι,

Καρίος δυνάστης ἐπὶ τὴν ἄρως ἐπὶ αἰῶσι τίττατο, τὴν δὲ ἀρχὴν διαθεξάμενος Ἀρταμῖος ὁ ἀδελφεὸς καὶ γυνὴ, ἐβασίλευεν ἐπὶ δύο. Mausolus Olymp. CVII, 2. non amplius fuisse inter viros, confutatur Demosthenes Orat. de Rhod. Libet. p. 156, quam Thessalo Archoste recitavit [v. not. 846.]: οὐδὲ Μάουλος ὅστις οὐδὲ τίττατος ὄντων. Casterum cf. not. 716. coll. Prolegg.

837) Κλήρυς δὲ Ἡρακλῆος τέρωνες] Testis Diodorus XVI, 36. cf. Memnon apud Plot. Bibl. eccl. CCXXIV. p. 700: ἴδου μὲν γὰρ δημοτικὴ Σάμου ὁ τέρωνες, et Iustin. XVI, 5. Cf. Prolegg.

838) τὴν δὲ ἀρχὴν] Ex eodem Diodori loco. Omisit autem Diodorus regnum indicare Sacyri, Timothei patris et tutoris, qui, priusquam Timotheus Clearcho succederet, eius uxore Heraclia praesedit. Vid. hist. ad Timoth. Epist. p. 624, Memnon ap. Phot. cp. 3. et 4., Iustin. l. l. coll. Prolegg.

839) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Ex Diodoro Eb. XVI cp. 36, extr. ad Olymp. CVI, 4. Fuit autem Hipparchus, non, ut Palmerius efficit Bied. l. l. corrigende, Diocle, ad Dionysii filius, Dionysii minoris germanus, ut Iaculante demonstrat Wesselingus ad Diod. l. l. Constatit Hieronymus ad Olymp. CVI, 4.: Hipparchus, Dionysii filius, Syracusan tyrannidem exeret. A quo unius tantū metachronismo discedunt Mai Armeniaca coll. Synecl. p. 280 A.

840) Σμικρῖνος Ταραντίνος] Auctores Diodorus XVI cp. 37. init. et Africanus apud Euseb. xpor. log. p. 42, quorum quod hic cum Hieronymo appellat, nihil interest, ut omnes et μικρός, σμικρῖνος et μικρός, σμικρῖνος et μικρός, σμικρῖνος, praestat.

841) Ἀριστοδῆμος] Atheniensium Archon Ol. CVII, 1. ex Diodoro XVI, 37. Memoratur a Dionysio in Dinarch. II, 115, 46. 118, 39. Ep. ad Amm. II, 121, 9.

842) Ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους] Dionysius Ep. ad Amm. l. l. Μετὰ δὲ Θωόδοτον τὸν Ἀριστοδῆμον ὄρχον, ἐπὶ αὐτῶν κατὰ Φιλίππον δημογραφίαν ἔργον καὶ λόγους ἐν τῷ δῆμῳ εὐδαιμόνῳ περὶ τῆς ἀποσταλῆς δημοκρατίας καὶ τῶν δὲ Φιλίππου τέρωνος εἰς Μακεδονίαν. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ καὶ τὴν κατ' Ἀριστοκράτους ἔργον λόγους ἐβδόμη δὲ αἰσῶσι παρακρίσας τὸν πτόλιν.

843) Εἰς Σάμω κληροῦχοι] Philochori verba servavit Dionysius in Dinarch. II, 128, 38: Πρὸς Παιδίαν παραγραφὴ. Κατὰ τὸν χρόνον τούτον, οὗτος ὁ λόγος ἀρκεῖται ἐπὶ Ἀριστοδῆμον ὄρχοντες ὡς ἐπὶ αὐτοῦ τὸν λόγον γίνεται δῆλον, ὁ μὲν γὰρ εἰς Σάμω ἀποσταλῆς κληροῦχοι κατὰ τοὺς τὸν ὄρχοντα ἀποσταλῆσαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει. [Philoch. Fragm. coll. Litt. ed. Siebel. p. 73] Scholiasta Iamnes Aesch. p. 731 Reisk. colonat ab Atheniensibus in Samum iussu sitis ad Olymp. CIV, 4. refert. Neutrum nec Philochori nec Scholiastae testimonium sperandum dicit Boeckh in Act. Acad. Boras. a. 1818. p. 66. Sed idem Diodorus iura relict, ut coluimus Olymp. CIII, 3. deductum indicans XVIII, 18 fuisse est manifestum. Cf. Wessel. ad Diod. l. l., Cora. FF. AA. T. IV. p. 27, Boeckh. cum loco laudato iura Ocean. ep. Athen. l. p. 460, Pausan. Res Samiae. p. 97, Clut. FF. HH. II. p. 142.

844) Αἱ Φεραί παριδόθησαν] Refert Diodorus XVI cp. 37. med. ad Ol. CVII, 1.: οἱ δὲ τὴν Φεραίαν πόλιν Ἀσάργου [qui inde est Olymp. CV, 4. repetitur v. not. 813.] καὶ Πυδολέως τὸν ὄρχοντα τικτῆν ἔργον συμφορῶν ὅστις, τὴν μὲν Φεραί παριδόθησαν Φιλίππῳ, αὐτοὶ δ' ἐλευθερίαν γινόμενος συνέχοντες τοῖς μισθοφόροις ἔργον διεκρίσας, καὶ μετὰ τούτων φεράσιν πρὸς Φιλίππον ἀνακτῆσαν τοῖς Φεραίοις.

845) Θέσσαλος¹⁴⁵ οἱ δὲ Θέσσαλος] Magnaece variant la haine Archontis nomine veterum codices, quandoquidem Diodorus XVI cp. 40. in Θεσσαλός [ed. Basil. Θεσσαλός] nunc Dionysii autem Cold. Ma. Dinarch. II, 116, 44. Θέσσαλον, auct. ad Amm. 121, 12. Θέσσαλον, nunc Din. p. 115, 44. Θεσσαλός appellat. Quorum postrema mihi placet et scriptura et praenotatio. Wesselingus in Diodoro Θεσσαλόν, L. Diodorus Θεσσαλόν edidit.

846) Ἡ περὶ Ῥοδίων] Testis Dionysius Ep. ad Amm. II, 121, 12: Ἐπὶ δὲ Θωόδοτον τοῦ μετὰ Ἀριστοδῆμον, τὴν περὶ Ῥοδίων ἀναγραφὴν δημογραφίαν ἐν ἣ καὶ αὐτὸς supra.

847) Ὁχος τὴν Ἀργεῖον] Tradit Diodorus XVI, cp. 40. med. ad Ol. CVII, 2.

καὶ τοὺς ἐπὶ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντας γιγνόμεναι ὑπὲρ τετρακισμυρίου⁸⁴⁸). Ἀρταμισία ἡ Καρίας δυναστεύουσα μετήλλαξε. Τὴν δὲ βασιλίαν διαδεξάμενος Ἰδομεύς ὁ ἀδελφὸς ἔρξεν ἐτη 5⁸⁴⁹).

γ. ΑΠΟΛΛΑΩΔΩΡΟΣ⁸⁵⁰. Νεκτανάβης βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐποργαυὸς τὴν βασιλίαν, τὰ πλείστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὼν ἐκνήεν εἰς Αἰθιοπίαν⁸⁵¹). Ἀρταξέρξης πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον παρὰλαβεν⁸⁵²).

δ. ΚΑΛΑΙΜΑΧΟΣ Περσασθῆν⁸⁵³). Σπάρτακος ὁ τοῦ Πόντου βασιλεὺς ἐτελευτήσεν ἄρξας ἐτη 6· τὴν δὲ βασιλίαν διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Παρναδάξ

848) Οἱ Σιδόνες δρῶντες] Testis Diodorus lib. XVI. ep. 45. med. ad Ol. CVII. 2: Ἐπειδὴ δὲ τῶν πόλεων ἰσχυρὰν [οἱ Σιδόνες] καὶ τὰ τάχῃ καταληγνύμεναι καὶ πολλὰς μερῶς στρατιωτῶν περιεχόμενα, συνελευσάμενος ἑαυτοῖς καὶ τὰ τέκνα καὶ γυναικὸς εἰς τὰς οὐσίας ἐνέειργον κτλ. Hieronymus deum sub Olymp. CVIII. 1: anastit: Ochoas Sidonem subvertit. Ad quem locum fortete Scaliger in Asiadumv. p. 125 a: Non opus fuit subvertit, non tota famula confregit. Cf. Syncell. p. 256 A.

849) Ἀρταμισία ἡ Καρίας] Tradit totidem fere verbis Diodorus XVI. ep. 45. extr. sub Ol. CVII. 2. 850) Απολλωδωρος] Archon Athenis Ol. CVIII. 5. ex Diodoro XVI. ep. 46. Meminit eius Dionysius in Din. II. p. 115, 46. 116, 10, item Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 253. n. 230, 8. Cf. not. ad Ol. CI. 3.

851) Νεκτανάβης βασιλεὺς] Tradit totidem verbis Diodorus XVI. 51 med. ad Ol. CVII. 3. Ἐρ δὲ τῇ Μήρῳ διαρῆσεν ὁ βασιλεὺς Νεκτανάβης καὶ θάνατον τὴν τὸν πόλεων ὄρξεν, οὐκ ἐτέλεσεν ἐποργαυὸς τοῖς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας κούρας. Ἀρταξέρξης αὖτὴν τὴν βασιλίαν καὶ τὰ πλείστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὼν, ἐκνήεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Consentit Manetho ap. Eusebium Hieronymi ad Olymp. CVII. 3. [Olymp. CVIII. 1. Mal. Ann. coll. Syncell. p. 256 A.]: Ochoas Aegyptum locuit, Nectanebo in Aethiopia regno, in quo Aegyptiorum regnum destructum est. Hoc aequae Manetho. Superiori anno expugnationem non tam absolutam fuisse Demosthenes significat pro Rhod. Libert. p. 291: Θανατῶν δὲ τοῖς αὐτοῖς ὄρξεν ὑπὲρ πέντε Αἰγύπτου τὰντοῦτα ἡγήτης βασιλεὺς τὴν πόλιν ἐνέειργεν κτλ. Regnatum autem ibi in palatibus Aegypti locis reguli annos LXX. ab Olymp. XCI. 3. aequae ad Olymp. CVII. 3. [Hieronymus, ab Olymp. XCI. 2. aequae ad Olymp. CVIII. 1. Mal. Ann., utroque annoverto. Vid. Syncell. p. 77 A. seq. p. 256 D. seq. coll. Clat. FF. IH. II. Append. XVII. p. 328 seq. cum not. v. Kr.] Quorum in regnis digressio Eusebii textus et Hieronymus et Armeniacus plus uno loco confusae est. Ut in postrema Tebenyarum dynastia substat, eius in priori quidem libro tres fuisse reges ait Eusebius Mali Armeniacus p. 106, quorum primo Nectanebidi I. X., secundo Thro. II., tertio Nectanebidi II. VIII. regni annos attribuit. Cf. Eus. ap. Sync. p. 77 D. Sed ubi in altero libro nomina cum temporibus comparatur, unus tantummodo Nectanebus prodit, cuiusque regnum non per VIII. aut X., sed per XIX. annos, inde ab Olymp. CIII. 3 — CVIII. 1., pertinetur, addito verbo adhuc plasse prodigioso, cum asten nulla in laterculis eius mentio facta sit. Hieronymus autem Nectanebium quidem per XVIII. annos imperasse iude ab Ol. XCVIII. 2 — CII. 3., eiusque interfecto Thro. hiernale, Nectanebium successisse scribit, huius tamen regnum per annos item XVIII. [inde ab Olymp. CII. 2. — CVII. 3.] continuat sec. African. ap. Syncell. p. 77 B. Syncellus ipse p. 257 A., expuncto Thro. successore, solum Nectanebium agnoscat cuiusque imperio annos VIII. concedit. Similiter in Nephroo erratum esse supra not. 654. notavimus. Quibus in laterculis quis locum perdidit? Hoc tamen certum videtur, fuisse duos reges diversos similis nomina, quorum in priori formam in EBHS praeferebat Hieronymi et Diodori XV. 42 sub Olymp. CI. 3. codices. Illi enim Nectenebis, huius Nectanebis est. Et sic cum etiam Eusebius ap. Syncell. p. 77 D appellat sec. Paris. cod. A. Solus Syncell. p. 257 A. praerogante ap. ipsum p. 77 Africanum, Nectanebis praefert. — Alterum Hieronymus vocat Nectanebium, Nepos Ages. VIII. & Chabr. II. 1. Nectanebis, Africanus ap. Syncell. p. 77 B. et Eusebius ap. eund. p. 77 D. Nectanebis, Diodori et Polyeni Strateg. II. 1, 22. libri itaq. XV. 92. 93. XVI. 47. 48. alii Nectanebis, alii Nectanebis, Sotion denique ap. Diog. VIII. 87 et Plutarchus Ages. I. p. 817 B. Nectanebis, ex quo qui in Laconic. eiusd. Plat. Appellh. II. p. 214 A. offertur Nectanebis corruptus est. Eusebius Mali Armeniacus p. 106 eodem utrumque nomine Nectanebium insignit, sed p. 345 posteriorum huius vocat Nectanebium. Haverit igitur hic in ultima nominis syllaba U, in tertia aut A aut E.

852) Ἀρταξέρξης πᾶσαν] Meminit rei Diodorus XVI. ep. 51. ad Ol. CVII. 3.

853) Καλαίμαχος Περσασθῆν] Archon Athenis Ol. CVII. 4. ex Diodoro XVI. 52. Fuit autem eximius e Pergasa, Erechtheidis tribus domo (Meyn. de pop. Att. p. 101), teste Philochoro apud Diogenem ad Ann. II. 122, 33. De Philochori ratione, Archontes addito demi nomine [cf. Ol. CX. 1. et 2.] accuratius designandi cf. Boeckh. De Diaposi. Athid. Phil. in Actis Acad. Boruss. 1832. Claz. Hist. p. 22 et in Dissert. de Archont. pseudop. Ibid. a. 1828. Cl. hist. p. 152. Patuit tamen illa ratio aliter existim quam ubi persuasit Viri Summus. Cf. Diocl. XX. 27. Olymp. CXVII. 4. et Pseudo-Plat. Vit. X. Oratt. hocr. II. p. 836 E. — Meminit Callimachus nostri Dionysius in eod. Ep. p. 121, 14. 122, 32. 123, 4. in Diansch. p. 115, 46. Athen. V. 18. p. 217 B., Pseudo-Plat. Vit. X. Oratt. p. 845 D., Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 246 a. 155, 9. Moszum. Nav. IX. c. 25.

ἔρχεν ἐπὶ ἐξ⁸⁵⁴). Φιλόχορος ἐν ε' βιβλίῳ τῆς Ἀτθίδος· Ὀλυμπίους πολεμου-
μῆνους ὑπὸ Φιλίππου, καὶ πρὸς τὰς Ἀθήνας πέμψαν, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν
τε ἐποιήσαντο, καὶ βοήθειαν ἐπέμψαν, πελταστὰς μὲν διερχίλους, τριήρεις δὲ
τριάκοντα τὸς μετὰ Χάρητος, ἃς καὶ συνεπέλκυσαν. Πάλιν περὶ δὲ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον Χαλκιδίων τὸν ἐπὶ Θράκης θλασθέντων τῇ πόλει, καὶ πρὸς ἐπι-
σημίων Ἀθηνῶν, Χαρίδωμον αὐτοῖς ἐπέμψαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐν Ἑλλησπόντῳ
στρατηγόν· ὃς ἔχον δευκακίδεκα τριήρεις, καὶ πελταστὰς τετρακισχιλίους, ἐπ-
ίπαις δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἤλθον εἰς τὴν Πόλιν καὶ τὴν Βοτταίαν μετ'
Ὀλυμπίον, καὶ τὴν χώραν ἐπέδρυσεν. καὶ μετ' ὀλίγα· Πάλιν δὲ τὸν Ὀλυμπίον
πρὸς τὰς ἀποσιναίωντων εἰς τὸς Ἀθῆνας καὶ διομύειν, μὴ περιδεῖν αὐτοὺς
καταπολεμῶντας, ἀλλὰ πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις δυνάμεισι πειρᾶσαι βοηθῆσαι
μὴ ἐνισχύειν, ἀλλὰ αὐτῶν Ἀθηναίων, ἐπεμψεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τριήρεις μὲν ἐξ-
ἑκὸς ἐπτακκίδεκα, τῶν δὲ πολιτῶν ὁπλίτας διερχίλους, καὶ ἱππεῖς τριακισίους ἐν
ναυσὶ ἐπαιροῖς, στρατηγὸν δὲ Χάρητα τοῦ στόλου παντός⁸⁵⁵). Ὁ κατὰ Μει-
δίου λόγος ἀποσιναίωντος⁸⁵⁶).

p. 327 b.

Ο.Α. ΠΗ. Πολυκλῆς Κυρηναῖος στάδιον⁸⁵⁷). Οἱ Ἑλληνοδίκει ἐπαγγέλλον αἰθῆς ἐς ἐν-
δραν δέκα ἀρδύνας⁸⁵⁸).

α. ΘΕΟΦΙΛΑΟΣ· οἱ δὲ [ΘΕΟΜΝΗΤΟΣ]⁸⁵⁹). Φίλωνος κρατὶ τῆς Ὀλυμπίας

854) Σπάρτας ἡ τοῦ Πύρρου] Diodorus XVI, 52 extr. morum Spartaci, quem Spartocum
petus aciliodem decent tunc ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 107. p. 147. Introd. ad Vol. II, 12. p. 91, ad
Ol. CVII, 4. refert. Codices, quos Scaliger et Weasingius secuti sunt, successorem eius Περικλῆδην
appellat; pro quo Diadefius, praecunte Anglo Corp, dedit Περικλῆδης. Sic vocatur etiam a Strabone
VII, p. 214, 40, Ptolemaeo VII, 37, ubi pro Bosphoro Pontico nominatur sicut Diod. I. I. cf. XX, 22, 23.
24., Περικλῆδης a Demosthene Or. in Placem. p. 545. Occurrunt praeterea apud veteres Be-
trισάδης et Βερισάδης fuisse. At unica vera scriptura est Περικλῆδης, ut ex Nomeni et Inscr-
ptionibus cognoscitur. Cf. Wesm. ad Diod. I. I. et Boeckh. C. I. Vol. II. n. 2104. n. 2117. 2118. 2119.
his. coll. Introd. II, 12. p. 92. Vid. etiam Clut. FF. III, II. Append. XIII, p. 296 seq. Kr. coll. Proleg.

855) Ὀλυμπίους — — τοῦ στόλου παντός.] Philochori verba [Fragm. coll. Leuz. ed. Stubeis
p. 73 seq.] servavit Dionysius Ep. ad Amm. II, p. 122, 33 seq.: Φιλόχορος ἐν ε' βιβλίῳ Ἀτθίδος κατὰ
ἄλλοις οἷον χρόνον· Χαλκιδίους Περικλῆδην· ἐπὶ τοῖς Ὀλυμπίοις πολεμουμένοις ὑπὸ Φιλίππου καὶ
πρὸς τὰς Ἀθήνας πέμψαν, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν τε ἐποιήσαντο καὶ βοήθειαν ἐπέμψαν, πελταστὰς
μὲν διερχίλους, τριήρεις δὲ τριάκοντα τὸς μετὰ Χάρητος, ἃς καὶ συνεπέλκυσαν· ἱπποὺς δὲ πεντήκοντα ἑξήκοντα
τὰ μετὰ τὴν γῆναια πᾶσαι ταῦτι· περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Χαλκιδίων τὸν ἐπὶ Θράκης θλασθέντων
τῇ πόλει καὶ πρὸς ἐπισημίων Ἀθηνῶν, Χαρίδωμον αὐτοῖς ἐπέμψαν οἱ Ἀθηναῖοι, τὸν ἐν Ἑλλε-
σπόντῳ στρατηγόν· ὃς ἔχον δευκακίδεκα τριήρεις καὶ πελταστὰς τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὲ πεντήκοντα
καὶ ἑκατὸν, ἤλθον εἰς τὴν Πόλιν καὶ τὴν Βοτταίαν μετ' Ὀλυμπίον, καὶ τὴν χώραν ἐπέδρυσεν· καὶ
μετ' ὀλίγῃ τῆς τριῶν συμμαχίας ἤγει ταῦτι· Πάλιν δὲ τὸν Ὀλυμπίον πρὸς τὰς ἀποσιναίωντων εἰς τὸς
Ἀθῆνας, καὶ διομύειν αὐτοὺς καταπολεμῶντας, ἀλλὰ πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις δυνάμεισι
πειρᾶσαι βοηθῆσαι μὴ ἐνισχύειν, ἀλλ' αὐτῶν Ἀθηναίων, ἐπέμψεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τριήρεις μὲν ἐξῆς ἐπτα-
κκίδεκα, τῶν δὲ πολιτῶν ὁπλίτας διερχίλους καὶ ἱππεῖς τριακισίους, ἐν ναυσὶ ἐπαιροῖς, στρατηγὸν δὲ
Χάρητα τοῦ στόλου παντός.

856) Ὁ κατὰ Μειδίου λόγος] Tradit Dionysius ad Amm. II, p. 121, 18. Κατὰ τοῖς χρόνοις
τὸν ἀρχοῦν [τὸν Χαλκιδίον] καὶ [scilicet praeter orationes Olympiadas, quas videt Scaligerum neglexisse]
ὁ κατὰ Μειδίου λόγος, ὃς συνεστῆκε μετὰ τὴν χειροτέραν, ἣν ε' ἔδωκε αὐτῷ ταχυγράφοις.
Boecklius tamen, Dionysium duas Aethensium expeditiones Olympiadas, alteram Olymp. CVI, 3, alteram
Olymp. CVII, 4. excerptam, confudisse insinuat, orationem Meidianam Ol. CVI, 4. a Demosthene per-
oratum esse docere studuit in Act. Acad. Berol. a. 1818. Class. Hist. p. 80 seqq. Vid. Clut. FF. III, II, p.
147 Kr., qui credit Dionysio.

857) Πολυκλῆς] Testes Africanus apud Euseb. chron. leg. p. 42, Diodorus XVI. ep. 53., Pausa-
nias X, 3, 1.

858) Οἱ Ἑλληνοδίκει] Auctor Pausanias lib. V. ep. 9. fm.: Ὁρθὸς δὲ ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν Ὀλυμπιάδι
ἐπαγγέλλον αἰθῆς ἐς ἀνδρῶν δέκα ἀρδύνας [οἱ Ἑλληνοδίκει], καὶ ἕξ τὸ ἀπὸ τοῦτο διαμετρήσαν ἐς
ἑξῆς.

859) Θεόφιλος, οἱ δὲ [Θεόμνητος] Archon Athesis Ol. CVIII, 1. Θεόφιλος ex Diodoro XVI, 53
int. Laudant cum Athenaeus lib. V, 16. p. 217 B., Demosthenes in Pantheon. p. 968, Pausanias
X, 3, 1, Diogenes V, 9, Dionysius Diarrh. II, 116, 44, ad Ammonem II, 121, 27. 123, 5, Inscript. Gr.
apud Boeckh. C. I. n. 255. Vol. I. p. 247, Mommsen. Nov. X, d. 130. Sed in Archontum catalogue Dio.

πόλεως⁸⁶⁰). Πλάτωνος μετὰ δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἡλικίας ἐτεῖ τελευτήσας⁸⁶¹), Σπυρίδιππος τὴν σχολὴν διαδίδεται⁸⁶²). Ἀριστοτέλης ἀπὸς Ἑρμίου Ἀταρ-
γύνης τέττατον, καὶ τριεὶ χρόνον παρ' αὐτῷ τρίβει⁸⁶³). Φίλιππος ἐκίδεται
πύργος τῇ πόλει αὖ Φωκεῖ⁸⁶⁴ τε καὶ ἱερῷ κληδένει⁸⁶⁵). Δι' Ὁμήρου πόλεος ἐς
ἰθάγος κατεβλήθησαν. Οἱ Φωκεῖς ἀφαιρήσαν μετὰ τὴν σφαιρὶν ἱερῷ τοῦ ἐν
Αἰγαῖς, καὶ συνέδου τῆς ἐς τὸ Ἑλληνικόν, καὶ τὰς ψήφους αὐτῶν διακρί-
ναι ἔδοσαν οἱ Ἀμφικτιόνες⁸⁶⁶).

β. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ⁸⁶⁷). Ὁ τοῦ Ἰσοκράτους παρὰ ἀντιδότῳ λόγος⁸⁶⁸). ἡ ἔκτε
τῶν Δημοσθένους δημογραφῶν κατὰ Φιλίππου, ἧς ἡ ἀρχὴ ἂν μὲν ἡμεῖς, ὡ ἄν-
δρες Ἀθηναῖοι⁸⁶⁹). Μετὰ τὴν Ὀκταβίαν ἄλυσαν συνέδῃται Φιλίππου πρὸς
Ἀθηναίους ἰσχυρῶς περὶ γαλίας καὶ συμμαχίας. αὐταὶ δὲ μνημονεῖται ἰστορικῇ χρό-
νον, ὅχι Νικομάχου ἀρχόντος⁸⁷⁰).

γ. ΑΡΧΙΛΑΣ⁸⁷¹). Δημογραφία Δημοσθένους κατὰ Φιλίππου· ὅθεν μὲν, ὡ ἄνδρες

p. 115, 44. Archon auster corrupte ab eodem Dionysio Θεόμνητος appellatur, quod ipsum nomen post
verba Scaligeri et de typothetae culpa omnino supplendum.

860) Φίλιππος πύργος. Testis Dionysius ad Ann. II. p. 123, 6: Θωπράτης ἱστὸν ἄρχον, καὶ ἐν
ἰσχυρῶς τῇ Ὀκταβίαν πόλεος εὐ Φίλιππος. Consentit Diodorus XVI. ep. 53. ad Ol. CVIII, 1. Capiti
est Olympias vere a. a. Cle. 347. Vid. Clut. FF. III. II. p. 148.

861) Πλάτωνος μετὰ δύο καὶ ὀγδοήκοντα. Platonia hoc anno defectum testatur Hermippus apud
Diog. Laert. III. 2. Apollidorus ap. eund. V. 9. Dionysius Ep. ad Ann. II. 121, 28. Athenaeus
V. 18. p. 217 B. At Eusebii Hieronymi cum Olymp. CVIII, 4. mortem obisse scribit. Synecles p. 259 D.
ex Olympiadem quidem vere edit, Olymp. CVII. appellans. Utinamque docti penderent testimonium. In
aetate aetate paulo maior discrepantia. Annot. et LXXXI. tribuunt Hermippus l. i. Cicero de Senect. 5.
Lucianus Macrob. 21. Censorin. de Die Natali cap. 15. LXXXII. Athenaeus, quem expressit Scaliger,
LXXXIII. Neanthes apud Dog. III. 3. Seneca vero Epist. 58. ipsa natalis octogesima secunda cum
vita decessus tradens fallit. Neque enim Plato de natoli suo l. c. VII. morsis Thargelionis Atici, sed
note initium Clauentis defectus est, uti demonstrat Cornutus F. A. IV. p. 80.

862) Σπυρίδιππος. Platon in Academia Ol. CVIII, 1. successit Spurius, eius ex sorore filius, sec.
Diogenem IV. i. coll. Suid. a. v. Σπυρίδιππος, Eusebio l. i. Synecles p. 259 D.

863) Ἀριστοτέλης ἀπὸς Ἑρμίου. Testis est Dionysius ad Ann. II. 121, 28: ἀντιδοτῶς
δι Πλάτωνος, ἐπὶ Θεοφίλου ἀρχόντος, ἔτις (ὁ Ἀριστοτέλης) πρὸς Ἑρμίου τὸν Ἀταργύνης τέττατον,
καὶ τριεὶ χρόνον παρ' αὐτῷ τρίβει, ἐν Ἐπίδωκον ἀρχόντος ἐς Ματρίδην ἱερῶς. Idem testatur
Diog. Laert. V. 9.

864) Φίλιππος ἐκίδεται πύργος. Refert Scaliger e Pausanias X, 3, 3. veritas. Vid. not. 811. 822.

865) Θιμιστοκλῆς. Archon Athenis Ol. CVIII, 2. ex Diodoro XVI. ep. 56. Occurrit etiam apud Dionys.
in Diarch. II. p. 115, 46. 116, 44. in Ep. ad Ann. II. 123, 6. 42. et in orat. Aeschin. adv. Ctesiph. p. 62,
30. Cf. Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. a. 155, 13. 14. Vol. I. p. 247. Mommms. Nav. X. d. 16.

866) Ὁ τοῦ Ἰσοκράτους. Duae laevitates περὶ ἀντιδότῳ orationes scriptae, alteram πρὸς Μεγακλῆδην,
Timotheo vivo, Archonte Callistrato, Olymp. CVI, 2. [v. Script. Vitt. X. Orat. II. p. 829 C. Dionys. Iso-
crat. II. p. 162, 10. Diarch. II. p. 118, 16 coll. Clut. FF. III. II. p. 137 Kr.], alteram πρὸς Ἀντομάχου,
αὐτοῦ ἱσχυρῶς LXXXII. Timotheo mortuo, exstante Diotimi anno, Olymp. CVI, 3. [v. Script. Vitt. X. Orat.
I. l. et Isocr. or. Iond. 5. p. 312 A. coll. Clut. I. l. p. 141]. Videtur Scaliger priorem significare voluisse:
praeterea ut nota superscripta ad Olymp. CVI, 2. relegenda sit. Cf. Pseud. De Vita et Scriptis Isocratis.
Berol. 1833. 4.

867) Ἡ ἔκτε τῶν Δημοσθένους. Testis est Dionysius ad Ann. II. 123, 6: ἔκτετι Θιμιστοκλῆς,
ἐπὶ τοῦ τῶν τῶν κατὰ Φίλιππον δημογραφῶν ἰσχυρῶς. Δημοσθένους, περὶ τῆς πελαγῆς τῶν ἡγεμονῶν
καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι πόλεως, ἧς ἱστὸν ἀρχὴ ἂν μὲν ἡμεῖς, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διδέντεσθαι τῶν
αὐτῶν ἱστῶν. Quinta Philippica — in nostris exemplis prima pars est. Libanus in Argum. Phil. I. hanc
nam orationem statuit, Philippicus I. et Ulpianus ad Demosth. p. 35, 36. Dionysium, cum dividentes, cū-
perat. CLINTONUS in FF. III. Append. XX. p. 373 not. h. Kr.

868) Μετὰ τὴν Ὀκταβίαν. Verba sunt Dionysii in Ep. ad Ann. II. 123, 42, ubi timens ὅχι Νικο-
μάχου, αὐτοῦ ἀρχόντος, scribitur.

869) Ἀρχιός. Archon Ol. CVIII, 3. ex Diodoro XVI. ep. 59. Meminerunt eius etiam Philochorus
[Fragm. coll. Lez. ed. Siebel. p. 60 seq.] et Adrosten [Fragm. ep. cosd. p. 117] ap. Harpocrat. a. v.
ἀντιδοτῶς coll. not. aot. 554., item Dionysius in Epist. ad Ann. II. p. 123, 9, qui tamem in Din. II.
p. 115, 47. Ἀρχιδαν, et p. 117, 2. Ἀρχιδαν minus recte exhibet. Occurrit etiam in Inscript. Gr.
apud Boeckh. C. I. a. 155, 26. Vol. I. p. 248 et p. 93, 42. 43. p. 133. Mommms. Nav. X. c. 135.

Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πρόγματα⁸⁷⁰). Ὁ Φωκικός, ἦτο ἰερός πόλεμος τὸ τέλος ἔσχε διαρκέσας ἑτη δέκα⁸⁷¹).

δ. ΕΥΒΟΥΛΟΣ⁸⁷²). Ἀριστοτέλης εἰς Μεταλήνῃν ἔχωρισθ⁸⁷³). Τιμοκλῆν Κορίνθιος ὑπὸ τῶν πολιτῶν στρατηγὸς ἐπὶ Συρακούσας προηκυρίασθ⁸⁷⁴). Ἰκίτης τῶν Συρακουσῶν κρατεῖ⁸⁷⁵).

Ο.Α. ΡΘ. Ἀριστοτέλης Ἀθηναῖος στάδιον⁸⁷⁶).

α. ΑΥΚΙΣΚΟΣ⁸⁷⁷). Κατὰ τὴν Καρίαν Ἰθριεὺς ὁ δυνάστης τῶν Καρῶν ἐκτελέτησεν ἄρδεις ἑτη 7. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξαμένη Ἄδα ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἰδυάστεισαν ἑτη 8⁸⁷⁸). Τιμοκλῆν κρατεῖ τῶν Συρακουσῶν⁸⁷⁹). Ἡ ἰβδόμη τῶν Δημοσθένους Φίλιππων ἔσαν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίνονται⁸⁸⁰).

β. ΠΥΘΟΔΩΤΟΣ⁸⁸¹). Ἀριστοτέλης ἐκ τῆς Μεταλήνῃς ἐπὶ Φίλιππον ἔρχετο, καὶ διέτριψε χρόνον ὀκταετη παρ' αὐτῷ καθηγουόμενος Ἀλεξάνδρου⁸⁸²). Ὀγδόη τῶν Δημοσθένους Φίλιππων ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν ὕψος⁸⁸³). Διοπίδης τῶν Ἀθηναίων ἱστρατήμην παρὶ Ἑλλήσποντον, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος⁸⁸⁴). Τι-

870) Δημηγορία Δημοσθένους] Dionysius Ep. ad Amm. I. I. μετὰ δὲ Θμισταεὶν Ἀρχίας, ἐφ' οὗ παραίει τὰς Ἀθηναίους καὶ καλεῖται Φίλιππον τῆς Ἀφρακτασίας μετῆναι, μετὰ ἀφ' οὗ καὶ δίδωσι πόλεμον, κρατεῖ πενταετίας τὴν πρὸς αὐτὸν ἀρχήν. ἀρχὴ καὶ ταύτης τῆς δημηγορίας ἐστὶν ἔδα· Ὁρῶ μιν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πρόγματα.

871) Ὁ Φωκικός ἦτο ἰερός πόλεμος] Ex Diodoro XVI. 89 hellan Phocicum Ol. CVIII. 3. finem habuit. Cf. not. notr. ad Ol. CVI. 1. cum illa, quae Clintonus FF. HH. II. p. 150 disputat.

872) Εὐβούλος] Archon Atheniensium Ol. CVIII. 4. ex Diodoro XVI. ep. 66. Memorantur etiam Apollodorus ap. Diog. Laërt. V. 9 et Dionysius Dia. 116, 46, 117, 1, 119, 13, quo tamen postremo loco in Εὐβούλῳ pro Ἐκασθέλει restitutum est, in Epist. ad Amm. 121, 31, 123, 13. Corrupto Εὐβούλος audit apud eund. Dionys. in Archontum indice Dia. p. 116, 1. Cf. C. I. Vol. I. a. 155, 36 p. 240. Mommsen. Naval. X c. 126.

873) Ἀριστοτέλης] Testis Apollodorus apud Diog. Laërt. I. 1: εἰς Μεταλήνῃν ἔλθων ἐπὶ ἄρχοντος Εὐβούλου τῷ ταύτῳ ἔτι τῆς ὁδοῦ καὶ ἰατροῦς Ὀλκωνίδης. Hinc haurit Dionysius Epist. ad Amm. II. p. 121, 31, cuius verba vid. ad Olymp. CVIII. 1. not. 863.

874) Τιμοκλῆν] Refert Diodorus XVI. ep. 68. sub Ol. CVIII. 4. Timoclen fuit ex Diog. XVI. 65. Τιμοκλῆτον, ex Plut. Timol. p. 277 A. Τιμοκλῆτον F. Cf. Nep. Timol. ep. I.

875) Ἰκίτης] Testatur Diodorus XVI. 68 init. sub Ol. CVIII. 4. Ικίτης scripsit Wesscl. „Fuit ex Diem amicis, cuius tamen familiae non constanter facit, ut ex Plut. extrema Dion. cūis cognoscitur.” WESSELIUS ad Diod. XVII. 67 Vid. Proleg.

876) Ἀριστοτέλης] Testes Diodorus XVI. ep. 69. et Africanus apud Euseb. xpor. Iay. p. 42.

877) Αὐκίσκος] Praetor fuit Athenis Ol. CIX. 1. ex Diodori I. I. Memorant praeterea a Dionysio Dinarch. II. p. 116, 1. 46. Ep. ad Amm. 123, 13. 15 et a Demosthene Orat. in Theocrit. p. 1330, 24. Cf. Inscr. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. n. 155, 61. 62. p. 240. Mommsen. Nar. X c. 127.

878) Κατὰ τὴν Καρίαν] Ex Diodoro XVI. ep. 69. ad Ol. CIX. 1. Vid. Strab. XIV. p. 451 extr. seq. coll. Proleg.

879) Τιμοκλῆν] Idem auctor Diodorus XVI. ep. 69. med. ad Ol. CIX. 1.

880) Ἡ ἰβδόμη τῶν Δημοσθένους] Tradit Dionysius ad Amm. II. 123, 12: μετὰ δὲ Ἀρχίῳ ἰσὶν Εὐβούλος, ἐφ' οὗ τὴν ἰβδόμην τῶν Φίλιππων ἀποχωρῶν [τὸν αὐτὸν Φίλιππον διέτριψε Cf. not. 867.] διέειτο πρὸς τὴν ἐκ Πάλαστρου πρεσβίαν, ταύτην τὴν ἀρχὴν παύσατος. Ὅταν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίνονται.

881) Πυθόδωτος] Archon Athenis Ol. CIX. 2. ex Diodoro XVI. 70 init. Πυθόδωτος, ubi corrupte conssili coll. exhibent Πυθόδωρος. Sic audit etiam Demostheni Olympiad. 1154. Sed Πυθόδωτος recte appellatur, ut a Dionysio in Dinarch. 116, 1. 119, 10. ad Amm. 121, 30. 123, 15. 18. sic ab Apollodoro apud Diog. Laërt. vii. Arist. V. 10. Cf. Inscript. Gr. ap. Boeckh. Mommsen. Nar. X c. 127, 128.

882) Ἀριστοτέλης] Auctor Apollodorus ap. Diog. V. 10: ἐπὶ Πυθόδωτον ἔλθων πρὸς Φίλιππον. Ex quo repetit Dionysius Ep. ad Amm. 121, 52: ἐλθὼν δὲ (scil. ἐκ τῆς Μεταλήνῃς) πρὸς Φίλιππον ἔρχετο κατὰ Πυθόδωτον ἄρχοντα, καὶ διέτριψε κτλ. ut supra.

883) Ὀγδόη τῶν Δημοσθένους] Dionysius ad Amm. II. 125, 15: μετὰ Δεσπύων ἰσὶν ἔχον Πυθόδωτος, ἐφ' οὗ τὴν ὁγδόην τῶν δημοσθένους Φίλιππων διέειτο [τὸν αὐτὸν Ἀριστοτέλην λόγον] πρὸς τοὺς Φίλιππον πρεσβίαν, ἧς ἴστω ἀρχὴ. Ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν ἕως αὐ αὐτῶν. Καὶ τὸν κατ' Ἀλεξάνδρον συνεστήκατο λόγον, ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῶν ἰβδόμης ἔλθων τῆς διέτριψε πρεσβίαν τῆς ἐπὶ ταύτῃ ἔχοντος.

884) Διοπίδης τῶν Ἀθηναίων] Refert Philochori testimonium Dionysius in Dinarch. II. 119, 3: Διοπίδης ἐστὶν παρὶ Ἑλλήσποντον τοῦ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς διατρίβοντας, ἀρχεῖται ὁ λόγος, ὡς ἔ-

μολίων Συρακουσίοις νομοθετῶν τὴν κατ' ἐκείνους ἀρχὴν κατεστήσαντο, τὴν καλουμένην Ἀμπελοπλάν Ἀδὸς Ὀλυμπίου⁸⁸⁵). Διονύσιος ἀποθνήσκων τὴν τυραννίδα ἀπέβλεψεν εἰς Κόρινθον ὑπόσπονδος, ἔχων τὰ ἴδια χρήματα⁸⁸⁶). Ὁ κατὰ τοῦ Ἀσχίνου λόγος Δημοσθένους⁸⁸⁷). Θύορακος ὁ Χῖος, ὁ συγγραφεύς, ἐν τῇ τῶν Φιλιππικῶν ἱστορίᾳ κατέταξε τρεῖς βίβλους περιχυούσας Σικελικὰς πράξεις, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῆς Διονυσίου τοῦ πρᾶσβυτέρου τυραννίδος διήλθε χρόνον ἑῶν πανταχότα καὶ κατέστρεψεν εἰς τὴν ἐκπτώσιν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου. Εἰκοὶ δὲ αὖ βίβλοι τρεῖς ἀπὸ τῆς μιᾶς τισσαρακοστῆς ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τισσαρακοστῆς⁸⁸⁸).

γ. ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ⁸⁸⁹). Ἐννιάτη δημογραφία Φιλίππει· Ἐδεὶ μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας⁸⁹⁰). Ἡ δεκάτη Φιλίππει· Πολλὰν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων⁸⁹¹). Ἐπίκουρος ἑνεννιάτη Γαμπλιῶνος ἐκάδι⁸⁹²). Ἀρύμβας ὁ τῶν

αὐτοῦ γένειος φανερὸν· ὅτι δὲ ὁ χρόνος κατὰ Πυθόδοκον ἀρχεται, ὡς ὁμοῖον Φιλέωρος [sc. Φιλόχορος] εἰν τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐν ταύτῃ ἀρχόντες, εὐδύνει εὐαστὴν ἔχον ἔτος. [Fragm. coll. Leuz. ed. Sieb. p. 74.]

885) Τυμολών Συρακουσίων] Tradit Diodorus XVI. ep. 70. med. sub Ol. CIX, 2, ubi vid. doctam Wesselingii notam.

886) Διονύσιος ἀποθνήσκων] Idem Diodorus testis lib. XVI. ep. 70. „Sic Dionysius in perpetuum aetatis est, postquam prius regnaverat sex ἔτη, δώδεκα δὲ ἄλλα μετὰ τῆς Διώνος ἀγορεύει ἐν πολλοῖς διαφορῇ. Plutarch. Timol. 13. Reciperat Syracusas decimo anno post quam prius exsulis erat: ἀνέλαβε τὰ πράγματα ἑτα δεκάτῃ. Plutarch. Timol. 1. priusle anno 347. [Olymp. CVIII, 2.] Diodorus anni numerantur ad tempus, quo Timoleon Corintho profectus est, ἐν Εὐβοίᾳ, οὐκ ἐν δούλει ἀντί post superioris Dionysii mortem. Reverti haec inter et Pythodotum Archidem [verr 367 — Aug. 343. Kr.] amplius etiam quæstio anni interestur.“ CLINTONUS FF. III. II. p. 152 ad a. n. Chr. 343. Vid. id. in Append. X. p. 282 seq. Kr. Itaque Eusebius Hieronymi, ad Olymp. CVIII, 4. annotant: „Dionysius Corinthum sub fœderis navigationi“ biennii proclonizum commisit, recte notatum a Scaligero Animadvers. p. 125 a. Idem quod Olymp. CIX, 4. addit: „Dionysius Corintho exsul“ refertur Diodorus XVI, 70: Ἀναστρέφει ἀνομοταγῆς ἐν Κόρινθῳ. Caeterum cf. not. 883.

887) Ὁ κατὰ Ἀσχίνου] Auctor Dionysius ad Ann. II, 123, 17, cuius verba not. 883. scripsimus. Caeterum haec nota, sine dubio post Ὀυδῆς-ἔπος a Scaligeri mente collocanda, typothetae culpa in hanc sedem depressa videtur.

888) Θύορακος ὁ Χῖος] Haec ad verbum reperies apud Diodorum XVI, 71 extr. ad Ol. CIX, 1. Numerum ἑῶν πανταχότα verum esse negat Wesselingius ad Died. I. I., eodem recte videtur Clintonus FF. III. II. App. X. p. 282 Kr. De Theropompe cf. Prolegg.

889) Σωσίγηνος] Summo apud Athenienses magistratus functus est Ol. CIX, 3. ex Diodoro XVI, 72 init. Meminerunt eius Dionysius Din. II, 116, I. Epist. ad Ann. 123, 18, 25., Apollodorus apud XIV. Laert. X, 14, Auctor Vitis X. Orat. p. 839 D., denique Iulianus. Ge. apud Ias. Gruter. p. CXXXVII. n. 2. et altera p. CXXXXVIII. n. 12. ap. Corr. FF. AA. T. IV. p. 76, item tertia ap. Boeckh. Museum. Nar. X. c. 123. 129.

890) Ἐννιάτη δημογραφία Φιλίππει] Testis Dionysius Ep. ad Ann. II. p. 125, 18: μετὰ Πυθόδοκον ὅτι Σωσίγηνος ἄρ' αὐ τὴν ἑννιάτη διεβλήθη κατὰ Φιλίππον δημογραφίαν, περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ στρατιωτῶν, ἅμα καὶ διὰ τὴν ἐν μετὰ Σπυριδίου ἑννιάτη ἀρχὴν ἔχοντα ταύτην· Ἐδεὶ μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας ἄνωθεν ἐν τῇδε, μὴτε πρὸς ἔχοντα ποιεῖσθαι λόγον μεθ' ἡμῶν, μὴτε πρὸς χρόνον αὐτῶν.

891) Ἡ δεκάτη Φιλίππει] Pergit Dionysius I. I. sic: καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀρχεται τὴν δεκάτην [τὴν κατὰ Φιλίππον τρίτην V. not. 887.], ἐν ᾗ μετὰ τὴν δεκάτην, ἐν τῇ τῆς ἐκτῆς Φιλίππος, καὶ μετὰ τὴν ἐκτῆς τὴν πέμπτην, ἥς ἑστὶν ἀρχὴ· Πολλὰν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γυμνασίων αἰῶνα δὲν αὐτῶν ἑκατότη ἑκατότη.

892) Ἐπίκουρος] Natus est Epicurus, Neocles fil., Gargettius, teste Apollodoro ap. Diog. lib. X, 14, Ol. CIX, 3. d. VII. Gamelion, mortuus autem secundum Antiochum ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 113, 13 Syth. d. X. eiusdem mensis Olymp. CXXVII, 2. Quævis autem accuratissima sic definitur ætas Epicuri, eius tamen natalis memoria ab ipso discipulis et sectatoribus d. vicinissima Gamelion celebratur. Ideo Plin. N. H. lib. XXXV. cap. 2. „Natali eius vicinissima luna sacrificium, forsque omni mense custodiant, quæ totius vocant (sc. Epicuri).“ Id asecit sua Epicurus ipse his precepit testamenti verba ap. Diog. X, 18: ἐν τῇ τῶν γαμπλίων προέβλεπον τῶν διδασκάλων ἄρ' ἔστιν Ἀρτυμένω καὶ Τυμολῶνι κατὰ τὴν ἐκείνῃ μετὰ τὸν ἄνθρωπον μετὰ ἑξήμισιν αἰσθητοῖς εἰς τὴν τὰ ἐργασίονα τῶν κατὰ καὶ τῇ μετὰ καὶ τοῖς ἀλλήλοις καὶ ἑαυτοῖς ἐν τῇ εὐδοκίᾳ ἀγαθῶν γινώσκον χρόνον ἰσότητος ἔχοντα τῇ προτέρῃ δεκάτῃ [i. e. interprete Ias. Scal. Emend. Temp. lib. IV. p. 263 c. „decima a novissima“] τοῦ Γαμπλιῶνος, ὅτι

α. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ⁹⁶² Ἀλλανεύς⁹⁶³). Ἐπὶ τούτου Φίλαππος τὸ μὲν πρῶτον ἀναπείσας Περὶδαν προσέβαλεν, ἀποτυχὼν δὲ ἐνταῦθεν, Βυζάντιον ἐπιελθεῖν, καὶ μηχανήματα προσέβηεν. Ἰστορεῖ Φιλόχορος ἐν ε' Ἀνθιδός⁹⁶⁴). Αἱ σπονδαὶ αἱ πρὸς Φίλαππον καὶ Ἀθηναίους διελύθησαν, Ἀθηναίων μὲν Φίλαππον αἰτωμένων ἀρχιεὶς τοῦ πόλεμος, Φίλαππον δὲ Ἀθηναίους ἀντιπαραστήσας⁹⁶⁵). Ἡ τελευταία τῶν Δημοσθένους Φιλαππικῶν. Ὅτι μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλαππος οὐκ ἐποίησάν⁹⁶⁶). Ἀνδραγαθὸς Ἀβδηρίτης ὁ φιλόσοφος ἰγνωρίζετο⁹⁶⁷). Ἐξισταμένω τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν ἐπὶ Σμηρτίων τοῦ Φαληρέως, ἐκρίθησαν p. 328 b. Ἀθηναῖοι μὲν διαμύθοι, ἀλετῶν δὲ μυριάδες μ⁹⁶⁸).

962) Θεόφραστος Ἀλλανεύς Theophrastus Ol. CX, 1. Athenis Archon ex Diodoro XVI, 77 init. Allaneus ex Philochoro apud Dionys. Ep. ad Ann. II. p. 123 extr. [cf. ad Ol. CVII, 4.] addidit Scaliger. Qui tamen rectius scripsisset Ἀλλανεύς. V. Syll. in not. ad Dionys. l. i. p. 27. Meminit eius idem Dionysius in Dinarch. II, 110, 2. ad Ann. II. p. 123, 27. 43. p. 124, 6. 29. Aeschines in Ctesiph. p. 69, 39. Cf. Inscriptt. apud Boeckh. C. I. n. 94, l. p. 134 n. 530, l. p. 485. Monument. Nar. XIII. c. 92. XIV. a. 5. d. 240.

963) Ἐπὶ τούτου Φίλαππος Refert e Philochori [Fr. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 75 seq.] sententia Dionysius Ep. ad Ann. II. p. 123 seq. Θεόφραστος Ἀλλανεύς ἐπὶ τούτου Φίλαππος τὸ μὲν πρῶτον ἀναπείσας, Περὶδαν προσέβαλεν ἀποτυχὼν δὲ ἐνταῦθεν Βυζάντιον ἐπιελθεῖν, καὶ μηχανήματα προσέβηεν. Vid. not. 897. coll. Boeckh. Comment. de Archontib. praesiderem. p. 138.

964) Αἱ σπονδαὶ αἱ πρὸς Φίλαππον Tenuit Dionysius Ep. ad Ann. II, 123, 27: αὐτὰς [αἱ Φίλαππος πρὸς Ἀθηναίους συνθήκαι] διέλυεν ἰστορεῖ ἄρχιεὶς Νικαμένης. ἐπὶ δὲ Θεοφράστῳ, τοῦ μὲν Νικαμένην ἀρχιεὶς, ἐλθέσθαι, Ἀθηναίους μὲν Φίλαππον αἰτωμένους ἀρχεῖν τοῦ πόλεμος, Φίλαππον δὲ Ἀθηναίους ἀντιπαραστήσας.

965) ὁ πόλεμος Tenuit Dionysius Ep. ad Ann. II, 123, 27: αὐτὰς [αἱ Νικαμένης Θεοφράστῳ ἀρχεῖν, ἐπὶ δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν Φίλαππον ἐπιελθεῖν] τοῦ Ἀθηναίων γυναικῶν ἐπιεικῆ τοῦ πόλεμος, ὃς καταγγελλόμενος αὐτῶν ἴδεν Φίλαππον, καὶ ἔστιν αὐτῶν τελευταία τῶν κατὰ Φίλαππον Σμηρτικῶν, ὅπως ἔχεται ταῦτα: Ὅτι μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλαππος οὐκ ἐποίησάν τινος ἐκείνου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλ' ἀντιπείσας τὸν πόλεμον, πόλεον ἴδεν κατέστη γένος.

966) Ἀνδραγαθὸς Digenes IX, 58: Ἀνδραγαθὸς Ἀβδηρίτης [Cf. Plut. Sympos. VII, 5.] εἰς τὸν ἀρχιεὶς ἀρχιεὶς τοῦ Σμηρτίου [Constatant Clements Alex. Strom. l. p. 301 D. et Eusebii Praep. Evang. XIV. cp. 17.] αἱ δὲ Νικαμένης τοῦ Νίου [Sic Suidas s. v. ἀρχιεὶς τοῦ Νίου et Hieronymus ex eadem Menagii ad Diog. l. i.] . . . Ἀβδηρίτης ἀρχεῖν [V. Plut. Alex. 52. Arrian. Exped. IV, 10 coll. Lucian. Paras. Vol. II. p. 862 cp. 55. et Arrian. VV. III. IX, 30.] καὶ ἔργον αὐτῶν τὴν ἀρχεῖν καὶ ἰσχυροτέρῃ Ὀλυμπιάδι. Martius obit Nicomacris, Cypri tyranno, iubente ferreis malleis caesus. Vid. Diog. l. i. §. 59. coll. Menagio.

967) Ἐπιστομὴ τῶν Ἀθηναίων Verba sunt Ctesiclis apud Athenaeum lib. VI. p. 272 C. Κρηναλῆς ε' ἐν τριτῇ χρονίᾳ ἐπιδεικνύς πρὸς ταῦτε ἰσχυρὸν ὅσον Ὀλυμπιάδι ἔκτισεν γινώσκειν ἐπὶ Σμηρτίων τοῦ Φαληρέως τὸν κατοικούντων τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐκείνῳ Ἀθηναίους μὲν ἀπομνηστεύειν πρὸς τοῦ πόλεμος, ἀντιπείσας δὲ μνηστῆρας, αὐτῶν δὲ μνηστῆρας καταποιεῖν. Minus est, quod Scaliger, qui hucum in Olympiadis numero asinaverit, censum illum militemum ad Olymp. CX. scripsit. Ipse enim in Animadv. ad Euseb. p. 129 b.: Athenas CX. Olympiade CX. Demetrium Phalerum Ἀθηναίων recessisse. Sed procul debet error est apud Athenaeum CX. Olympiad. pro CXVIII. cuius lacuna anus fuit ultimus administrationis Demetrii Phalerii." Imperio Olympiadum Descriptio, quam vetus episcopus, Petitus, qui Legg. Att. p. 256. Demetrii ἔκτισεν Ol. CX. scribit. Vid. Weslingius, qui ad Bied. XVIII, 74 extr. §. 17. sententiam pro ἐπιδεικνύς corrigit, hic non argumentis. Scio, tiram magnam CXVI. Olympiadum maluisse. Sed rei series eae patitur, ut sita sita Ol. CXV. recessus iste populi preferat. Accedit ad republicam Ἀθηναίων Demetrius anus tertio Olymp. CXV. Opus illius fuit lita cura, ut Cassandri constitutio velaret. Sed hoc leve est. Ab isto vero anno Demetrius pro decemio Ἀθηναίων Ἀθηναίων αἰσῶν cura et prudentia administravit, magnamque in laude apud cives fuit catusus, ut praeter Bied. l. CX, 40 testatur Biog. Laert. l. I, 75. Videtur quidem Plut. Demetr. p. 893 C. Phaleri Demetrii potentiam assis XV. circumscrisse, qui a bello Lonicco et clade prope Crassum deflavit ad restitutum Ἀθηναίων a Demetrio Poliarcto αὐτοκράτωρ. Sed non sua districto accipienda, quae ibi produntur. Tuto eo apellat signat Ἀθηναίων paucorum dominatus, velut eius gratia et exultante Demetrio; verum ita, ut primo quinquennio assis potentiae collegis habere Phocidem, pluresque alias. Quibus cunctis quodam furere subactis, sedis danteis republicae curam in decem annos gessit. Vix mirus ille, quem memorat Wesel., Palmerius est, qui Not. ad Pet. l. I. errorum ab Atheniensibus Phaleri ad Ctesiclem ipsum transferri, hunc scilicet statera Archonta, et Ol. CX, l. et Ol. CXVI, 4. Fastis Atticis illis, ἀπομνηστῆρας deceptum ad Ol. CX. reducere rem Ol. CXVI, 4. assignandum. Santacrucius Mem. de l'Acad. tom. XLVIII. p. 167 ἰσχυροτέρῃ corrigit, temenque Ol. CXVII, 4. assignat, cuius sententiam comprobant Boeckhii in Oecoo. cir. Athen. p. 38 Tem. l. et Droysenius in Hellenismi P. I. Success. Alexandr. p. 429, Clintono

β. *ΔΥΣΙΜΑΧΙΑΙΣ Ἀγαμέμνους*⁹⁰⁸). Ἐπὶ τούτου τὰ μὲν ἔργα τὰ περὶ τοὺς νειο-
οίκους καὶ τὴν ἀκινυθήσῃ ἀνέβηλόντο, διὰ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Φίλιππον,
τὰ δὲ χρήματα ἐψηφίσαντο πάντα εἶναι στρατιωτικά, δημοσίου γράψαντος.
Ἰστορεὺς Φιλόχορος ἐν § Ἀχίδος⁹⁰⁹). Σπύριππον τὸν γέλοισον τελευτήσαντα
διεδέξατο Συνακράτης ἐπ' ἑτῇ κί⁹¹⁰).

γ. *ΧΑΙΡΩΝΙΔΑΣ*⁹¹¹). Φίλιππος τὴν Ἐλάτιαν παρὰ τὰς σπονδὰς καταλαβόμε-
νος τοὺς Ἀθηναίους παρατῆμι μακρὰ περὶ τὴν Χαιρώνιαν ἐνέκραν⁹¹²). Ἰσο-
κράτης δ' ἔφησε ἐτελεύτησεν ὀλίγας ἡμέρας ὑστερον τῆς ἐν Χαιρώνει μάχης,
δοῦν διότινα βιβιωτικῶς ἱκανὸν ἔτῃ⁹¹³). Ἀρχιδάμος δ' Ἀκαδημαίων βασιλεὺς
συναγωνιζόμενος τοῖς Ταρανταίοις κατὰ τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῇ αὐτῇ
ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ τὴν περὶ Χαιρώνιαν μάχην γενέσθαι συνέβη, γενναίως μαχόμε-
νος ἀντηρῆθη βίβασλευκῶς Ἀκαδημαίων ἐτῇ κγ'⁹¹⁴). τὴν δὲ βασιλείαν δια-

Fest. Hell. II. p. 178 ad Ol. CXV, 4. coll. p. 397 seq. nott. x et y Wesselingium amplectente, Bentleium
amissum, lacunam iam a Caelaenobis indicantem, in Athenaei verbiis non animaliteresse. *Diis. Phil.* p. 378.
Cf. de hoc erasmo etiam Schoemann. *Antiq. Jur. Publ. Athen.* p. 358 et Gronov. *Geschichte Athens seit dem
Tode Alexanders des Gr. bis zur Erneuerung des ach. Bundes in classen Antiekt. Hist. et Philol. Monat.*
1833. 8. p. 312 seqq.

908) *Δυσίμαχιδες Ἀγαμέμνους* *Δυσίμαχιδες* Athenaei Ol. CX, 2. Archoi ex Diodoro XVI, 82
init. *Δυσίμαχιδες* addit Philochorus apud Dionys. Ep. ad Ann. II, 124, 8. (cf. not. ad Ol. CVII, 4.
s. n. 853.) Meminit eius idem Dionysius in Diarch. II, 116, 2. Ep. ad Ann. 124, 7. 15. Apud Dioge-
nem Laertium IV, 14 olim *Δυσίμαχος* legebatur.

909) Ἐπὶ τοῖς τε τοῖς μὲν ἔργῳ Philochori [Fr. coll. Leon. ed. Sieb. p. 76] verba, ex Athidia libris
sesto desumpta, servavit Dionysius Ep. ad Ann. II, 124, 8, unde hoc transtulit Scaliger. Ceterum cf.
Beckh. ad Isocr. p. 157. C. I. Vol. I. p. 251.

910) Σπύριππος [Fr. coll. Diogenes IV, 14: διεδέξατο δὲ (ὁ Συνακράτης) Σπύριππον καὶ ἀπέχρη-
στο τῆς ἐκείνης πόλεως καὶ ἀπέστειλεν ἐπὶ τοῖς Ἀνακράτῃς [sic leg.] ἀρβύλους καὶ τὸν δὲ ἑαυτοῦ τῆς
τῆς δακτύλου καὶ ἰσχυροῦς Ὀλυμπίου. Eiusdem metachronismo distulit Eusebius Hieronymi, una cum
Mall. Antiquaria, ad Olymp. CX, 4: Σπύριππος mariter, cui succedit Xenocrates. Cf. Syncell. p. 260 A.
Miro autem erresce Eusebius eundem Σπύριππον Olymp. CXVI, 1. [Hieronymi, Olymp. CXVI, 2. Mall.
Ann. coll. Sync. p. 274 D.] tanquam alterius cuiusdam vitae fore illustrem representat. Cf. nos ad Ol.
XCI, 1. s. n. 563. CXV, 3. s. n. 1600. CXVI, 1. s. n. 1606.

911) Χαιρώνιδες Atheniensium Olymp. CX, 3. Archoi *Χαιρώνιδες* appellatur a Dionysio in
Isocrat. II. p. 94, 33. Diarch. II. p. 116, 2. et a Pseudo-Plutarch. Vit. X. Orat. II. p. 837 E. Quo-
rum tamen hic altero quodam loco II. p. 842 F. una cum Diodoro XVI, 84. *Χαιρώνιδες* praebet. Sed
verum somnia formam servavit Inscriptiones Graecae ap. Beckh. C. I. Vol. I. n. 251, 5. p. 363. Monum.
Nat. XI c. 59. XIII c. 58. d. 111. XIV d. 197. c. 86., quae uno eorum concessu tenent *Χαιρώνιδες*.
Atque sic legitur etiam ap. Demosthenem de Corin. p. 243 coll. Beckh. de Archont. pseudonymum, in Acti.
Acad. Boruss. a. 1827. p. 144. not. 2. 156., ap. Aeschinem c. Ctes. p. 57, 35. coll. Beckh. I. I. p. 159
p. 155 seqq., ap. Plutarchum vit. Demosth. cap. 24. Qui vero ap. Demosth. in eadem pro Corin. oratione
p. 253 offertur *Χαιρώνιδες* pseudonymum est. Vid. Beckh. I. I. p. 159.

912) Φίλιππος τῆς Ἐλάτιν [Fr. coll. Diogenes XVI, 84. auctoritate Elateam a Philippe captam
Ol. CX, 3. assignavit Scaliger. Philochorus tamen ap. Dionys. ad Ann. II. p. 124, 10. 18. ad annum
superiorem refert, cuius sententiam verum probat Beckh. de Archont. in Acti. Acad. Boruss. 1827.
p. 143 seqq., Elateae expugnationem initio fere M. Scrophorionis [v. Demosth. de Corin. p. 238] Olymp.
CX, 2. factam ostendens. Vid. Clint. FF. III. I. p. 158 coll. Append. XVI. p. 302 seqq. Proelium ad
Chaeroneam commissum una cum Diodoro in hanc annum infert Dionysius in Isocr. II. p. 94, 23.
Plut. Camill. p. 158 C. Pugnam autem est ad Chaeroneam sec. Plut. Camill. 19. d. VII. Metagitiois
Attici I. e. d. IV. mens. Augusti. Cf. not. 913.

913) Ἰσοκράτης δ' ἔφησε [Fr. coll. Diogenes XVI, 84. 23: ἰσχυροῦς τὸν βίον (Ἰσοκράτης) ἐπὶ
Χαιρώνιδες ἀγχοῦτος, ὀλίγας ἡμέρας ἔσχατος ἐπὶ τῇ Χαιρώνει μάχῃ, ἀποτὶ διότινα βίβιωτικῶς ἱκαν-
τὸν ἔτῃ. Confirmat Auctor Vit. X. Orat. II. p. 837 E., Pausanias I, 18, 5. Philostratus Vit. Soph.
I, 17. Isocratem auctorem de Chaeronei pugna alio defectum esse. Expleverat annum 98um sec. Dionys-
ium I. I., Pseudo-Plutarchum I. I., Ciceroem de Senect. 5., Quintilianum III, 1, 14, Valerium
VIII, 7., 99um sec. Lucian. Macrob. 23., 100um sec. nonnullos ap. Pseudo-Plutarchum, item sec. Phi-
lostratum I. I., et Censorinum c. 15.

914) Ἀρχιδάμος [Fr. coll. Diogenes XVI, 84. 88. ad Ol. CX, 3. cuius orationem in brevius contraxit
Scaliger. Convenit Plutarchus Camill. 19.: τῆς αὐτῆς ἡμέρας (scilicet dicit Chaeroneam) ταύτης ἐν
τῇ Μεταγίτιν κατὰ τὸν αὐτὸν ἡμερῶν αὐτῇ Ἀρχιδάμον διαδύντα ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἀπὸ τῶν ἐκ
βαρβαρῶν διαδύσθαι. Occidit igitur Archidamus d. VII. Metagit. Vid. not. 912. Eius XXIII. annos

δεξιμόνος ὁ υἱὸς Ἄργεος ἦρξεν ἐπὶ 5^{ου}). Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλείας τῆς ἐν Πάτραις τῆς πρώτης βασιλείας ἐπὶ α'. τὴν δὲ τιμωρίαν διεδιέταξε ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἦρξεν ἐπὶ δυοὶ πλείω τῶν τριακοντα^{ου}).

δ. ΦΡΥΝΙΧΟΣ¹¹⁷). Τιμοκλίων Κορίνθιος ἐκλήθη σπαρακτῆρας Συρακουσίων ἐπὶ η' ¹¹⁸). Ἀριστοφάνης ἐκλήθη βασιλεὺς ἐπὶ κς'. τὴν δὲ βασιλίαν διεδέξιμος Μεθυστὴς ἦρξεν ἐπὶ λ' ¹¹⁹).

ΟΔ. ΠΛ. Ἀνολυμπιάς¹²⁰). Κλεόμαντις Κλειτόρειος στάδιον. Σπάρδαμος Ἀντικυρίδης παρχαρίων¹²¹).

α. ΠΥΘΟΔΗΜΟΣ¹²²· οἱ δὲ ΠΥΘΟΛΩΡΟΣ¹²³). Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἀναιρεῖται ἐπὶ Παυσανίῳ βασιλεὺς ἐπὶ κθ' ¹²⁴). Σωσιπλὴς Συρακούσιος τραγικός τῶν τῆς Πυθιάδος αἰ ἐκλήθηται¹²⁵). Ἰπταρχία Μητροκλῆτος τοῦ πιντακοῦ ἀδελφεῖ

regasse praeter i. l. etiam cap. 63. affirmat Diodorus. Qui numerus recte se habet, si Agesilai mortem et Archidami uxoriam inde ab Olymp. CIV, 4. repetas. Vid. not. ad Olymp. CIV, 3.

915) Τὴν δὲ βασιλίαν διεδέξατο ὁ υἱὸς Ἄργεος ἦρξεν ἐπὶ 5^{ου}. Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλείας τῆς ἐν Πάτραις τῆς πρώτης βασιλείας ἐπὶ α'. τὴν δὲ τιμωρίαν διεδιέταξε ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἦρξεν ἐπὶ δυοὶ πλείω τῶν τριακοντα^{ου}). Vid. Aesch. p. 72, 28 coll. Plat. Agr. 15. Demesth. 24. Quae cum ipsi Ol. CXII, 3. initio attribuerentur sūt [vid. Clut. FF. III. II. p. 167 coll. not. n. 945.]. Agidem anno Ol. CXII, 2. perisse statueretur, proinde ut non novum, sed octo annos regnasset. Vid. Clut. i. l. Append. III. p. 230 seq.

916) Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλείας] Haec ad verbum reperies ap. Diod. XVI. ep. 88. extr. ad Olymp. CX, 3. „Dionysium Timothei fuisse patrem, Clearchi filium, Nymphis epud Athen. XII. p. 549 A. confirmat. De tyrannide annis non convenit Memnoni [cap. 4.] cum Diodoro: dat 36 XXX. Noster ἐπὶ δυοὶ πλείω τῶν τριακοντα. L. I. 5.” WESSELENGIUS ad Diod. i. l. cf. Prolegg.

917) Φρύγιος] Ol. CX, 4. Atheniensium praeter ex Diodoro XVI, 89. Meminit eius etiam Dionysius Damarch. II, 116, 3 item Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. p. 464 n. 456, 1.

918) Τιμοκλίων Κορίνθιος] Diodorus XVI. ep. 90. ad Ol. CX, 4.: Κατὰ δὲ τῶν Σοκλίων Τιμοκλίων ὁ Κορίνθιος ἔκρινεν τοὺς Συρακουσικοὺς καὶ τοὺς Σικελικοὺς κατεργάζετο ἰσχυροῦς ἰσχυροῦς ἐπὶ ἐπὶ Πλάτωνα Τιμοκλίων. Plutarchus Timol. 37.: ἐν αὐτῷ ὁμοῦ ἔκρινεν ἐπὶ αὐτῷ „Physicis” a Lyrico, cuius anno Τιμοκλίων Συρακουσας occupavit [v. not. 879.], octavo Archen est, utroque numerato.” CLINTONUS FF. III. II. p. 160.

919) Ἀριστοφάνης] Testatur idem fore, quibus Scaliger, verbi Diodorus XVI. ep. 90. ad Ol. CX, 4. Vid. de Mithridate eodem fere repetentem Diod. XX, 112 coll. Wessel. ad XVI, 91.

920) Ἀνολυμπιάς] Cleomantis Gliceris stadio vicit Ol. CXI, auctoribus Diodoro XVI, 91 et Africano ap. Euseb. chron. lxx. p. 42. Sed, quod Scaliger hanc Olympiadem Anolympiadem appellat eoque Xenodorum Anticyrensem praeteritum palmarum meruisse affirmat, error est manifestus. Cogitavit sine dubio de Olympiade CCXI, quam ἀνολυμπιάς αἰς τῶν αὐτῶν αἰς τῶν Ἑλλήνων ἀνολυμπιάς ἐπὶ Νέστωρ. Vid. Pausan. X, 36, 4. coll. not. nostr. ad Olymp. CCXI.

921) Πυθόδωρος, οἱ δὲ Πυθολωρὸς] Atheniensium Olymp. CXI, 1. Archen Πυθόδωρος vocatur a Dionysio Dia. II. p. 114, II. 116, 3. et ab Arriano Exped. Alex. I, 1, sed Πυθόδωρος a Diodoro XVI, 91. Neutra vera forma est. Audiri potius Πυθόδωρος, uti cognoscere ex Inscriptionibus Graecis, quae primarum harum rerum testes sunt, ap. Boeckh. Mommsen. Nav. XIII c, 10. 30. XIV d, 150. 170. coll. Boeckh. I. I. p. 19. 439. not.

922) Φίλιππος ὁ Μακεδὼν] Testes sunt Diodorus XVI. ep. 94. seq., Arrianus Exped. Alex. I, 1. Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 61, 20. coll. Crum. Anecd. Par. II, 125. Eusebius Maili Aris. coll. Synes. p. 260 D., sed Olymp. CX, 4. Hieronymus. Ad eundem annum deducit Eusebius ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 336 C. inde a pagina Leontica usque ad Philippum mortem annos XXXV. numerata. Qui Olymp. CII, 2. addit perfectio erant in Olymp. CXI, 1. Interfuit et Philippus innotat anno, n. Boedromione. Cf. Isidor. in Act. Acad. Boruss. a. 1820. p. 272. Clutens FF. III. II. p. 162 ipsi Hecatombaei Alexandri primordia ascribit.

923) Σωσιπλὴς Συρακούσιος] Haec profert Scaliger ex Suida s. v. Σωσιπλὴς· Συρακούσιος ἡρώδης ἰσχυρὸς ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν αἰς τῶν ἀνολυμπιάδων Πλάτωνα. Sicut et in τῶν τιμωρίων χρόνῳ Φίλιππος· οἱ δὲ ἀνολυμπιάδων τῶν Μακεδόνων, τιμωρίᾳ δὲ τῶν Ὀλυμπιάδων οἱ δὲ, καὶ οἱ δὲ ἀνολυμπιάδων ἀνολυμπιάδων. Sic scribit priores Editiones. Primum Kloterus e quatuor mss. coll. Schol. Apoll. Rhod. III, 433, Σωσιπλὴς Σωσιπλὴς pro vulg. lectione: Σωσιπλὴς ἀπὸ τῶν αὐτῶν. Σωσιπλὴς καὶ restituit. Verissime. Siculis tragicus ad nisi nomen est sua nocte astus e corrupta Suida codicibus, quos etiam Euseb. p. 384 secuta est. Praeterea nomen pro et pro non transierunt Plutarchus temporibus. Clutens, F. H. III. p. 5 pro et pro rescribenti, assensit Welckh. Mus. Rhem. Suppl. II, 3. p. 1266.

Μαρωνίτης φιλόσοφος ἔκμαζε⁹²⁴). Φανίας Ἑρέσιος φιλόσοφος περιπατητικὸς Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἠγνοοῦντο⁹²⁵).

β. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ⁹²⁶). Ἀριστοτέλης μετὰ τὴν Φιλίππου τελευτὴν ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας ἐσχολάζειν ἐν Ἀνακίῳ χρόνῳ τῶν δαδίκων⁹²⁷). Ἀλέξανδρος διαδεξιόμενος τὴν βασιλείαν τοὺς ἡλιυρίους, Παίονας, Θράκας κνήσας τὰ νοτιοανατολικά τῶν ἰσθμῶν ἀνέκτιστο⁹²⁸), καὶ τὰς Θάβας κατασκάψας διαμενοῦσας ἐπ' ἐτη σφιδὸν ἀκασκία ἀπὸ τοῦ γονιμίου ἐπὶ τῶν κορσίων χρησμοῦ, καὶ φόβον τοῖς Ἕλλησι ἐπιστὰς στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ἑλλάδος ἐβρίθη⁹²⁹). Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν διάβασις⁹³⁰).

γ. ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ⁹³¹). Ἀλέξανδρος διαβὰς εἰς τὴν Ἀσίαν τοὺς Σατράπας βασιλείας ἐνίκησε περὶ τὸν ἐν Φρυγίᾳ Γρανικὸν ποταμὸν⁹³²).

δ. ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ⁹³³). Ἡ ἐν Ἰσοφίᾳ τῆς Κιλικίας μάχη Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς περὶ Σαρδίων⁹³⁴).

p. 329 a.

[924] Ἰπποκρίτης Μητροκλήσεως Testis Suidas s. v. Ἰπποκρίτης ἀπὸ τῆς Μητροκλήσεως τοῦ περικυβίου [Consentit Diog. VI, 94. 96.], Μαρωνίτης, [Μαρωνίτης sec. Diog. Laert. VI, 96 et Clem. Alex. Strom. IV, p. 323 A.] φιλόσοφος περικυβίος . . . ἔκμαζε τὴν φιλοσοφίαν.

[925] Φανίας Ἑρέσιος φιλόσοφος Suidas s. v. Φανίας, ὁ Φανίας, Ἑρέσιος, φιλόσοφος περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους μαθητὴς. ἢ δὲ τὰς τῆς τοῦ ἡλικίου.

[926] Εὐαίνετος Archaion Athenia Ol. CXI, 2. ex Diodoro XVII, cp. 2. Meminerunt eius Dionysius Diacrch. II, 116, 4, ad Ann. II, p. 121, 43, Clem. Alex. Strom. I, p. 330 D, inscriptions deusque Graecae ap. Boeckh. C. I. Vol. I, n. 150, 22, n. 221, 3. Mommum. Nav. XI s. 85. XIII h, 55. XIV h, 125.

[927] Ἀριστοτέλης μετὰ τὴν Φιλίππου Tradit Dionysius ad Ann. II, 121, 23. Qui sua sumptis ab Apollodoro ap. Diog. V, 10: Ἀριστοτέλης εἰς Ἀθήνας ἀφίκετο τῷ ἑννέοντα ἔτει τῆς ἐκείνου καὶ ἐκείνου ὀλέτου, καὶ ἐν Ἀνακίῳ ἐσχολάζειν ἔτη τρία πρὸς τοὺς δαδίκους.

[928] Ἀλέξανδρος διεδίδρυκε Alexander saepe praeterea Macedoniam rex factus fuit gentes, quae in Thracia, Paenonia, Illyria defecerant, domuit ex Diodoro XVII, 8 sqq., Ptolemaeo Alexand. 670 C. Arriano I, 1 sqq., Consentit Moll. Armeniacae ad Olymp. CXI, 2., a quibus unius anni metochronismo accedit Hieronymus. Cf. Syncecl. p. 260 D.

[929] καὶ τὰς Θάβας Alexander Thebas, accuratissime defensas [cf. Plot. Alex. cp. 13, Tact. Chl. VII, hist. 138, Aelian. VV, III, XIII, 7] Ol. CXI, 2. mysteriorum tempore [Arrian. I, 16, 4, et Plot. I, 1.] i. e. circa d. XX. Bordonianis Antici [cf. Ideler. Eachir. I, p. 309 s. 1.], qui est sec. cycl. Meton. d. XII. meta. Septendecim, cepit, captivitas direxit, et magnam Graecia ad defectionem inclinantis terrorem infect. Paulo post dux Graeciae romanis est Olymp. CXI, 2. Antiochus Arrian. I, 7, 8, Diad. XVII, cp. 8-12, 16, Plot. Alex. I, 1. Vol. Mai. Ann. ad Olymp. CXI, 2., apud Hieronym. ad Olymp. CXI, 3. coll. Syncecl. p. 260 D. De vertis dimentionibus in' ἔτη σφιδὸν ἀκασκία ἀπὸ τοῦ γονιμίου ἐπὶ τῶν κορσίων χρησμοῦ cf. Diad., qui Ed. XIX, cp. 53. varia, quae Thebae expertae fuerint, fortunas eius breviter recensens sive ἡλικίᾳ δὲ, αὐτὸ μετὰ ταῦτα περιπατητικὸς μετὰ τὴν τελευτὴν γενέσθαι, καὶ αὐτὸν γένεσθαι ἐν τῷ κορσίῳ χρησμοῦ [cf. Zenob. Cent. III, 87, quem Scholiasta ad Aristoph. Nubh. v. 113. excipiens cum Zenodoto confudit] ἀφ' ἑλπίδος εἰς τὴν Βουσίην καὶ τὰς Θάβας κατήγετο, ἀπὸ δὲ τούτων τὴν χροίον διαμενοῦσας τῆς πόλεως ἐν' ἔτη σφιδὸν ἀκασκία, καὶ τὸ μὲν πρῶτον τὴν Θράκιαν τοῦ καὶ αὐτὸς ὄντος προσέτατο, μετὰ δὲ ταῦτα τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐγγυμένους ἀμφοδύρατον, Ἀλεξάνδρος δὲ Φιλίππου ἐπὶ αὐτῆς ἐπὶ ἀνακρίσεως κατασκευάσας. Unū vñd. Wesel. Insinuat ut Alexander sub init. Ol. CXVI. a Cassandro. Cf. Diad. XIX, cp. 54.

[930] Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν Testis Clemens Strom. I, p. 330 Dsq. καὶ ἀπὸ Τραίας φιλοσοφίας ἐπὶ τῇ ἡλικίᾳ ἀφίκετο, ἔτη ἐκείνου εἰκοσὶ, ἔτη ἐκείνου ὀκτώδεκα, ἀπὸ τούτων ἐν ἑννέοντα ἔτεσι, καὶ ὅταν Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἀσίαν διαβίῃ, ὡς μὲν Φανίας, ἔτη ἑκατόντα δαδίκους. Hellenorum tem tunc erat vero. Vñd. Arrian. I, 11, 4. Diodorus male Alexandri in Asiam transitum in annum issequen-tem deprimit XVII, 17 ubi vñd. Wesel.

[931] Κτησικλῆς Ol. CXI, 3. Athenis Archaioi Κτησικλῆς ex Diodoro XVII, 17. Meminerunt eius Dionysius Diacrch. II, p. 116, 5, Pseudo-Plutarchus Vñd. X. Orat. II, p. 844 A., inscriptio ap. Boeckh. C. I. Vol. I, n. 157, 6 p. 251.

[932] Ἀλεξάνδρος ἀνέβη Pugna ad Granicum Asianem commissa est Olymp. CXI, 3. Vñd. Diodora XVII, cp. 18-21. Memne Thergelione: V. Plot. Camill. 19. Cf. 64. Plot. Alex. 13 et Arrian. II, 10. Vñd. Boeckh. Mai. Ann. ad Olymp. CXI, 2. Hieronymus autem ad Olymp. CXI, 3. coll. Syncecl. p. 260 D.

[933] Νικοκράτης Ol. CXI, 4. Atheniensium praetor Νικοκράτης ex Diodoro XVII, cp. 29. Cf. Diog. Diacrch. II, p. 116, 5, and Νικοκράτης ex Arrian. II, 11, extr. Priorem formam confirmant inscriptio ap. Boeckh. C. I. Vol. I, n. 95, 3. p. 135. n. 157, 30. p. 251.

[934] Ἡ ἐν Ἰσοφίᾳ τῆς Κιλικίας Pugnam est ad Isom Ol. CXI, 4., ex Diodoro XVII, 32-37, memne Maenaccherone, ex Arriano II, 11, cum iam hiems instaret, ex Curtio III, 8, 8.

δ. ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ⁹⁴⁷). Ἀλέξανδρος τοὺς Ὑακινθούς καὶ τοὺς Μάρδους παρστήσατο⁹⁴⁸).

ΟΛ. ΡΙΓ. Κίτων Μακρίων στάδιον⁹⁴⁹). Ἀγνὺς Ἀργεῖος δολιχόν, ὃς ἐν Ἀργεὶ τὴν ἰαυτοῦ νίκησιν αὐθιγαμὸν ἀνέγγυκεν⁹⁵⁰).

α. ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ· οἱ δὲ ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ⁹⁵¹). Κράτης Θυβαῖος ὁ φιλόσοφος ἱμαῖα⁹⁵²). Βήσοος ὁ τὸν Δαρτεῖον ἀνάλων τῷ Δαρτεῖον ἀδελφῷ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου παραδοθεὶς μετὰ πάσης αἰκίας τὸ σῶμα κατὰ λιπτὸν κατακτεῖν⁹⁵³).

β. ΠΙΓΜΕΛΩΝ⁹⁵⁴). Ἀλέξανδρος πύραυρον τὴν λογομήνην ἄδρην εἰλε, καὶ τὸν Ἰνδὸν

sensit etiam Theophrastus Charact. 8: προσδεδράσασθαι δὲ καὶ τὴν ἐν' Ἀριστοφάνει ποιεῖν γενομένην τοῦ βέτερος μίμνην coll. Corn. FF. AA. T. IV. p. 45. „Hanc causam invenit Aristophanes anno aetis ad accessum est. Nam Archias nobilem de Darii morte audierat. F. Archias. p. 72, 28.“ CLINTONUS FF. HH. II. p. 167. Darius autem interceptus est Olymp. CXII, 3. mensis Hecateμβαιου, sec. Arrian. III, 22, 3.

946) Ἀγνὺς δ' Ἀσπιδωρονίων] Testis est Diodorus XVII. ep. 63. ad Ol. CXII, 3. Obiit Agis Euryperetia anno patris superiori, Olymp. CXII, 2. Vid. not. 945.

947) Κηφισοφῶν] Ol. CXII, 4. Athenis Archon ex Diodoro XVII. ep. 74. in. Κηφισοφῶν. Atque sic scriptum sine dubio etiam Scaliger, cuius tamen hypotheta Κηφισοφῶν duplici 2 expresserunt. Ap. Dionysium Diaarch. II, 116, 6. perperam Κηφισῶν legitur. Prior forma extat etiam in Isocrate. Gr. Corp. Inscr. Vol. I. n. 177, 2. Vol. I. p. 311. Monument. Nar. XI b, 30, 41.

948) Ἀλέξανδρος τοὺς Ὑακινθούς] Auctores Diodorus XVII, 75 seq. ad Ol. CXII, 4. et Arrianus III, 22. Consecrit Hieronymus ad Ol. CXII, 4, a quo usque anni prochronismus distat Eusebii Mali Armeniacus coll. Syncell. p. 261 B.

949) Κίτων Πλακίδων] Testis est Africanus apud Euseb. xpor. Iey. p. 42. Deest huius stadii nomen apud Diodorum.

950) Ἀγνὺς Ἀργεῖος] Totidem verbis refert Africanus. l. l., nisi quod pro Ἀγνὺς legitur Ἀργεῖος, de quo Scaliger in Nott. ad Graec. Euseb. p. 428 a: corrige, inquit, Ἀγνὺς. Ac profecto Ἀγνὺς nunc exhibet Eusebii Interpres Arn. P. I. p. 297 Aeth.

951) Εὐθύκρητος· οἱ δὲ Εὐθύκράτης] Athenis Ol. CXIII, 1. Archon fuit Εὐθύκρητος, testibus Diodoro XVII. ep. 82. et Dionysio Diaarch. II, 116, 6. Meminit eius etiam Iscriptio Graeca ap. Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 222, 3. p. 347. Monument. Nar. XII, 13. XIII a, 10. XIV b, 40. Εὐθύκρητης coniecturae Scaligeri debet videtur, qua nos volenter egimus.

952) Κράτης Θυβαῖος] Testis Diogenes VI, 85: Κράτης Ἀσπιδων Θυβαῖος. καὶ οὗτος τὸν Ἀλέξανδρον τοῦ αὐτοῦ μιστοῦ. Paulo post 87: ἱμαῖα δὲ αὐτοῦ τὴν τέρψιν αὐτῷ ἰαυτοῦ τῷ Ὀλεμπίδῃ. Cf. Syncellus p. 260 A.: Ἡ δὲ τὸν Σισυράκη διώκοντος Σαυαρίνου [sc. Πλάτωνος [sc. δαδόντος], Κράτης καὶ Ἀσπιδων κινεῖται, καὶ ἰαυτοῦ Κράτητος γινέται φιλόσοφος. a. Vixit Athenis etiam Demetrii Phalerati aetate. Cf. Athen. X. p. 422 C. Laert. VI, 9. ut Thales fuit 307. [Olymp. CXVIII, 2.] quon Demetrius Phaleratus ante obiit. Philarch. Mor. p. 69 C. CLINTONUS in FF. HH. II. p. 169.

953) Βήσοος ὁ τὸν Δαρτεῖον] Auctor Diodorus XVII. ep. 83. extr. ad Ol. CXII, 1. De Besso, Darii percussore, vid. eandem lib. XVII. ep. 73. ad Ol. CXII, 3.

954) Ἰνδῶν] Euthyritum in praetura Atheniensium exierit, teste Dionysio Diaarch. II. p. 116, 6. Ἰνδῶν, quem Ἰνδῶν scribit Arrianus V, 19, 5. Sed priori formae succurrunt Inscriptiones Gr. ap. Boeckh. Monument. Nar. XIII c, extr. d, 172. XIV c, 150. XVI b, 45. De Diodoro paulo accuratius dicendum est, qui, res Ol. CXIII. gestas iude a lib. XVII. ep. 83. init. usque ad cap. 113. exponens, eius tamen tres duasatque Archontes affert: ep. 82. Euthyritum, ep. 97. Chremetem, ep. 110. Anticlem. Nam qui init. ep. 112. Archon anni huius Olympiadis quartus offertur Sosicles, in quem a Dionysio in Archontum indice desideretur, et ex uso cod. Par. reg. nri. la nostra Diolori exempla irrepserit, Scaligero haud dubie tollendus videbatur, Corp., qui verba in Ἀρχοντος δ' Ἀδελφῶν Σωσιθέων αὐτίκ, et cod. Laurentiano, qui lacunam loco quod indicat, praesentibus. Quod cum recte animadvertisset Scaliger, necessarium in eam opinionem deferri debuit, ut in Diodoro excidisse nonnulla, maximeque unius anni notam, eiusque Archontis denominationem lacuna haustam esse cerneret. Cui ipai coniecturae fidem addere potuit etiam editio Diolori Basilicenis, cuius in margine non pauci inter ep. 83. et 84. deesse videri annotatum est. Huic igitur loco quod supra desiderari videbatur, assignari sic voluisse cunctandus est Scaliger, ut praeterea Ol. CXIII. anni secundi indicio temporum iniuria abolito, quae a ep. 84. ad ep. 87. usque exponeretur, ad Ol. CXIII, 2, quae a ep. 87. ad ep. 110. usque Chremete Archonte gesta narrarentur, ad Ol. CXIII, 3, denique quae ep. 110. Antidia anno assignarentur, ad Ol. CXIII, 4. pertinere indicaret. Cf. Cornin. FF. AA. T. II. p. 12 seq. De Harpali tamen fuga, quam Diodorus quidem XVII, 108. in annum Chremetis Ol. CXIII, 3, Scaliger autem in Ol. CXIII, 2. retulit, nec non de Alexandri nepote, quae ille et ipse ep. 107. Chremetis anno, hic Ol. CXIII, 4. celebratas scripsit, cf. quae dicta suis locis sunt, nott. 957. 958.

ποταμὸν καὶ στρατιὰν διαβίβασαι⁹⁵³). Ταξίης δ' Ἰνδὸς ἱαντὸν Ἀλέξανδρον παρέδωκεν⁹⁵⁴). Ἀρπάλος τῶν ἐν Βαβυλωνί θηρατρῶν τὴν γριλᾶν πεπιστευμένος, συγκαταστήμενος ἀγγέρον πολὺ, εἰς τὴν Ἀσσυρίαν κατέλειπε⁹⁵⁵).

γ. ΧΡΕΜΗΣ⁹⁵⁶). Ἀλέξανδρος παρατάξει τὸν Πύθων νικᾷ⁹⁵⁷). Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν Ἰνδὴν πόλιν Βουβαράλαν ἐκίσεν ἀπὸ τοῦ ταλυνταίντος ἵππου κατὰ τὴν πρὸς Πύθων μάχην προνομιάσας αὐτὴν⁹⁵⁸). Καλαρὸς δ' αἰδούμενος Ἰνδοὺς πύρρον δρασθῆς ἱαντὸν κατέλιπε⁹⁵⁹).

δ. ΑΝΤΙΚΛΗΣ⁹⁶⁰). Ἀλέξανδρος τὴν πρεσβυτέραν τῶν Σαρπίων θηρατρῶν Στάτειραν ἔγχευεν⁹⁶¹). Ἀλέξανδρος τὸ Κουσαίων ἔθνος προτοῦ ἀνάκτων ἐχειρώσατο⁹⁶²).

Ο.Α. ΠΙΔ. Μικίας Ῥόδιος στάδιον⁹⁶³).

955) Ἀλέξανδρος αἶψαν τὴν ἐγχεύειν] Testis Diodorus XVII. ep. 85. ad Ol. CXIII, 2. *Μορμεν* cum Paris. reg. pr. et marg. ed. Steph. et hoc loco et in Eusebio suo p. 57, 6 scripsit Scaliger, *Μορμεν* vero Weseningius et Diodorus cum hoc loco, tam ep. 96. Posteriorum formam habent etiam Lucianus Dial. Morti. XIV, 9 ed. Klotz, Strabo XV, p. 473, 27, Syacellus p. 261 B. Utinamque aequae verum censet Eusebius ad Dionys. Perieget. Cf. de Saxo Aorno Curt. XIII, 11, et Philostr. Vit. Apoll. Tyan. I. II, 18. Is tempore rei assignando discedit a Diodoro Eusebius, qui sec. Hieronymum Olymp. CXIII, 1, sec. Arn. interp. Olymp. CXIII, 3, eddit.

956) Ταξίης] Auctor Diodorus XVII. ep. 86. ad Ol. CXIII, 2: qui tamen Mephia [qui Curtio Ouphria], Taxila filium, se regemque Alexandro in fidem dedisse tradit. Alii consentiunt in Taxile ipso. Cf. Plut. Alex. cap. 59: Ταξίης ὁλύται πρὸς τῆς Ἰνδικῆς ἔχου μολπὰν οὐκ ἀνοδύσαντος Ἀθήναιον μέγαθος, ὁμοῖον τι καὶ καλλικλῶρος ἐν τοῖς πολεμίοις. Straboni XV. p. 490, 30. Ταξίης audit. Eusebius bellum adversus Taxileem Olymp. CXIII, 1. [Hieronym. Olymp. CXIII, 3. Misi Armeniaci] assignant.

957) Ἀρπάλος τὸν ἐν Βαβυλωνί] Hoc Diodorus lib. XVII. ep. 108, cuius orationem in brevis contraxit Scaliger, Chremetis praeturae Ol. CXIII, 3. attribuit. Verum Scaliger tempus, quo res facta esset, ab Hieronymo accepit, qui chron. lib. II. p. 137. Harpalum Ol. CXIII, 2. in Asiam, immo ex Asia in Atticam fugisse scribit. Vid. Plut. Demosth. p. 837 B., Pseudo-Plut. Vit. X. Orati., Demosth. p. 363 B. Pausan. I, 37, 4. coll. Scal. Animadv. n. MDCXCL. Cf. Du Tillet in: Ismael des Savans. Août. 1792., Ideler Comment. Ueber des Todesjahr Alexanders des Gr. in Act. Acad. Boruss. a. 1820. 21. Confugit autem Athenas Harpalus postquam Ἀλέξανδρον ἐξ Ἰνδοῦν ἰνδιόωρον, sec. Diod. I. I., proinde [vid. Arrian. VII, 28, 12.] Februario fere Chremetia. Vid. Clist. FF. III. II. p. 171 coll. p. 170.

958) Χρήμης] Chremes Hegemoni in praetura successit teste Dionysio Din. II, 116, 7, cuius tamen libet pro Χρήμης perperam Κρήμης exhibent. Verum praetoris nomen Scaliger accepit ex Diodoro XVII. ep. 67. Meminerunt eius Inscriptiones Gr. ap. Boeckh. Museum. Nav. XIII b, 150, c, 3, 7, 19, 20, 43, 55, 68, 89, 106, 107, d, 28, 183. XIV, d, 70, 140, 145, 169, 180, 190, 230, 250, e, 163. XVI, a, 152, b, 55.

959) Ἀλέξανδρος παρατάξει] Refert Diodorus XVII. ep. 87. seq. sub hoc Chremetia anno. Quocum consentit Euseb. Arn. Arrianus V, 19, 5. sub Hegemone Ol. CXIII, 2. narrat, et Hieronymus adeo Olymp. CXIII, 1. Arriano credit Clistoas FF. II. p. 168 coll. Strab. XV. p. 475 seq. Vid. etiam Plut. Alex. 69. Curt. IX, 2, 4.

960) Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν Ἰνδὴν] Testis Diodorus XVII. ep. 95. extr. ad hunc annum. Βουβαράλην urbem nominat a Plut. Alex. cap. 61. pro Βουβαράλιν, quomodo in Strab. XV, 480, 55, ut monet Weseningius, ex Steph. a. v. Βουβαράλιν, refugit Davianus ad Maxim. Tyr. Dissert. XIV. p. 649. Τὴ Βουβαράλην Asiam. Hist. Ann. XVI, 3.

961) Καλαρὸς δ' αἰδούμενος] Refert Diodorus lib. XVII. ep. 107. ad annum Chremetia, ubi Weseningius oblegat lectorem ad Strab. lib. XV. p. 492 seq. Arrian. VII, 3. Palladium de Brachmann. p. 20. Origenis γρηγορέωρον. cap. 26. p. 906 ed. Paris. Adde Plut. Alex. cap. 65.

962) Ἀντικλῆς] Excepti Chremetem Athenis in praetura annus ex Diodoro XVII. ep. 110, et Dionysio Dinarch. II, 116, 7. Memorat Inscription. Gr. ap. Boeckh. Museum. Nav. XIII c. extr. XIV b, 115, 255, c, 85, 130, 135, 205, d, 70, 90, e, 175, 209. XVI a, 159, b, 60, 95, 105, 160.

963) Ἀλέξανδρος τὴν πρεσβυτέραν] Testis Diodorus XVII. ep. 107. ad annum Chremetia: Ὁ δὲ βασιλεὺς ταύτων πρὸς ἑαυτὸν ἐκένταλός, οὐκ εἰς μαγείαν οὐδὲ πόδον τὴν πρὸς πρεσβυτέραν τὴν Σαρπίων θηρατρῶν Στάτειραν ἔγχευεν. Reicienda igitur est nota Scaligeriana ad annum praecedentem. Memorat Alexander cum Statira nuptias etiam Plut. Alex. cap. 70, et Arrian. VII, 4. τὴν Σαρπίων θηρατρῶν τὴν πρεσβυτέρην ἡρατὴν ἐκτερε, ut videtur, appellans.

964) Ἀλέξανδρος τὸ Κουσαίων ἔθνος] Alexander Ol. CXIII, 4. Cosmæus, victores adeo, XL diebus subiegit. Testis Diodorus XVII. ep. 111. sub Olymp. CXII, 4. Cf. Strab. XI. p. 361, 20, Ptolemaen. Strateg. IV, 3, 31, Arrian. VII, 15.

965) Μικίας] Testis Diodorus XVII. ep. 113. Idem audit Μικίας Africanus apud Euseb. chron.

α. *ΗΓΗΣΙΑΣ*⁹⁶⁶). Ὑπογυίων ὄντων τῶν Ὀλυμπίων, Ἀλέξανδρος διακρίζατο τοὺς γυγιάδας τῶν Ἑλλήνων εἰς ἰδίους ἰατρικοὺς πατρίδας, πλὴν τῶν ἰατρῶν, καὶ τῶν ἰεροσύλων, κατελθεῖν⁹⁶⁷). Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλωνί ἐπιλεύτησε βασιλείῃσιν ἢ ἢ καὶ μέγας ἦ⁹⁶⁸). *Διογένης* ὁ πύων τῆς αὐτῆς ἡμετέρας ἐπιλεύτησε⁹⁶⁹). Σωσιγένης Στρατονόοις τραγικός τῶν τῆς Πλωσίδος εἰς ἑγνωρίζετο. αἱ δὲ τελευτήσασαι γυναικες⁹⁷⁰).

β. *ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ*⁹⁷¹). Φίλιππος ὁ Ἀλεξάνδρου ἀδελφός ὁ μετωνομασμένος Ἀρσάσιος τὴν Ἀλεξάνδρου βασιλείαν διαδέχεται⁹⁷²). *Αντιμάχῳ* ἰδὲθι θρόνῳ, καὶ τὰ συνοφύοντα τῶν ἐθνῶν παρὰ τὴν Ποντικὴν θάλασσαν, ἣ δὲ Μακεδονία Ἀντιπάτρῳ⁹⁷³). Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀντίπατρον ἐκίνησαν πόλεμον τὸν λεγόμενον Ἀσμανόν⁹⁷⁴). Ἀντίπατρος, τῶν Ἀθηναίων τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐπιτρεψάντων αὐτῷ, τὴν πολιτείαν μετέστησεν ἐκ τῆς δημοκρατίας, καὶ προσέταξεν ἀπὸ τιμωρίας εἶναι τὸ πολίτευμα⁹⁷⁵). Περδίκκας Σαρμίους κατήγαγεν εἰς τὴν πα-

log. pag. 42; sed Interp. Arm. apud Acher. P. I. pag. 297 eum Micennam, ap. Mal. Micriam appellat.

966) Ἡγησίας] Hagesias, quem emissum esse videmus in Archontum catalogo apud Dicaya. Din. II. p. 116, 7, in praefatio Antidem exscript ex Arriano VII. cp. 27. coll. cum Diodoro XVII. cp. 113. init., ubi Ἀγχιείας minus recte appellatur. Occurrit etiam in Inscrip. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 99, I. p. 137. Monument. Nav. XIV. n. 65. 70. 121. b, 70. 120. 140. 160.

967) Ὑπογυίων ὄντων] Diodorus lib. XVII. cp. 109. init. ad annum Chremetis: οἱ δὲ Ἀλέξανδρος τῶν Ὀλυμπίων ὄντων ἐκέρχον ἐν Ὀλύμπῳ τοὺς γυγιάδας πάντας εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν, πλὴν τῶν ἰεροσύλων καὶ πορίων. Cf. eiusdem lib. XVIII. cp. 6.: Ἀλέξανδρος γὰρ βασιλεὺς πρῶτον πάντων τῆς τελευτῆς ἔλαβε κατὰς ἀνάγκας τοὺς ἐν ταῖς Ἑλλάδι καὶ αἰσίοις γυγιάδας, et paulo post αὐτῶν ὄντων τῶν Ὀλυμπίων ἐξέρχοντες εἰς τὰς Ἑλλὰδας etc.

968) Ἀλεξάνδρος ἐν Βαβυλωνί] Alexandrum Magnum defunctum esse Ol. CXIV, 1. consentiunt Diodorus XVII, 117, Arrianus VII, 28, Josephus in Apian. lib. I, 22, Eusebii Armeniacus [Olymp. CXIII, 4, Hieronymus]. Diodorus I. I. eorum μὲν οὖν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν προερχόμενον τρόπον ἐπιλεύτησε, βασιλείῃσιν ἢ ἢ καὶ μέγας ἦν, πρῶτος δὲ μεγίστος καταγεγραμμένος κτλ. Visit autem Alexander ex Aristoboli apud Arr. I. I. calculus annos XXXII, menses VIII, ex Eusebii sententia annos XXXI, denique e Iustini XII, 16 opinione annos XXXIII, mensem I, obitusque d. XXVIII. m. Daesii (Plut. Alex. 76.) sive Thargel. (Plut. Alex. cp. 16.) aut d. XXX. eiusdem (ibid. cp. 75.) I. e., quom etiam tum sine dubio cyclos Metonicos Athenis in usu esset (Ideler. I. p. 351), d. XI. aut d. XIII. mens. Iulii a. 323. a. Chr. Cf. Ideler. Euseb. chronol. I. p. 407, eademque Commentarij. de anno Alexandri Magni emendati in Act. Acad. Boruss. ann. 1820. et 1821. Vid. etiam Corsin. FF. AA. T. IV. p. 51 et Clint. FF. III. II. p. 172.

969) Διογένης ὁ πύων] Auctor Demetrius Magnes ap. Diog. Laert. VI, 79: Διογένης δ' ἐν τοῖς Ὀμασίοις φησὶ, τῆς αὐτῆς ἡμέρας Ἀλέξανδρον ἐν Βαβυλωνί, Διογένην [τὸν Ἰωνεῖον, Στρατῶνα: Diog. VI, 20.] δ' ἐν Κορίνθῳ τελευτῆσαι. ὅν δὲ γένος κατὰ τὴν τρέφειν καὶ διατρέφει καὶ ἐκτρέφει τὸν Ὀλυμπίου, cuius item iuxta Suidam eadem de re testimonium corrigi Meurs. Lectt. Ant. lib. II. cp. 22. κατὰ τὴν ἐκτρέφειν κτλ. recubem. Consentit Plutarchus Symp. VIII, I, p. 717 C: τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τελευτῆς καὶ τῆς Διογένης τοῦ Κενέος μὴ ἡμέρα γυναικῶν. Vixerat annos octoginta. Diog. I. I. §. 76. Hinc nata fuerit Olymp. XCI, 3. Floruit Olymp. XCVI, 1. secundum Eusebium [Hieronymum, Olymp. XCVI, 4. sec. Mal. Arm. coll. Syneccl. p. 258 C. p. 260 A.]

970) Σωσιγένης Στρατονόοις] Testis Suidas s. v. Σωσιγένης. At cf. nostra ad Ol. CXI, I. s. n. 923.

971) Κηφισώδωρος] Archon Athenis Ol. CXIV, 2. ex Diodoro XVIII. cp. 2. init. Memiserunt etiam Dionysius Din. II, 116, 7, ad Ann. II, 121, 35 et Arrianus Hist. Ind. XXI, I. item Inscrip. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 225, 4. p. 347. Monument. Nav. XVI. b, 79. 100. 196. c, 30. XVII. a, 20.

972) Φίλιππος Ἀλεξάνδρου] Tradit Diodorus XVIII, 2. extr. ad b. a. Cf. Dexippus cp. Syneccl. p. 264 C. Eusebium Mal. Arm. ad Olymp. CXIV, 2. coll. Chron. Pasch. p. 171 A. Hieronym. ad Ol. CXIV, I. Philippus, qui et Aridæus, frater Alexandri, [ex Philinna: vid. Dex. I. I.] ann. III.

973) Αντιμάχῳ ἰδὲθι] Auctor est idem Diodorus XVIII, 2. med. ad b. a. Cf. Dexippi et Eusebii I. I. not. 972. Inadatos.

974) Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀντίπατρον] Refert Diodorus XVIII, 2. init. ad b. a. his verbis: Ἀθηναῖοι δὲ πρὸς Ἀντίπατρον πόλεμον ἐξένησαν τὸν δημοσιόστα Ἀσμανόν. Cf. Arrian. ap. Phot. cod. XCII. p. 217.

975) Ἀντίπατρος τῶν Ἀθηναίων] Auctor Diodorus XVIII, 18. med. ad Ol. CXIV, 2. Vid. Plut. Phoc. cp. 28. coll. Clint. FF. III. II. p. 174.

τρίδια περικυβήτας ἐπ' ἐτη πλείων τῶν τεσσαράκοντα⁹⁷⁶). Κυρηναῖοι νικηθέντες ὑπὸ Ὀφείλου, παραδιδόντες ἑαυτοὺς Πτολεμαίῳ τῷ Ἀγνῷ ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὑπετάχθησαν τῆς Ἀντιόχειας ἀποστειρομένης⁹⁷⁷). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ πλείονμα Ῥωμαίων Καμπανούς ἰδύθη⁹⁷⁸).

- γ. **ΦΙΛΟΚΛΗΣ**. οἱ δὲ **ΔΙΟΚΛΗΣ**⁹⁷⁹). Ἀριστοτέλης ἀπέρως εἰς Χαλκίδα ἐτελεύτησεν ἑτῶν τριῶν πον καὶ ἔρχοντα⁹⁸⁰). τὴν δὲ σχολὴν διεδέξατο Θεόφραστος Ἐρίσιος, οὕτως διὰ τὸ τῆς φράσεως θαλάσιον μετανομασμένος, πρόσθε Τόρτατος λεγόμενος⁹⁸¹). Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν Εὐμένης λαμβρὴ μάχῃ τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησεν, ἀνακαίρθησαν Κρατεροῦ καὶ Νικοπολίμου, τῶν μετὰ Ἀντιπάτρου ἡγεμόνων⁹⁸²). Κατὰ τὴν Αἴγυπτον Περδίκκας ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν ἐν τῇ αὐτοῦ σκηνῇ ἀπεσφάγη⁹⁸³). Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ Μακεδόνες ἐπιμελήτην τῶν βασιλείων εἵλαντο τὸν Ἀντίπατρον αὐτοκράτορα⁹⁸⁴). Ἀντίπατρος Ἀντίγονος τῆς βασιλικῆς δυνάμεως στρατηγὸν ἀπέδειξε⁹⁸⁵). Μένανδρος ἐξηβος ὡν πρῶτον δόγμα ἰδίωθε⁹⁸⁶).

976) Περδίκκας Σομῆος ἐκτέτριπτο] Tradit Diodorus XVIII. cp. 18. fin. ad h. a. Sed errat. Cf. not. ad Olymp. CVII, 1.

977) Κυρηναῖοι νικηθέντες] Haerent Diodorus XVIII. cp. 21. ad Ol. CXIV, 2. De Ophelliae nomine, qui Plutarcho Demetr. p. 894 E. Ὀφείλου scribitur, cf. Weasel. ad Diad. I, 1.

978) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν] Haec nota aut ad Ol. CX, 3. aut ad Ol. CXI, 3. scienda est: quandoquidem Campani civitas sine suffragio aut, teste Livio VIII, 14. Coss. C. Furio Camillo II., C. Marcio A. V. C. 416. Ol. CX, 4. aut, secundum Vellicum I, 14. Coss. Spurio Postumio Albinio, T. Veturio Calvisio A. V. C. 420. Ol. CXI, 4. data est: unde quod ad A. V. C. 483, quo historici saepe scripserunt Vellicum, annos minuerant CCLL. Cedd. eius, haud dubie corrupti sunt. Cf. Fighl. Ann. A. V. C. 419. T. I. p. 328.

979) Φιλόκλης οἱ δὲ Διοκλῆς] Archon Ol. CXIV, 3. ex Diodoro XVIII, 26 init. Φιλόκλης. Neque aliter audit Diogenes lib. V, 10 et Dionysio Diarrh. II. p. 116, 7. Sed Διοκλῆς est Scholiastes Aristoph. in Prolegom. de comedia p. XXX. Cf. not. 670. et Clint. FF. III. II. p. 177. Sed quem actor Vult. X. Orati. sub fin. affert Dioclem Archontem, a Demosthene de Coron. p. 261. Polycletem appellatum, cum ad pseudopragmata referendum esse contra Meurium de Archon. Att. IV, 14 demonstravit Corneius F. A. I. p. 292. Cf. Boeckh. Oecon. civ. Athen. II. p. 116 et in Act. Acad. Berol. a. 1827.

980) Ἀριστοτέλης] Tradit Apollodorus ap. Diog. Laert. V, 10. p. 140: οὗτος ἄνθρωπος εἰς Χαλκίδα [scil. τὸν Ἀριστοτέλη φασὶν Ἀπολλόδορος] τῷ τρίτῳ ἔτι τῆς δευτέρας καὶ τετάρτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ τελευτήσας ἑτῶν πον καὶ ἔρχοντα ἦεν ἐπὶ Φιλοκλή. Dionysius Ep. ad Ann. II, 121, 35: τῷ δὲ τριανταεπτῷ ἔτι μετὰ τὴν Ἀλκιβίου τελευτῇ ἐπὶ Κυρηναίων ἡγεμονίας ἐπάρως εἰς Χαλκίδα ἦεν τελευτῇ (ὁ Ἀριστοτέλης) τριῶν πρὸς τοὺς ἔρχοντα βίους ἔτη. Suidas tamen ei annos dimittat LXX. tribuit a. v. Ἀριστοτέλης lemm. I. Mortuus est eodem fere tempore, quo Demosthenes. Τελευτήσας — εἰ καὶ Στεφάνου ἐκαστέρω ἐν Καλυρῇ ἐπὶ Φιλοκλή. Apollodorus ait ap. Diog. I. I. Cum notum Demosthenes d. XVI. m. Pynepolonia decrevit (cf. not. 985). Aristoteles quoque circa quartam anni Attici mensem defunctus fuit.

981) Τὸν δὲ σχολῆς] Refert Diogenes Laertius vit. Theophr. V, 38: κείμενος (τοῦ Ἀριστοτέλους) εἰς Χαλκίδα ἐποχρησάμενος αἰσῆς (scil. Θεόφραστο, ὁ Ἐρίσιος) διεδέξατο τὴν σχολὴν Ὀλυμπιάδι τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ. Idem paulo infra: Τόρτατος, Τόρτατος ἡγεμόνων, Θεόφραστον δὲ τὸ τῆς φράσεως διαπύων Ἀριστοτέλης μετανομασμένον. Cum his cf. Strab. XIII. p. 425, 23: Τόρταμος δὲ ἑκατέρω πρῶτον ὁ Θεόφραστος, μετανομασθεὶς δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης Θεόφραστον, ἡμῶν μὴ φησὶν τὴν τοῦ πρῶτον δνόματος κοκκισμένην, ἡμῶν δὲ τὸν τῆς φράσεως αὐτοῦ ὅλην ἱστοριογραφίαν. Vid. etiam Steph. s. v. Ἐρίσιος et Suid. s. v. Θεόφραστος. Confirmat tempus Theophrasti μαχῇ a Diogene scriptum Boeckius ad Olymp. CXIV, 4. coll. Syncell. p. 275 B.

982) Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν] Tradit Diodorus XVIII. cp. 29 — 32. ad Ol. CXIV, 3. cuius loci summam breviter complexus est Scalliger. cf. Nep. Rom. 3. 4. Plut. Rom. p. 585. F. Arrian. apud Phot. p. 220.

983) Κατὰ τὴν Αἴγυπτον Περδίκκας] Testis Diodorus XVIII. cp. 36. med. h. a. ad Coenotaphion cum Diodoro Strabo XVII. p. 546, 28. Pausanias I, 6. Arrianus ap. Phot. p. 221. Discrepat Cornelius Nepos, qui vit. Rom. cp. 5. Perdiccam a Seleuco et Antigone interfectum fuisse dicit.

984) Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ Μακεδόνες] Tradit Diodorus XVIII, 39. init. ad Ol. CXIV, 3. Haec tamen et interpretum actum est cur ad Ol. CXIV, 4. scriptum maxime, apparet ex not. 987.

985) Ἀντίπατρος Ἀντίγονος] Diodorus XVIII. cp. 39. med. ad Ol. CXIV, 3. Cf. not. 987.

986) Μένανδρος ἡγεμόνων τοῦς Ἀπηνάτος, λαμβρὴς καὶ βίη καὶ γένη, συνδυαζόμενος δὲ τὰ πολλὰ Ἀλκιβία, ὑπὸ τοῦτον ἐκείνῳ αὐθεντοῦσαν. Ἐδίωκε δὲ πρῶτον, ἔπειτα ὡν, ἐπὶ Διοκλή (leg. Φιλοκλή). Notum deamatis addit Eusebius ap. Hieronymum ad Olymp. CXIV, 4. Memner cominus primum fabulum

δ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ⁽⁹⁸⁷⁾. *Διωνύχος Κορινθίος ὁ ῥήτωρ υἱὸς Σωσιθέτου ἐκ Ἀθῆνας παραγίνεται⁽⁹⁸⁸⁾. Δημοσθένης ἱταλεύεται⁽⁹⁸⁹⁾. Δημάδης ὁ ῥήτωρ πεμφθεὶς πρεσβυτῆς ὑπὸ τοῦ δήμου πρὸς Ἀντιπατρον, μετὰ δ' αὖτε υἱοῦ συμπατριωτοῦ, προστάξει Ἀντιπατρον ἰδαναιωδῆ⁽⁹⁹⁰⁾. Ἀντιπατρον ἱταλεύεται⁽⁹⁹¹⁾. Πτολεμαῖος ὁ Ἀδύων πάσης τῆς Συρίας κυριεύων διὰ Νικάνορος στρατηγοῦ⁽⁹⁹²⁾.*

consequenter Ὅργην docuit superius. Quae mirifice perversa legatur in Armeniaca ad Ol. CXIV, 3: *Isander prima virtutem ostendit qua in incensum viscebat*. Ab Eusebio sua omnia Syneclos p. 275 B.: *Ἰσάνδρος ὁ κρησικός ποιητής, πρῶτον δὲ δόξα δόξας ὄργην ἔλεον*. Cf. Scal. Animadv. ad Eus. n. MDCCXCVI. *Αναγὰν παρὶ κρησίδος* et Eusebii testimonium, quod in usum coniecit Scaliger, sic disjungit A. Meinek. in Men. et Philom. Heliq. Berol. a. 1833. 8. p. XXX., ut Menandrum Ol. CXIV, anno non 3°, quo trahere corruptum Aeschylus nomen videtur, sed 1. primum docuisse Ἰσάνδρον, Ol. CXIV, 4. vero primum vicisse statuat.

987) Ἀπολλώδωρος] Scaliger in errorem inductus est lacunoso Diodori textu, qui etiam primum post Philoclem Archontem effert XVIII, 44. Apollodorum, hic tamen maxime illos successor fuit, quandequidem ante Diod. 1. l. vel potius ante ep. 39. Icenii (Ol. CXIV, 4. et CXV, 1.) res gestas ex ordine monuitur est. Quam quidem lacunam etiam animadvertit Scaliger, ea tamen inter ep. 37. et ep. 38. collocata res anni Ol. CXV, 1. et CXV, 2. gestas lacuna haustae esse indicavit. Fuit igitur non Apollodorus, sed Archippus, quem statim post Philoclem laudat Dionysius Din. II. p. 116, 9. Atheniensium praetor Olymp. CXIV, 4. Cf. Dodwell. Diss. de Cyclis V. p. 805. Weasel. ad Diod. XVIII, 44. cf. Clinton FF. III. Proleg. p. XIV.

988) *Διωνύχος Κορινθίος ὁ ῥήτωρ*] Dionysius Din. II. p. 113, 3: *Διωνύχος ὁ ῥήτωρ υἱὸς μὲν ἔν Σωσιθέτου, Κορινθίος δὲ τὸ γένος· ἀνέμειντος δὲ ἐκ Ἀθῆνας, καὶ ἐν χρόνῳ ἔξιδον αὐτῷ τὰς φιλοσοφίας καὶ ῥητορίας διὰ τῶν λόγων*. Item paulo post Diarchum (non quintum decimum annum Athenis artem oratoriam exercuisse tradit, quam Athenae a Cassandro occupantur. Quod quam Ol. CXVIII, 2. accidit, Diarchus inde ab Ol. CXIV, 4. Athenis versatus fuisse videtur; aequidem eodem anno, quo Athenae migravit, etiam artem oratoriam facillime coepit. Hic fons esse videtur notae Scaligerianae. Nos, memores erroris, et apud veteres, et apud nostrates sollemis, quo Diarchus orator, et cognominis Ἰσχυρίδης τῆς Πολυαννίσεως inter se commistatur, oratorem Diarchum Athenas praesae, quo tempore Alexander M. in Asiam traiecit, cum Antioch. V. Orant. stamimus, [Plutarch. Opp. XII. p. 273. 274. ed. Tubing.]: *Διωνύχος, Σωσιθέτου ἢ Σωσιθέτου, ὡς μὲν τινες, Ἰσχυρίδης, ὡς δὲ τινες δοκῶν, Κορινθίος, ἀνέμειντος ἐκ Ἀθῆνας ἰταλός, καὶ ἐν χρόνῳ Ἀλξανδρὸς ἔλθει τὴν Ἀσίαν* etc. Quid, quo Diarchus, cuius orationes de γράφῃ δημοδοκίας in Demosthenem, Aristogitonem, Philoclem supersunt, Athenis orationes conscripserit pro mercede alia, quam ipse publice non perararet (Pseudo-Plut. l. l. p. 274), quo tempore ha illa de Harpali pecunia agitataur? Ab hoc diversus est, qui apud Plutarchum Vit. Demosth. V. p. 303 occurrit: *ἴσ' οὗς Διονύχον τοῦ Κορινθίου κατεργασάμενος, ἀποβένδοντος ὁ Κασάνδρος Ἰσχυρίδην αὐτῷ τὸ κλέος τὸν τίον*. (Plutarchus enim oratorem non τὸν Κορινθίον, sed addita τοῦ ῥητορος indicat. Cf. Arrian. ap. Phot. cod. XCH. p. 70 Bekk. *Διωνύχος ὁ Κορινθίος αὐτῆς γὰρ*. Quod Suidas a. v. *Διωνύχος* tradit oratorem Ἰσχυρίδην τῆς Πολυαννίσεως eximia vitae annis constitutum esse: *ἱταλεύεται δὲ οὗτος Ἰσχυρίδης τῆς Πολυαννίσεως* salum est manifestum. Hic vero ἱταλεύεται τῆς Πολυαννίσεως Athenas venisse videtur, ut Demadem conditionis accusaret, quo anno Demades supplicio affectus est Ol. CXV, 2., cf. Drayneil Hist. Alexandr. Successor. p. 228 s. 42. coll. p. 182 n. 46. et imprimis C. F. Rankii dissertationem doctam in Encyclop. art. Hal. T. XXV. s. v. Diarchus.

989) *Δημοσθένης ἱταλεύεται*] Erravit Scaliger, testimonium Plutarchi vit. Dem. p. 660 cum Diodoro XVIII, 48 coniungens. Quorum alter Demosthenem non nullo ante Demadem obisse, alter de Demade supplicio sumptum esse scribit Archonte Apollodoro. Assignavit igitur Scaliger mortem Demosthenis eidem Apollodoro anno. Verum Apollodorus nec Ol. CXIV, 4. Archon fuit [cf. nos a. n. 987. 993.], nec Demosthenes eodem, quo Demades, anno mortem obiit, sed Ol. CXV, 3. Archonte Philocle [s. Apollod. ap. Diog. V. 10] in templo Calanitarum sumpto venena vitam finis, ne vires Antipatros traderetur, quem ut effugeret, Calaniam se constularet, et quidem d. XVI. m. Pharnepionis alii [Plut. Dem. ep. 30. cell. 28. et Zosim. Aeschyl. vit. Dem. ap. Reisk. Tom. IV. p. 151], anno aetatis scaxagesimo tertio. Vit. Zosim. l. l. Gellius vero NN. AA. XV, 28. annos et LX. tribuit. Cf. not. 706.

990) *Δημάδης ὁ ῥήτωρ*] Testis esse videtur Diodorus XVIII, ep. 47., qui Demadem cum filio Demaea necatum refert Archonte Apollodoro l. e. secundum Scaligeri calculos [vid. not. 987.] Olymp. CXIV, 4. sed secundum nostros [vid. s. 988. 993.] Olymp. CXV, 2. Suidas a. v. *Δημάδης* cum generaliter Olymp. CXV. interfectum tradit. Vid. Arrian. ap. Phot. cod. XCVI. coll. Plut. Demosth. 31. Phoc. 30.

991) *Ἀντιπατρον ἱταλεύεται*] Testis Diodorus XVIII, 48. sub Apollodoro, qui pertinet potius ad Ol. CXV, 2. Cf. nos a. n. 987.

992) *Πτολεμαῖος ὁ Ἀδύων*] Ptolemaeus Archonte Philocle Ol. CXV, 3. duxce Nicaeae Syriam, Aegyptum, Phoenicem in potestatem suam redgit ex Diodoro XVIII, ep. 43. Reicienda igitur est nota Scaligeri ad annum superiorem, nisi forte propter arctissimam capitis 43. cum capite 44., quod Apollodori Ol. CXV, 1. praeterea illustrat, coniunctionem ad Ol. CXV, 1. illam referte praesentat.

ΟΔ. ΡΙΕ. Ἀμασίας Ἀμφιπολίτης στάδιον⁹⁹¹).

α. ΝΕΛΙΧΜΟΣ⁹⁹²).

β. ΔΡΟΛΛΑΟΔΩΡΟΣ⁹⁹³).

γ. ΑΡΧΙΠΠΟΣ⁹⁹⁴). Ἀθήναι Φωκίων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δήμου καταδικασθέντες κύνων πόδας τὸν βίον κατέλυσαν⁹⁹⁵). Ἀθηναῖοι πρὸς Κόσσαν-
δρον ἀφ' ἧν συνθήκῃσι ἐπιμελητὴν τῆς πόλεως εἰσέτω Ἀθηναίων Φαληρία⁹⁹⁶).
Ὀλυμπίῳ κατηγμένη ἐπὶ τὴν βασιλείαν Φίλιππον Ἀρκεσίον βασιλεία καὶ τὴν p. 330 a.
τοῦτον γενναῖα Εὐρυδίκην αἰχμαλώτους εἰς φυλακὴν καταδεδήμενὴν θανάτῳ ἔκ-
τιστο, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἄμφω ἀνέτελλε⁹⁹⁷). Συνακράτους τιμωθέντας τὴν
αρχὴν διδίδετο Πολύμων⁹⁹⁸). Οἱ Ῥωμαῖοι προσέδθηκαν δύο φελάς ταῖς προ-
τεπαρχούσας, τὴν τε Φαληρίαν καὶ τὴν Οὐφεντινάν⁹⁹⁹).

δ. ΔΗΜΟΓΕΝΗΣ¹⁰⁰⁰). Ἀγαθοκλῆς Συρακούσας κεραιμὲς ἰγάνετο τῆς πατρίδος
τύραννος μετὰ ὡς ἑτὶ τῆς ἑλίου ἀλώσεως¹⁰⁰¹).

ΟΔ. ΡΙΣ. Δημοσθένης Λάκων στάδιον¹⁰⁰²).

α. ΔΗΜΟΚΛΕΙΔΗΣ¹⁰⁰³). Ἀντίγονος, προδιδόμενον ἐπὶ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν
Εὐμόνους, ἀνέτελλε τὸν ἄνδρα¹⁰⁰⁴). Τρίτος κατακλισμός κατὰ τὴν Ῥόδον μονο-

993) Ἀμασίας Ἀμφιπολίτης] Tradit Africanus ap. Euseb. xpo. ley. p. 42.

994) Νέλιχος] Successit Archippe in praetura anno Nearchinus ex Dionys. Diarch. II, 116, 9. Meminit eius Isacrius Gr. ap. Boeckh. Cp. Isacr. Vol. I. a. 214, 5. p. 345 et n. 224, 5. p. 347.

995) Ἀνελιδώρος] Apollodori praeturae ut hinc anno assignaret, Scaligeri auctor fuit Dionysius Diarch. II, p. 116, 9. Nostro iudicio eadem habes ap. Diad. XVIII, 44 init. Cf. a. n. 987.

996) Ἀρχωνος] Archen Athenis Ol. CXV, 2. ex Diodoro XVIII, ep. 58. init. et Dionysio Din. I, 1. Meminit eius Theophrast. Hist. Plant. lib. IV, ep. 17. Cf. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 141.

997) Ἀθήναι Φωκίων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ] Turbatulentum de Phociae iudicium exponit Diodorus XVIII, ep. 67. eum Archibio Archenite: δὲ δὲ τῆς τοῦ κοινῶς πόδας αὐτὸ τὸ πῦρον ἔδος τὸν βίον κατακλισθέντες ἀφ' ἧν συνθήκῃσι αὐτὴν ἐκ τῶν τῆς Ἀττικῆς ἔδων. Ὁ μὲν οὖν Φωκίων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τοῦ διηλεδόντος τοσούτων ἔχον τὸν βίον κατωτέρω. Meminit rei Nep. Phoc. 2.1. "Concidi autem maxime uno crimine, quod, quoniam apud eum summum esset imperium populi, et Nisacorem, Cassandri praefectum, insidiari Piraeo Atheniensium a Dercyllo moneretur, idemque periret, ut praedictum, ne communitibus viribus praeveniret, hanc evadente populo, Phocio negavit, esse periculum." Obiit autem d. XIX. m. Musychionis. Plat. Phoc. 37: ἐν δ' ἐπ' αὐτῷ Μουσυχίουτος ἔσθην ἐπὶ δέκα. Cf. Clat. FF. III. II. p. 178.

998) Ἀθηναῖοι πρὸς Κόσσανδρον ἀφ' ἧν] Refert Diodorus XVIII, ep. 74. ad Ol. CXV, 3. Sed cf. nos ad Ol. CXIV, 4. s. n. 987.

999) Ὀλυμπίῳ κατηγμένη] Diodorus XIX, ep. 11. ad Ol. CXV, 4., cui anno nota ista Scaligeriana assignanda erat.

1000) Συνακράτους τιμωθέντας] Diogenis IV, 14 calcei Xenocratem Olymp. CXVI, 3. defunctum esse ostendunt. Vid. not. 563. Qua tamen in ratione sibi non constare videtur auctor ille. Vid. not. 1009. Scaligeri igitur tota ad Olymp. CXVI, 3. protrahenda est. Obiit autem Xenocrates LXXXII. aut LXXXI. annis natum. Diog. I, 1. coll. Censorin. 15. Lucianus tamen Macrob. 20. cum LXXXIV. annorum facit.

1001) Οἱ Ῥωμαῖοι προσέδθηκαν] Diodorus XIX, 10 ad Ol. CXV, 4: προσέδθηκαν δὲ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ δύο φελάς ταῖς προτεπαρχούσας τὴν τε Φαληρίαν καὶ τὴν Οὐφεντινάν [scribit προτεπαρχούσας Diodor.] Livius IX, 20. L. Pinello Vesuviano, M. Follio Flaccinatori c. Chr. 318. U. C. 436. Ol. CXV, 4.: Eodem anno ... duae Romae additae tribus, Vestina et Falerina.

1002) Δημοσθένης Λάκων] Testis Africanus apud Euseb. xpo. ley. p. 42. Ad quem locum Scaliger in Not. ad Graec. Euseb. p. 428 b: Δημοσθένης.] Repone et Pausan. [VI, 16, 6] Δημοσθένης.

1003) Ἀγαθοκλῆς Συρακούσας] Diodorus XIX, ep. 2. sub Ol. CXV, 4.: Ἀγαθοκλῆς δ' ὁ Συρακούσας τύραννος ἔσθην τῆς πόλεως, his cp. l. praenotanda: ἐν μὲν οὖν ταῖς προσηγορίαις κατακλισθέντες βίον κατέλυσαν τὸν ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων πρῶτος τὴν γενημένην ἐν ταῖς νεωτέροις ἡμετέροις τῆς ἀπομνήσεως ἐπ' αὐτῶν τῶν δόγματι ἄλλα πρὸς τὸν ἑαυτῶν τὸν πρὸ τῆς Ἀγαθοκλείδους τυραννίδος, εἰς ἐν αὐτῷ τῷ αἰσῶτι τῆς ἀναγνῆταις κατακλισθέντος ἔχοντος ἔξ. Caeterum de Agathocle, humil loco nato, conf. Diad. XIX, ep. 2—9. Vid. Bongers. ad Iust. Lib. XXII, 5, quem refutat Wessel. ad Diad. XIX, 1.

1004) Δημοκλῆς Λάκων] Testis Africanus apud Euseb. xpo. ley. p. 42. Ad quem locum Scaliger in Not. ad Graec. Euseb. p. 428 b: Δημοκλῆς.] Repone et Pausan. [VI, 16, 6] Δημοκλῆς. Apud Diodorum [XIX, ep. 17.] αὐτοῦτος Δημοκλῆς.] Scaligeri emendationem confirmat Cod. Armen. corrupta scriptura Δημοκλῆς.

1005) Δημοκλῆς] Archen Ol. CXVI, 1. ex Diodoro XIX, ep. 17. et Dionysio Diarch. II, p. 116, 10.

1006) Ἀντίγονος προδιδόμενον] Refert Diodorus lib. XIX, ep. 43. seq. ad Ol. CXVI, 1.

νοῦν τὴν πόλιν ἀνέγραψε καὶ πολλὰ σῶματα καὶ αἰκίας δέδωκε¹⁰⁰⁷). Κόσσανδρος τὴν Ὀλυμπιάδα παραδίδους τοῖς τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀνεκρημένον συγγενίσι κατέγραψε, καὶ ἐν τῷ ἐπ' Ἀλεξάνδρου κατασκευαστῷ θήβας ἀνέστησαν, εἰκοστὴν ἐν ὅσῳ τῆς κατασκευῆς¹⁰⁰⁸). Πόλιον τὴν Συνακράτους σχολὴν διαδέχεται¹⁰⁰⁹).

β. ΠΡΑΣΙΒΟΥΛΟΣ¹⁰¹⁰). Θούργατος τὸ περὶ λίθων βιβλίον ἔγραψε¹⁰¹¹).

γ. ΝΙΚΟΛΩΡΟΣ¹⁰¹²).

δ. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ¹⁰¹³).

Ο.Α. ΡΙΖ. Παριώνων Μιτυληναῖος στάδιον¹⁰¹⁴).

α. ΠΟΛΕΜΙΩΝ¹⁰¹⁵). Ἐπίκουρος σχολὴν συνστήσασιν ἐν Μιτυλήνῃ καὶ Λαμψάκῃ ἐπ' ἐτῇ 1¹⁰¹⁶). Πτολεμαῖος τοὺς Κερνητίους ἀποστήσας πολιορκίᾳ παραστραφέντος ἐκόλασε¹⁰¹⁷). Πτολεμαῖος ἐκ τῆς Αἰγύπτου μετὰ δυνάμειος εἰς τὴν Κύπρον διέβας ἐπὶ τοῖς ἀπειθοῦντας τῶν βασιλέων, καὶ αὐτοῖς πάντας ἐκποδὸν ποιησάντων τῆς νήσου στρατηγὸν κατέβη Νικοκρίστου¹⁰¹⁸). Πτολεμαῖος μετὰ Σιλέκου ἀναήτησαν τὸν Ἀντίγονου υἱὸν παρατάξει νικήσας, καὶ ἀργύριον ἀναγκάσας τῆς Γαλιεῖς ἐξ ἐφόδου κερταῖς¹⁰¹⁹). Σιλέκος ἀναιχτήσας τὴν Βαβυλωνίαν¹⁰²⁰). Ὁ Ρωμαῖον δήμος ἀποκρίαν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ποντίαν νήσον¹⁰²¹).

1007) Τρίτος κατασκευαῖς] Euseb. Diodorus XIX. ep. 45. ad h. a.

1008) Κόσσανδρος τὴν Ὀλυμπιάδα] Testis Diodorus, qui lib. XIX, 51 med. ad h. a.: οἱ δὲ τῶν ἀνεκρημένων συγγενῶν, Κόσσανδρος τε χρηρίζεται βασιλεύοντι καὶ τοῖς τεταλευμένους ἀνέστη, κατέγραψεν τὴν βασιλείαν, αὐτὸν μὲν ἀνέστη καὶ γενναίως προέβηεν ἀθλῶν. Interiecta autem est Olympiades ἔσχατος ἀρχαίων. Diodorus XIX, 60. De Thebis, Olymp. CXVI, 1. ante median aetatem a Cassandro restituta, vid. id. Diod. XIX, 53 extr. 54 init. coll. Paus. IX, 7, 1. et Plat. Polit. Praec. p. 614 B. Restituta urbs est tricesimo anno post excidium, sec. Diod. XIX, 54, tricesimo vero, sec. Ptolem. ap. Athen. I. p. 19 C.

1009) Πόλιον] Auctor Diogenes vit. Ptolem. lib. IV, 16. καὶ οὕτως ἔλπειτο (ὁ Πόλιον) φιλόνομος, ὡς ἐπαρδύλλεσθαι τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸν (τῷ Εὐνακρίστῳ) διαδέσθαι τὴν σχολὴν, ἀρδόμενον ἀπὸ τῆς ἱερέας καὶ δευτέρας καὶ τριταυτῆς Ὀλυμπιάδας. At paullo ante ad Ol. CXV, 3, ex eodem Diogene IV, 14 cruciatus, Ptolemaeum Ol. CXVI, 3. in schola rependa successisse. Rediit secum in concidiam scriptae illae, ubi statueris, cum cum generaliter scriberet ἀπὸ τῆς ἱερέας — τριταυτῆς Ὀλυμπιάδας, non primum, sed secundum aut tertium annum eius Olympiadis intelligi voluisse.

1010) Πραξίβουλος] Archen Ol. CXVI, 2. ex Diodoro XIX, 55 init. et Dionysio Diarch. II. p. 116, 10. Meminerunt eius Theophrastus de Lapidd. p. 702 Schn.: οὐ μολοῦν δ' ἐστὶν ἄλλοι περὶ τῆς πόλεως ἀνεκρήσας, εἰς ἀγῶνα Πραξίβουλον, et ex illo Pünies Hist. Nat. Rh. XXXIII. ep. 7. Cf. Salmas. Exercit. Plin. p. 247.

1011) Θούργατος τὸ περὶ λίθων] Collegit Scaliger ex Theophrasti verbis modo ascriptis.

1012) Νικόλωρος] Archen Athenis Ol. CXVI, 3. ex Diodoro XIX. ep. 66. et Dionysio Diarch. II. p. 116, 10. Occurrit etiam ap. Theophr. de Causa. Plant. I, 10, 5, ap. Pün. Hist. Nat. III, 5, in inscript. Gr. ap. Beekh. C. I. Vol. I. n. 105, 1. p. 143.

1013) Θεοφράστους] Praeterea gessit Athenis Ol. XCVI, 4. ex Diodoro XIX, 72. et Dionysio Diarch. II. p. 116, 10. Meminit eius inscript. Gr. ap. Beekh. C. I. Vol. I. n. 94, 1.

1014) Παριώνων] Ex errore aut Scaligeri aut hypothetis. Diodorus enim XIX. ep. 73. Parmeniam huius Olympiadis stadienicam nominat, Parmenidem Africanum apud Euseb. xpo. lxx. p. 42.

1015) Πόλιον] Archen Atheniensium Ol. CXVII, 1., testibus Diodoro XIX, 77 init. et Dionysio Dia. II. p. 116, 11.

1016) Ἐπίκουρος σχολὴν συνστήσασιν] Auctor Apollodorus ap. Diog. Laert. X, 15 seq.: ἐνέγραψεν δὲ αὐτοῖς (τῷ Ἐπίκουρῳ) ἑαυτοῦ δόξα καὶ τριταυτῇ ἐν Μιτυλήνῃ καὶ Λαμψάκῃ πρῶτον συνεστήσας σχολὴν ἐπὶ τῇ πόλει. Cf. id. X, 14. Atque sates Epicurus est Ol. CIX, 2. Scholam igitur Mytilenis et Lampacii instituit Ol. CXVII, 3.: ad quem annum verba Scaligeri superscripta procedenda esse videntur.

1017) Πτολεμαῖος] Tradit Diodorus XIX. ep. 79. init. ad Ol. CXVII, 1., quem locum in breviss contrastit Scaliger.

1018) Πτολεμαῖος ἐκ τῆς Αἰγύπτου] Testis Diodorus XIX. ep. 79. med. ad Ol. CXVII, 1., cuius loci annum retulit Scaliger.

1019) Πτολεμαῖος μετὰ Σιλέκου] Excepit Scaliger Diodori XIX. ep. 80 — 84.

1020) Σιλέκος ἀναιχτήσας] Euseb. Diodorus XIX, 91 ad Ol. CXVII, 1.

νίαν βασιλεὺς ἐπελύτρωσαν ἄρξας ἐτη ξ', μήνας ι' ¹⁰³⁰). Ἀρεὺς δὲ οὐδὲ τὸν πατέρα διαδεξάμενος ἱβασίλευσεν ἐτη μδ' ¹⁰³¹). Οἱ Συρακούσαιοι Ἀμίαν τὸν Καρχηδόνιον στρατηγὸν ἐξώγρησαν, καὶ ὀλίγω πλήθει δώδεκα μυριάδας πεζῶν καὶ πεντασχίλιους ἱππῆς ἰνέκρησαν ¹⁰³²). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἰππίος Κλαύδιος οὐ τιμητὴς τὸ καλούμενον Ἰππίον ὕδαρ κατήγαγε, καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ λεγόμενην Ἰππίαν οὐδὲν λίδος κατέστρωσε ¹⁰³³).

Ο.Α. ΡΙΗ. Ἀνδρομένης Κορύδιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀπολλωνίδης Τιγιάτης, στάδιον ¹⁰³⁴). Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος, ἡ Μιλήσιος, παγκράτιον, ἀκόντιον, περιδοκίτης, ἀλκιπτός ἐν ταῖς τριῶν ἡλικίαις ¹⁰³⁵).

α. ΧΑΡΙΝΟΣ ¹⁰³⁶). Πτολεμαῖος ὁ Ἀσγῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐβλεψε ¹⁰³⁷). Βωρικῶν ἐπιθίμωρον τετρανίδι οἱ Καρχηδόνιοι αἰκίσαντες ὄνυλον ¹⁰³⁸). Ἐπικουρος γράφει τὰς πρὸς Πολύαινον ἐπιστολάς ¹⁰³⁹).

β. ΑΝΑΣΙΚΡΑΤΗΣ ¹⁰⁴⁰). Φιλόχορος ἐν τῇ ὁγδόῃ Ἀτθίδος. Τοῦ γὰρ Ἀναξικράτους ἀρχόντος εὐθὺ μὲν ἡ τῶν Μεγαρίων πόλις ἰάλετο. ὁ δὲ Δημήτριος οὐ κατελθὼν ἐκ τῶν Μεγαρίων κατεσκευάζετο τὰ πρὸς τὴν Μοινοχίαν. καὶ τὰ τείχη κατασκάψας ἀπέδωκε τῇ δῆμῳ (τῇ πολιτείᾳ), ὑποτιμῶν δ' ἐκτεργεμένην πολλοὶ [τῶν] πολιτῶν, ἐν οἷς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς. τῶν δὲ ἐκαργγευμένων τοὺς μὲν οὐχ ὑπομείναντας τὴν κρίσιν ἀνεθανάτωσαν τῇ ψήφῳ, τοὺς δὲ ὑπακούσαντας ἀπέλυσαν ¹⁰⁴¹). Διναρχὸς ὁ φάτωρ ἐξελθὼν Ἀθήνησιν εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας παραγίνεται ¹⁰⁴²), καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐπιμνηστὴς τῆς

1034) Κλεμένης ὁ Ἀκαδημαῖος] Diodorus XX, 29 Demetrio Archonte: Κλεμένης ὁ Ἀκαδημαῖος βασιλεὺς ἐπελύτρωσαν ἄρξας ἐτη ξξένοντα [In Scaligeri textu ἐτη ξ' expressum erat pro ἐτη ξ', ut vult hypothetice, quae iam auctorit Cluvotus FF. III. II. Append. III. p. 230] καὶ ὁ ἄλλος δὲ. Et profecto inter Olymp. CH, 2, quae Cleomenes regnum usurpavit est [v. not. 741.], et Olymp. CXVII, 4, accusata ante intercepti sunt. Proinde non moramur Diodori libroris, alio loco XV, 60, eidem Cleomenis regno ἐτη τριάνοντα καὶ τέσσαρα τριάνοντες. Qui sane, ut acute animadvertit Dindorfius, *ἢ δὲ pro Ἀδ* habuisse videntur.

1035) Ἀρεὺς δὲ οὐδὲ τὸν] Testis Diodorus eodem loco. Diodori codd. Laurent. et Paris. reg. pr. Ἀρεῖον, ceteri Ἀρεῖας inveniunt. Restituit Ἀρεῖος Scaliger ex Athenaeo I. IV. c. 9. p. 142 B. et Pausan. I. 13, 2. III. 6, 2. VI. 12, 3. VI. 15, 5. „Sed Ἀρεῖας non est nomen Laconicum, et manifeste legendum Ἀρεῖος.“ Scaliger haecque. Cui lib. III. p. 340.

1036) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἰππίος Κλαύδιος] Testis Diodorus XX. ep. 36. ad Ol. CXVII, 4. Dissentit Frontinus, qui lib. I. 5 de Aequeduct. ante hos duos annos aquam Appiam indictam ponit Cass. M. Valerio Maximo, P. Decio Marc. a. Chr. 312. U. C. 442: quae temporis notatione verissime dicit Wesselingius ad Diod. I. 1.

1037) Ἀνδρομένης Κορύδιος] Ex Africano apud Euseb. chron. loy. p. 42. Sed ex Diodoro XX, 37 Apollonides Tegyria Ol. CXVIII, studio vicat. Indicavit igitur Scaliger Eusebii et Diodori disidium. Sed apud Eusebium Ἀνδρομένης Κορύδιος delendus est.

1038) Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος] Totidem verbis refert Africanus ap. Euseb. chron. loy. p. 42. Cramer Anecd. Graec. Paris. Vol. II. p. 147 autem ἀλκιπτός pro ἀλκίος, quae Scaligeri conjectura esse videntur, exhibent. Cf. Scal. Add. ad Not. in Graec. Euseb. p. 428, b. ex.

1039) Φιλόχορος] Χαρῖνος, qui in Archontum catalogo apud Dionys. Dinarch. II. p. 116, 11 mendose scribitur Χαῖρῖμος, Athenaei praece facti Ol. CXVIII, 1. ex Diodoro XX. ep. 37. Invenit Charisii etiam Seneca, qui Ep. XVIII: „Hoc certe, inquit, (Episcurus) in his epistolis ait, quos scripsit Charino magistratu ad Polyaeum.“

1040) Πτολεμαῖος ὁ Ἀσγῶν] Petiti Graecum Ptolemaeus, eius civitates in libertatem vindicatorus, Ol. CXVIII, 1. ex Diodoro XX. ep. 37. coll. XIX. ep. 62.

1041) Βωρικῶν ἐπιθίμωρον] Diodorus XX, 43 seq. ad Ol. CXVIII, 1. refert.

1042) Ἐπικουρος γράφει] Translatit Scaliger verba Senecae, s. n. 1039. scripta.

1043) Ἀναξικράτης] Archon Athesis Ol. CXVIII, 2. ex Diodoro XX, 45 Invenit et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 12. 113, 12. 16. 114, 13. Meminerunt eius Philochorus apud Dionys. in Dia. p. 113, 35. Pseudo-Plutarchus Vit. X. Orat. II. p. 843 C. 850 D. 852 A. Diogenes X, 2.

1044) Φιλόχορος ἐν τῇ ὁγδόῃ Ἀτθίδος] Haec ibidem, quibus Scaliger verba, ex Philochori octavo Atticae historiae libro (Fragm. Phil. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 79 seq.) refert Dionysius in Dinarch. II. p. 113, 35, cuius textum verbi in parenthesis collocatis supplimus. Vid. Siebel. not. 129. p. 80 coll. not. constr. 1046.

1045) Διναρχὸς ὁ φάτωρ] Auctor Dionysius Dinarch. II. p. 113, 15: ἐξελθὼν δὲ τῆς πόλεως [scil.

- πόλιν γεγενημένος ἐπὶ Κασσάνδρου, πρεσβυτέρας ἐπὶ τοῦ δήμου πικροῦς πρὸς Δημήτριον Ἀντιγόνου υἱὸν περὶ τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἰδίας δοξαίας ἐνχευε παραπομπῆς, καὶ τὰ κατὰ τὰς Ἀθήνας ἀπογοητώσαντες ἔβησαν εἰς Θήβας, ὅτερον δὲ πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, ἐπὶ δέκα τῆς πόλεως ἐπιστάτας¹⁰⁴⁶). p. 331 a. Δημήτριος τὴν Μουσικήν κατασκήψας ὁλόκληρον τὸ δῆμον τῶν Ἀθηναίων αὐτονομίαν ἀποκατήσθη μετ' ἐπὶ αὐτὸν ὅτερον τοῦ καταλειθῆναι τὸν δῆμον ἐπὶ Ἀντιγόνου ἐν Ἀστυνοῦ πόλει¹⁰⁴⁷). Κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἀντιγόνος πόλιν ἔκτισε περὶ τὸν Ὀρεστικὸν ποταμὸν Ἀντιγονίαν ὅφ' ἑαυτοῦ ὀνομάσας¹⁰⁴⁸). Δημήτριον Πτολεμαῖον ναυμαχίᾳ νικήσας, ὁ πατὴρ Ἀντιγόνος διάδημα περιδύμενος τὸ λοιπὸν ἐχρημάτισε βασιλεὺς, συγχωρήσας καὶ τῷ υἱῷ Δημητρίῳ τῆς αὐτῆς τιμῆς προσηγορίας καὶ τιμῆς. ὁμοίως καὶ Πτολεμαῖος καὶ ἀνέλαβε τὸ διάδημα καὶ ἀνέγραψεν ἑαυτὸν βασιλεῖα, παραλήκσιος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ δυνατόναι πάντες¹⁰⁴⁹). Κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἀγαθακλῆς εὐχρίστησεν, ἴστας καὶ ἄλλας πόλεις ἐκπολιορκήσας¹⁰⁵⁰).

γ. ΚΟΡΟΙΒΟΥΣ¹⁰⁵¹). Φιλόχορος ἐν τῇ ἐνάτῃ Ἀκθίδος. τοῦ δὲ ἐναντιοῦ τοῦτου διελθόντος, ἐπὶ οὗτος, ἐν ἀκρατοῦσι σημείοις ἐγένετο τοιοῦτο. Κῶν εἰς τὸν τῆς Πολιάδος υἱὸν ἐκλιθεὶς καὶ δῶσα εἰς τὸ Πανδρόσων, ἐπὶ τὸν βωρὸν ἀναβὰς τοῦ Ἐρκίου Διὸς τὸν ἐπὶ τῇ ἰλαίᾳ κατέκτετο. πατρίον δὲ ἴσκι τοὺς Ἀθηναίους, κῆρα μὴ ἀναβαίνειν εἰς ἀκράτολιν. Περὶ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ ἐν τῇ ἰερῇ μεθ' ἧλιον τ' ἐξέγοντος, καὶ οὐδὲς ἀνδρίας, ἀστὴρ ἐπὶ τινα χρόνον ἐγένετο ἐκφανής. Ἡμεῖς δ' ἐρωτηθέντες ὑπὲρ τε τοῦ σημείου καὶ τοῦ φαινομένου, εἰς ὃ φέροι, φησάντων καθόσον ἔσμεν προσημαίνοντες ὁμολογούμενα, καὶ ταύτην οὐκ ἐκ μεταβολῆς πραγμάτων ἰσχυμένον, ἀλλὰ ἐν τῇ καθήσῳ πολιτείᾳ, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεσθῆναι συνέβη¹⁰⁵²). Διούσιος ὁ τῆς

¹⁰⁴⁶ Ἀθήνας) καὶ ἑλθὼν εἰς Χαλκίδα τὴν ἐν Εἰφέλῃ, τὴν ἀπὸ Ἀνακράτορος χρόνον ἕως Φιλίππου, παρακαλεῖται ἐπὶ γένετον, ἐπὶ δὲ τὸν αὐτὸν (scil. ὁ Διούσιος). Meminit rei etiam Pseudo-Plutarchus Vit. X. Oratt. Diarch. p. 850 D.

¹⁰⁴⁶ καὶ Δημήτριος ὁ Φωκιστὴς] Testatur Diodorus XX. cp. 45. med. ad h. a. Cf. Euseb. Hieronym. ad Ol. CXVIII, 1. Mal. Arn. ad Ol. CXVIII, 3. coll. Scal. Animadv. p. 129 h. et Syncell. p. 274 D.

¹⁰⁴⁷ Δημήτριος τὴν Μουσικήν κατασκήψας] Testis Diodorus XX. cp. 46. isit. ad Ol. CXVIII, 1. Cf. Plat. Demetr. cp. 10.

¹⁰⁴⁸ Κατὰ τὴν Ἀσίαν] Testis Diodorus XX. cp. 47. ad Ol. CXVIII, 2. Ἀντιγόνου nominat Diod. Diad. Cf. Strab. XVI. p. 516, 21 seq. Liban. Antioch. p. 348 C, lo. Malela Chronogr. p. 254 seq.

¹⁰⁴⁹ Δημήτριον Πτολεμαῖον ναυμαχίᾳ] Fugnae narratio, qua Ptolemaeum vicit Demetrius, descriptio extat apud Diodorum XX, 52 ad Ol. CXVIII, 2. Verba ὅπως καὶ Πτολεμαῖος καὶ δόξαζε αὐτὸν consulto mutilavit Scal., sed non illud καὶ ante δόξαζε delendum erat, aut saltem emisit haec: ὅδιν τῇ φωνῇ τῶν ἀντιγόνου διὰ τὴν ἴσκιον καὶ ἀστέρος διελθόντος. Caetera, quae commentum Scaliger, extant in eiusd. lib. cp. 53.: οἱ λοιποὶ δυνατόναι πάντες i. e. ἄλλοι καὶ Ἀνακράτορ καὶ Κασσάνδρος (Diod. cp. 53.) καὶ Ἀγαθακλῆς, qui tametsi potentes non diadema, sed coronam capiti suo imposuit. Diod. cp. 54.

¹⁰⁵⁰ Κατὰ τὴν Ἀσίαν] Refert Diodorus lib. XX. cp. 54. ad Ol. CXVIII, 2. Εὐχρίστησας de suo posuit Scaliger, narrationem Diodori summam complectens.

¹⁰⁵¹ Κόροιβους] Summo apud Athenienses magistratu functus est Ol. CXVIII, 3. ex Diodoro XX. cp. 73. isit. ubi Κόροιβος restituerunt V. D. pro Κόροιβος ex Dioasio Diarch. II. p. 116, 14. Caeterum hic Coroneus primus est ἱερεὺς τῶν Σωτηρίων appellatus, qui magistratus sublevis Archontibus epousymis in Antigoni et Demetrii honorem constitutus usque ad Ol. CXXIII, 1. perduravit, sed non continuus, ut vulgo existimatur, ordinis, immo immixtis hic illic etiam Archontibus. Diodorus et Dionysius inter sacerdotes et Archontes non discernunt: quod discrimen in actis publicis accurate observatum est. Scrupulos de hac re ubi fortas obortos remouebit I. G. Droysen. in Mus. Rhén. F. G. Welck. et F. Bissch. Nov. ord. cycl. II, fasc. III. p. 387 — 404. a. 1842. Vid. Plat. Demetr. cp. 46., Conin. F. A. II. p. 93 seq., Clirf. F. Hell. II. introd. p. XIII, not. t. App. p. 390 not. t.

¹⁰⁵² Φιλόχορος ἐν τῇ ἐνάτῃ] Refert e Philochori (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 2. 80) nona historiae Atticae libro Dionysius vit. Diarch. II. p. 113. 41. De Iove Hercoe vid. Vales. ad Harpocrat. s. v. Ἐκκ. Ζεύς.

Ἡρακλῆος τῆς ἐν Πόντῳ τῆραςος ἐπιτελευτήσαντος ἔτος ἐστὶν ἀβ'. Τὴν δὲ θυρωσταίαν διαδεξάμενος υἱὸς Σάδρος καὶ Κίλαρχος ἔρξαν ἐπὶ αὐτῇ.

δ. ΣΕΝΙΠΠΟΣ. οἱ δὲ ΣΕΝΙΑΣ¹⁰⁵⁴). Πάριος Ἀντιγόνηος πρὸς Ῥοδίους¹⁰⁵⁵).

Ο.Α. ΡΙΘ. Ἀνδρομάτης Κορινθίος στάδιον¹⁰⁵⁶).

α. ΦΕΡΕΚΑΗΣ¹⁰⁵⁷). Σμῆρτιος ἑναύσιον χρόνον τοῖς Ῥοδίοις πολιουρήσας τῆς αὐτοῦ ἀπέδρασε¹⁰⁵⁸). Εὐμήλου τοῦ Βασίλειον βασιλῆος τελευτήσαντος, δὲ υἱὸς αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος ἐβασίλευσεν ἐπὶ κ'¹⁰⁵⁹).

β. ΛΕΩΣΤΡΑΟΣ¹⁰⁶⁰).

γ. ΝΙΚΟΚΑΗΣ¹⁰⁶¹). Ἰώνων τοῦ Ἰερρακλῆος Σαρακουσίων τυραννεύει¹⁰⁶²).

1053) *Διωνύσιος δ' τῆς Ἡρακλῆος* Auctor Diodorus XX. cp. 77. init. ad OL. CXVIII, 3. Σάδρος ex coniectura Scaliger deducere videtur: ibi praesent *Σάδρος*. Cf. Memnos ap. Phot. cod. CCXXIV., qui Dionysio XXX. annos tribuit, et pro Σάδρος offert Ὀξάδρος, recipiens Diadefia. Vid. etiam Iustin. XVI, 5: Nam frater Clearchi, Satyrus, eodem via Iugonaidem etc., ad quem locum cf. Scholes., uti Wesel. ad Diad. I. 1.

1054) *Σένιππος οἱ δὲ Σένιας* Atheniensium OL. CXVIII, 4. Archon appellatur a Diodoro XX. cp. 81. init. sec. pluresque codd., sed Leuncl., Paris. reg. pr., Steph. marg. *Εὐδένιππος* nominant, uti et in Dionysio Diarch. II. p. 116, 14. Atque sic in Diodoro exemplumque caruerunt Wesselingus et Diadefia. Σένιας vero Archon, qui a Pseudo-Photarcho VIII. X. Orati. p. 850D. affertur, non eponymum, sed pseudonymum habendum esse demonstrat Cessium F. A. T. IV. p. 69. Cf. Taylori prof. ad Demosth. orat. in Mid. et Boeckh. in Act. Acad. Boruss. a. 1827. p. 156.

1055) *Πάριος Ἀντιγόνηος πρὸς Ῥοδίους* Testis est Diodorus XX. cp. 81. init. ad OL. CXVIII, 4. 1056) *Ἀνδρομάτης Κορινθίος* Testes sunt Africanus apud Euseb. xper. Iog. p. 42 et Diodorus XX. cp. 91.

1057) *Φερεκῆς* Archon Athenis OL. CXIX, 1. ex Diodoro XX, 91 init. et Dionys. Diarch. II. p. 116, 15.

1058) *Σμῆρτιος ἑναύσιον χρόνον* Diodorus variis, quae Demetrius fecerat fecerit, Rhodi expugnandam pericula enarratis, addidisse potius (XX. cp. 98.), quae Antigono et Proleoneo adherantibus tandem inita sit, conditionibus, sic pergit cp. 100.: *οἱ μὲν αὖτ' Ῥοδίῳ πολιουρηθέντι ἑναύσιον χρόνον τοῦτ' ἐπὶ τῷ ἑσπέρῳ καταλείποντο τὴν πόλιν*. Plurita est Rhodi obsessio vere. Vid. Clint. FF. III. II. p. 186.

1059) *Εὐμήλου τοῦ Βασίλειος* Auctor Diodorus XX. cp. 109. extr. ad OL. CXIX, 4. Rum. annos V., totidemque menses (cf. Diad. XX, 25, 100) dominatum, excepit filius Spartocus IV. (cf. ad LXXXV, 3., LXXXVI, 4., XCVI, 4., CVII, 4., CXVIII, 3.) Perierunt hoc tituli apud Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 107. et Vol. II. 2105. 2108. 2120. Post Spartocem, qui saepe ad OL. CXIV, 1. regnavit (Diad. XX, 100.), successores ad hoc cogniti vixi sunt, neque quidem de proximis regibus narratis usque ad Parysadem ultimum, qui teste Strab. VII. p. 214, 40., Iacharia tributa exaggerantibus, Mithridati Imperium concessit anno ante Chr. 94. (a. V. C. 660.). Cf. Nicolai Opuscula phil. hist. min. I. p. 328.

1060) *Λεωστράτης* Archon Athenis OL. CXIX, 2., mactoribus Diodoro XX, 102 et Dionysio Diarch. II. p. 116, 15.

1061) *Νικόκλης* OL. CXIX, 3. praetor Atheniensium, testibus Diodoro XX, 106 et Dionysio Diarch. II. p. 116, 15.

1062) *Ἰώνων τοῦ Ἰερρακλῆος* Verba Pausaniae, quae ante oculos habuit Scaliger, haec sunt lib. VI. cp. 12, 2: *Ἰώνων δὲ τοῦ Ἰερρακλῆος τὸ ἔτος ἀπὸς ἱερῶν ἀνέστης τὴν τῶν Ἰωνίων καὶ δὲ Σαρακουσίων καὶ αὐτὸς τυραννεύει. Ἰώνων δὲ ἰακύνθῳ Ἰερρακλῆος. Μετὰ δὲ τῷ Ἰερρακλῆος τὸν ἀπὸ τῶν τυραννεύσαντων τελευτῆς Σαρακουσίων αὐτὸς ἀναστρέφει τυραννὸς ὁ Ἰώνων ὄνομα, τῷ δὲ ἀπὸς ἔτος ἐπὶ δευτέρῳ τῆς ἑσπέρης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς αἰσῶν καὶ ἰακύνθῳ Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς αἰσῶν ἰακύνθῳ. Hic locus mirum quantum vexavit Pausaniae interpretes. Ut nos incipiamus, cum eodem Schobartius et Walzian. Verbum ἑσπέρης nimirum, omissum quidem in cod. Paris., sed a eod. Lugdun. deolus oblatus, uacis insculpsit Clavierus, tacite sine uacis posuit Bekkerus, asterisco notavit Siebelius. Schobartius et Walzian. nomen numerale in τῇ ἑσπέρη putant, sive τῇ I. n. ἑσπέρη sive τῇ 15. mense. Hoc cum Casaubone, Pettio, Simono, Corsino, Wesselingio, Valckenruij requirit Palmerius. In „Non potuit, inquit Exercit. p. 403, hic Olympiadam numerum esse cum historia congruere. Nam Hiero hic menses est, Licio testis, postea ante, quam Cornelius fecerat Q. Fabius IV. et Claudius Marcellus III. U. C. 539., qui annos accedens ad Olymp. CXLI. unde et Pausaniae numerus haec se habere ab eodem sequitur. Muretorum scilicet repugnat anno 84; sed eodem Licio teste (lib. 24, 4) vixit tantum 90 annos. Lucanus in Muretoribus duos annos addidit, et ait cum vixisset annos 92. Nihil igitur certius est Pausaniam saltem fuisse, si ita scripsit, ut ad eundem, sed precor dubie aliter scripsisset. . . . Scriptum fuit: ἐπὶ δευτέρῳ τῆς ἑσπέρης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς αἰσῶν καὶ ἰακύνθῳ, optime. Exscriptor potuit τῆς ἑσπέρης repetitionem esse vitiosam, et forte τὴν ἑσπέρην scriptum immemori non rite consuetum, et ideo putavit τὴν ἑσπέρην esse delendam, cum debet et emendatione legere ἑσπέρην, et si rursus Olympiadam aliquid fidei meretur (et meretur quidem, sive eius compiler fecerit Scaliger, sive ex quodam antiqua schola cum publicaverit), nostra coniectura veritate nititur. Nam Olympiadam*

δ. ΚΑΛΑΡΧΟΣ¹⁰⁶³).

ΟΛ. ΡΚ. Πυθαγόρας Μόνης στάδιον¹⁰⁶⁴). Πάτρ Κιρής Ἀργείος, ὡς χηλὸς ἀπέστα βού¹⁰⁶⁵).

α. ΗΓΕΜΑΧΟΣ¹⁰⁶⁶). Ἀρχιστάτης ὁ φιλόσοφος ἔκμαζε¹⁰⁶⁷).

β. ΕΥΚΤΗΜΩΝ¹⁰⁶⁸).

γ. ΜΗΗΣΙΗΜΟΣ¹⁰⁶⁹).

δ. ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ¹⁰⁷⁰).

ΟΛ. ΡΚΑ. Πυθαγόρας στάδιον τὸ δεύτερον¹⁰⁷¹).

α. ΝΙΚΛΑΣ¹⁰⁷²).

β. ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ¹⁰⁷³).

γ. ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ¹⁰⁷⁴).

δ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ¹⁰⁷⁵).

126. penitus Idem Cyrenaeus stadium vicisse . . . Sed nisi posuimus Hieronymum Hieronis huius seipsum fuisse binominis, et etiam Hieronem vocatum fuisse, nunguam a loco liberatibus hoc loco Pausanias, nec ita esse omnia a ceteris liberatibus, qui hunc Hieronem, de quo loquutus est, a quidam Diogenes canem fuisse ait: est eis procedebat pariter, et in muneribus aequum. Nam ex T. Licio lib. 24. dicitur, Hieronem, Siciliis tyrannum vel regem, ab illo Diogene canem fuisse, non vero, ad hic dicitur, eius enim Hieronem. Atque Ol. CXXVI, 2. Hieronem a τρωαγγών factum esse, concedit Clitonus FF. III. II. p. 281 not. v., ipse tamen regni eius initium in Ol. CXXVII. excent. collocare et idem ap. Paus. supplere mavult. Quam coniecturam, a Krugero impetratam, ipse in Supplem. Tom. III. a. 1830. p. 615 relicit auctor. Scaliger autem Hieronis auspicia anno Olymp. CXIX. tertio tulit calami error, cum ea petitis Olymp. CXXVI, 2. assignare voluerit et ipse. Neque enim verba superscripta aliunde potuit quam e Pausania haurire. Praeterea Idem Olymp. CXXVI. stadio vicatorem agnovit. Vid. not. 1088.

1063. Καλλίμαχος] Nicodori accessit in praetura Atheniensium annus ex Dionysio Dinarch. II. p. 116, 15.

1064. Πυθαγόρας Μόνης] Testis est Africanus apud Euseb. xpor. ley. p. 42. Interpretis Armeniacus ἀπὸ Μαιάνδρου adiciendum esse indicat.

1065. Πάτρ Κιρής Ἀργείος] Eandem verbis tradit Africanus l. I. Codex vides offert, quod eodem modo quo Scaliger [cf. eius etiam Addend. ad Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a.] corrigit Cramerus Aescl. Graec. Paris. T. II. p. 147.

1066. Ἡγέμαχος] Archon Athenis Ol. CXX, 1. ex Dionysio Dinarch. II. 116, 16.

1067. Ἀρχιστάτης ὁ φιλόσοφος] Auctor Apollodorus apud Diog. lib. IV, 45 cath. δ δὲ προσηγορίας φιλοσοφίας [i. e. Ἀρχιστάτης, δ Σέβαν ἢ Σέβαν, Περσέας τῆς Αἰολίδος segm. 28. init.] καὶ ὅμοιος Ἀπολλίδωρος in chronica, ἔκμαζε παρὰ τὴν εὐνοίαν καὶ ἰκανοτέρῳ Ὀλυμπιάδα. Pitsone, urben Aetolicae, Arcem illi philosophi patriam fuisse, testatur etiam Strabo lib. XIII. p. 422 exir. Floruit Olymp. CXXVII, 2. sec. Eusebium [Hieronymi, Ol. CXXVII, 1. Mol. Arn.] Vixit annos 75. Hermip. ap. Diog. IV, 44. Successit ei in regenda schola Laertes Olymp. CXXXIV, 4. Quo fere tempore Arcem illam defunctum condidit, quae Clitonus in Append. XXI. p. 378 seq. not. h. collegit testimonio.

1068. Εὐκτέμων] Praeturae Athenis gessit post Hegemachum, teste Dionysio Dinarch. II. p. 116, 16.

1069. Μηεσιήμος] Successit Euctemoni in praetura annus ex eodem Dionysio l. I.

1070. Ἀντιφάτης] Archon Atheniensium Ol. CXX, 4. ex Dionysio l. I.

1071. Πυθαγόρας στάδιον τὸ δεύτερον] Testis Africanus apud Euseb. xpor. ley. p. 42.

1072. Νικλᾶς] Praeturae Athenis gessit Ol. CXXI, 1. ex Dionysio II. p. 116, 17.

1073. Νικόστρατος] Nicium in summo Atheniensium magistratus excepit Nicestratus, ex Dionysio l. I. De Athenis VI. p. 234 D. Ἀναοράτης, quem hic refert Corneius, vid. not. 757.

1074. Ολυμπιόδωρος] Successit Nicostrato Ol. CXXI, 2. ex Dionysio l. I.

1075. Φίλιππος] Olympiodori in annua Atheniensium praetura successorem Dionysius l. I. exhibet

Philippum. Memoratur idem Archon praetura in desub veteribus inscriptionibus ap. Grut. p. CXXXVII, 2.

et p. CCCCXXVII, 2., quarum tamen altera perpetua exhibet ἄγορας Φεαφίλοιο. Applicatur ibi

Philippi praetura anno XXXII. Proleptici Soteris, muneraturque inde a Saigene Archonte [Ol. CIX, 3.] usque ad Philippi magistratum et Alexandri mortem anni LII. At si Philippus Archon fuit Ol. CXXI, 4.,

ab Olymp. CIX, 3. usque ad Philippum anni computantur non LII., sed XLIX. Accedit difficultas e Dionysio orta, qui quum in Dinarcho LXX. Archontem verum inde a Nicrephono Olymp. CIV, 4. exhibitur,

LXXVIII. tantummodo nominat, ceterosque affert Philippum, maxime deo omisi, quorum unus Heg-

uiae aut Aristides et Cephaedorus ad Ol. CXX, 1. supplendum. Sed alter, quo quaerendus loco erit?

Usque ad Archontem Nicolem Ol. CXX, 3., in quo Diodori Biblioth. lib. XX. explicit, huius Archontes

cum Dionysio coexistit. Adit Dionysius Callisthem, Hegemachum, Euctemonem, Mevidemum, Anti-

phatrem, Nicium, Nicestratum, Olympiodorum, Philippum: et horum si alter alterum excepit, catalogus in

hoc manca, Philippum autem anni quarti Ol. CXXI. Archontem credas. Nihilominus idem Dionysius in

ΟΑ. ΡΚΒ. Ἀντίγονος Μακεδῶν στάδιον¹⁰⁷⁶).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΡΚΓ. Ἀντίγονος Μακεδῶν στάδιον τὸ δεύτερον¹⁰⁷⁷).

α. Θεοφράστου τοῦ γλωσσίου τελευτήσαντος τὴν σχολὴν διαδέχεται Στράτων Λαμψακηνός¹⁰⁷⁸).

β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ¹⁰⁷⁹). Μένανδρος Διοπίδου Κηφισίου καμμηδοποιὸς ἐτελεύτησεν ἑτῶν 5 καὶ [δ']¹⁰⁸⁰). Πρωιδίππος Κασσαυδρεὺς υἱὸς Κυνίσκου καμμικός ἐδίδαξε¹⁰⁸¹).

γ.

δ.

Dianarcho (II. p. 113, 17 et p. 114, 13) inde ab Anaxicrate Ol. CXVIII, 2. usque ad Philipppum annos XV. numerat Dianarchi exulantis (cf. Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt. II. p. 850 D. et Photius p. 426 b. 27. Bekker.). qui addit ad Ol. CXVIII, 2. Philipppum Archontem fuisse anni primi Ol. CXXII. demonstrat. Suspicatur igitur quorpiam, inter Nicodem et Philipppum unius nomen Archontis intercedisse. Sic Clintonus FF. III. II. p. 190 annum Olymp. CXXI, 4. Olympiodorum inter et Philipppum Archontis vacuum reliquit. Sed huic ego rationi haec praefecto exordiorum: . . . Ὀλυμπιάδας, δις Φάλλνος, qui proinde Philipppus exempli, fateor, praefectus singulari per biennium continuum fasces tenuerit. His confecta facili se offert corrigendae inscriptionis modus:

ἑτῶν 5, τὸ δ' ἑνὶ ἄρχοντι Φάλλνος, κατὰ τὸ δ' καὶ 1'

ἑτῶς δις Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος βασιλείας.

Praefecto tamen Philippi altera praeterea inde a Sosigenae numerata quinquagesima est. Subiiciamus hanc rerum, modo commemoratarum, tabulam synchronisticam:

ΟΑ. ΡΘ. γ. ἡ' Ἀλέξανδρον τελευτῶν
ἑτῶς 14 ἄρχοντες	Σωσιγένης ἄρχοντας Μένανδρος ἑτελεύτησεν.
ἑτελεύτησεν ἄρχοντας.
ΠΙΔ. β. β' Πτολεμαίου τοῦ Αἰγίου
ἑτῶς 14 ἄρχοντες	Κηφισοποιὸν ἄρχοντας.
ΡΚΑ. δ. Πτολεμαίου τοῦ Αἰγίου
ἑτῶς 14.	Φάλλνον ἄρχοντας τὸ α'.
ΡΚΘ. α'. Πτολεμαίου ἑτῶς 14.	Φάλλνον ἄρχοντας τὸ β' Μένανδρος ἐτελεύτησεν
ἑτῶς 5 ἄρχοντες.

Aliter indicat Coraean Fast. Att. IV. p. 74. 76. 77. 78. I. p. 39 seq. II. p. 93, qui Philipppum Dionysii Ol. CXXI, 4. et, exempto ab Olymp. CXIV, 4. Ptolemaei initio, Philipppum Epigraphes Ol. CXXII, 4. assignat.

1076) Ἀντίγονος Μακεδῶν στάδιον τὸ δεύτερον] Idem auctor Africanus eodem loco.

1077) Θεοφράστου τοῦ γλωσσίου] Apollodorus ap. Diog. V. 58: ἀρχαγογὴν δὲ, καθὰ φησιν Ἀπολλόδορος ἐν χρονικοῖς, ἦρξεν [Στράτων] τῇ περ' Ὀλυμπιάδι, τῆς σχολῆς ἀρχηγούμενος ἑνὶ Σωτῆρι. Itaque Theophrastus, qui Aristoteli Olymp. CXIV, 3. defuncto successerat, scholae anno XXXIV. praefuerat. Vid. not. ad ΟΑ. ΠΙΔ. γ. Strabonem excepit Olymp. CXXVII, 1. Lycaen. Vid. not. ad ΟΑ. ΡΚΖ. α'.

1079) Φάλλνος. Μένανδρος Διοπίδου] Testis vetus Inscripctio apud Gruter p. CXXXVII. n. 2.
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΠΙΔΟΥΣ
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ. ΕΠΙ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΣΩΣΙΓΕΝΟΥΣ.
ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ. ΕΤΕΩΝ. Ν.
ΚΑΙ Β. ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΦΑΛΛΗΝΟΥ. ΚΑΤΑ ΤΟ Β.
ΚΑΙ Α ΕΤΩΣ ΤΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.

De qua inscriptione Scaliger in Animadv. ad Euseb. p. 151 a. disserens: „Locustium sane, inquit, nomen-mundum. Nam verissimum est, hunc fuisse annum XXXII. ab Alexandri morte (unde hic palatris exercitum regni Ptolemaei Soteris), et hoc anno fuit praefectus Philipppus. Sed illud non verum, a praefecto Sosigenae ad praefectum Philipppum i. e. a numero MDCLXXV. ad numerum praefectum MDCCXXIV. intercessionis annos LII. Tricenis enim pauciores sunt. Sed in nostris collectantur annos II. Olymp. CXXIII. sub cognomine alicuius eodem iterum praefecto mortuus noster annos alicui LIV. imo LV. Sed ille non est annus XXXII. Pto-

ΟΑ. ΡΚΔ. Φιλέμυλος Φαρσάλιος στάδιον¹⁰⁸¹).

α. Φιλέμυρος ὁ Θυβίσις Περγᾶμου βασιλεὺς ἐν' ἔτη χ' ¹⁰⁸²).

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΡΚΕ. Αἰδὸς Ἀγυῖς στάδιον¹⁰⁸³).

α. ΓΟΡΓΙΑΣ¹⁰⁸⁴). Χρύσιππος ὁ φιλόσοφος ἐγυμνήθη¹⁰⁸⁵).

Isaeus Soteria. In prolegomenis Aristophanis: τελευτῇ δ' ἐν Ἀθήναις ἐτῶν ὑπάρχων πβ. quot annorum vetus inscriptio. Quibus respectis supra in textu δ' post ν' καὶ . . . exciderit. Quam litteram in parenthesi positam supplervimus. De Menandro cf. etiam alteram inscriptionem ap. Gruter. p. ICXXXVIII. a. 12. haec:

MENANDROΣ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥΣ.
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ. ΕΠΙ.
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΣΩΣΙΓΕΝΟΥΣ.
ΕΤΕΔΕΥΘΗΣΕΝ. ΕΤΩΝ. Ν.
ΚΑΙ. Β. ΑΡΧΟΝΤΟΣ.
ΦΡΑΙΛΑΟΣ.

De quibus quomodo nos iudicavimus, supra not. 1075. speravimus. Qua in sententia nos confirmat etiam Eusebius, qui Menandrum ipso Ol. CXXII. anno primo obisse scribit, nec non Gellius, qui NN. AA. 17, 21. Livium Andronicum 52. annis post Menandri obitum primam fabulam docuisse narrat: id quod factum esse constat Ol. CXXXV. 1. Cf. Aug. Meinek. de Menandri et Philemonis Vita et Scriptis, qui tamen non sententiam corruptelam inscriptionem, praesertim quam Anonymus apud περιφύλας p. XII. et Apollod. ap. Gell. 17. 4. Menandrum LII. annorum faciat defunctum, annum eius emendatorem Ol. CXXII. 3. fignit. Carcerem Menandrum Ol. CXXII. 1. defunctum annectat Muellerus Hist. Litt. Gr. Tom. II. p. 270 not. 1., sine dubio ille Eusebium expremit. Clist. FF. III. II. p. 103 mortem eius Olymp. CXXII. 2. assignat. Cf. Droysen. loco not. 1051. laudato.

1080) Πανδίωνος [Πανδίωνος Diog. Laert. lib. VII. 27.] Κασσιόπεος [cf. Steph. s. v. Κασσιόπεα], τῆς Κασσιόπης, τῆς Ἰου πρὸς τὴν τελευτήσαν τὴν Ἀνδροῦ [i. e. e nostris calculis Ol. CXXII. 4.] δαδῶς, καὶ οὗτος ἐστὶν δὲ τὸ δρώμενον αὐτῷ ἔως τῆς V. Scalliger igitur etiam Menandrum Ol. CXXII. 2. defunctum scripsit, tempus tamen, quod Pausippus decem, ex intento inscriptionis calculo, secundum quem Menandri obitus 52. annis post Ol. CXX. 3. i. e. Olymp. CXXII. 3. accidit, deficiens videtur. Vid. Euseb. Vietor. p. 359 coll. Meinek. Histor. Crit. Com. Graec. p. 482.

1081) Φιλέμυλος Φαρσάλιος [Testis est Africanus ap. Euseb. xpor. Ioy. p. 42. Cramer. Anecd. Genec. Paris. II. p. 147 duplii i. Φιλέμυλλος exhibet.

1082) Φιλέμυρος ὁ Σίλβιος Περγᾶμος [Successio regni Pergamenae secundum Strabonem XIII. p. 429 haec fuit. Primus regnavit Philetærus annos XX., tum Eumenes I. a. XXII., cui succedens Attalus I. annos imperavit XLIII. Hanc excepit Eumenes II., reatque Pergamum a. XLIX., post quem quum Attalus II. annos XXI. regnum administrasset, Attalus III. Philometer successit, qui post V. annorum regnum defunctus est, Romanis heredibus concessit. Regnum igitur est Pergami annos CLX: quem numerum ubi de Ol. CLXI. 4., quo anno Attalus defunctus notat Scalliger, deduxerit, efficitur, ut Philetærus Olymp. CXXI. 4. auspiciatus esse videatur. Car igitur illon Olymp. CXXIV. 1. ut petius 4. regnare cepisse arbitratos est Scalliger? Nisiurum prima causa haec est, quod [cf. nostra ad Ol. CXLVI. I. a. a. 1179.] Eumenes II. non XLIX., sed Strabo, sed XXXIX. regni annos assignandos putavit. Quae quidem opinio quibus causis nititur, infra exponetur. Accedit, quod Eumenes II. vicinus primo, Attalum III. quinto regni anno defungi fecit: proinde ut regnum Pergameum non nisi CXLVIII. annos ritasse videretur: quos ubi de Ol. CLXI. 4. deduxerit, praesordia regni in Ol. CXXIV. 4. incidit. Atque huc profecto anno Ol. CXXIV. quarto Scalligerum Philetæri initium assignare voluit, vel ex eo probabile est, quod in Ol. CXXIX. 4. Eumenes II. confecti, eique postquam annectas annos XX. regnavit, gubernacula imperii delata ait. Quum vero Attali III. mors rectius Ol. CLXI. 3. scribatur, Philetæri quoque auspicia tertio petius anno Ol. CXXIV. persuerim. — Fuit autem Philetærus ἀδελφὲς Τιάρος [Τιάρως] ex Τύχῳ sive Τύχῳ, urbe Ponti, oriundas (Strab. XII. p. 374, 35.) Σίλβιος ἐκ τῆς πόλεως (Strab. XIII. p. 429, 56.): qui qua ratione regnum Περγᾶμου τῆς ἐνὶ τῇ Καίῳ occupaverit, exposuit praeter Strabonem lib. XIII. I. i. Pausanias I. 10, 3. Cf. App. Syr. 68. et Lucian. Macrob. 12.

1083) Αἰδὸς Ἀγυῖς [Ladas Agiensis, non, ut vult Africanus apud Eus. xpor. Ioy. p. 42. Aegensis, stadiis vici Ol. CXXV. ex Pausania III. 21, 1. X. 23, 5. Est enim Ladas Aegivus ex Aegio, cuius incolae Ἀγυῖς, non ex Aegio, urbe et Achaia, et Euboea, quorum incolae Ἀγυῖας αὐτῶν. Cf. Strab. VIII. p. 265 seq. Praeter hunc Ladam Aegiensem stadiaticum fuit etiam alter Ladas, de longiore late curricula in Olympica coronatus. Cf. Paus. III. 21, 1. II. 10, 6. Idem Ladas stadium VIII. 12, 3. mement.

1084) Γοργίας [Auctor est Pseudo-Plut. Vit. X. Oratt. II. p. 847 D.: χρονοῦ δὲ ἑσπερος Ἀθηναῖος

(β. *ΑΝΑΣΙΚΡΑΤΗΣ*¹⁰⁸⁶). Ἡ τῶν Κελτῶν εἰς Ἑλλάδα στρατεία τε καὶ ἀποκεία¹⁰⁸⁷).
γ. *ΔΗΜΟΚΛΗΣ*¹⁰⁸⁸). Τῶν Κελτῶν εἰς τὴν Ἀσίαν διέβας¹⁰⁸⁹).

δ.

Ο.Α. ΠΚΖ. Ἰσάιος, ἡ Νικατορ, Κυρηναῖος στόδευ¹⁰⁹⁰).

α. Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος Ἀγλαοῦ ἐγγνήθη¹⁰⁹¹). Εὐφορίαν ὁ Χαλκιδεὺς φιλό-
φος καὶ ποιητὴς ἐγγνήθη¹⁰⁹²). Πύρρος ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττήθη¹⁰⁹³).

β.

γ.

δ. Ῥωμαῖοι εἰς Ἀρίμνον καὶ Βενεούαντον ἀποικίας ἀπέστειλαν¹⁰⁹⁴).

αἰσθάνε τε ἐν πρυτανείᾳ ταῖς ἀρχαῖς τοῦ Δημοσθένους ᾗδον, καὶ αὐτῷ τελευτησάντι τὴν αἰδῶν
ἀνδρῶν ἐν ἀγορᾷ, ἐνὶ Γοργίου ὄρχοντος, αἰσθασμένοι αὐτῷ τὰς διαρὰς ἀδελφοῦ Δημοκράτους.
Hanc vero Gorgias praetorem Ol. CXXV, 1. assignandum esse, Scaligerum idem docuit vitium Auctor,
passio post addens, decensio post Gorgias praetorem Pytharato Archonte eandem quae Demostheni honores
Demostho quoque, petente filio Lachei, decretos esse. Pytharatos autem, uti aliunde scimus, Ol. CXXVII, 2.
annum Athenis magistratum gessit. Recte igitur Scaliger ad Ol. CXXV, 1. ascriptis Gorgiam praetorem.

1085) Ἀρτέμιδος ὁ φιλόσοφος] Chrysippus, Apolloniidae [Apollonii Diog. Laert.] filius, Solensis aut
Tarsensis, Ciceronis discipulus, Ol. CXLIII. anno natum septuagesimo tertio [octogesimo secundo ex Lucian. 20.]
merito oblit teste Suida a. v. Χρυσίππος. Debet sua Suidas Apollodoro zp. Diog. Laert. vit. Chrys.
lib. VII, 184, cui tamen contra τὴν γ' καὶ μ' καὶ δ' Ol. restituendum esse pro αὐτῷ τὴν γ' καὶ μ' Ol.,
praesente Vossio Hist. Graec. lib. I, p. 112, recte observat Mesagias. Notum igitur est Chrysippum Olymp.
CXXV, 1. Quodsi Diogenes et Suidas dubitant, Solensium Chrysippus an Tarsensis fuisse, eam dubitationem
sic tollit Strab. XIV, p. 462, 13. et ipsum Chrysippum Solensium fuisse, patrem vero Tarsa Salos ni-
grasse testatur. Caeterum Scholae Stoicae successio haec fuit. Zenonem Citiensem excepit Cleanthes Assia
[vid. Steph. a. v. Ἄστος], hunc vero Chrysippus Solensis. Vid. Strab. XIII, p. 420 init., Plat. II, p. 605 B,
Clem. Alex. Strom. I, p. 201 C.

1086) Ἀνακράτης. Ἡ τῶν Κελτῶν εἰς Ἑλλάδα] Auctor est Pausanias X, 23, 9: Ἰστέρο δὲ τῶν
Κελτῶν στρατεία τε ἐνὶ τῇ Ἑλλάδι καὶ ἡ ἀποκεία Ἀνακράτους Ἀθήναιον ἄρχοντος, δεκάτη δ' ἔτι
τῆς αἰωνίας Ὀλυμπιάδος ἐπὶ αἰῶνα καὶ ἰαυτῶν, ἢ Ἀλβος Ἀγλαῖς ἰαυὸν ἀπέδωκε.

1087) Δεμακλῆς. Τῶν Κελτῶν] Pausan. I, I. sic pergit: τῷ δὲ ἔτι τῷ ἡμετέρῳ Δεμακλίῳ Ἀθήναιον
ἄρχοντι, ὁ δὲ αὐτὸς ἐς τὴν Ἀσίαν διαβύσαντος ἐκ Κελτῶν.

1088) Ἰσάιος, ἡ Νικατορ] Hanc ad verbum Scaliger ex Africano ap. Euseb. xpor. ley. p. 42 in-
teritus est. De istius Cyrenae praetere auctor est Pausanias VI, 22, 2.

1089) Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος] Tradit Suidas a. v. Ἐρατοσθένης Ἀγλαοῦ, εἰ δὲ Ἀμφικλείου,
Κυρηνάου . . . ἐγγνήθη δὲ πατρὶ Ὀλυμπιάδι. Vid. Censorin. ep. 15. coll. Scal. Anianum, ad Euseb.
a. MDCCCIII. et not. 1178.

1090) Εὐφορίαν] Testatur Suidas a. v. Εὐφορίαν Παιερνήτην [Παιερνήτου ε. coll. Aug. Meiske
in Euphor. nos. Gledas. s. 1823, 8.], Χαλκιδεὺς δὲ ἐκ Πύρρου, ποδηγὴς δὲ τῶν φιλοσόφων Ἀνακλῶν καὶ
Πρυτανίδων, ἐν δὲ ταῖς πρυτανείαις Ἀμφικλείου τοῦ Θερμίου νεκρῶς, εὐ καὶ ἱερῶντος Λίγυα γινώσκον.
ἐγγνήθη δὲ ἐν τῇ πατρὶ Ὀλυμπιάδι, ἔτι [Hoc additamentum historice congruum negat Meiskeus. At vid.
not. 1091.] καὶ Πύρρος ἡττήθη ὑπὸ Ῥωμαίων. Cf. Protegg.

1091) Πύρρος ὑπὸ Ῥωμαίων] Delinavit Scaliger e Suida verbis modo ascriptis. Cf. Anianum, ad
Euseb. a. MDCCCIII. p. 133 b. Significat autem Lexicographus sine dubio Pyrrum, ex Sicilia redactum,
cladem a. Chr. 275 U. c. 479. Olymp. CXXVI, 1. CXXVII, 1. acceptam. Lirius epit. XIV.: Curia Dentatus Pyrrum
CXXVI, 2.

1092) Ῥωμαῖοι εἰς Ἀρίμνον καὶ Βενεούαντον] Delinavit Scaliger e Suida verbis modo ascriptis. Cf. Anianum, ad
Euseb. a. MDCCCIII. p. 133 b. Significat autem Lexicographus sine dubio Pyrrum, ex Sicilia redactum,
cladem a. Chr. 275 U. c. 479. Olymp. CXXVI, 1. CXXVII, 1. acceptam. Lirius epit. XIV.: Curia Dentatus Pyrrum
CXXVI, 2.

1093) Ῥωμαῖοι εἰς Ἀρίμνον καὶ Βενεούαντον] Auctore Velleio I, 14. coloniae Ariminum in Piceno, Beneventum
in Samnia deductae sunt P. Sulpicio Sesto, Appio Pauci F. Claudio Coae a. a. Chr. 268. U. c. 486.
CXXVII, 4. CXXVIII, 1.

1094) Ῥωμαῖοι εἰς Ἀρίμνον καὶ Βενεούαντον] Auctore Velleio I, 14. coloniae Ariminum in Piceno, Beneventum
in Samnia deductae sunt P. Sulpicio Sesto, Appio Pauci F. Claudio Coae a. a. Chr. 268. U. c. 486.
CXXVII, 4. CXXVIII, 1. Entropius II, 16 non debet de conditis civitatibus loqui: Conditas a Roma
nis civitates Ariminum in Gallia, et Beneventum in Samnia. Cf. Livius Epit. XV.: Calpurnius deducit
Ariminum in Piceno, Beneventum in Samnia, Hieronymus utramque coloniam peperam Ol. CXXIII, 2. [Omni-
tunt Mol. Ann.] deductas esse tradit. Non dubitamus, quia Scaliger verba annotata in Olymp. CXXVII, 4.
inferre voluerit. Scrupulum tamen hic calami Scaligeriani error, tanquam antiqui testis auctoritas, magno
inducit Chavero Est. Antiq. I, p. 604. Caeterum Ἀρίμνον plerique Cod. apud Polyb. II, 23, 5. Ἀρρι-
νον unaq. Ang. exhibet, quod recipiunt Schweighauesius et Bekkerus. — Alterum oppidum Beneventum
Aravento Appianum et Stephanus Byz., Beneventum ἔχοντες Οὐέντβαντον Prolemaeus appellat. Οὐέντβαντον
(græce) est apud Polyb. III, 90, 8.

ΟΛ. ΡΚΖ. Περὶ τῆς Ἀλεξανδρείας στάδιον¹⁰⁹³).

α. Τὴν Στρατιανὸν σχολὴν Ἀλέων διδύχατο¹⁰⁹⁴).

β. ΠΥΘΑΓΑΤΟΣ¹⁰⁹⁵). Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης τὴν Ἀγυπτίαν βασιλείαν παραλαμβάνει¹⁰⁹⁶). Καλλιμαχος Βάτου καὶ Μεσσήμιος ἡμαρῶν¹⁰⁹⁷). Ἐπίκουρος ἐτελεύτησε γυγνώσκων ἐπὶ αὐτῷ¹⁰⁹⁸). Ἀντίλοχος ὁ τοὺς ἱστορικοὺς πραγματευομένου ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτὴν ἐπὶ κρίνει τὰ πάντα αὐτῷ¹⁰⁹⁹). Ἐν τῇ Ρώμῃ ἀργυροῦν νόμισμα πρῶτον κατακόπη¹¹⁰⁰).

γ.

δ. Ἀρῆς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε¹¹⁰¹).

ΟΛ. ΡΚΗ. Σίλωνος Μακεδῶν στάδιον¹¹⁰²). Βελιστήγη γυνὴ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας τῆς ἐπὶ θαλάσῃ συναγρίδι παλικῇ ἐνίκηται¹¹⁰³).

p. 332 a.

α. Ἀρσάκης ὁ Παρθναῖος κρατήρας τῆς ἀρχῆς καὶ τοὺς Μακεδόνας ἐκβαλὼν Πέρσης τὴν βασιλείαν παραδίδωκεν· ἰσθὺν Ἀρσάκιδος ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς¹¹⁰⁴).

1093) Περὶ τῆς Ἀλεξανδρείας) Testis est Africanus apud Euseb. I, 1.

1094) Στὴν Στρατιανὸν σχολὴν] Auctor Diogenes V, 68: ἀργύροισι δὲ τῆς σχολῆς ἐπὶ τέσσαρα πρὸς τοὺς τεσσαρὶν αὐτῶν, Στρατιανὸν αὐτῶν (τὸν Ἀλέωνα) ἐν τοῖς διδύχατοις καταλίνοντες, κατὰ τὴν γὰρ Ὀλυμπιάδα. Fuit autem Lyco Asynactis filius, e Troade oriundus (Diog. Laert. V, 65), quem Straton in Lycra successorie tradidit etiam Clemens Alex. Strom. I, p. 301 B.

1095) Πυθαγόρας] Testis Apollodorus ap. Diogenem X, 15 magistratum Athenis commune gessit Ol. CXXVII, 2. Resistentibus enim esse illo loco τῆς γα' Ὀλ. pro γ' Ὀλ., praesente at Theophr. Charact. p. 98 Casaubono recte censet Menagius in Observeit, p. 264 a., simul coniecturam illam etiam Scaligerum ad eam libri annotatione affirmant. Memiserunt Archonibus Pytharati Pseudo-Plutarchus Vit. X. Orati. De-mosth. p. 847 D, in decreto ad finem libri adiecto p. 851 C, et Cicero de Fato cp. 9, §. 19.

1096) Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης] Suidas s. v. Καλλιμαχος· εἰς Βάττον καὶ Μεσσήμιον, Κυρηνάιος, γραμματικὸς, μαθητὴς Ἐρατοσθένους τοῦ Τάσιος [leg. Τάσιος], γραμματικῶς παρτίσινε μὲν τὸν Εὐεργέτην ἐκδίδοντος Πτολεμαῖον Ὀλυμπιακὸς δὲ ὅν γα', ἥς κατὰ τὸ δεύτερον ἴσος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἔρχεται τῆς βασιλείας. Cf. Prolegg.

1097) Καλλιμαχος Βάττον] Refert Suidas verbiis modo scriptis. Gallius lib. XVII, cp. 21. Callimachum anno V. C. fere quadragesimo aetate, qui est Ol. CXXIX, 1., apud Ptolemaeum regem celebratam esse tradit. Cf. Prolegg.

1098) Ἐπίκουρος ἐτελεύτησεν] Testis Apollodorus apud Diog. Laert. X, 15: καὶ τελευτήσας (τὸν Ἐπίκουρον) ἔπειτα Ἀπολλιδωρὸς ἐν χρόνῳ κατὰ τὸ δεύτερον ἴσος τῆς Ἰσθμίας (καὶ ἐλευστέ) καὶ ἰαποστέ Ὀλυμπιακὸς ἐπὶ Πυθαγόρῃ, ἐπὶ βασιλείᾳ δὲ πρὸς τοὺς ἰσθμιακοῖς. Idem tradit Cicero de Fato cp. 9, §. 19. Coet. cf. Suid. s. v. Ἐπίκουρος. Obiit autem Epicurus Γερμηνίας δυνάτις Ἰσταμύρου, auctore Antiocho apud Clem. Alex. Strom. lib. I, p. 309 C.

1099) Ἀντίλοχος ὁ τοὺς ἱστορικοὺς] Refert haec Clemens Alex. Strom. I, p. 309 C., cuius verbi ad Ol. XLIX, 2, scripturam, ubi videt, quae annotationis a. n. 164.

1100) Ἐν τῇ Ρώμῃ] Testatur Syncellus p. 275 B.: ἐν Ρώμῃ πρῶτον ἀργυροῦν δελφὲ νόμισμα· id quod Ptoleus Hist. Nat. lib. XXXIII, cp. 3, cum Zosara lib. VIII, cp. 7, p. 380 Ilesio post, C. Folio Picare, Q. Ouglio Gallo Coet. Ol. CXXVII, 1, a. a. Chr. 269. U. c. 485, factum enarrat, quiaque omnia ante bellum Punicum. Liv. epit. XV.: Tunc primum populus Romanus argenti uti coepit.

1101) Ἀρῆς ὁ Λακεδαιμονίων] Vidimus supra ad Olymp. CXVII, 4. Arcum, Lacedaemoniarum regem, a revere Eurythridarum familia oriundum, inde ab Ol. CXVII, 4, aetate XLIV. imperitasse. Quodsi verum est, non Ol. CXXVII, 4, sed Ol. CXXVIII, 4, obiit mortem. Scaliger igitur totius Olympiadis prochronismum commisit. Cf. eius Canon. Iugog. lib. III, p. 340.

1102) Σίλωνος Μακεδῶν] Testis est African. ap. Euseb. I, 1.

1103) Βελιστήγη γυνὴ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας] Refert Scaliger. Tradit Pausanias V, 8, 3: συνδύσαν δὲ ἱστορῶν καὶ συναγρίδι παλικῇ, καὶ νύκτωρ ἐκίχη. καὶ μὲν δὲ τῇ συναγρίδι Βελιστήγη ἐν Μακεδονίᾳ τῆς ἐπὶ θαλάσῃ γενεῖται, Τηρόκλιμος δὲ Ἀλέων ἀναγεννηθέντι ἡμέων ἐπὶ τῇ ἐκίχῃ, τούτῳ μὲν ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ τριουστῆς τε καὶ ἰαποστέ Ὀλυμπιακός, τῆς δὲ Βελιστήγης τὴν συναγρίδι Ὀλυμπιακὸς ἀπὸ τούτης τρίτῃ i. e. non, ut Scaliger vult, Ol. CXXVIII, sed, neutro excluso termino, ut calculus subducere nosi Armeiaca p. 153 cognat, Ol. CXXIX. Scaliger addere debuit ἡμέων· nulla enim victorias pellicone ante Ol. CXXIX. merita. Fuit haec Βελιστήγη, quae Athraeus lib. XII, p. 576 F, cp. 5. Βελιστήγη et Clem. Protrept. ad Genes. p. 31 C. Βελιστήγη, Ptolemaei Philadelphii amica. Testimonium illud Eusebii Armeniacum his verbiis graecis viciat Nicholas Orpae. I, p. 214: ἀπορίσθη συναγρίδι παλικῇ καὶ ἰσθμιακοῖς Μακεδῶν, simul asserens Φελιστήγη Μακεδὼς esse γενεθλίαν.

1104) Ἀρσάκης ὁ Παρθναῖος] Suidas s. v. Ἀρσάκης· e Syncello pag. 359 D. refert:

- β.
γ. *Ἀρχὴ τοῦ πρώτου Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων πολέμου*¹¹⁰⁶). Ἐνταῦθα τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχαιολογῶν πραγμασίαν κατέστρεψε Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεύς¹¹⁰⁷).

δ.

Ο.Α. ΡΚΘ. Φιλῶνος Κῶος στάδιον¹¹⁰⁸).

- α. Βασίλειος Νικομήδης εἰς λαμπρὰν εὐδαιμονίαν ἀφθίς πόλιν ἑαυτῷ ὀνόμασεν ἀντιγράψαι ἀντικρὺς Ἀσιακοῦ¹¹⁰⁹).

β.

γ. Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τῶν Ἀικμαίωνιδων τὰ Πύθια ἐνίκησεν¹¹¹⁰).

- δ. Φιλεταίρου τοῦ Θλαβίου τελευτήσαντος, διεδέξατο τὴν βασιλίαν Πιργάμου Εὐμένους Φιλεταίρου ἀδελφεοῦς ἐξ Εὐμένους ἐκ' ἐτ' κτ'¹¹¹¹).

Ο.Α. ΡΔ. Φιλῶνος Κῶος στάδιον τὸ δεύτερον¹¹¹²).

- α. Περσεύς Δημητρίου Κτινὲς φιλόσοφος, Ζήνωνος γυνήκεος, ἑκμασε¹¹¹³).

β.

γ.

¹¹⁰⁶ Ἀρχὴς ὁ Περσεύς, τοὺς Πλατωνίους κρατῆσαντες τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἐκ' ἐσθ' Ἰδαλῶν, Πάρθους τὴν βασιλίαν παραβέβηκεν. Ἐξ οὗ Ἀρκαυλὶς ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς. Iam vero Cyrus, a quo ordo Persarum regum, Ol. LV. 1. imperium accepit (vid. nos ad Ol. LV. 1. s. s. 188.), cui anno si CXXCII. addideris, Asiae initium Ol. CXXVIII. 1. invenitur. Cf. Scal. Imper. Censor. lib. III. p. 323.

¹¹⁰⁷ Ἀρχὴ τοῦ πρώτου Ῥωμαίων Auctor est Dionysius AA. RR. l. p. 7, 11 sqq. ubi de anno, ad quem haec opera eius, Αρχαιολογία Ῥωμαίων inscriptum, pertinetur sit, discessus καταβέβηκε δέ, inquit, τὴν διήκοντα τοῖς ἔτεσι τοῦ πρώτου Φωκαίου καὶ μόνου, τὴν γονυμένην ἰσχυρὰν τῶν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀεσχέτης (καὶ ταῖς ἐστέσι) Ὀλυμπιάδων, cuius quidem opera pari temore ea, quae res, inde ab Urbis primordiis usque ad a. U. c. CCCCII. (M. Gegan, Macrobi. II. 7. Quinct. Capitul. V. Cens.) continet, persequitur, statim talis, ita et de XX. Idibus, quod Dionysius scripsisse testis est Phot. cod. LXXXIII. nonnullorum innotuit experti sint aeterni. Cf. V. Goss, de Hist. Graec. II. p. 170 seq. Aliorum de prius belli Punici initio testimonia scholia collegit Fischer, in Annot. Roman. p. 70 ad a. U. C. 490. a. Chr. 264.

¹¹⁰⁸ Φιλῶνος Κῶος] Testis est Africenus apud Euseb. l. 1.
¹¹⁰⁹ Βασίλειος Νικομήδης] Hieronymus chron. lib. II. p. 141. Nicomedem amplificatam Asiae, Bithyniae urbem, Nicomediam auferre testatur Olymper. CXXIX. 2., ad quem annum notum istam sine dubio Scaliger accipere voluit. Preterea tamem Scaliger in virtutem vertunt Mai. Ann. ad Ol. CXXIX. 1. coll. Sync. p. 275 D. et Choro. Pasch. p. 174 A. Verbo, quibus Scaliger rem exposuit, Memnonis erat apud Phot. cod. CXXIV. 4 δὲ Νικομήδης εἰς λαμπρὰν εὐδαιμονίαν ἀφθίς πόλιν ἑαυτῷ ὀνόμασεν ἀντικρὺς Ἀσιακοῦ. Cf. Tzetz. Chil. III. Hist. 145. v. 950, Pass. V. 12. 5., Strab. X. 316, 36.

¹¹¹⁰ Μεγακλῆς Ἀθηναῖος] Haec testis est, qui eodem Scholiastae Pindarii verba vixit Scaliger, consuetus. Ite vero in Proleg. ad Pyth. VII. γήραντος, inquit, ὁ δὲδὲ Μυρμιδὼν Ἀθηναῖος, νικῶντι τὴν ἀνδοκροτήν ἐπὶ τὴν Πυθίαν νικῶντι. Quo in loco quoniam ad Ol. LXXV. 2. pro ὁ μὲν Πυθίαν ἐκ' Πυθίαν, ad Ol. LXXXVIII. αὖ Ὀλυμπιάδα scribendum censuisset Scaliger, hic dubius collecta re tertiam hoc loco addidit, scilicet ἐκ' Πυθίαν (Ol. CXXIX. 3.) corrigendum proposuit. An fortasse Scaliger notum ad Ol. CXXX. 3. protrahendum dixerat, ita et corruptus Scholiastae lectorem exprimeret voluisse videtur!

¹¹¹¹ Φιλεταίρου τοῦ Θλαβίου] Testatur Strabo lib. XIII. p. 429, 14 sqq. his verbis: διετίλσε γὰρ (Φιλεταῖρος ὁ Θλαβίος) ἐκ' εὐμενὸς κίρκος ὡς τοῦ στρατῶν (Πιργάμου) καὶ τὸν στρατῶνα (scil. ὁ τὸν καὶ Ἀντιόχου στρατῶνα). Hanc δὲ αὐτῷ δέδοται, ποιεῖντος μὲν Εὐμένους, νικῶντος δὲ Ἀντιόχου, ἡ μὲν οὖν τοῦ Εὐμένους ἡνέκεα τὴν πατρὶ ὀνομάσκει Εὐμένην, ὅσαρ καὶ διεδέξατο τὴν Πιργάμου, καὶ τὴν ἑσθὴν ἀνέστης τὴν πόλιν χαίρων. ὅσα καὶ καὶ Σαργῶν ἐκείνης συμβαλὼν Ἀντιόχου τὴν Σελείκου. ὅσα δὲ καὶ ἑαυτὸν ἑαυτὸν ἐκ' ἐτ' ἐκείνης τὸν πόλιν. Eusebicus l. annis XX. post Ol. CXXIV. 4. [rect. 3.] regnum coepit, l. s. Ol. CXXIX. 4. [rect. 3.] Cf. ad Ol. CXXIV. 1. et ad Ol. CXXVI. 1. s. s. 1179.

¹¹¹² Φιλῶνος Κῶος] Testis est Africenus apud Euseb. l. 1.

¹¹¹³ Περσεύς Δημητρίου] Profecti Scaliger ex Diogene, qui lib. VII. 6. δὲ δὲ (ὁ Ζήνων) τοῖς μὲν περσεύεσσιν, Περσεῶν δὲ τὴν αὐτὴν γυνήκεον ἀνέλετο, ἐκ' ἡ Δημητρίου μὲν ἐκείν, Κτινὲς [sic scribendum. Scaliger ἀνέλετο Κτινὲς] δὲ τὴν γυνήκα καὶ ἑαυτὴν αὐτὴν τραπεζοῦσαν καὶ ἰατροῦσαν Ὀλυμπιάδα, ἣν γήκεον ἑστὸς Ζήνωνος. Perseum, ab Antigono Cornithi provincia praefectum, viasque Corinthiorum libertatis Aratos aut occidit [Pass. lib. 8. 4. VII. 8. 1.] aut eiecit [Plut. vit. Arat. p. 1037 E.]. Cf. de Perseio, Zenonis fovea, Dion. Berythensis. apud Adels. lib. IV. p. 192 C. ep. 17. Origin. adre. Celsum lib. III. c. 18. — Archontem huius navi, a Scaligero neglectum, Archibidemem appellat C. F. Herasimus in Ezech. Antiquit. Graec. Archont. Catal. Niebuhrus aeterni Opuscul. hist. et philol. min. l. p. 459. Antirrheneidem. Vid. Carin. FF. AA. IV. p. 90 coll. Proleg.

δ.

ΟΛ. ΡΑΔ. Ἀρμάνιος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹¹¹⁷). Τηγεύλιμος Αἰκίος κλέπτι πωλικῷ πρώτος ἰνίκιος¹¹¹⁸).

α. Ῥωμαῖοι τὴν Ἀσπάραν τῶν Καρχηδονίων ἀφελόμενοι τοὺς ἐγγόνους Τιμασίδου τοῦ πατρὸς Ἀσπαρίου δυναστεύσαντος τῶν εἰσγορῶν ἀπὸ τῆς ἀφῆταις¹¹¹⁹). Σύν-
 διπλος Ἀσκαδιόμωνος Καρχηδονίων στρατηγὸς Ῥωμαῖους συμβαλὼν, λαμπρὰν καὶ αὐτῶν νίκην ἀπέμνηκε, τρεῖς μυριάδας αὐτῶν κτείνας καὶ τὸν ἑπατοῦν Ῥή-
 γουλον εὐχέλαιον λαβὼν¹¹²⁰).

β.

γ. Σελίων ἑπατοῦς Ῥωμαίων κατὰ Καρχηδονίαν περὶ Ἀσπάραν πολέμων διευθῶς ἔπτασε¹¹²¹).

δ. Ῥωμαῖοι ἐν ταῖς Σίρτισι τὸν στόλον ἀπέβαλον¹¹²²).

ΟΛ. ΡΑΒ. Στροφάνης Αἰτωλὸς στάδιον¹¹²³).

α. Αἰλῖος Ῥήγουλος, ὁ Ῥωμαίων ἑπατοῦς, ἐλευθῶς μετὰ πάσης αἰκίας ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων βασιανθίδος διεγδάρη¹¹²⁴). Καρχηδόνιοι περὶ Πάνορμον τῆς Σι-

1112) Ἀρμάνιος Ἀλεξανδρεὺς Tredit Africanus apud Euseb. l. i. Adit latentes Arm. apud Aesch. dicitur Geneta Niebsabrio l. i. p. 214: παρακίθη μόνεππος πωλικῷ, καὶ ἰνίκι Ταννακίδης Θετι-
 τωλός. Caeterum cf. Pausan. V, 8, 3. et notata nostram insequentem.

1113) Τηγεύλιμος Αἰκίος Hec primum Ol. CXXXI. novo certaminis genere extitisse victorum, tradit Pausanias V, 8, 3, cuius verba ascriptimus integra ad Ol. CXXXVIII. a. a. 1109. Memorandum autem, pro Περιόρως Lycio eod. Ann. Ταννακίδης Θετιτωλὸς (Hippocrates Thessali fil.) perire, l. c. sine dubio Ταννακίδης Θετιτωλός. Vid. Nieb. libell. scriptis hacten. p. 214.

1114) Ῥωμαῖοι τῆς Ἀσπάρης Teditur Diodorus XIV. ep. 93. ad Ol. XCVI, 4., missos a Romanis legatos, qui castra aureas, et decimas praedae Violentius consulat, Apollin consecrarent, a Liparais praedamibus inaequos inque Liparum transportatos esse. Quibus exposita sic pergit: Τιμασίδης [Τιμασίδης Flut. vit. Camill. p. 183 C.] δὲ οὗτοι Ἀσκαρίων στρατηγὸς γενεὴν τὴν γερμενίαν, τοὺς τε προσβιτὰς ἀνέστησε καὶ τοὺς χρυσὸν ἀποδοὺς ἐς Αἰλῆας τοὺς προσβιτὰς ἀποκατέστησεν. . . . διότι οὗτος ὁ δῆμος τῶν Ῥωμαίων πεφύμενος τῆς τοῦ Τιμασίδου καλοκαρδίας, παρακίθη αὐτὸν ἰνίκην, ἀφελόμενος δὲ αὐτὸν κατέκρινε, καὶ μετὰ ταῦτα ἔπειτα ἰσχυρὸν τριάντα ἐπὶ τῶν Ἀσπαρῶν ἀφελόμενος τῶν Καρχηδονίων, τοὺς ἑγγόνους τοῦ Τιμασίδου τῶν τε εἰσγορῶν ἀπὸ τῆς ἀφῆταις καὶ Πανόρμον ἐπέστησε. Adde igitur ad Ol. XCVI, 4. annos CXXXVII., et ad hanc ipsam annum Ol. CXXXI. primum pervenies. Vid. de Timasithe, Liparaisum imperatoria, virtute et auctoritate Flut. vit. Camill. p. 183 C. coll. Liv. p. 28.

1115) Στρώφης Αἰτωλός Teditur est Appianus, qui Bell. Punic. ep. 3. Καρχηδόνιοι δὲ, inquit, Ἀσκαδιόμωνος στρατηγὸν ἔπειτα, οὐρανοῖς δὲ ἀσφαλῶς κατακράτην, οὐ μὴν δὲ Στρώφην αὐ-
 τὰς ἡμερῶν. Et deinde: τῆς μὲν οὖν τῆς Πλίδος ὁ Στρώφης οὐκ ἀνέτεξε, ἀπὸ γὰρ τριτοκρίων ἀνδρῶν, οὓς ὁ Αἰλῖος ἔπει, ὧν μὲν οὐκ ἔστιν ἑξ Ἀσπίδα πᾶν διδρασαν· οὐ δὲ λοιπὸν πάντες, οὐ μὴν ἀπὸ τῶν, οὐ δ' Ἀσκαδιόμων, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ στρατηγὸς Αἰλῖος, ἑπατοῦς γενεῶς, εὐχέλαιος γάρ. Incidit autem M. Antio Reguli II. cum L. Manlio Valensse Longo Consulatus in a. U. c. 498. a. Chr. 258. Ol. CXXX, 4.

1116) Σκῆλιος ἑπατοῦς Ῥωμαίων Cf. Cornelius Scripio Asina cum C. Duillio Consulato inagim ad Liparum classem acceptis a. U. c. 494. a Chr. 260. Ol. CXXX, 4., teste Polyb. I, 21. Scalliger perperam CXXX, 7.

1117) Ῥωμαῖοι ἐν ταῖς Σίρτισι Romani Com. Cn. Servilio Caepione, C. Sempronio Blaseso i. e. a. U. c. 501. a. Chr. 253. Ol. CXXXI, 7. ad insulam, quae Meninx dicitur, in Syrtis minore illam, quae aegyptus sublevarant, tenere datis per medium mare velis iterum inestantes cernere post annosque CII. amiserunt. Auctor Polybios l. ep. 39. Cf. Oros. IV, 9, Eutrop. II, 23, Zonar. VIII, 14. p. 393, Diod. XXIII. ed. 14.

1118) Στροφάνης Αἰτωλός Teditur est Africanus apud Euseb. l. i., ubi tamen cum Niebsabrio l. i. p. 214 ex interp. Arm. apud Aesch. T. l. p. 290 addice: ἐξ Ἀμφίπολης.

1119) Αἰλῖος Ῥήγουλος Accidit L. Caecilio Metello, C. Furio Pacilio Coss. a. U. c. 503. a. Chr. 251. post celeberrimam, qua Metellus in Sicilia Afrorum duces superavit, victoriam, l. c. Ol. CXXXII, 2. Testes sunt Zonaras lib. VIII. ep. 15. p. 395, Appianus de Rebb. Sicul. Ed. I. Orosius IV, 10, Eutropius II, 24, Gellius VI, 4. Cf. Diod. Excerpt. Legatt. p. 24 p. 344.

κίλιος ἐπὶ Ῥωμαίων ἡγήθησαν, Ἀδρούβα αὐτῶν στρατηγούντος¹¹²⁰). Τότε καὶ Ἀρόαρις ὁ Πάρθος κατὰ τινος τῶν Μακεδόνων ἀπίστην¹¹²¹).

β. Μιτίλλος ὁ Ῥωμαίων ὑπάτος κατὰ Καρχηδονίων πρῶτος ἰδριμαίνεσθαι¹¹²²).

γ. Ῥωμαίων ἀσκήν¹¹²³ ὑπὸ Καρχηδονίων ἰδίω¹¹²⁴).

δ. Ῥωμαῖοι εἰς Βερνίκιον ἀποίκους ἀπέστειλαν¹¹²⁵).

p. 332 b. O.A. P.A.T. Σιμίλλος Νεπολίτης σιάδιον¹¹²⁶).

α. Ἀντίος ἡγήθη¹¹²⁷). Πάρθοι κατὰ τινος Μακεδόνων ἀπίστησαν, καὶ πρῶτος ἰβασίλινον Ἀρόαρις, ὅθεν Ἀροαρίδα¹¹²⁸).

1120) Καρχηδόνι κατὰ Πίνερμον] L. Caecilius Metellus Hasdrubalem, Carthaginiensem ducem, ad Panormum praemonitorem sicut ipso Metello, C. Furio Pacilo Cosa, a. U. c. 503. a. Chr. 251. Olymp. CXXXII, 4. Testes Eutropius II, 24 et Orosius IV, 9 extr. Accidit pagas circa istassem. Proinde postea Olymp. CXXXII, 2. Ἀνατολὴς τῆς συγκυρίας, Polybius I, 40, qui tamen pagasam anno demum insequenti assignat. Cf. Diad. lib. XXIII. Ecl. 14. et Zonar. VIII, 14 p. 393 seq.

1121) Τότε καὶ Ἀρόαρις — in Scaligeri textu Ἀρόαρις expressum erat, typothetae peccato —] Indicare vult Scaliger hoc loco hasse dedit Iustini sententiam, qui lib. XII, 4. Arsacem decisive enarrat Cosa. M. Attilio Regulo II, qui L. Caedicio suffectus est, L. Manlio Vulsoe a. U. c. 498. a. Chr. 256. Ol. CXXX, 4. Quadricensii igitur metachronismum commisit Scaliger, nisi forte pro M. Attilio Regulo legit C. CXXXI, 1.

Attil. Reg., et consulens intellexerit a. U. c. 504. a. Chr. 250. una cum L. Manlio Vulsoe II, facies tenentes. Quos profecto magistratus et auctor in Asinadr., ad Eos, pag. 136 b. defectu illi applicat Scaliger — quamquam idem in Can. Isag. lib. III, p. 323, sui ipsius immemor, Marcum agnoscit — et locutiones reddentes erant Th. B. Bayerus in Hist. regn. Baetr. p. 51 seq. Sed ne sic quidem ab omni culpa liberatur Scaliger. Respondet enim a. Chr. 256. Olympiade CXXXII, anno postius 3 vel 3. Sic rem, veterum discessionis caulis turbatur, cuius V. D. magis etiam obscurat erroribus. Suidae de ea sententia ad Ol. CXXXVIII, 1. Hieronymi vero ad Olymp. CXXXIII, 1. ascriptam habes, quorum neutri convenit cum Iustino. Quid? quod ne Iustinus quidem ubi constat, quandoquidem a Seleuco Callisto Parthos defecisse scribit. Immo defecerunt ab Antiocho Deo, uti et manus consularis, quom addit, demonstrat, et discrete tradit Artianus in Perithis ap. Hist. p. 17 Bekk. Magis etiam ab eo, quod verum est, decedunt Tacitus Hist. V, 6 et Ammianus Marcellianus XXIII, 8, §. 3., quorum alter Antiochum Epiphanem, alter Seleucum Nicatoris ab Arsace debellatum perhibet. Verum de Taciti loco, quod sine dubio Taciti non est, sed imperiti hominis additamentum, quod e margine in textum irrepsit, cf. Ernestus, de Marcelliano autem Henr. Valerius.

1122) Μιτίλλος ὁ Ῥωμαίων] Q. Caecilius Metellus cum C. Furio Pacilo Consul Olymp. CXXXII, 4. a. U. c. 503. a. Chr. 251. primum de Carthaginiensibus triumphum d. VII. Id. Sept. (cf. Figg. Annal. T. II. p. 49 ad a. U. c. DIII.) egit. Proinde Olymp. CXXXII, 2. Auctor Dionysius AA. RR. lib. II, p. 126, 36. Elephanturum in celebratio illo triumpho ingens numerus traductus est. Numerum ipsum variant veteres scriptores. Livius Epit. XIX. CXX. elephantos a Metello ductos tradit, cui suffragantur Zonaras Annal. lib. VIII, 14 p. 394 et Seneca de Brevit. Vit. ad Paulin. Sed Orosius IV, 9 elephantos CIV. numerat, Eutropius II, 24 CXXX, Dionysius l. l. CXXXVIII, Florus II, 2, 28 circiter C, Finnius denique H. N. VIII, 6 numerum agens CXLII. Cf. Diad. XXIII. Ecl. 14.

1123) Ῥωμαίων ἀσκήν] P. Claudius Pulcher cum L. Iunio Pullo Consul a. U. c. 505. a. Chr. 249. Olymp. CXXXII, 4. ex Polybio I, 51, quon secutus est Scaliger, XCIII, ex Eusebio ad Olymp. CXXXII, 1. Synecdoche p. 275 C. coll. Senl. Asinadr., p. 136 b. et Orosio IV, 10. XC., ex Eutropio II, 26. CXC., ex Diodoro denique lib. XXIV. Ecl. 1. p. 597. CXVII. naves ad Drepanum misit. Amantius tempore: Polybius I. l. Itaque Olymp. CXXXII. anno postius 4. Cf. Liv. epit. XIX., Cic. de Nat. Deor. II, 3. Divin. I, 26. II, 33. Valer. Max. VIII, 1, 4.

1124) Ῥωμαῖοι εἰς Βερνίκιον] C. Fabio Pictore, Q. Ogulnio Gallo Caep. a. U. c. 485 a. Chr. 269. l. e. Ol. CXXVII, 4. (V. Zonar. lib. VIII. ep. 7. p. 380) Romani Brundisium castris deduxerunt, eaque procul debito coluntium amplificaverunt A. Manlio Torquato, C. Sempronio Blaeso Cons. a. U. c. 510. a. Chr. 244. Ol. CXXXIII, 4.

244. Ol. CXXXIV, 1. V. Vellei. l. 14 et Liv. epit. XIX. Singularis proventus de Brundisio Polybius est sententia, qui lib. X, l. 1, quo tempore Fabius Tarentum expugnavit l. e. Ol. CXLII, 3. Brundisium sandom conditum fuisse tradit. Errat igitur Scaliger. Ceterum graeca nominis forma Βερνίκιον est: sic enim Strabo VI, p. 194, 37. Dio XLII, 46. Zonar. l. l. Sed Βερνίκιον Suidas et Polybius II, 11. praeferebat: de qua scriptura cf. Schweigh. ad Polyb. l. l. et ad lib. III, 61.

1125) Σιμίλλος Νεπολίτης] Africanus apud Euseb. b. l. Sed Interpret. Armen. ap. Asch. l. p. 299. Simelios proebet.

1126) Ἀρόαρις ἡγήθη] Disertum veteris auctoris de natili Hamilbalis anno non exat testimonium: quon proinde computatione Scaliger nascutus esse videtur. Hamilcar enim in Hispaniam imperator profectus Hasdrubalem, novem annorum filium, perpetuum in Romanos odium iurare iussit. Testes Polybius II, 1.

β.

γ.

δ.

O.A. P.A.A. *Μακίδας Λάκων σταδίων*¹¹¹⁸).

α.

β. *Λουτάτιος ὁ Ῥωμαίων ἑπατος τοὺς Καρχηδονίους κατεναυμάχησε*¹¹¹⁹).γ. *Ῥωμαῖοι πρὸς Καρχηδονίους πεισάσμενοι τὸν πόλεμον διέλυσαν*¹¹²⁰).δ. *Βίαν Βορυσθηνίτης ὁ φιλόσοφος ἐκτελέτηται*¹¹²¹).O.A. P.A.E. *Ἐράτων Αἰτωλὸς σταδίων*¹¹²²). *Περγμὴν Κλεόξενος Ἀλεξανδρινός, περιποδίζης, ἀτραυματίστος*¹¹²³).

α.

III, 11, Livius XXI, 1, Orosius IV, 13, Nepos Hannib. 2, Sext. Aurel. Vict. de Viris III, 42, Valer. Maxim. IX, 3, 3. Atqui Hamilcar, auctore Polybio II, 1, 7 in Hispania novem fere annos mortuus, multis populis Carthaginiensium imperio subiectis, occubuit et Cassiodori sententia M. Annio Porbalis, M. Iulio Pera Cons. l. e. Ol. CXXXVII, 4. a. U. c. 524. a. Chr. 230. Unde si annos XVIII. retro numeraveris, annus Hannibalis natalis evadit Ol. CXXXII, 4. Ad eundem annum deducti etiam hic fere calculi: Pa-
gnavit apud Zarnam Hannibal anno aetatis XLVI [v. Polyb. XV, 19 et Liv. XXX, 37 ac 35.] incidit autem proelium Zamaense in a. U. c. 562. a. Chr. 202. Ol. CXLIV, 4. Cf. quae disputavimus ad Ol. CXLIV, 3. a. n. 1169. Natus igitur est Hannibal Ol. CXXXIII, 4. Iam usum reliquum est: obit Hannibal una de quatuor Olymp. CXLIX. annis [Vid. not. 1191.]: proinde ut, quod Nep. ep. 15. tradit, Hannibalem septuagessimum mortuum esse, cum eo, quem indicavimus, calculo non satis congruere videatur.

1127) *Πόρδος κατὰ τοὺς* Auctor Hieronymus ad Olymp. CXXXIII, 1. *Partibz a Macedonia imperio recentibus, prius regnavit Arsaces, unde Arsacidae dicit. Eandem fere ad Olymp. CXXXII, 3. meriti representant Mali Armeniae. Graeca Eusebii servavit Synecles p. 284 B, C. Ἰπποῦ [Dic Ἡρόδοτ] τῆς Μυκεδονίας ἀρχῆς ἀνίστανται, καὶ βασιλεὺς Ἰπποῦ Ἀρσάκης, ὃς ἐπὶ οἱ Ἀρσάκιδαι. Cf. not. nostr. ad Ol. CXXXIII, 1. et CXXXII, 1.*

1128) *Μακίδας Λάκων* Refert Africanus ap. Euseb. xpor. ley. p. 42.

1129) *Λουτάτιος ὁ Ῥωμαίων* Lotatius Catulus cum Pontemio Albino a. U. c. 512. a. Chr. 242. Ol. CXXXIV, 4. pugna ad Asparum insulam [Sec. Polyb. I, 61, ad sec. Liv. Epit. XIX, Aurel. Vict. de Vir. Illustr. 41, Ptolema. Mel. II, 7, 60, Flor. II, 2, 33. ad Aegates insulas] communis debellat classem Pannonum. Auctor Polybios l. I. Accidit pugna VI. Id. Mart. a. Chr. 241. Proinde Ol. CXXXIV, 3. Cf. Zonar. Ann. VIII, 17 p. 399, Diad. lib. XXIV. Ed. 3, Oros. IV, 10, Eutrop. II, 27. Caeterum *Λουτάτιος* formam, non *Λουτάτιος* tenetur Polybii et Dideri codices.

1130) *Ῥωμαῖοι πρὸς Καρχηδονίους* Pax facta est Q. Lutatio, A. Maalio e Coss. Liv. XXX, 44, postquam bellum gestum est per XXIV. annos, testibus Polybio I, 63 et Diodoro figm. lib. XXIV. eccl. 3. coll. figm. Vat. p. 113 ed. Mai. = p. 125 ed. Diad. Zonaras VIII, 17 p. 399, anno vicesimo quarto finitum seruit: ὁ μὲν οὖν πρῶτος τοῖς Καρχηδονίοις πόλεμος τοῖς Ῥωμαίοις ἀπὸ τεύτο κατέληξε τετάρτῳ ἔτει καὶ ἑκατοστῷ. Puncti conditiones, victis ad Aegates Poenis a Lutatio oblatis, quum non probasset populus Romanus, decem legati missi sunt, qui leges Poenis impositas intenderent. Cf. Polyb. I, 62 seq., Zonar. l. I, App. de Reib. Sienl. ep. 2.

1131) *Βίαν Βορυσθηνίτης* Bion Borysthenita (cf. Diog. Laërt. vit. Bion. IV, 46, Plat. περί διου-
νήσεως p. 7, Stob. Serm. 36. p. 84, Athen. IV. p. 102 D. lib. XIII. p. 591 F., Seid. s. v. βορυσθηνίτης). Antiqui Gonatas tempore vixit, obijtque apud Chalcidenses, superstitie adeo Antigono aene: id quod apparet o. Diog. l. I. §. 54. et o. Plat. l. I. (de Vitio. Podore ep. 7.) quorum hic auctor, laquit, *Ἀντίγονος ὁ γί-
νοντος ἐπὶ Βίανος* (ex verissima Casauboni conjectura. Legebatur enim Βίαντος contra chronologiae fidem.) *ἐκφυλάξας κτλ.* Quum vero Antigonus Gonatas, auctore Porphyrio apud Euseb. Scal. xpor. ley. p. 63, 37, Ol. CXXXV, 1. mortem obisset, Scaliger Bionis obitum in annum antecedentem, i. e. Ol. CXXXIV, 4. con-
tulisse videtur. Cf. de Bione Boryth. Bayl. vit. Bion., Fabric. Bibl. Gr. tom. III. p. 165. 618., Wyttenb. ad Plat. p. 22 A. 50 A. 82 E., Welck. Theogr. Reliq. p. LXXXV. seq., quorum postremos Bionem circa Ol. CXX. floruisse dicit. Cleitonus vero FF. HH. T. III. p. 5 cum Ol. CXXVI, 2. Erotostheni aequalem ponit.

1132) *Ἐράτων Αἰτωλός* Testis est Africanus apud Euseb. xpor. ley. p. 42, ubi quod Excerpta Casauboniana *Αἰτωλός* [cf. Cramer. Anecd. Graec. Paris. II. p. 148] praestant, recte in *Αἰτωλός* mutavit Scaliger. Item est, qui in inscriptione Graeca apud Boeckh. C. I. n. 1590. Vol. I. p. 772 memoratur *Ἐράτωρ Ἐρχοῦδου Ὑπαστέας*. Cf. Boeckh. p. 773.

1133) *Περγμὴν Κλεόξενος* Tradit Africanus apud Euseb. xpor. ley. p. 42, ubi quod legitur *ἀτρα-
υματίστος*, Scaliger recte mutavit in *ἀτραυματίστος*. Cf. Cram. Anecd. Gr. II. p. 146.

ΟΛ. ΡΑΗ. Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹¹⁴⁰). Πένταθλον παῖδαν ἐπέθη· οὐ τὸν κοῖτιν ἔλαβεν Εὐτελίδης παῖς Ἀσκεδαιμόνιος, εὐθὺς δ' οὐκέτι ἀρεστά Ἠλεί-
ως ἢν πεντάθλους ἐλόμενοι παῖδας¹¹⁴¹).

α.

β.

γ.

δ. Ῥωμαῖοι Κελτῶν τέτταρας μυριάδας ἀνείλον¹¹⁴²).

ΟΛ. ΡΑΘ. Ἰολαῖδος Ἀργεῖος στάδιον¹¹⁴³).

α.

β. Γαλατῶν ἦντα ἐπὶ Ῥωμαίων¹¹⁴⁴).

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΜ. Ζώνυρος Σαρακεύσιος στάδιον¹¹⁴⁵).

α. Κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρχὴ τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου¹¹⁴⁶). Ῥωμαῖοι Αἰώνιον Ἀ-
μύλειον ἐξαπέστειλαν μετὰ δυνάμειος ἐπὶ τὰς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα πόλεις¹¹⁴⁷).
Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Ἀντίβας μετὰ τῆς δυνάμειος ἀναξάμενος ἐκ τῆς κατὰ τὴν πό-
λεως τὴν πορείαν ἐποιήσατο ἐπὶ τὴν Ζάκανθαν, ἣν κατὰ πρῶτος εἶλε¹¹⁴⁸).
β. Σοφίμοχος ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγὸς ἐμβολῶν εἰς τοὺς ἀνω τόπους τῆς Ἡπεί-
ρου τὸ παρὰ Δωδώνῃ ἱερὸν πορθεῖ, καὶ τὴν ἱερὰν οἰκίαν κατασκάπτει¹¹⁴⁹).
Ἀντίβας ἐνέρχεται πορείας τῆς εἰς Ἰταλίαν, καὶ διαβάσιος τῶν Ἀλκεων¹¹⁵⁰).

p. 333 a.

1140) Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς] Ex testimonio Africani ap. Euseb. l. l.

1141) Πένταθλον παῖδαν ἐπέθη] Haec totidem fore verbis Ol. XXXVIII. assignat Pausanias V, 9
init., cui tēs πλὴν pro tēs δὲ restitui voluisse Scaligerum, vix credo. Neque enim correctionis ulla
causa erat. Est error calami neque is singularis in hoc libello, quandoquidem etiam supra notam 920
C. Olympiadum spatia a seculo suo delectam deprehendimus. Vid. quae ad Ol. XXXVIII. discurimus a. n.
122. coll. Ceram. FF. AA. T. IV. p. 96.

1142) Ῥωμαῖοι Κελτῶν] Cosm. L. Aemilio Papo, C. Atilio Regulo i. e. a. U. c. 529. a. Chr. 225.
Ol. CXXXVIII, †. factum est ex Polybio II. ep. 31. init.: ἀπέστειλον μὲν οὖν τῶν Κελτῶν εἰς τετρακοσ-
μύριους, ἰσχυρὸν δ' οὐκ εἰσέτρεψεν μυρίων. Cf. Eutrop. III, 6. A quibus dissidens Eusebius XI. milia
Galorum Ol. CXXXVIII, l. [Hieronym., Ol. CXXXVIII, †. Mai. Aranea. coll. Synell. p. 276 B.] a Romanis
caesa perhibet.

1143) Ἰολαῖδος Ἀργεῖος] Testis est Africanus apud Euseb. Scal. l. l., uti Ἰωλῆθας errore ty-
pothetiae expressum esse videtur. Ἰωλῆθας enim exhibent etiam Cramer Anecdota II. p. 148.

1144) Γαλατῶν ἦντα] C. Flaminia cum P. Furio Philo cos. a. U. c. 531. a. Chr. 223. Ol. CXXXIX, †.
Invenies tunc testibus Polybio II, 32 et Orosio IV, 13. Cf. Zonar. lib. VIII. ep. 26. p. 404 et Plot. Mar-
cell. c. 4.

1145) Ζώνυρος Σαρακεύσιος] Testis est Africanus apud Euseb. l. l.

1146) Κατὰ τὴν Ἑλλάδα] Bellum Achaeorum sociale Ol. CXL, l. exarsit ex Polybio IV, 57 coll.
IV, 66. Cf. eund. II. ep. 37.

1147) Ῥωμαῖοι Αἰώνιον Ἀμύλειον] Testis est Polybius lib. III. ep. 16. fin.: Ῥωμαῖοι μὲν ἐπὶ τῇ
ἀρκίᾳ Αἰώνιον τῶν Ἀμυλίων ἐξαπέστειλαν μετὰ δυνάμειος ἐπὶ τὰς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα πόλεις, κατὰ
τὸ πρῶτον ἵκας τῆς ἰσχυροῦς καὶ τετρακοσμοῦς Ὀλυμπιάδος. [ep. 17.] Ἀντίβας δὲ μετὰ τῆς δυνά-
μειος ἀναξάμενος ἐκ τῆς Καντζῆς, πόλεως πρὸς τὸν ποταμὸν ἐπὶ τὴν Ζάκανθαν. Hannibal ad
urbem castra collocat, obviandisquae urbis acriter ardet. Πάσαν δὲ κατακαύσαν καὶ μύριον ἐπὶ τῆς
πόλεως ἐκ τῆς πόλεως εἰς τὴν πόλιν.

1148) Σοφίμοχος ὁ τῶν Αἰτωλῶν] Testatur Polybius lib. IV. ep. 66. fin. seq.: καὶ τὸ μὲν πρῶτον
ἵκας ἵκας τῆς ὀκταμύριος (i. e. τῆς 8^{ης}) Ὀλυμπιάδος. Παρὰ δὲ τοῖς Αἰτωλοῖς τῶν τῶν ἀρχαίων
καθ' ἑαυτοὺς, στρατηγὸς [ἐπὶ] Σοφίμοχος, ὃς παρεκάλει τὴν ἀρχὴν παραλαβεῖν, καὶ τοῖς Αἰτωλοῖς
ἀδελφοῖς μετὰ τὸν πόλεμον, ἐμβολῶν εἰς τοὺς ἀνω τόπους τῆς Ἡπείρου, καὶ τὴν χώραν ἰδῆναι. πα-
ραγυμνόμενος δὲ πρὸς τὸ παρὰ Δωδώνῃ [sic Vat. Flor. Aug. A. Beza., παρὰ Δωδώνῃ cum reg. B. Casaub.] ἱερὸν
τοῦ θεοῦ ἱερουργεῖ καὶ πάλιν τὸν ἀναδελφικὸν δόρυ, κατέκρυψε δὲ καὶ τὴν ἱερὰν οἰκίαν. Haec
causa, quae inde a ep. 57. exposuit Polyb., ad Ol. CXL. annis aut secundum aut primum pertinebant,
provisi sunt ἵκας aut „eritot“ cum Scaligero, aut „in eritot“ cum Schweighausero ad Polyb. l. l.
T. VI. p. 133 explicaveris. Vid. de Decimatho etiam Diód. Excerpt. de Virt. et Viti. p. 356 tom. II. ed.
Weasel.

1149) Ἀντίβας ἐνέρχεται] Hannibal, in Italiam iter directurus a. U. c. 536. a. Chr. 218. Ol. CXL, †, quinto

γ. Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς θήβας τὰς Φθιώτιδας κατὰ κράτος ἱλὼν τοὺς μὲν οὐκ ἐπὶ τοὺς ἱερὸνδρομῶν, Μακεδόνες δὲ ἐκουσίως, Φιλίπποισιν ἀντὶ θεῶν προσωνόμασι¹¹⁵⁰). Νίμεια ἤρθη¹¹⁵¹). Ἀρχὴ τοῦ Κορρηθίωνος πρὸς Ῥωμαίων δευτέρου πολέμου¹¹⁵²).

δ. Ἡ περὶ Θρασύμεττον ἱμῶν τῶν Ῥωμαίων ἥτα¹¹⁵³).

Ο.Α. ΡΜΑ. Δωρόδοτος Ῥώδιος στάδιον¹¹⁵⁴).

α. Ἡ περὶ Κίννας Ῥωμαίων ἥτα¹¹⁵⁵).

β.

γ.

δ.

Ο.Α. ΡΜΒ. Κράτης Ἀλεξανδρείας στάδιον¹¹⁵⁶). Κύπρος Ἰλλίος πόλιν καὶ παγκράτιον ἐνίκη μισθ' Ἡρακλῆα, καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀπ' Ἡρακλῆος¹¹⁵⁷).

decimo die Alpes superat ex Polybio III, 35—56. coll. Livio XXI, 38. Ἀρχαίως τῆς Θερμῆς Polybios V, 1. Proinde aut exiit ante 2. aut incip. 3. Olymp. CXL. Cf. Appian. de bell. Hann. ep. 4, Zonar. Ann. VIII. ep. 23. p. 409. Eustrop. III, 8. Oros. IV, 14.

1150) Φίλιππος τῶν Μακεδόνων) Auctor Polybios lib. V, 99, 105. Cf. tamen not. 1151.

1151) Νίμεια ἤρθη) Tradit Polybios V, 101: οὕτως δὲ ὁ Φίλιππος αὐτὰ ἀνακλῆναι ἦντ μετὰ γέλων ἐπὶ τῶν Νίμειαν παύσασθαι. i. e. Ol. CXL, 3, ut ex ep. 105. colligi debet. Quod mirum est, quam Nemea Olympiadum secundo quoque et quarto anno celebrata esse aliunde satis constat.

1152) Ἀρχὴ τοῦ Κορρηθίωνος) P. Cornelius Scipio Cos. III. a. Chr. 218. a. U. c. 536. Ol. CXL, 1. in Eburia ad Ticinum proelio equestris [Polyb. III, 61—66. Liv. XXI, 39, 45—46], iterumque cum Ti. Sempronio Longo collega cunctis ad Trebiam [Polyb. I. i. c. pp. 73—75. Liv. XXI, 52—55] vincitur. Accidit haec altera pugna circa solstitium liberum, Decembri exiit, οὕτως τῆς ἡμέρας περὶ χειμῶνος τρεῖς) Polybios III, 72. Proinde Olymp. CXL, 3. Cf. App. de Bell. Hannib. ep. 6. seq. de Bell. Hispan. ep. 4, Zonar. Annot. VIII, 23 seq., Liv. XXI, 46—48, Eutr. III, 9.

1153) Ἡ περὶ Θρασύμεττον) Hannibal C. Flaminium Nepotem II. consulem [cum Ca. Servilio Geminio] a. U. c. 537. a. Chr. 217. Ol. CXL, 1. ingenti clade ad lacum Trasimenum superavit. Auctor Polybios III, 84. Circa solstitium aestivum d. IX. Cal. iul.: Ovidius Fast. VI, 765—768. Ergo circa ipsum Ol. CXL, 4. incitum. Cf. Appian. Hannib. ep. 10. Zonar. Ann. VIII. ep. 25. Liv. XXII, 4—5. Oros. IV, 15. Caeterum plerique Polybii Codd. [III. ep. 82.] praebent Τρασύμεττον ἱμῶν, qui vetes esse librariorum error videtur, ut sic Bekk., Θρασύμεττον cum regis B. C. Casaubonus edidit. H. Τρασύμεττον I. Straboni V, p. 157, 3. audit. Sicut ibi Flaminio Thrasymenaeque littera testis: Ovidius l. l. v. 765. Trasimenus: Livius l. l. edidit.

1154) Δωρόδοτος Ῥώδιος) Africanus apud Euseb. l. i. Retulit haec Olympiade pateratū palmam, teste Pausania VI, 13, 3, Clitodemus Thebanus, quem Scaliger censere non debuit. Cf. Krausii Olymp. p. 310.

1155) Ἡ περὶ Κίννας) C. Terentius Varro et L. Aemilius Paullus II. Cons. a. U. c. 538., a. Chr. 216. Ol. CXL, 4. ad Andem fluvium et Cannas, Apulias oppidum, ab Hannibale vincitur: quorum hic cadit prole fortissime pugnas, ille solus e quattuor decibus viros erexit, foedi animi homo [Polyb. III, 16].

Auctor Polybios III, 115—117, qui pupum illam Cannensem ante τῆς περὶ Κίννας γυμνῶντος μάχης Ῥωμαίων καὶ Κορρηθίων [III, 117. V, 105], nunc τῶν μάχης τῆς περὶ τῶν Ἀργείων ποταμῶν καὶ τῶν περὶ Κίννας γυμνῶντος [IV, 1.] aut simpliciter τῆς περὶ Κίννας μάχης [XV, 7.] appellat. Plurales Κίννας constanter utitur Plutarchus Fab. Max. esp. 15. seq., Appianus Bell. Hann. esp. 17—23, Dio Cassius Frang. Vales. 52., Zonaras Annot. IX, 1 p. 418. — Polybios III, 118, 10. proelium ante Ol. CXL. exitum communem esse significat. Sed Mucrobis Satura. I, 10. e. Q. Claudii Annalium libro quinto cladem illam immanem accidisse refert a. d. IV. Nonus Sextilis i. e. incante Olympiade CXXI. Vid. de eo, praeter locos laudatos, Liv. XXII, 43—50, 61, Eutr. III, 10, Oros. IV, 16.

1156) Κράτης Ἀλεξανδρείας) Africanus teste apud Euseb. xxv. lat. p. 42.

1157) Κύπρος Ἰλλίος) Auctor idem Africanus apud Euseb. l. i. Κύπρος Ἰλλίος καὶ μάχην [coniit] ut ait Crasperi Aeneid. II, p. 148], καὶ παγκράτιον ἐνίκη μισθ' Ἡρακλῆα, καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀπ' Ἡρακλῆος. Scaliger Κύπρος pro Κύπρος in Collectaneis hie exhibuit, Pausanias et Suidae auctoritate commotus, ut ipse in Addend. ad Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a. profertur. Testis quidem Κύπρον etiam Eusebii Interpres Armeniacus ep. Auth. i. p. 300. Sed quod ap. Pausanias p. 154 nomen legitur Caprus, Scaliger collectaneis patrocinatur. Constat autem Pausanias V, 21, 5. VI, 15, 5. cum Suidae a. v. Κίπρος ἐκ τοῦ Κίπρος testis esse intelligit, Caprum Elcum, Pythagorae filium, eadem die, ut loca Praenium Elcum, qui superiori Olympiade de lucta victor et ipse remissus fuerat, ita quoqueque Clitomachum Thebanum, qui la luctu, et pugilata et pateratio, in Pythia pateratio, palmam meruerat, superasse. Caeterum tenendum est, Caprum secundum ab Hercule lucta simul et pateratio vicisse ita dici ab Africano, ut Hercules ipse primus victor cogitetur. Excludit terminum

α. Αἱ Συρακοῦσαι ὑπὸ Μαρκελλίου ἰσλάσαν. Ἀρχιμήδης ὁ μηχανικὸς ἀναφεῖται¹¹⁵⁹.

β. Ἡ Καπὴ κατὰ κρήτος ὑπὸ Ῥωμαίων ἰσλῶν¹¹⁶⁰.

γ. Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Σικτίαν Ἀφρικανὸς τὴν νῆαν Καρχηδόνα ἐπιπολεώσκει¹¹⁶¹.

δ. Φάβιος Ταραντὸν δόλων κρατεῖ¹¹⁶².

Ο.Α. ΡΜΓ. Ἡράκλειτος Σάμιος στάδιον¹¹⁶³.

α. Μάρκελλος μαχόμενος ἀνιέρθη¹¹⁶⁴.

β. Ἐν Ῥώμῃ χρυσοῦν νόμισμα πρῶτον ἐκόπη¹¹⁶⁵. Ῥωμαῖοι πάντα μυριάδας Καρχηδοσίων πρὸς τοῖς ἑξακισχίλις μετὰ τοῦ αὐτῶν στρατηγοῦ Ἀσδρούβα κατέκωσαν¹¹⁶⁶.

Pausanias uti etiam Dio (Xiphilin.) LXXIX, 10, quibus proinde Caprus Eleus priusam, Aristoteles Rhodius secundum, Protophases Magnus tertiam, Strato Alexandrinus quartam, Marion item Alexandrinus quintam, Aristaeus Strategonensis sextam, Nicotranus Cilix septimam ab Hercule mōles καὶ παγκρατίων palmam meruisse dicitur. Vid. nott. nostr. ad Ol. CLVI. CLXXII. CLXXVIII. coll. Kraus. Olymp. p. 256 seq.

1159) Αἱ Συρακοῦσαι] Marcellus capit Syracusan Ap. Claudio Pulchro, Q. Fulvio Flacco III. Cons. a. U. c. 542. a. Chr. 212. Olymp. CXLII, 4. Livius XXV, 23—31. Obditiōnis anno tertio: M. I. I. c. p. 31. Autumni tempore: Id. I. I. c. p. 26. Proinde Ol. CXLII, 1. Eutropius autem III, 14 et Eusebius Armeniacus rem anno insequenti perperam assignant. Rursum Eusebius Hieronymi ad Ol. CXLII, 4. annotans: «Monsani Marcellio consule Syracusan capiam» usque anni prochronismus peccavit. De Archimede passio plura tradenda esse videntur. Floruit in P. Corn. Scipione, M. Minucio Rufo Cons. a. U. c. 533. a. Chr. 221. Olymp. CXXXIX, 4. Chron. Pasch. p. 175 D: ἐν Σικλίῳ τῷ 8 καὶ Ῥοῖου, Ἀρχιμήδης μηχανικὸς ἠναγίστα. Αἰρετῶν Eratosthenis. Proclus in Euclid. Elem. II. p. 20. coll. Bernhard. Fragm. Eratosth. p. XI: Ῥωμαῖοι καὶ Ἀρχιμήδης: οὗτος γὰρ εἰργασίῃς ἰλλήνων, ὁμηρὸν ὅστις ἔργοντος ἔνευ. Vid. Cline. FF. IIII. T. III. p. 45. Perit hoc, in quo versatur, anno, Syracusan a Marcellio expugnatis. Eusebius Scandigeri chron. aeg. p. 69, 4. seqq. Τὴν αἰνὰ Ἀρχιμήδης γινώσκων τοῖς μηχανισμοῖς [de his vid. Polyb. VIII, 7—9. coll. Scal. Animadv. ad Rom. p. 158 b. seq.] Ῥωμαῖους ἀνέστη, πολλὰς καὶ ἀνέστης Συρακοῦσαι, καὶ ἀνέστης ὑπὸ τῶν στρατηγῶν, τῶν πῶτος ἔργον ἠναγίστα, ἠναγίστα Συρακοῦσαι, κατὰ γινώσκων Ἀρχιμήδους στρατηγῶν Ῥωμαίων. Cf. Liv. XXV, 31. Flutarch. Marcell. cap. 21., Zonar. Annal. IX. c. p. 425. Valer. Max. VIII, 7. Si credere Tuetzio licet, C. II, 165 septuaginta quinque ei annos tribuunt [χρόνους τε ἰσθμίσαντας καὶ πάντα περιλάσαντες]: natus fuerit Olymp. CXXXIII, 2. Laudes eius eleganter sic persequitur Silius Italicus XIV, 342 seqq.:

Vix fuit lathimizia decus immortale colonis,

Ingenio facile ante omnes telluris abunso,

Natus opus, sed cui coelans terminare paterent.

1159) Ἡ Καπὴ] Caprus ex testimoniis Polybii IX, 3—9 et Livii XXVI, 14, 15, 16. coll. Zonar. lib. IX. c. p. 6. a. Q. Fabio Cappa capta est, Cons. Cn. Fulvio Centumalo, P. Scipio Gallo Maximo a. U. c. 543. a. Chr. 211. Ol. CXLII, 4. Rur quidem post Syracusan occupationem. Vid. Polyb. I. I. Inque Olymp. CXLII, 2. Censetur Velleius, qui lib. I, 7, 5. inde a M. Vinctii consulatu i. e. ab a. U. c. 783. ad expugnationem Caprus annos CCXL retro numerat. Cicero vero in Roll. II. c. p. 33. duobus annis post Q. Fulvio, Q. Fabio Cons. a. U. c. 545. a. Chr. 209. Caprus devictam esse asserit. Anno 1. huius Olympiadis assignat Eusebius Hieronymi, sed anno 2. Armeniacus.

1160) Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν] Carthago nova, teste Livio XXVI, 41 seqq., a Scipione expugnata est Cons. M. Claudio Marcellio IV., M. Valerio Læonio Cons. a. U. c. 544. a. Chr. 210. Ol. CXLII, 4. Anno exente. Vid. Liv. XXVI, 51. coll. XXVII, 7. Ergo Olymp. CXLII, 3. Fuere etiam, qui anno insequenti caprum traderent. Liv. XXVII, 7. Cf. Polyb. X, 6—9 et Zonar. Annal. IX, 8, 430.

1161) Φάβιος Ταραντὸν δόλων κρατεῖ] Tarentum vi et proditiōne a Q. Fabio Cos. a. U. c. 545. a. Chr. 209. Olymp. CXLII, 4. captum esse enarrant Livius XXVII, 15 et Zonaras IX, 8 p. 429 seq. coll. Plat. Fab. cap. 21., Eutrop. III, 18, Oros. IV, 18. Polybius autem X, c. 1. priore post Tarenti, quam Carthagini novae occupationis.

1162) Ἡράκλειτος Σάμιος] Tradit Africanus ap. Euseb. I. I.

1163) Ἡράκλειτος μηχανισμῶν] M. Claudius Marcellus cum T. Quinctio Crispino consul V. a. U. c. 546. a. Chr. 208. Ol. CXLII, 4. dum contra Hannibalem Locris agerem bellum gerit, interceptus ab hostibus necatur, maior iam LX annis (Liv. XXVII, 27 et Plat. Marcell. ep. 28). Testis Polybius X, 32. Cf. praeter Zonar. IX, c. p. 9. iust. Appian. de Bell. Hann. 50, Valer. Max. I, 6, 9, Livius XXVII, 26 sq., variam de Marcelli morte sumam explicantem.

1164) Ἐν Ῥώμῃ χρυσοῦν] Auctor Plinius H. N. XXXIII. c. p. 3: Nummus aureus post annum LXII. signatus est, quum argenteus: qui quum, eodem tradente I. I., C. Fabio Pictore, Q. Ogulnio Gallo Cons. a. U. c. 485. a. Chr. 269. Ol. CXXVII, 1. [cf. not. ad Olymp. CXXVII, 2.] precus esset, nummus aureus a. U. c. 547. a. Chr. 207. Ol. CXLIII, 4. signatus fuerit.

γ.
δ.

Ο.Α. ΡΜΔ. Ἡρακλείδης Σαλαμίνος στάδιον¹¹⁶⁶).

α. Ἥλιος ἱκέτης¹¹⁶⁷

β. Σύραξ, ὁ τῶν Νομάδων βασιλεὺς, ἐπὶ Σκεπίωνος ἀλγυμῶτος αἰρεῖται¹¹⁶⁸).

γ. Ἀντίβας περὶ Ζόρμαν Αἰθῆς ἐπὶ Σκεπίωνος ἡγέται¹¹⁶⁹).

δ. Ἐκίσιμος αἰθέρης δις¹¹⁷⁰). Σκεπίων κατὰ Καρχηδονίαν καὶ Σύρακος ἐθνήμ-
βουσε¹¹⁷¹).

Ο.Α. ΡΜΕ. Περφίας Αἰτωλὸς στάδιον¹¹⁷²). Παιδῶν πυγμὴν Μύσχος Κολοφώνιος.
Μόνος παιδικῶν περιόδον. Προετίθη παιδῶν παγκράτιον καὶ ἐνίκει Φαίδι-
μος Ἀλεξανδρεὺς¹¹⁷³).

α. Ἐκίσιμος αἰθέρης¹¹⁷⁴). Ἀρχὴ πολέμου τοῦ Ῥωμαίου πρὸς Φίλιππον τὸν Μα-
κεδόνων βασιλῆα συστάτος¹¹⁷⁵). Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, υἱὸς
Ἀπείλου, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηροδέτου, ἰγνωρίζετο¹¹⁷⁶).

p. 333 b.

1165) Ῥωμαῖοι πέντε μυριάδας] Adrubal, ex Hispania in Italiam transgressus, a C. Claudio Nerone et M. Livio Salinatore H. Cass. a. U. c. 547. a. Chr. 207. Ol. CXLIII, 4. ad Scam oppressus perit cum exercitu, cuius pars captiva fit, pars trucidatur. Duxit autem in Etruriam, teste Appiano de bello Han-
nib. ep. 52, πρὸς μὲν τριακισμύριον ἐπὶ δεκαεξυχίλους, ἡνέκας δὲ δεκαεξυχίλους, καὶ ἰσχυρὰς πυ-
κτωμένους. Livius de ingenti Adrubalis clade disserens lib. XXVII, ep. 49: Quinquaginta, inquit, sex mil-
lia hostium occis, capta quatuor milia et quadraginta. Cf. Polyb. XI, 1—4. et Zonar. IX, ep. 9, p. 432.

1166) Ἡρακλείδης Σαλαμίνος] Testis est Africanus apud Euseb. l. I. Post Σαλαμίνος verba (a Κύρῳ) addenda esse significat codex Armeniacus.

1167) Ἥλιος ἱκέτης] Cass. M. Cornelio Celso, P. Sempresio Tulliano a. U. c. 550. a. Chr. 204. Olymp. CXLIII, 4. duo sales viui sunt et nocte interibant. Testis Iulius Obsequens ep. 43.

1168) Σύραξ ὁ τῶν Νομάδων] Syphacem, Numidarum regem, Cass. C. Servilio Caepione, C. Ser-
vilio Geminio a. U. c. 551. a. Chr. 205. in Magnis campis a Ca. Scipione superatum, Masinissa et Laelius
persecuti vicinam tradunt Scipioni. Testes Polybius XIV, 8, Livius XXX, 3—11 seq., Appianus de Bell. Pun.
ep. 36, Zonaras Anab. lib. IX, ep. 13, p. 439. Diem defuit Ovidius, Fast. VI, 789, VIII. Calend. Isl.
Prolede circa ipam anni 1. et 2. Olymp. CXLIV, confinis.

1169) Ἀντίβας περὶ Ζόρμαν] M. Servilio Geminio, Ti. Claudio Nerone Cass. a. U. c. 552. a. Chr. 202.
Ol. CXLIV, 3. Annibalem ad Zaimam devicit Scipio. Aetores Polybius XV, 5—17, Livius XXX, 29—35,
Zonaras IX, p. 442.

1170) Ἐκίσιμος αἰθέρης δις] Anno DCLVIII. Nabonassar, LV, autem periodi Callippae, qui est se-
cundum Scaligeri quidem rationem Olymp. CXLIV, quartus, sed secundum Idelerii computum primus Ol.
CXLV, [vid. not. 943], teste Ptolemaeo Myg. Zevr. lib. IV, ep. 10, p. 279 seq. Halm., duas fuerunt
huius defectiones, quarum altera d. XIX. Mart., altera d. XI. Sept. accidit. Cf. Scal. de Emondat. Temp.
lib. II, p. 91 seq. Sed praecol dubio corruptus est Ptolemaei textus, quoniam quidem duae defectiones lineares,
quarum altera Martio, altera Septembri mense contigerit, in una eundemque annum Callippum incidere
omnino non potuerunt. Quare Idelerus Clavet. Eschib. I, p. 345 prioris defectionis tempus ep' ad' Iu.
secundae Callipri periodi assignat, eoque minus apud Ptolemaeum pro ep' ad' Iu. restitutum ait, in
verbis τῷ αὐτῷ τῷ Iu., quibus altera defectionis defectio, αὐτῷ Iu. lib. II, p. 345, restitutum dicitur.

1171) Σκεπίων κατὰ Καρχηδονίαν] Bello Punico secundo composito quon Cn. Cornelius Lentulus et
P. Aelius Paetus Cato Consulatum gerentes, a. U. c. 553. a. Chr. 204. Ol. CXLV, 4. Scipio in triumpho
etiam Syphacem duxit, mox in carcere mortuam. Antecor Polybius XVI, ep. 25., Livius XXX, 44 seq.,
Eusebius III, 23. Atque data est Carthaginiensibus pax paucis mensibus ante bellum Philippo Macedonae
regi indictum. Livius XXXI, 5 coll. not. 1174. Ergo Olymp. CXLIV, 4. triumphus recte assignatus est.

1172) Περφίας Αἰτωλός] Haec ad remum apud Africanum in Euseb. l. I. reperies. Crateri Anecd.
II, p. 148 perperam praebet Αἰτωλός. Quod correxit Scaliger. Idem p'ores πολυκῶν περιόδον recte
edidit pro eo, quod legitur in Crateri libro I. I.: p'ores αὐτῷ τῷ περιόδον. Πόσχος vero mutandum
videtur in Τόσχος ex Interp. Armen. ap. Aesch. P. I, p. 300. Cf. Nubiaris lib. septuaginta p. 216.
Praeterea Olympiade hac CXLV, acito poenorum paenatio Phasimiam Aetionem et Treode urbe palmam
memoria praeter Africanum auctor etiam Pausanias V, 8, 3. est.

1173) Ἀριστοφάνης Βυζάντιος] Non dubitamus, quin Scaliger hoc loco eam hanc defectionem indicare vo-
luerit, quae teste Ptolemaeo Myg. Zevr. lib. IV, ep. 10, p. 279 anno CXLVII. Nabonassar, periodi
Callippae secundae anno LIV [i. e. sec. Scalig. Olymp. CXLV, 3., sec. Ideler. Olymp. CXLIV, 4. vid.
not. 943], contigit. Argumenta pete ex ipsis Emondat. Temp. lib. II, p. 91. R'ic'endi igitur nota ista
ad Olymp. CXLIV, 3.

β.

γ.

δ. Ἡττα Φιλίππου περὶ Κυνὸς κεφαλῆς¹¹⁷⁵).Ο.Α. ΡΜΓ. Μυκίων Βουστῆος στάδιον¹¹⁷⁶).

α. Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος ἐπιλέτησεν¹¹⁷⁸). Ἀττάλου τοῦ Περσέου βασιλέως τελευτήσας, τὴν δόχην διεδέξατο Εὐμένης Ἀττάλου ἐπ' ἡν 13¹¹⁷⁹). Ῥωμαῖοι πρὸς Φίλιππον σπασμένοι, πόντος τοὺς Ἕλληνας ἐλευθέρους ἀπηγόρευσαν¹¹⁸⁰).

1174) Ἀρχὴ πόλεως τοῦ Ῥωμαίου Livius XXXI, 5: P. Scipio Gaio, C. Aureli Cor. [a. U. c. 554. a. Chr. 200. Olymp. CXLIV, 4.] bellum cum Philippo rege initum est, paucis mensibus post pacem Carthaginiensibus datum. Tempore aeterno, ut videtur, Cf. Liv. I. l. cap. 22. Proinde Olymp. CXLV, 1. Romani, praetexto usi, quod Philippus Graecos iniuriis lacesseret, reversa tamen verentibus, ne Graecis subactis Pyrrhi exemplo bellum in Italiam transferret. Cf. Polyh. XVI, 27, Liv. I. l., 1 seq., Zon. Ansal. IX, 15, 443 seq.

1175) Ἀριστοφάνης Βελώντιος Suidas, quem compilarit Eudocia p. 64, s. v. Ἀριστοφάνης Βελώντιος γρομμενός, νῆος Ἀσπιδὸς γρομμενὸν στρατεύων, μαθητὴς Καλλικλῆος καὶ Ζηνόδοτου γρῆναι δὲ κατὰ τὴν μὲ Ὀλυσκίδα [ieg. gma]. Berponantur gma pro μὲ Vomiza de Histor. Gr. lib. I. cp. 18. p. 119, Leo Allatius de Patria Homerii p. 163, Ionius de Script. Hist. Phil. p. 166. Eandem emendationem hoc loco praecipuum vides a Scaligero. Cf. de Aristophane Fr. Ritschl. in Bilieth. Alex. sub primis Philomaria. Vratil. a. 1838, 8.

1176) Ἡττα Φιλίππου T. Quinctius Flamininus Proconsul a. U. c. 557. a. Chr. 197. Ol. CXLV, 1. Philippum ad Cynoscephalas vicit. Testes Polybios XVIII, 4 seq. coll. XVII, 12 et Livius XXXIII, 7—10. Pagen occidit ante messam, sed segete mensi autem: Polybios VIII, 3. Hinc rectius Ol. CXLV, 3. assignabitur. Nicholaeus in lib. laud. p. 242 secundum suos calculos novum idem Ol. CXLV, 2. Clitoras tamen FF. III. lib. p. 181 et Polyb. IV, 5 seq. [vid. eiusd. FF. III. lib. p. 257 Kr.] auctore a. a. Chr. 197. Olymp. CXLV, 4. locum assignat.

1177) Μυκίων Βουστῆος στάδιον Testis est Africanus apud Euseb. I. l.

1178) Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος Suidas a. v. Ἐρατοσθένης μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Νέου [Confirmat Athenaeus VII. p. 281 C. De Aristotele vid. Cir. Acad. IV, 39, 42, Tusc. V, 9, 11.], γραμματικῶς δὲ Ἀποκρίντο τοῦ Ἀρκαίου καὶ Καλλικλῆος τοῦ περὶ τοῦ ... ἡλικιῶν δὲ γὰρ Ὀλυσκίδα, καὶ ἡλικιῶν δὲ ἡλικιῶν γρῆναι. I. c. Olymp. CXLVI, 1. Adit vitae Eratosthenis omni aetate Censorius cap. 15: Annos illic octogentos et octum, in quo Plauti haec illos habuit ... Eratosthenes quippe, ille orbis terrarum auctor, et Xenocrates Platonicus, ceteris Academicis princeps, ad eundem aetatem vivebant. Duo Lucianus Macrob. cap. 27: Sic et dydactyla octos ἴσχει ἡλικ. Florus Olymp. CXL, 3. secundum Eusebium coll. Chron. Pasch. p. 175 D. et Syntell. p. 282 D. Successit Eratostheni in praesidio bibliothecae Alexandriae Apollonius Rhodius. Vid. Suid. a. v. Ἀσπιδόνης Ἀλεξανδρινός coll. Ritschl. in Bilieth. Alex.

1179) Ἀττάλου τοῦ Περσέου Quem Attalus I. inde ab Ol. CXXXV, 2. [rect. Ol. CXXXV, 1.] aetate XLIII. Pergamensis imperasset, senexque mortem obisset Ol. CXLVI, 1., [rect. Ol. CXLV, 4.] filius eius successit Eumenes II., regnavitque secundum Strabonem XIII. p. 429, 49 aetate XLIX. Quem tamen numerum corruptum testis Scaliger, in Strabonis codice 13° pro μὲ 3° respondendum censuit, quippe coniectura in Canen. Inag. lib. III. p. 228 aetate luculenta ratione confirmavit haec: „Attalus, inquit, qui hic regnum ardore tenuit, octo anni quinquagesimo quarto regni, septuagesimo et altero aetatis suae [Liv. XXX, 21. Polyb. XVIII, 24] C. Garenio Cethro p. Miorcio Ruffe Cos. [a. U. c. 557. a. Chr. 197. Ol. CXLV, 1.] teste Licio lib. XXXIII. [30.] Attalus autem Φιλομήτρως, aetate in ordine regum, obit P. Mucio Scaevola, L. Calpurnio Placone Frugi Cos. [i. e. anno U. c. 621. a. Chr. 183. Ol. CXL, 1. vid. not. 1242.] Intercessit, anni LXVIII., qui cum XLIII. solibus compositi, quae Attalus tertius Rex imperavit, ab initio eius ad exitum huius Aulii postumi fuit anni CVII. obitus. Apud Strabonem tamen decembris annis legimus, quae decem annorum errare in aetate Eumenes commissam esse nos dubitamus, ut pro MIII in Strabonis codice MII legimus sit.” Vid. not. ad Olymp. CXXXV, 1. coll. Clot. FF. III. lib. Append. VI. p. 403.

1180) Ῥωμαῖοι πρὸς Φίλιππον Auctore Polybio XVIII. cp. 25. 27. pax Philippo a senatu populoque Romano M. Claudio Marcello, C. A. Ferio Porpetrone Cos. a. U. c. 558. a. Chr. 196. Olymp. CXLV, 4.

ea lege concessa est, ut Graecia libertatem restitueret. Cf. Liv. XXXIII, 32, Flut. Flamin. cp. 10, Valer. Maxim. IV, 6, 5. T. Quinctius Flamininus, qui prorogato imperio (cf. Polyb. XVII, 12.) Philippum deleverat (cf. Zonar. Ann. IX, 26, 446.), cum decem Romanorum legatis res Graeciae sedant (cf. Polyb. XVIII, 27), ac senatus consultum de pace Philippo data in Isthmiorum sollennitas pronuntiat. Proinde Ol. CXLVI, 1., cui ipsi anno recte ascripsit Eusebius Hieronymi: Romani Graeciae liberos esse iussurunt.

β.

γ. Κοίντος Φλαμίνιος κατὰ Φιλίππου καὶ τῶν Μακεδόνων λαμπρότατον θρίαμβον ἔργαζε¹¹⁸¹).

δ. Ἀρχὴ πόλεμου Ἀσιατικοῦ τοῦ Ῥωμαίου πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν καὶ Ἀσιατικούς αὐτοάντος¹¹⁸²).

Ο.Α. PMZ. Ἀγίμαχος Κυζικηνὸς στάδιον¹¹⁸³). Πάλην Κλεόστρατος Ῥώδιος, ὃς τραχηλῶσαν ἀνέλεμβανεν¹¹⁸⁴).

α. Ἡ περὶ Θερμοπύλας μάχη, καὶ Ῥωμαίων κατὰ Ἀντιόχου νίκη¹¹⁸⁵).

β. Ἥλιος ἐξέλειπε¹¹⁸⁶).

γ. Ἡ περὶ Μαγνητίαν μάχη, καθ' ἣν Ἀντίοχος ὁ Μείγας ἐπὶ Σκιπίωνος Ἀσιατικοῦ ἐπισημαλὸς ἐπταίσε, περὶ πάντε μυριάδας μαχίμων ἀνδρῶν ἀπαβαλῶν¹¹⁸⁷).

δ. Σκιπίων Ἀσιατικὸς κατὰ Ἀντιόχου ἐθριμύβεναι¹¹⁸⁸).

In Armeniacis tamen textu nota illa ad Olymp. CXLVI, 3, secundum Mail editionem, adeoque ad ann. 4. ciad. Olymp. secundum Auther. depressa est. Cf. Polyb. XVIII. cp. 29. et Liv. XXXIII, 30. Add. Eusebius Mail Armeniacus I. cp. 39, 1, p. 181: Post haec Philippus Demetrii regem — Tunc praefectus in Thessalia a Tito duce Romani exercitus debellatus est. A Romanis autem libertatem potestatemque utendi suis legibus accepit Thessali litenses reliqui Graeci, qui octidui Philippo pendebant.

1181) Κοίντος Φλαμίνιος] T. Quintus Flaminius de victo Philippo, Macedonum rege, nec non de oppresso Nalide, Lacedaemoniorum tyranno, triduum triumphat P. Cornelio Scipione II. Tib. Sempsonio Longo Cons. a. U. c. 560. a. Chr. 194. Ol. CXLVI, 3. Auctor Livius XXXIV, 52 coll. Eutrop. IV, 1. Vere: Liv. XXXIV, 48. Proinde potius Olymp. CXLVI, 2.

1182) Ἀρχὴ πόλεμου Ἀσιατικοῦ] Aetoli, qui Philippum a Romanis regno elici vultuerat, consilii expertes sui, simulac Quintus Graeciam reliquit, legatos ad Antiochum mittunt, rogantes, ut Romanis bellum inferret, quo et Graeci et Italici regi proposita. Moxem perit Antiochus. Bellum a Romanis decernitur contra Aetoliam et Antiochum, M. Aetio Glaucione, P. Cornelio Scipione Cons. a. U. c. 563. a. Chr. 191. Ol. CXLVII, 3. Eutropius IV, 3. Transacto bello Macedonias accehit est Sprium contra Asiaticum regem, P. Cornelio Scipione, M. Aetio Glaucione Cons. Polybius XVIII, 18. 19. 20. 22., Livius XXXVI, 12 sqq. Zonaras Anab. IX. cp. 16. p. 449. Veris tempore Livius I. l. cap. 11.: Itaque principio eris, quem per Phocidem Chalcidensem, quo convenire euntem undique exercitum iusserat, venisset (Antiochus), facile animadvertit, nullo superiore disciplina militis, quam duces, Alkernase. Id. cap. 13.: Sub idem tempus M. Boetius et Philippus rex — principio turis conitissis copis in Thessaliam decederunt. M. Aetius Consul a. d. V. Non. Mai. Roma profectus. Id. I. l. cap. 1.: Ipse ante diem quidam Nones Maios pulchritas Urbe egressus est.

1183) Ἀγίμαχος Κυζικηνὸς στάδιον] Ex testimonio Africani apud Euseb. I. l.

1184) Πάλην Κλεόστρατος Ῥώδιος] Ex Africani I. l. nūllus Κλεόστρατος Ῥώδιος, ὃς τραχηλῶσαν ἀνέλεμβανεν. Sic scilicet Scaliger e Suida correxit Eusebii Κλείστρατος vel Κλείστρος. Suidas enim a. v. τραχηλῶσαν Κλείστρατος Ῥώδιος μάχη νική, ὃς τραχηλῶσαν ἀνέλεμβανεν. Cf. Scal. Add. Nott. in Geogr. Euseb. p. 429 a. Sed codex Auther I. p. 301. Armeniacus Κλειστόστρατος proebet, quam ego ferream amplectendum existimo, nisi quod primum signis alienum videtur. At profecto Κλειστόστρατος offert Maius p. 155, cui succurrant Cramerii Anecdota Par. II. p. 148.

1185) Ἡ περὶ Θερμοπύλας] Accidit pugna iisdem Cons. Testis Livius lib. XXXVI, 15 sqq. Cf. App. de Reb. Syr. cp. 17., Zonar. lib. IX, 19. p. 451, Oros. IV, 20, Cic. De Senect. 10, 32. Consentit in anno pugnae etiam Eusebius ad Olymp. CXLVII, I. coll. Sync. p. 284 D. seq.

1186) Ἥλιος ἐξέλειπε] Auctor Livius XXXVII, 4: Per eos dies, quibus est profectus ad bellum Consul [L. Cornelius Scipio] a. U. c. 564. a. Chr. 190. Olymp. CXLVII, 3.] Iudae Apollinariibus, ante diem V. Idus Quintidas [Proinde Olymp. CXLVII, 2.] caelo aereis interdiis obstricta lux est, quum luna sub orbem solis venisset. Scaliger de Emendat. Temp. lib. V. p. 387 B: Haec solutio procul debet cingit pridie Eid. Mart. Idibus, anno per. Idibus. 4324. cyclo lunae secunde. Vid. eiusd. lib. II. p. 186 B. coll. Ideler. Enchir. Chron. II. p. 92.

1187) Ἡ περὶ Μαγνητίαν μάχη] Antiochus a L. Cornelio Scipione Ol. CXLVII, 3. consule, qui se cognominis fratris cederet, post Asiaticum se vocari voluit [v. Liv. XXXVII, 58] circa Magnesium, quae ad Syppum est, superans quinquaginta milia militum [Id. I. l. 37.] deperdidit. Teates Livius XXXVII, 44 et Appianus Syr. 38. extr. Accidit pugna, appropinquante hieme. Vid. Liv. I. l. 37. coll. 29. Proinde Olymp. CXLVII, 3.

1188) Σκιπίων Ἀσιατικὸς] Triumphavit Scipio, auctore Livio XXXVII, 59 extr., anno fere postquam consulatu abijt, mense intercalari prid. Cal. Martias. Atqui Scipionis nomen exierat Idibus fere Martias a. U. c. 565. a. Chr. 189. Olymp. CXLVII, 3. Ergo Olymp. CXLVII, 4. recte sic assignatur triumphus, de quo ipso vid. etiam Flin. B. N. XXXIII, 11, 53.

Ο.Α. ΡΜΗ. Ἀσιελος Μυγαλοπόλεως στάδιον¹¹⁸⁹).

α.

β.

γ.

δ. Ἀννίβας κατὰ τὴν Βιθυνίαν φάρμακον πικρὸν ἐτελεύτησεν¹¹⁹⁰. Σκίπιον Ἀφρικανὸς τὸν βίον μετέβαλε, γυγρονὲς ἑτῶν νθ¹¹⁹¹). Σκίπιον Ἀφρικανὸς δ' ἐνώτερος ἰγαννῆδης¹¹⁹²).

Ο.Α. ΡΜΘ. Ἰπποστράτος Σελευκὲς στάδιον¹¹⁹³).

α.

β. Εἰς Βονωνίαν Ῥωμαῖοι ἀποκόψας ἔστειλαν¹¹⁹⁴).

γ.

δ. Κατὰ τινὰς Ἀννίβας ἔτελεύτησεν¹¹⁹⁵).

δ.

1189) Ἀσιελος Μυγαλοπόλεως] Testis Africanus apud Euseb. *χρον. ioy.* p. 42. Verum rectior esse videtur scriptura Ἀρσελως, quam suppeditat codex Armen. ap. Auck. P. I. p. 201.

1190) Ἀννίβας κατὰ Βιθυνίαν] Hannibal apud Prusias, Bithyniae regem, ad quem confugerat, veneno sumpto vitam finivit. Cf. Liv. XXXIX, 51, Zeuss. IX, 21 extr., Nep. vit. Hannib. cp. 12. Quibus vero Coes. interiecit, non convenit. „Nempe, ut ait Nep. Hann. cp. 13., Afficus M. Claudio Marcello, Q. Fabio Labrone Coes. [a. U. c. 571. a. Chr. 183. Ol. CXLIX. 1.] mortuum in aetate suo scriptum reliquit. At Polybius L. Aemilio Paulo et Ca. Baebio Tamphilo [a. U. c. 572. a. Chr. 182. Ol. CXLIX. 1.] Sulpicius autem P. Cornelio Cathego, M. Baebio Tamphilo [a. U. c. 573. a. Chr. 181. Ol. CXLIX. 1.] Cum Attico faciant Valerius Antias ap. Livium XXXIX, 56: Hannibalem hoc anno Antias Valerius decessisse auctor est, Cassiodorus, Orosius IV, 20, Iulius Obsequens cap. 59. Scaliger autem Hannibalem mortem Olymp. CXLVIII, 4. ascribit, quia eo anno Scipionem defunctum Livius tradit, eodemque cum Scipione anno Hannibalem quoque decessisse consensu rerum scriptores affirmant. Vid. not. 1191.

1191) Σκίπιον Ἀφρικανὸς τὸν βίον μετέβαλε] P. Coen. Scipionem P. F. Africanum maiorem eodem anno, quo Hannibalem et Philippum, defunctum esse affirmant consensu ap. Livium XXXIX, 50 extr. Q. Fabio Labrone, M. Claudio Marcello Coes. a. U. c. 571. a. Chr. 183. Olymp. CXLIX. 1.: Ab scriptoribus rerum Graecis Latineque tantum huc circa [Philippum] tribuitur, et a quibusdam eorum, velut ad insignem notam huius anni, memoriae mandatum est, tres clares imperatores eo anno decessisse, Philippum, Hannibalem, P. Scipionem. Consensit Orosius IV, 20. Eidem anno Scipionis certe mortem assignat Polybius et Rutilius ap. Liv. I. l. cap. 52., sed quatuor annis priorem M. Aemilio Lepido, C. Flamio Coes. a. U. c. 567. a. Chr. 187. Olymp. CXLVIII, 1. collocat Valerius Antias ap. eund. lib. XXXVIII, 50—56. Livius ipse et Polybius Rutilique et Valerii sententiam reicit lib. XXXIX, 52: Ego neque hic, neque Valerio assentior. Perit autem Scipionis cultum inter d. IV. M. Decembris. a. U. c. 569. a. Chr. 185, et Id. Mart. a. U. c. 570. a. Chr. 184., P. Claudio et M. Scaipronio Coes. Proinde Olymp. CXLVIII, 4. Cum Livio consentit Cicero de Senect. VI, 19: Anno ante me Caesarum [M. Porcius Cato Caesar fit illi] bus Martia a. a. Chr. 184. Vid. Liv. XXXIX, 52: mortuus est, IX. annis ante meum consulatum, quem Coesens iterum, ut [a. a. Chr. 195.] Consule, creatus erat. De aetate Scipionis alia traditur ab aliis. Sufficiat Polybius de ea calculis, quos secutus esse Scaliger videtur, hoc loco significasse. Illo vero teste lib. X, 6, 9, Scipio anno vitae vicinus septimo [Discrepat Livius XXVI, 18: quatuor et viginti [ante annos natus.] fuit, quo tempore imperator in Hispaniam abiit. Atqui minus est in Hispaniam Scipio, Cn. Fulvio, P. Sulpicio Coes. a. Chr. 211. Cf. Liv. I. l. Ergo si secundum eundem Polybius ap. Liv. XXXIX, 52 a. Chr. 183. mortem obiit, quinquaginta quatuor annos vixerit.

1192) Σκίπιον Ἀφρικανὸς δ' ἐνώτερος] P. Cornelius Scipio Africanus Aemilianus, L. Paullus filius, Africanus maioris nepos, teste Livio XLIV, 44, septimum decimum annum egit, quem L. Aemilius Paullus a. U. c. 586. Ol. CLII, 4. Consul, fugato Perseo, se victor in castra recepit. Natus igitur fuisse a. U. c. CLIII, 1.

570. a. Chr. 184. Ol. CXLVIII, 4.: quo ipso anno Africanum minorem in locum editum esse colligi etiam ex Velleio II, 4. potest.

1193) Ἰπποστράτος Σελευκὲς] Ex Africano apud Euseb. *χρον. ioy.* p. 42.

1194) Εἰς Βονωνίαν Ῥωμαῖοι] Testibus Livio XXXVII, 57 et Velleio I, 15. Bononiam colonia deducta est Ca. Manlio Volso, M. Pulrio Servio Nobiliore Coes. a. U. c. 565. a. Chr. 180. Ol. CXLVII, 1. Commiseros igitur hac loco se Scaligeri aut typothetae culpa VI. annorum metachronismus est. Vidit errorem Anonymi scilicet vel iam Philippus Cluverus Ital. Antiq. Tom. I. lib. I. cap. 28. p. 283.

1195) Κατὰ τινὰς Ἀννίβας] Hoc anno mortuus est Hannibal ex Sulpicii vel Polybii calculis apud Nepot. vit. Hann. 13. Cf. not. 1190.

*O.A. PN. Ὀνησίκριτος Σαλαμίνος στάδιον*¹¹⁹⁶).

α.

β. Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως τιμεινύσαντος, τὴν βασιλείαν Περσεὺς ὁ υἱὸς διαδέχεται¹¹⁹⁷).

γ.

δ.

*O.A. PNA. Θύμηλος Ἀσπιδόιος στάδιον*¹¹⁹⁸).

α.

β. Ἐκλειμης αἰδέτης ἰβδόμου ἔτει Φιλομήτορος¹¹⁹⁹). Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, τοῦ ἀδελφοῦ Σιλύκου ἀποθανόντος, τὴν ἀρχὴν διαδέχεται¹²⁰⁰).

γ.

δ.

p. 334 a.

*O.A. PNB. Δημόκριτος Μιγαράεις στάδιον*¹²⁰¹).

α. Ἀρχὴ τοῦ δευτέρου Μακεδονικοῦ πολέμου τοῦ Ῥωμαίων πρὸς τὸν βασιλέα Περσέα συστάντος¹²⁰²).

1196) Ὀνησίκριτος Σαλαμίνος) Ὀνησίκριτον nomen huius studiositatis exhibent Cramerii Anecd. Paic. II. p. 149, quae ex eodem repetita fonte sunt, e quo una Casaubonus cum Scaligero communicata habuerat Excerpta. Nihilominus Scaliger in Eusebio p. 42 edidit Ὀνησίκριτος, quam lectionem etiam confirmant Arminiana.

1197) Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων) Livius XL, 54: Eodem anno [Q. Fulvio, L. Manlio Cons. l. c. a. U. c. 575. a. Chr. 179. Olymp. CL, 1.] Philippi, rex Macedonum, anno et mortem commisit post mortem filii, decessit. Regnaverat, sec. Dexippon ap. Syncell. p. 267 B. et Porphyrium ab Euseb. laudatum ap. Scal. p. 63, 45. ap. Mai. l. c. p. 35. p. 177, annos XLII, qui ab Olymp. CXL, 1. [vel potius Olymp. CXXXIX, 4. mod. ipso a. a. Chr. 220. initio: vid. Clint. FF. III. II. Append. IV. p. 257] computati erant in Olymp. CL, 2. Porphyrius l. 1: ἀπὸ τῆς αἰ' Ὀλυμπιάδος ἀρχὴν ἔλαβε καὶ ἰσχυρὰν ἐταυρίσας δὲν καὶ μ'. αἰδέτης δὲ δευτέρου ἔτει τοῦ Φίλ. ὁ γ' [leg. οἱ]. Vid. Aucher. ad Euseb. Ann. Vol. I. p. 334. not. 2.] Ὀλυμπιάδος, καὶ τὸ δὲ θύμης ἔτ. Successit Persaeus, Philippi F. Livius XLV, 9: Persaeus, Q. Fulvio, L. Manlio consulis, regnum accepit. Regnavit undecim annos. Habuit tamen annum undecimum non expletum, sed incabatum tantummodo. Porphyrius ap. Scal. p. 63, 46 ap. Mai. l. 1: Περσεὺς δὲ υἱὸς τοῦ Φιλίππου, Δημήτριον (Δημητρίον male Scal.) τὸν ἀδελφόν τούτῳ πρὶν τὴν πατέρα αὐτοῦ διαβολῆς ἀποκτείναν, βασιλεύειν ἔπειτα δὲν καὶ μεγάλῳ δυνάμει. Mian recte Dexippon ap. Syncell. l. 1. annorum numerum, quos regnavit Persaeus, inter X. et IX. suspensum invenit: διαδέχεται τὴν ἀρχὴν Περσεὺς ἔτ. ὁ γ' [pro ὁ γ' p. persaeus in Euseb. p. 58, 56. Scaligero, 58ar expresserat Gossius]. Syncellus ipse magis etiam discrepat p. 282 B.: Μακεδόνων αἰ' ἰσχυρὰν Περσεὺς ἔτ. οἱ καὶ μὲν γ' p. Persaeus enim, ad Pydnam victus, regno spoliatur d. XXII. m. Iun. a. U. c. 596. a. Chr. 168. — Olymp. CLII, 4. mact. extr. [Vid. not. 1206.]. Unde ubi annos X. et menses VIII. retro susserat, Persaei auspicio d. XXII. m. Nov. a. U. c. 575. a. Chr. 179. quarto mact. Olymp. CLII, 2. assignanda reperies. — Fallunt igitur Eusebii Hieronymi in Philippi et Persaei regis per latercula duriciam, quandoquidem illam quidem ab Olymp. CXL, 3. usque ad Olymp. CL, 4., hanc vero ab Olymp. CL, 1. usque ad Olymp. CLII, 2. regnasse scribit. Hieronymum omnes adeo non metachronismo superat Maii Arminiana.

1198) Θύμηλος Ἀσπιδόιος) Testis est Africanus apud Euseb. xpo. Ior. p. 42. Θύμηλος δὲντίμης edidit Cramerii Anecd. II. p. 149.

1199) Ἐκλειμης αἰδέτης) Auctor Ptolemaeo May. Zoon. lib. VI. cp. 3. p. 389. Huius, anno secundo Ptolemaei Philometori, qui est Ol. CLI. secundus, (cf. Scal. ad Euseb. p. 141 b. n. MDCCCXXXII. Eusebii Temp. p. 435 et Clint. FF. III. Append. V. p. 386) hic defuit.

1200) Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής) Auctor Eusebii Hieronymi, Seleucus Philopatoris Antiochum Epiphanem Olymp. CL, 2. successisse hic verbis annotat: Σπύρις Ἀντιόχου Ἐπιφανέως ἀφ' ἑαυτοῦ. An. XI. Hieronymum tamen anni predecessionis commisit, uti non evincunt Maii Arminiana, quibus integram Eusebii de successione regni Syriae narrationem delemus. Hi igitur haec traduntur lib. I. cap. 40, 14 p. 167: Ἐρμηνεὺς [Seleucus] Ἰσχυρὸν Ἀντιόχου fratrem laudat, cognomine Ἐπιφανέως, ὅτι πρὶν αὐτοῦ ὅντος undecim, in tertio minimis anno conferretur et quinquagesimo primo Ὀλυμπιάδῳ ad primum usque quinquagesimum quartum usque conferretur. Cf. latercula lib. II. p. 335 ad Olymp. CL, 3.: Ἀντιόχου Ἐπιφανέως an. XI. Annos regni XC. confirmat qui ex Eusebio recedit Syncellus p. 286 A, Gr. Eusebii Eusebiana ap. Scal. p. 62, 42, Sulpicius lib. 33, Hieronymus ad Danie. cap. XI. Seleu. Appianus Syr. cap. 66. Epiphanem XII. annis regnasse scribit, sed ad αἰδέτης. Cf. Clint. FF. III. II. Append. III. p. 317 1894.

1201) Δημόκριτος) Democritus studio palmam meruit Ol. CLII. ex Africano apud Euseb. l. 1. Nomen eius Democritus exhibet codex Amn. apud Auch. P. I. p. 301.

β. Ἡ πρώτη Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς εἰς Αἴγυπτον ἐξβολή¹²⁰²).

γ.

δ.

Ο.Α. ΡΝΓ. Ἀρίστανδρος Ἀσάβιος σιάδων¹²⁰⁴).

α. Ἐκλείνης σιάδης¹²⁰⁵). Ὁ πρὸς Περσία τῶν Ῥωμαίων πόλεμος τέλος ἔσχε, τοῦ Περσίου ἐπὶ Ῥωμαίων παρατάξει νικηθέντος παρὶ Πύδναν τῆς Μακεδονίας, καὶ εἰρηματικῶν ἀρχόντων ἐπὶ Παύλου Ἀμιλίου¹²⁰⁶).

β. Ἀμιλίου Παύλου κατὰ Περσίας ἐξορίσθηναι¹²⁰⁷).

1202) Ἀρχὴ τοῦ δευτέρου [Livius XLII, 29: P. Licinio, C. Cassio Consulibus [a. U. c. 563, a. Chr. 171. Olymp. CLII, 1], non urbe incensa Roma, sed terra Italia, ad omnes reges civitatesque, quae in Europa, quosque in Asia erant, converterunt animos in curam Macedoniae ac Romani belli. Ibid. cap. 32: Inter consules viasque castellatis, quae magna constantia, de provincia fuit. — P. Licinio Macedonia, C. Cassio Italia obvenit. Magistratus in provincias proficiscuntur lunii principio. Ibid. cap. 35: Quae multarum in provinciis magistratus proficiscuntur, Iulianis Consulibus Iunia fuit. Ergo recte belli Macedonici secundi, aut si mavis, tertii incensum Olymp. CLII, 1. assignavit Scaliger.

1203) Ἡ πρώτη Ἀντιόχου Antiochus primam in Aegyptum irruptionem fecit P. Licinio, C. Cassio Cons. a. U. c. 563. a. Chr. 171. Ol. CLII, 1. Livius XLII, 29: Antiochus imminere quidem Aegypti regem, et iurisdictionem regis, et interitus totamque spernens; et ambigens de Coele Syria causam belli ac habitationem exultabat, gentesque sine ulla impedimento, occupatis Romanis in Macedonia bello, id bellum. — Ptolemaeus propter seculum alieni etiam tunc arbitri erat, totius et bellum adferens Antiochum perurbani, quo videretur Caesarem Syriam, et Romanis omnia pollicebatur ad bellum Macedonicum. Ac praefecto Eulaei et Lemaei, totamque Ptolemaeus VI. Philotemem Caeleis, veterem scilicet maiorem suam possessionem, ab Antiocho illam fraude occupatam, cum per legatos non petisset, ingenti facto belli apparatu repetere instituit. Vid. Diad. Legit. 18. II. p. 624 Wessell., unde non proficit Suidas s. v. ἀντιόχου, et eisd. Diad. Excerpt. Vatic. 22. IV. p. 83 seq. Diad. coll. Polyb. XXVIII, 27, qui belli causam praecipue in Euboeam euseuchum causet. Proelio deinde Ptolemaei inter et montem Caesarem commisso proligantur duces Ptolemaei. Vid. Porphyrius et Callinicus Soterius ap. Hieronym. in cap. XI. Danielis. Antiochus autem Ptolemaei, et postea interitus Aegypti potitur. Vid. Diadotus Excerpt. de Virt. et Vit. II. p. 579. Wess.: Ὅτι δ' Ἀντιόχος δι-
νέμετος ἡμετέρας τὰς Ἀλγυπτίους ἀποκτείνων, παρακτείνων ἑβραῖοι καὶ κτείνων αἰγύπτιοι, ἀλλὰ ὥστε καὶ λαμβάνων, τὰς δὲ τοὺς καπνοὺς τούτης ἀρχοντίας ἰσοποιεῖται, καὶ παρὶ τὴν τοῦ Πτολεμαίου κατά-
ληξιν καὶ μετὰ ταῦτα τὴν κατοικίαν τῆς Ἀλγυπτίας τούτης τῆς φονεῖας ἡμέρας συνεχίζωντες. Haec victoriam a. U. c. 565. a. Chr. 169. Olymp. CLII, 3. collocat Valeus ad Diad. I. I. Rectius tamen eam licentia ante poni vincit Clintonus FF. HH. III. App. III. p. 318 seq., qui etiam reliquias Antiochi in Aegyptum invasiones, secundam a. Chr. 170., tertiam a. 169., postremam a. 165. ascriptas, accurate persequitur.

1204) Ἀρίστανδρος Ἀσάβιος Tradit Africanus apud Euseb. I. I.

1205) Ἐκλείνης σιάδης Haec lunae defectio, quam L. Aemilio Paulo II., C. Licinio Coss. Cass. a. U. c. 566. a. Chr. 168. Ol. CLII, 4. pridie Non. Sept. [Liv.] futuram inimicis praedixit C. Sulpicius

Galbus, interitum Persae praesagire visa est. Vid. Liv. XLIV, 37. Polyb. ap. Suid. s. v. σιάδ καὶ, Plin. N. H. II, 9. Frontin. Strateg. I, 12, 8. Plat. Aemil. Paull. ep. 17. Valer. Max. VIII, 11, 1. Cic. de Rep. I, 15. coll. Scal. Emendat. Temp. lib. II. p. 186. — Contigit illa defectio secundum disquisitiones astronomicarum nostrae actus accuratissimus nocte 11. m. Iunii a. a. Chr. 168. Proinde potius vergente anno 4. Olymp. CLII. Vid. Ideler, Ezechid. II. p. 104—106 coll. Clint. FF. HH. III. p. 82.

1206) Ὁ πρὸς Περσία τῶν Ῥωμαίων πόλεμος L. Aemilii Paulus II. Coss. a. U. c. 566. a. Chr. 168. Olymp. CLII, 4.

1207) Ἀμιλίου Παύλου, victo apud Pydnam captoque Persae, bello Macedonice foem imposuit. Eutropius IV, 2. diem pugnae III. Non. Septembris. definit: Cum Persae autem Aemilius Paulus cos. III. Non. Septembris dimicavit. Sed Livius die, quae noctem eclipsi lunari insigam incensata est, dimicatum scribit, lib. XLIV, 37 i. e. [v. not. 1205]. d. XXII. m. Iunii a. a. Chr. 168. Recte igitur Porphyrius, ab Eusebio laudatus, ap. Scal. p. 63, 47 seq. pugnam Olymp. CLII, 4. [vergentem] assignat: Ἐνὶ γὰρ ταῖς οὐκ Ὀλυμπιάδων τοῦ τευτέρου ἔτους Ἀσάβιος Ἀμιλίου πρὸς τοὺς Μακεδόνας [μεγαλοθύμως] παρὶ τῆς Πύδνης εἰς κατὰ κράτος. Quae eadem ex Armenia in Latinum sermonem conversa legitur ap. Maium I. cap. 38, 11, p. 177. Cl. de proelia Diadotus Fragm. Vatic. 6. III. p. 94. Diad., Desirpus ap. Syncell. p. 297 C. ap. Euseb. Scil. p. 69, 3. Syneclius ipse p. 282 B. C., Pictarchus Aem. cap. 18—22, Zonaras IX. cap. 23. Victus rex in Samothraciam proligit, ibique captus est [Vid. Livius XLV, 6, Voll. I, 9, Porphyrius I. I.], insensu Olymp. CLIII., qua ipse regnum Macedoniae cernens Polybius [ab Olymp. CXL, 1. (lib. I, 2.) usque ad interitum regni Macedoniae annos LIII. asumeret, III, 1 et 4. coll. I, 1], et Excerpta Bartholomaei ap. Scal. Thez. Temp. p. 77 exir. recte contestantur.

1207) Ἀμιλίου Παύλου Aemilii Paulus, quam Q. Aelio Paeto, M. Iunio Penno Cons. a. U. c. 567.

γ.
δ.

Ο.Α. ΡΝΔ. Αωνίδας Ῥόδιος τρισετής στάδιον¹²⁰⁸).

α. Ὁ βασιλεὺς Περσεὺς ἐν τῇ φυλακῇ ἐτελεύτησεν¹²⁰⁹).

β.

γ.

δ.

Ο.Α. ΡΝΕ. Αωνίδας Ῥόδιος στάδιον τὸ δεύτερον¹²¹⁰).

α. Αμύκιος Παῦλος ἀνὴρ ἀξιολογώτατος ἐτελεύτησεν¹²¹¹).

β. Πρωτὸν ἀφολόγιον ἐν Ῥώμῃ κατεστάθη¹²¹²).

γ.

δ. Ἀττελος, Εὐμένης ἀδελφός, ἐπίτροπος Παργάμου, βασιλεὺς ἐπ' ἐπὶ κα¹²¹³).

Ο.Α. ΡΝΖ. Αωνίδας Ῥόδιος στάδιον τὸ τρίτον. Τρίτος ἀφ' Ἡρακλείου πῆλιν ὁμοῦ καὶ παγκράτιον¹²¹⁴).

α. Ἀρισταρχὸς γραμματικὸς ἠγνωρίζετο¹²¹⁵).

α. Chr. 167. Ol. CLIII, 4. exercitum in Italiam traiecit, triumphum, cuius copiam aegre nascentis erat, ex Macedonia et Persae rege per triduum III. III. pridie Cal. Dec. [Proinde Olymp. CLIII, 2.] egit. Vid. Fast. Capit. coll. Liv. XLV, 35, Vell. I, 9, Plot. Aemil. Paul. ep. 32, 33, Eutrop. IV, 8, Cic. pro Murena ep. 14., Dexipp. ap. Syncell. p. 268 C. D. seq. ap. Kuseb. Scal. p. 56, 28 seq., Zonar. Ann. IX. pag. 400.

1208) Αωνίδας Ῥόδιος τρισετής] Africanus apud Kuseb. 289. 207. p. 43.

1209) Ὁ βασιλεὺς Περσεὺς] Persen, quinquecentio postquam victus est, i. e. Ol. CLIV, 1., Athas decessit. Porphyrius ap. Kuseb. Scal. p. 63, 48 seqq. Mal. I, 38, 11. p. 171: Περσεὺς δὲ ὡς τὴν Σαυρο-Θράκην ἔργον· εἰτα ἐκασίας ἔδωκεν ἐκείνῳ δόξαν τοῖς πολέμοις, κατέβηκεν εἰς τὴν Ἰσθμὸν ἀγώνων καὶ τρισετής μετὰ πάντεσσι ἐπὶ τέλει. A quo uno anno discrepat Velleius I, 11: Paul ceterum captivum Persen, qui quadringenis post se libera custodia Athas decessit, etc. Cf. de Persae cinquo filio Alexandro, Athas in custodiam ductus, Liv. XLV, 42.

1210) Αωνίδας Ῥόδιος] Africanus apud Kuseb. 289. 207. p. 43 tradit.

1211) Αμύκιος Παῦλος] L. Aemilius Paulum L. Anicio Gallo, M. Cornelio Cethego Cons. a. U. c.

594. a. Chr. 160. Ol. CLIV, 4. mortem obisse, ex titulo Adelpheorum P. Terentii apertum est. Idem

indicit Livius Epit. lib. XLVI, unde etiam discimus, tanta illum in pharia et maxime victoriis abhinentia fuisse atque probitate, ut ex actione honorum eius vix redactum esset, unde dea uxori ipsius redderetur. Suffragantur Livio Diodorus Excerpt. de Virt. et Vir. II. pag. 585. Wessel. et Auct. de Viris Illust. ep. 56. Laudant Pauli fragilitatem Cicero de Offic. II, 22 et Valerius Maximus IV, 3. Cf. Polyb. XVIII, 18, 7 de eius continentia laudabilique paupertate. De Aemilii Pauli aetate conjectura ex eo fieri potest, quod, quo anno iterum Consul fuit i. e. n. Chr. 168., sexaginta fere annos habuisse dicitur Livio XLIV, 41, Plutarcho Aemil. cap. 10., Diodoro I, i. p. 540.

1212) Πρωτὸν ἀφολόγιον] Auctor Plinius Hist. Nat. VII, 60: Tunc Scipio Nasica, collega Laetia, primus aequo diebus horum aequo noctium ac diurnis. Huius horologium sub tacto diebus anno urbis DCCC. Tenuis populi Romani indicata lex fuit. Gesserunt autem a. U. c. 595. a. Chr. 159. Olymp. CLV, 4. consulatum C. Cornelius Dolabella, M. Fulvius Nobilior. Consentit cum Plinio Censorius de Die Nat. ep. 17. Vid. Auct. de Vir. Illust. ep. 44. coll. Pigh. Anall. ad a. U. c. 594. T. II. p. 415.

1213) Ἀττελος Εὐμένης — in textu Scaligeri legebatur Εὐμένης Ἀττελος — ἀδελφός] Auctor Strabo loco classico lib. XIII. p. 429, 37 seqq.: Ἀττελος [Εὐμένης II.] τὸ πρὶν τὴν ἀρχὴν Ἀττελος, γέννηται ἐν Σικανίᾳ τῆς Ἀσσυρίας θῆρας τοῦ Κοκκινιάου βασιλέως. Αὐτοῦτος δὲ κατέστη καὶ τοῦ πάλαι εἶναι τῆς ἀρχῆς ἄρχος, καὶ τῆς ἀρχῆς τὴν ἀδελφὴν Ἀττελον· ἐν δὲ καὶ πάλαι ἐπὶ βασιλείας γέννησεν αὐτὸς τέλει. Post Scaliger Eumenis II. auspicio Olymp. CXLVI, 1. Hinc usque ad Olymp. CLV, 4. anni numerantur XXXIX, quot regno eius attribuit V. D. Sacerdot Attalus II., qui Philadelphus cognominatus est sec. Lucian. Macrobi. cap. 12. — E nostris tamen cunctis [n. n. 1662.] Attalus II. item Olymp. CLV, 3. regnare coepit.

1214) Αωνίδας Ῥόδιος τὸ τρίτον] Sic Scaliger edidit, deceptus scilicet Kusebii graeci scriptura, ubi ad Ol. CLVI. annotatur: ὁ αὐτὸς (Αωνίδας) τὸ τρίτον, Ῥόδιος, τρίτος ἀφ' Ἡρακλείου πῆλιν ὁμοῦ καὶ παγκράτιον. Verum hunc locum nullum esse patet: excidit enim nomen αὐτῆτος, qui luctu et paupertate vivebat, cuius sola patriae servata est appellatio. Suppledit Interpres Armeniacus ap. Auct. P. I. p. 501. Ἀριστάρχου, pro quo tamen aptius coll. Puman. V, 21, 5. Ἀριστάρχου respicietur. Vid. Niebuhr. I. I. p. 214. coll. Corin. F. A. IV. p. 106. Ceterum cf. quae de v. v. τρίτος ἀφ' Ἡρακλείου exponimus ad Ol. CXLIH. s. n. 1157.

β.

γ.

δ. Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων πρὸς Κελτίβηρας πόλεμον¹²¹⁶).O.A. PNZ. Ἀγωνίδας Ῥώδους στάδιον τὸ τέταρτον. μόνος δι' καὶ πρῶτος ἐπὶ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας στεγάνους Ὀλυμπιακοὺς ἔχει δαίδαλα¹²¹⁷.

α.

β.

γ.

δ. Κόρινθος ὑπὸ Ἀντικίου Μουρμίου κατασάφη ἔχουσα ἀπὸ κρίσεως ἐπὶ θνήσκει¹²¹⁸. Ἀρχὴ τοῦ τρίτου Ῥωμαίων πρὸς Καρχηδονίου πόλεμον¹²¹⁹. Μόρκας Πόρκιος Κότων ἑταίριος¹²²⁰.O.A. PNII. Ὁρδων Σαρακηνῶς στάδιον¹²²¹).α. Ὁ τρίτος Μακεδονικὸς Ῥωμαίων πρὸς Ἀνδρίακον τὸν Φενδοσίλεππον πόλεμος¹²²². Μασονίασης βασιλεὺς Νομάδων, ὁ φιλορωμαῖος, ἑταίριος¹²²³).

1215) Ἀρίστωρχος γραμματικὸς] Tradit Suidas s. v. Ἀρίστωρχος: Μιχαήλ τοῦ Σέου, τῇ δὲ φράσι Σωκράτῳ, αὐτοῦς Ἀρίστωρχον, ὅστις δὲ κατὰ τὴν ἐξ' αὐτοῦ Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ Ἑλληνισμῶν τοῦ Φωκίου-
 ρος. Consentit Hieronymus ad Ol. CLVI, 1.: *Aristarchus grammaticus apud eum*. Item Cäsar. Passer.
 auctor p. 180 A.: *ἐν Νεοκίῳ καὶ Μυρσίλλῳ* [P. Corn. Scipione Naticæ fil. M. Claudio Marcello fil. Cos.
 a. U. c. 599. a. Chr. 155. Olymp. CLVI, 4]. Ἀρίστωρχος γραμματικὸς ἑταίριος. Ab his auctoribus
 libens probabilis discedunt Moll. Asenæ. ad Olymp. CLV, 3. Cf. Ritschl. in Bötticher. Alexandr.

1216) Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων] Q. Fulvius Nobilior Cos., qui primus omnia cum collega T. Anio Lupo
 a. U. c. 601. a. Chr. 153. Ol. CLVI, 4. Calend. Ianuæ. summus magistratus inierat [Cf. Cassiodorus:
Hi primi annales Calendarie Ianuariæ magistratum inierunt, propter subitum Calpurnius bellum] contra Cal-
 purnios sive Bellos, urbem Segedam incolentes, missus est. Cf. App. Iber. ep. 44 seqq. Polyb. XXXV, 1 seqq.
 Liv. Epit. lib. XLVII.

1217) Ἀγωνίδας Ῥώδους τὸ τέταρτον. Μόνος δι'] Tradit Africanus apud Euseb. chron. lat. p. 43. Omnes autem illas XII. palmæ cursu reportavit. Pausanias VI, 13, 3: τὰ μόνος ἀναιρεῖσθαι
 ἐς ἄρῃαν Ἀγωνίδα Ῥόδου λέγει. ἐπὶ γὰρ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας ἀμύμων τὴν εἰς ἀνέστης ἀνέστης,
 καὶ γράσαντι αὐτὸν δέξιμόν εἶλεν δὲ δὲ δέξιμόν καὶ δέκα.

1218) Κόρινθος ὑπὸ Ἀντικίου Μουρμίου] Velleio I, 13 teste, L. Mummius Corinthus post annos
 DCCCCLIII, quam ab Aleto, Hippetis filio, condita erat, funditus diruit a. U. c. 608. a. Chr. 146. Olymp.
 CLVIII, 3. Consentit Orosius V, 3. Mummius deinde cum X. Romanorum legatis res Achæiae intra
 VI. menses usque ad ver. anni a. Chr. 145. composuit. Polybius XI, 9. 10. Condidit postinde Corinthus
 mense Septemb. a. 146. Olymp. CLVIII, 3. iscut. Quo igitur iure Corinthus Ol. CLVII, 4. eternam pro-
 nunciare potuit Sciliger? Equidem non dubito, quin V. D. hoc loco Plinii sententiam indicare voluerit,
 qui quidem quum lib. XXXIV, 2. Corinthus Ol. CLVI, 3. captam esse dicat, ad hunc ipsam annum sup-
 scriptum Sciligeri notam reiciendam esse arbitror. Sed ibi pro Olymp. CLVI. sine dubitatione: Corin-
 thus capta est Olymp. CLVIII. anno tertio, nostræ Urbis DCVIII. legendum est. Minus definite cladia
 illius tempus expressit Appianus, si quidem Corinthus occupatam et eternam fuisse scribit Punic. p. 135.
 extr. ὅστις τὰς ἑξῆς καὶ ἐαυτὸν Ὀλυμπιάδας. Ac profecto Ol. CLX, 3. Corinthus exidit dierte
 scribit Pausanias VII, 17. init. Sciliger Velleio de anno eternæ Corinthi restitutum ad Ol. CLVIII, 3.
 Appiani autem et Pausaniæ calculos ad Ol. CLX, 1. indicavit. Cf. Liv. Epit. 52., Polyb. ap. Strab. lib.
 VIII. p. 262, 50 seqq., Zonar. Annot. IX. cap. 31. Caeterum Μασονίασης appellat consensu Appianus
 Iber. 57., Νόμας Appianus Polyb. XI, 8. Dio fragm. Valer. 81., Zonaras IX. cp. 31., Appianus Punic. 135.
 extr., Pausan. VII, 15 seqq.

1219) Ἀρχὴ τοῦ τρίτου Ῥωμαίων] Tertium bellum contra Carthaginiem acceptum est, L. Manlio (sic
 Eutrop. IV, 10. Macro: Liv. Epit. lib. XLIX. Appian. Punic. ep. 75. Cf. Eutrop. cp. 15.) Censorio et M.
 Manlio Cos. a. U. c. 603. a. Chr. 149. Ol. CLVII, 4. Testes Livius Epit. l. l., Eutropius l. l., Flavi-
 us H. 15. Appianus l. l., Orosius IV, 22, 23.

1220) Μόρκας Πόρκιος Κότων] Isdem Cos. mortem obiit M. Porcius Cato, quoniam paucis ante
 mortem diebus aut mensibus aenagiata dicitur annos totus [v. Livio XXXIX, 40 et Plat. Cot. Mai. ep. 15.
 coll. Valer. Max. VIII, 7, 1. quinquæ et octoginta et Cic. Brut. XX, 8. XXXII, 89 et Fin. N. H. XXXI, 1.]
 Ser. Sulpicii Gallæ, qui super in Hispania pro presente Lusitanos diripuerat, accessandi provinciam suscep-
 sisset. Auctores Vell. l. 13: *Aste trisannus, quem Carthago deleberat*. M. Cato, propetis dirundis eius
 auctor. L. Censorio. M. Manlio Cos. mortem obiit, Liv. Epit. XLIX, Plat. l. l., Valer. Max. VIII, 1, 2.
 Plin. l. l. coll. XV, 20.

1221) Ὁρδων Σαρακηνῶς] Testatur Africanus apud Euseb. l. l.

1222) Ὁ τρίτος Μακεδονικὸς] Sp. Postumius Albinus, L. Calpurnio Pisone Censorio Cos. a. U. c.

p. 334 b. β.
γ. Καρχηδών έχουσα από κρίσεως ἰτὴ ψλγ', ὡς δὲ ἄλλοι χξ', ὑπο Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ τοῦ νωτιέρου κατεσάφη τῆς τοῦ Ἀφρικαντοῦ ἀλώσεως ὑστέρου ἔτιαι οξ' (1218). Κατὰ τὴν αὐτὴν παρῶν, ὡς τισι δοκί, Κόρινθος ὑπὸ Μουμίου κατεσάφη (1219). Ἀρχὴ τοῦ κατὰ τὴν Λυσσιανίαν Ῥωμαίων πρὸς Οὐβία-
θον πόλεμον (1220).

δ. Λεύκιος Μούμιος κατὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Κορινθίων ἰδριάμβευτος (1221).
Ο.Α. ΡΝΘ. Ἀλκιμος Κεζικτρὸς στάδιον (1222).

α.

β.

γ. Κόντος Μίττιλος ἐν Ἰβηρίᾳ πύλης συχνὸς πολιορκίᾳ παριστάτου (1223).

606. a. Chr. 148. Ol. CLVII, 4. Andriacus, qui se Philippum, Persei filium, vocabat, exinde Pseudophilippi
CLVII, 4.

soniae actor, cum Roma clausus et in Macedonia profugus ad vicinas regiones extendit manus, atque Thessaliam invasit. Cum, caeso cum exercitu P. Iuventis, vicit Q. Caecilius Metellus praetor [Auct. de Vir. Ill. ep. 61., Vell. I, 11. dux: Eutrop. IV, 13. consul: Flor. II, 14, ἡγούμεν. Pass. VII, 13, 1. στρατηγός. Zonar. IX, 28]: unde Macedonia nomen sortatus est. Auctor Iulius Obsequens cap. 78. — Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 63, 50 Mai. I, 38, 14, p. 178: Ῥωμαῖοι δὲ Μακεδονίαν ἀναρτίσαντες γενόμε-
νοι διὰ τὸ ἐκκαλεῖσθαι τὴν Πυθιοῦσιν ὑπογράφους ἰστέον, ἔτι τιτάρη τῆς πρὶ Ὀκτακίδος
Hegabanda igitur est nota Scaligeri ad annum qui procedit. De re ipsa cf. praetor loc. laud. Liv. Epit. I. coll. LXIX. et Oros. IV, 22.

1223) Μασσινίος βασιλεὺς] Masinias, Numidarum rex, amicus populi Romani, a M. Maillio pro-
casualiter per litteras petit aegrotus, ut ad se Scipionem Aemilianum, sub eo tunc militatorem, mitteret. Mas-
inus igitur Scipio regem mortuum adveniens reperit. Attigerat Masinias ex Eutrop. IV, 11 annum octavum
XCVII. Liv. Epit. I. coll. LXVIII. eum simpliciter nonaginta annis maiorem esse ait, ἀνερχόμενον ἑτάω
Polybius XXXVII, 3 et Lucian. Macrob. ep. 17. Cf. Plat. Moral. p. 791. F. Appian. Punic. cap. 106, Diod.
Frgm. II. XXXII. Ed. III. p. 523. Defunctus igitur est Sp. Postumio Albinus, L. Calpurnio Pisonis Caece-
sinae Cons. a. U. c. 606. a. Chr. 148. Ol. CLVII, 4. Auctor Valerius Maximus V, 2, 4. Μασσινίος
CLVII, 4.

Scaliger petit ex Zonar. Ann. IX, 27. Μασσινίος habet Diod. Excerpt. Phot. XXXII, 3. Excerpt. Vat.
Id. XXXII, 5. Μασσινίος id. Diod. Exc. Vat. I. I. et App. Punic. cap. 106. Μασσινίος Dion.
Cass. frgm. Valer. 60. Cf. Schweigh. ad Polyb. III, 33, et ad VII, 19.

1224) Καρχηδών ἔχουσα] Carthago, quam ex Velleio I, 12. DCLXXVII, ex Solino cap. 40.
DCCXXXVII. annis stetit, diruta est Ca. Cornelio Lentulo, L. Mummius Cons. a. U. c. 608 a. Chr. 148.
Ol. CLVIII, 3. Cf. Vellei. I. I. Urbem porro Poenorum aetate post Agrigatum ab ipsa captam CCLX.
delicta esse intelligit, ut Agrigatum Ol. XCHI, 3. ab Hamilcare caesam ex Diod. XIII. ep. 86. seq. in-
venimus. Carthaginis exercitus Cornilius ruinas attulerat. Vid. Vell. I, 12, Oros. V, 3, Diod. Fr. 145, Po-
lyb. XL, 90. Accidit proinde [v. not. 1218.] mense Iulio a. 148. Olymp. CLVIII, 3. isent. Constatit
Hieronymus ad Olymp. CLVIII, 3, nisi quod annorum numerum, quae Carthago ab originis suis habuerit,
variis: Carthago in diem Romanorum per Scipionem redigita, habens a condicione sui ann. DCLXXVIII, ut
eius aili affirmat DCCCLXXVIII. Ab Hieronymo triem anteponi prochronismo discunt Mai. Ann. ad Ol.
CLVI, 4. coll. Synell. p. 293 h., qui tamen effort ite γὰ ἀπὸ κρισεως, κατὰ δὲ ἄλλους φρεν. Diver-
sas diversorum de anno conditae Carthagens sententias recenset Scal. Prolegg. Emendat. Temp. p. XXXVIII.
Animad. ad Euseb. p. 60 a. 63 h. 145 a. h.

1225) Κατὰ τὴν αὐτὴν παρῶν] «Eodem anno, quo Carthago concidit, L. Mummius Corinthum fundi-
tas erexit.» Velleius I, 12. Cf. nos ad Ol. CLVI, 4. a. n. 1218.

1226) Ἀρχὴ τοῦ κατὰ τὴν Ἀφρικανίαν] Dum in Graecia et Africa prosperissime a Romanis pugnatur,
res in Hispania non difficilis modo erant, sed etiam magis magisque adversae et durae. Tantum illi Ro-
manorum periculis terrorem Virtutis incitavit, ut contra eum consulari opas esset et dux et exercitus.
Mittitur igitur in Hispaniam Q. Fabius Maximus Aemilianus Cos. a. U. c. 609. a. Chr. 145. Ol. CLVIII, 3.
Cf. Liv. Epit. LVII, Flor. II, 17, Appian. Iber. 63 seq. Horumum dux Ὀβερπιδος ὀνότι ἀπὸ Diod. Excerpt.
de Virt. et VII. p. 597 et App. Iber. 63, Ἰβηριδος ἀπὸ Diod. Excerpt. Phot. XXXII, 5, Ἰβηριδος ap.
eand. Excerpt. Vat. XXXII, 5.

1227) Ἀλέκος Μούμιος κατὰ τῶν Ἀχαιῶν] L. Mummius triumphum, qui magnos artificum tabu-
lis statuisque insignia Cos. Q. Fabio Aemiliano, L. Hostilio Mancino a. U. c. 609. a. Chr. 145. Ol. CLVIII, 3.
primum de Graecia actus est, memorant Livius Epit. LII. et Appianus Punic. cap. 135. extr. coll. Cic. pro
Murena. cap. 14. de Off. II, 22, Plin. N. H. XXXV, 7. XXXV, 4. Tacit. Ann. XIV, 15. — Eutropius IV,
14 triumphum illum iam anno 2. Chr. 146. actum scribit.

1228) Ἀλκιμος Κεζικτρὸς] Testis est Africanus ap. Euseb. I. I.

1229) Κόντος Μίττιλος] Q. Caecilius Metellus Macedonicus a. U. c. 612. a. Chr. 142. Ol. CLIX, 1,

δ.

O.A. P.E. Διόδωρος Σικυνίους στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι Ἀντίδοκος¹²³⁷⁾.α. ANTITHΕΟΥς πάλιν¹²³⁸⁾. Κατὰ τινὰς Μουσίμους τὴν Κόρινθον καθέλει¹²³⁹⁾. Κατὰ τὴν Ἀστυναιαν Οὐαρίαςδος ἰδιόλογον¹²⁴⁰⁾.

β.

γ.

δ. Ῥωμαίων μυριάδες τρεῖς περὶ Νουμαντίαν ἐνγρηθίσαν¹²⁴¹⁾. Μαχίνος δ' ἑκα-
τος αἰσχίαιτος σπονδὰς πρὸς τοὺς πολεμίους ποιησάμενος ἐπονιδίως ἀπὸ-
λαξεν¹²⁴²⁾. Ἄτταλος δ' Φιλομήτωρ Περγάμου βασιλεὺς ἐπ' ἐτ' ε' ¹²⁴³⁾.O.A. P.E.A. Ἀντίπατρος Ἡπειρώτης στάδιον¹²⁴⁴⁾.α. Κατὰ τὴν Σακλίαν, λεγόντες ὕδρας Αἰνυαίον, πῶς ἐξῆλθεν¹²⁴⁵⁾. Ἡ τῶν Ῥο-
μαίων βουλὴ τὸν αἰσχρὸς πολεμίους σπαισάμενον Μαχίνον τοῖς Νουμαντίους
παρδοθῆναι ἐρηγίσαιτο¹²⁴⁶⁾.

imperio in Hispania citeriore praecogato, Celtiberia omnes urbes, exceptis Termania et Numantia, eripuit. Testes Liv. Epit. LIB. App. Iber. 76, Vellei. II, 5, Valer. Max. II, 17, Flor. II, 17, Eutrop. IV, 16.

1230) Διόδωρος Σικυνίους] Fallitur Scaliger, quod Ol. CLX. aut Diodorum Sicyniam aut Anodocum [Cypriocum] stadio victorias reportasse affirmat: quam potius Olympiade ista Anodocus quidem stadio secundum Africanum apud Euseb. I. I., Diodorus vero, quem Pausanias VII, 16 extr. Ol. CLX. victricem tradit non nominato certamine genere, lecta vel alio certamine genere, excepto stadio, palmam meruisse putandus sit. An Ἀντίπατρος Εὐσεβίου ex Διόδωρο corruptam dicemus? Cui sententiae probabilitatem speciem addiderit Cod. Aetnae. scriptura Ἀντίδοκος apud Auct. P. I. p. 302. Ceterum quod nostro loco Scaliger edidit Ἀντίδοκος, revera exilient Cramp. Anecdott. Par. II. p. 149. In Eusebio tamen nomen victoris aut Scaligeri aut typographi errare in Ἀντίδοκος shōt.

1231) Ἀντίδοκος πάλιν] Athenis Archon fuit Antithemus Ol. CLX, 1., quem bellum Achaicum conficere-
tur, teste Pausania VII, 17 init. Scaliger vera, cum Corinthis cladem a Velleio alii quae Ol. CLVIII, 3.
occurrit videret, easam inde arripuit, ut ad hanc Olympiadem anastaret Ἀντίδοκος πάλιν, perinde quasi
senset Ol. CLVIII, 3., iterumque Ol. CLX, 1. Archonta eponymoi manere perfunctos esset. Id quod nemini,
credo, persuaserit. Cf. Corin. FF. A.A. T. IV. p. 110.

1232) Κατὰ τινὰς Μουσίμους] Refert Pausaniae VII, 16 extr. et Appiani Iber. ep. 135. extr.
calculos. Vide nostra ad Ol. CLVII, 4. a. n. 1218.

1233) Κατὰ τὴν Ἀστυναιαν Οὐαρίαςδος] Q. Servilius Caepio Consul a. U. c. 614. a. Chr. 140. Ol.
CLIX, 4. Viriathum per preditionem interemit. Auctores Livius Epit. LIV., Velleius II, 1, 3, Eutropius
IV, 16, Appianus Iber. 74. Vid. Diod. Excerpt. Phot. lib. XXXII, 5 p. 528. Wess. Valer. Max. IX, 6, 4,
Obseq. 82. coll. Fischer. Tabb. Chronol. Rom. p. 133.

1234) Ῥωμαίων μυριάδες τρεῖς] C. Hostilius Mancinus a. U. c. 617. a. Chr. 137. Ol. CLX, 1. con-
sul, victus a Numantia et castris exactus, quam spes servandi exercitus nulla casit, pacem cum eis fecit
ignominiosam, quam ratam esse senatus vetuit. Triginta milia Romanorum a Numantiorum milibus qua-
tore victi erant. Auctores Livius Epit. LV., Appianus Iber. 80, Eutropius IV, 17, Velleius II, 90, Orosius
V, 4. De Mancino vid. Cic. de Off. 14, 30, Vell. II, 1, Valer. Max. I, 6, 7, Flor. II, 18, Obseq. cp. 83.
Fist. Tib. Græch. p. 326.

1235) Ἄτταλος δ' Φιλομήτωρ] Attalus II. Philadelphus, quatuor anno regni, Ol. CLV, 4. vel potius 3.
[vid. not. ad Olymp. CLV, 4.] accepti, victricis primo nocte gravia diem extremum obiit, successit ei
Olymp. CLX, 4. anno 3. in aetate quinquages Attalus III. Philometor. Auctor Strabo XIII. p. 429, 48 seqq.:
μνήσειν δὲ Ἄτταλος τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπισημειωθῆναι Ἀντίπατρο βασιλεὺς δὲ αὐτὸς ἐπ' ἐτ' ἑπτε καὶ κλη-
δαὶς Φιλομήτωρ τελευτῆν ὅσον τὸν ἴον. Vid. not. 1242.

1236) Ἀντίπατρος Ἡπειρώτης] Africanus ap. Euseb. I. I.

1237) Κατὰ τὴν Σακλίαν] Orocius V, 6: Ser. Pulvis Placco, Q. Calpurnio Placco Coss. [a. U. c.
619. a. Chr. 135. Ol. CLXI, 4.] in Sicilia mansit Aetna exortus ignis eructavit, ac fudit: qui torrentibus modo
per pressa principibus, proxima quaque corporibus, erussere flamma, longinquiora autem facile collide
capere grati late collantes terrarum. Consilium istis montem Aetnam incensibilem solito ignibus arsisse
transit etiam Iulius Obsequens 85.

1238) Ἡ τῶν Ῥωμαίων βουλὴ] P. Furius Philus Consul a. U. c. 618. a. Chr. 136. Olymp. CLX, 4.
CLXI, 1.

in Hispaniam profectus, C. Hostilius Mancinus Numantiam dedit: a quibus tamen quomodo non esset receptus,
Romam redux tantum miseris ignominiamque consecutus est, ut omnibus officiis suis perfunctus indicaretur.
Testes Livius Epit. LVI., Florus II, 18, Appianus Iber. cp. 83.

β. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ δουλικὸς πόλεμος¹²³⁹).

γ. Ἐν τῇ Ῥώμῃ Τιβερίου Γράχου φόβος¹²⁴⁰). Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Νουμαντίου, ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ εἰς πολιορκίαν συγκαλεισθέντες, πάντων τῶν πρὸς τροπὴν ἑαυτηδίων ἐκλινοσάντων, τέλος εἰς ἀνδραποδαγίαν ἐτρέψαντο¹²⁴¹). Ὁ βασιλεὺς Ἀττάλου τελευτῶν τὸν δῆμον Ῥωμαίων τῆς αὐτοῦ βασιλείας κληρονομὸν ἐν ταῖς διαδοχαῖς κατέστησε¹²⁴²).

Ο.Α. ΡΕΒ. Δέρμων Δελφὸς στάδιον¹²⁴³).

α. Σκιπίων κατὰ τῶν Νουμαντιῶν ἰθρυάμβεισε ἰδ' ἑαυτὸν ὑπέρων τῆς Κορχονίων πανδήμου καταστροφῆς¹²⁴⁴). Ἀριστόνικος τις, τὴν πρὸς Ἀττάλου ἀγχιεῖαν ψευδάνων, ἐαυτὸν τῆς Ἀσίας βασιλείᾳ ἐπέδειξε¹²⁴⁵).

β.

γ. Ἀριστόνικος ὁ Ψευδάτταλος ὑπὸ Περσέτηρα ὑπέρων διασωτῆς ἀχθεῖς ἐν τῇ φυ-

1239) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Livius Epit. 56: Bellum servile in Sicilia ortum, quoniam apud a praetoribus non potestaret, C. Fulvius [a. U. c. 620. a. Chr. 134. Olymp. CLXI, 7.] Cassius mandatum est. Huius belli initium fuit Euxaei servus, natione Sgrus: qui contracta agrestium arborum vimem, et solibus ergastula, iusti exercitus numerum implevit. Ceteri quoque, alter servus, ad sepulchra nullis arborum confectis: et, cepitis lancis, contra populum Romanum exercitumque eius bellum arripe gererant. Cf. Oros. V, 6, qui septuaginta milia servorum tunc in armis scisse testatur et ipse, solenne Messaniam urbem ab hac contagione immunem manisse addit, quia sertos liberaliter habitos in pace continerit. Cf. Flor. III, 19 et Diod. Excerpt. de Var. et Vit. p. 298 seqq. Wessel. Euxaeius belli huius initia ad Olymp. CLXI, 3. nominavit. Ex Euxaeio seu basit Syracellus p. 292 B: κατὰ Σικελίαν ὁ δουλικὸς πόλεμος.

1240) Ἐν Ῥώμῃ Τιβερίου] Tib. Sempronius Gracchus, quam legem agrariam foret contra violentiam senatus et equestrii ordinis, P. Mucio Scaevola, L. Calpurnio Pisone Cons. a. U. c. 621. a. Chr. 133. Ol. CLXI, 7. ab optimatibus oppressus necatusque est. Testes Liv. Epit. LVIII, Oros. V, 9, Appian. Bell. Civ. I, 18, Plut. Tib. Gracch. cap. 9.

1241) Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν] Velleius II, 4: P. Scipio Africanus Amilianus, qui Carthaginem deleverat, post hoc acceptis circa Numantiam caedibus, evocatis iterum Consul [a. U. c. 620. a. Chr. 134. Ol. CLXI, 2.] minimeque in Hispaniam fortunas virtutisque expertus in Africa, respondit [in Hispania] et intrafiam ac trex menses, quoniam eo tenebat [i. e. vere a. Chr. 133. Ol. CLXI, 3.] circumdantem operibus Numantiam exercitusque accepit se. Cf. Oros. V, 8. De fame Numantiorum eorumque ἀνδραποδαγῇ vid. Liv. Epit. lib. LIX et Appian. Iber. 96.

1242) Ὁ βασιλεὺς Ἀττάλος] Eutropius IV, 18: Eodem tempore [scil. quo Numantia evicta est, i. e. coll. not. 1241. vere a. Chr. 133. Olymp. CLXI, 3., P. Mucio Scaevola, L. Calpurnio Pisone Cons.] Attalus, rex Asiae, frater Eumenei, mortuus est, haereditatemque populum Romanum reliquit. Ita imperio Romano per testamentum Asia accessit. Cf. Strab. XIII, p. 429 extr., Liv. Epit. LIX, Oros. V, 8, Plin. N. H. XXXIII, 11 coll. Clut. FF. III. III. Append. VI, p. 409 not. e., Just. 28, 4, Flor. II, 20, Plut. Gracch. ep. 14. Obsequens ep. 87. igitur trium sanctorum metachronismis peccat: App. Claudio M. Perperna Cons. — [a. U. c. 624. a. Chr. 130. Olymp. CLXII, 7.] Asia Attali testamentis legata Romanis.

1243) Δέρμων Δελφός] Africanus apud Euseb. I. I. tradit.

1244) Σκιπίων κατὰ Νουμαντιῶν] Livius Ep. I: Capiam urbem Scipio Africanus delevit et de ea triumphavit quaterdecimo anno post Carthaginem deletam. Eutropius IV, 19: P. Scipio Africanus de Numantinis decemum triumphos epit XIX. anno post, quam priorem de Africa cepit. Cicero Phil. XI, 8: Africanus anno ante [scilicet P. Licinius et L. Valerius Flaccus a. U. c. 623. a. Chr. 131. Ol. CLXII, 7. Cons.] de Numantinis triumphaverat. Cf. App. Iber. ep. 98.

1245) Ἀριστόνικος τις] Iustinus XXXVI, 4 extr.: Erat ex Euxenae Aristonice, non intacto matrimonio, sed ex patre Ephesus, citharistae ciuicium filia, genitrix, qui post mortem Attali voluit potestatem regnum Asiae incutit. Cum multa secunda proelia adversus ciuitates, quae metu Romanorum transire se ei noluerant, faceret insuperque rex iam videretur, Asia Licinio Crasso consuli [a. U. c. 623. a. Chr. 131. Olymp. CLXII, 7.] decernitur, qui intentum Attalicae praesidio, quam bello, cum extremo tunc tempore inordinatae esse praecium considerat, victas pallas incensissimas auaritas dedit. In huius locum minus Perperna consuli [a. U. c. 624. a. Chr. 130. Ol. CLXII, 7.] prima congressione Aristonicum asperum in potestatem suam reliquit, Attalicaeque praesidia hereditaria populi Romani, numera imponit. Roman deportavit. Quod opere ferens superaret eius M. Aquilius [a. U. c. 625. a. Chr. 129. Ol. CLXII, 7.] consul ad eripiendum Aristonicum Perpernam, cecidi et peritus triumphus minus esse deberet, festinata velocitate castris. Sed contentiones consulis more Perpernae duxit. Sic Asia Romanorum facta cum opibus suis effusa quoque Romanis traximul. Vid. Cic. Phil. XI, 8, Oros. V, 10, Liv. Epit. LIX, Eutrop. IV, 20, Vell. II, 4, Obsequens ep. 87. coll. Strab. XIV, p. 444 seqq.

λαπῇ βρόχῳ τὸν βίον κατέστρεψε, βουλῆς ψηφισαμένης¹²⁴⁰). Ἡ Ἀσία τοῦ Ῥωμαίων δόμου ἐπαρχία ἐγένετο¹²⁴¹). Δύο ἤλιοι ἐναντιοσθέντες¹²⁴²). Σελπίων ὁ Ἀφρικανὸς ἡφαίτης ἐξ ἀφανοῦς αἰτίας ἐκλείψεται βουὴς ἐπὶ νύ¹²⁴³).

δ. Ἐκλείψας σελήνης¹²⁴⁴), καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Καρνεάδης ὁ φιλόσοφος τὸν βίον μετέλλαξε¹²⁴⁵).

Ο.Ι. Ρ.Σ.Γ. Τυμώθιος Τραλλιανὸς στάδιον¹²⁴⁶).

α.

β.

γ.

δ. Ι.ΑΣΩΝ¹²⁴⁷). Ῥωμαίων πρὸς Ἀλλόβοργας πόλεμος¹²⁴⁸).

Ο.Ι. Ρ.Σ.Δ. Βουτύος Σατυρνίος στάδιον¹²⁴⁹).

p. 315 a.

α. Ῥωμαῖοι τὴν Καρχηδόνα ἀνακτίσαντες ἀποίκους εἰς αὐτὴν ἐστύλαν¹²⁵⁰).

1246) Ἀριστικῆς ἢ Ψυδάρτου] Orosius V, 10: *Aristonicus Romanus in sua Senectus in carcere stragulisque est.* Cf. not. 1245.

1247) Δύο ἤλιοι] Testis Cicero Nat. Deor. II, 5, 14, C. Semprenio Tuditano, M. Aquillio Cos. a. U. c. 625. a. Chr. 528. Ol. CLXII, 4. geminos solēs viros alterutroque solēm P. Africanus extinctum esse.

1248) Σελπίων ὁ Ἀφρικανός] Velleius II, 4: *Recessit in Urbem P. Scipio Africanus Acilianus ex-cia Numania] intra breve tempus, M. Aquillio, C. Semprenio Cos. [a. U. c. 625. a. Chr. 128. Olymp. CLXII, 4.] solibus annis CL, post duas consules, duosque triumphos, et his cunctis terroris publicis uicis in lectulo repositus est mortuus, ita ut quondam elisarem fuscum in carcere reperirentur notus. Decessit anno ferme LVI. Africanus morti quae causae esse possint, investigat Appianus Bell. Civ. I, 20. Cf. Cic. Nat. Deor. II, 5, Liv. Epit. LIX, Oros. V, 10, Auct. de Viris Illust. 58, Dion. Eusebius, Vales. 89. Neper inquirat in hanc rem Gerlachius in commentatione erudita de morte Affri-cani 1840.*

1249) Ἐκλείψας σελήνης] Testis Diogenes Laertius vit. Carnead. IV, 64 sq. τελευτῶντος δ' αὐτοῦ [τοῦ Καρνεάδου] ὡς αὐτὸν γινώσκει σελήνης, σπαρασσάτων, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀδελφιστὴν τοῦ μετ' αὐτὸν καλλίστου τῶν ἀστέρων. φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος ἐν χρονικῇ ἀναλῶν αὐτοῦ ἐξ ἀσθράκων ἐπὶ τετάρτῳ τῆς διαιρέσεως καὶ ἡμεροσέως Ὀλυμπιάδας, βιώσαντα ἐπὶ πάντα πρὸς ταῖς ὁδοῦς κοινῷ. [Consentit Lucianus Macroh. cap. 20. Exaggerat Cicero Acad. IV, 6: nam nonnulla viri an-nos.] Conf. Suidas s. v. Καρνεάδης, Ἀλφὺς, ἀπὸ Καρνεῶς, τῆς Φιλαδέλφειας, φιλόσοφος, ἀπ' οὗσης ἡ τῶν ἡρώτων Ἀστέριος. Φησὶ δὲ τελευτῶντος αὐτοῦ τὴν σελήνην ἐκλείπειν, καὶ τὸν ἥλιον ἀσθενῶν γινώσκειν. Vid. Coraia FF. AA. T. IV. p. 114 coll. Scal. Caues. lang. III. p. 263. Succurrit Carneadi Clito-machus. Vid. Laert. IV, 78 et Steph. Byz. s. v. Καρχηδὼν coll. Eustath. ad Dionys. Perieg. 195. et Cic. Acad. IV, 31.

1250) Τυμώθιος Τραλλιανός] Tradit Africanus apud Euseb. l. l.

1251) Τύμιον] Phlego De Mirabil. ep. X. Ἰωννίδης καὶ ἐπὶ Ῥώμης ἀσφράγγγος, ἀρραγὸς Ἀσφράγγων Ὑψιστος, ἀνακτινῶντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκεν Πλάτων καὶ Σέξτον Καρνεάτιον Ὑψίον καὶ Μάρκεν Φαυλίον Φιλάντο. Quem locum corruptum esse nemo non videt. Ac primum quidem pro Πλάτων scribendum esse Πλατων manifestum est. In ceteris vultis corrigendis inter se dissident VV. DD., quorum auctoritates recenset Coraia FF. AA. T. IV. p. 115. Cf. etiam Franz. not. ad Phleg. l. l. Nos ante haec non indicasse, quomodo Scaliger locum illum resciri voluisse videatur. Is vero non dubium est, quin pro καὶ Σέξτον Καρνεάτιον Ὑψίον legendum censuerit Ὑψίον. Certe M. Fulvius Flaccus cum M. Plautio Hypsaeco a. U. c. 628. a. Chr. 129. Ol. CLXIII, 4. consulatum administravit. Ac fuit cum Scaliger Coraia l. l.

1252) Ῥωμαίων πρὸς Ἀλλόβοργας] Teste Livio Epit. LX. M. Fulvius Flaccus Cos. a. U. c. 629. a. Chr. 125. Ol. CLXIII, 4. Massiliensibus contra Salutaris Gallos, qui fines Massiliensium depopulabantur, auxilio missis est. Salutaris malis gentes asperissimas Allobroges concitaverunt. Miservunt cum his Arverni duce Bonito causam. Vicit Salutaris C. Sextius Calpurnius praefectus Ca. Domitio C. Passio Cos. a. U. c. 632. a. Chr. 122. Ol. CLXIV, 4. ad aquas, quae ab eo Sextium tamen traxerant, superavit Allobroges ad oppidum Vindellium Ca. Domitius Alencobarus praefectus Q. Fabio L. Opinio Cos. a. U. c. 633. a. Chr. 121. Ol. CLXIV, 4. denique Allobroges et Arvernos domuit ad Isaram Q. Fulvius Maximus, Paullus cepos, Allobroges diris, Cos. VI. Id. Aug. [Fla. N. II, VII, 50.] a. U. c. 633. Ol. CLXIV, 4. Testes de hoc bello, quod Allobroges vocatur, extant Livius Epit. Lib. LX. LXL, Orosius 62, Cassio-dorus, Velleius II, 10, Eutropius IV, 22, Orosius V, 13 sqq., Florus III, 2, Strabo V. p. 128, 50.

1253) Βουτύος Σατυρνίος στάδιον] Testatur Africanus ap. Euseb. l. l.

1254) Ol Ῥωμαῖοι τὴν Καρχηδόνα] Eutropius IV, 21: L. Cassio Metello et Quintio Flaminio Cos. [a. U. c. 631. a. Chr. 123. Ol. CLXIV, 4.] Carthago in Africa in sua aetate separata est, quae nunc continet, auxilia duobus et viginti post quem a Scipione fuerat devota. Deduxit eo cum iuxta Nummi. Conventiunt Velleius I, 15 et Orosius V, 12. Cf. Liv. Ep. lib. LIX et Appian. Pun. 138. extr. E. Plat. Vit. Gracch.

- β. Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων πρὸς Ἰογέρθαν τῶν Νομάδων βασιλεία πολέμου¹²⁶⁵).
- γ.
- δ. Πάλιν οἱ Τυτῶνες τοὺς Ῥωμαίους ἐνίκησαν¹²⁶⁶).
- Ο.Α. ΡΖΗ. Νυκίμαχος Φιλαδέλφειος στάδιον¹²⁶⁷).
- α.
- β. Μάριος τὸν Ἰογέρθαν καταπολέμασας, τῆς μητροπόλεως τῶν Νομάδων Κίρτης ἐκურύειναι¹²⁶⁸).
- γ. Κισίων ἐγιννήθη. Γνήσιος Πομπήιος ἐγιννήθη¹²⁶⁹).
- δ. Οἱ ἐνθύπατοι Μάνιος καὶ Καπίων Κίμβρους διαπολεμούντες κακῶς ἀπαλλάττονται¹²⁷⁰). ὁ ὑπάτος Σεντίριος ἐπὶ Κίμβρων ἡττηθείς, καὶ τὴν δύναμιν ἀπολαλεῶν, τοὺς πολέμιους ὑποχείριος γίνετο¹²⁷¹).
- Ο.Α. ΡΕΘ. Νικέδημος Ἀκαδημαῖος στάδιον¹²⁷²).
- α.
- β.
- γ. Γάιος Μάριος Τυτῶνας καὶ Ἀμβρωνας ἐπιφανιστάτη μόχλῃ ἐν τῇ Μασσαλιώτιδι χώρῃ καταπολέμασας¹²⁷³).
- δ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ ὑπάτος Ἀκουίλλιος τὸν τῶν δραπετῶν στρατηγὸν Ἀθή-

α. Chr. 112. Ol. CLXVI, 4. ^{CLXVII, 1} *adversus Scordiscos, gentem a Gallis cruentam, in Thracia feliciter pugnavit.* Cf. Flor. III, 4.

1265) Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων πρὸς Ἰογέρθαν] Exarsit bellum illud, quod Romani contra Iugurtham Numidarum regem gesserunt. Cos. P. Scipione Nasica. L. Calpurnius Bestia: quorum hic parvum commotum sceleris Numidarum aggressus est. Auctores Livius Epit. LXV., Eutropius IV, 26, Sallustius Iug. 28, Florus III, 1, Orosius V, 15. Cf. Olszewski cap. 39.: P. Scipione, L. Calpurnio Cos. — Iugurthinum bellum exortum.

1266) Πάλιν οἱ Τυτῶνες] Livius Epit. LXV.: M. Iulius Silvanus Cos. [a. U. c. 645. a. Chr. 109. Ol. CLXVII, 4.] *adversus Cimbros infeliciter pugnavit.* Vid. Flor. III, 3. cod. Ascon. Ped. in Cit. Cora. II. p. 80 Or.

1267) Νυκίμαχος Φιλαδέλφειος] Tradit Africanus ap. Euseb. I. l.

1268) Μάριος τὸν Ἰογέρθαν] L. Marius Cos., collega L. Cassii Longini a. U. c. 647. a. Chr. 107. Ol. CLXVIII, 4. postquam Iugurtham, Bocchi Maurorum regis copis eductum, fedit fugavitque, victor Cirtam, Numidarum caput [Strab. XVII, 527, 26], pervenit, teste Sallustio Iug. ep. 102. Cf. Flor. III, 1, Liv. Epit. LXVI, Oros. V, 15.

1269) Κισίων ἐγιννήθη. Γ. Πομπήιος] Gellius NN. AA. XV, 28: Q. Caepione et Q. Servilio, quibus [a. U. c. 648. a. Chr. 106. Olymp. CLXVIII, 4.] *casualibus ante diem tertium Nonas Ianuarias* [proinde Olymp. CLXVIII, 2.] M. Cicero natus est. Cicero ad Att. VII, 5: III. Nonas soluti meo. Cf. Epist. ad Att. XIII, 42. Plutarchus Cic. cap. 2: *ἐκείνη πρὸς τὸν εἶνα Κισίωνος.* Errat igitur anni metachronismo Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXVIII, 3: *Cicero Aspinii natus, matre Helonia, patre Aspinio ordinis ex regio Volturnensi genere.* — Pompeius natus est eodem, quibus Cicero, cos. [vid. Vell. II, 53], sed pridie Kalend. Octobris: Plin. N. H. XXXVII, 2. Proinde Ol. CLXVIII, 3., cui ipi anno Hieronymus natus est anni ascripsit: Ca. Pompeius Magnus oritur.

1270) Οἱ ἀνθύπατοι Μάνιος καὶ Καπίων] Livius Epit. LXVII.: *Ab inde hostiles* [Cimbria] Ca. Manlius Consul [a. U. c. 649. a. Chr. 105. Ol. CLXVIII, 4.] et Q. Servilius Caeppio Praetorali vieti profecto castrisque laeis caesi sunt. Cf. Flor. III, 3, Eutrop. V, 1, Oros. V, 16, Sallust. Iug. cap. 113. 114. Opprobria autem est Caepionis exercitus a Cimbriae prid. Non. Octobris, teste Plat. Lucull. cp. 27. extr. Proinde Olymp. CLXVIII, 4. Cacterum Scalliger supra non satis accurate ἀνθύπατοι scripsit: fuit enim Caeppio solus praetorali, Manlius autem Consul. Rursus Eutropius V, 1. et Velleius II, 12 peccant, Caepionem consulem victum perhibentes. Nec satis accurate Tacitus Germ. 37. Caepionem ante Manium superatam afferit.

1271) ὁ ὑπάτος Σεντίριος ἐπὶ Κίμβρων] Livius Epit. LXVII.: *Marcus Aurelius Scaurus, legatus Consulis* [Ca. Manlii], a Cimbriae furo exercitus captes est. Cf. Velleius II, 12, 2. et Oros. V, 16. Fuit M. Scaurus illo tempore non consul, sed legatus Consulis.

1272) Νικέδημος] Testis est Africanus apud Euseb. I. l.

1273) Γάιος Μάριος Τυτῶνας] Livius Epit. LXVIII.: *Caius Marius Consul* [IV. a. U. c. 652. a. Chr. 102. Ol. CLXIX, 4.] *summa et oppugnata a Teutonia et Ambrosibus castra defendit. Duobus deinde prodiiis circa Aquas Soricas eos hostes defecit, in quibus caesa tradidit hostium ducentis milia, capta sexaginta.* Vid. Vell. II, 12, Flor. III, 3, Oros. V, 16, Eutrop. V, 1, Plat. Mar. cap. 15. 22.

ρίωνα καθιζάν, πέρας τῷ δουλεῦ πολέμῳ ἐπέθηκε¹²⁷⁴). Πάλιν Τιτυόων καὶ Κίμβρων μυριάδας Μάρκος λαμπροτάτῃ παρατάξῃ νικήσας διέφθειρε¹²⁷⁵).

Ο.Α. ΡΟ. Συμμάχος Σιλευκεὺς ἀπὸ Τίγριος στάδιον¹²⁷⁶).
 p. 335 h. α. Ἐν τῇ Ρώμῃ στάσις ἐπὶ δημοῦχου Σατορνίνου ἐκινήθη¹²⁷⁷). Γάιος-Γούλιος Κεῖσαρ δ' μετὰ ταῦτα ἀνταρχήσας ἱγνήθη¹²⁷⁸).

β.

γ.

δ.

Ο.Α. ΡΟ.Α. Παρμενίσκος Κερκυραῖος στάδιον¹²⁷⁹).

α.

β.

γ.

δ.

Ο.Α. ΡΟ.Β. Εὐδαμος Κῆρος στάδιον. Πρωτοφάνης Μάγνης πάλιν καὶ παγκράτιον, τεταρτος ἀφ' Ἡρακλίου¹²⁸¹).

α.

β. Πόλεμος Ῥωμαίους πρὸς Ἰταλιώτας καὶ ἀστυγέοντας συνίστη δ' καλούμενος συμμαχικός¹²⁸¹).

1274) Κατὰ τὴν Σικίλιαν] Diodorus Excerpt. Phot. lib. XXXVI. p. 536 Weis.: Τῷ δ' Ἰωνισίῳ χρόνῳ διελθόντος ὅπως δὲ Ρώμῃ Γάιος Μάρκος ἐπέθηκε τὴν πόλεμον καὶ Γάιος Μάκιλλος [a. U. c. 653. a. Chr. 101. Ol. CLXIX, 1.], ὃν δ' Μάκιλλος στρατηγὸς κατὰ τῶν ἀποστατῶν σταλὲς διὰ τῆς ἰδίας διδούρας ἐκράνεν μύθῳ τῶν ἀποστατῶν ἰδέσθαι, καὶ πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν βασιλίαν τῶν ἀποστατῶν, Ἀθηναῖον, συμβουλὴν ἠρῶναι ἀγάτα συνιστάσθαι, καὶ τοὺς μὲν ἀνέλιν, αὐτὸς δ' εἰς τὴν κεφαλὴν τραυθεὶς ἐθάρσυνε. Cf. Flor. III, 19, 9. Quod autem M. Aquilius Cos. suscepit bellum, id anno inaequati composuit proconsul. M. Aquilius, inquit Livius Epit. LXIX., processit in Siciliam bellum servile ex-citatum confecit.

1275) Πάλιν Τιτυόων καὶ Κίμβρων] Livius Epit. LXVIII.: Marcius obtulit quintum Consul [a. U. c. 653. a. Chr. 101. Ol. CLXIX, 1.] creatus est. Triumphum obtulit, donec et Cimbros eliceret, distulit. Gen-ter, repulso ab Alpibus fugatoque O. Catalo proconsule, qui foveat Alpium eluderet, et ad finem Alpinum [Sic etiam Flor. III, 3. Plutarchus autem vit. Mar. ep. 28. Atisionem appellat] castellum castrum inmoderat, refugeruntque, quoniam, virtute sua expulsi, fugientem proconsulem exercitusque conatui in Italiam traieciunt, indeque eundem Catali et C. Marci exercitibus, proleis victi sunt ab eis: in qua castra tradantur hostium con-tem quadraginta milia, capta sacragata. Cf. Vell. II, 12 et Oros. V, 10. Pugna actidit III. Kal. Sextil.: Plat. Mar. cap. 26. Proinde Olymp. CLXIX, 4.

1276) Συμμάχος Σιλευκεὺς] Testatur Africanus apud Ros. l. l. Sed Simanus codex Armen. ap. Asch. F. I. p. 330.

1277) Ἐν τῇ Ρώμῃ στάσις] Livius Epit. LXIX.: L. Appuleius Saturninus, adamostris C. Marci, et per milites octavo A. Nasio competitor, tribus plebis per vim creatus, non minus violentis tribulationibus, quam petierat, gessit; et, quoniam legem agrariam per vim tulisset, Metello Numidico, eo, quod in eam non innotuerat, diem dedit. Incidit notum scilicet Appuleii Saturnini tribumatus in C. Marci VI, L. Valerii consulatus l. c. a. U. c. 654. a. Chr. 100. Ol. CLXX, 4. Cf. App. Bell. Civil. I, 29 sqq. Cic. Brut. cap. 62. pro Ra-

bir. cap. 7., Vell. II, 12. Valer. Max. III, 2, 18, VIII, 1, 2, 3, 6, 2, Oros. V, 17.

1278) Γάιος Ἰουλιὺς Κεῖσαρ] Mortuus est Caesar a. U. c. 710. a. Chr. 44. Idibus Martiis, Olymp. CLXXXIII, 4. [Cf. not. 1375.] vitae anno sexto et quinquagesimo prope expleto [v. Suet. Caes. cap. 88. coll. Plat. Caes. cap. 69. et App. Bell. Civ. II, 149]. Proinde vitam suscepit a. U. c. 654. a. Chr. 100. Olymp. CLXX, 4. Et quidem d. XII. m. Quintilis. Vid. Macrobius Sat. I, 12: Hoc nomen a. d. quartum Idus Quintilis Iulius procreatus est. Lydus de Mensuris pag. 110 [p. 256. ed. Roettler.]: κατὰ τὴν πρὸ τεσσάρων Εἰδῶν τοῦ μηνὸς τελέσει τεχθῆναι. Porphyr. tamen ad Horat. Ep. I, 5, 9. d. XV. m. Quintilis natusuit. Cf. App. Bell. Civ. II, 106. Proinde natalis eius annus est Olymp. CLXX, 1.

1279) Περμενίσκος Κερκυραῖος] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1280) Εὐδαμος Κῆρος στάδιον. Πρωτοφάνης Μάγνης] Haec quoque totidem verbis tradit Africanus apud Euseb. Scal. l. l. Post Μάγνην autem verba διὰ Μάκιδον inserenda esse non videtur interper. Armen. ap. Mai. p. 150. Idem Πρωτοφάνης prebuit pro Πρωτοφάνης. Sed Πρωτοφάνης, uti etiam apud Ancheron l. p. 303 legitur est, confirmatur a Patasina V, 21, 5. Ceterum de v. τῆς πρὸς cf. quae diapastrinus ad Ol. CXI. l. l.

1281) Πόλεμος Ῥωμαίους πρὸς Ἰταλιώτας] Eutropius V, 3: Scito Iulio Caesari, et M. Marcio Philippo Cons. exaceratisimo quinquagesimo anno ante ab Urbe confecta [sc. Varr. a. U. c. 693. a. Chr. 91.

- γ. Πόλεμος Ρωμαίων πρὸς Μαρκούς⁽¹²⁸²⁾. Ρουτίλος ὁ ἑταῖρος πρὸς Μαρκούς πολέμων ἀνιέρθη⁽¹²⁸³⁾.
- δ. Πόλεμος Κάτων Πιλόγρους καὶ Οὐσιταίνους παρεστάτο, καὶ κατὰ Ἀσκαλίων ἰδρύσθηναι⁽¹²⁸⁴⁾.
- ΟΔ. ΡΟΓ. Παρμενιάκος Κερκυραῖος στάδιον τὸ δευτερον⁽¹²⁸⁵⁾.
- α. Ὁ ἡμιμέσος πόλεμος Σύλλου πρὸς Μάριον⁽¹²⁸⁶⁾. Ὁ βασιλεὺς Μηδριόνης πάντας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ῥωμαίους ἀφ' ἑνὸς συνθίματος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναιρεῖσθαι προσέταξε⁽¹²⁸⁷⁾. Σύλλας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ διπλώματος παραγγέλλεται⁽¹²⁸⁸⁾.
- β. Προγραφή καὶ φόρος τῶν πολιτῶν ἐν Ῥώμῃ⁽¹²⁸⁹⁾. Οὐσιταῖνοι ὁ ἑταῖρος τὸν συνστάτορον Κίρνον ἐκ τῆς πόλεως ἐξέλασε⁽¹²⁹⁰⁾. Κίρνος ὁ ἑταῖρος τὴν πατρίδα πολέμει⁽¹²⁹¹⁾.

OL. CLXXII. 1.] cum prope alia omnia bella cessarent, in Italia proximam bellum Piontes, Marci, Peligni- que accenderunt: qui, cum omnia comarum sua populo Romano obediunt, ita libertatem sibi optare ausere coeperunt. Diadocis Excerpti. Plat. lib. XXXVII. p. 538: Ὁ δὲ αὐτὸν (τὸν Τελευκῆα) πόλεμος πρὸς Ῥωμαίους ἐκαστὸν, ἀνατίθεται ἐν Ῥώμῃ Μάρκῳ [scq. Μαρκίῳ] Φιλίππου καὶ Σέξτου Τερτίου Ὀκτα- μίους δ' ἔχον [διπλῆτα] inserit cum Rhodiano, Scyllegro, Wessingio Diadocis] πρὸς τοὺς ἐαυτοῖς ἰδρύ- μενους. Appianus Bell. Civil. I. 39: Ἐργασίους δὲ τῆς ἀποστάσεως, ἑταῖροι δὲ τοῖς Ἀσκαλίοις ἰδρύσθαι γούρου δὲ, συνιέρουσι τὴν παραστάτην, Μαρκὸν τε καὶ Πιλόγρον καὶ Οὐσιταῖνον καὶ Μαρκουσίον καὶ — Φερωνταῖον καὶ Τριβὸν κ. τ. λ. Cf. Liv. Epit. LXXI. seq., Flor. III. 18, Vellei. II. 15, Oros. V. 18, Diad. Excerpti. Voss. 112. 114. Mss. p. 124 seq. Diad., Obscurus cap. 114.

[1283] Πόλεμος Ρωμαίων πρὸς Μαρκούς] P. Rutillus Lupus, collega L. Iulii Caesaris, adversus Marium bellum gerens, in praefio cecidit a. U. c. 664. a. Chr. 90. OL. CLXXII. 1. Testes Liv. Epit. LXXIII, Eutrop. V. 3, Oros. V. 18, Vell. II. 16, App. Bell. Civil. I. 43.

[1283] Πόλεμος Κάτων Πιλόγρον] Errat Scalliger in Catone: Neque enim M. Porcius Cato Pel- ligos et Vestinos in deditionem accepit, sed triumphum de Ascaloniis egit, sed eius collega C. Pompeius. Ille enim a. U. c. 665. a. Chr. 89. Olymp. CLXXII. 1., paucis prius diebus antiquam consulatu sese abdi- casset a. d. VI. Kalend. Jan. [proinde Olymp. CLXXII. 4.], de Ascalonia triumphavit [vid. Plat. Capitol. celi. Valer. Max. VI. 9, 9, Plin. N. H. VII. 44, Vell. II. 65, Gell. XV. 4, Dio. 43, 51], idemque Vestinos et Pellicos in fidem accepit proconsul [vid. Liv. Epit. LXXVI. coll. Vell. II. 21 et App. Bell. Civil. I. 52]. At alter consul licet Etruscum discussisset et vicerit, in ipso tamen curae prosperitate, dum ad Picenum lacum castra Mariorum oppugnat, et propinquum exploratum in manibus victoriam habet, accepto vulnere mor- tuus prostratur hinc anni a. Chr. 89. Olymp. CLXXII. 4. Testes Flor. III. 18, Orosius V. 18, Liv. Epit. lib. LXXV, Appian. Bell. Civil. I. 50, Vellei. II. 16. Ceterum supra in textu pro *Ascaloniis* ex App. Bell. Civ. I. 39 deducitur *Ascalon*.

[1284] Παρμενιάκος Κερκυραῖος] Testis Africanus apud Euseb. I. 1.

[1285] Ὁ ἡμιμέσος πόλεμος Σύλλου] Conf. de hoc L. Cornelii Sullae consilis contra Marium bello, quo primus [a. U. c. 666. a. Chr. 88. OL. CLXXII. 4.] post Romanum conditum in ipsa urbe inter cives pugnatum est, deque eius origine et causis Liv. Epit. LXXVII, Appian. Bell. Civil. I. ep. 55. seqq., Diad. Excerpti. Plat. p. 541 Wessel., Eutrop. V. 4, Valer. Max. VIII. 6, 2, Oros. V. 19, Vell. II. 19, 20, Flor. III. 21, Plat. Sull. cap. 9, Mar. cap. 14—40.

[1286] Ὁ βασιλεὺς Μηδριόνης] Auctores eunt de crudelitatis isto Mithridatis edicto, quod L. Cor- nelio Sulla, Q. Pompeio Raso Coss. a. U. c. 666. a. Chr. 88. OL. CLXXII. 4. publicatum perfectumque est, Appian. Bell. Mithr. cap. 22, Flor. III. 5, Valer. Max. IX. 2, 3, Oros. VI. 2, Vellei. II. 18, 2, Eutrop. V. 5, Cic. pro Lege Manii lib. 7, V. 11, Liv. Epit. LXXVII, Plat. Sull. cap. 24.

[1287] Σύλλας εἰς τὴν Ῥώμην] L. Cornelius Sulla Cos. quon, priusquam in Asiam eiret, socialis belli reliquias tollendi gratia in Campania paullisper moraretur, de Mithri septimum consulatum bellique Mithri- datici provinciam affectantem consilio certior factus, cum quattuor legiones accessit Octavio et L. Cornelio Cinna Coss. contra Mithridatam proficiscitur. Auctores Liv. Epit. LXXVIII, Eutrop. V. 4, Oros. V. 19, Appian. Bell. Civ. I. 57 seqq., Valer. Max. VIII. 6, 2, Plat. Sull. cap. 9.

[1288] Προγραφή καὶ φόρος] L. Cornelius Cinna Cos. a. U. c. 667. a. Chr. 87. OL. CLXXIII. 1. quon novis rebus auderet, et per vim seditiosas leges ferret, orto tumultu a collega Cn. Octavio vicinas cum suis fugit in Campaniam: ubi quon praeter Claudii exercitum etiam Latinos aliosque populos in potestatem redegit, Urbem expugnare coarctat. Eam postquam cum parte exercitus ingressus est, primo repulsi, deinde sub ipis moenibus castris positis in Urbem et veniret rogantes, multos insignes viros occidi iussit. Testes Liv. Epit. LXXIX., Vell. II. 90, App. Bell. Civil. I. 65 seqq., Plat. Mar. cap. 41, Sull. cap. 10, Diad. Excerpti, de Viet. et Vit. p. 614 Wess. Excerpti. Voss. p. 124. Mss. p. 135 seq. Diad., Cf. Cat. III. 10, Oros. V. 19, Auct. de Virr. Illust. cap. 69, Flor. III. 21, 9—17, Eutrop. V. 7.

- ΟΛ. ΡΟΕ. Ἑπεινός; Ἀργίος παῖδων σπύδιον, ἄνδρες γὰρ οὐκ ἡγανίσαντο; Σύλλα πάντας εἰς Ῥώμην μεταπηγαμένον¹²⁹⁶).
- α. Τὴν Μιτυληναίων πόλιν Ῥωμαῖοι ἐπεπολέωσαν¹²⁹⁷). Κατὰ τὴν Ἱβηρίαν Σερτάριος τοῖς Ῥωμαῖοις ἐναντίστανται¹²⁹⁸). Σύλλας τὴν αὐτοκράτορα ἐξουσίαν δημοσίως ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ ἀπέπατο¹²⁹⁹).
- β. Σύλλας ἐν Κύπῳ τῆς Κατωπίας ἐκείνητος¹³⁰⁰).
- γ. Ἀπολλώνιος Μόλων ἐ Ῥόδῳ σοφιστὴς ἡγναρίζετο¹³⁰¹).

p. 336 a.

tur in Africam expeditio incidit in prius semestre anni insequentis, triumphus autem fere in Septembri, eiusd. anni, prout in A. U. c. 673. a. Chr. 81. Olymp. CLXXIV, 4. Ergo Hieronymus ad Olymp. CLXXV, 1. annotans: Pompeius gloriose triumphavit, anni metachronium commisit, quae iam castigavit Scallger Animadvers. ad Euseb. p. 150 a. b. Cf. de triumpho praeter l. i. Fast. Capit. et Plot. Pomp. cap. 13—14. Caeterum rex ille Mauritaniae Iugaris audit Livio, Eutropio, Fast. Capit. *Τάρβας* nomen Plutarcho et Auct. de Vir. Illust. 77. Pompeium autem, cum ex Africa Romanis revertentem, Magnam a Sulla nominatum esse, testis est Plot. Sull. cap. 33.

1296) Ἑπεινός; Ἀργίος — μεταπηγαμένον] Haec totidem verbis testatur Africanus ap. Euseb. l. i. ad Ol. CLXXV. Pro Ἑπεινός; misit recte Ἑπαινός; praebent Craseri Anekdott. II. p. 150. In verborum ordine consilium variant codex Arm. ap. Aesch. P. l. p. 303, et cuius restitui Africanus locum sic transposuerit: ἰστορεῖ ἰδρυμένη πύλιν; σπύδιον παῖδων καὶ ἐνέα Ἑπεινός; εἰ. Passio aliter non exponit Appianus, qui Bell. Civil. l. cap. 49.: Ὀλυμπιάδων σπύδιον ἐν Ἑλλάδι Ἰουλίῳ ἰδρυμένον πύλιν καὶ σπύδιον ἐν Ὀλυμπίῳ ἰδέα δημοκρατίας πλὴν σπύδιον ὁρίων προέβη; τοῖς γὰρ ἀλλήλοις καὶ τὰ ἄλλα θάματα πάντα ἐ Σύλλας ἐς Ῥώμην μεταπέμψεν ἐπὶ δόξῃ τῶν Μηδραϊσίων ἰσχυρῶν ὅ τῶν Ἰταλιῶν. Atque hunc locum respiciens Coss. F. A. T. IV. p. 119: *haec, inquit, licet Africanus Epistoto studiū inter praeter victorias adscripsit, facile tamen hic illam inter viros obicit, cum Appiano teste Sulla scilicet consuetudine studiū cursum in Graecia reliquerit.*

1297) Τὴν Μιτυληναίων πόλιν] Mytilenis in Asia, quae sola urbs post victum Mithridatem arma retinebat, M. Thymus praetor expugnavit diutius. Fecit ex tempore sub Thymeo prima in Asia stipendia C. Julius Caesar, qui in illis urbis expugnatione coronam civicam ob imperatorem accepit. Testes sunt Livius Epit. LXXXIX. et Suetonius Caes. c. 2. Gesta res ridetur tanto antequam Sulla mortem eliret et P. Servilius Isauricus Ol. CLXXV, 1. a. U. c. 673. a. Chr. 79. cum Appio Claudio consul fecit.

1298) Κατὰ τὴν Ἱβηρίαν Σερτάριος] Teste Livio Epit. XC. Q. Sertorius praescriptus in ulteriore Hispania ingens bellum excitavit, quoniam Sullanus praescriptum haereditatem appellat Florus III, 22. Ad hoc bellum compescendum missi sunt a Sulla duo duces Q. Caecilius Metellus et L. Domitius praetor M. Amilios Lepido, Q. Caecilio Coss. a. U. c. 676. a. Chr. 78. Olymp. CLXXV, 3. Vid. Eutropius VI, 1 coll. Oros. V, 23. Appian. Bell. Civ. l. 97. Iter. cap. 101. Plot. Sertic. cap. 12. haec ipsa consules Sertoriani initia ante qui antea erat assignare licet.

1299) Σύλλας τὴν αὐτοκράτορα ἐξουσίαν] Abdicavit se Sulla dictator Coss. P. Servilio Isaurico, App. Claudio Coss. a. U. c. 673. a. Chr. 79. Ol. CLXXV, 4. Orosius lib. V, 22: *Gratius P. Servilio et App. Claudio Consules viros et tandem Sulla priores. Appianus Bell. Civ. l. 103: τὸ δ' ἔπειτα τῶν δὲ τῶν αὐτῶν καὶ τῶν τῶν Σύλλας θραυκτικῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων ὅ δὲ οὐκ ἀνεκρίνας, ἐκείνους μὲν αὐτοῖς ἀπέχευε Σερτίανος Ταρακόνος καὶ Κλαύδιον Παιζέων; αὐτοὺς δὲ τὴν μὲν πύλιν ἀπέχευε, αὐτοὺς δὲ ἐκείνους, ἰσχυρῶν ἀνέβητο. Cf. Plot. vit. Sull. cap. 34.: οὐκ ἐν δὲ ἡμῶν αὐτῶν ἀπέχευε, αὐτοὺς δὲ ἐκείνους, ἰσχυρῶν ἀνέβητο. Σύλλας, ὅτε ἀποδίδωμι τὴν ἀρχήν, καὶ τὴν ἀρχὴν ἀναγκαστικῶς ἐκείνων περὶ τῶν αὐτῶν; αὐτοὺς δὲ μὴ προσιδίω, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τῇ αὐτῇ παρὲν τοῖς Σουλῆριος ἐκείνων ὅσον ἰσχυρῶς ἀναγκαστικῶς. Vid. eiusdem Comp. l. 3, et Sull. cap. 1.*

1300) Σύλλας ἐν Κύπῳ] Sulla Canus in Campania, quo se prius erat contulerat, secretum obit, exuberant pedibus exercitum desertis, postquam annos LX. vixit, cuius funus pompa plene regia per Italiam urbes Romanas deductum, corporis regis impositum in campo Martio crematum est, Coss. Q. Lutatius Catulus, M. Amilios Lepido a. U. c. 676. a. Chr. 78. Ol. CLXXV, 3. Testes Livius Epit. XC, Plutarchus Sull. cap. 36. seq., Appianus Bell. Civil. l. cap. 105. seq. coll. Plin. N. H. XXV, 86, VII, 44, Auct. de Vir. Illust. cap. 73, Valer. Max. IX, 3, 5, Q. Sereu. cap. 6, Paus. l. 20 extr. Euseb. Hieronymi Sullam biennio post Olymp. CLXXV, 1. mortuum referit.

1301) Ἀπολλώνιος Μόλων] Tradit Plutarchus vit. Cic. cap. 3. seq. Ciceronem praestantem quidem corporis confirmatum cura, ut, si verum spectares, Sullae, cuius odium Sexti Rosci Amerini defensionis contraxisset, metu in Graeciam profectum cum vitae rationem lasse, ut si nullus ipse in republica compescendo locus esset, totum se philosophiae studio maderet. Deinde vero, nuncius de Sulla mortuo accepto, amica cotidie ex Roma sollicitandus, facultatem dicendi de integro tanquam potentiae potestae comparandae adiumentum instruxit, Asiaeque et Rhodi petita, ille quidem Xenocrati Adramyttinum, Dionysium Magnetem, Menippum Carum [Stratonicensem Cic. Brut. 91.], hic vero Apollonius Molonius Milesi oratorem et Pseudoisim philosophum addidit. Cf. Quint. XII, 6, 7. Hic Apollonius Molonius F. etiam simpliciter Apollonius Mole dicebatur. Cf. Suet. Caes. cap. 4. Qui mos Latinorum, addendi per nominativum paterni nomi-

κεῖνος δολιχόν, Γάιος Ρωμαῖος δολιχόν, Ἀρριαντινίδης Κῆρος πάνταθλον, Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς πάλιν, Ἀππιανὸς περίοδον, Ἀντωνῆς Ἱπποκράτους Ἀγραμνίου πᾶσι πύξ, Σφοδρίας Σικανίους παγκράτιον, Σωσίγην Λαυρεῖος παῖδων στάδιον, Ἀπολλογάντης Κυπαρισσιᾶς παῖδων πάλιν, Σωτήριχος Ἡλίου παῖδων πύξ, Κάλας Ἡλίου παῖδων παγκράτιον, Ἐκατόντος Μιθράτου δολιχόν, Δραπιδόλοχος δ' Ἡλίου τέθριππον, Ἀγρίμανος Ἡλείου κλάς, Ἐλλανίκου Ἡλείου συνωρίς, τοῦ αὐτοῦ πολικῆ συνωρίς, Κλετία Ἡλείου πολικὸς κλάς¹³⁰⁸).

- α. Σπάρτακος τὸν ὕπατον Γάλλον παρατάξει ἐνίκησε¹³⁰⁹. Ἀντοῖλλος Ἀμυνὸν ἐπολιόρκει, καὶ Μουρίαν ἐπὶ τῆς πολιορκίας καταλίσσιν μετὰ θανάτου ταγμαίων, αὐτὸς μετὰ τριῶν ἄλλων προΐχιν ἐπὶ Καβείρων, ὕπνου διακρίμασι, καὶ Ἀδριανὸν ἐπέταξε πολέμῳσι Μιθριδάτῃ καὶ πολέμῳσι ἐνίκησε¹³¹⁰. Σισυροῦ ἐν Ρώμῃ γενομένου πολλὰ ταῦτα συνέβησι¹³¹¹).

[1308] Ἐκατόντος Μιθράτου στάδιον] Egregium hoc Philagantii testimonium est, a Photio cod. XCVII. p. 146. 147. Hoeschrl. p. 83. 84. Bekker. scriptum, de quo sic Meierus in Encyclopæd. Artt. et Scienc. Hal. III, 3 p. 307: — diese Stelle zeigt uns erstens, dass seine Vermuthungen richtig sind, zweitens Kämpfe, die nicht nach dem Heeren Zufalle, sondern vernünftlich nach der Ordnung, in der sie damals in Olympia veranstaltet wurden, gemacht sein müssen; auffallend ist zweitens, dass der Wettstreit der Heralde und der der Trompeter überlegen sind; endlich ist zu beachten, dass von den meisten Namen der Sieger nicht Heralde angehört. Iam videamus singula: Ἐκατόντος lect. vulg. apud Phot., pro qua Ἐκατόντος edidit Bekkerus. Sic etiam Africanus apud Euseb. Scd. xviii. lxx. pag. 43 ad Ol. CLXXVII. Praeterea Milesium appellat Philagant, qui Elias fuit ex Africano l. l. — Deinde duo dolichos victores asserunt: Ὑπνὸς Μιθράτου et Γάιος Ρωμαῖος. Quorum haec inter pueros poliam meruisse statuit Cornutus Dissert. Agon. pag. 125. FF. AA. IV. pag. 120. Quem refutat Kranzius Olymp. pag. 290. Meierus vero l. l. Tamen excidisse patet. Sed dolichon Iamnon nec Pausanias, nec Africanus unquam commemorant. Kranzius denique l. l. p. 290 seq. et Hypsiclen et Galium hac Olympiade eodem temporis momento metum attingisse et utrumque simul in τῇ δολιχῇ coronatum esse suspicatur. Ceterum: modo aliam ostendisset Philagant ostentantem huiusmodi exemplum. — Ἀρριαντινίδης Scaliger e corruptis codicibus scriptis rectius scripsit Ἀρριαντινίδης. — Ἀππιανὸς περίοδον non est nomen victoriae, ut non Scaligerum totum, sed etiam Cornutus Dissert. Agon. p. 123 FF. AA. l. l. visum est, sed Boeckhio docente, autors sive Ἀππιανὸς περίοδον epitheton est, honoris causa agonisti inditum. Cf. Meier. l. l. et Kranz. p. 418 not. T. Recte igitur locum nostrum sic emendare videtur Boeckhio: Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς πάλιν, Ἀππιανὸς περίοδον. — Pro Ἀντωνῆς dedit Ἀντωνῆς Bekkerus. Memorat Atynam hunc Adramyttiam pugnam Olympicam etiam Cicero pro L. Plancio ep. 13. §. 31., cuius laudem codd. cum Atinem, aut Athenam aut Atynam corrupte appellant. Ἀδριαντινὸς est lect. vulg. Ἀδριαντινὸν dedit Bekk. Praeterea in verbis Ἀντωνῆς Ἱπποκράτους Ἀδριαντινὸν πύξ nō Meierum mirum habet, quod alias in huiusmodi catalogis omitti solet, patris nomen, aut certe aliunde adiectum nō vocabulum. Itaque Atynae patriam certaminisque, qua vicerit, iudicium laevis haecum flagens reliqua sic rescribit: Ἱπποκράτους Ἀδριαντινὸς πύξ. Sed Atynam pugilam vicisse constat e Ciceronis l. l. Praeterea patris nomen nō nisi victoriae non raro addit Pausanias. Sufficit igitur cum Kranzio l. l. p. 408 not. 8. Ἀντωνῆς Ἱπποκράτους Ἀδριαντινὸς nō corrigere. — Κυπαρισσιᾶς Bekk. mutavit in Κυπαρισσιᾶς. Quae sequuntur: Ἐκατόντος Μιθράτου δολιχόν, maxime scriptis Scaliger: addit enim Philagant dēss in τῇ ἀρχῇ τὰ πρὶν ἱερουργεῖν, στάδιον, δολιχόν, ὄλυντον. Aptius fecisset, si cum his etiam omnem Heratoniā mentioem hoc loco omnino. Satis enim de eo initio dictum est. — In verbis Ἀρριαντινὸς δ' Ἡλίου articulus, usui et nomme reluctantem, deleri vult Meierus l. l. p. 307. Quem tediominis causa additum puta. Cf. Kraus. l. l. p. 419. a. 12. — Pro Ἀγρίμανος praebet Bekk. Ἀγρίμανος, typographi, ut videtur, error. — Postrema conludit Scaliger, quae sic procedunt apud Philagantem: Ἐλλανίκου Ἡλείου συνωρίς, τοῦ αὐτοῦ πολικῆς τέθριππον, Κλετία [sic Bekk.] Ἡλίου πολικῆς συνωρίς, Καλλίμανος Ἡλίου et coal. Meier. p. 307. Hanc posuit omisit Scaliger] πολικὸς κλάς.

[1309] Σπάρτακος τὸν ὕπατον Γάλλον] Livius Epit. XCVL: Q. Arivia proder Celrum fugitorem duce cum signis multis basiliam occidit. Cn. cas. Lentulus male aduersus Spartacum pugnauit. Ad eodem l. Gallus Consul [n. U. c. 682. a. Chr. 72. Olymp. CLXXVI. l. CLXXVII. l.] et Q. Arivia proder acie victi sunt. Cf. Oros. V. 24. Appian. Bell. Civ. I. 117. Phot. Crass. ep. 9.

[1310] Ἀντοῖλλος Ἀμυνὸν] Haec ad verbum Philagant ad Ol. CLXXVII. I. narrat apud Phot. cod. XCVII. l. Ἀντοῖλλος δ' Ἀμυνὸν [sic pro vulg. lectione Ἀμυνός, quam expressit Scaliger, edidit Bekkerus. Ἀμυνός habet etiam Phot. Loc. cit. pp. 14. 15. 19. et Appian. Mithrid. cap. 78. 83. Strobo tamen lib. II. p. 47. 42 seq. 48. 49. Ἀμυνός praebet, sed idem lib. XII. 377. 35. Ἀρριαντινὸς ἐπολιόρκει, καὶ Μουρίαν ἐπὶ τῆς πολιορκίας καταλίσσιν μετὰ θανάτου ταγμαίων [sic Bekk.], αὐτὸς μετὰ τριῶν ἄλλων προΐχιν ἐπὶ Καβείρων, ὕπνου διακρίμασι, καὶ Ἀδριανὸν ἐπέταξε πολέμῳσι Μιθριδάτῃ καὶ πολέμῳσι

- β. Κράσος στρατηγὸς τῷ Σπαρτιάκῳ πολέμῳ, τρία ἔτη διαρκέσαντι, τέλος ἐπέ-
θηκε⁽¹³¹²⁾. Μηδριδάτης ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττηθείς, καὶ τὰ αὐτοῦ ἀπογονίους, εἰς τὸν
Τυγράντην Ἀρμενίας βασιλεῖα προσέγγει⁽¹³¹³⁾.
- γ. Ῥωμαίων ἀπειρημένους μεριάδας ἐννήκοντα καὶ μία⁽¹³¹⁴⁾. Συνατρώσκειν τῶν
Πάρθων βασιλεῖα τιμωρήσαντα διεδέξατο Φραάτης ὁ ἐπικληθείς Θυός⁽¹³¹⁵⁾. Φαί-
δρον τὸν Ἑυζοῦρειον διεδέξατο Πάτρων⁽¹³¹⁶⁾. Οὐγγίλιος Μάρων ὁ ποιητὴς
ἰωννήθη, εἰς τοὺς Ὀκτωβρίους⁽¹³¹⁷⁾.
- δ. Τυγράτης καὶ Μηδριδάτης ἀδριόσαντες πύλους μὲν τίσσας μεριάδας, ἑπταὶ
δὲ τρεῖς, καὶ τὸν Ἰταλὸν αὐτοὺς τάξαντες τρέσων, ἐπολέμησαν Λευκόλλαν,
καὶ νικᾷ Λευκόλλος⁽¹³¹⁸⁾. καὶ πεντακισχίλιοι μὲν τῶν μετὰ Τυγράτους ἑταίρων,
πλείους δὲ τούτων ἡττωμένοιον, χωρὶς τοῦ ἄλλου σὺγκλήδος ὕχλου⁽¹³¹⁹⁾.
Τὰ Καπετωίων ἐν Ρώμῃ ὑπὸ Πομπηίου ἀνακισθῆναι καθιερώθη⁽¹³²⁰⁾. Μιτίλ-
λος ἐπὶ τὸν Κρητικὸν πόλεμον ὁρμήσας, τρία τόγματα ἔχων, ἦλθεν εἰς τὴν
νῆσον, καὶ μάχῃ νικήσας τὸν Λασσθίνην ἀποκράτωρ ἀνταγορεύθη, καὶ ταχέως

p. 136 h.

διέλεον. Cf. praeter auct. laod. Sallust. ap. Phot. l. l. cap. 33, Mithrid. Epist. in Sall. Fragm. Hist. lib. IV, p. 596 Cor., Liv. Epit. XCVII, Eutrop. VI, 8.

[1311] Σωκράτῃ ἐν Ρώμῃ γεννημένῳ] Auctor Philegon l. l.: καὶ αὐτοῦ ἐν Ρώμῃ γεννημένου πλεῖ-
στατες συνένοι.

[1312] Κράσος στρατηγὸς τῷ Σπαρτιάκῳ πολέμῳ] M. Licinius Crassus praeter [a. Liv. Epit. XCVII, proconsul ex Eutrop. VI, 7], victo in Apulia Spartaco, post multas calamitates Italiae, tertio anno [App. Bell. Civ. I, 118 et Eutrop. l. l.] contra illi gladiatores bello Eadem imposuit. Quod quidem quom. Ol. CLXXVI, 4 exarsisset, hoc Ol. CLXXVII, 4. anno compositioni sit necesse est. Cf. praeter locos laudatos Flor. III, 20, Front. II, 4, 7, V, 34, Phot. Crass. ep. 11, Oros. V, 24.

[1313] Μηδριδάτης (ἐπὶ Ῥωμαίων ἡττηθείς)] Mithridates Coss. M. Licinio Crasso, Cn. Pompeio Magno a. U. c. 684. a. Chr. 70. Ol. CLXXVII, 3. desperationis rerum suarum coactus ad Tigranem Armeniae regem confugit. Testis Livius Epit. XCVII. Cf. Appian. Mithrid. 82, Eutrop. VI, 8, Phot. Lucull. ep. 22.

[1314] Ῥωμαίων ἀπειρημένους μεριάδας ἐννήκοντα καὶ μία.] καὶ Ῥωμαίων τῷ τριτῷ αὐτῷ [scil. τῆς πόλ.] Ὀκτωβρίους] Eten ἀπειρημένους μεριάδας ἐννήκοντα καὶ μία. At Livius Epit. XCVII, a Ca. Lentulo et L. Gellio censoribus quinquaginta milia capita censa esse tradit: de qua discrepantia vid. Interpr. ad Liv. l. l.

[1315] Συνατρώσκειν τῶν Πάρθων] Testatur ibidem, quibus Scaliger, verbis, Phlegon ap. Phot. cod. XCVII. Eundem Appianus Mithrid. 104. Συνατρώσκειν, Luciano Mithrid. Συνατρώσκειν appellat. Fuit etiam similis nominis Armeniorum rex Συνατρώσκεις secundum Dionem LXXVII, p. 764 vel Συνατρώσκεις secundum Suidam. Vid. Vallant. Arsacidarum Imper. Paris, a. 1728. 8. T. I, p. 78 seq.

[1316] Φαῖδρον τὸν Ἑυζοῦρειον] Phlegon l. l.: καὶ Φαῖδρον τὸν Ἑυζοῦρειον [vid. Cic. De Finib. I, 5] διεδέξατο Πάτρων.

[1317] Οὐγγίλιος Μάρων ὁ ποιητὴς] Phlegon ap. Phot. l. l. sub anno Ol. CLXXVII. tertio: καὶ Οὐγγίλιος [Ougilius lect. vulg., quam secutus est Scaliger] Μάρων ὁ ποιητὴς ἰωννήθη τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῖς Ὀκτωβρίους. Consentit Donatus in Vita: Notae ad Cn. Pompeium Magnum, et M. Licinio Crasso priusquam consulibus [a. U. c. 684. a. Chr. 70. Ol. CLXXVII, 3.] M. Octob. [proinde Ol. CLXXVII, 3.] in pugna, qui Andes dicitur, qui est a Mentou non procul. Item Hieronymus ad Olymp. CLXXVII, 3. Virgilius Maro in pugna, qui Andes dicitur, haud procul a Mentou nascitur, Pompeio et Crasso Coss. Peccat igitur auctor metachronismus Chron. Pasch. p. 184 A. C. ἐν Ὀκτωβρίοις καὶ Μιτίλλος [a. U. c. 685. a. Chr. 69. Ol. CLXXVII, 3.] Βαυβίλιος ἰωννήθη. Cf. Martial. Epigr. XII, 67.

[1318] Τυγράτης καὶ Μηδριδάτης] Hunc totidem fere verbis enarrat Phlegon l. l. ad Ol. CLXXVII, 4. In numero copiarum Tigranis non convenit inter Phot. Lucull. ep. 26, Appian. Mithrid. ep. 85, Eutrop. VI, 11, quorum alios quinque et a Phlegonis diversos numeros affert. Cf. Liv. Epit. XCVII.

[1319] καὶ πεντακισχίλιοι μὲν τῶν μετὰ Τυγράτους] Testis Phlegon l. l.

[1320] Τὰ Καπετωίων ἐν Ρώμῃ] Testis est idem Phlegon: καὶ τὰ Καπετωίων ἐν Ρώμῃ Κρίσιος καθιερώθη. Consentit Cassiodorus: Q. Metellus et Q. Hortensius [a. U. c. 685. a. Chr. 69. Olymp. CLXXVII, 3.] His coact. a Q. Catulo repositum dedicatumque Capitolium est. Conf. Livius Epit. XCVII. Tempore Iovis in Capitolio, quod incendio consummum et refectum erat, a Q. Catulo dedicatum est. Sed quid sita vel Pompeii supra a Scaligero injecta mentio? Primo Iovis templo, quod Traianus Superbus condi-
dit, Iovis Pulvilli dedicavit, Sallustiorum temporum Iovis exstare, secundum exarbitr Solis, nec tamem morte praecedens dedicavit: quoniam solum hocce felicitati suae defuisse quorundam confensumque Sullam ferat. Cf. Tacit. Hist. III, 72, Plin. N. H. VII, 43, Phot. Poplic. p. 104 E. Dedicavit igitur Q. Lutatius Catulus Ol. CLXXVII, 4., eiusque nomen, tradente Tacito, usque ad Vitellium massit. At Dio lib. XLIII.

γ. Τοῦ Λουκουλίου ἐς Ῥώμην ἀνακληθέντος Πομπηίου τοῦ Μιθριδατικού πολέμου στρατηγὸς αυτοκράτωρ ἐπὶ δήμῳ αἰρεθείς στέλλεται¹³²⁷). Πομπηίου τὸν Μιθριδάτην νικητικῇ μάχῃ νικήσαντος ὁ Τυγράνης τὴν μητροπόλιν Ἀρμενίας Ἀρτάξата ἔμα καὶ ἱαντὸν τῷ Πομπηίῳ παραδίδωσι. Πομπηίος τῷ Τυγράνι τῆς μὲν Ἀρμενίας πάσης ἐξουίῳσας, τὴν δὲ Συρίαν τοῖς Ῥωμαίοις ἐπαχίρειον ἐποίησε¹³²⁸).

δ. Ὁράτιος ο ποιητὴς ἐγγενήδῃ¹³²⁹).

Ο.Α. ΡΟΘ. Ἀνδρίας Λακιδαιμόνιος στάδιον¹³³⁰).

α.

β. Τὰ περὶ Κατιλινᾶν καὶ τὸν ἑπαιτὸν Κικέρωνα¹³³¹). Ῥωμαῖοι Βιθυνίαν, Καλ-

composit; mox de Creta triumphat, Creticisque cognomen assumpsit. Appianus Hist. Rom. lib. V. Cret. VI, 2: Οὗ διδωμένου δὲ ταῦτα Κρητῶν, ἔρδῃ στρατηγὸς ἐς αὐτοὺς Μιθριλλας, καὶ νεφρὴν δὲ Μιθριλλας ἐν Κιδικίᾳ Ἀσυνδῶν· καὶ γενόμενος ἐς Κνωσσὸν, Πισωδῆς Μιθριλλας τὴν Κιδικίαν παρῆλκεν· ἐπὶ συνθήκῃ, ἥρδῃ παύσεν αὐτοὺς. Μιθριλλας δὲ Κνωσσὸν παραδίδωκεν, ὁ Ἀσυνδῆς τὴν στείαν χρημάτων αἰχμῶς κατέλαβε, καὶ διέφυγεν ἀπὸ τῆς Κνωσσῆς, καὶ [cf. Plut. Pompei. cap. 20.] οἱ Κρητῆς ἐς Πανερῶν Μιγόνων, αἰσχυρίζοντα τοῦ Ἰσχυαίου καὶ Μιθριδατοῦ πάλιν, πῆρσαντες ἴσμεν, ταῦτας ἐλθόντι ἐκτείνον· ὁ δὲ ἀσπύλλος τότε ἔρχων, ἔειπεν τὸν Μιθριλλαν, ὡς εἰς διόν τινι πολλοῦν τοῖς ἰσχυνοῖς ἰσχυρίζοντα, ἰσχυρίζομαι τῆς νίκης· παραλῆξομαι γὰρ αὐτοῖς αὐτῶν, ἰαλίδιόν, ὁ δὲ ἐς χρόνιοντος ἰαλίδιον τῷ πάλιν, μὲν ἰσχυρίζομαι αὐτῶν, Ἀσυνδῆν συνδίδωκεν ἑαυτῷ Πανερῶν, καὶ ἰσχυρίζομαι [i. e. quinquecentis denariis post D. Iulio Silano L. Murena Cons. a. U. c. 692. a. Chr. 62. Olymp. CLXXIX, 3: Eutropius VI, 16. I. K. Iun.: Post. Capit. Proinde Olymp. CLXXIX, 2:] καὶ Κρητῆς ἐλθόντι οὗτοι διακρίσεις Ἀντωνίου, τὴν νίκην ἡγεμονεύοντες. Dio Frang. Ursin. CLXXVIII, 1: Σωκράτης Πομπηίου τῷ Κρητικῷ πολέμῳ πῖλος ὁ Μιθριλλας ἰαλίδις, ὁρῶμεν δὲ αὐτὸν αὐτῶν, καὶ Κρητῆς ἰαλίδις. Cf. Asin. lib. XXXVI, 2: ὁ Μιθριλλας πάσαν τὴν νίκην ἡγεμονεύοντα. Ἀρτίως μὲν οὐκ οὕτως, ἀλλ' ὁρῶμεν δὲ πάλιν τὸν ἰσχυρίζομαι χρόνον γενόμενος, καὶ δεσπότην ἄδελφον μὲν ἑαυτοῦ, κατελόμενον Μιθριλλας δὲ τὴν μὲν ἰαλίδιόν αὐτῶν αὐτῶν ἑαυτῶν τὸν δὲ δὲ Πανερῶν, τὸν τὴν Ἀσυνδῆν (καὶ γὰρ ἑαυτὸν αὐτῶν) οὐκ ἐπὶ τῇ νίκῃ αὐτῶν ἐν τοῖς ἰσχυνοῖς. Cf. Flores III, 7. Iustinius XXXIX, 5: Creta Cilicisque, piratica bello perdomitas, in preciosis forum rediguntur. Duraverat bellum donec amara exortibus iude ab a. Chr. 68. initio usque ad a. 67. fin. i. e. ab Olymp. CLXXVII, 4. med. usque ad Olymp. CLXXVIII, 2. med. Orosius VI, 4: Eodem tempore [quo Pompeius piratas compravit] Cretam insulam per biennium Metellus exercitū ditionemque bello domuit in polatibus repleti legumine Minis Romanis legibus permotus. Cum tamen Metellus anno denum inuenerat post latam a. 66. legem Maniliam [v. Liv. Epit. C.] Cretae leges dederit, Velleius et Eutropius de triennio loquuntur. Velleius II, 3: Per id tempus a Q. Metello Creta insula in populi Romani potestatem reducta est, quae deinceps Pannos et Leathene XXIV. milibus iuremum cessit, velocitate perniciosus, arborum laborumque potentissimus, aquilorum uae celeberrimis, per triennium Romanos exercitus fatigauerat. Eutropius VI, 11: Confecto Macedonico bello, nascente Mithridatico, — bellum Creticum ortum est. Ad id minus Caudius Metellus ignominiosus praedix intra triennium omnes provincias cepit, adpellantque est Creticus, etque ex insula triumphavit.

1332) Τοῦ Ἀσυνδῶν ἐς Ῥώμην M. Asinilio Lepido, L. Volcatio Tullio Cons. a. U. c. 668. a. Chr. 66. Olymp. CLXXVIII, 3. quum L. Lucullus prope VII. annos preconalari imperio bellum Mithridaticum administrasset, C. Manilius tribuens plebi, ut eius belli cura Cn. Pompeio mandaretur, magna indignatione nobilitatis ad populum tulit. Ea rogatio ut perferretur, Cicero praetor oratione pro lege Manilia habita effecit. Testes Liv. Epit. C. Dio XXXVI, 26-27, Plut. Pomp. ep. 30, App. Mithrid. 91. extr. 97, Zonar. X, 4, Ascon. in Cic. Cora. p. 65 seqq.

1333) Πομπηίου τὸν Μιθριδάτην νικητικῇ μάχῃ Cn. Pompeius iudem Cons. Mithridatensem nequarso proelio victum coegit Bosphorum peragere. Tigranem captis in ipso capite gentis Artaxatis (v. Flor. III, 5. et Dio XXXVI, 35.) in deditionem accepit, eique ademptis Syria, Phoenice, Cilicia regnum Armeniae restituit. Testes Liv. Epit. Cl. Dio XXXVI, 28-36, Plut. Pomp. cap. 33. Cf. Oros. VI, 4, Eutrop. VI, 12, App. Mithrid. cap. 104. seq. De Syria provincia vid. not. 1340.

1334) Πομπηίου ὁ νεοτῆς Suetonius in Vita Horatii Vol. III. p. 53 ed. Wolf: Horatius Flaccus Fannulus, — natum est VI. Idus Decembris, L. Cotta et L. Turpilio Cornificibus, i. e. a. U. c. 699. a. Chr. 65. Olymp. CLXXVIII, 4. Consecit Hieronymus ad Olymp. CLXXVIII, 4: Horatius Flaccus asyricus et lyricus poeta libertus patris Vesalii [cf. Horat. Satir. II, 1, 34 seq.] nascitur. Cf. Horat. Od. III, 21, 1: O nata mecum consule Manlio. Epod. XIII, 6: Tu cum Turpilio mecum consule presso meo. Epist. I, 20, 27: Me quater undecies sciat implere Decembris.

1335) Ἀνδρίας Λακιδαιμόνιος Tradit Africanus ap. Euseb. xpo. Ioy. p. 43.

1336) Τὰ περὶ Κατιλινᾶν M. Tullio Ciceroe, C. Antonio Nepete Cons. a. U. c. 691. a. Chr. 63. Ol. CLXXIX, 3. consiliorum Catilinae eripit, de qua singularum librum conscripsit Sallustianus. Cicero a. d. XII. Kal. Novembris senatus consiliorum Catilinae aperit. Cic. in Caes. I, 3. Proinde Olymp. CLXXIX, 2.

ΟΑ. ΡΠΒ. Ἀφεισίων Ἀργίος σάβιον¹³⁰⁵). Μάριον Μαρίωνος Ἀλεξανδρεὺς πόλιν καὶ παγκράτιον ἔκτισε ἀπ' Ἡρακλίου¹³⁰⁷).

α.

β.

γ. Πάροι τῆς πάσης Συρίας ἐπὶ Κασίου ἐξεβλήθησαν¹³⁰⁸).

δ. Πόλεμος ἡμετέριος Καίσαρος καὶ Πομπηίου¹³⁰⁹).

ΟΑ. ΡΠΓ. Θυόδιμος Μισσηνός σάβιον¹³¹⁰). Τούλιος Καίσαρ ἡμονόηστος Ῥωμαίων¹³¹¹).

α. Ἡ κατὰ τὴν Φαρασίαν Πομπηίου ἦτα¹³¹²). Καίσαρ τοῖς Ἀλεξανδρεῶσι πόλιν¹³¹³). Ἐντεῦθεν ἀφθιμούνται τῆς Καίσαρος αὐταρχίας χρόνοι καὶ ὁ τῶν Ἀντοχιδῶν χρηματισμὸς ἀρχεται¹³¹⁴).

CLXXXI, 2. Cicero Ep. Att. IV, 13: Nos in Tuscanum emisse a. d. XVII. Kal. Decemb. [a. Chr. 55.] videtur se scribere. — Crassum quidem nostrum minore dignitate animi profectus pulchritudinem quam cum equales eius L. Paullum Iulium consulens. Cf. App. Bell. Civ. II, 18. Bellum perit contra Particum a. a. Chr. 54. Olymp. CLXXXI, 3. Cassiodorus: Ca. Domitio Ap. Claudio Cass. M. Crasso ad Particum profectus cum Euphratem transisset etc. Hieron. in Syria a. a. Chr. 55. Olymp. CLXXXI, 3. Plutarchus Cras. cap. 17.: ἀνερχόμενος αὐτὸς ἐν Συρίᾳ διαχειράμενος. Cf. Dio XL, 12—16, Hegesipp. I, 21, Plat. Cras. cap. 17. Vellet. II, 48, Flor. III, 11. —

1305) Κράσιος ἐπὶ Παρθύων] M. Licinius Crassus bello Parthis illato quom ad Carras Italia auxiliis omnibusque dimicasset, a Sorana Orestis regis duce victus, una cum toto fere exercitu interit. V. Ios. Iudaeis [Ovid. Fast. VI, 465.] Cass. Ca. Domitio, M. Valerio Messala a. U. c. 704. a. Chr. 52. Preinde vergente anno 3. Olymp. CLXXXI. Auctor Dio Cassius XL, 16—27. Cf. Liv. Epit. CVI., Isoper. Antiqq. Iud. XIV, 7, 3. Bell. Iud. I, 8, 8. Plat. Cras. capp. 24—31. Oros. VI, 13, Eutrop. VI, 18, Vellei. II, 6, 11. Peccat igitur amicus prochronismus Hieronymus: Olymp. CLXXXI, 2. Crassus caesus cum filio suo apud Carras captus.

1306) Ἀφεισίων Ἀργίος] Africanus ap. Euseb. Scal. p. 43. Ἀφεισίων Ἀργίος exhibet, conjectura est videtur, Scaliger. Nam in codice est, Ἀφεισίων, uti nomen victoriae aucti Scaliger solum et hoc loco et in Olympionizarum Catalogo p. 343 extr. scriptis, sed etiam in Anecd. Par. II, p. 150 editis Gramerus. Anthestion audit etiam in Mali Armeniae.

1307) Μάριον Μαρίωνος Ἀλεξανδρεὺς] Totidem verbis tradit Africanus ap. Euseb. xpor. Ioy. p. 43. Meminit Maronius etiam Pausanias V, 21, 5, cuius tamen e ratione quibus fuit ab Heracleo. Cf. nostrum ad Ol. CXLII, a. n. 1157.

1308) Πάροι τῆς πάσης Συρίας] C. Cassius, quaestor M. Crassi, Particus, qui in Syriam transierant, cecidit, bellumque haec, quartum ex quo a Crasso susceptum erat anno, finem imposuit i. e. M. Claudio Marcello, Serv. Sulpicio Rufo Cras. a. U. c. 703. a. Chr. 51. Ol. CLXXXII, 4. Errat igitur uno anno Scaliger. Auctor Dio XL, 28 seqq. Ibid. cap. 30.: ὁ πόλεμος οὗτος — τῷ τερμένῳ ἴσιν ἀπ' οὗ ἐξήρτητο καὶ τὸ Μίρατον Μακεδόνων καὶ τὸ Σελυκιδῶν Πάγον ἐκείνους ἐκείνων. Cf. Eutrop. VI, 18, Vellei. II, 46 extr., Sext. Ruf. de Vict. et Prov. p. R. ep. 17., Isoper. Bell. Iud. I, 8, 9. Antiqq. Iud. XIV, 7, 3, Liv. Epit. CVIII.

1309) Πόλεμος ἡμετέριος Καίσαρος] Bellum inter C. I. Caesarem et Ca. Pompeium M. exaravit Cass. L. Cornelio Lentulo, C. Claudio Marcello a. U. c. 705. a. Chr. 49. Ol. CLXXXII, 4. Auctor Dio XLII, 1, Isoper. Cf. Appian. Bell. Civ. II, 34, Vellei. II, 48, Eutrop. VI, 10, Oros. VI, 15, Flor. IV, 2, Liv. Epit. CIX, Plat. Cras. cap. 31. Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXXXII, 3.: Principium belli civilis Caesaris et Pompeii. Idem in Mali Armeniae quoque ad Olymp. CLXXXIII, 2. depressum est. Ex Eusebio hausi Syncellus p. 301 B. De primordialis discussionis inter Caesarem et Pompeium vid. id. Dio XL, 55—66 et Appian. Bell. Civ. II, 26—31.

1310) Θυόδιμος Μισσηνός] Tradit Africanus ap. Euseb. I, 1.

1311) Τούλιος Καίσαρ ἡμονόηστος Ῥωμαίων] Adhuc ibidem Africanus: Τούλιος Καίσαρ ἡμονόηστος Ῥωμαίων.

1312) Ἡ κατὰ τὴν Φαρασίαν] Pugnatum est apud Pharsalam Cass. C. Iulio Caesare II, P. Servilio Isaurico a. U. c. 706. a. Chr. 48. V. Id. Sextil. [v. Vetus Calendar. ad calenam Fast. Verrian. p. 112.] Ol. CLXXXIII, 1.: Τῷσι Dio XLII, 52—63. Cf. Plat. Pomp. capp. 67—73. Cras. capp. 44—48., App. Bell. Civil. II, 75—82, Liv. Epit. CXI., Suet. Caes. ep. 35., Vellei. II, 52, 2, Caes. Bell. Civ. III, 90—100, Eutrop. VI, 20 seqq., Flor. VI, 2.

1313) Καίσαρ τοῖς Ἀλεξανδρεῶσι] Pugatus ad Pharsalam Pompeius Alexandrinum petiit, ut a rege Aegypti, cui tutor a senatu propter iuventutem eius nettum datus fuerat, acciperet auxilia: qui tamen fortissimum magis quam acutissimum secutus, antecessit Theodoto et Pothino, Pompeium, antequam in terram exiret, in navicula per Achillam interficiendum curavit. Hieronymus ad Olymp. CLXXXIII, 1.: Pompeius praefido victus et fugiens a apostolico Alexandri regis occiditur. Potum explevit annus natus XLVII. sec. Vellei.

- β. Φαρνάκης ὁ Πόντου βασιλεὺς ἐπὶ Καίσαρος ἡγήθη¹³⁶⁵). Κλειομένη ἐλθὼν εἰς τὸ ἄστυ μετὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ εἰς τοῦ Καίσαρος ἐκρωσθή¹³⁶⁶). Κατὰ τὴν Ἱβηρίαν Καίσαρ Γ'Ν. Πομπήϊον τὸν νεώτερον παρὰ τὴν πόλιν Μούσσαν ἐνέκρη¹³⁶⁷).
- γ. Ὡς αὖτε ἡ Λυδοῦρου τοῦ Σικιλιώτου ἱστορικῆ βιβλιοθήκῃ περιέχονσα χρόνον ἐπὶν ἀρχὴ ἐν βιβλίῳ μ' ¹³⁶⁸). Ὁ κατὰ τὴν Ἀσσίαν Καίσαρος πόλεμος πρὸς Σκενιωνα καὶ Ἰουβαν¹³⁶⁹). Καίσαρ τέτταρας λαμπροὺς θριάμβους κατήγαγε¹³⁷⁰). Καίσαρ τὸν ἐνταῦθα πατωρθεώσατο¹³⁷¹).

II, 53, XLVIII. sec. Dissen XLII, 5 et Appian. Bell. Civ. II, 86, XLIX. sec. Plat. Pomp. cap. 79. et Zonaram X. p. 487 C. Caesar post tertium diem insecutus Alexandriam venit. Ipse quoque Ptolemaeus inuictus parare voluit, qua de causa regi bellum illatum est. Victus in Nilo perit, inventumque est corpus eius cum lorica aurea. Caesar Alexandria positus regnum Cleopatras dedit, Ptolemaei sorori. Auctores Estrup. VI, 22, Liv. Epit. CXII, Oros. VI, 15, 18. Cf. Dio XLII, 1 — 16, 34 — 44. App. Bell. Civ. II, 83 — 86, 88 seqq. Plat. Pomp. cap. 79, Caes. Bell. Civ. III, 308, Suet. Caes. ep. 35.

1364) Ἐπὶ τὴν ἀφ' ἡμετέρας τῆς Καίσαρος] Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXXXIII, 1: *Genus Iulium Caesar prius apud Romanos singulari scripuit iuguriam: a quo Caesaris Romanorum principis appellati. Ab hoc loco Antiocheni sua tempora computant. Syncellus p. 203 C: Ὁ Ἀντοχίης ἔσθην [i. e. ἀπὸ τοῦ ἱστορ. τοῦ Γαίου Τυτίου Καίσαρος Olymp. CLXXXIII, 1.] ἀφ' ἡμετέρας τοῖς αὐτίκῃ χρόνῳ. Vid. de hac Antiochenorum aera, qua a primo anno Caesaris imperii singularis, ab a. U. c. 705. a. Chr. 49. orditur, Malalas Hist. Chronol. P. I. p. 278 seqq. coll. Scaligeri Animadv. ad Euseb. n. MDCCCLXIX. p. 156 h. seq. Canon. Isagog. lib. III. p. 301 et isiprius Meleiri Euseb. Chronol. T. I. p. 460 seqq. p. 467.*

1365) Φαρνάκης ὁ Πόντου βασιλεὺς] Caesar composito bello Alexandrino Pharnacem, Mithridatis Magni filium, qui Pompeium cepit adiuvaret, rebellantem in Ponto atque multis populi Romani provincias occupantem, ipso Caesare dictatore II. et M. Antonio Mag. Equit. a. U. c. 707. a. Chr. 47. IV. Non. Sextil. [v. Vetus Calend. ad calcem Fast. Verrian. p. 112.] Olymp. CLXXXIII, 2. acie victe, victoribus ad mortem coegit. Auctores Dio XLII, 45 — 48, Estrup. VI, 22, Oros. VI, 16, App. Bell. Civ. II, 91, Suet. Caes. ep. 35, Vellei. II, 55, 2.

1366) Κλειομένη ἐλθὼν] Testis est Dio lib. XLIII. ep. 27: *ἔλθει [ἡ Κλειομένη] εἰς τὸ ἄστυ [τῆς Πόλεως] μετὰ τοῦ ἀνδρός καὶ εἰς αὐτὰ τοῦ Καίσαρος ἐκρωσθή. Scaliger rem ei anno assignavit, quo Caesarem devicto Pharnace in Urbem rediisse eoque urbanas constitutiones certum est. [Cf. Dio XLII, 40 — 55 et App. Bell. Civ. II, 92.] i. e. Ol. CLXXXIII, 2. a. U. c. 707. At Hieronymus Cleopatram Olymp. CLXXXIII, 4 regio comitata urbem ingressam esse dicit. Conferatur de utroque illo testimonio Scaligeri Animadv. ad Euseb. p. 157 h. sq. n. MDCCCLXXII, qui omnino negat, Cleopatram unquam Romae fuisse, nec Dionii fidem habere ille, et Hieronymi verba ex Estrupii loco perperam intellectu fluxisse asserens. Is enim quum scribat, Cleopatram nactam a Caesare Ptolemaei regnum postea regio comitata Urbem ingressam esse, urbem non Romam, sed Alexandriam intelligi debere, a Steph. Byz. s. v. *Ἀλεξάνδρῳ* et ex interprete Estrupii, formande, colligit Vir Doctus. Verum errat. Cleopatram enim venisse Romanam, praeter Dionem et Hieronymum affirmat etiam locuples testis Suetonius Caes. cap. 52. ad quem locum Cantabrinus [Vol. III. p. 180 ed. Wolf. Lips. 1802.] Scaligeri errorum γυροποταῖος ἀνδρὲς δαμνῶντες καὶ αὐτὸν εὐχέγγυοντο ἀμύνηται appellat.*

1367) Κατὰ τὴν Ἱβηρίαν Καίσαρ] Anni prochronismus. Vicit enim Ca. Pompeium M. F. apud Mandon urbem Caesar Consul IV. et Dictator IV. non Ol. CLXXXIII, 2, sed Ol. CLXXXIII, 3. a. U. c. 709. a. Chr. 45. Ipse Liberalis XVI. Kal. April. [v. Ovid. Fast. III, 712, Hist. Bell. Hup. cap. 31, Vetus Calend. ad calc. Fast. Verrian. p. 107, Plutarch. Caes. cap. 26.] Auctores Dio lib. XLII, 38 — 45, Hirtius c. 28 — 31, Plutarchus Caes. cap. 56, Livius Epit. CXV., Estrupius VI, 24, Velleius II, 55, 2, Appianus Bell. Civ. II, 104, seqq.

1368) Ὡς αὖτε ἀπὸ τοῦ Διόδωρου] Diodorus I, 5 ab extio illi ad finem bibliothecae suae annos intercedere ait MCXXXVIII, de quibus ai CCCCVIII, quos annos ab eversa Troia ad primam usque Olympiadem ipse numerat, detraxisse, superavit anni DCCXXX, ut secundum hunc calculum ipse illud, quod primus in lib. XL. descriptioni temporum initia ex parte tantum reliquit, ad Ol. CLXXXIII, 2. continuatum fuisse ridet. Quo ipso anno finem historiae suae imposuisse etiam disertius ipse prolo suo significavit, ubi ab Olympiadum initio ad exitum libri sui numerat annos DCCXXX. Verumtamenvero hanc ipsam Corneii annum DCCXXX., qui secundus est Ol. CLXXXIII, cap. 4. contrahit cum Ol. CLXXX. Quod, quod eadem belli Gallici initia assignat? Haec sane insignis est balutatio. Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. P. 156 n. MDCCCLXXII, Voss. de Hist. Graec. lib. II. ep. 2. p. 211. Westerm. Clat. FF. HH. III. p. 183.

1369) Ὁ κατὰ τὴν Ἀσίαν Καίσαρος] Anni metachronismus. C. Julius Caesar Cos. III. et dictator III. a. U. c. 708. n. Chr. 46. VIII. Id. April. [v. Fast. Verrian. in mense April. et Ovid. Fast. IV, 377. coll. 357.] Ol. CLXXXIII, 2. P. Scipionem et Iubam ad Thapsum in Africa superavit, teste Cassio Dioe XLII, 1 — 8. Cf. Hist. Bell. Afric. capp. 81 — 85, Plat. Cat. Min. cap. 58, Caes. cap. 53, Oros. VI, 16, Liv. Epit. CXIV, Vellei. II, 54, 2, Estrup. VI, 23, Appian. Bell. Civ. II, 94, 95.

δ. Καίσαρ τὴν Ἰβηρίαν παρασημάμενος τέλος τοῖς ἐμφυλίοις ἐπέθηκε¹³⁷⁰.
 ΟΔ. ΠΙΛ. Θυόδωρος Μισσόςης σάβδων τὸ δεύτερον¹³⁷¹.

p. 337 b.

α. Καίσαρ τὴν Κόρινθον, ἐπὶ Μουμίου ἀνίστατον γενομένην, καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐρύκει¹³⁷². Καίσαρ ἐπὶ Βρούτου καὶ τῶν συναμοτῶν ἀναγίεται¹³⁷³.

γ. Καίσαρ δ' ἐρίῳ ἀναγίεται¹³⁷⁴.

δ. Ἡ ἐν Φιλίπποις μάχη¹³⁷⁵. Βρούτος καὶ Κάσιος ἐπὶ Ὀκταυίου ἐπὶ τῆς αὐτοκτενίας ἐκείνου διαγρῶνται¹³⁷⁶. Ἐν Τόρῳ τῆς Κίλικας Ἀντωνίος ἱερὸν Κλειστέως ἀλλοικεῖται¹³⁷⁷.

1370) Καίσαρ τῆς Ἰβηρίας λαμπούς Caesar ex Africa rediit eodem hoc anno 46. a. Chr. Sextili vergente [Vid. Hist. Bell. Afric. cap. 98. coll. Dion. XLIII, 14.] Olymp. CLXXXIII, 3. quattuor triumphes duxit, ex Gallia, ex Argippo, ex Ponto [de Pharnace], ex Africa [de Iuba]. Auctor Dio Cassius XLIII, 19. Cf. Liv. Epit. CXV, Appian. Bell. Civ. II, 101, Plat. Caes. cap. 55.

1371) Καίσαρ τὸν ἐκείνῳ καταρδάσεται Tradit Dio Cassius XLIII, 26. Caesarem hoc tempore assensu emendasse. Locos, qui correctam hanc a Caesare temporum rationem spectant, diligenter conegit Idebertus Bachrid. Charoul. II, p. 119 not. 1. Sunt autem praeter Dion. I. l. i: Plut. Caes. cap. 59, Appian. Bell. Civ. II, extr., Ovid. Fast. III, 155 sqq., Ann. 40, Plin. H. N. XVIII, 57, Cassiod. cap. 20, Macrobi. Saturn. I, 14, Ammian. Marcellin. XXVI, I. Cf. eiusdem de anno I. Caesaris subtilem et eruditam dissertationem I. l. p. 117—134.

1372) Καίσαρ τὴν Ἰβηρίαν Caesar IV. Cos. a. U. c. 709. a. Chr. 45. Ol. CLXXXIII, 1. victo ad Mundum artem Pompeio, bellis civilibus finem imposuit. Auctores Eutropius VI, 25 et Dio XLIII, 28—45. Uode Batum mense Octobri [Vell. II, 56] vel adeo Septembri [Cic. Ep. Att. XIII, 45. 46.] Olymp. CLXXXIII, 4. reversus consulatum, quem ferme ad finem anni, M. Aemilio Lepido equitem magistro, solus tenuerat, Q. Fabio et C. Trebonio tradidit. Hecum vero alteri, pridie Cal. Ianuar. defuncto, Caesar upote magistratus ex sua voluntate et capere et largiri solitas, C. Casiniam suffecit, qui reliquis anni horas usque ad Calendas Ianuarias facies teneret. Cf. Dio XLIII, 46 et Eutrop. I. l.

1373) Θυόδωρος Μισσόςης Testis est Africanus ap. Ruch. I. l.

1374) Καίσαρ τὴν Κόρινθον C. Iulius Caesar V. et dictator et consul assumto in Consulate M. Antonio collega adiectoque M. Aemilio Lepido magistro equitum a. U. c. 710. a. Chr. 44. Ol. CLXXXIII, 4. CLXXXIV, 1. Corinthum et Corinthiensem colonias deduxit. V. Dio XLIII, 50, App. Ponic. cap. 136, Solin. cap. 40. Plut. Cos. 57, Strabo XVII, pag. 836, Pass. II, 1, 2. De Carthagine priore tempore restaurata conf. not. ad Ol. CLXIV, 1. n. 1254.

1375) Καίσαρ ἐπὶ Βρούτου Hoc anno Idibus Martiis [v. Suet. Caes. cap. 81., Plut. Caes. cap. 63. Brut. cap. 14. 35. 40. Vell. II, 56. Cassiod., Hieronym. ad Olymp. CLXXXIV, 1., Appian. Bell. Civ. II, 149, Ovid. Fast. III, 697, Valer. Max. VIII, 11, 2, Cicero Ep. Att. XIV, 4, 6, 12, 13, 14, 15, 22. XV, 4. Ep. Fam. IX, 14. X, 28. XI, 7. XII, 4. Phil. I, 1. XIII, 10.] Iulius Caesar a Bruto ceterisque conjuratis in ipsa Pompeii curia viginti tribus vulneribus confossus est. Proinde Olymp. CLXXXIII, 4. Vid. Dio XLIV, 19—22, Liv. Epit. CXVI, Eutrop. VI, 25, Appian. Bell. Civ. II, 111—154. Plut. vit. Cos. cap. 60—69. Brut. cap. 14—17. Cic. cap. 42., Suet. Caes. cap. 80—82., Vell. II, 56, 3, Oros. VI, 17. Hieronymus igitur ut Olymp. CLXXXIV, 1. annotans: Idibus Martiis C. Iulius Caesar in curia occiditur, anni metachronismum commisit. Eandem etiam Scalliger admisit errorem. Perit Caesar sexta et quinquagesimo aetatis anno: Suet. Caes. cap. 88., Itaq. ἔσται ἔστω καὶ πενήντα App. Bell. Civ. II, 149, τὸ μὲν ἄρτω γυνεύς τῇ πενήντῳ καὶ 15. Plut. Caes. cap. 60.

1376) Καίσαρ δ' ἐρίῳ Hieronymus, ad Ol. CLXXXIV, 2.: Cicero in Formiano suo ab Herennio et Pupilio occiditur, LXIV. [Cf. Plut. Cic. cap. 48: Itaq. ἔσται γυνεύς ἑξήντῳ καὶ ὀκτώσιν. Livius ap. Senec. Suas. 7: Furius rex et aezugiata annos. Cassiodorus: annorum LXIII.] aetate suae anno. Tempus recte assignatum. Defunctus est enim M. Tullius Cicero Hirtio et Pansa Cos. a. U. c. 711. a. Chr. 43. anno d. VII. Idus Decembris, uti Tiro libertus eius memoriae prodidit ap. Aet. Dial. de causis corrupt. eloquent. cap. 17. Vid. de eius morte Liv. Epit. CXX, Plut. Cic. cap. 48, Vell. II, 66, 2, Appian. Bell. Civ. IV, 20. coll. 6, Eutrop. VII, 2.

1377) Ἡ ἐν Φιλίπποις μάχη, Βρούτος καὶ Κάσιος Livius Epit. CXXIV.: C. Caesar et Antonius apud Philippas curia cunctis adversum Brutum et Cassium pugnarent, ita et destra ultimus carnis ulcero, et castra quoque ultimus ab illis, qui vicinam, expugnarentur. Sed inaequalium fortissimum periculum mors Casii fecit: qui quum in eo cursum fecisset, quod pulum erat, totum exercitum suum rotas, mortem sibi concipit. Altero diebus proelio victus M. Brutus et ipse ultum facit, exoritur Strabon [Argeste Cf. ad Olymp. CLXXXIII, a. n. 1231.] fugae caute, et sibi gladium adfert. Obsequens cap. 130.: M. Lepido Munatius Plancus Cos. — Cassius et Brutus interierunt, i. e. a. U. c. 712. a. Chr. 42. Olymp. CLXXXIV, 3. Cf. Dio XLVII, 35—49, Appian. Bell. Civ. IV, 85—138, Plut. Brut. cap. 38—53. Anton. cap. 22, Vell. II, 70, Oros. VI, 18, Valer. Max. IX, 9, 2, Zonar. X, p. 506, Eutrop. VII, 3.

1378) Ἐν Τόρῳ τῆς Κίλικας M. Antonius quum post victoriam Philippensem Graeciam petisset, eique L. Censorianum praefecisset, huc dum Caesar transgreditur, huc dum Caesar Remae seditionibus et bellis

δ. Ὀκταβίος Περουσίαν πόλιν ἐκπολιορκήσας κατέκαιεν¹²⁷⁹). Πάρθοι εἰς τὴν Συρίαν ἐκστράλλοντες πάντα πυρπολοῦσι¹²⁸⁰).

Ο.Α. ΡΗΕ. Ἀρίστιον θούριος στάδιον¹²⁸¹).

α. Ἡρώδης Ἀντιπάτρου Ἰδουμαίου υἱὸς τοῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας καταλυμένους ἀπορία χρημάτων ὄρων, καὶ τὸ μόνον λείψανον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὑπορρίπον, οὐ μόνον ἀγωνοθέτης ἦς ἐπέτυχε πανταταγρίδος εἰς Ῥώμην παρασπείων ἰγνύειν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ δημοτικὰς πόρους χρημάτων ἐκείνην, ὥς μάλιστα ἀγωνοθετοῦσαν τὴν μητρίν αὐτοῦ ἐκλιπεῖν ἐν Ῥώμῃ¹²⁸²). Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη¹²⁸³). Φουλβία Ἀντωνίου γαμετὴ ἐν Σαυῶνι ἐτελεύτησε¹²⁸⁴). Νόμος ὁ λεγόμενος Φαλκιδίος ὑπὸ τοῦ Πουβλίου Φαλκιδίου δημοαρχοῦντος ἐτέθη, ὥστε τινὰ τὸ τέταρτον τῆς καταληφθείσης οἱ οὐσίας, ὃν γέ που βαρύνεται, λαβόντα, τὸ λοιπὸν ἀφαιρεῖται¹²⁸⁵).

β.

fatigatur, cetero ipse ac pace diffuit. Postquam enim Cleopatram Tarsum, Ciliciae urbem, venire iussit, ad dicendam causam, quod Cassio ferretur multum ad bellum iulianisimae opis et subditi, conuocatis eius illecebris captes, vitam degit mollem, effeminatam, luxuriosam. Auctor Plutarchus Anton. cap. 23. seqq. Cf. Plin. V, 27, Isac. Antiqq. Iud. XIV, 13, 1, Dio XLVIII, 24, App. Bell. Civ. V, 8.

1279) Ὀκταβίος Ἡγερέων πόλιν] Testis Dio lib. XLVIII, 15 init. ἰσχυρὸς δ' οὖν (τῆς Περουσίας) ἐστὶ τὸ Ἰουδαίων καὶ ἑτέρον καὶ ἐκ Ἀσίων Πάλλαντος ἰσχυρὸν ἀπέσχευ, καὶ τέλλει τὰ ἐν τῇ Ἰουλίᾳ τὰ μὲν βίᾳ τὰ δὲ ἰσχυροῦς τῷ Καίσαρι προσυγίγεται. Tenebant fasces Ca. Domitius Calpurnius H., C. Asinius Pollio a. U. c. 714. a. Chr. 40. Ol. CLXXXIV, 4. CLXXXV, 1. quorum primis imperii temporibus Perusia ab Octaviano capta et excisa est. Cf. Dio lib. XLVIII. cp. 14. Vid. Vellei II, 74, 4, Liv. Epit. CXXVI, Eutrop. VII, 3, App. Bell. Civil. V, 22—27, Suet. Aug. cap. 14.

1280) Πάρθοι εἰς τὴν Συρίαν ἐκστράλλοντες] Quam Antonius in Aegypto luxuria et otio diffeceret, Parthi, duces Labiano et Pacore, bellum Romanis inferunt, ac Phoenicem, Syriam, Palaestinam diripiunt obtinentque Cons. Domitius et Asinio, a. U. c. 714. a. Chr. 40. Olymp. CLXXXIV, 4. CLXXXV, 1. Auctor Dio XLVIII, 24 seq. Cf. Isac. Antiqq. Iud. XIV, 13, 3, App. Bell. Civ. V, 10, 65, Eutrop. VII, 3, Liv. Epit. CXXVII.

1281) Ἀρίστιον θούριος] Testis Africanus apud Euseb. I, 1.

1282) Ἡρώδης Ἀντιπάτρου Ἰδουμαίου υἱὸς] Testis Iosephus Bell. Iud. I, 21, 12; τὰ δὲ Ἡρώδης χαρισθεὶς τῷ μόνον κενῷ τῆς Ἑλλάδος ἀλλ' ἕως τῆς ἀστυρίας ὄρων, εἰς τὴν ἡ δόξα τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας διενεῖται. τοῖς τοῖς γὰρ δὲ καταλεπόντες ἀπορία χρημάτων ὄρων καὶ τὸ μόνον λείψανον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὑπορρίπον, οὐ μόνον ἀγωνοθέτης ἦς ἐπέτυχεν πανταταγρίδος εἰς Ῥώμην παρασπείων ἰγνύειν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ δημοτικὰς πόρους χρημάτων ἐκείνην, ὥς μάλιστα ἀγωνοθετοῦσαν τὴν μητρίν αὐτοῦ ἐκλιπεῖν. Cf. eund. Antiqq. Iud. XVI, 5, 3. Quam autem, ut statim videlicet, Herodes Olymp. CLXXXV, 1. Romanum petierat, huius Rex Iudaeae a Senatu constitutus est, recte rem illam Isac Olympiadi insatit Scaliger. Cf. Meierum in Encyclop. Art. et Scient. III, 3, p. 285.

1283) Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου] Testis Africanus apud Euseb. Scal. chron. pag. 74, 13, 20 seqq.; ἐν Ὀλυμπίᾳ ἦν Ἡρώδης δὲ πρὸς Ἀντίωνα ἐβόησας, τῶν ἐν τῇ Ἀστυρίᾳ Ἡγεμονιστάων, καὶ ἑτέρον ἀποκρίσαντες Ἀντιόν. Ἀντιόνος δὲ Ἡρώδης μὲν καὶ αὐτὸς ἀναγέρωντες βασιλεῖς, προσέειπεν δὲ αὐτῷ πόδας Ἰσραὴλ, Γάδαρα, Γάζαν, Ἰσραὴλ, Ἀσθόρην, καὶ τῆς Ἀραβίας τὸν τε Τεχουαν, καὶ τὴν Ἀραβίαν, καὶ Σαυῶν, καὶ Γαλιλάαν, πρὸς δὲ καὶ τῆς Σιρίας ἰσχυροῦς. Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου καὶ Ὀκταβίου τοῦ Σεβαστοῦ βασιλεὺς Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη. Sic etiam Iosephus Antiqq. Iud. XIV, 14, 4, 5. Herodem Cons. Ca. Domitio Calpurnio H., C. Asinio Pollione a. U. c. 714. a. Chr. 40. Ol. CLXXXIV, 4. Iudaeorum regem a Senatu nuncupatum esse testatur. Cf. Zenar. lib. V, 10.

CLXXXV, 1. p. 231. et Appian. Bell. Civ. V, 75.

1284) Φουλβία Ἀντωνίου γαμετὴ] Testis Dio lib. XLVIII, 28; ἡ Φουλβία ἐν Σαυῶνι, ἐν ᾧ ἦν, ἐτελεύτησε: id quod Cons. Ca. Domitio Calpurnio H., C. Asinio Pollione a. U. c. 714. a. Chr. 40. Olymp. CLXXXIV, 4. factum est. Cf. App. Bell. Civ. V, 65, 59.

CLXXXV, 1.

1285) Νόμος ὁ λεγόμενος] Auctor idem Dio lib. XLVIII, 33. Cons. modo institutus καὶ ὁ νόμος ὁ Φαλκιδίος ἀνενομήσας (ἐκείνην καὶ τὴν ἐν ἡμῶν ἐκ τῶν κλήρων διανομήν, ὥστε τινὰ τὸ τέταρτον τῆς καταληφθείσης οἱ οὐσίας, ὃν γέ που βαρύνεται, λαβόντα τὸ λοιπὸν ἀφαιρεῖν) ὑπὸ τοῦ Πουβλίου Φαλκιδίου δημοαρχοῦντος ἐτέθη. Cf. Ulp. tit. XXIV, §. 32; Lex Falcidia habet non plus quam doctandem Italiae patrimonii legari, ut omni modo quadrans integer apud heredem esset. Cf. Bach. Hist. insuprad. Rom. lib. VI. edit. Stackmann. p. 188 et Adam. Ezechiel. Antiqq. Rom. verit. Meyer. T. I. p. 261.

- γ. Ουεντίδης Πάκωρον τὸν Πάρθων βασιλέα ἐνίκησε¹³⁸⁶).
 δ. Ἡρώδης καὶ Σόσσιος τὰ ἱεροσόλυμα πολιορκίᾳ παρεστῆσαντο¹³⁸⁷).
 O.A. ΠΗζ. Σάμωανδρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹³⁸⁸).
 α. Ἀντώνιος πρὸς Πάρθους πολέμῳ ἐνίκησε¹³⁸⁹).
 β.
 γ.
 δ. Ἀντώνιος Ἀρμενίας βασιλέα Ἀρταυδόην ἀγκυραλώσας τὴν αὐτοῦ θλασθῆναι ἐκρίνωσιν¹³⁹⁰).
 O.A. ΠΗΖ. Σάτωρος Ἀργυῖος στάδιον¹³⁹¹).
 α. Ὀκτάβιος Κάισαρ τοὺς Δαλμάτας καταπολέμησε¹³⁹²). Ἀντώνιος φανερῶς τὸν Ὀκτάβιον πολέμῳ¹³⁹³). Κατὰ τὴν Ἰουδαίαν αἰσμοῦ γενομένου μυρίους διαφθάρθηναι συνέβη¹³⁹⁴).
 β. Εὐφρόλιος πόλεμος κατεβήθη ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος μεσοῦσης τῆς ἐπὶ Ὀλυμπίδος, Ἀντωνίου καὶ Κλισπάρως κατὰ τὸ Ἀττικὸν ναυμαχίᾳ καταπολέ-

1386) Οὐεντίδης Πάκωρον τὸν Πάρθων] Aetii metachronismus. P. Vestidius Bassus L. Marcio Censorino, C. Calvisio Sabinio Cos. a. U. c. 715. a. Chr. 39. Ol. CLXXXV, 1. T. Labienum vicit. Dio lib. XLVIII, 39—42, Liv. Epit. CXXVII, Plat. Anton. cap. 33, Hienat Athenis a. Chr. 34. Olymp. CLXXXV, 2. V. App. Bell. Civ. V, 76 et Dio XLVIII, 39. Deinde Cos. Ap. Claudio, C. Norbano a. U. c. 716. a. Chr. 38. V. id. Ius. [V. Oras. VI, 18. coll. Ovid. Fast. VI, 465.] Olymp. CLXXXV, 2. verp. etiam Paccorum, Parthorum regem, superatus occidit, et Parthos trans Euphratem compulsi, Auctores Dio lib. XLIX, 19—21, Plat. Ant. cap. 34. seq., Liv. Epit. CXXVIII, Eutrop. VII, 5, Vellei. II, 78, Pseudo-Appian. Parth. III, p. 73 (ed. Schweigh.).

1387) Ἡρώδης καὶ Σόσσιος] Hierosolyma ab Herode et Sosio oppugnata captaeque sunt M. Agrippa, L. Caesio Gallo Cos. a. U. c. 717. a. Chr. 38. Ol. CLXXXV, 1. T. Iosephus Antiq. Iud. XIV, 16, 4. Rem anno antecedenti assignat Dio lib. XLIX, 22. Sed hoc de obediens ischaota sermo, de finis Iosepho. Cf. Petr. Doctr. Temp. X, 67 et Noris. Censat. Pagan. p. 146. Confirmat aua, Iosephum secutus, Scaliger de Emendat. Temp. V, p. 450. Caeterum vid. Plat. Anton. ep. 34. et Liv. Epit. CXXVIII, 1388) Σάμωανδρος Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. I. 1. ubi tamen ex Interpr. Armen. addendum est ἐπὶ Ἡρώδης. Cf. Nieb. p. 214.

1389) Ἀντώνιος πρὸς Πάρθους] Antonius a Parthis superatus est Cos. L. Gellio, Cocceio Nerva a. U. c. 718. a. Chr. 36. Hienat: v. Plat. Anton. cap. 40. 51. et Dio XLIX, 31. Proinde Ol. CLXXXVI, 1. Testis Dio XLIX, 22—33. Cf. Liv. Epit. CXXIX, Vellei. II, 82, Eutrop. VII, 6.

1390) Ἀντώνιος Ἀρμενίας βασιλέα Ἀρταυδόην] Hienat metachronismus. Antonius postquam consulatum secundum, quem cum L. Scribonio a. U. c. 720. a. Chr. 34. Ol. CLXXXVI, 1. inierat, eodem, quo init, die deposuit, substituit in ipsius locum L. Sempsonis Atratinus, veris tempore i. e. Ol. CLXXXVI, 2. Artavandus, Armeniae reges, comprehensus, argenteis catenis vincti, gemitibus eius posuit. Testis Dio XLIX, 39. Cf. Vellei. II, 82, 3, et Liv. Epit. CXXXI. Pseudo-Appiano in Parth. III, p. 100 rex Arménie Ἀρταβάνης vocat.

1391) Σάτωρος Ἀργυῖος στάδιον] Testis Africanus apud Euseb. Seal. I. 1: Ἐκαστῇ ἡμέρᾳ κατὰ ἰσθμὸν Σάτωρος Ἀργυῖος στάδιον. Ἐκαστῇ ἡμέρᾳ κατὰ ἰσθμὸν. [Dei victor.] Latensum expleat Amnesia, accensatus Cranesi Anecdota II. p. 150: Ἀργύριος στάδιον vel potius Σάτωρος τὸ δεικνύον, ut tamen, ut, iustate ordine, hunc stadionicum Olymp. CLXXXVII, Septatrus autem Argireum Ol. CLXXXVIII, assignat.

1392) Ὀκτάβιος Κάισαρ] Hienat metachronismus. Octavianus, postquam Dalmatas rebellantes L. Scribonio Libone, L. Sempsonis Atratinus Cos. a. U. c. 720. a. Chr. 34. Ol. CLXXXVI, 1. repræsit [v. Liv. Epit. CXXXII, Dio XLIX, 38, Suet. Aug. cap. 20, Appian. Illyr. cap. 25—27.], anno insequenti ex insubellibus bellis Dalmatæ porticum et bibliothecam extruxit. Aucter Dio XLIX, 38. 43 extr. Cf. Vellei. II, 90.

1393) Ἀντώνιος γυμρῶς] Bellum inter Casarem et Antonium Ca. Domitio Ahenobarbo, C. Soio Cos. a. U. c. 722. a. Chr. 32. Ol. CLXXXVI, 4. CLXXXVII, 1. coortum esse, testatur Dio I, 1—14. Cf. Eutrop. VII, 7. Vellei. II, 82, 4, Liv. Epit. CXXXII, Suet. Aug. cap. 17.

1394) Κατὰ τὴν Ἰουδαίαν αἰσμοῦ] Testis Iosephus Antiq. Iud. XIV, 5, 2: Ἐν ταῖς καὶ τῆς ἐν Ἀστικῷ πόλεως συνταραχῆς [Hanc ipse Iosephus padoie ante cap. 5, 1. in Olymp. CLXXXVII, consiliis, cuius Scaliger pro more suo primum intellexit accensum, cum tamen vel ex addito Herodia anno perspicuum sit, scriptorem secundum intellegi voluisse.] Κάισαρ πρὸς Ἀντώνιον ἰσθμὸν Ἰερὺς Ἡρώδου τῆς βασιλείας ἦτορ [comparat hoc loco annos Herodia ab Ol. CLXXXV, 4., quo in cum Sosio Hierosolyma occupavit] οὐκ ἐβόησε ὅτι τὸν Ἰουδαίαν, ὡς αὐτὸς ἰδὼν, τὸν ἐν τῇ χώρᾳ κτηνὸν πολλὴν φθόρον ἵστασαν, ἐγδάρωνται δὲ καὶ τὸν ἀνδραγαθὸν ἐπὶ ταῖς πεπταμέναις εὐδαίᾳς κατὰ μέγας.

- μυθόντων¹³⁹⁸). Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς δὲ συγγραφεὺς κατέλειπεν εἰς τὴν Ἱταλίαν¹³⁹⁹).
- γ. Ἀντώνιος ἰατρὸν ἀπέλαξε¹⁴⁰⁰).
- δ. Ὀκταβίος Καίσαρ κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐθραύμηνε¹⁴⁰¹).
- Ο.Α. ΡΙΗ.¹⁴⁰²).
- α. Ὀκταβίος Καντόβρους πολέμει¹⁴⁰³).
- β. Ὀκταβίος ὑπὸ τῆς συγκλήτου Αἰγυπτίας προσηγορεύθη¹⁴⁰⁴).
- γ. Κράσος τὴν Θερσίαν Ῥωμαίῳ ἐπατάξατο¹⁴⁰⁵).
- δ.
- Ο.Α. ΡΙΘ. Ἀσκληπιάδης Σιδωνίος στάδιον¹⁴⁰⁶).
- α. Ἐν Ῥώμῃ τὸ δίκτυον ἴανον ἐκλείσθη¹⁴⁰⁷).

p. 338 a.

1395) Ἐμφύλιος πόλεμος κατέβη] Auctor Dionysius AA. RR. I. p. 6, 32: Ἐν καταλείψει εἰς Ἰταλίαν ὅπου τὸν καταλείπει τὸν ἱερὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Στρατοῦ Καίσαρος, ἰσθμὸς καὶ ὁδὸς-καταστῆς καὶ ἐκταστῆς Ὀκταβίους ἰατρούς, καὶ τὸν ἔξ ἑαίνει χρόνον ἑαυτῷ διὰ καὶ ἑαυτοῦ μίση τοῦ παρόντος γινόμενον ἐν Ῥώμῃ διατρίβειν διηλεκτὰς τε τὴν Ῥωμαίων ἰατρούς καὶ γραμματικῶν ἰατρούς καὶ ἰατροὺς ἰατροῦς ἐν παντί τοῦτο τὸν χρόνον τὰ συνήθητα πρὸς τὴν ἐκείδων ταύτην διατρίβειν προσηγορεύεται. Cf. Phot. cod. LXXXIII. Pagnotum autem est ad Actium C. Julio Caesare III., M. Valerio Messalla Cass. a. U. c. 723, a. Chr. 31. d. II. m. Septemb. (r. Dio LI, 1 et Zonaras X. p. 526 D.). Ol. CLXXXVII, 2. Cf. Dio I., 10, 14 sqq., Inscrip. ap. Gruter. p. 453, Liv. Epit. CXXXIII, Eutrop. VII, 7, & Vellei. II, 85, Oros. VI, 10.

1396) Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς] Ipse testis Dionysius I. l. a. n. 1395. Caeterum de Dionysii Hicarnassensis Vita et scriptis singularia extat dissertatio Bussii, Berol. 1841, 4.

1397) Ἀντώνιος ἰατρὸν ἀπέλαξε] Auctor Vetus Eruditus ap. Clementem Alexandr. Strom. I. p. 335 C. D.: Ἰατροῦς (ἀπὸ τῆς Ἀλκιδόρου τινος) ἐπὶ τὴν Αἰγύπτου ἰατροῦ, ὅτε Ἀντώνιος ἀπέλαξε ἰατροῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ ἡμετέροις ἰατροῦς τίσαντο, ὅταντιον Αἰγυπτίος τὸ τίσιοντο scil. cum M. Licinio Crasso a. U. c. 724, a. Chr. 30. Diem Autostil finalem indicat Orosius VI, 19 Kal. Sextil. Preinde cedit Ol. CLXXXVII, 3. Cf. de Antoni neco Dion. Cass. lib. I, 9—14, Liv. Epit. CXXXIII, Eutrop. VII, 7, Vellei. II, 87, Plat. Ant. cap. 70, sq., Flor. III, 11, Horat. Carm. I, 37, 36 sqq. Autostil Autostil indicat Plutarchus Anton. ep. 86: Ἀντώνιος δ' οἱ μὲν ἔξ, οἱ δὲ πρὸς τὰ συνήθητα ἐπατάξατο πρὸς. Quocumque convenit Zonaras X. p. 530 D.

1398) Ὀκταβίος Καίσαρ κατὰ τῆς Αἰγύπτου] Caesar cos. V. a. U. c. 724, a. Chr. 29 mense Sextili [r. Macrob. Saturn. I, 12. Nam secus ipse pugnat Orosius, triplicem triumphum illum d. VIII. Idus Iouan-rius collocat VI, 20, coll. 19.] Ol. CLXXXVII, 4, ex Aegypto Roman reversa tres triumphos egit prima die de Panosia, Dalmatia, Iapydia, nonnullaque Galliae et Germaniae populi, secunda de victoria Actica, tertia de subacta Aegypto. Vid. Dion. II, 21 coll. Vellei. II, 89, Liv. Epit. CXXXIII, Suet. Octav. ep. 22.

1399)] Hoc demum Olympiade Sapater Argivus stadio Olympia vicit. Vid. not. 1391.

1400) Ὀκταβίος Καντόβρους πολέμει] C. Caesar, teste Orosio VI, 21, in Hispaniam contra Cantabros profectus est, aese VI. et M. Agrippa II. Cos. a. U. c. 726, a. Chr. 28. Ol. CLXXXVII, 4. Cf. Suet. Aug. 20 et Flac. IV, 12, 46. Discedit ab Orosii calculis Dio XLIII, 25, qui Octavianum Augustum contra Cantabros et Astures profectum, quoniam maris contracto Tarracene decubuisse, per C. Antistium Cantabros vicisse ait Caesare IX. et M. Iulio Silano Cos. a. U. c. 729, a. Chr. 25. Ol. CLXXXVII, 4. Ac facit cum Dion. Cassiodorus: C. Aug. Caesar VIII. et M. Silanus. His cos. Cantabros, Germanos, Sclavos, Cosas perdomuit. Vid. Scalig. Animadv. ad Ess. p. 167 b. n. MDCCCCXCI. et Frankii Fast. Horatiani. Berol. 1839, 8, pp. 158, 161. coll. Epist. C. Lachmanni p. 210.

1401) Ὀκταβίος τὸν δίκτυον ἴανον ἐκλείσθη] Anni metachronismus. Cf. Octavianus Caesar, tradente Censorio ep. 22, d. XVII [d. XIII. ex Oros. Fast. I, 587, d. XVI. secundum Fastos Verriani] Ianuarii e sententia L. Menatii Planci a senato exacterique civibus Augustus appellatus est, aese VII. et M. Agrippa III. Cos. a. U. c. 727, a. Chr. 27. Ol. CLXXXVIII, 1. Suffragatur Censorio Dion Cassius III, 16. Cf. Suet. August. 7, Vellei. II, 91, Liv. Epit. CXXXIV, Cassiodorus.

1402) Ἀπρίκιος τὸν Θερσίαν] M. Crassus, auctore Diono LI, 23, bellum contra Thracas suscepit C. Caesare V. et Sex. Apuleio Cos. a. U. c. 725, a. Chr. 29. Ol. CLXXXVII, 4. Triumphavit ex Thracia cicerter triennio post. Cf. Dio LI, 25 et Liv. Epit. lib. CXXXV. Ergo a. U. c. 728, a. Chr. 26. Olymp. CLXXXVIII, 1. Fasti tamen Capitolini triumphum illum iam mense ante actum referunt: M. Licinius Crassus Procor. ex Thracia et Getica an. DCCXXV. [726 Varr. a. Chr. 28.] IV. Nov. Id. [preinde later ipsa Olymp. CLXXXVII. et CLXXXVIII. confab.]

1403) Ἀσκληπιάδης Σιδωνίος] Testis et Africanus ap. Euseb. Scal. I. l. Pro Σιδωνίος codex Armen. praebet Σικωνίος, quod in Σιδωνίος deflectit Nislahrius p. 214.

1404) Ἐν Ῥώμῃ τὸ δίκτυον ἴανον ἐκλείσθη] Anni metachronismus. Iam templum, postquam ab Augusto prima [p. U.

β. Κλαύδιος ὁ μετὰ ταῦτα ἀπορχήσας ἐγγνήθη¹⁴¹²).

γ.

δ. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς τῆς Ῥωμαίων ἀρχαιολογίας πραγματικῶν ἐκείνη-
αυτο¹⁴¹³).

Ο.Α. ΡΑΓ. Ἀρτεμίδωρος θναυτίριος στάδιον¹⁴¹⁴).

α.

β. Ίουλιὰ ἡ Αἰγυπτίου θυγάτηρ ἀυλαγίζουσα ἐς Πανδασαρίον τῆς πρὸς τῇ
Καμπανίᾳ νήσῳ ἐπαυρομένη¹⁴¹⁵).

γ. Ἡρώδου τοῦ Ἰουδαίου βασιλέως τελευτήσαντος, Ἀρχέλαος ἱεροπολύμων ἐνδάρ-
χης ὑπὸ Αἰγυπτίου καθίσταται¹⁴¹⁶).

δ.

Ο.Α. ΡΑΔ. Λαμάρκος Ἐφέσιος στάδιον¹⁴¹⁷).

1412) Κασσίου Στράβωνος] Herodes quum in ora maritima locum, ubi confederat optinissimum, quae olim Stratonis turris audierat, aedificasset, viam aedificata illarum magnificè utilitate portuque locum exornare coarctat. Urbis perfectas Cassianus nactus indidit. Auctor Iosephus Antiq. Iud. lib. XV, 9, 6. Idem lib. XVI, cp. 6. itaq. haec addit: Περὶ δὲ τὸν χρόνον ταύτην ἀνέβλεψεν Ἰάσων ὁ Κασσίου Στράβωνος, ὅν φασὶν αὐτὸν, διεσπῶν μὲν οὖν πρὸς τὸν αἰῶνα ἀπὸ τῆς ἑλκὸς ποικιλαίνε, ἰασησὶς δὲ τῆς ποικιλίας εἰς ἑσθλὴν καὶ ἀκατοῦν εἰς τῆς ἀρχῆς, ἰσὶ Ἰασησὶς δὲ διενέρας καὶ διενέρας τῆς πρὸς τοῖς ἰασησὶ. Ἐν οὖν αἰῶνι πρὸς τῇ αὐθιγῶνι μὲν ἰασησὶ καὶ ποικιλαίνε ἀντανασταίνε, ἀντανασταίνε μὲν γὰρ ἀπὸν ποικιλίας καὶ γυναικὶ ἀδελφῶν. ποικιλίας δὲ καὶ αἰῶνι ἀντανασταίνε καὶ ἑσθλῶν, ὅπως τε ὁρῶν καὶ τὴν ποικιλίαν τὸν ἐν τῇ ἑλκὸς καὶ ποικιλίας τῶν ἰασησὶ. διεσπῶν δὲ καὶ ταύτην τὸν αἰῶνα Κασσίου κατὰ πενταετηρίδα ποικιλαίνε καὶ ἰασησὶ.

1413) Κλαύδιος ὁ μετὰ ταῦτα ἀπορχήσας] Anni prochronismus. Claudius, tradente Suetonio Claud. cp. 2., Iulio Antonio, Fabio Africano Cons. a. U. c. 744. a. Chr. 16. Kalendis Augustis, Lugdun, in lucem edidit est. Perinde Olymp. CXCII, 3.

1414) Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς] Dionysius ipse in Praefat. Antiq. Rom. lib. I. p. 6 proficitur se, quum in Italia iude ad OL. CLXXXVII, 2. annos XXII. conuocatus esset, Romanorum et lingua et antiquitatibus accurate cognitis, libros suos Ἀρχαιολογίας Ῥωμαϊκῆς exornum esse. Ergo scribere coepit OL. CXCII, 4.

1415) Ἀρτεμίδωρος θναυτίριος] Totidem verbis refert Africanus apud Euseb. I. l.

1416) Ίουλιὰ ἡ Αἰγυπτίου θυγάτηρ] Scaliger, quum non vidisset apud Dionem l. cp. 9. et cp. 10. lib. LV. res triennio gestas excedere, hoc Iuliam exilium, quod vere OL. CXCIV, 4. a. U. c. 752. a. Chr. 2. Augusto XIII. Plautio Silius (Gallia Cantab: Vellei. II, 100, 2.) Cons. ascribi debet [cf. Lips. ad Vell. II. not. 181. et ad Tacit. lib. I. n. 26.], ad Cons. C. Antonium et D. Lucium Balbum a. U. c. 748. a. Chr. 6. OL. CXCIII, 4. retulit, quorum anno saae, quae cp. 9. a Diono Cassio enarratur, assignanda sunt. Errat cum Scaligero Cassianus ad Suet. Aug. cp. 65. de Iuliae exilio Dionem allegans in anno DCCLVIII. [DCCLVIII., qui numerus in editione Wolfii p. 392. Tom. II. excusatus est, haud dubie errore typographi nititur]. Prius quam debeat Iuliae exilium poni etiam Hieronymus: Olymp. CXCIII, 4. Augustus filium suum Iulium in adulterio deprehensum duxerat exilio. Cf. Zoner. lib. X. cp. 35. extr., Suet. Benef. lib. VI. cp. 32., Tacit. Ann. I, 53. Iulianum, quae Iulianum exilium recepit, Dionis codices alii Harpocrationis, alii Harpocrationis appellant. Quorum lectioem alteram impleuit et Scaliger, alteram, videntem Tacit., adparuit Fabricius.

1417) Ἡρώδου τοῦ Ἰουδαίου βασιλέως] Prochronismus anni aut biennii. Herodes, auctore Iosepho Antiq. Iud. lib. XVII, cp. 8, 1, triginta septem annis postquam a Romanis rex creatus fuerat, i. e. 40. a. Chr. [c. not. 1383.] — 36 = 4. a. Chr. Olymp. CXCIV, 4. mortem obiit, quum Antipam filium Galilaeae CXCIV, 7.

Perseusque tetrarcham constituisset, regnum Archelao filio dedit, Gaulaniticam, Trachositidem, Batanaeam, Paniaem Philippo filio, Salomae denique socii suae Iamariam, Aetiam, Phasoridem attribuisset. Pergit Iosephus cap. 11, 4: Αὐτῶν δὲ δυνάμεις βασιλεὺς μὲν ἐὶν ἐσθλῶν, ἀλλὰ οὐκ ἐν τῇσι τῶν Ἀρχέλαου βασιλεὺς μὲν οὐκ ἀποκρίνεται, τοῦ δὲ ἐκείνου τῆς χώρας, ὅπως Ἡρώδης ἀντίπλην, ὁ τῶν ἐκείνου ἀντίπλην. Itaque in tres Herodis filios regnum ita diuisum esse Iosephus tradit, ut Archelaeus ethnarcha, non rex Iudaeorum, Philippus et Herodes Antipas tetrarchae essent. Eusebius autem postquam mortem Herodis Olymp. CXCIV, 2. [Hieronym., Olymp. CXCIV, 4. Mal. Arm. coll. Synell. pag. 317 B.] ascripuit, ad Olymp. CXCIV, 4. [Hieronym., Olymp. CXCVI, 2. Mal. Arm. coll. Synell. pag. 317 B.] haec annotat: In Herodis locum Archelaeus ab Augusto substituitur, et tetrarches fuit II. fratres eius Herodas, Antipater, Lysias et Philippus. De quo loco conferendus est Scaliger in Animadv. ad Euseb. a. MMXIX. MMXXI. et Eusebius. Temp. V. p. 463, quoniam quae ibi de Archelai imperio proposita V. d. tempore rationes, eas nobis quidem proficitur minime satisfecere. Vid. not. 1424. coll. Prolegg.

1418) Λαμάρκος Ἐφέσιος] Perinde ad Olymp. insequentem Au-

α. Κυντίλιος Ούδρος μετὰ Σατορνίνον τὴν Συρίαν ἡγεμονίαν διεδίκειτο¹⁴¹⁹).

β.

γ.

δ.

Ο.Α. Ρ4Ε. Δημάρατος Ἐφρίσιος στάδιον τὸ β'¹⁴²⁰).

α. Τιβέριος Γερμανοὺς καταπολέμησε¹⁴²¹).

β. Πάλλιν Τιβέριος Γερμανοὺς ἐνίκησε¹⁴²²).

γ.

δ. Αἰγωνατος Τιβέριον νίκηεττε¹⁴²³).

Ο.Α. Ρ4Σ. Παμμέντης Μόγγης ἀπὸ Μαιάνδρου στάδιον¹⁴²⁴).

α. Ἀρχελάου τοῦ Ἰουδαίου ἰδνάρχου εἰς Βιένναν τῆς Γαλιλαίας ἐξορισθέντος, Κυρίνιος ἀνὴρ τῶν εἰς τὴν βουλὴν συντελοῦντων ὑπὸ Αἰγυστου εἰς Ἰουδαίαν ἐπέμψθη δακνυδότης τοῦ ἔθνους, καὶ τιμητὴς τῶν οὐσιῶν γενομένης¹⁴²⁵).

β.

γ. Βάταν Παννατίας βασιλεὺς ὑποχίμιος Τιβεριῶν γίνεται¹⁴²⁶).

p. 338 b.

ctor African. ap. Euseb. l. l. Nomen stadionicae in Dimatrus abicit apud Interpr. Armen. Auth. P. l. p. 306, scilicet conserta illa η et ι permutacione.

1419) Κυντίλιος Ούδρος] Metachronismus unius minimum aevi. Missus est Satornini successor, Quintilius Varus, ad gubernandum Syriam, brevi tempore ante mortem Herodia, cum is videri coepisset, ne quid humani sibi amor accideret. Incidit autem sec. Iosephus, uti not. 1417. vidimus, Herodia ebitus in Olymp. CXCIII, 4. Ergo Varus Syriae provinciae imperium Ol. CXCIII, 1. aspicimus fuerit. Cf. Ioseph. Antiq., CXCV, 1. Iud. XV, 5, 1, 2.

1420) Δημάρατος Ἐφρίσιος] Demaratus iterum stadio vicit eodem Iud. teste Africano.

1421) Τιβέριος Γερμανοὺς] Testatur Dio LV, 5. Cf. not. Insuper.

1422) Πάλλιν Τιβέριος] Tradit Dio LV, 5, C. Antonio Gallo, C. Marcio Censorio Coss. a. U. c. 746. a. Chr. 8. Ol. CXCIII, 4. bello Germania illata, Augustus ipsam quidem intra fines subitisse, at Tiberium trans Rhenum

minime, cuius viam metuentes barbaros missis legatis potem impetrasse. Quo facto Tiberium et triumpho ab Augusto exornatum et iterum consulatu factum esse. Cf. Vellei. II, 97, 4. Add. Cassiodorus: C. Arminius et C. Marcius. His coss. inter Albi et Rhenum Germani annos Tiberio Neroni dedit. Idem cum altero illo consulatu fungitur, navis in Germania cortis motibus, reversus ad bellum profectus esse ab eodem Dione LV, 8 traditur. Incidit igitur Tiberii duae adversus Germanos expeditiones in annos potissimum 1. et 2., non tamen Ol. CXCX., sed CXCIII.: proinde ut Scaliger in tempore illis ascribendo totius octennii metachronismum commississe videatur.

1423) Αἰγωνατος Τιβέριον] Tiberius ab Augusto V. Kal. Iul. adeptatus est Coss. Sex. Atilio Canone, C. Sentio a. U. c. 757. 4. p. Chr. Proinde inter ipas anni 3. et 4. Olymp. CXCX. confinia. Testis Velleius II. cp. 103. Cf. Dio Cass. LV, 13 et Suet. Tib. cap. 15.

1424) Παμμέντης Μόγγης] Tradit Africanus ap. Euseb. l. l. Passenus victoria nomen extat in cod. Armen. ap. Auth. P. l. p. 306.

1425) Ἀρχελάου τοῦ Ἰουδαίου ἰδνάρχου] Auctor Iosephus, qui postquam Archelaum declino [ἐκ-κλίω] δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν Ἀντιόχ. Iud. XVII, 13, 2. βασιλευστος Ἀρχελάου τὸ δίκαιον. Id. in Vita cap. 1., sed εἰς τὴν ἀρχὴν ἐβίβητο. Idem Bell. Iud. II, 7, 3.] etharchiae suae anno, i. e. a. Chr. 4—9 = 6. p. Chr. Olymp. CXCVI, 4., Viennam relegatum esse tradidit, eodem [vid. Id. Antiq. l. l. coll. 14, 1.] Quirinium in Iudaeam, iudicem et censorem populi, ab Augusto missum esse Antiq. XVIII, cp. 1. in. his testatur verbi: Κυρίνιος δὲ τὸν εἰς τὴν βουλὴν συντελοῦντων ἀνὴρ τῆς τε ἀλλῆς ἀρχῆς ἐπιστελεσθεὺς καὶ εὐαὶ παύσει οὐδὲντος ἐκπύσε γινώσκων, καὶ τὴν ἀλλὰ ἀρχαίαν μίσην, σὺν ἐλλείψει ἐν Συρίᾳ παύει, ἐπὶ Κληπίου δακνυδότης τοῦ ἔθνους καὶ τιμητὴς τῶν οὐσιῶν γενόμενος. Consentit in tempore relegati Archelai Dio Cassius LV, 25. 27: ἐπὶ Ἀρχελάου Ἀρχιδάου καὶ ἐπὶ Ἀνδρόν Ἀρρομέντιον ἐκτίθητο i. e. 759. p. Chr. 6. — ἐ Ἡρώδης [αὐτοῦ] εἰσέειρε a. U. c. Ἡρώδης ἐβίβη προ Ἀρχελάου. Vid. Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 180 h.] ἐ Πυλαστίνος οὐδὲν τὸν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἰσίδωρ ἐπὶ τῆς εἰλητῆς ἐπαρ-αρίσθη, καὶ τὸ μίσην τῆς ἀρχῆς ἰδναισάθη. Sed alibi Eusebius ad Olymp. CXCVIII, 1. [Hieronym., Ol. CXCVIII, 2: Mai. Arm. coll. Synecd. p. 318 C.] Archelaus anno regni sui in Viennam ur-βem Galliae relegatur. De quo loco vid. Scaliger in Animadv. ad Euseb. n. MMXXIX. p. 180 h. seq. coll. n. MMXXVI. p. 174 b. seq. ubi Archelai imperium Olymp. CXCIV, 4. coepisse, Olymp. CXCVII, 1. desisse affirmat. Vid. not. 1417. coll. Prolegg.

1426) Βάταν Παννατίας βασιλεὺς] Bienni vel trienni prochronismus. Bato Dyalatus, Dalmatarum

δ.

ΟΑ. Ρ4Ζ. Ἀσιατικὸς Ἀλικαρνασσὸς στάδιον¹⁴²⁷).α. Ἡ τῶν Ῥωμαίων στρατοπέδων κατὰ τὴν Γερμανίαν μετὰ τοῦ αὐτῶν στρατηγοῦ Κεντιάου Οἰάφου παρὰ τὴν¹⁴²⁸).

β.

γ.

δ. Τιβέριος κατὰ τῶν Γερμανῶν, Ἰλνυριον, καὶ Παννόνων ἰθὺράμβυσαι¹⁴²⁹, Γάιος Καλιγύλας ἰγνόνθη¹⁴³⁰).ΟΑ. Ρ4Η. Διογάνης Προποντὸς στάδιον¹⁴³¹. Ἀριστίας Στρατονικαίς, ἡ Μαιάνδριος, πόλην καὶ παγκράτιον, ἰβδόμος ἀπ' Ἡρακλίου¹⁴³²).α. Αὔγουστος ἑταλεύθησεν¹⁴³³. Τὰ στρατοπέδα ἐν Παννονίᾳ στασιάζουσιν¹⁴³⁴. ἡ αἰχμή ἐξέλευσεν¹⁴³⁵. Ἡ βουλὴ τὸν Αὔγουστον ἀθανάτισσα διασώσας αἰ καὶ ἐκράτευσεν¹⁴³⁶).β. Γερμανικὸς ὁ υἱὸς Δροῦσου μετὰ στρατῶς εἰς Γερμανίαν στέλλεται¹⁴³⁷).

rebellium princeps, capto altero Batone, Breucorum, Praenotius pontis, dux, Tiberio se dedit. Cass. P. Cornelio Dolabella, C. Iulio Silano a. U. c. 753. p. Chr. 10. Ol. CXCIII, 4. Auctor Dio LVI, 16. Cf. Suet. Tiber. cap. 20.

1427) Ἀσιατικὸς Ἀλικαρνασσὸς] Africanus apud Euseb. l. l.

1428) Ἡ τῶν Ῥωμαίων στρατοπέδων] Varus una cum tribus legionibus a Cheruscorum duxce Arminio trucidatus est C. Poppeo Sabino, Q. Sulpicio Camerino a. U. c. 752. p. Chr. 9. Ol. CXCVI, 4. Testis CXCIII, L. Dio LVI, 18—24. Cf. Vellei. II, 117—120, Tacit. Ann. I, 68, Flor. IV, 12, 25, Suet. Aug. cap. 25. Tiber. cap. 16, 17, Oros. VI, 21, Strabo VII, p. 291 seq.

1429) Τιβέριος κατὰ τῶν Γερμανῶν] Tiberius triumphum sibi, postquam Germanicum pacavit, Myriem dedit, Praenotium in ditionem redegit, C. Poppeo Sabino, Q. Sulpicio a. U. c. 752. p. Chr. 9. Ol. CXCVI, 4. a senatu decretum [v. Dio LVI, 18], ipse moesta tum civitate clade Variam distulit, annoque CXCIII, L.

proximo [v. Suet. Tib. cap. 18.] Germaniam repetiit. Ubi quum ibidem [a. p. Chr. 10. et 11.] mansisset, Romam reverens, triumphum, quem dilataverat, egit a. p. Chr. 12. U. c. 755. Olymp. CXCIII, 4. Auctor Suetonius Tib. cap. 19. A Germanis in Urbem post biennium regressum triumphum quem distulerat egit, praesentibus etiam legatis, quibus triumphum ornamenta impetravit. Cf. Vellei. II, 121 seq.

1430) Γάιος Καλιγύλας] Suetonius Calig. cap. 8: Caesar natus est pridie Kal. Septembris, patre suo [Germanico] et C. Posteo Capitate Cass. l. c. p. Chr. 12. a. U. c. 755. Ol. CXCIII, 4.

1431) Διογάνης Προποντὸς] Africanus apud Euseb. l. l. Post Προποντὸς verba πρὸς Ὀλίμπου additendo esse docet Isterpes Amnensis.

1432) Ἀριστίας Στρατονικαίς ἡ Μαιάνδριος] Totidem verba habes apud Africanum in Euseb. 200. l. l. Μαιάνδριος Scaliger de conjectura scripisse videtur: certe Cramerii Aardota Gr. Par. F. II, p. 151. Μαιάνδριος exhibent. Confirmant autem conjecturas illas Maii Armeniaci. De Aristis Stratonicensi testis est etiam Pausanias V, 21, 5, qui tamen [cf. quae disputantur ad Ol. CXLII, s. n. 1157.] Isterps est ἀπ' Ἡρακλίου πόλιν καὶ παγκράτιον victor.

1433) Αὔγουστος ἑταλεύθησεν] Anni prochlorianus. Obiit Augustus doctus Sextis Pompeio et Apuleio Cass. a. U. c. 757. p. Chr. 14. Kal. Sept. Olymp. CXCIII, 2. Auctores Suetonius Aug. cap. 100, Tacitus Ann. I, 7, Dio LVI, 29—47.

1434) Τὰ στρατοπέδα ἐν Παννονίᾳ] Anni prochlorianus. Eadem Cass., quibus Tiberius imperium occupatis est, Praenotias legiones tres gravis seditio iniecit. Proinde [v. not. 1433.] a. p. Chr. 14. Ol. CXCIII, 2. Auctores Dio LVII, 4 et Tacitus Ann. I, 7.

1435) ἡ αἰχμή ἐξέλευσεν] Militia in Pannonia tumultuantes lenae terret deliquit: de quo testis Dio LVII, 4. et Tacitus Ann. I, 28. Cf. Scaliger Emend. Temp. lib. V, p. 465. Pertinet haec quoque nota ad Olymp. CXCIII, 2. Vid. not. 1433. 1434.

1436) Ἡ βουλὴ τὸν Αὔγουστον] Anni rursus prochlorianus. Dio LVII, 46 init. Cass. Sexto Pompeio, Sexto Apuleio: τότε δ' ἀθανάτισσας αὐτὸς καὶ θεοποιεῖν αὐτὸν καὶ ἰσχυρὰς τε τὴν Ἀσίαν, Ἰουλίαν τε, τὴν καὶ Αἰγύπτου καὶ ἑταλεύθησεν, ἀνέβησεν.

1437) Γερμανικὸς ὁ υἱὸς Δροῦσου] Germanicum Druso Caesare, C. Nectano Cass. a. U. c. 758. p. Chr. 15. Ol. CXCIII, 4. expeditionem in Germaniam suscepisse Tacitus Ann. I, 56 testatur his verbis: Igitur Germanicus quatuor legiones, et insubditiore ceteros Germanorum esse fidem adfatum, Caecina tradidit: solidiorque legiones, duplicem ceterorum numerum, ipse duxit. Cf. Dio LVII, 38. Est autem haec altera Germanici in Germaniam expeditio, suscepta eo ipso anno, quo propter

γ. Βασιλλίος ὁ μοναρχήσας ἐγεννήθη¹⁴³⁹).

δ. Οἱ μαθηματικοί, καὶ οἱ γόητες τῆς Ἰταλίας ἀκαρπύονται¹⁴⁴⁰).

Ο.Α. Ρ⁹69. Ἀρχὴς Μιλήσιος ὁ Πλαυκίος στάδιον¹⁴⁴¹). ἀπέδωκε τῶν Ἰππῶν ὁ δρόμος πόλει κυλιθεῖς, καὶ ἐνέειχε Τιβερίον Καίσαρος τήδεσσαν¹⁴⁴²).

α. Τιβερίος Ἀρχὴσαν τῆς Καππαδοκῆς βασιλείας κατέλαυσε, καὶ ἡ Καππαδοκία τῶν Ρωμαίων ἐπαρχία γενομένη ἰσχυρὰ ἐπιδέχθη¹⁴⁴³). Γερμανικὸς Καίσαρ κατὰ Χερσόνου ἐδυσμύβησε¹⁴⁴⁴). Κατὰ τὴν Κελτικὴν Γερμανίαν τοὺς βαρβάρους κατὰ τὸ καρτερόν νικήσας, τὰ τε ὅσα τῶν σὺν τῷ Οὐδάρφ πεσόντων συνέλιξε τε καὶ ἰδὼν, καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀνέκτησται¹⁴⁴⁵).

β. Δώδεκα πόλεις κατὰ τὴν Ἀσίαν αὐτοῦ κατεβλήθησαν¹⁴⁴⁶).

γ.

δ.

prætorum, ad quam ab Augusto ante missus fuerat [V. Velici. II, 123, 1. coll. Oros. VII, 4 et Tacit. Ann. I, 31], triumphum [Cf. Tacit. Annal. I. ep. 55.] acceptum decretum.

1439) Βασιλλίος ὁ μοναρχήσας [Suetonius Vell. cap. 3.] Julius Vellidius L. filius IMP. salus est actum Kalend. Octobr. vel ut quidam VII. Idus Septembris. Drusus Cosens, Norbano Flacco Cos. I. e. a. U. c. 768. p. Chr. 15. Ol. CXCVIII, 3.

1439) Οἱ μαθηματικοὶ καὶ οἱ γόητες [Testis Dio LVII, 15. Statilio Sienna Ture, L. Libone a. U. c. 769. p. Chr. 15. Ol. CXCVIII, 4.: καὶ πάντες τοὺς ἄλλους, τοὺς τε ἀστρολόγους, καὶ τοὺς γόητας, οἷτε τὴν τῶν καὶ ἰσοκράτους πρότερον ἰσχυρὰν ἐστὶν τὴν αὐτῶν ἐκείνου (δ. Τιβερίος), τοὺς δὲ πολλούς, οὗτοι καὶ τότε οὕτως, κατὰ τὸ πρότερον ὄντας, δὲ οὐ ἀνεγέρσαντο μὲν τῶν σὺν τῷ Οὐδάρφ πεσόντων ἐν τῇ πόλει μεταχειρισθῆναι, ἐκρηγνύσαντες τῇ ἰσχυρᾷ χερσὶν, ἀνέκτησται. De mathematicis [v. Suet. Tib. 36.] et magis a Thero Italia exules doctor et etiam Tacitus Annal. II. ep. 32.

1440) Ἀρχὴς Μιλήσιος [Totidem verbis Africanus apud Euseb. I. I. Sed quid aliud vult additum illud ὁ Πλαυκίος? Diffidit aedum facili opera Krusius Olymp. p. 238: Er wird ad Africanus auch Glaucias gemannt. Sic Maas proque: qui et Glaucias, quasi vere scriptum esset: δ. καὶ Πλαυκίος. Ego scribendum censens ὁ Πλαυκίος, quo titulo honoratum patet Aeschiam, tantum qui ardentibus oculis inter curandas circumspiceret, a Πλαυκίᾳ. Vcl. Olymp. CXXVII. not. 1512. coll. Olymp. LXVII. not. 242.

1441) ἀπέδωκε τὴν ἰσχυρὰν ὁ δρόμος [Testis idem Africanus a. I.]

1442) Τιβερίος Ἀρχὴσαν τῆς Καππαδοκίης βασιλείας [Dio LVII, 17 C. Caccilio Rato, L. Pomponio Flacco Cos. a. U. c. 770. p. Chr. 17. Ol. CXCVIII, 4. τὸν δὲ δὲ Ἀρχὴσαν [δ. Ἀρχὴσαν οὗτος πρὸς CXCIX, 1.

μὴν πατρὸς ἐν τῶν Ἀρχαίων ἰσχυρὰν τὴν τοὺς Ρωμαίους ἀνταποκρινόμενον ἔην, ἐν δὲ πατρὸς ἰσχυρὰν Πλαυκίος ἐγεννήθη. Idem XLIX, 32] τὴν τῆς Καππαδοκίης βασιλείαν δὲ ἀρχὴς ἔχον μεταπέμψαστο, ὡς καὶ ἐνισχυρόντι τε, καὶ τῇ τῆς γροσκίης ψῆφον παρέδωκεν τότε μὴν οὕτως ὁ Ἀρχὴσαν ἰσχυρὰ, ἄλλως δ' οὐ πολλὸν ὕστερον ἀπέθανε. καὶ τούτων καὶ ἡ Καππαδοκία τὴν τε Περσικὴν ἔγχευε καὶ ἰσχυρὰ [Q. Ferrarius: Tac. Ann. II, 56.] ἐνισχυρὰ. Idem tradit Tac. Ann. II, 42. Cf. Suet. Tib. 38., Euseb. VII, 11, Strab. XII, p. 384, 32. XVII. p. 547 extr. Cf. Clut. FF. HH. T. III. Append. X. p. 438.

1443) Γερμανικὸς Καίσαρ κατὰ Χερσόνου [Ansi metachronismus. Germanicus Cosar de Chersonis, Calliope et Agripinus triumphavit C. Caccilio, L. Pomponio Cos. a. U. c. 770. p. Chr. 17. a. d. VII. Kal. Iun. Olymp. CXCVIII, 4. Auctor Tacitus Ann. II, 41. Cf. Oros. VII, 4.

1444) Κατὰ τὴν Κελτικὴν Γερμανίαν [Dio LVII, 18. Idem Cos.: Γερμανικὸς δὲ τῇ ἐν τῷ τοὺς Κελτοὺς στρατῷ φερόμενος ἐκ, μὴν τε τοῦ Λεωνοῦ προαγόμενος, καὶ τοὺς βαρβάρους κατὰ τὸ καρτερόν νικήσας, τὰ τε ὅσα τῶν σὺν τῷ Οὐδάρφ πεσόντων συνέλιξε τε καὶ ἰδὼν, καὶ τὰ στρατὰ τὰ στρατιωτικὰ ἀνέκτησται. Dux receptis equis memorat etiam Tacitus Ann. I. ep. 60. II. ep. 25. Tertium equis illis demum recuperatis constat sub Claudio. Cf. nos ad Ol. CCV, I. a. a. 1480.

1445) Δώδεκα πόλεις [Synellus p. 319 B.: ὅς τις πόλεις καταστειρόμενος Ἑλλήους, Μαγναίαν, Σαρδηνίαν, Μυσίαν [Μυσονίον? Πυλεσσον. Μαθίαν? Euseb. Hieronymi et Iulii. Mesteti Tacitus. Mesteti: Euseb. Acheri], Ἀθήναι, Ἰερουσαλὴμ, Φιλαδέλφειαν, Τρόϊαν, Τίαν (Tomas Euseb. Hieronymi et Iulii, idem Tacitus: Tomas Euseb. Acheri), Μίρανα, Κύριαν, Ἀπολλωνίαν, Σιν, Ἰερικίαν. Pons Synelli Euseb. illum terrae notem ad Olymp. CXCIX, 2. annotat. De postrema conf. Scaliger in Animadv. ad Euseb. p. 183 h.: Aut Dia separatim legendum, et ita XIX. urbes erant, non XIII., aut Dia Hyrcania conuincitur. Quartam decimam urbem Chyran addit Nicephorus Hist. Eccl. I, 17, quam Tacitus Ann. IV, 13 deum C. Aininio, C. Antistio Cos. a. U. c. 776. p. Chr. 23. Ol. CC. 3. habebatiam memorat. Caeteri, qui de hoc terrae tremore loquuntur, Flinius II, 84., Suetonius Caesetii Nat. VI, 1, Solinus ep. 43., duodecim urbes collapsas tradunt, quarum nomina prelaturos Tacitus Ann. II, 47. Cos. Caccilio, L. Pomponio a. U. c. 770. p. Chr. 17. Ol. CXCVIII, 4. CXCIX, 1.: Appurion, inquit, in Sardanis lres plurimum in eodem m-
sericordiae trazit: nam centies antierum pallitius Cosar, et quantum arriori aut fero pendebat, in quia-

Ο.Α. Σ. Πολέμων Πετραῖος στάδιον¹⁴⁴⁶).

α. Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνιχέσθαι¹⁴⁴⁷).

β.

γ.

δ. Ὁ κατὰ Αἰθίαν πόλεμος διὰ Αὐλεβέλλου τοῦ Τασκαρίνου καταπολεμήσαντος τίλος ἴσχει¹⁴⁴⁸).

Ο.Α. ΣΑ. Ἀμασιῶς Κυδωνιότης στάδιον¹⁴⁴⁹).

α. Σαρακίων Ἀλεξανδρεὺς παγκρατιστὴς ἐπὶ Ἑλληνοδικῶν ἱζημιῶθῃ ἐπὶ Διελίᾳ¹⁴⁵⁰).

β. Πόλεμ Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνιχέσθαι¹⁴⁵¹). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῇ Φιδηνάτῳ πόλει τοῦ ἀμφιθεάτρου πᾶντος πίντε μυριάδες ἀνθρώπων διαθάρσυνον¹⁴⁵²).

γ. Τουλία Λυγούστου ἔργον διὰ μοιχίαν εἰς νησίῳ ἐπὶ τοῦ πέλαγος ἔφορσθαις εἰκοσθὲ τῆς ἑξορίας ἐκεῖ ἐτελεύτησεν¹⁴⁵³).

δ.

quarum remiss. Magnae a Sylla, praetori damna ac remedia habiti. Tenebris, Philadelphus, Agrippa, Apollonides, quique Metellus aut Metellus Hyrcani consules, et Neronianorum, Agrorum, Cicerum, Tullorum locuti idem in laqueis trahitis, nullique ex amale placuit, qui praemissa spectator forent. Tiberii ergo has ubi manifestas mensuras etiam Dio LVII, 17, Strabo XII, p. 398 seq., Apollonius Grammat. ap. Pleg. de Mithr. ep. 13., Orosius VII, 5 extr. Vid. Fabric. ad Dion. l. l. et Scal. Asiaticus. Eschb. p. 183 s. b.

1446) Πολέμων Πετραῖος] Testis est Africanus ap. Eschb. l. l., ubi Πατριός pro Πετραῖος legi voluit Corvinus F. A. IV, p. 150.

1447) Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν] Auctor Tacitus Annal. III, ep. 31.: Sequitur Tiberii quartus, Drusi secundae consules [a. U. c. 774. p. Chr. 21. Olymp. CXCIX, 4.] patriae atque filii collegio insignis. Nam biennio ante Germanici cum Tiberio idem honor, neque patruus laetus, neque natura iam concessus fuerat. Eius anni principio [proinde postea Olymp. CXCIX, 4.] Tiberius, quasi formidans valetudini, in Campaniam concessit, laetum et cunctis obsequium parvulum medians, sic, ut, aequo patre, Drusus munus consilium salus impleret. Cf. not. 1451.

1448) Ὁ κατὰ Αἰθίαν πόλεμος] Testis Tacitus Ann. IV, 23: In decem annis [scil. quo consolatam gesserat] Sex. Cestus, Cethegus, L. Velleius Varro, a. U. c. 777. p. Chr. 24. Ol. CC, 4.] populum Romanum longe aduersum Numam Tacfarinam bello abiecit. Impositum autem, ut discipulo explicat Tacitus, eadem bello P. Dolabella Tacfarinas captivitatem haud insula morte effugit. Dolabellae potestati conceditur triumphus.

1449) Ἀμασιῶς Κυδωνιότης] Testis est Africanus ap. Eschb. l. l., ubi tamen Κυδωνιότης exaratum est. Codex Armae. corrupte Λύμης pro Ἀμασιῶς praebet.

1450) Σαρακίων Ἀλεξανδρεὺς] Testis Pausanias V, 21 extr.

1451) Πόλεμ Τιβέριος] Tacitus Ann. IV, 57: Inter quas, dum meditato prolatoque sospite consilio, tandem [i. e. Ca. Lentulo Genetico, C. Calpurnio Comulibus Ol. CCI, 4. a. U. c. 779. p. Chr. 26.] Caesar in Campaniam, specie dedicandi templi, apud Capuam loci, apud Nolam Augustae, ad curias praeci urbe ducere. Idem tradit Dio LVIII. linit. Cf. Suet. Tib. 39.

1452) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῇ Φιδηνάτῳ πόλει] Tacitus Annal. IV, ep. 62.: M. Licio, L. Galpurnio Coas. [a. U. c. 780. p. Chr. 27. Ol. CCI, 4.] ingentibus bellorum cladibus oppressi maxime impetuum, Eius initium simul et finis exhibi. Nam capto apud Fidenam amphitheatro, Atticus quidam libertini generis, quo spectaculum gladiatorum celebraret, neque fundamenta per aedem subdidit, neque firmis acribus lignorum compages superstruxit: ut qui non abundantia pecuniae, nec municipali ambitione, sed in acribus mercibus ad negotium quatuordecim. Adfuerunt autem totum imperitabile Tiberio praeci voluptatibus habiti, viris ac muliere secus omnia actus, ob propinquitate loci affluas: unde gravior petis fuit, conferta mole, deinde cunctis, dum rui intus qui in exteriora effunditur: immensaque viis variatam, speculaculo intentis, aut qui circum adstantibus, praecipue trahi, atque aperit. . . . Quatuordecim hominum milia (ep. 63.) eo casu delictata vel abstrita esset. In numero tamen a Tacito discrepant Orosius VII, 4 et Suetonius Tib. 40, qui XX hominum millia ruina illa amphitheatri Fidenatis perisse scribant. Suetonius etiam tempus variat, Capreae Tiberium petitis iam habuisse dicens quem amphitheatrum illud conciderit. Id quod Tacitus (ep. 67.) ante Tiberii accessum collocat.

1453) Τουλία Λυγούστου ἔργον] Tacitus Ann. IV, 71: Per idem tempus [App. Iulio Silano, P. Sillio Nerva Coas. a. U. c. 781. insensu a. Chr. 28. Ol. CCI, 5.] Julia mortem obit, quam septem Augustas, convictis adulterii, damnatum proictratis in insulam Trimerum, haud proci Apulia sterilis. Illis viginti

p. 339 a. OA. ΣΒ. Ἐμπορίης Περγαμῆος στάδιον¹⁴⁵⁴).

α. Τιβέριος διατάξας μὴ ἀποδίδεσθαι ἐντός δύο ἡμερῶν τῶν καταφθαρμένων τῶν ἐπὶ τῆς βουλῆς¹⁴⁵⁵). Ἀσία, ἢ καὶ Ἰουδαία, Τιβέριον μήτηρ, ἐκτελέτηται¹⁴⁵⁶).

β. Τιβέριος δεχόμενος τῆς τοῦ Πάριος ἐξήλθοι καὶ μεθ' αὐτῇ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι προσέταξε¹⁴⁵⁷).

γ. Σέλιος Ἀρδοῦσον, καὶ Ἀντίλλαν τὴν αὐτοῦ γαμέτην φορέειν ὀνόμα¹⁴⁵⁸). Σέλιος τετραπύδι ἐπαθήμερος παρῶναι ἐξωλοθρεῖται¹⁴⁵⁹).

δ. ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ¹⁴⁶⁰).

annis exilium toleravit, Augustae opae sustentatus: quas forentes privignos cum per ocellum subvertisset, misericordiam opae officiosam palem ostendebat.

1454) Ἐμπορίης Περγαμῆος. Ex Africano apud Euseb. l. i., ubi nomen Περγαμῆος scriptum extare docent Anecdota Graecae Par. Tom. II. p. 151.

1455) Τιβέριος διατάξας μὴ ἀποδίδεσθαι. Hoc senatusconsultum errore typographi aut ipsius Scalligeri colani in hunc locum intravit. Factum enim est toto e contrario ante hunc, in quo triennium, a. n. Tacitus Ann. III, 51. T. Censor IV, Isid. Druso II. Cons. a. U. c. 774. p. Chr. 21. Igiter factum a. n., ne daretur patrum ante diem delictum ad senatum deferrentur, idque eas species decessitae praerogative. Dio LVII, 20. sub Isidem Cons.; ὁ δὲ Τιβέριος . . . ἐπετίμηκεν τὴν αὐτῶν (τοῦ δουλίου) καὶ δόγμα τι παραδίδεσθαι ἑαίρεται, μήτ' ἀποδίδεσθαι ἐντός δύο ἡμερῶν τῶν καταφθαρμένων ἐπ' αὐτῶν, μήτ' ἐπὶ γράμμῃ, τὸ ἐπ' αὐτῶν γράμματα. ἢ τὸ δουλίου ἐντός τοῦ αὐτοῦ γράμματος ἀποδίδεσθαι. Idem hoc decretum etiam commemorat lib. LVIII, 27: ὅτι γὰρ οὐκ ἔχον αὐτοῖς ἐπὶ τῶν δύο ἡμερῶν ἀποδίδεσθαι Cf. Suet. Tib. 75.

1456) Ἀσία ἢ καὶ Ἰουδαία Tacitus Ann. V, 1: Rubellio et Papius Cons. [a. U. c. 782. p. Chr. 29. Ol. CCL, 4.

1457) quorum utriusque Geminus cognomen erat, Isid. Augustae maritum obit, aetate extrema, nobilitate per Claudium familiam, et adoptiva Licetum Juliorumque clarissimam, Plinius et senatusconsultum et libere fuisse cum Tiberio Nerone, qui bello Persico profectus, pace inter Sen. Pompeum ac triumvires pactis, in urbem rediit. Visit Isid. secundum alios LXXXII. annum. Plinius N. H. XIV, 6: Isid. Augustae LXXXII. annos citat Papius retinuit acceptos, non alio viro suo. At Dio lib. LVIII, 2: ὁ δὲ τῶν αὐτῶν γράμῃ καὶ τῇ Ἀντίλλαν μετέβαλεν, ἥ καὶ ἐπαθήμερος ἐπὶ τῆς γούνας.

1458) Τιβέριος δεχόμενος τῆς τοῦ Πάριος. Hoc D. Haterio Agrippa, C. Sulpicio Galba a. U. c. 775. p. Chr. 22. Olymp. CC, 4. postum censorat Dio LVII, 21: τοῖς δὲ δεχόμενος τῆς τοῦ Πάριος ἐξήλθοι (ὁ Τιβέριος), καὶ μεθ' αὐτῇ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι προσέταξε, ἐπὶ τῇ τῇ γούνατι ἔχοντες, καὶ στήθεσιν ἔχοντες. Tacitus vero Annal. IV, 14 extr. hibernicus C. Anisio, C. Antioch Cons. a. U. c. 776. p. Chr. 23. Ol. CC, 4. ex Italia expulsus esse testatur. Memorat rem etiam Suetonius Tiber. cap. 37. Scaliger igitur in tempore assignando octo, aut novem annorum metachronismum commisit.

1459) Σέλιος τετραπύδι ἐπαθήμερος. Id. Druso datum per Lygidem pudentem, ad octo post annos cognitus est. Scaliger igitur Drusi mortem et anno nactipalms videtur, quo qui tunc censor existeret, apertum est. Aperuit autem hoc Apuleius, Sceleris autor, quo reus declararetur, ad Tiberium missum esse mortem intulit. Kai οὕτως, ait Dio LVIII, 11, ὁ Τιβέριος ἐπετίμηκε τῷ Σέλιῳ, καὶ δουλίου τὰ γράμματα, τοῖς τῶν ἄλλων πόρτις καὶ τῇ Ἀντίλλαν δαδόντες, scilicet V., Scelso cons. a. U. c. 784. p. Chr. 31. Ol. CCLII, 4.

1460) Σέλιος τετραπύδι ἐπαθήμερος. L. Aelius Seianus, qui iam eadem Tiberio propter crescentem quotidie potestatem suspectus fuerat (Dio LVIII, 4), illius iussu raptus in carcerem necatus, corporaque eius in Tiberium directum est, extante Tiberio V. solo i. e. 784. a. U. c. p. Chr. 31. Ol. CCLII, 4, ut est in lapide Interamense. Cf. Scal. Anecdota, ad Euseb. MML. p. 188 a.

1460) ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ. Auctor Philo ap. Synecelmum p. 324 seq. Synecelmus rursus non semper ab Eusebio Hieronymi ad Olymp. CCLII, 3. Maii ad Olymp. CCLII, 1. Cassiodorus Christiano anno U. c. 784. p. Chr. 31. VIII. Kal. Aprilis, proinde Olymp. CCLII, 2, mortem passum esse refert. Cf. Orosius VII, 4. De verbis vid. Euseb. Scal. p. 78, 11: αὐτῶν τὰ ἀπὸ ἄλλου μύθοι σωτηρίον πάθος καὶ τῆς ζωοποιῆς ἀποστολῆς ἐπὶ ΕΥΑΓΓ. Cedrenus 161, 46: καὶ δὲ ἐκείνους, οὗτοι τῶν α' ἰσθ

ΟΑ. ΣΓ. Ἀπολλώνιος Ἐπιδαύριος στάδιον¹⁴⁶¹).

α. Τιβέριος τό τε πρῶτον το κατὰ τὰ δυνάμειμα ἡμετέρας, καὶ διχαλίαι καὶ πεντακοσίας μυριάδας τῶ δημοσίων ἔδωκεν, ὥστε αὐτὰς ἐν ἀνδρῶν βουλευτῶν ἀπὸ τοῖς δοκομένοις εἰς τρία ἐπὶ ἐκδοκασθῆναι¹⁴⁶². Ἀνώνιον Γάλλον τῇ πατρὶος παρρησίᾳ ἀκρίτως χρησάμενον ὁ Τιβέριος δυνάμει¹⁴⁶³).

β. Ἐν τῇ Ρώμῃ οἱ ἑκατοὶ τὴν τῆς Τιβερίου ἀρχῆς δευτερεῖα δευτέραν ἰώρτασαν¹⁴⁶⁴).

γ. Ὁ Τιβέριος πολλὰ τῆς πόλεως ἐπέκλινεν, ὥστε πλευσθῆναι, καὶ περὶ πολὺ πλείον περὶ τε τὸν ἱπποδρομιον καὶ περὶ τὸν Ἀουστίνον διεφάρη¹⁴⁶⁵. Ὁ Φοινὴς ὄντων ἐν Ἀγρίππῃ ἀφῆθη¹⁴⁶⁶).

δ.

ΟΑ. ΣΔ. Σαρακίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁴⁶⁷). Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους¹⁴⁶⁸).

Βασιλεῖται ὁ κείρος ἱκανὸν Χρυσῆς (συνεχὴ τῇ ἀγαγίᾳ) καὶ ἐν τῇ τῇ τὸ σωτήριον ἐκείνη καὶ οὐδὲν ἐν τῇ τοῦ κόσμου ἐλπίδι. Cf. Scal. Anecdota. p. 185 a.

1461) Ἀπολλώνιος Ἐπιδαύριος] Testis est Africanus ap. Euseb. l. i.

1462) Τιβέριος τὸ τε πρῶτον το κατὰ τὰ δυνάμειμα ἡμετέρας, καὶ διχαλίαι καὶ πεντακοσίας μυριάδας τῶ δημοσίων ἔδωκεν, ὥστε αὐτὰς ἐν ἀνδρῶν βουλευτῶν ἀπὸ τοῖς δοκομένοις εἰς τρία ἐπὶ ἐκδοκασθῆναι. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1463) Ἀνώνιον Γάλλον τῇ πατρὶος παρρησίᾳ] C. Annius Gallus, qui ob importunam in dicendo libertatem Tiberii odium contraxerat, in vincula coactus quoniam per trinitatem in carcere habitus esset, tandem supplicio afficitur Cosa. Serrio Gallo, Corpul. Sulla a. U. c. 786. p. Chr. 33. Olymp. CCIII, 1.

1464) Ἐν τῇ Ρώμῃ οἱ ἑκατοὶ τὴν τῆς Τιβερίου ἀρχῆς δευτερεῖα δευτέραν ἰώρτασαν καὶ περὶ πολὺ πλείον περὶ τε τὸν ἱπποδρομιον καὶ περὶ τὸν Ἀουστίνον διεφάρη. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1465) Ὁ Τιβέριος πολλὰ τῆς πόλεως ἐπέκλινεν, ὥστε πλευσθῆναι, καὶ περὶ πολὺ πλείον περὶ τε τὸν ἱπποδρομιον καὶ περὶ τὸν Ἀουστίνον διεφάρη. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1466) Ὁ Φοινὴς ὄντων ἐν Ἀγρίππῃ ἀφῆθη. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1467) Σαρακίων Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. i.

1468) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1469) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1470) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1471) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1472) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1473) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1474) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1475) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1476) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1477) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1478) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1479) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1480) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1481) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1482) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1483) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1484) Στράτης Ἀργεῖτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὅσδος ἀφ' Ἡρακλείου, ἐπὶ παραβραβεύοντων Ἀργείων τοὺς δυναμένους. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

ἐγερθεὶς¹⁴⁷¹). Γάιος τὰς ἰδίας ἀδελφὰς μοιχεύσας, εἴτα εἰς τὰς Ποντίας νή-
σους κατέβητο¹⁴⁷²).

δ. Γάιος ἐπὶ Χαιρέω ἀναφέρεται¹⁴⁷³).
Ο.Α. ΣΕ. Εὐβοιολίδας Λαοδικεύς στάδιον¹⁴⁷⁴).

α. Κλαύδιος τοὺς Ἰουδαίους οὕτω πλεονέσσοντας, ὥστε χαλεπὸν εἶναι ἔχει παρα-
χῆς αὐτοῦς τῆς πόλεως ἐξέλθει τῷ, πατρίφ νόμον ἀναθροῦσθαι ἐκάλυσε¹⁴⁷⁵).
Κλαύδιος τῷ Ἀγρίππῃ τῷ Παλαιστίνῳ συμπράξαντι οἱ τὴν ἡγεμονίαν τὴν τε p. 339 b.
ἀρχὴν προσπαύεσθαι, καὶ τιμὰς ὑπασιακὰς ἵναμι, τῷ τε ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἡρώδῃ
τῷ τε στρατηγικὸν ἀξίωμα καὶ θυγατέραν τινὰ ἰδωκε¹⁴⁷⁶). Γάιος δὲ Σουλ-
πίος Χάττιος ἐκράτησε, καὶ Ποίπλιος Γαβίνος* Μαυρουσίους νικῆσας τὸ τε
ἄλλα εὐδοκίμησε καὶ ἀπὸν στρατιωτικόν, ὅς μόνος ἐν παρ' αὐτοῖς ἐκ τῆς τοῦ
Οὐδάρου συμφορᾶς ἦν, ἐχομίστο¹⁴⁷⁷).

β. Κλαύδιος τοὺς Ἀσσίους στασιάζοντας, ὡς καὶ Ρωμαίων τινὰς ἀποκτείνει, ἰδου-
λεωσάτω τε καὶ ἐς τὸν τῆς Παμφυλίας νόμον ἐξέγραψεν¹⁴⁷⁸).

γ. Κλαύδιος τὴν Βρετανίαν διὰ Πλαυτίου παρσησάτω* καὶ δὴ καὶ Βρετανικὸς
αὐτὸς τε καὶ ὁ υἱὸς ἐκλήθησαν¹⁴⁷⁹).

rium eo subsidio niti. Tacit. l. 1. Receptae tamen post Archelai mortem Cappadociae a. U. c. 770. Chr. 17. fructibus Israel posse centesimas vectigal ratos, ducentesimas in posterum staret. Tacitus Annal. II, 42. Quam autem non Therias ad pecuniam heret attentior, a. U. c. 784. 31. p. Chr. post Seisai mortem pro ducentesimas centesimas reduxit. Testis Dio LVIII, 16. Tacit id Tacitus, credo cum Lipsio, quia omnia ex historia collucta. Hanc igitur centesimas penitus sustulit Caligula, uti verbis laudatis auctor est Dio. Sed Suet. Calig. cp. 16: Ducentesimas centesimas Helius restitit. Verum ibi eundem Cad. Laetius centesimas restituit ducentesimas la. Cassiodorus, Cosm. ed. Wolf. Tota. IV. p. 83, quod nec la ducentesimas instare Eleuterio, nec mutationem recipere Wellius delictum.

1474) Γάιος τὸ μεταξὺ Testis Dio, qui LIX. cp. 17. Cais II. Lucio Aegonius ex ipseis sententia Ol. CCIV, 3. a. U. c. 792. Cos. Γάιος δὲ ἐκείνους μὲν τῆς πορείας ἀπὸν προτίμασεν (οὐδὲ γὰρ σὺδὲ μὴν τι ἐνέριμειν εἶναι, ὡς καὶ δὲ ἐκείνους διελύοντο) δὲ δὲ τῆς σιλικίας τρέπον τὸν δίκαστον ἰουδαί-
μους, γρηγορώς τὸ μεταξὺ τῶν τε Ποντικῶν καὶ τῶν Βακτρ.

1475) Γάιος τὰς ἰδίας ἀδελφὰς Tradit Dio LIX. cp. 22. Cos. supra laudatis: τὰς τε ἀδελφὰς, ἐν
τῇ σενονίᾳ αὐτοῦ ἐς τὰς ποτίδας ἔχοντες διδύτω, σὺλλὰ παρ' αὐτῶν καὶ ἀδελφὴ τῇ συνεδρίᾳ
γρηγοῦς. Cf. Suet. Calig. cp. 13., Kalop. VII, 12, Oros. VII, 5, Aurel. Vict. de Vitt. et Marr. imper. Ro-
man. III.

1476) Γάιος ἐπὶ Χαιρέω Cais a Charrea sese IV., Ca. Sentio Cos. Olympiad. CCV, 4.
a. U. c. 794. p. Chr. 41. IX. Kal. Febr. [proinde Olymp. CCIV, 4.] postquam trientio et decem mensibus
diebusque octo imperitavit (Suet. Calig. 58. 59.) occisus est. Auctor Dio LIX, 29. Ad Caligulae regni
mensas diuque aliter definitus, de quibus cf. Jo. Fabric. ad Dion. l. 1.

1477) Εὐβοιολίδας Λαοδικεύς Africanus ap. Euseb. l. 1. tradit.

1478) Κλαύδιος τοὺς Ἰουδαίους οὕτω πλεονέσσοντας Testator Dio, qui lib. LX, 8. Q. Pompeio
Secondo Cais IV. Caesaris successit, Ca. Sentio Saturnino Ol. CCV, 1. Cos. τοὺς τε Ἰουδαίους, ἰσχυρῶς
πλεονέσσοντας αὐτοῦς, ὥστε χαλεπὸν εἶναι τὸν παραχῆς, ἀπὸ τοῦ ὅτιον ἀπὸν τῆς πόλεως ἐκράτησε, αὐ-
τὸς δὲ καὶ δὲ πατρίφ νόμον ἀναθροῦσθαι ἐκάλυσε μὲν ἀναθροῦσθαι. Suet. Claud. cp. 25.
de eodem te loquitur: Calpurnia, uis, impetravit Claudio assidue temulentior Roma exposita.

1479) Κλαύδιος τῷ Ἀγρίππῃ τῷ Παλαιστίνῳ Ille Cos. ibidem factum esse totidem fere verbis tra-
dit Dio LX, 7. Cf. Joseph. Antiq. lib. XIX, 14.

1480) Γάιος δὲ Σουλπίος Auctor Dio, LX, 8: καὶ τὸν καὶ τὸν τῷ ἦν [i. e. Q. Pompeio Se-
condo, Ca. Sentio Saturnino Cos. Ol. CCV, 1.] δὲ τῷ Γάιῳ δὲ Σουλπίῳ Χάττιος ἐκράτησε, καὶ Ποί-
πλιος Γαβίνος

Μαυρεταίνους νικῆσας, καὶ τὸν στρατιωτικόν (ὅς μόνος ἐν
παρ' αὐτοῖς ἐκ τῆς τοῦ Οὐδάρου συμφορᾶς ἦν) ἐχομίστο. Μαυρεταίνους, quod
Scalliger corruptum fuit asterisco notari, notasti in Καίτοις Leontidis, propter Suet. Claud. cp. 24.
Χροστουκὸν coiecit Palmar. Exercit. ad Script. Gr. p. 265, suffragante Tac. Ann. XII, 28, Πάριον
Jo. Fabric. ad Dion. l. 1. inuente eodem Tacit. II, 25.

1481) Κλαύδιος τοὺς Ἀσσίους στασιάζοντας Auctor Dio, qui lib. LX, 17. Claudio III. L. Vitellio II.
Cos. a. U. c. 796. p. Chr. 43. inuente, Ol. CCV, 4. τοὺς τε, inquit, Ἀσσίους στασιάζοντας κτλ. ut su-
pra. Cf. Suet. Claud. cp. 23.

1482) Κλαύδιος τῇ Βρετανίᾳ Testator Dio LX. cp. 21., Claudius cum L. Vitellio II. consulens
tertium postquam Britannorum partem victricē reliqueret A. Flavio subigendis mandari, Romanis centes-

δ. Κλαύδιος τὸ Βρεταννικὸν ἐπινίκιον κατήγαγε⁽¹⁴⁸³⁾. Κλαύδιος Μάρκος Ἰουλίω Κοτίω τὴν πατρῴαν ἀρχήν, ἣν ἐπὶ τῶν Ἀλπιῶν τῶν ὁμοεικῶν εἶχε, προσεπηύξησε, βασιλεὺς αὐτὸν τότε πρῶτον ἀνομήσας⁽¹⁴⁸⁴⁾. Κλαύδιος τῶν Ῥομίων τὴν ἐλευθερίαν ἀρρίπτετο, οὗτοι Ῥωμαίων τινὲς ἀνασταλέσαντες⁽¹⁴⁸⁵⁾.

Ο.Α. ΣΤ'. Οὐαλέριος Μιτυληναῖος στάδιον⁽¹⁴⁸⁶⁾.

α. ΑΝΤΙΛΙΤΡΟΣ⁽¹⁴⁸⁷⁾. Ἀνδρόγυτος ἐγενήθη⁽¹⁴⁸⁸⁾. Ἥλιος ἐξέλασε⁽¹⁴⁸⁹⁾.

β. Παρὰ τῇ Θέῳ τῇ νύκτι ἀνιγέντῃ νεαῖδόν τι οὐκ ἐν πρότερον⁽¹⁴⁹⁰⁾.

γ. Δομίτιος Κορβούλιος διατάττειναι πᾶν τὸ μεταξὺ τοῦ τοῦ Πήγνου καὶ τοῦ Μόσσου σταδίου ἐξδομήσονται καὶ ἱκανὸν μέλιοντα, ἵνα μὴ οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ τοῦ Ὑεσσίου πλημμυρίδι ἀναφρίοντες πελαγίζωσι⁽¹⁴⁹¹⁾.

δ. Μεσσαλίνης, καὶ τοῦ αὐτῆς μοιχείστου Σιλίου νεκρός⁽¹⁴⁹²⁾.

Ο.Α. ΣΖ. Ἀθηρόδωρος Ἀγνὺς στάδιον⁽¹⁴⁹³⁾.

dise, Magnus et Silio resensu victorias tantis. (cp. 22.) Μαθηδὸς δ' ἡ γενναία τὸ καταργημένον, Βρεταννικὸν τε αὐτὸν ἐπινίκιον, καὶ τὸ ἐπινίκιον αὐτῷ κέρως ἴσους ... τῷ τε εἰς αὐτὸν τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν ἐλπίσαντες, οὗτοι καὶ κέρως τρέπονται τῷ Βρεταννικῷ ἀνομήσαντες. Cf. Suet. Claud. cp. 17.

1483) Κλαύδιος τὸ Βρεταννικὸν ἐπινίκιον] Tradit Dio LX. cp. 23. his verbis: Τῶν μὲν οὖν Βρεταννικῶν οὕτως τότε ἴσους τῶν πρὸς αὐτὸν, ἑαὶον τε Κρίσιον [sic lazar. ap. Gruter. p. 1044. n. 10. et Chron. Pasch. p. 232 C. C. Vilius Crispianus appellat Alabandem. Fast. Consul. p. 118 ad a. U. c. 797. L. Quinctianus pro C. Viliis ponit Caperea in Epist. consul. sup. p. 36 n. 15.] τὸ δεύτερον καὶ Τίτον Στατίλιον [sic Alabandem. l. l. Caperea vero l. l. et Fast. T. l. p. 38 ponunt M. pro T.] ἱκανοτέρους [p. U. c. 797. p. Chr. 44. Ol. CCV. 1.]. Ἠλὺς τε ἐς τὴν Ῥώμην δ' Κλαύδιος, ὃς μῆρας ἀποδομήσας (ἀρ' αὖ ἐπινίκιον μέλιον ἐν τῇ Βρεταννικῇ τῶν ἀρχῶν ἐπινίκι) καὶ τὸ νεκρὸν ἐκείνου, τὰ τε ἄλλα κατὰ τὸ νεκρὸν ἐκείνου πρῶτος, καὶ τοὺς ἀποδομήσας τοὺς ἐν τῇ Κωνσταντίνῃ τοὺς γένους ἀναβὰς, ἀναφρίοντες αὐτοὶ τὸν γαμβρὸν ἐκείνου Πύρρον. Eusebii Hieronymi ad Olymp. CCV. 4. Claudius de Britannia triumphavit. Quae verba ad Olymp. CCVI. 1. protrahunt Mali Armeniaci coll. Synac. pag. 332 C. Cf. Suet. Claud. cp. 17 et Cassiod. p. 444. ed. Paris. a. 1599. ad Crispini et Tauri Consul.

1484) Κλαύδιος Μάρκος Ἰουλίω Κοτίω] Hoc totidem verbis testatur Dio LX. cp. 24. ad a. U. c. 797. p. Chr. 44. Ol. CCV. 1.

1485) Κλαύδιος τὸν Ῥομίων τὴν ἐλευθερίαν] Hoc quoque Dio l. l. eidem anno assignat.

1486) Οὐαλέριος Μιτυληναῖος] Tradit Africanus ap. Euseb. l. l.

1487) Ἀντιλίτρος] Archon fuit Athenis Ol. CCVI. 1. Auctore Phlegonte Mirab. cp. 6.

1488) Ἀνδρόγυτος ἐγενήθη] Refert idem Phlegon l. l. καὶ ἐν Ἀρταγίῃ δὲ τῇ πρὸς Μαυρίδην ποταμῷ ἰσχυρὸν ἀνδρόγυτον, ἀρχόντος Ἀδρήνης Ἀντιόχου, ἐκαστοτέρους ἐν Ῥώμῃ Μάρκον Πύρρον καὶ Τίτον Στατίλιον Τυρρὸν τοῦ Κωνσταντίνου ἰσχυροτέρους i. e. a. U. c. 798. p. Chr. 45. Olymp. CCV. 4. CCVI. 1. Κορβούλιον pro Κορβούλιον Phlegonti restitutionem esse viderunt Meursius ad Phleg. l. l. et Corinius FF. AA. T. IV. p. 153.

1489) Ἥλιος ἐξέλασε] Sol ipse Claudii natalitii i. e. Kal. Augustis (Suet. Claud. cap. 2.) defectit M. Vinscio H. T. Statilis Tauri Coas. Auctor Dio LX. 26. Cf. de hac solis eclipsi Petavii Doctrin. Temp. XI. cp. 9. et Scul. Emend. Temp. V. p. 466.

1490) Παρὰ τῇ Θέῳ τῇ νύκτι] Hoc C. Valerio Asiaticis II., M. Valerio Messala Coas. a. U. c. 799. p. Chr. 46. Ol. CCVI. 1. contigit auctor est Seneca Quaesit. Nat. II. 26. VI. 21. Verba Scaliger a Dione accepit, qui rem anno inequavit, quo Claudius Caesar IV., et L. Vitellius III. consulatu functi sunt, assignans ibi. LX. 29. ἀνιγέντῃ δὲ, inquit, καὶ νεαῖδόν τι ἐν τῷ ἔτει τοῦτον παρὰ τῇ Θέῳ τῇ νύκτι, οὐκ ἐν πρότερον. CCVI. 1. Olymp. CCVI. 2. inquit istam evenisse e mari tradit. Vid. Syncell. p. 233 B. et Cassiodorus coll. Scul. Annadiv. ad Euseb. MMLX. p. 191 a., Casaub. ad Strab. l. 57., Jo. Fabric. ad Dion. l. l., Palmer. ad Plin. H. N. II. 89. et IV. 23.

1491) Δομίτιος Κορβούλιος] Testis est Dio LX. 30 exte. Claudio Caesar IV. L. Vitellio III. Coas. a. U. c. 800. p. Chr. 47. Ol. CCVI. 1. ποταμὸς δὲ [δὲ Ῥώμης Ἀπυλίου Κορβούλιον] μέλιον τὸ ἀποδομήσας, καὶ οὐδὲν ἔτιον ἔσται αὐτῷ, καὶ ἱκανὸν γὰρ ἀποδομήσας, διατάττειναι δὲ αὐτῶν πᾶν τὸ μεταξὺ τοῦ τοῦ Πήγνου καὶ τοῦ Μόσσου σταδίου ἐξδομήσονται καὶ ἱκανὸν μέλιοντα, ἵνα μὴ οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ τοῦ Ὑεσσίου πλημμυρίδι ἀναφρίοντες πελαγίζωσι. Tacitus Ann. XI. cp. 20. rem anno antecedenti scribit.

1492) Μεσσαλίνης καὶ τοῦ αὐτῆς μοιχείστου Σιλίου] Valeria Messalina, Claudii uxor, libidinis causa mulier, quam inquam furibunda Cais Silio accepisset, a Claudio interfecta est A. Vitellio, L. Vipsiano Poplicola Coas. a. U. c. 801. p. Chr. 48. Ol. CCVI. 1. Auctores Dio LX. 31, Tacitus Annal. XI. 27 sqq. 37. 38, Suetonius Claud. cp. 39. Cf. Zen. Ann. XI. cp. 9. p. 563. De Silio, eodem anno cum aliis mulieribus interfecto, testis est Tac. Annal. XI. 35.

1493) Ἀθηρόδωρος Ἀγνὺς] Africanus ap. Euseb. l. l.

α. ΔΕΙΝΟΦΙΛΟΣ⁽¹⁴⁹¹⁾. 'Εν 'Ρώμῃ θανάσιμα ἀπεκίχθη πύθων⁽¹⁴⁹²⁾. Κλαύδιος τὴν ἀδελφὴν Ἀγrippίναν ἔγχευ τὴν τοῦ Δομιτίου τοῦ Νέρωνος μητέρα⁽¹⁴⁹³⁾. Συνακτὴς Νέρωνι διδάσκαλος ἐδόθη⁽¹⁴⁹⁴⁾. Κλαύδιος τὸν Ἀγrippίνης υἱὸν Νέρωνα ἐκτεταφύκειτο⁽¹⁴⁹⁵⁾.

β.

γ.

δ.

Ο.Α. ΣΗ. Ἀθηνόδωρος Ἀγνὸς στάδιον τὸ δεύτερον⁽¹⁴⁹⁶⁾.

α. ΔΙΟΥΝΣΟΔΩΡΟΣ⁽¹⁴⁹⁷⁾. 'Εν Μηοναγίᾳ πόλει τῆς Ἰταλίας, ἐν Ἀγrippίνῃ τῆς σεβαστῆς ἐπαύλει, ἀνδρόγυνος ἐγενήθη⁽¹⁴⁹⁸⁾.

β. Ἀσπὴρ κομήτης ἐφαντάσθη⁽¹⁴⁹⁹⁾. Κλαύδιος ἐπὶ τῆς Ἀγrippίνης ἐπιβουλεύθεις φαρμάκῳ μετέλλαξε⁽¹⁵⁰⁰⁾.

γ.

δ. ΚΟΝΩΝ⁽¹⁵⁰¹⁾. 'Εν Γερμανίᾳ ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ῥωμαίων, ὅς ἦν ἐπὶ Τίτῳ Κουρτίῳ Μαρκίῳ, δοῦλος στρατιωτῶν ἔτεκε⁽¹⁵⁰²⁾.

1491) Διωνόριος] Archon Athenis OL CCVII, 1. ex Phlegonte Mirab. cp. 22. Cf. not. seq.

1492) 'Εν 'Ρώμῃ θανάσιμα] Testis Phlegon l. 1: ἔτετο σικελὸν πυρίδην ἐπὶ 'Ρώμῃ, ἔχεν-
τος Ἀθρήνην Διονόριον, ἰουδαίωνος ἐν 'Ρώμῃ Καίτων Οὐρανίου [Οὐρανίου corr. Meurs. Βασι-
νίου exlibet Scal. ad Ilus. Olymp. CCVII, 1.] καὶ Γούλου [Γούλου cens. Meursis] Παυλῆν Γάλλου.
'Ρώμῃ γὰρ Τίτῳ, ἀνδρὶ στρατηγικῷ, τὴς γενεᾶς θανάσιμα τῶν τετραγώνων ἀνέστη πύθων.

Atqui Q. Veranius Nepos, C. Pompeius Longinus Gallus a. U. c. 802, p. Chr. 49. Ol. CCVI, 4. ^{CCVI, 4.}
Romae magistratus puerant. Posteriori igitur anni senectuti factum posuit Scaliger. ^{CCVII, 1.}

1493) Κλαύδιος τὴν ἀδελφὴν Ἀγrippίναν] Testis Dio LX. cp. 31. καὶ μετ' ἑλθόν [i. e. paulo
post necatum Messalinam] τὴν ἀδελφὴν Ἀγrippίναν ἔγχευ, τὴν τοῦ Δομιτίου τοῦ Νέρωνος ἰστορου-
μένης μητέρα. Id quo anno factum sit, quam non satis ex titulo Dionis textu cognoscatur, discimus a
Tacito, qui Annal. XII, 5 rem ad Ca. Pompeii et Q. Veraniū [Veraniū: Fast. Capit.] consulum referen-
dum inuist. Cf. Zen. Ana. lib. XI, 10. p. 564, qui tamen matrimonium illud a Claudio cum Agrippina
initum anno antecessent, quo cum L. Vipsanio consulatum posuit A. Vitellius, ascribi velle videtur.

1494) Συνακτὴς Νέρωνι διδάσκαλος] L. Annaeus Seneca ab exilio, qui Q. Pomponio Secundo, Ca.
Sextio Cos. a. U. c. 794. p. Chr. 41. Ol. CCIV, 4. a. Valeria Messalina multatus fuerat [cf. Dio LX, 4.]
CCV, 1.

post eius mortem, C. Pompeio, Q. Veranio Cos., commendante Agrippina, Romanos reuocatos ac praeterea
ornatos, Nervaei magistratū datur, auctore Tacit. Annal. XII, 8. Cf. Dio LX, 32.

1495) Κλαύδιος τὸν Ἀγrippίνης υἱὸν] Auctor Dio lib. LX. cp. 33: ἔνετο δὲ ὁ Κλαύδιος τὸν Νέ-
ρωνα τὸν υἱὸν αὐτοῦ (τῆς Ἀγrippίνης) ἀνδρογύνου σελ.: quam ipsam Neronis adoptionem Fallacia fi-
bertiana auctoritate Claudium festinasse C. Antistio, M. Sallio Rufo Serviliano Cos. a. U. c. 803, p. Chr. 50.
Ol. CCVII, 1., testis est Tacitus Ana. XII, 25. Cf. Suet. Claud. cp. 27.

1496) Ἀθηνόδωρος Ἀγνὸς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. 1.

1500) Κλαυδίου υἱὸν] Praeterea posuit Athenis, quo anno Romae Consules fuerant D. Iunius Sila-
nus, Q. Haterius Antonius a. U. c. 806. p. Chr. 53. Ol. CCVII, 4. Testator Phlegon de Mirab. cp. 7.
CCVIII, 1.

Cf. Corp. Inscr. s. 267. Vol. I. p. 869.

1501) 'Εν Μίχωνι πόλει τῆς Ἰταλίας] Auctor idem Phlegon l. 1.

1502) Ἀσπὴρ κομήτης ἐφαντάσθη] Stella crisita, testibus Diono LX. cp. 35. et Suetonio Claudio
cp. 46, in praesentia mortis Claudii fuit. Qui quam, ut statim videbimus, M. Asinio Marcello, M. Acilio
Asiela Cos. a. U. c. 807, p. Chr. 54. Olymp. CCVIII, 2. defunctus esset, cometam quoque eodem anno
visum esse coniecit Scaliger. Meminerunt eius etiam Seneca Nat. Quaest. VII, 6. 17. item 21 et 29. ac
Plinius N. H. II, 25.

1503) Κλαύδιος ἐπὶ Ἀγrippίνῃ] Claudius Caesar M. Asinio Marcello, M. Acilio Asiela a. U. c.
807, p. Chr. 54. Cons. III. Id. Octobr. Olymp. GCVIII, 2, quam annos vixisset LXIII, imperasset XIII,
mensurisque praeterea VIII. dies XX., doletio uenenato ab Agrippina interfectus est, teste Diono LX, 34. Cf.
Suet. Claud. cp. 45. et Tac. Ana. XII, 65 sq. Recte igitur Eusebii Hieronymi Claudii regnum terminat
Olymp. CCVIII, 2, a quo annis noni metachronismo discordant Maffi Armeniacae.

1504) Κόνων] Athenis Archon fuit, quo anno Romae Cos. erant Q. Volentius Satarianus, et P. Cor-
nellius Scipio L. c. a. U. c. 809, p. Chr. 56. Ol. CCVIII, 1. Testis Phlegon Mirab. cp. 27.

1505) 'Εν Γερμανίᾳ ἐν τῷ στρατῷ] Hoc Conone Archonte contigisse idem auctor est Phlegon l. 1.

ΟΑ. ΣΘ. Κολλιεύς Σιδώνιος στάδιον¹⁵⁰⁶).

p. 340 z.

α.

β. Κορβούλων τὸ Ἀρτέμειον τῆς Ἀρμενίας μητροπόλιν ἀκοντὶ καταλαβὼν κατεσκαπὼν ἢ ὀλίγος ὕστερον ἐπεὶ Τηραδότης ἀνοικοδομήσας Νέρωνος ἐκάλει. Κορβούλιον Τηραδότηντα ἔλαβεν ἰδιολοῦσα· καὶ τὸν Οὐολόγησεν, καίτοι φοβερὸν ὄντα, ἐς διαλλαγὰς τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι ἀρνηζοῦσας πατήραγιν¹⁵⁰⁷.

γ. Νήρον τὴν μητέρα Ἀγριππίναν ἀπέκτεινεν¹⁵⁰⁸. Ἦλιος σύμμος ἔβλεπεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ὁφείλναι¹⁵⁰⁹. Κατὰ τῆς Νέρωνος τραπίζης ἀσχητὸς ἦεν¹⁵¹⁰.

δ.

ΟΑ. ΣΙ. Ἀθηνάειρος Ἀθινὸς στάδιον τὸ τρίτον¹⁵¹¹).

α. ΘΡΑΣΥΛΑΟΥ¹⁵¹²). Παιδίον τετραπέριον ἐγεννήθη¹⁵¹³). Ἐν Βρετανίᾳ δύο

1506) Κολλιεύς Σιδώνιος] Refert Africanus ap. Euseb. chron. lxx. p. 44.

1507) Κορβούλων τὸ Ἀρτέμειον τῆς Ἀρμενίας] Dio LXII, 20: ὅστις οὖν ὁ Κορβούλων ἀκοντὶ τὰ Ἀρτέμειον λαβὼν, τὴν πόλιν κατέσκαψε. πρῶτος δὲ τοῦτο, πρὸς τὸ Τηραδότηντα ἔλαβε, πᾶσις μὲν τῆς τῶν ἰδιολοῦσας ἀπὸς χώρας φθορίας, πάντα δὲ τὰ τῶν ἰδιολοῦσας πορθεῖν· καὶ ἔλαβε καὶ ἑαυτὸν ἰδιολοῦσα. ἔπειτα τε ἰσχυρὰ λαμβὰ καὶ ἰδιολοῦσα, ἐφ' ὧς καὶ τὸν Οὐολόγησεν, καίτοι φοβερὸν ὄντα, ἐς διαλλαγὰς ἀρνηζοῦσας τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι ἐπαγγέσας. Accusatoria de exprobrata a Corbulone Artaxatis docet Tacitus Annal. XIII. cp. 34. Volgesum scilicet, pates Rhadastio (cp. 6.), Teridati fratri Armeniis dedisse. At Corbulonem inuadens Armenias a Nerone praefectum Nerone Claudio Casare III., M. Valerio Messala Coss. a. U. c. 811. p. Chr. 58. Ol. CCIX, 4. caput gentis Artaxatis ad Araxem sita aggressus (cp. 29.) cepisse et incendisse (cp. 41.): Artaxatis autem deletis Tigranocerta eodem aut insequent anno excidisse. Cf. id. ibid. XIV, 23. Insuperata deinde sunt Artaxata Nerosaque cognominata a Teridate fratre Volgesaeis Parthi, Armeniae reges. C. Suetonio Paulino, L. Pontio Telesino Coss. a. U. c. 819. p. Chr. 66. Ol. CCXI, 4. Auctor Dio lib. LXIII, 7: ὁ μὲν δὲ Τηραδότης τὸ Ἀρτέμειον ἀνοικοδομήσας Νέρωνος προσεγγέσας.

1508) Νήρον τὴν μητέρα Ἀγριππίναν] Nero matrem suam Agrippinam interfecit C. Vipstano (Vipsanio) Aproniano (Apronio), C. (L.) Pontico Capite Coss. i. e. a. U. c. 812. p. Chr. 59. Ol. CCIX, 4. id quod testatur Tacitus Ann. XIV. exord. et Dio LXI, 13. Quam vero secundum Suetonium Ner. cap. 34. Agrippinae carceris in Quinqstorum tempus i. e. d. XIV. Kal. April. incidit, rectius eam ad Ol. CCIX, 2. ascripserit Scaliger. Praenitit Scaligero erroris Rumbus Hieronymi ad Olymp. CCIX, 3.: Nere Agrippinae matrem suam, et sororem patris interfecit. Sed maius est peccatum Mali Armeniacorum, quae utriusque obitum Olymp. CCVIII, 4. assignant. Ex Eusebio huius Synecles p. 336 C.

1509) Ἦλιος σύμμος ἔβλεπεν] Dio lib. LXI. cp. 16: ὁ πλεῖστον Ἦλιος σύμμος ἐν μέσας ταῖς θρασείας ταῖς ἐπὶ τῇ Ἀγριππίνῃ κατὰ τὸ ψόγιον γενομένης ἔβλεπεν. ὡς καὶ ἀστέρας ἐκείνης (Ἰερωνύμος Lesensius). Meminit huius eclipsos propter Tacitum Annal. XIV, 12 ad a. U. c. 812. etiam Plinius N. H. lib. 70 his verbis: Sedis defectus Pisseno et Pontico Coss. factum pridie Calendas Maias [a. U. c. 812. p. Chr. 59., sed Olymp. CCIX. anno potius 2.] Campani hora diei inter septimum et octavum assis. Corbuli dux in Armenia inter horum dei decimum et undecimum profectus viam, circum globi alia deficiente et obscuro. Confirmat tempus Eusebii Hieronymi Olymp. CCIX, 2. Terrae motus Rombos et alia defecit. Sed secundum Philostrati rationes vit. Apoll. IV, 43 p. 193 coll. 40. visa est illa eclipsia Telesino Coss., i. e. a. U. c. 819. p. Chr. 66., quo alibi varius esse dicit Scaliger Asinadorn. ad Euseb. p. 195 a. Cossile de hoc solis defectione Petrus Doctr. Temp., qui eam licet satis magnam, totalem tamen non fuisse arctat. Adf. Scal. Euseb. Temp. V. p. 496.

1510) Κατὰ τῆς Νέρωνος τραπίζης] Hoc Tacitus Ann. XIV. cp. 22. Claudio Nerone IV., Cornelio Cosso Lepido Coss. a. U. c. 815. Ol. CCIX, 4. accidisse refert, auctoris ille, in quinquagesimo ledere ad merem Graeci certantibus Romae instituto, contentem, quos et Scaev. Quamvis. Nat. VII, 6, 17, 21 viam per semestris transit, effuluisse, Nerosique apud Simbrus staga discedentibus memum atque dapas fulmine dilectas esse: quod quia in fastis Thaurum accidit, rurorem populi fuisse. Robellum Plautum, qui patrem lade orige, deum summus imperio destituit. Dio LXI, 16, sicut et Philostr. vit. Apollon. lib. IV. p. 184, saltem hoc cum solis defectione modo memoratis coniungit, ad a. U. c. 812. p. Chr. 59. Olymp. CCIX, 4. refert. Meminit Eusebii Hieronymi, sed ad Olymp. CCX, 2. Aetio suadens Nerone fulmine occidit, notisque ad Olymp. CCX, 4. Mali Armeniaci coll. Synecles p. 338 C. Nat. Tzet. Chil. III. Hist. 60. v. 953.

1511) Ἀθηνάειρος Ἀθινὸς] Refert Africanus apud Euseb. chron. lxx. p. 44, ubi pro τὸ δεύτερον repetendum esse τὸ τρίτον recte vidit Scaliger. Proxima omittit τὸ δεύτερον interpret. Armen. ap. Aach. P. I. p. 308.

1512) Θρασυλάου] Archen Atheniensium Ol. CCX, 1. ex Phlegontis Mirab. cp. 20. Cf. not. inseq.

1513) Παιδίον τετραπέριον] Auctor Phlegon l. l.: παιδίον πρὸς Νήρον ἰσχυρῶς τετραπέριον, ἀνέκτονος ἦεν καὶ τὸ ἔλλα μέγας, ὁμοῦτος Ἀθηνάειρος Θρασυλάου, ἐπαιτεῖοντος ἐν Πύργῳ Παιδίου [Γαῖου rescribente Messio] Πιτταρίου τοῦ Σαλυνέου [Πυθαγόρου corr. Meurs.] καὶ Κισσίου Πύττου [Παι-

- β. θρακίος καὶ Σαρωνίος ἐπὶ Νέρωνος ἐθανοαῖθρον¹⁵²⁸). Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος ἐκωλύθη¹⁵²⁹). Νέρων ἐν ταῖς τραγωδαῖς ἠγωνίσαστο¹⁵³⁰). Τριπτόλεμος Ἀργυρίου βασιλεὺς εἰς τὴν Ἰταλίαν παργύνατο, φ' Νέρων τῆς Ἀργωνίας διδάχμα ἐλάμβανεν¹⁵³¹). Οὐδὲν καὶ Γάλβος ἐπὶ Νέρωνος ἀποστάτησαν¹⁵³²).
 γ. Ἡ αὐτὴ Ὀλυμπία ἐξῆν. Τρίγων Φιλαδέλφειος στάδιον ἵκηται, Νέρων δὲ πύρρῃσιν ἀγῶσι ἐσθλαροῦσιν τραγικοῖς, κωμικοῖς, ἄρμα παλῶσιν, καὶ τὸ τέλειον καὶ [τὸ] δεκάπυλον¹⁵³³). Νέρων Ἀρναῖον Κορνήσιον καὶ παιδαγῶ ἐδοκίμοῦντα ἐς νῆσον ἐνέβαλε¹⁵³⁴).

παύσιον ἵκηται; καὶ οὕτως ἔχον Ἀνδρόβος καὶ Γάργης, ἄγαστος Μόνητος Σουστράτιος, ἐπιστομῶντες ἐν Πύρρῃ Αἰλίον Δοκοντίου Νερῶτα Σελανιστῆ, καὶ Μάρκον Οὐκράτιον Ἀρτίου. Censules dicit sine dubio a. U. c. 818. p. Chr. 65. Olymp. CCX, 4. qui alias M. Silus Nerva, et C. Iulius Atticus nuntiant. Cf. Pag. crit. Baron. p. 59.

1522) Σίλωνος τὸς φίλους] Seneca quum consulationis contra principem factae coactus videretur, ad vitae finitumque necessitates a Nerone coactus, secus venit una cum uxore Paulina matrem suam comitibus, Silio Nerva et Attico Vestino Cons. a. U. c. 818. p. Chr. 65. Olymp. CCX, 4. Auctores Tacitus Ann. XV, 60 seq., Dio LXII, 25, Hieronymus ad Ol. CCXI, 1: L. Aemania Seneca, Cerebentis, praceptor Neronis et patris Lucani praefect, incisione enervatus et cesso sensu perit. Cf. Suet. Ner. cp. 35.

1523) Ἀσπίρ κομῆτης ἡμῶν] Auctor Suetoniana Ner. cp. 25, ubi de consulatione Silio Nerva, C. Iulio Attico Cons. [Cf. Tacit. Ann. XV, 49.] contra Neronem inita disserat: Stella, inquit, cunctis, quos amicus potestibus eritum portendere vulgo praestabat, per consilium secus acri coepit.

1524) Θρακίος καὶ Σαρωνίος] P. Thersacum Pactum et Barcan Saronum propter consulationis adversum Caesarem factae consertitionem C. Suetonio Paolino, L. Pontio Telesino a. U. c. 819. p. Chr. 66. Ol. CCXI, 4. Cons. morte multatos esse testatur Tacitus Ann. XVI. cp. 22. Cf. Dio LXII, 26 de utraque et Suet. Ner. cp. 37. de Paoli caede.

1525) Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος] Rufus Morsinus, philosophus Stoicus, e Valentin Tyrrhastenianum oriturus, a Nerone propter nomina celebratam, testis Tac. Ann. XV, 74, in exilium actus est Silio Nerva, Attico Vestino Cons. a. U. c. 818. p. Chr. 65. Ol. CCX, 4. ad quem ipsam annum notam illam Scalligerianam additorem esse retrahendam. Cf. Dio LXII, 27. Florebat Olymp. CCXI, 4, secundum Eusebium [Hieronymi, Olymp. CCXI, 2. Mai. Armen. coll. Chron. Pasch. p. 240 D.].

1526) Νέρων ἐν ταῖς τραγωδαῖς] Dio lib. LXIII. init.: Ἐν δὲ τῷ τῶν Τίλλων καὶ ἐν Σουστράτιου Περσίου ἐστὶν [a. U. c. 819. p. Chr. 66. Olymp. CCXI, 4.] ἐκδοτέον τὸν δὲ ἡμῶν ἵππον καὶ ἵππον αἰσχροῦς ἡμῶν. ὁ τῶν Νέρων ἐν ταῖς κωμικοῖς ἡγωνίσαστο καὶ κωμικοῖς αὐτῶν πρὸς ἑαυτὸν [a. U. c. 819. p. Chr. 66. Olymp. CCXI, 4.] ἐκδοτέον τὸν δὲ ἡμῶν ἵππον καὶ ἵππον αἰσχροῦς ἡμῶν. Vol. Eusebii Hieronymi ad Olymp. CCXI, 2. Mai. Olymp. CCXI, 3. coll. Syncl. p. 340.

1527) Τριπτόλεμος Ἀργυρίου βασιλεὺς] Tiridati, cum suis et Volgaesis, Pacori, Monabesi filii, pompa potius triumphali iude ab Euphrate ad Italian praefecto, Panolis ludas gladiatoris fecit Romanos deducto diademati imposuit Nero, L. Telesino, C. Suetonio Cons. a. U. c. 819. p. Chr. 66. Olymp. CCXI, 4. Testis Dio LXIII, 1 et 3.

1528) Οὐδὲν καὶ Γάλβος] Ann. ptochroismus. Nemo quam e Graecia, ubi Olymp. CCXI, 3. Iuda Olympica coeans inermis, in Italian reversus esset, primam Neopoli de motu Galliae, auctore C. Iulio Vindice [qui Οὐδὲν Πυρρῶτα Gall., Bistῶς Diem est] praefecto tumultuatis, cognovit eo ipso die, quo matrem quondam ceciderat suam. Testis Suet. Ner. 40. Atqui interfecerat Agrippinum, traditissimam Tacito Ann. XIV, 4 et Suetonio Ner. cp. 34. Quinquaginta tempore, quae sellensis Maenae sacra, quum XIV. Kal. April. celebrarentur, matrem hunc Vindicis C. Silii Italici, M. Galerio Trachalo Cons. circa d. XIX. m. Martii initio anni p. Chr. 68. a. U. c. 821. Ol. CCXI, 3. centigies apparuit. Cf. Dio LXIII, 22. Eodem hinc tempore etiam Servius Sulpicius Galba destitit [cf. Suet. Ner. 42.], cui Vindex, parandis scilicet principatus minime studiosus, imperium deferendum iudicavit. Auctor Dio LXIII, 23. Cf. Suet. Galb. 9. et Zonar. Ann. lib. XI. cp. 13. p. 570.

1529) Ἡ αὐτὴ Ὀλυμπία ἐξῆν] Testis Africanus apud Euseb. Scal. xpor. log. p. 44: πρὸς δὲ ἐν τῷ δὲ ἀρχαῖος αὐτῆς (scil. τῆς Ὀλυμπίας αὐτῆς) στάδιον πρὸς Τρίγων Φιλαδέλφειος ἵκηται πρὸς, ut supra. Codex tamen Armen. a. vers. Venet. pro ἀρχαῖος ἡμῶν scribendum significant ubi ἀρχαῖος. Cf. Nieb. I. 1. p. 216. Cramer Anecd. Par. II. p. 151 ἡμῶν πρὸς Τρίγων Φιλαδέλφειος πρὸς, itaque τὸ αὐτὸ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀντιπρὸς οὐκ ἀντιπρὸς. Secundum Dionem lib. LXIII, 14. Nero in Olympiis flet et curas decidit, nihilominus coronatus aut L. Fentio Copione, C. Iulio Rudo Cons. Ol. CCXI, 4. a. U. c. 820. p. Chr. 67. Cf. de Nerone, omnium sacrorum certissimum victorem, euseb. lib. LXIII, 20. Euseb. vit. Apost. IV, 23. 24. Eusebii ad Olymp. CCXI, 2. Syncl. p. 340 A. coll. ubi, quae ad Ol. CCXI diximus.

1530) Νέρων Ἀρναῖον Κορνήσιον] Constant philosophum, Periti praepceptorem, Ol. CCXI, 3. in ex-

Γάλλος ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐκάθη ἄρδας μῆρας θ' ⁽¹⁴²⁾). Μάχης πρὸς τῇ Κερμαίνῃ γυναικὸς τοὺς περὶ Βιττέλλον πρὸς τοὺς περὶ Ὀθωνα, ἐπείσαν ἐκαιρωμένον μαχηδὸς ἀνδρῶν τέσσαρες ⁽¹⁴³⁾). Ὀθων ἐαυτὸν διαχρήσατο, ἄρδας ἡμέρας ἐνεργήσαντα ⁽¹⁴⁴⁾). Βιττέλλος ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν κατακλιπῆ ⁽¹⁴⁵⁾). Τὸ Καπιτώλιον ἐκαίρηθη ⁽¹⁴⁶⁾).

β. Τὰ ἱεροσόλυμα ἐπὶ Τίτου καταπαύθη ⁽¹⁴⁷⁾). Τοὺς Ἰουδαίους, καὶ τοὺς τὰ πό-

1540) Γάλλος ἐν τῇ ἀγορᾷ] Rediit idem anni metachronismus. Dio lib. LXIV. ep. 6.1 αὐτὸς δὲ [ἢ Γάλλος] ἐς τὸ Καπιτώλιον, ὃς καὶ θύειν, ἄρδας· καὶ αὐτὸς ἐν μίᾳ τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ ἀναστήσας ἱπποὺς καὶ περὶ, ἐκαίθη τὸ γένον, τὸν ἀρχιερέα, τὸν αὐτοκράτορα, πολλὰ μὲν βελήματα, πυρπολλὰ δὲ δερμάτων πορπίττα, κατέβηκεν. Factum id XVIII. Kal. Februar. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXI, 4, teste Tacito Hist. I, 27. De percussoris nomine non satis constat, quippe qui alii Terentius, evocatus, alii Licanus, alii Arcadius, alii Fabius Fabulus, plurimis tamen Camerius, XV. legationis miles tradatur. V. Tacitus Hist. I, 41 et Plot. Galb. p. 1065 C. De Galbae et Vitis et imperii annis haec tradit Dio I. l. ep. 6. extr.: Ἰσχυρὸς δὲ Γάλλος ἐνθ' αὐτὸ καὶ ἰσχυροτέρου, ἀπ' ὃς ἔργε μῆρας ἡμέρας, καὶ ἐπείσαν ἀναγερθεῖς. Eodem numero habet Zonaras Ann. XI, 14 extr. Scaliger dies neglectit. Iosephus Bell. Iud. IV, 9, 2. Galbae regno septem menses totidemque dies tribuit: quas computatio nihilominus congruit cum calculo supra significato, quod Neronem IX. Ian. a. U. c. 821. Ol. CCXI, 3, exsunt, Galbam vero XV. Ian. a. U. c. 822. Ol. CCXI, 4, extinctum esse videmus. Vid. aliorum de annis Galbae principatus sententias a Heilmann ad Dion. I. l. diligenter collectas.

1541) Μάχης πρὸς τῇ Κερμαίνῃ] Anni rursus metachronismus. Otto quum Vitellium ad principatus commissionem frustra coherctas esse, annis statuit libere dirimere. "Etenim δέ, ait Dio LXVIII, 10, τέσσαρες ἡμέρας ἐκαίρωσαν ἐν ταῖς μάχαις τοὺς πρὸς τῇ Κερμαίνῃ γυναικῶς. Ceteri scriptores ad *Bedrianum* [*Bedricum*: Suet. Oth. cap. 9. *Bedricianus* victoria: H. Vitell. cap. 10. 10th.] pugnam esse tradunt, quod tamen oppidum *alegion* *Kermion* esse testatur Plutarchus Oth. p. 1070 B., inter Veronam et Cremonam situm dicit Tacitus Hist. II, 23 et 40. Accidit autem pugna, eodem teste Tacito Hist. II, 55, Cerialium ledorum tempore anni U. c. 822, i. e. die mensis April. inter XII. et XIX. Ol. CCXI, 4. Caeterum in textu perperam περὶ τοὺς περὶ Ὀθωνα pro πρὸς τοὺς περὶ Ὀθωνα expressum erat.

1542) Ὀθων ἐαυτὸν διαχρήσατο] Dio LXIV, 15: Ταῖς ἡμέραις, ἃς τὸ δουλεῖον ἀνεχόμενοι, καὶ τὴν ἑσπέρην λυθὲν, ἐαυτὸν διαχρήσατο. καὶ αὐτῶν τὸ σῶμα οἱ στρατιῶται ἀνέλασαν περὶβόητες, καὶ ἰσχυρῶς, καὶ τινος ἐκείνους ἐκείνων ἀνέβη. τοῦτο τὸ τέλος Ὀθωνι ἔβηκεν, ἔχοντι μὲν ἐντὶ καὶ τραύματα ἐν, ἰδὼν ἐμπερὶ δύναιτο, ἄρδας δὲ ἡμέρας ἐνεργήσαντα. κινεῖται γὰρ μὲν ἀνδράωνος ἔχους, καλλίστην ἀνέβηκεν. XC. dies sive III. menses imperasse Otto etiam a Zonara Annal. lib. XI. ep. 15. extr. et a Plutarcho Oth. p. 1075 A. traditur. At calculum Iosephi, qui Bell. Iud. IV. ep. 9. §. 9. regno Othonia menses III. diesque II. i. e. XCII. dies attribuit, accuratissimum esse demonstrat eius extremum d. XVI. April. mens. assignandum esse demonstravit Heier. Noria. de Epoch. Syro-Maced. I, 3. p. 56 seq. Cf. Tac. Ann. II, 49, Suet. Oth. II., qui cum XCV^{to} imperii die exanimatum ait. Pertinet igitur etiam Othoian obitus ad Ol. CCXI, 4. exsunt.

1543) Βιττέλλος ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν] Haec Vitelli caedes revera in Ol. CCXI, 1. incidit. Est enim Vitellius, teste Dioe LXV, 21 seq., ad scalas Gemoniarum ab ira militibus suis detruncatus, postquam annum unum denis diebus X. regnavit. Quam vero IV. Non. Ian. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXI, 4. miles utrovisque Germaniarum imperium ei detulisset, usque ad XXIII. vel XXIII. diem m. Decembr. a. U. c. 822. Ol. CCXI, 1. regnavit, necesse est. Vid. Tacit. Hist. III, 85 seq. et Suet. Vitell. ep. 17. coll. Heizer. ad Dion. I. l.

1544) Τὸ Καπιτώλιον ἐκαίρηθη] Capitolium, quod Flavius Sabinius praefectus urbis [cf. Tac. Hist. III, 65 et Suet. Vespas. I. Vitell. 25.], frater Vespasianus [V. Ios. Bell. Iud. IV, 10, 2 et II, 4, Eutrop. VII, 18 al.], postquam Vitellium ad depulsionem imperium frustra coherctas erat, repulsum ab eo cum suis XV. Kal. Ian. [cf. Tac. Hist. III, 67] petierunt, una die post i. e. XIX. Decembr. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXI, 1. ab obsidebilibus Vitellianis incensum est. Certe Vitelliana exusti Capitiuli calumpia tribuit Iosephus Bell. Iud. IV, 11, 4 et Dio LXV, 17. At Tacitus Hist. III, 71, licet ambigi debeat, ignem tectis ornamentisque innoxiam, ne obsideri, haec tamen crebriorem famam esse pronuntiat. Cf. Suet. Vitell. ep. 15., Eutrop. VII, 18, Philostr. vit. Apoll. V, 50.

1545) Τὰ ἱεροσόλυμα ἐπὶ Τίτου] Hierosolyma, d. XIV. Hasmithi [Nisan] seu Aprilis [cf. Ios. Bell. Iud. IV, 13, 7] obsideri coepit, tandem die VIII. m. Garpiazir [Elul] seu die II. m. Septembris a Tito capta sunt, Imp. T. Flavio Vespasiano II., T. Vespasiano Cess. a. U. c. 823. p. Chr. 70. Ol. CCXII, 2. Vid. Ioseph. Bell. Iud. VI, 10, Dio LXVI, 4—7, Tacitus Hist. V, 9, Suetonius Tit. cap. 5., Frontinus Strateg. II, I, 17, Eusebius Hieronymi ad Olym. CCXII, 3. [Mal. Ann. ad Ol. CCXII, 1. coll. Synell. p. 342 A. et Chron. Pasch. p. 247 A. B.] coll. Noria. Ep. Syro-Maced. I, 3. p. 52 seq. Tempus iam antea die X. Iulii mensis exstinctum erat [cf. Ioseph. Bell. Iud. VI, 4. §. 5.], hoc est die X. quanti Iudaeorum mensis Ab, die V. Augusti Romanorum.

τῶν αὐτῶν ἰδῆ περιστάσεων ἐπέχθη τῇ Καπιτωλίῳ διὰ καὶ ἵτος διδραχμῶν ἀπογράφειν¹⁵⁴⁶). Οὐλαπασιανὸς τὸ Καπιτωλίον ἀναγκάζειν ἔρξαιτο¹⁵⁴⁷).

γ.
δ.

ΟΛ. ΣΙΓ. Ῥόδων Κυμαῖος, ἡ Θεόδοτος, σιάνδιον¹⁵⁴⁸).

α.

β. Τὸ τῆς ἐρήνης τίμηρος καθιρώθη, ὃ τε Κολοσσὸς ἐν τῇ ἑρῇ ἐδῶ ἰδράνθη, ἔχων φ. ὡς ἱκανὸν ποδῶν, ἔχων τε καὶ ἔδος τοῦ Νέρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου¹⁵⁴⁹).

γ.

δ. Ἀδριανὸς ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἐγνήθη¹⁵⁵⁰).

ΟΛ. ΣΙΔ. Σιρῆτων Ἀλεξανδρείας σιάνδιον¹⁵⁵¹).

α.

β. Ῥοδὸν κομήτης ἐπιπολὶ ἱερωνέσθη¹⁵⁵²). Οὐλαπασιανὸς νοσήσας μετέλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σιρῆων τοῖς Κουτίλοις ἀνομασμένους, μοναρχήσας ἐν τῇ¹⁵⁵³).

1546) Τὸς Ῥοδίους καὶ τοὺς τὰ πόλιν] Auctor Dio LXVI, 7. Imp. T. Flavio Vespasiano II, T. Vespasiano Coss.; καὶ διὰ τοῦτον διδραχμῶν ἐπέχθη, τοὺς τὰ πόλιν αὐτῶν ἰδῆ περιστάσεων τῇ Καπιτωλίῳ [Καπιτωλίῳ] los. Bell. Iud. VII, 6, 6.] διὰ καὶ ἵτος ἀπογράφειν. Cf. los. I. I.

1547) Οὐλαπασιανὸς τὸ Καπιτωλίον] Tradit Dio LXVI, 10: τὸν τε καὶ τὸν ἐν Καπιτωλίῳ ἐνθὺς εὐδοκῶν ἔρξαιτο, Coss. supra laudatis. Idem prima Capitolii fundamenta iacta indicat Vespasianus Romanus praesens. Hic vero si, durante obsequio Hieroclymorum [ob XIV. April. usque ad II. Septembr. a. U. c. 823. V. not. 1545.], Rhodum occupare, quae praetervagantur, civitates invasi, in Graeciam transiit, eque Corcyra Iapygiam delatus terrestri deinde itinere Romanum venit, ab omnibus civitatibus cum honore exceptus [cf. los. Bell. Iud. VII, 2, 1. et Tacit. Hist. IV, 81.]: efficitur, ut exente domum natato a. U. c. 823. in Urbem venisse videatur. Quapropter XI. Kal. Iul. eiusdem anni, quo die cura restituerendi Capitolii in L. Vestinus, equestris ordinis virum, et Helvidium Priscum praetorem delata, aera templi secundum Tacitum Hist. IV, 81 lastrata est, nondum Romae praesens affuerit Vespasianus. Vid. Eusebium ad Olymp. CCXII, 4. qui bionit metachronismo peccavit, coll. Sync. p. 342 B. et Cassiodoro.

1548) Ῥόδων Κυμαῖος, ἡ Θεόδοτος] Africanus apud Euseb. I. I. Interpretes tamen Armen. Theodoros exhibet.

1549) Τὸ τῆς ἐρήνης τίμηρος] Dio LXVI, ep. 15: Ἐπὶ δὲ τοῦ Οὐλαπασιανῶ ἔκτορ καὶ ἐπὶ τοῦ Τίτου τίμηρος ἀρχοῦντο [i. e. a. U. c. 828. p. Chr. 75. incusat. Ol. CCXIII, 2.] τὸ τῆς ἐρήνης τίμηρος καθιρώθη, ἵτα κολοσσὸς ἀνομασμένους ἐν τῇ ἑρῇ ἐδῶ ἰδράνθη, quod ἐπὶ αὐτῶν τε ἐφ' ἱκανὸν ποδῶν, καὶ τὸ ἔδος, οἱ μὲν τὸ τοῦ Νέρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου ἔχον. Vid. de hoc Paesio templo Sueton. Vespas. ep. 8., de eius ornatibus los. Bell. Iud. VII, 5, 7. et Plin. XXXVI, 5, 7, 25. XXXIV, 8. XLV, 10. de colosso, non nato, sed Nerulis [Suet. Ner. cap. 31. Plin. H. N. XXXIV, 7.] reflecto, Suet. Vespas. ep. 18. Euseb. Hieronym. ad Olymp. CCXIII, 3. Mai. Arn. CCXIII, 4, Sync. p. 342 B., Cassiodorus coll. Scaliger Animadv. p. 200 a. n. MMXCI. et Reimaro ad Dionis. I. I.

1550) Ἀδριανὸς ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας] Anni metachronismus. Natus est Hadrianus teste Aelio Spartiano vi. Hadr. I. Romae IX. Kal. Febr. Vespasiano VII, Tito V. Coss. a. U. c. 829. p. Chr. 76. Ol. CCXIII, 3. Obiit secundum Hieronymum Olymp. CCXXIX, 1. [Mai. Arn. Olymp. CCXXIX, 2.] ad quem locus Scaliger in Animadv. p. 218 a. n. MMCLIII. haec annotavit: Spartianus [ep. 24.]: vivit LXII. mensibus V., diuissus XVII. Imperavit ann. XXI., mensibus XI. Dio [LXIX, 23.]: ἔζησεν δὲ ἐν τῇ ὀβίῳ μὲν καὶ ἑξήκοντα, μήνας δὲ ἵνα, καὶ ἡμέρας ἑννακοντα, καὶ ἡμερῶν ἑννὰ χίλια, καὶ μῆνας ἑννὰ. Tutius crediderim Dion, qui uisus est familiariter illi, qui Hadrianum viderunt, governat et sub eo res gesserat. Nam magnus discrimen est inter Spartianum et Dionem. Secundum haec obiit Hadrianus numero MMCLIV. [i. e. Ol. CCXXIX, 2.] circiter III. Eid. Iulias. Nam initium imperii sui instituit III. Eid. Augustas, et supra annos XXI. solidus imperavit menses XI. Obiit ergo III. Eid. Iulias, a qua die si retro numeras annos LXII. menses V., dies XIX., natalis eius incidit in a. d. XII. Kalend. Febr. Vespasiano Augusto VI. [log. VII.] et Tito V. Coss.

1551) Σιρῆτων Ἀλεξανδρείας] Teste Africano apud Euseb. I. I.

1552) Ῥοδὸν κομήτης] Dio LXVI, 17 de prodigiis, quibus mox Vespasianus Fl. Vespasiano IX, et T. Vespasiano VII. a. U. c. 832. p. Chr. 79. Ol. CCXIV, 3. portendi vias ait, discessere: ἑγὼ γὰρ δὲ, inquit, σημεῖα αὐτῷ γίνονται ἐς τοῦτο, ὅ, τε αὐτῷ ἐκέρχεται καὶ κατὰ πανταρχήας, καὶ τὸ μέγαλον τὸ τοῦ Ἀδριανῶντος αὐτῶντος ἀναρχήσας. Vid. Suet. Vespas. 23. coll. not. inseq.

1553) Οὐλαπασιανὸς νοσήσας] Dio lib. LXVI, ep. 17.: Οὐλαπασιανὸς δὲ, ὡς μὲν ἡ ἀλήθεια ἔχει, νοσήσας οὐ τῇ πόλει τῇ σιρῆτι, ἀλλὰ νοσήσας, μετέλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σιρῆων τοῖς Κουτίλοις ἀνομασμένους, scilicet IX. et T. Vespasiano VII. Coss. a. U. c. 832. p. Chr. 79. Ol. CCXIV, 3. Euseb. cum

Τίτος ὁ αὐτοῦ υἱὸς τὴν ἀρχὴν διεδίξαστο ἐπ' ἑξ β', μῆνας β', ἡμέρας xj¹⁵⁴⁴). Γραῖος Ἰουλιὸς Ἀργακόλος πάντα κατὰ τὴν Βρετανίαν κατέδραμε, καὶ πρῶτος τῶν Ῥωμαίων ἔγνω τοῦτο, ὅτι ἡ Βρετανία νῆσός ἐστι καὶ αὐτὴ περιφύρτος¹⁵⁴⁵). Ἐξ τοῦ Βισβίου θρύου πῦρ ἀγατὸν ἀναρρηγὴν πῖσας τὴν περιφύρτον διέφθικε, καὶ δύο πόλεις ὕλας, τὴν τε Ἡρουλιάνειον, καὶ τοὺς Πομπηίους, ἐν διαίτῳ τοῦ ὁμίλου αὐτῆς καθυμίνον, κατέχισα¹⁵⁴⁶).

δ. Πῦρ πολλὰ πᾶν τῆς Ρώμης, τοῦ Τίτου πρὸς τὸ πάθημα τὸ ἐν τῇ Καρπαγίᾳ γερόμενον ἐκαυρώσαντος, ἐκκαίματο¹⁵⁴⁷). Τίτος τὸ θάλαττον τὸ κυνηγετικόν, τὴν τε βαλάνειον τὸ ἐκπύονον αὐτοῦ ἱερῶσαι¹⁵⁴⁸).

Ο.Α. ΣΙΕ. Ἐργασίης Σάνθιος στάδιον¹⁵⁴⁹).

α. Τίτος μετέλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι, ἐν οἷς καὶ [δ] πατὴρ αὐτοῦ¹⁵⁵⁰). Δορυταῖος ὁ ἀδελφεὸς τὴν ἀρχὴν ἐξεδίξαστο¹⁵⁵¹).

β.

in die ab Olymp. CCXII, 1. (Hieronym., Olymp. CCXII, 2. Mal. Arm.) usque ad Olymp. CCXIV, 2. (Hieronym. Olymp. CCXIV, 3. Mal. Arm.) per ann. IX. mens. XI. dies XXII. regnasse tradit. Africanus apud Euseb. Scal. chron. lat. p. 79, 47 et annos X. quibus annos 1. demit Chron. Pasch. p. 246 A, tribuit dies VI. Dio l. 1. Diem mortis eius in a. d. IX. Kal. Iul. definit Suetonius Vespas. ep. 24. Unde intelligitur, Vespasiani obitum una cum vice comite rectius Ol. CCXIV, 2. excent. assignari.

1554) Τίτος ὁ υἱὸς Dio LXVI, 18 et 26 biduum demit — ἡμέρας δὲ ὅσων. Item Suet. Tit. ep. 11. et Zonar. Ann. XI, 181: quibus suffragatur etiam Eutropius VII, 22, nisi quod perperam memos octo ponit. Eusebicus Hieronym. ad Olymp. CCXIV, 3. (Mal. Arm. ad Olymp. CCXIV, 4.) simpliciter Τίτος ἑξ β' μῆνας β'. Cf. Reimar. ad Dion. l. 1. Quam vero Titus d. XXIII. Iul. potui successisset, eius ergo initium in Ol. CCXIV. non 3. sed 2. ann. excentum incidit.

1555) Γραῖος Ἰουλιὸς Ἀργακόλος Dio lib. LXVI, ep. 20. ad a. U. c. 832. p. Chr. 79. Ol. CCXIV, 1.: Κάθ' οὗτον καί ποτε αὐτὸς ἐν τῇ Βρετανίᾳ γερόμενος, τότε τὴν ἐπὶ καί ποτε Γραῖος Ἰουλιὸς Ἀργακόλος πάντα κατέδραμε (cf. Tac. Agric. 18—38), καὶ πρῶτος γὰρ Ῥωμαῖον, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας, ἔγνω τὸ ὅτι ἡ Βρετανία περιφύρτος ἐστὶ. Cf. Tac. Agric. ep. 10.

1556) Ἐξ τοῦ Βισβίου θρύου πῦρ ἀγατὸν laganas hoc Vesuvii incendium autemque tempore [anf] αὐτὸ τὸ φθίνεσθαι: Dio LXVI, 21] XI. Kal. Sept. [sec. Mascon. Vit. Plin. ad ann. 17 seq.] aut Kal. Novemb. [sec. Tilletum. not. 4. ad Tit. p. 855] a. U. c. 832. p. Chr. 79. Olymp. CCXIV, 3. accidit: de cuius violentia sic scribit Dio lib. LXVI, ep. 23.: καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ὅς τις καὶ φρενὴ, καὶ ἀδελφῶν καὶ υἱῶν καὶ φίλων δὴν θάνατον ἐκείνου, τοὺς δὲ δὲ ἑξ ὧν, τὰ τε ἑσθια πᾶσαν διέφθικε καὶ πόλεις καὶ πόλεις δὴν θάνατον ἐκείνου καὶ τοὺς Πομπηίους, ἐν διαίτῳ τοῦ ὁμίλου αὐτῆς καθυμίνον, κατέχισα. Meminerunt huius incendii posteriores Suetonius Tit. cap. 8, Victor Epit. N. 12, Eusebicus [Hieronym.] ad Ol. CCXIV, 3. Mal. Arm. ad Olymp. CCXIV, 4. coll. Synce. p. 343 B.), Zonaras XI, 18 p. 578 D., Statius Sylv. IV, 8, v. 5, Orosius VII, 9, Plinius Epist. VI, 16 et 20.

1557) Πῦρ πολλὰ πᾶν τῆς Ρώμης Dio LXVI, 24: Πῦρ δὲ δὲ φρενὴ ἵαχον ἐπ' ἑξ ἔτι [i. e. uno anno post Vesuvii incendium U. c. 833, p. Chr. 80. Ol. CCXIV, 4. T. Flavio Vespasiano VII, 2. Flavio Domitiano Cos.] πολλὰ πᾶν τῆς Ρώμης, τοῦ Τίτου πρὸς τὸ πάθημα τὸ ἐν τῇ Καρπαγίᾳ γερόμενον ἐκαυρώσαντος, ἐκκαίματο. Cf. Suet. Tit. ep. 8, Victor, X, 12, Oros. VII, 9, Codex. p. 217 D. Add. Eusebicus Hieronym. ad Olymp. CCXIV, 4. Mal. Arm. ad Olymp. CCXV, 1. coll. Synce. p. 343 B.

1558) Τίτος τὸ θάλαττον τὸ κυνηγετικόν Dio LXVI, 25: Καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν ἱερῶσαι ἔφαθον [δ. Τίτος], τὸ δὲ δὲ θάλαττον τὸ κυνηγετικόν, τὴν τε βαλάνειον τὸ ἐκπύονον αὐτοῦ ἱερῶσαι, καὶ τὴν δὲ θάλαττον τὸν αὐτοῦ, ad quem locum cf. Reimarus.

1559) Ἐργασίης Σάνθιος Africanus ap. Euseb. l. 1.

1560) Τίτος μετέλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι Dio LXVI, 26: Δορυταῖος δὲ ταῦτα, καὶ τῇ γὰρ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ κατακαυρῶντος, ὅτε αὐτὸν τὸν δῆμον ἔβλε, αὐτὸν ἔτι μὲν θάλαττον, ἀλλὰ τὸ ἐκπύονον ἔτι ἐπὶ τὴν τοῦ Φιλίππου καὶ ἐπὶ τοῦ Παύλου τὸν ἴδιον [a. U. c. 834. p. Chr. 81.] καθύπερθε ἔτι ἔφαθον, μετέλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι ἐν οἷς ὁ πατὴρ αὐτοῦ. i. e. Catilla Sabinaeum. Cf. quae ad Olymp. CCXIV, 3. diximus. Obiit mortem d. XIII. m. Sept. Proinde Olymp. CCXV, 1. Suetonius Tit. cap. 11.: Ecessit in eodem, qui pater, villa, idibus Septembris post lunationem ac mensis duos diesque egesti, quam successerat patri, aetate et quadragesimo aetatis anno. Vit. not. ad Olymp. CCXV, 3. Inque recte Mal. Armeniacus: Olymp. CCXV, 1. Titus mortis decem coll. Chron. Pasch. p. 249 A. Fecit nam prodrumino Olymp. CCXIV, 4.

1561) Δορυταῖος ὁ ἀδελφεὸς Domitianus [Δορυταῖος Synce. 343 A. Chron. Pasch. 249 A. Zonit. II, 4, Phleg. Mirab. cap. 24. Sed Δορυταῖος Dio] Τίτο α. U. c. 834. Ol. CCXV, 1. d. XIII. Sept. successit. Cf. Dio lib. LXVI. exte. LXVII. inlt. et Eusebicus Hieronym. ad Olymp. CCXV, 1. Mal. Arm. ad Olymp. CCXV, 2.

γ. **ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΗΣΙ**⁽¹⁵⁶²⁾. Γυνή ἀπὸ πόλεως Τροδίντου τῆς Ἰταλίας ἀπὸ
κίρην ὄρεϊς ἰσχυρομένους⁽¹⁵⁶¹⁾. Δομισιανὸς ἀπὸγόνισι μεθόνα ἐν τῇ Ῥω-
μαίων ἀρχῇ ἐκτεμνοῦσαι⁽¹⁵⁶⁴⁾.

δ.

Ο.Α. ΣΙΖ. Ἀπολλογόντης, ὁ καὶ Πάππης, θεορεῖς στάδιον⁽¹⁵⁶⁵⁾.

p. 341 a.

α.

β. Δομισιανὸς τὸν ἐγγαῖνα Καπετωλίων ἐπιστάσαντο ριθ' ἔτιον ὑπερον τῆς παρὶ
ἑκτὸν νίκης⁽¹⁵⁶⁶⁾.

γ.

δ. Δομισιανὸς τὰ Σκουλάρεα ἐπιτίλει⁽¹⁵⁶⁷⁾.

Ο.Α. ΣΙΖ. Ἐρμογόντης Σάνθως στάδιον τὸ δεύτερον⁽¹⁵⁶⁸⁾.

α.

β.

γ.

δ.

1562) Ἀναρχία Ἀθήνησι] Testa Phlego Marab. ep. 24. Cf. not. inseq.

1563) Γυνή ἀπὸ πόλεως Τροδίντου] Phlego l. l. Γυνή ἀπὸ πόλεως Τροδίντου τῆς Ἰταλίας ἀπὸ
κίρην ὄρεϊς ἰσχυρομένους, ἐκτεμνοῦται ἐν Ῥωμῇ Δομισιανῷ Καίσαρος τὸ ἔτιον καὶ Πάππης Ποί-
κου τοῦ δειντοῦ, ἐν Ἀθήναις ἀναρχίᾳ ὄντος. Inq. Tit. Flavius Domitianus IX. Cos. a. U. c. 836. p.
Chr. 83. Ol. CCXV, f. inscriptus est: is alterius consulis nomine vocatur. Pag. crit. Barco. T. I. p. 73.
cum P. Petillum Rufum, Alabarcen. Fast. Consul. p. 127. T. Virginium Rufum appellat.

1564) Δομισιανὸς ἀπὸγόνισι μεθόνα] Dio LXVII, 2: καὶ διὰ ταῦτα αὐτοὶ καὶ αὐτὰς Ἐργίου
ταῖς ἐνέκταις ἰσῶν, ἑμῶν, ἰσχυρῶν καὶ ὁ Τίτος ἰσχυρῶς παρὶ ταῖς ἐκτεμνοῦσαι, ἀπὸγόνισι
αὐτῶν ἔβριον, μεθόνα ἐν ἐν τῇ τῶν Ῥωμαίων ἀρχῇ ἐκτεμνοῦσαι. Quod quidem edictum licet Dio
primo Domitianum anno i. e. a. U. c. 834. a. Chr. 81. Ol. CCXV, i. assignandum esse iussit, Eusebius ta-
men, quem hac loco secutus est Scaliger, Ol. CCXV, 3. attribuit Domitianus episcopus sibi prohibuit. Cf.
Chron. Pasch. p. 249 B: Δομισιανὸς ἐπέβριον ἄνδρας ἰσχυροῦν, et Synnell. p. 243 C. Vid. Scaligeri
Aelmasiv. ad Euseb. p. 302 h. n. MMXCIX.

1565) Ἀπολλογόντης ὁ καὶ Πάππης] Auctor Africanus apud Euseb. l. l., ubi nomen Πάππης Τα-
ποῦς legitur. Ap. Isidore. Aenon. Ascheri P. l. p. 309 Patris addit. Πάππης duplici π μερα de conie-
ctura dedit Scaliger, Θεορεῖς vera pro Ταποῦς ex errore typographi ortum videtur.

1566) Δομισιανὸς τὸν ἐγγαῖνα Καπετωλίων] Vetus eruditus apud Clementem Alexandrinum Strom.
l. p. 336 C. D.: ἐπεὶ οὖν τῆς Ἀλεξάνδρου γυναικὸς] καὶ τὸν Αἰγόνισιν νίκην, καὶ Ἀντωνίαν ἀπὸγόνισιν
ἐκτεμνοῦται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ διὰ τοῦτο ἐκτεμνοῦται τὸν αὐτὸν Αἰγόνισιν νίκην, ἀπὸ τοῦ
καὶ τὸν Αἰγόνισιν, καὶ ὁ Τίτος Δομισιανὸς ἐν Ῥωμῇ, τῇ αὐτῇ ἐκτεμνοῦται. Vetus uero anno minus
dicit: Domitianus enim quinquennale certamen sibi Capitolium instituit eo anno, quo una cum Deibella fa-
sces consulares tenebat. Auctor Chronici Paschalis p. 249 C: ἐν Δομισιανῷ Αἰγόνισιν τὸ ἦ καὶ Δο-
λαβίλλια. Καὶ τὸν προκείμενον ἐκτεμνοῦται πρώτην πενταετηρίαν Αἰγόνισιν ἔχον ἐν Ῥωμῇ, hac est a. U. c.
839. p. Chr. 86. Olymp. CCXVI, f. Unde usque ad annum Augusti consularium U. c. 724. a. Chr. 30.
Olymp. CLXXXVII, 3. retro supputatur anni non CXIV, sed CXV. Suetonius Domit. ep. 4. de ea re sic
scribit: Instituit et quinquennale certamen Capitolium sibi triplex musicum, equestre, gymnasium, et aliquando
plurimum quam nunc est ceterarum. Ad quon locum vid. Cassiodorus. Add. Consensio. de Die Nat. ep. 18.
Vid. Scaliger. Euseb. Temp. V. p. 481 seqq. coll. Proleg.

1567) Δομισιανὸς τὰ Σκουλάρεα ἐπιτίλει] Auctor Suetonius Domit. ep. 4: Fecit et huius secularia, computata
ratione temporum, ab anno, non quo Claudius proxime [a. U. c. 800.] et quo olim Augustus adierat. Edi-
derat autem Augustus secularia C. Furnia, C. Silano Cos. a. U. c. 727. a. Chr. 17. Ol. CXC, 1. Cf. Dio
lib. LIV, 18. Domitiano igitur, Augusti rationem secuturo, ludii secularia a. U. c. 847. p. Chr. 94. cele-
brandi erant. Vetus constat ex Censorio ep. 17, actus ab eo esse a. U. c. 841. p. Chr. 88. Olymp.
CCXVI, f. ipso XIV. [sic enim pro XVI. rescribendum esse recte monuit Scaliger Euseb. Temp. lib. V.
p. 486] et l. Miscuo Refo Cos., adeoque sex annis ante quam debebat, si Augusti computationem sequi
voluisset. Vid. Pag. crit. Bar. ad a. Chr. 88. et Scal. Euseb. Temp. l. l. Zosimus II, 4 de eadem re lo-
quens: μετὰ δὲ, ἰσχυρῶς, τὸν Σιφροτίου Κλαυδίου ἔργον τῆς ἰσχυρῆς, ἐκτεμνοῦται τὸν τῶν ἀπὸγόνισιν ἰσῶν
ἀπὸγόνισιν, καὶ ἐν Δομισιανῷ τὸν Κλαυδίου παρασημασμένους, καὶ τὴν περίερον τὸν ἴσον ἀπὸ τοῦ
ἰσχυρῆς ἐ Σιφροτίου ἰσχυρῶς ἀπὸγόνισιν, ὅθεν τὸν ἦ ἀρχῇ παραδοθέντα φερόμενον θάνατον. Αὐτοὶ
παραδοθέντες θάνατον, ἐν ἴσῳ ἔσονται, οὐκ οὐκ CX. ἀπὸσθῆναι. Sic tandem cum CIV: SCALIGER l. l. Vid.
Ouseb. Panvia. De Saecul. l. IX. Thes. Græcian. p. 1071 seqq. coll. Proleg.

1568) Ἐρμογόντης Σάνθως στάδιον] Africanus apud Euseb. l. l.

κράτωρ ἀποδείχθη¹⁵¹⁹). Εὐκρίτης Σορμετιανὸς συνηγωνιόθησαν καὶ ἄλλοις αἱ αὐτοῦ πεπονημένοι καθήρθησαν¹⁵²⁰).

Ο.Α. ΣΙΒ. Σίρμενος Κεκαπάδος στάδιον¹⁵²¹).

α. Νηρούς ἰσχυροδότηρος μῆτε τὰ ἐκνούχων, μῆτε τὴν ἀδελφεὴν γαμεῖν¹⁵²²).

β. Νηρούς τὸν Τραϊανὸν υἱοδείησας Καίσαρα ἀπέδωκε¹⁵²³). Νηρούς ἀπέλλειν ἀφ' αὐτοῦ ἔτος α', μῆνας δ' ¹⁵²⁴).

γ.

δ. Ἀγρίππας ὁ ἑβδόμος μὲν ἀπὸ τῆς οὐκίας Ἡραΐδου, ἑστατος δὲ ἐν τοῖς Ἰουδαίων βασιλεῦσιν ἐτελεύτησεν¹⁵²⁵). Ἐπαύθῃ λέγει τοῦ Ἰούστου τοῦ Τιβερίου Χρονικὸν ἀρχαίμενον ἀπὸ Μωσέως¹⁵²⁶).

Ο.Α. ΣΚ. Ἀγρίππας Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁵²⁷).

Valente, C. Antistio Vetere Cos. a. U. c. 849. p. Chr. 96. Ol. CCXVIII, 4. occiditur, postquam regnavit annos XV., dies V. Auctor Dio LXXII, 17 seq. Alii aliter de Domitiani regis amicitia tradunt: quorum sententias vide apud Reimarus ad Dion. l. l. Cf. Eusebii Hieronymi ad Olymp. CCXVIII, 4. Mal. Arn. ad Olymp. CCXIX, 1.

1575) Νηρούς Κοσμάδος] Dio, lib. LXVIII. init.: Μὲτὰ δὲ Σορμετιανὸν Νηρούς Κοσμάδος εἰ Ῥωμαῖοι ἀνιδούμενοι ἀντιπαύσαντο.

1576) Εὐκρίτης Σορμετιανὸς συνηγωνιόθησαν] Pergit Dio l. l.: Βλῆναι δὲ τοῦ Σορμετιανοῦ αἱ εὐαίεσι αὐτοῦ, πολλοὶ μὲν ἀσπράται, πολλοὶ δὲ καὶ χροῦσι οἰοῦσι, συνηγωνιόθησαν καὶ ἐξ αὐτῶν μεγάλα χρήματα συνεκίχη, καὶ αἱ ἄλλοις, πλείους δὲ ἐν ἀσπράται ποικίλονται, καθήρθησαν.

1577) Σίρμενος Κεκαπάδος] Africanus ap. Euseb. l. l.

1578) Νηρούς ἰσχυροδότηρος] Dio LXVIII, 2: ἰσχυροδότηρος δὲ ὅλην τε καὶ παρὶ τοῦ καὶ ἐκνούχων ἀπὸ τῶν, μῆτε ἀδελφεὴν γαμεῖν. Hanc quam per Dionem habitari licet utrum C. Fulvius Valente, C. Antistio Vetere Cos. a. U. c. 849. p. Chr. 96. Ol. CCXVIII, 4. an vero Nervæ III. et Virginio Raso Cos. a. U. c. 850. p. Chr. 97. Ol. CCXVIII, 4. edicta potes, Scaliger ad postea necesse non retellit.

1579) Νηρούς τὸν Τραϊανὸν] Dio lib. LXVIII, 3: ὅταν δὲ Νηρούς, διὰ τὸ γῆρας βαδὸν καταστραφόμενος, ἀπέβη, τε ἐξ τοῦ Κασπαίου, καὶ ἐξ γερμανίας. Ἀγρίππης τὴν τῆς τοῦ Νηρούς καὶ τοῦ Τραϊανοῦ, καὶ ἡμεῖς οὐκ οἶδμεν, Μάρκεν Οὐλλαν Νηρούς Τραϊανὸν ἡγεῖσθαι. καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ συνεδρίῳ Καίσαρος τε αὐτὸν ἀνέβη, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀποχρησίων (ἔργα δὲ τῆς Γερμανίας εὐαίεσι) Τραϊανὸν ἀπὸ τῶν ἀποχρησίων ἀπέδωκε.

Dion adoptionis Traiani erui posse desperat Reimarus ad Dion. l. l.: Hadrianus diem 11. Augusti (A. U. C. 870.) natalem Imperii sui cepit teste Spartiano cp. 4. Item cum Traianus regnavisset annos XIX., menses VI. dies XV. teste Dion p. 786 fin. natalis Imperii eius incidit in A. U. C. 851. d. 27. Iun. Nō ergo retrogradi potest scire. Item videmus ordinis a superiori tempore, quo delatamur. Domitiani occidit aet. A. U. C. 849. d. 18. Sept. vide p. 788. §. 106. Aliqui Nervæ regnavit annos I., menses IV., dies IX. p. 771 R. Ergo Nis obdixit, in eodem diem 27. Iun. A. U. C. 851. incidit: quæ proinde erit Nervæ exortio. Quod cum Traiano Nervæ vixit tantum tribus mensibus, ut tradit Victor Epit. XII, 9. adoptio exortio Octobri, aut incerte Novembri A. U. C. 850. [Olymp. CCXIX, 1.] facta fuit: quæ cōsensum sunt Plinio, optimo hac in re testi. vide §. 33. cuius et loca quam plurima cōvincunt falsum esse, quod alter Victor Cos. XIII, 2 ait, Nervum menses XVI. secus abdicasse imperio. Nervæ enim depositis imperio, adoptio Traianum, et cum partem fecit, secuta sibi Augusti titulo... Plin. Pen. 57, 3. 56, 3. neque adoptio Traianum menses XVI. et XIII. menses autem XVI. mortuus est. . . . Dion tamen certum adoptionis conficere non potest. Hoc tamen intelligit, Scaligerum verba supra laudata aptius anno qui præcedit assignandum fuisse.

1580) Νηρούς Ἀγρίππας] Nervæ regno annum I., menses IV. trānit Eusebii Hieronymi ad Olymp. CCXIX, 1. Dies notum addit Dio LXVIII, 4. Anno I. mensibusque III. imperare dicitur in Mali Armeniae ad Olymp. CCXIX, 2. Obiit autem d. XXVII. m. Iun. a. U. c. 841. p. Chr. 98. Ergo Ol. CCXIX. anno potius I. Cf. not. 1579.

1581) Ἀγρίππας ὁ ἑβδόμος] Ex Photii cod. XXXIII. Vid. not. insequens. cell. Prolegg.

1582) Ἰούστου τοῦ Τιβερίου] Photius cod. XXXIII: ἀνιστὰς Ἰούστου Τιβερίου, χρονίαν, εἰ ἡ ἀναρχία Ἰούστου Τιβερίου Ἰουδαίων βασιλεῦν τῶν ἐν τοῖς στήμασι. οὗτος ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς ἐν Γαλιλαίᾳ Τιβερίου ἐκείνου [Cf. Steph. s. v. Τιβερίος]. ἀρχιστο δὲ τῆς ἱεραρίας ἀπὸ Νηρούς, αὐτοῦ δὲ τὸς τέλει τῆς Ἀγρίππας τοῦ ἑβδόμου μὲν τῶν ἀπὸ τῆς οὐκίας Ἡραΐδου, ἰσχυροῦ δὲ ἐν τοῖς Ἰουδαίων βασιλεῦσιν ἐτελεύτησεν, καὶ μετὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ Τιβερίου, καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ κατέβη. Tertius autem Traiani annus inest in Ol. CCXIX, 4. Eusebii Hieron. Iulium Tiberianum Ol. CCXIX, 1. [Ol. CCXIX, 2. Mal. Arn. coll. Synell. p. 346 B.] Scitissime scribit. Vid. Prolegg.

1583) Ἀγρίππας Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l. In versione Armeniaca ap. Aucher. F. l. p. 309 solum victoris in Chellus abest.

- α. Τρωανὸς κατὰ τοῦ Δακιδάου νικητήρια ἔργα, καὶ Δακιδὸς ἐπιφανομένω¹⁵⁸⁴).
 β. Τρωανὸς τὸν Ἰστρον ἐπιφανιστάτη γιγάρᾳ ἔξενε, καὶ τὴν Δακίαν τῇ 'Ρωμαίων ἐξουσίᾳ ὑποτάξας ἐπαρχίαν ἐποίησεν¹⁵⁸⁵). Πάλῃ τῆς Σαρδίας ἄρχων τὴν Ἀραβίαν τὴν πρὸς τῇ Πέρᾳ ἐχυράσατο, καὶ Ῥωμαίων ἐπέχουον ἐποίησατο¹⁵⁸⁶).

γ.
δ.

Ο.Α. ΣΚΑ. Θιωνῆς, ὁ καὶ Σπάρταδος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁵⁸⁷).

p. 341 b.

ε.

- β. Λεύκιος Οὐαλέριος Λευκίου υἱὸς ὢν ἱτῶν γ' ποιητῶν 'Ρωμαίων ἀγῶνα ἐνέχρησε Καπιτωλίου, Λούστρω¹⁵⁸⁸).

γ.

β.

Ο.Α. ΣΚΒ. Κάλιστος Σιδήτης στάδιον¹⁵⁸⁹).

1584) Τρωανὸς κατὰ τοῦ Δακιδάου] Dio lib. LXVIII. cap. 30: Τρωανὸς δὲ καὶ τε νικητῆρας ἔργα, καὶ Δακιδὸς ἐπιφανομένω. Tempus aut triumphum acceptique cognominis Scaliger hoc quidem loco ex Eusebio Hieronymi definit. Is enim: Olymp. CCXX, 1: Traianus de Dacie et Saphia triumphavit, h. e. a. U. c. 105 p. Chr. 105. Is Asiandev. tamen ad Euseb. p. 206 a. h. a. MMCCXVII. coll. Euseb. Temp. V. p. 488 idem anno potius U. c. 855. p. Chr. 105. Olymp. CCXX, 1. triumphatum vult, nummo scilicet fuit, ubi Traianus Cos. III. appellatur. Cum tamen cognomen illud nec in ceteris eiusdem nec in imperiis ante nomen comparatur, Reimarus ad Dion. l. I. triumphum Traiani ad a. U. c. 855. p. Chr. 105. Ol. CCXX, 1. quo anno Cos. IV., et in consilio cum addito DES. V. scribitur, referendum esse dicit, cognominis et triumphum illius vestigia in numis apud Medic. p. 151 seq. Falerium p. 274 seq. demonstrat. Codex Eusebii Armeniacus coll. Syno. 347 A. Traiani de Dacia triumphum Olymp. CCXX, 3, Cassiodorus desique adeo Cos. Candido et Quadrato, i. e. a. U. c. 855. p. Chr. 105. Olymp. CCXX, 4. ascribit.

1585) Τρωανὸς τὴν Ἰστρον ἐπιφανιστάτη γιγάρᾳ] Traianus Danubio ponte iuncto [Vid. Dio LXVIII, 13 et inde pendente] Tacit. Hist. II. lib. 65. coll. Plin. Epist. VIII, 4 et Victor. Caes. 13, 4] Daciam subegisse inque provinciam formam redegit auctor est Dio LXVIII, 14. Eusebius, quem hoc loco secutus est Scaliger, provinciam illam Ol. CCXX, 2. a. U. c. 105. p. Chr. 105. assignat, adversante eodem Viro Ducto Is Asiandev. p. 202 b, ubi eum cum anno insequente contendendam dicit ex summi auctoritate, in quo vel muliere manibus post tergum revinctis Dacia a Traiano Cos. V. capta tradatur. Alio tempore subacta a Traiano Dacia definit Reimarus ad Dion. l. I. Ad. Syno. p. 347 A.

1586) Πάλῃ τῆς Σαρδίας ἄρχων τὴν Ἀραβίαν τὴν πρὸς τῇ Πέρᾳ] Scaliger supra vitiose Πέρᾳ dederat] ἐχυράσατο, καὶ Ῥωμαίων ἐπέχουον ἐποίησατο. Hieronymus, ex quo tempus definit Scaliger, Arabes Olymp. CCXX, 2. in fidem acceptos tradit. Reimarus tamen uti Daciam, ita Arabiam a U. c. 858. p. Chr. 105. Ol. CCXX, 4. subiectum vult.

CCXXI.

1587) Θιωνῆς, ὁ καὶ Σπάρταδος] Ex Africano apud Euseb. l. I. Cramerii Anecd. Graec. Paris. P. II. p. 152 perverse Ἀλεξανδρεὺς praebent.

1588) Λεύκιος Οὐαλέριος Λευκίου υἱὸς] Testator votus Inscriptio, quae Hieron. [quod nunc et Quante dicitur] in regione Ferentina inventa, extat apud Gruter. pag. CCCXXXII. num. 3.

L. VALERIO L. F.

PUDENTI.

HIC. QUUM. ESSET. ANNORUM.
XIII. ROMAE. CERTAMINE.
IOVIS. CAPITOLINI. LUSTRO.
SEXTO. CLARITATE. INGENI.
CORONATUS. EST. INTER.
POETAS. LATINOS. OMNIBUS.
SENTENTIAS. IUDICUM.
HIC. PLEBES. UNIVERSA.
HISCONSIUM. STATUAM.
AERE. COLLATO. DECREVIT.

In ea inscriptione manifesto haustum est agn Capitolinae, celebratumque est illud haustum anno a Christo 106. [i. e. a. U. c. 859. Olymp. CCXXI, 1. C. Coisios Cosmado Vero, L. Tutis, Cereali Cos.]: SCALIGER Euseb. Temp. lib. V. p. 482.

1589) Κάλιστος Σιδήτης] Tradit Africanus apud Euseb. l. I., ubi tamen interpretes Armen. Ancher.

α.

β.

γ.

δ. **ΑΔΡΙΑΝΟΣ**, ὁ μετὰ ταῦτα αὐτοκράτωρ γενόμενος¹⁵⁰⁰). Ἐν Ῥώμῃ γενή τις δαίφελον ἀπεκίνησεν ἡμέθρων, ὃ ἐποθήσας τῶν Ξουσκίων ἐς Τίβριν ποταμὸν ἀνιβλήθη¹⁵⁰¹).

ΟΔ. ΣΚΓ'. Εὐστολιος Σιδήτης σιδήτων¹⁵⁰²).

α.

β. Τρωϊανὸς πῶσαν τῶν Ἀρμενίων χώραν εἶλε¹⁵⁰³).

γ. Τρωϊανὸν χυμώζοντος ἐν τῇ Ἀντιόχειᾳ σεισμὸς ἐξάντος γίνεται, ὅρ' οὐ αἱ ἀλλοι τε πόλεις ἔκρημον, καὶ ἡ Ἀντιόχεια μάλιστα ἰδυστήχθη· καὶ παρεπλάτους ἢ τῶν οὐλοδομημάτων πῶτος διέφθιμιν, ἐν οἷς καὶ ὁ Πύθων ὑπάρως ἰγνέτο¹⁵⁰⁴).

δ. **ΜΑΚΡΙΝΟΣ**¹⁵⁰⁵). Τρωϊανὸς ἐς τὴν Μεδουπαμίαν ἐστράτευσεν. Τρωϊανὸς τὴν Ἀδριαβητὴν παρεπίστατο¹⁵⁰⁶), τὴν Κιθησιγῶντα παραλαβών. Τρωϊανὸς τοὺς

P. I. p. 309 de quo eorum quatuor actum esse indicans, haec graeca reddidisse videtur Niebuhr p. 215: ἀνεκώθη τῶν Ταννιῶν ὁ ὄρεμας.

1500) Ἀδριανὸς] Praeterea Athenis gessit Olymp. CCXXII, 4. ex Phlegonte Mirab. cap. 25. Cf. not. inscra. Praeterea Hadrianus memoresat praeterea Dio lib. LXX. cap. 16. et Ael. Spartian. Hadrian. cap. 18. cap.

1501) Ἐν Ῥώμῃ γενή τις] Hec monstrum Hadriano Caesare Athenis Archonte, Imp. Nerva Traiano VI, T. Sextio, qui alii C. Iulius, Africano Cos. l. e. a. U. c. 868. p. Chr. 112. Ol. CCXXII, 4. Romae in locum editum et ex horumque consilio in Tiberis deiectionem esse, totidem verbis refert Phlegon Mirab. cap. 25.

1502) Εὐστολιος Σιδήτης] Africanus apud Esch. l. I.

1503) Τρωϊανὸς πῶσαν τῶν Ἀρμενίων] Dio lib. LXVIII, 18: Τρωϊανὸς δὲ . . . ἐς Σάτιαν εἶλε, καὶ ἐς Εὐφράτην τῆς Ἀρμενίας χώρας. καὶ τὸν Ἠνδύων βασιλεὺς ἔκρημον, παρεπλάτους δὲ τῶν Ἀρμενίων ἐκμήκυντο. καὶ δὲ πᾶσαν τὴν Ἀρμενίαν χώραν αἶλε καὶ πολλοὺς τῶν ποταμῶν, τοὺς μὲν ἐκπονοῦντας ἐν τοῖς φάσις ἔχον, τοὺς δὲ τοὺς καὶ ἀνιβλήντας ἀναγὰς ἔκρημον. Tempus Scaliger o somnia ap. Papp. de Imp. Rom. cap. 19. T. I. Thea. Grsev. p. 429 definitum videtur, qui Armeniam Traiano Imp. VI. subactam testatur. Quodsi verum est, Traianus Armeniam in provinciam formam initio a. U. c. 867. p. Chr. 114. Ol. CCXXIII, 1. Q. Ninnio Hasta p. Manlio Vopisco Cos. redegerit oportet, quandoquidem eodem anno Imp. VII. abutitur. Cf. Dio lib. LXVIII, cap. 19 D. Ad quem locum vide etiam, quae Rosnar. §. 127. et §. 132. annotavit. Cf. Sext. Ruf. cap. 20. Hieronymus anno prius posuit: Olymp. CCXXII, 4.: Traianus Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit provincias.

1504) Τρωϊανὸν χυμώζοντος ἐν τῇ Ἀντιόχειᾳ] Auctor Dio lib. LXVIII, cap. 24: ἀνατρίβοντες δὲ αὐτῷ [τοῦ Τρωϊανῆ] ἐν Ἀντιόχειᾳ σεισμὸς φασίως γίνετο· καὶ πολλὰ μὲν ἱκανὸν πόλιν, μάλιστα δὲ ἡ Ἀντιόχεια ἰδυστήχθη. οἱ γὰρ τοὺς Τρωϊανῆς ἐστὶ χυμώζοντες, καὶ πολλὰ μὲν στρατηγῶν, πολλὰ δὲ ἰσχυρῶν, καὶ τὸ ἴδιον καὶ κατὰ πόλιν, ἱκανοὶ τε καὶ θαυροί, πανταγοῶν συνεπαφαιρῶν, οὗτοι ἴδιον οὐδὲν, οὗτοι δὲ μὲν οὐδὲν ἀνιβλήντες . . . παρεπλάτους μὲν γὰρ καὶ μετὰ ἢ τῶν στρατηγῶν ὅντι ἰσχυροί, οὐκ ἀνιβλήντες δὲ καὶ τὰ χωρία ἰσχυροί. (cap. 25.) εἰλε οἷον ἔκρημον· οὗτοι καὶ ἡ Ἰλλυρία ἐκρηκνέτο, καὶ αἱ Ἰνδοὶ τε γὰρ ἀνιβλήντο. Iam vero C. Popilius Canus Fidei Vergilianae consensum gessit cum M. Valerio Maximo a. U. c. 868. p. Chr. 115. Ol. CCXXIII, 4. At quem motum illum ante initium veris contigisse tradit Dio LXVIII, cap. 28. init., accuratius vero Olymp. CCXXIII, 2. assignavit Scaliger. Ac sic profecto Mali Armenica notat: Olymp. CCXXIII, 2. Antiochia totius motus fecit, ubique tota pule misis pars corruit. Anno prius posuit Hieronymus. Vid. Sync. p. 348 A. coll. Victor. Caes. XIII, 11. Epit. XIII, 12. Oros. VII, 12. Zonar. Annal. XI, 22. p. 346.

1505) Μεσποτόν] Marcius teste Phlegonte Mirab. cap. 8. Athenis praeterea gessit, L. Lams, Aelianus Vettore, qui alii Auxilium Auxiliam, L. Antiochus Vetur, a. U. c. 869. p. Chr. 116. Ol. CCXXIII, 4. Cos. Cf. Pag. crit. Borne. T. I. p. 112. Alneforten. Fast. Consul. ad a. U. c. 869. p. 133.

1506) Τρωϊανὸς ἐς τὴν Μεδουπαμίαν] Hieronymus, cuius calculus haud dubie hoc loco indicare voluit Scaliger, Armeniam, Mesopotamiam, Assyriam a Traiano in provinciam formam Ol. CCXXII, 4. reducta esse tradit: ad quem tenent verba Scaligeri: Τρωϊανὸς . . . παρεπίστατο, ipso nolente Ol. CCXXIII, 4. ascripta, sciendum esse arbitror. Cf. Sext. Ruf. 20. Assyriam a Traiano Cos. VI. p. Chr. 112. a. U. c. 865. Olymp. CCXXII, 5. in potestatem reductam testatur summi ap. Scal. Antioch. ad Esch. p. 206 h. a. MMXXVII. Dio lib. LXVIII, 22. vero Traianum contra Mesopotamiam et Adiabensem, quae est Assyria pars inter Diklam et Adilham fluvios sita, eodem tempore, quo Armenia Romam accessit, l. e. secundum eumdem [cf. quae ad Ol. CCXXIII, 2. diximus] Q. Hasta et P. Vopisco Cos. a. U. c. 867. p. Chr. 114. Ol. CCXXIII, 1., profectum esse ait.

Μακεδόνες μάτην ἀποπειράσας ἐνταῦθεν ἐπὶλθε¹⁵⁹⁷). Λούσιος ὑπὸ Τραϊανὸν περιθῆναι ἰουδαίους κατεστράφητο¹⁵⁹⁸). Τραϊανὸς εἰς Σελινούβια τῆς Κιλικίας ἰδῶν ἰδρωπιάσας ἐκτελέτησεν, αὐταρχήσας ἔτη εἰς', μῆνας 6'. τὰ δὲ ὅσα αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ κατετίθη¹⁵⁹⁹). Ἀδριανὸς τὴν ἀρχὴν παύσας¹⁶⁰⁰).

Ο.Α. ΣΚΔ. Ἰστανίων Ἀλεξανδρίους στάδιον¹⁶⁰¹).

α. Ἀδριανὸς ἰδῶν εἰς τὴν Ρώμην ἀφῆκε τὰ ἀγκυρόμενα τῷ τε βασιλεῖ, καὶ τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ρωμαίων, ἐκκαθαριεῖται ὁρίσας χρόνον, ἀφ' οὗ τε, καὶ μῆρας οὗ τούτου ἐπέκλειν¹⁶⁰²).

β.

γ. Ἀδριανὸς πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίας Ἀδριανοῦ θήρας αὐτὴν ἀνόμασεν¹⁶⁰³).

δ.

Ο.Α. ΣΚΕ. Ἀριστίας Μελίσιος στάδιον¹⁶⁰⁴).

1597) Τὴν Κιλικίαν παρελάθω. Testis est Dio lib. LXVIII. cp. 28, Traianum Ctesiphonte urbe, quam ex Seleucidæ regione Parthi considerant, in fidem accepta imperatorem appellatum Particisæ æmione imperatorem esse. Cepit autem Parthicum Traianum, id quod etiam ex nummis apud Medios, p. 163 colligi licet, imp. IX. a. U. c. 868. p. Chr. 115. Ol. CCXXIII, f. L. Messala, M. Pedone Cos. Deinde [post] δι' ταῦτα, Dio LXVIII, 31 init.] i. e. fortasse insequenti anno Atam [Ἀτρωπὸς] eas pro corrupto [Ἀτρωπὸς] uti Dioi LXVIII, 28. Reimarus restituit, sic eos supra reddidimus Scalligeri, Arabiæ artem inter Euphratem et Tigrim sitam, frustra oppugnabit. Cf. Dio lib. LXVIII, 31. Cassiodorus Traianum Cos. Commodo et Ceresii l. c. p. Chr. 106. a. U. c. 859. Ol. CCXXI, f. Hiberos, Sarmatas, Orocinos, Arabes, Bosporianos, Colchos in fidem accepisse, Seleuciam, Ctesiphontem, Babylonem occupasse et totiusse dicit.

1598) Λούσιος ὑπὸ Τραϊανῷ. Dum Traianus Armeniam domat, Mesopotamiam capit, Adiabenes occupat, expugnatque Ctesiphonte urbe contra Atrenas infelicitur pugnat: Iudæi, qui circa Cyrenen habitabant, Andrea quendam duce constituto Romano, rebellant. Sic scilicet res dicitur Dio, qui lib. LXVIII, cp. 32: οὗτοι ἰουδαίους μὲν, inquit, ἄλλοι τε, καὶ Λούσιος ὑπὸ Τραϊανῷ περιθῆναι κατεστράφητο, id quod Eusebii coll. Syn. p. 347 D. seq. Olymp. CCXXIII, 4. a. U. c. 44 p. Chr. 115. factum tradit. Eusebium expressit Scalliger. Reimarus vero Iudæos rebelles Ol. CCXXIII, 7. a. U. c. 898. p. Chr. 115. repressos tulit.

1599) Τραϊανὸς εἰς Σελινούβια τῆς Κιλικίας. Auctor Dio lib. LXVIII, 33. extr.: ἰδόντες μὲν γὰρ καὶ ἀποσπῆκτες, ὅσῳ καὶ τοῦ αὐτοῦτος τε παρεστῶτος, τὸ δ' ἄλλο ἰδρωπιάσας. καὶ ἐς Σελινούβια τῆς Κιλικίας ἰδῶν, ἦν δὲ καὶ Τρωαίνου πόλιν καλοῦσιν, ἐξαιρέτως ἀπέχεσθαι, μοναρχήσας ἔτη δεκαετίαν, καὶ μῆρας 6', ἡμέρας τε πόλεως καὶ δόλου. Succedit Nervæ [Traianus] A. U. C. 851. d. 27. Jan. p. 770 §. 25. ergo mortuus A. U. C. 870. d. 11. Aug. vel paulus dies aliquot ante: REIMARUS ad Dion. l. l. Præinde Olymp. CCXXIV, 1. Concitant Mali Armeniata: Olymp. CCXXII, 1. Traianus morbo extinguitur. Vid. Syn. p. 348 A. Scalliger Hieronymi calculos indicit, qui Traianum postquam annos XIX. menses VI. ceteros Zenar. Ann. lib. XI. cp. 22.] regnavit, Ol. CCXXIII, 4. etiam scribit. — De casibus Traiani in ipsius columnis sepultis auctor Dio lib. LXIX, cp. 2.: τὸ δὲ τοῦ Τρωαίνου ὅσα ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ κατετίθη. Cf. Id. LXVIII, 16.

1600) Ἀδριανὸς τὴν ἀρχὴν παύσας. P. Aelius Hadrianus, Traiani nesciope et pupillus non adoptione, sed favore Plotinæ, Traiani uxoris, et Antini [Dio LXIX, init.] sive Taliani [Zon. Ann. XI, 23.], Traiano succedit. Auctor Dio lib. LXIX, init. Cf. Eutrop. VIII, 6. Euseb. Hieronym. ad Ol. CCXXIV, 1. Mai. Ann. ad Olymp. CCXXIV, 2.

1601) Ἰστανίων Ἀλεξανδρίους. Testis est Africanus apud Euseb. xpo. ley. p. 44, ubi Ἰστανίων Scalligerum frustra cōsecinat, nunc evincit codex Arm. ap. Aneb. P. l. p. 310, qui Ιστανίων exhibet et ipse.

1602) Ἀδριανὸς ἰδῶν εἰς τὴν Ρώμην. Anni metachronismus. Dio LXIX, 8: ἰδὼν γὰρ ἐς Ρώμην [Antiochia enim fuit Hadrianus, quo tempore imp. designatus est] ἀφῆκε τὰ ἀγκυρόμενα τῷ τε βασιλεῖ καὶ τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ρωμαίων, ἐκκαθαριεῖται ὁρίσας χρόνον, ἀφ' οὗ τε καὶ μῆρας οὗ τούτου ἐπέκλειν τοῖς ἄλλοις. Remisit autem Hadrianus vetera reliqua debita, non omnia tributa aut vectigalia [V. Burmann. de Vectigall. P. R. p. 69], itemque reliqua ex pecunia delicta, non ex speciebus et metallis [Spanh. T. II. p. 557 seq.] concessit. Ol. CCXXIV, f. a. U. c. 871. p. Chr. 118, id quod præter nomines apud Medieb. p. 170. Spanheim, p. 552 seq. testatur Hieronymus ad Olymp. CCXXIV, 2.: Hadrianus reliqua tributa inter Urbis relaxavit, chartis publicis concessit. Maximus etiam ipsi tributa libera proutitit. Ad nomines insequentem annum præferunt. Vid. Scal. Asinmndv. ad Euseb. p. 210 a. b. n. MMCLIV, et Reimar. ad Dion. l. l. coll. Spartian. cp. 5.

1603) Ἀδριανὸς πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ. Testis Dio lib. LXIX, cap. 10.: καὶ πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίας Ἀδριανοῦ θήρας αὐτὴν ἀνόμασεν (o Ἀδριανός), scilicet III, Q. Iunio Rustico Cos. a. U. c. 872. p. Chr. 119. Ol. CCXXIV, f. Cf. Spartian. cp. 19.

1604) Ἀριστίας Μελίσιος. Africanus apud Euseb. l. l. refert.

- α. Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν ἰδιωτικῆς, ὑπεράτοντος αὐτοῦ Ἀδριανοῦ κώ-
νιον καὶ διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὴν νόσον, πνύν¹⁰⁹⁵).

β.

γ.

δ. Ἐλευθερὸς αὐτοῦ¹⁰⁹⁶).

- Ο.Α. ΣΚΣ. Ἀνώνυμος Ὑσσαιμενὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁰⁹⁷. Ἀδίας καὶ Γαραπάν-
μων, Ἀγύπτιοι, ἐκ τοῦ νόμου Ἀρσινόου πέποιε ἐξημερῆσαν εἰς τὸν ἀγῶνα
ἐξυβρίζοντα, καὶ ἐπὶ αὐτῆς νίκης ἐπὶ λήμματος συνδύμενοι. ἀπὸ τῆς ζή-
μιας ἀγάλματα διὰς ἐποιήθησαν¹⁰⁹⁸).

- α. Ἀδριανὸς Ἀθήρησι διδῶν ἱππότευσι τὰ μυστήρια¹⁰⁹⁹).

β.

γ.

δ.

- Ο.Α. ΣΚΖ. Ἀνώνυμος Ὑσσαιμενὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον τὸ β¹¹⁰⁰).

- α. Ἀδριανὸς ἐν τῇ Ἀγύπτῃ Ἀντινόου ἀνορασμένην οὐροδόμησιν πῶλον. Ὁ δὲ
Ἀντίνοος παιδικὰ τε αὐτοῦ ἐγγόνια, καὶ ἐν τῇ Ἀγύπτῃ ἐκτελεύτησε¹¹⁰¹).

p. 342 a.

1095) Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν] Dio LXX, ep. 8, extr. καὶ ὁ Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν ἰδιωτικῆς, ὑπεράτοντος αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀδριανῶν, κώνιον δὲ τὸ γῆρας καὶ διὰ τὴν νόσον πνύν. Hanc igitur Euphratis mortem licet Eusebius [in Mall Armeniacis de Euphrate flore sermo est: qui error est manifestus], quem secutus est Scaliger, in Ol. CCXXV, 1. referat, Dio tamen eodem anno, quo Hadrianus Romam rediit, l. e. Olymp. CCXXIV, 2, ascribendum esse significat. Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 211 a. n. MMCXXXV.

1096) Ἐλευθερὸς αὐτοῦ] Noss Hadrian! anno, l. e. si Hadrianus Olymp. CCXXIII, 4, regnare coepit, Ol. CCXXV, 4, luna defecit ex Ptolemaeo Mey. Synr. IV, p. 267 ed. Halma.

1097) Ἀνώνυμος Ὑσσαιμενὺς Ἀλεξανδρεὺς] Totidem verba apud Euseb. l. I. refert Africanus, ubi δὲ Σωμενῆς scriptum existit ex Cren. Anecd. Graec. Par. II, p. 152, unde Scaliger effecit Ὑσσαιμενῆς. Σωμενῆς audit apud Interpr. Armen. Fortasse legendum est Ἀνώνυμος [ὁ] ἀμύβλος Ἀλεξανδρεὺς. Ἀμύβλος enim, ut in usitatum de stupere et languere animi et corporis dicitur, ita singulariter ἀμύβλος πρὸς ἑαυτὸν apud Lucianum appellatur piger ad currendum. Cf. Ol. CCXXIX, not. 1440.

1098) Ἀδίας καὶ Γαραπάνμων] Auctor Pausanias V, 21, 6, cuius loci summam retulit Scaliger.

1099) Ἀδριανὸς Ἀθήρησι διδῶν] Dio lib. LXIX, 11: ἀγορεύμενος δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἰμωμένους (ὁ Ἀδριανὸς) τὰ μυστήρια· id quod Ol. CCXXVI, 1. factum esse Eusebius indicat: Hadrianus sacris Eleusinae initiatus nulla Aethiensiū dona largitur. Cuius spreto testimonio Reimarus Hadrianum M'. Acilio Aviola, C. Corellio Passa Cons. a. U. c. 875, p. Chr. 122, Ol. CCXXV, 3. Eleusinae sacra suscepisse vult. Cf. de p. rezetor Spart. ep. 12. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 214 a. n. MMCXLVII. Da in der demagogischen Inschrift [ap. Corn. F. A. XI, 21, T. II, p. 171] unter den attischen Monaten der Boedromion oben ansteht, so ist Cerialis der nicht ganz unwahrscheinlichen Meinung [F. A. IV, p. 403 sqq.], dass die Athener diesem Monat, in welchem Hadrian, aus die Mysteries (309) zu sehen, in ihre Stadt kam, aus Dankbarkeit für ihres Wohlthäter zum ersten machten, sowie sie ihre bürgerlichen Feste, wenigstens eine Zeilelang, seit der ersten Reise des göttlichen Hadrian nach Athen gezählt haben. [Boeckh. C. I. Gr. Vol. I. no. 281.] Um aus diesem neuen gewöhnlich auf den September treffenden Jahresfang wieder mit dem alten Neutamburon in Verbindung zu bringen, haben sie, vermuthet er, nochmals die Monate so verwechselt, wie es die Tafel bei Stephanos auf sich bringt. [Cf. Appendix, ad eius Thesaur. lingu. gr. col. 225., ubi Hecatanaburon cum Septembri, Metaginitum cum Octobri etc. contenditur.] IDELERUS Enchirid. Chronol. T. I. p. 360 sq.

1100) Ἀνώνυμος Ὑσσαιμενὺς] Africanus apud Euseb. l. I. Cf. not. 1607.

1101) Ἀδριανὸς ἐν τῇ Ἀγύπτῃ] Dio lib. LXIX, 11, cui loco M'. Acilium Aviolam, C. Corellium Passum Cons. a. U. c. 875, p. Chr. 122, Ol. CCXXV, 3. ascripsit Reimarus: ἐν δὲ τῇ Ἀγύπτῃ καὶ τὴν Ἀντιόειον ἀνορασμένην οὐροδόμησιν πῶλον [scilicet in Thebaidē, non rursus structa a fundamine, et inscripta: Reimaros:] δὲ Ἀδριανὸς ἐν τῇ Ἀγύπτῃ, πῶλον οὐροδόμησιν, ὅν καὶ Κλεανδρόν-πολον αὐλοῦμεν, πῶλον δὲ αὐτοῦ ἐγγόνια, καὶ ἐν τῇ Ἀγύπτῃ ἐκτελεύτησεν... καὶ αὐτὸς γὰρ τὴν Ἀντιόειον, ἧτοι διὰ τὴν ἰστίαν αὐτοῦ, ἣ ἐν ἰδιωτικῇ θάνατος, (ἰστίαν γὰρ πρὸς τὴν ἐκτελεύτησιν, ἰστίαν) ἔληψεν, ὅς καὶ πῶλον ἐν τῇ γαμῇ, ἐν τῇ ταύτῃ ἰστίᾳ, συνώσκειν, καὶ θάνατον δὲ αὐτοῦ. Quam rem Scaliger primo loco Ol. CCXXVII, anno intulit ex Eusebio Hieronymi ad Ol. CCXXVII, 1, a quo unus anni proclamauiō discrepat Mall Armeniacis. Vid. Tatian. Or. adv. Græc. ep. 18, p. 40 seq. ed. Wilh. Wurm. καὶ δὲ ὁ ταύτης Ἀντιόειον πῶλον οὐροδόμησιν, et bestia Apol. II, p. 72 coll. Caell. Antiquar. Lect. lib. II, ep. 5. et Scal. Animadv. ad Euseb. p. 214 a. n. MMCXLV., ubi Hieronymum prochronisti huiusmōdi accusat. Memorat Antiochum etiam Ael. Spart. vit. Hadr. ep. 13: Ἀντιόειον enim dum per Nilum navigat, perdidit, quem multisiter fecit: de quo curis fatus est, alio cum deo-

- β. Ἀδριανὸς Ἀπολλόδορον τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέκτισεν, διὰ τὸν ναὸν Ἀφροδίτης καὶ Ῥώμης ἐπ' αὐτοῦ κατασκευασμένον ἀπεδοῦναι¹⁶¹²).
- γ. Ἀδριανὸς τὸ τε Ὀλυμπιον τὸ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ὤρταντο, ἐξέποιήσας, καὶ δρᾶντα ἐς αὐτὸ ἀπὸ Ἰνδίας κομισθέντα ἐνέθηκεν. Τὰ τε διαφόρως ἐν τῇ ἱσθμῇ τῇ ἑγγασθῇ λαμπρῶς ἐπετέλεσε. Τὸν τε σπῆρον τὸν ἰανυτοῦ τὸ Πασιλλήνων ἀνόμεσμένον οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ἑλλήνων ἐπύρηναι, καὶ ἄγωνα ἐπ' αὐτῇ καταστήσασθαι, χρήσασθαι τε πολλὰ, καὶ σθένος ἐκτείνεσθαι¹⁶¹³).
- δ. Ἀδριανὸς ἐπεὶ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν ἀντὶ τῆς κατασκευῆς οὐκ ᾔσκησεν, ἐν καὶ Ἀλίαν Καπιτωλίαν ἀνέμασε, ἐς τὸν τοῦ πατρὸς τοῦ Θεοῦ τάτον ναὸν ἐπ' αὐτῆς ἔγειρεν ἀντεγίμῳ¹⁶¹⁴).

tum pro Hadriano aedificatus, aliis quod et forma eius ostendit et nimis volupias Adriani. Et Graeci quidem volentes Adriano eum consecraverunt, oracula per eum dari astantes, quos Adrianus ipse compositus ioculatur.

1612) Ἀδριανὸς τὸν Ἀπολλόδορον τὸν ἀρχιτέκτονα Διο Ἰβ. LXIX. cp. 4. τῆς δ' Ἀπολλόδορος τὸν ἀρχιτέκτονα, τὴν τῆς ἀγορᾶς καὶ τὸ φεῖον, τὴν τε γερμασίαν, τὰ τοῦ Ῥωμαίου πομπήματα, ἐν τῇ Ῥώμῃ κατασκευάσαντα, τὰ μὲν πρῶτος ἐργασάμενος, ταῦτα δὲ καὶ ἐτέλεσεν. Cuiusmodi nomina Apollodori haec addit, quod Hadrianus errores in descriptione templi Veneris et Romae deprehensus aperte vituperare ausus sit. Iam vero quae templa Veneris et Romae auctore Hieronymo Chron. Ol. CCXXVII, 2. nescitis auct. Scaliger etiam Apollodori caeteris eodem auctore iustitit. Alia haec de eodem re sententia est Cassiodori, qui quoniam templa lata a. U. c. 898. p. Chr. 115. Ol. CCXXVIII, 3. excitata esse referat, efficitur ut Apollodorus tunc aeternam potius Hadrianus tempore assignanda esse videatur. Vid. de Apollodoro architecto Ael. Spart. cp. 18. extr. coll. Reimar. ad Dion. l. 1.

1613) Ἀδριανὸς τὸ τε Ὀλυμπιον Διο Ἰβ. LXIX. cp. 16: Ἀδριανὸς δὲ τὸ τε Ὀλυμπιον τὸ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ὤρταντο, ἐξέποιήσας, καὶ δρᾶντα ἐς αὐτὸ ἀπὸ Ἰνδίας κομισθέντα ἐνέθηκεν. τὰ τε διαφόρως ἐν τῇ ἱσθμῇ τῇ ἐγγασθῇ λαμπρῶς ἐπετέλεσε. ἐν τῇ ἱσθμῇ τῇ ἐγγασθῇ λαμπρῶς ἐπετέλεσε. τὸν τε σπῆρον τὸν ἰανυτοῦ τὸ Πασιλλήνων ἀνόμεσμένον, οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ἑλλήνων ἐπύρηναι, καὶ ἄγωνα ἐπ' αὐτῇ καταστήσασθαι, χρήσασθαι τε πολλὰ καὶ σθένος ἐκτείνεσθαι, τὰς τε Κεραλαίας ἄλλας τοῖς Ἀθῆναις ἐκτείνεσθαι. Pertinent haec ad secundum iter, quo Hadrianus Olymp. CCXXVII, 3. Athenas quibus erat. Synchron. cp. 12: Quibus quibus post Africam Romanum rediit, statim ad artem profectus per Athenas iter fecit, atque opera, quae apud Africanum ceperat, delicias, ut Iovis Olympi aedem et artem sibi. Eusebii Hieronymi ad Olymp. CCXXVII, 4: Hadrianus quoniam insignis pluribus athenis Athenis fecerat, operum aedem, bibliothecaeque miri operis extruxit. Idem duobus annis prius praeerat Mañ Armenica coll. Syncell. p. 349 D. Vid. Reimar. ad Dion. l. 1. coll. de Iovis Olympi templo Ol. CCXXVII, 3. vel 4. dedicat. Meier. Athen. Att. 1, 10. T. IV. Thes. Graecor. p. 849 seq. Duxerat de Olympiis lato Phlego in Olympiadem quisto decima, cui refert Stephanus s. v. Ὀλυμπιον τῆς ἐν Ἀθήναις, ἐν ταῖς Ἀθήναις Ἀθῆναις χροῖον Ἀδριανὸς τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀθῆναις Ἀθῆναις Ἀθῆναις, ὅς ὧν ἐν Ὀλυμπιον ἀντεγίμῳ. De agere, cuius auctor Scaliger Euseb. Temp. V. p. 486. Animadvers. ad Euseb. p. 225 b. Hanc Ἀθῆναις Ὀλυμπιον Πασιλλήνων Ἀδριανὸν fuisse putat, diversis similibus ille Πασιλλήνων Ἀδριανὸν et alia Ἀδριανὸν Ὀλυμπιον miscens, cf. Salin. ad Spart. p. 176 et Selden. ad Maro. Oxon. III. T. IV. Opp. p. 1563. 1565. Verba: τὴν μετὰ τὴν ἀγὼν ἀντὶ τῆς ἀγορᾶς, quae inter Ἀθῆναις et ἐν τῇ ἱσθμῇ inserit Dio, cur omiserit Scaliger, causam mihi ipse explicare videbitur in Animadvers. ad Euseb. p. 215 a, ubi alia ista addit: quod est Ἰσθμῶς: imo τὰ Ἀθῆναις τὰ παρὰ τὴν ἱσθμῶν, et scripsit Dio. Nam τὰ Ἀθῆναις non sunt ἀγὼν, sed τὰς ἀγῶν. Contra quoniam disputat Reimar. l. 1. Minus vero, inquit, id dicere ista verba, Ἀθῆναις esse ἀγῶν, καὶ Ἀθῆναις Hadrianum celebrasse, huc megitatantes apud Africanum maxime, semper archaestem. Atque princeps quidem recte Vir Doctus, posterius non item. Rectissime enim demonstrat Salmasius ad Spart. l. p. 123, Hadrianum non tantum interea [i. e. Ol. CCXXII, 4] fuisse Archontem, sed et eo anno, quo Libertia eisdem, non fuisse et Exarchontis tantum hunc annum esse, fallique Spartianum alio loco cp. 19, quoniam hanc dignitatem Hadrianus imperatori tribuit. Quam ipsam Salmasii sententiam maxime confirmat auct. ἀγῶν ratio, pro quo haud dubie ἀγῶν scriptum sit, si Hadrianum eo tempore, quo agia disposuit, Archontem fuisse significare voluisset. Iam vero τὴν μετὰ τὴν ἀγὼν ἀντὶ τῆς ἀγορᾶς ἀγῶν scriptum: quibus additis verba mihi adeo rei insistentiam ostendere videbitur, quo Ἰσθμῶς, alia, scilicet Phlego VIII, 89 [cf. Demosth. in Mid. p. 517, 11. p. 518, 29. p. 520, 16], ab Archonte celebrari solita, tunc ab Exarchonte celebrata fuerit.

1614) Ἀδριανὸς ἐπεὶ τὰ Ἱεροσόλυμα Διο LXIX. 12: Ἐπεὶ δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν ἀντὶ τῆς κατασκευῆς οὐκ ᾔσκησεν, ἐν καὶ Ἀλίαν Καπιτωλίαν ἀνέμασε, καὶ ἐς τὸν τοῦ πατρὸς τοῦ Θεοῦ τὸν ναὸν ἐπ' αὐτῆς ἔγειρεν ἀντεγίμῳ. Hanc bellum excitatum est Ol. CCXXVII, 4, ut tradit Eusebii Hieronymi: Iudei in armis contra Palaestinam depopulatam sunt, itante praefatus Tunc Rufus, cui ad opprimendum rebellis Hadrianus missus exierat. Idem Ol. CCXXVIII, 1. acrisant Mañ Armenica coll. Syncell. p. 349 D. seq. Vid. Suid. s. v. Πάριον Ἱεροσόλυμα, Euseb. Hist. Eccles. IV. cp. 6, Zonar. Ann. XI. p. 539, Cassiodorus ad Cos. Severum et Splanianum.

ΟΛ. ΣΚΗ. *Λουκῶς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον*¹⁶¹⁵).

α. *Τουδαία πᾶσα κειμήται*¹⁶¹⁶. *Ἐκλειφῆς οὐκ ἔστι*¹⁶¹⁷.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΚΘ. *Ἐπίδαυρος, ὃ καὶ Ἀρμάνιος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον*¹⁶¹⁸).

α. *Φίλων Βήβλιος γραμματικὸς ὡν ἑτῶν οὐ ἔγνωρίζετο ἐπὶ ἐπάτου Σιδήρου τοῦ Ἑρμίου. χρηματισάμενος*¹⁶¹⁹).

β.

γ.

δ. *Μέχρι τούτου Φίλων Τραλλιανός, ἀπικλιθεὶς Ἀδριανῷ Καίσαρος, ἔγραψεν Ὀκυμαίδας ἐν βιβλίῳ*¹⁶²⁰).

ΟΛ. ΣΔ. *Αἰδωνος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον*¹⁶²¹).

α. *Ἐρβῆς πατὴρ τῆς τῶν Παιανιστῶν τέχνης ἐκινήθη προτομῇ μαρμαρίνῃ τῇ 14 Παχών*¹⁶²²).

β.

1615) *Λουκῶς Ἀλεξανδρεὺς* Teste Africano apud Euseb. l. l.

1616) *Toudaia pāsa keimētai* Dio LXIX. cap. 13. Καὶ τὸ πᾶν πρῶτον ἐν οὐδὲν αὐτοῖς (τοῖς *Toudaia*) λέγει ἐπὶ Ῥωμαῖοις ἰσχυρίζετο. ἐπὶ δ' ἢ τὸ *Toudaia* πᾶσα ἀνέλετο, καὶ ἐπὶ ἀναγὰς γὰρ *Toudaia* συνεταξάμενος καὶ συγγραψάμενος, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς Ῥωμαῖοις, τὰ μὲν λαῖμα, τὰ δὲ καὶ γὰρ τὰς ἐπὶ ἀνέλετο, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ ἀνέλετο ἐπὶ ἀνέλετο, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι, ἀλλὰ ἐπὶ τοῖς Ῥωμαῖοις. τὸ δὲ τὸ πᾶν ἀνέλετο τὸν συγγραψάμενος καὶ Ἀδριανῷ ἐπὶ ἀνέλετο ἰσχυρίζετο. *Vigilius huiusmodi factis solentibus sibi Christianus aduersum Romanum militem ferre solido cum cunctis cruciatibus erat.* Finem cepit Olymp. CCXXVIII. 2. anno Hadriani XVIII. secundum eundem Euseb. Hieronym. ad Ol. CCXXVIII. 2. coll. Hist. Eccl. IV. 6 et Spart. Hadr. 14. Mali tamen Armeniata Cochebas factus Olymp. CCXXVIII. 3. bellique finem anno inequalet assignant coll. Syncell. p. 350 A.

1617) *Ἐκλειφῆς οὐκ ἔστι* Auctor de hac eclipsi, quae anno Hadriani XVII. l. e. Ol. CCXXVIII. l. cognovit, Ptolemaeus Hist. Syntax. lib. IV. cap. 6. p. 98.

1618) *Ἐπίδαυρος, ὃ καὶ Ἀρμάνιος* Africanus apud Euseb. l. l. tradit. Corruptum nomen Ἐπίδαυρος exhibet Interp. Armen.

1619) *Φίλων Βήβλιος γραμματικὸς* Suidas c. v. Φίλων. Φίλων Βήβλιος, γραμματικὸς, ὁ δὲ ἔγνωρίζετο ἐπὶ τῶν χρόνων ἑπὶ τῆς Νίμφης καὶ παρὰ τὴν τῆς Σιδήρου τῶν Ἑρμίου χρηματισάμενος αὐτοῖς ἐπὶ τῶν χρόνων. Ἦτος ἔην ὕδρευς καὶ ἰσχυρίζετο ἔτος, Ὀκυμαίς δὲ α' καὶ ἰσχυρίζετο. Verum Ol. CCXX. nullus eius nominis consul in fastis reperitur. Ideo Vossius Hist. Graec. p. 253 West. Severum Hecensium consulis non ordinatum, sed in mortui locum suffectum fuisse censuit. Quod Philo Ol. CCXX. aetate annum 78. habuit, temporibus Neronis vicinus fuisse apud dñi possit. Deducta enim de Ol. CCXX. l. anno 77. decemus ad Ol. CC. 4. a. U. c. 777. p. Chr. 24. Sext. Censor. Collig. l. Viell. Varro. Cass. qui natus Philonis natalis Tiberii regis decimus fuit exactus, ita ut, quom Nero M. Atilio Marcello, M. Atilio Aviola Cass. regnare coepisset a. U. c. 807. p. Chr. 34. annos habuerit XXX. atque, quom annis XV. post Vespasianus imperium adeptus esset, annum implevit XLV. Verum Suidas Ὀκυμαίς δὲ 3' καὶ α' pro Ὀκυν. α' καὶ α' Suidae restituendum esse indicat, quo quidem Ol. CCXXIX. anno primo U. c. 890. p. Chr. 137. secundum fastos L. Aelius Verus Caesar B. C. Carinus Balbino Vitellius Flaviae consule fuisse sunt: unde si annos 77. retro sumamus, in Ol. CCIX. 4. U. c. 813. p. Chr. 60. incidit, qui Neronis imperii sextus fuit, ipso IV. et Casso Cornelio Lentulo Cons.

1620) *Μέχρι τούτου Φίλων Τραλλιανός* Suidas c. v. Φίλων. Φίλων Τραλλιανός, ἀπικλιθεὶς τοῦ Σιδήρου καὶ τῆς Νίμφης, ὁ δὲ ἔγνωρίζετο ἑπὶ τῶν χρόνων ἑπὶ τῆς Νίμφης καὶ παρὰ τὴν τῆς Σιδήρου τῶν Ἑρμίου χρηματισάμενος αὐτοῖς ἐπὶ τῶν χρόνων. Ἦτος ἔην ὕδρευς καὶ ἰσχυρίζετο ἔτος, Ὀκυμαίς δὲ α' καὶ ἰσχυρίζετο. Verum Ol. CCXX. nullus eius nominis consul in fastis reperitur. Ideo Vossius Hist. Graec. p. 253 West. Severum Hecensium consulis non ordinatum, sed in mortui locum suffectum fuisse censuit. Quod Philo Ol. CCXX. aetate annum 78. habuit, temporibus Neronis vicinus fuisse apud dñi possit. Deducta enim de Ol. CCXX. l. anno 77. decemus ad Ol. CC. 4. a. U. c. 777. p. Chr. 24. Sext. Censor. Collig. l. Viell. Varro. Cass. qui natus Philonis natalis Tiberii regis decimus fuit exactus, ita ut, quom Nero M. Atilio Marcello, M. Atilio Aviola Cass. regnare coepisset a. U. c. 807. p. Chr. 34. annos habuerit XXX. atque, quom annis XV. post Vespasianus imperium adeptus esset, annum implevit XLV. Verum Suidas Ὀκυμαίς δὲ 3' καὶ α' pro Ὀκυν. α' καὶ α' Suidae restituendum esse indicat, quo quidem Ol. CCXXIX. anno primo U. c. 890. p. Chr. 137. secundum fastos L. Aelius Verus Caesar B. C. Carinus Balbino Vitellius Flaviae consule fuisse sunt: unde si annos 77. retro sumamus, in Ol. CCIX. 4. U. c. 813. p. Chr. 60. incidit, qui Neronis imperii sextus fuit, ipso IV. et Casso Cornelio Lentulo Cons.

1621) *Αἰδωνος Ἀλεξανδρεὺς* Robert Africanus apud Euseb. l. l. inserit inter necem hesitans et patris verbum Clitus Interp. Armenicus.

1622) *Ἐρβῆς πατὴρ τῆς τῶν Παιανιστῶν τέχνης ἐκινήθη προτομῇ μαρμαρίνῃ* Testis vetus Inscriptio, quae Romae ad templum Divae Mentis in via lata reperta, legitur apud Gatter. p. CCCXV. n. 2.

H. IEP. ΛΑΤΙΝ. ΤΩΝ ΠΑΙΑΝΙΣΤΩΝ.
ΤΩΝ. ΕΝ. ΡΩΜΗ. ΔΙΟΣ. ΗΛΙΟΥ.
ΜΕΤΑΛΛΟΥ. ΣΑΦΑΥΛΙΟΥ. ΚΑΙ. ΓΕΩΡΓ.
ΣΕΒΑΣΤΩΝ. ΕΤΕΙΜΗΖΕΝ. ΕΜΒΗΝ.

γ. Συνόδῳ ἐστὶν αὐτῶν τῶν περὶ τὸν Ἡρακλῖα ἀδελφῶν ἱεροτικῶν σφραγιστῶν τάτος καὶ οὕτως ἐδόθη πρὸς θέρμαις Τραϊαναῖς¹⁶²³).

δ. Αὐτοκράτωρ Σεπτήμος Σευδὸς γεννᾶται¹⁶²⁴).

Ο.Α. ΣΑΔ. Ἀραβὸς Σικανὸς στάδιον¹⁶²⁵).

α.

β.

γ.

δ.

Ο.Α. ΣΑΒ. Ἀττικὸς Σαρδανὸς στάδιον¹⁶²⁶). Σακράτης, πόλεψ καὶ παρχαίριον ἀτο-
p. 342 b. γραφάρματος ἐπὶ Ἡλείων, περιβραβεύθη ἐπὶ Διονυσίου Σελευκίου¹⁶²⁷).

ΠΡΟΦΗΤΗΝ. ΠΑΤΕΡΑ. ΤΗΣ. ΠΡΟ
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΣ. ΤΑΞΕΩΣ. ΠΡΟΤΟ
ΜΗ. ΜΑΡΜΑΡΙΝΗ. Η. ΑΝΑΘΕΩΣΕΑ.
ΕΝ. ΤΩ. ΟΙΚΩ. ΤΩΝ. ΠΑΛΑ
ΝΙΣΤΩΝ. ΤΗ. Ἡ. Α. ΝΩΝΩΝ.
ΜΑΙΩΝ. Η. ΕΣΤΙ. ΚΑΤΑ.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣ. ΠΑΧΩΝ. Ι. Α.
ΕΠΙ. ΚΟΥΡΑΤΟΡΟΣ. ΜΕΤΕΛΑΙΟΥ.
ΑΜΦΙΛΑΤΟΥ. ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ.
ΣΕΣΤΩ. ΕΡΟΥΚΙΩ. ΚΑΙ ΑΡΩ.
Ε. ΓΝΕΩ. ΚΑΛΥΣΩ.
ΣΕΒΗΡΩ. ΚΩΣ.

De qua inscriptione Scaliger Euseb. Temp. lib. V. p. 454 sic disserit: Secundum ab his ceteris aliis gradum obtinet cetras inscriptione, ex quo Dionysio CXLV. Antiochii Fili Augusti ceteris, cuius acceptionis sublimius. In ea pridie Nomas Mei est undecima Pachen, quod verum est [Cf. Corin. F. A. T. II. p. 396. T. IV. p. 132]. Porro in illa adnotata ē ἀνατίθῃ δὲ τῶν ἀδελφῶν ἱεροτικῶν. Item nos, ut Græci loquuntur, Σῆτος Ἐρουνίου, Κρίω Κλαυδίου, τῶν αὐτῶν καὶ κατωτέρω Λελίου Σεπτήμου Σεύδος Ἐρουνίου Κλαυδίου, Ἡγίου Κλαυδίου Σεύδος Κωσ., quædam quidem constant tempus, ut dicitur congruit anno Christi Dionysio 145. Atque nomen Christi CXLVI. respondet a. U. c. 896. Ol. CCXXXII. Quare Scaliger in tem-
pore assignando quadrienni aut quinquenni prochronium commisit.

1623) Συνόδῳ ἐστὶν αὐτῶν τῶν περὶ τὸν Ἡρακλῖα Vetus Inscripção ap. Geuter. p. CCCXVI. n. 1: ΑΥΤΟΚΡΑΤΗΡ. ΚΑΙΣΑΡ. ΘΕΟΥ. ΑΔΡΙΑΝΟΥ. ΥΙΟΥ. ΘΕΟΥ. ΤΡΙΑΝΟΥ. ΠΑΤΡΙΚΟΥ. ΥΙΩΝΟΣ. ΘΕΟΥ. ΝΕΡΟΥΑ. ΕΓΓΟΝΟΣ. ΤΙΤΟΣ. ΑΔΙΟΣ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ. ΣΕΒΑΣΤΟΣ. ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ. ΜΕΤΕΣΤΟΣ. ΗΜΕΛΙΚΗΣ. ΕΡΟΥΣΙΑΣ. ΤΩ. Γ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΗΡ. ΤΩ. Β. ΥΙΛΑΤΟΣ. ΤΩ. Γ. ΠΑΤΗΡ. ΠΑΤΡΙΑΟΣ. ΣΥΝΟΛΩ. ΕΥΣΤΙΚΗ. ΤΩΝ. ΠΕΡΙ. ΤΩΝ. ΗΡΑΚΛΕΑ. ΑΘΛΗΤΩΝ. ΙΕΡΟΝΕΙΚΩΝ. ΣΤΕΦΑ. ΝΕΙΤΩΝ. ΧΑΡΕΙΝ. ΕΚΕΛΕΥΣΑ. ΗΜΕΙΝ. ΑΠΟΔΕΙΧΘΗΝΑΙ. ΧΟΡΠΙΩΝ. ΕΝ. Ω. ΚΑΙ. ΤΑ. ΙΕΡΑ. ΚΑΤΑ. ΘΗΣΕΩΣ. ΚΑΙ. ΤΑ. ΓΡΑΜΜΑΤΑ. ΠΡΟΣ. ΑΥΤΑΙΣ. ΤΑΙΣ. ΘΕΡΜΑΙΣ. ΤΑΙΣ. ΥΠΟ. ΤΟΥ. ΘΕΟΥ. ΠΑΤΗΡΟΥ. ΜΟΥ. ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΙΣ. ΟΠΟΥ. ΚΑΙ. ΜΑΛΙΣΤΑ. ΤΟΙΣ. ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΙΣ. ΣΥΝΕΡΧΕΣΘΕ. ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ. ΕΠΡΕΣΒΕΥΕΝ. ΟΥΛΙΠΟΣ. ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ. ΕΠΙ. ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ. ΜΟΥ. ΕΓΡΑΦΗ. ΠΡΟ. ΙΖ. ΚΑΙ. ΙΟΥΝ. ΑΠΟ. ΡΩΝΗΣ. ΤΟΠΚΟΥΑΤΩ. ΚΑΙ. ΗΡΩΣΗ. ΥΠΑΤ.

Quæ extrema verba Τορκατου καὶ Ηρακλῖα c. consuetudine Latini sermonis pro Genitivo posita esse antea dixerit Scaliger Euseb. Temp. V. p. 454. Quam vero C. Bellicius Torquatus, Tib. Claudius Atticus Herodes a. U. c. 896. p. Chr. 145. Ol. CCXXX. 1. summo Romæ magistratu functi sint, notam istam Scaligerianam: Σεβῆτος Τριανουρῶ, Ol. CCXXX. 2., quam Ol. CCXXX. 3. scriptam maluerit. Cf. Geuter. Inscrip. p. CCCXXV. n. 9. De xysto et xystico vid. Is. Casaub. ad Sæc. Aug. 72. Galb. 15.

1624) Αὐτοκράτωρ Σεπτήμος Σευδὸς] Anni prochronismus. L. Septimius Severus, postea etiam Pertinax, item Pius, item Antoninus dictus, natus est a. U. c. 899. p. Chr. 148. Sexto Erucio Claro II., Ca. Claudio Severo Cons. III. id. April. [Ipse natus est Erucio Claro his et Severo Cons. VI. Idus Aprilis: Spontianus ep. l., scriptura sine dubio corrupta, quam tamen secutus est Scodiger Anim. ad Euseb. p. 230 a. n. MM(CXIII). l. c. Ol. CCXXXI. 1. teste Dione LXXVI. 17 extr. Qui quoniam et natus LXV. m. IX. dies XXV. id. XXIV. Zonar. Annot. lib. XII. ep. 10. p. 610] sacralit., d. IV. Felicitas, a. U. c. 964. p. Chr. 211. Ol. CCXLVI. 2. Q. Iulid. Rode Lullianus Gentiano, Pomponio Iulio Cons. defunctis fecit.

1625) Κρατικός Σευδὸς] Refert Lullian Africanus ap. Euseb. l. l. Forcan hic Crassus idem est cum Graciano Severo, de quo Pausanias II, 11, s. Cf. Kraus. Olymp. p. 293 seq. et 312 seq.

1626) Ἀττικὸς Σαρδανὸς] Africanus ap. Euseb. l. l.

1627) Σακράτης πόλεψ καὶ παρχαίριον] Tradit ibid. Africanus, paganus ille non solum cum Pausa-

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΣΑΓ. Δημήτριος Χίος στάδιον¹⁶²⁸).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΣΑΔ. Ἡρῶς Χίος στάδιον¹⁶²⁹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΣΑΕ. Μισαύβουλιος Ἐρατειὺς στάδιον¹⁶³⁰).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΣΑΣ. Μισιδάλης Μιξαυδρεὺς στάδιον¹⁶³¹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΑ. ΣΑΖ. Εὐδαίμων Μιξαυδρεὺς στάδιον¹⁶³²).

α.

β.

nia V, 21, 6, qui post Nicostratum, victorem Olympiadis CCIV, neminem amplius lucta simul et pueratio vicisse naserit, sed secum ipso. Ecce verba eius ad Olymp. CCIV. ex Armenico textu suppleta: ὁσπερ δὲ οὐδὲς τῶνδε ἀπ' Ἡρακλίδου μέχρι ἡμῶν ἔγενετο, παραβραβεύεσθαι τῶν Ἡλίων τοὺς ἀναμεινόντας. Accedit, quod ac patriam quidem addidit Socratis. Ipsa vero verba, quid sibi voluit: Socrates, luctus et pueratili victor ab Eleis perscriptus, a Dionysio Seleuciensi priusquam esset? Ita quoque Corinius FF. AA. T. IV. p. 177. Dissert. Agon. p. 139. Sculiger Nott. in Graec. Euseb. p. 419 h. παραβραβεύεσθαι dicit, quibus per vim auferat palmarium. Quam interpretationem non ab omni parte veram existimamus. Eusebius Olymp. p. 371, ad gratiam refert Eleorum, contra fas illorum tributum et eripientiam coroneam. Hoc si verum est non intelligitur, quomodo Dionysius Socrati praelatus esse dici poterit; quum secundum Africanum verba Socrates ab Eleis, pene quae iudicium erat, perscriptus victor et a Dionysio tantum neglectus esse videatur. Nec multum laevat Maii Armeniaca: Socrates omni ostentatione coronae victor scriptus, ab Eleis et a Dionysio Seleuciensi coronatus. Interpres igitur Armeniacus verbum expressit verbo παραβραβεύεσθαι proventus contrarium. Quamquam hoc quidem iure statui posse videtur, significari favorem quandam extra ordinem tributum vel mutationem iudiciorum de victoribus: qualis a tempore isto non admodum aliena est.

1628) Δημήτριος Χίος] Africanus ap. Euseb. I. I., ubi tamen perperam Δημήτριος legitur.

1629) Ἡρῶς Χίος] Africanus apud Euseb. I. I.

1630) Ἀντισθένης Εὐαγρεὺς] Anni metachronismus. Natus est Aurelius Antoninus Pius Domitiano XII. Dolabella Cass. XIII. Kal. Octobr. i. e. n. U. c. 839. Chr. 88. Ol. CCXVI, 2. Spartian. Ant. I. Vixit annos 73. ex Eutrop. VIII, 8. [Periit anno septuagesimo: Spart. Ant. cp. 12.] Obiit apud Lorium in villa sua Ol. CCXXXIV, 2. n. U. c. 912. Chr. 159. Aliorum de Antonio Pii actata sententias vid. ap. Scal. Animadv. ad Euseb. n. MMCLXXV.

1631) Μισαύβουλιος Ἐρατειὺς] Africanus ap. Euseb. I. I. Eundem tamen Interpres Armen. ap. Auch. F. I. p. 311. Eleorum appellat. Ac profecto Eleorum Maseubulum praeter alias victorias Ol. CCXXXV. stadii quoque et clypeo armatum diad. palmam accepisse auctor est Pausanias X, 34, 2.

1632) Μισιδάλης Μιξαυδρεὺς] Africanus apud Euseb. I. I., ubi tamen Μισιδάλης ex Crasperi Anecd. Graec. Par. II. p. 132 extr. rependendum est.

1633) Εὐδαίμων Μιξαυδρεὺς] Africanus apud Euseb. I. I.

γ.

δ.

O.I. ΣΑΗ. Ἀγαθόνους Αἰγυπτίης στάδιον¹⁶³⁴).

α.

β.

γ.

δ.

Νόμος ἐν Ρώμῃ ἐτέθη, ὥστε ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίῃν πατέρα τὸ τέκνον, καὶ τῷ ἀγαθίστῳ δὲ παιδί τὸ τετρασύνγονον δίδωσθαι τῆς πατρὸς περιουσίαν¹⁶³⁵).O.I. ΣΑΘ. Ἀγαθόνους Αἰγυπτίης στάδιον τὸ δεύτερον¹⁶³⁶).

α.

β.

γ.

δ.

O.I. ΣΜ. Ἀνουβί, ὁ καὶ Φυδοῦς, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶³⁷). Μ. Αὐρήλιος Σεμπτίμιος Ἀλεξανδρεὺς παγκράτιον¹⁶³⁸).α. Οἱ Ἀντιοχεῖς Ἀρσάβιον τῷ πόλιν αὐτῶν στήλην μαρμαρίνην ἀνέγειραν τῶν πολιτικῶν ἔργων ἕνεκα, ἐκ' αὐτοῦ τοῖς Ἀντιοχεύσιν ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων κισσογυμνίων¹⁶³⁹).

β.

γ.

δ.

O.I. ΣΜΑ. Ἦμων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁴⁰).

1634) Ἀγαθόνους Αἰγυπτίης] Africanus apud Euseb. l. I. Ol. c. 66. Ἀγαθόνους Ἀσσύτης. Pro Ἀσσύτης Cramer Aeneid. Graec. Paris. II. p. 153 init. Ἀσσύτης praesent. Scaligeri coniectura, et ad Eusebium in parenthesis propositam, et hoc loco agnitam, (Αἰγυπτίης) confirmat Interpres Armen. Frustra igitur Ἀσσύτης contra Scaligerum tentat Corssius F. A. T. IV. p. 182 et Krassius l. I. p. 237.

1635) Νόμος ἐν Ρώμῃ] Auctor Chronici Paschalis ap. Scal. p. 272 ed. Par. p. 262 B: δὲ. Παύλιον; [sic Ed. Bonn. Παύλιον; Scal.] καὶ Ἀσπὸν [a. U. c. 929. p. Chr. 176. Ol. CCXXXVIII. l. l.] ἐκ τοῦτων τῶν ἐπίτων νόμος ἐτέθη, ὥστε ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίῃν τὸν πατέρα τὸ τέκνον, καὶ τῷ ἀγαθίστῳ δὲ παιδί τὸ τετρασύνγονον [sic Ed. Bonn. τετρασύνγονον. Scal.] δίδωσθαι τῆς πατρὸς περιουσίαν. Eadem fere tradit Malalas p. 130 B. ed. Ven. Uterque legem ad Marcum refert, unde Zonaras Ann. XII. l. pag. 593. Pro tribuit, eodem errore, quem praestringit Heinsius ad Dion. lib. LXXI, 32 pag. 1195. §. 130.

1636) Ἀγαθόνους Αἰγυπτίης] Agathopus Apisites, aut, ut Scaliger recte coniecit [vid. a. n. 1634], Aegipseta, Ol. CCXXXIX. aerum stadii vicin ex Africano l. l.

1637) Ἀνουβί, ὁ καὶ Φυδοῦς] Testis idem Africanus l. I. cui tamen Ἀνουβίος (Ἀνουβίαν Niebuhr. l. I. p. 216) restituendum esse indicat Arnob. Interp. Asch. P. I. p. 312.

1638) Μ. Αὐρήλιος Σεμπτίμιος] M. Aurelius Septimius, qui et Hermodorus [cf. Gruter. Inscr. p. CCCXIII. exlr. Ousid. Pavia. de Ludis Circus. Thes. Graec. T. IX. p. 305. Scalig. Emend. Temp. V. p. 476 et 483], Demetrii filius, Alexandrinus, Ol. CCXL. in ludis Olympiis paezotico palmam obtinuit ex Gruteri marmor. p. CCCXIV. num. 1. Quo loco quia Eleorum Olymp. CCXL. cum sexta Alexandrinorum Olympiade committi videretur, Dodwellus Dissert. De Cyclis p. 781 ludos Alexandrinis Olympiis Olymp. CCXXXV. Eleorum institutos esse collegit. Restatut Dodwellum Corssius, qui FF. AA. IV. p. 178 Alexandrinorum Olympiadum institutionem ad Ol. CCXXXVIII. aut Ol. CCXL. verisimiliter revocari avertit. Cf. Kraus. Olymp. p. 206 seq. not. 10. p. 257 seq.

1639) Οἱ Ἀντιοχεῖς Ἀρσάβιον] Auctor Chronici Paschalis ap. Scal. 272. ed. Par. p. 262 D: οἱ Ἀρσάβιον Ἀρσάβιον τῷ γ' καὶ Βίβιον τῷ β' [Imp. L. Aetio Aurelio Commodus III., Veru II., qui glis Antistius Burrus, Cons. a. U. c. 934. p. Chr. 181. Ol. CCXXXIX. l. l.] Ἐκ τῶν προσόδων ἐπίτων ἀπὸ τῶν τοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῷ μεγάλῳ, δούλου Ἀρσάβιον, πολιτικῶν ἔργων ἐκ τῆς κισσογυμνίου δόξης τοῦ δόμου, καὶ τῶν οὐκ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διανοηθέντων, καὶ ἐκ τῶν τοῖς ἑστέροις πολιτικῶν δὲ τῇ τῇ ἰδίᾳ πόλει τοῖς ἐπὶ διαφύλαξιν, καὶ ἐξ ἑστέροις ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χωρίων προσόδων ἀπολογιστῶν ἐκ λέγον τῶν ἐπίτων πολιτικῶν ἔργων, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν οἱ τῆς Ἀντιοχείας πόλεως ἐκ τῆς δόξης στήλην μαρμαρίνην ἀνέγειραντες Ἀρσάβιον ἀνατίθαι μέντω. Eadem fere habet Malalas p. 124 A.

1640) Ἦμων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον] Africanus apud Euseb. l. I.

α.
β.
γ.
δ.

Ο.Α. ΣΜΒ. Μάγρος Κυρηναίος στάδιον¹⁶⁴¹).

α.
β.
γ.
δ.

Ο.Α. ΣΜΓ. Τούιδωρος Ἀλεξανδρῆς στάδιον¹⁶⁴²).

α.

β. Βάτων Φίλωνος τῶν ἀλεγομένων προστατῆσας χρυσῷ στεφάνῳ ἐστεφανώθη
Καπετωσίως ἐν Ρώμῃ, Ἀύγουστον καὶ¹⁶⁴³).

1641) Μάγρος Κυρηναίος] Africanus apud Euseb. l. i., ubi tamen Μάγρος exaratum est, errore, opinor, typothetae. Certe Μάγρος est in Cramer Anecd. II. p. 153 et ap. Interpr. Armen. Anecd. l. p. 242, quorum hic praeterea addendum esse post Μάγρος verbum Αἰγύς significat.

1642) Κίρδος ἐπὶ τῶν ἰσίων στρατιωτῶν] Sicant praetoriam. Q. Aemilius Laetus, praefectus praetorio, et Eclectus cubicularius, quam Comodi veneno per Marciam, eius pellicem, interficiendi periculum in irritum cecidisset, eum Narciani athletae opera d. XXXI. Decembr. suffocant, Q. Sosio Falcone, C. Iulio Erucio Claro Cons. designatis. Auctor Dio lib. LXXII, 12. Itaque interfectus est Commodus ipso VII. Pertinace II. Cons. a. U. c. 945. p. Chr. 192. Olymp. CCXLII, 4. Concinit Eusebii Olymp. CCXLII, 4. Commodus strangulatur in domo Festuliani, coll. Chron. Pasch. p. 284 B. Regnaverat annos XII. mens. IX. dies IX. Vixerat aet. XXXI, natus IV. Vid. Dio l. i. coll. Reinaro. — Quod vero Scelliger Commodum a nobilibus uisum trucidatum esse dicit, id non tam in Commodum, quam in Pertinacem cadit, qui eodem Oct. CCXLII, anno quarto perit. Cf. Chron. Pasch. l. i.

1643) Τούιδωρος Ἀλεξανδρῆς στάδιον] Africanus ap. Euseb. l. i. p. 45.

1644) Βάτων Φίλωνος τῶν ἀλεγομένων] Vetus inscriptio apud Grut. p. CCCXXVII.

ΕΓΧΕΕ ΤΟΙΣ ΔΑΙΦΟΜΕΝΟΙΣ ΕΠΕΛΗ
ΒΑΤΩΝ ΦΙΛΩΝΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΜΕΝ
ΕΦΕΤΗ ΣΥΟ ΠΡΟΚΕΡΙΣΘΕΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙ
ΑΡΧΟΣ ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣΚ ΕΝΔΟΕΣ

ΣΑΥΟΥ

ΚΑΙ ΚΑΤΑΕΙΣ ΑΥΤΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΩΝ
ΔΑΙΦΟΜΕΝΩΝ ΠΡΟΑΡΕΣΕΣ ΤΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΝΘΩΝ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΕΥΣΟ
ΚΙΜΗΣΑΝΤΑ ΕΣΤΕΦΑΝΩΣΑΝ ΑΥΤΟΝ

ΒΑΤΩΝ

ΕΠΙ ΤΑ ΠΡΟΕΙΗΜΕΝΑ ΕΤΗ ΣΥΟ ΘΑΛ
ΑΥΟΥ ΣΤΕΦΑΝΩΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΩΝ
ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΝ ΥΠΟΜΗΜΑΤΟΣ ΧΑΡΙΝ

ΒΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΚΑΤΑΚΕΧΩΡΙΚΕΝ ΦΙ
ΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΟΜΗΣ Ε

ΒΑΤΩΝ

ΗΜΕΛΙΑΣ ΗΣ ΕΞΩΝ ΗΓΕΤΑΕΣΕΝ ΕΙΣ
ΑΥΤΟΥΣ ΠΛΑΩΝ ΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕ. Ι. ΚΑΙ ΚΕ.

ΒΑΤΩΝ

Ι. ΚΑΙ ΗΚ. Ι. ΔΕΙΘΕΙΣ ΥΠΕΜΕΙΝΕ ΓΥ
ΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΜΟΖΟΥΣΑΝ ΕΝ

ΒΑΤΩΝ

ΤΑΞΙΑΝ ΑΥΤΟΣ ΤΕ ΣΥΝΕΤΗΡΗΣΕΝ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΑΙΦΟΜΕΝΩΝ Ε

ΒΑΤΩΝ

ΚΤΕΝΕΣΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΕΠΙ
ΒΟΛΑΔΙ ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣΕΝ ΤΟΥΣ ΤΕ ΤΗ

ΒΑΤΩΝ

ΕΡΜΕΙ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙ ΤΙΣΕΜΕΝΟΥΣ ΥΠΕΡ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΥΜΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΒΑΤΩΝ

ΣΥΝΕΥΚΟΣΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΑΥ
ΝΑΜΩΝ ΚΑΙ ΙΙΛΙΑΝ ΕΚΤΙΘΕΙΣ ΑΘΛΑ ΤΑ

ΒΑΤΩΝ

ΚΑΘΙΚΟΝΤΑ ΤΟΙΣ ΑΓΙΝΙΖΟΜΕΝΟΙΣ
ΕΦΘΙΣ ΘΕΡΕΟΥΝ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΒΑΣΙΝ

ΒΑΤΩΝ

ΠΡΟΣΥΜΒΑΝ ΚΑΙ ΣΥΟΥΜΩΝ ΕΝΔΙΚΝΥΜΕ
ΝΩΝ ΑΥΤΟΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΒΑΤΩΝ

ΤΕ ΧΡΥΣΟΥΣ ΠΕΠΤΕΘΕΙΚΕΝ ΚΑΙ ΠΡΑΠΤΗ
ΕΤΙΜΗΚΕΝ ΕΙΚΟΝΙ ΒΑΤΩΝ Α ΦΙΛΩΝΟΣ

ΒΑΤΩΝ

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕ

γ.
δ.

ΟΑ. ΣΜΔ. Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον τὸ δεύτερον¹⁶⁴⁵).

α.
β.
γ.
δ.

ΟΑ. ΣΜΕ. Ἀλεξανδρεὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁴⁶).

α.
β.
γ.
δ.

γ. Σκελαρίων δγών¹⁶⁴⁷).

p. 343 b. ΟΑ. ΣΜΖ. Ἐπινίκιος Κυζικηνός, ὁ καὶ Κυνός, στάδιον¹⁶⁴⁸).

α.
β.
γ.
δ.

ΟΑ. ΣΜΖ. Σατορνίλος Κρής Γορτύνιος στάδιον¹⁶⁴⁹).

α.
β.
γ.
δ.

ΟΑ. ΣΜΗ. Ἠλιδώρος, ὁ καὶ Τρωασδάμας, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁵⁰).

ΤΑΡΤΟΝ. ΚΑΙ ΠΕΠΗΤΟΝ. ΕΞΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ. ΕΝ.
ΤΩΙ. ΠΡΟΣΕΛΗΘΑΜΕΝΩΙ. ΚΡΟΝΩΙ. ΤΩΝ. ΝΕ
ΩΝ. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ. ΕΥΣΧΗΜΟΝΑ. ΤΕ. ΚΑΙ
ΠΡΕΠΟΥΣΑΝ. ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ. ΔΕΙΟΧΘΑΙ.
ΔΕ. ΚΑΙ ΝΥΝ. ΕΠΛΑΙΝΕΣΑΙ. ΤΕ. ΑΥΤΟΝ. ΕΠΙ. ΤΟΥΤΟΙΣ.
ΚΑΙ. ΠΡΟΣΕΠΙΣΤΕΦΑΝΘΕΣΑΙ. ΠΑΛΙΝ. ΧΡΥΣΩΙ.
ΣΤΕΦΑΝΩΙ. ΚΑΙ. ΤΟΥΣ. ΜΕΝ. ΧΡΥΣΟΥΣ. ΣΤΕΦΑ
ΝΟΥΣ. ΕΙΣ. ΔΕΥΚΩΜΑΤΑ. ΧΩΡΙΣΑΙ. ΤΟ. ΔΕ. ΔΟ
ΓΜΑ. ΤΟΔΕ. ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ. ΕΙΣ. ΣΤΗΛΗΝ. ΔΙΟΙ
ΝΗΝ. ΚΑΙ. ΑΝΑΘΕΙΝΑΙ. ΕΝ. ΤΩΙ. ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑ
ΤΩΙ. ΤΟΙΩΙ. ΤΟΥ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ. ΠΡΟΣΑΕΙΩΣΑΙ.
ΔΕ. ΑΥΤΟΝ. ΚΑΙ. ΕΙΣ. ΤΟ. ΘΚ. Ι. ΕΤΙ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗ
ΣΑΙ. ΔΙΟΤΙ. ΤΟΥΤΟ. ΠΡΑΞΑΣ. ΕΣΤΑΙ. ΠΑΣΙ. ΤΟΙΣ.
ΑΔΕΙΦΟΜΕΝΟΙΣ. ΚΕΧΑΡΙΣΜΕΝΟΣ.

In hac igitur stela nuperam laudato gentis fide Lastracum (Lastra enim L. sive A littera significari p. 482 demonstravit) XXVI, XXVII, XXVIII, quibus coronatus Balaus. Porro ab eo petitur, ut Lastra XXIX iterum praeiit Gymnasio: quod quidem Lastrum celebratum fuit anno Christi CXCIII. SCALIGER De Emend. Temp. V. p. 483. Ergo Lastrum XXVIII. celebratum est a. p. Chr. 194. a. U. c. 947. Ol. CCXLIII, 4. Inq. Septimio Severo II., D. Claudio Albino Caesare II. Coss. Memorat hunc Balausum etiam Arrianus in Epicteto I, 2. Cf. idem Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 179 b. n. MMCCXXIII.

1645) Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς] Africanus ap. Euseb. p. 45.

1646) Ἀλεξανδρεὺς Ἀλεξανδρεὺς] Idem Africanus a. l.

1647) Σκελαρίων δγών] Septimius Severus ludos saeculares L. Fabio Cilone II., M. Anulo Libone Coss. a. U. c. 937. p. Chr. 304. Olymp. CCXLV, 4. celebravit, computans ab anno, quo Domitianus celebrare debuit. Auctor Zoosimus II, 4: τὸν τοῦτον ὁ Σκελῆρος τὸν δῖον καὶ ἰαυτὸν ἰσχυρίσταν ἴδω δμα τοῖς ναυαῖς Ἀνακτοῖς καὶ Γύμν. τῆς αὐτῆς ἡμετέρας ἀντιστάσαντος Χλῆρος καὶ Ἀλφῶρος ἔσταν ἰαυτῶν. Vid. Casserius. De Die Nat. ep. 17. coll. Scalig. Emendat. Temp. V. p. 491.

1648) Ἐπινίκιος Κυζικηνός] Africanus apud Euseb. l. l.

1649) Σατορνίλος Κρής Γορτύνιος] Africanus l. l. Σατορνίλος Κρής Γορτύνιος est apud Cramerum Anecd. Gr. Paris. II. p. 153. Sed Interpres Armeniacus ap. Mal. p. 163. Salariae praebet, verum ut victoris nomen fortasse fuerit Σατορνίλος.

1650) Ἠλιδώρος ὁ καὶ Τρωασδάμας] Testis idem Africanus apud Euseb. l. l. Sed nomen utrum-

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΘ. Ἡλιοδόμος, ὁ καὶ Τρωσιδόμος, Ἀλεξανδρινός, σταδίων τὸ δεύτερον¹⁶⁵¹).

α.

β.

γ.

δ.

que variant Cramerii Anecdota Vol. II. p. 153, quandoquidem Ἡλιοδόμος haud inusitata in aliis quoque (v. c. in Doverio, Olymp. 65 Vol. II. p. 145. vid. not. nostr. 235) ratioae in Ἡλιοδόμος deflexum, Τρωσιδόμος autem in Ἡρωσιδόμος corruptum exhibent. Paulo maioris pretii, etiam si exstantis indice in Script. hist. philol. min. p. 217, lectio fuerit Armeniacorum Τρωσιδόμος, quamquam ne hanc quidem veram existimamus., Ceterum de duplici in eodem Olympiastica nominis ratione fasces disputavimus in PROLEGOM. p. LXXII. not. 417.

1651) Auctor idem ibidem Africanus. Cf. not. 1650.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

PROLEGOMENON

pag. II, 3 lege illius pro illis.

- IV, 32: 'Cf. de Pilegenius libro pag. XLVII. not. 330.'
- V, 32 addit: 'De Elearem tabula, studiosiorum catalogi, a Iulio Africano concinnati, genuina fun-
dibus, vid. not. 1 ad RECENSUM.'
- VI, 12 numero eorum, qui, veluti A. MENAGIUS, I. PALMERIUS, T. WENSTEDTIUS, in suo de libri
nostri auctore iudicio sibi non constituerunt, addo ERANNUM SKLDENUM (ad Maud. Arnold. Lond.
1629. 4). Is etiam pagg. 99 itemque 100 Σωφρογῶν historiarum Scaligerianum et p. 101 auctorem
libri Scaligerum agnovit coll. pp. 102. 105. 106. 107, idem tamen sic scribit pag. 104: 'Satis item
convenit Olympiadem σωφρογῶν diesticaque p. 109: 'Ita etiam Olympiadem σωφρογῶν ANO-
NYMUS', coll. p. 108.
- VIII, 5. Verae sententiae patris enumerandi etiam sunt: MEIER MARK in Ephoro sec (Caesariab.
a. 1815) p. 19. not. 11 et RUDOLPH in Dier. Scient. Antiquit. ed. T. Bergk. et Jul. Caesar. N. 122.
p. 976. not. cycl. I.: 'Ferner heisst es in der Vorrede σωφρογῶν bei Scaliger ad Eusebium p. 329:
Κατὰ τῆς Ἰταλίας τὸ νεώτερον Πρωτοῦ Κρητιστοῦς ἰδῶς; gewiss ganz zufällig drückt hier
der Mangel des Artikels das wahre Sachverhältnis aus.'
- VIII, 9 post Forgerium addo G. M. Schmidtium in Diatribe in Dithyramb. Berol. a. 1845. p. 5 et
Eug. de Boeckium in libro, qui inscribitur 'Die Cylorische Blutschuld.' August. Viad. a. 1852. p.
29. not. 119, quorum huic manifesto imposuit Neuratus. Cf. p. 7. not. 17.
- VIII. not. 85. lege Erotasthenicis pro Erotasthenicis.
- VIII. not. 86 l. 18]] pro 18]].
- XII, 27 post verba excidit auctor.
- XII, 30 seq. lege recensent pro recensent.
- XIII, 14 indiciorum pro indiciorum.
- XIV, 19 ad 'Aristides' annota: 'Proximo quidem post pugnam Marathoniam ante Aristides Archon-
tem fuisse, vel Platarcho (Aristid. cop. 5) auctore constat. Verum huius ipsius pugnae tempora e Chro-
nico Pario densius accurate definire contigit BOECKHIO. Vid. not. ad RECENSUM n. 283.'
- XV, 46 lege Petrus pro Peter.
- XVII, 6 — vindex pro index.
- XXV, 3. post consuevit addo: 'Quoniam in hac quidem ratione non satis sibi constare Recensum, non
difficilium est. Vid. not. 324.'
- XXVII, 37 lege pronunciarit pro pronunciarit.
- XXVIII. not. 204 addo: 'De Eusebio. Temp. F. p. 354 seq., ubi laudes celebrat Olympiadis.'
- XXX, 12 lege Demitiorum pro Demitiorum.
- XXXI, 29 — Diosgrius pro Diosgrius.

pag. XXXII, 36 post *αἰγῶν* excidit colon.

- XXXVIII. not. 287: 'De *Θυσιαὶς* et *Θυσιαῖς* cf. LOBECK. *Pathol. Serm. Gr.* p. 137.'
- XXXIX. not. 293: 'De *Διουσι* cf. etiam SCHOEMANNUS in *Isid. Lect. Univ. Gryph.* 1831 p. 24. not. 59.'
- XL, 31 lege geminum pro geminum.
- XL. not. 309: 'De *Ἱπποκράτει* cf. praeterea C. MUELLERI *Fragm. Hist. Alex. (in Arrian. Opp. ed. Paris. Didot.)*, quae librum ipse non legi, sed auctore affert I. F. Lasser. *Hist. Poet. Homer. Berol.* 1834, p. 76. not. 24.'
- XLII, 2 lege 'Μελάνου cum Σάκου' pro 'Μελάνου cum Σάκου.'
- XLIII, 11 — Γελῶς pro Γελῶς.
- XLIII, 18 — ἱερῶν in ἱερῶν pro ἱερῶν in ἱερῶν.
- XLIV, extr. lege XV, 1 pro XVI, 1.
- XLV, 2 post *ἱερῶν* excidit officium.
- XLVII, 23 lege *κατανα* pro *κατανα*.
- XLVIII, 16 — *δραγῶν* pro *δραγῶν*.
- XLVIII. seq. Aliis in aliis civitatibus usitatis temporum et magistratibus notatorum rationes vid. ap. MEXICUS, *Encycl. Hol.* III, 3. p. 1856.
- L. not. 349, 5. *Plutarchum* pro *Archonte Chionem* notat consensu FF. AA. Tom. II. p. 121. Eodem tamen Epaphroditum reipublice Antiae accessit POTTIUS *Arch. Gr.* lib. 1. cap. 12.
- LI, 1 lege *τοῦ* pro *τοῦ*.
- LX. not. 399, 4 lege *Πλάσι* pro *Πλάσι*.
- LXXVI, 15 lege LXXVIII pro LXXVIII.

RECENSUS

- pag. 9. not. 40, 3 lege *δολῶν* pro *δολῶν*. Ad eandem rationem corrigi eandem vocis necessarium etiam p. 43 n. 242, 3, p. 56 n. 346, 10, p. 94, 10 text., p. 95 n. 696, 1, p. 96, 1 et 124, 3 — utrobique in textu — p. 167, 1 et in textu et in nota 1308.
- 9. not. 41, 3. *vicini* pro *vicini*.
- 9. not. 43: Quam *Πι* in partes vocavimus *Periegesin* metricam, eias auctorem Scymnum potius Chiam, quam Marcinum Hieraculum habendam esse diximus, vulgarem scilicet secuti sententiam, quae a LUCA MASTRISIO et ISACCO VASSIO profecta et doctus succulorum non recepta, tam, cum ista scribimus, probatur sola. Nunc, quidem aliter nobis persuasum est, postquam aureus inter *De Scymno Chio et Diogene proliis* auctorem Scymnum Chiam vocem non posse idoneis ostendit argumentis, Praefat. pp. VII—XXII. Itaque utinamque in Notis nostris mentio sit Scymni, non Scymni, sed quod Scymni nomine circumferatur epoculum, intelligi volumus.
- 10. not. 51. De *Leonte*, Hippomenis successore, auctorem adde Castorem ap. Kueh. *Seal.* p. 28, 30.
- 11. not. 59. Discrepat in nomine *Archontis* ab *Enkelis* et *Syacello* Castor ap. Kueh. p. 28, 31, *Ἀρχοντες* cum, non *Ἀρχοντες*, appellans. Quorum illud librarium minus corruptum esse, vix dubita.
- 12. not. 66. Hoc Tholian e *Marmoris Parii* calcula Olymp. XXIV, 4 ascripsit successum Isid. p. 4. C. I. B. p. 307 coll. p. 335. Aliter consensus FF. AA. III, 37 seq., qui postquam Thesim Pausaniam Olymp. XXIV, 3 assignavit, notam Marmoris epoch. 84 scriptam *ἀρχοντος Ἀφελῶν* ad Olymp. XXIV, 4 retulit. Sed vix simillimum est, *Αφελῶν* solum male legisse pro *Thesim*, cuius in determinando anno inter se saltem intervallo dissidere putandi sunt Marmoris auctor et Pausanias. Proinde Elysium istum, ex hominum memoria merito deletum a notatore, resuscitare non debet CLAYTONUS FF. III, 1. p. 184.
- 12. not. 69. lege: 'Xenophonte *Hellen. II*, 3 isit.' pro: 'Pausanias *Periegesis de X Orati.* vit. *Lys.* p. 324.'
- 13. not. 69, 7 post *αἰγῶν* exciderunt verba: 'cum alia, tam'. Castorem miserrime, quam notula iata de Africano exhibet, disputationi hodie non tantum tribuo, quantum olim et tribuendum esse putavi.

- pag. 14. not. 79: Cf. PROLEG. p. LXXV. not. 433. LXXVI. not. 446.
- 14. not. 79a. Fontem SCALIGERI indicunt PROLEGOMENA p. LXX.
 - 14. not. 83: Cf. PROLEG. p. LXV.
 - 15. not. 86. PETAVIUS scilicet erratum arbitratur in anno captae Irae, quem annum primum fuisse statuit non Olymp. XXVIII, sed XXVII. Contrariam PETAVIO sententiam inquit ROSCHNERUS, qui corruptelam quae sit in anno pentastae Tiesianae, quom non anno Olymp. XXIII, 4, sed anno circiter Olymp. XXIV, 3 tribuendum cesset, ad Marm. Par. Introd. Corp. Inscript. II. p. 307 coll. 306.
 - 15. not. 88: Cf. PROLEG. p. LXV.
 - 15. not. 89: Cf. eadem PROLEG. l. l.
 - 16. not. 92, 2 lege *ἰταλουργος* pro *ἰταλουργος*.
 - 16. not. 92, 7. — *Ol. XLIX* pro *Ol. XLI*.
 - 17. not. 96, 8 lege: 'ὡς (h. e. op. Pans. VIII, 39, 2) tertium vicissie dicitur Chiniss, quom' pro 'hi vicissie dicitur Chiosis, quom.'
 - 17. not. 96, 13 Vocem pro, ante *πρώτος* perperam positam, collece ante *δεύτερος*.
 - 18. not. 105, 1 lege *deest* pro *excidit*.
 - 20. not. 120, 5 — *αὐτοπαύσις* pro *αὐτοπαύσις*.
 - 23. not. 124a, 6 post videtur inserte: 'Cf. not. 388.'
 - 23. not. 125, 7. lege 92 pro 93.
 - 23. not. 127, 19. Neoplatones Ortiomenis filius appellatur etiam a Theodoretis Therap. Serm. (Opp. Vol. IV. p. 793. ed. to. LUD. SCHULKE. Hal. a. 1772. 8.
 - *Ibid.* not. 127, 25 post a. 212. addit: 'et ad Olymp. LXIII, 2. not. 227.'
 - 24. not. 129, 4. post *ἡσυχία* excidit: 'Scaliger.' Ceterum dubites non iam maturo aetate iam pro *Φιλότις* pronuntiari diceas *Φιλότις*, cuius accentus iaculentia sequi tempore in consuetudinem vertit, corio in Philota Coa, elegarum poeta clarissimo, non minus codicum auctoritate, quam Grammaticorum praeeptis munita est. Vid. Choerobosc. p. 1222, 48. 50 coll. BERNHARD. Hist. Gr. Lit. Vol. II. p. 398.
 - 25. not. 135, 3 et 4 lege Strabo pro Strabon. et *nominal* pro *nominali*.
 - 25. not. 141: Cf. de placido Cylasio iter singularis, quem super edidit KUG. DE ROECK. Arg. Viad. a. 1852.
 - 26. not. 143. Addo de tempore ordinationis Mamiliae Theologum. Arithmet. p. 40: *τῆς ἐνδ' Ἀρμάνης τοῦ Μίδου Τέλουρ πολυετίας καὶ ἀναστάσεως* (Olymp. LXIX, 2 secundum Eusebium Hieronymi), ἢ *Θωμάς* πρῶτος *Μαυροῦ* *ἡσυχίας*. De *Scymno* cf. Addend. ad. p. 9. not. 45.
 - 27. not. 146, 10 lege *ἡσυχίας* pro *ἡσυχίας*. Ceterum cf. Prolegg. p. LXIX.
 - 27. not. 147. Vid. de Epimenide Athenae iustrante etiam KUG. DE ROECK. l. l. p. 29. not. 119.
 - 28. not. 155. De duplii Olympionice nomine cf. Prolegg. p. LXVII.
 - 29. not. 156, 9. Pro *Ὀλυμπιονίκης* *ἡσυχίας* lege cum BERNHARDIS Erastosth. p. 253: *Ὀλυμπιονίκης ἡσυχίας*. Praeterea cf. not. ad succensum 211.
 - 29. not. 159, 4. lege *ἡ* pro *u*.
 - 30. not. 163, 10 post 'Kr.' addit: 'et a SCHULTZIO Spec. I. p. 16 seq. not. 33.'
 - 31. not. 165 addit: 'Sed *Ἐντελίδης* tuerit etiam Diodorus V, 9.'
 - 31. not. 166: 'Cf. not. 707.'
 - 31. not. 169, 9 lege XLIX pro LIX.
 - 32. not. 170. *Ἀφροδίτη* ἢ *Ἀφροδισιάς* appellatur etiam a Strabone XIV. p. 639. Vol. V. p. 528. Tx. et a Pausania I, 24, 6, iterumque V, 7, 9: nisi quod altero hoc periegetae loco *Ἀφροδίτης* pro *Ἀφροδίτης* excudendum curavit L. BERNHARDIUS. Paris. ap. Firm. Didot. a. 1845.
 - 32. not. 176, 1. In Suidae loco *ἡ* pro *ἡ* corrigi *ἐλπίδα* FF. III. II. p. 13. Kr.
 - 33. not. 189, 7. lege LIII pro XIII.
 - 35. not. 191, 2 in verbis *ἡσυχίας* post *πρωτογενής* inserte *ἡσυχίας*.
 - 36, 2 text. lege *ἡ* pro *ἡ*.

pag. 36 not. 193, 27 nostrum pro nostrum.

- 37. not. 198. Τύρεος pro Αύρεος vel ποτίας Αύρεος aliquando legebatur ap. Stobaeum Serm. XXIX, 70. Casterum cf. c. o. SCHRENDWINGUS De Lasa Hermionensi in *Isid. Lectn. Univers. Götting.* 1871.
- 38. not. 201, 4 lege 115 pro 112.
- 39. not. 211, 17 lege nanez pro onus.
- *Ibid.* lin. 22 dele *VII* post regnum.
- *Ibid.* lin. 23 adde Ciceronis loco Sallustii cap. 16. Item Diodorum XII, 9, quo teste Pythagoras Olymp. LXXXIII, 3. Crotasialis auctor extitit, ut supplices Spharitas in fidem recipere.
- *Ibid.* lin. 25 pro 'XC ... sec. Tacta.' lege XCIX etc.
- 43. not. 242. Adde: 'cf. *ραυκαοο*. pp. XLII et LXIII.'
- 46. 4 text. lege τό pro το.
- 46. not. 252, 1. Adde: 'Ἡρώδης τοῦ Βιόρουτος δ' Ἐγρίσιος ap. Theodoret. Therap. Serm. Vol. IV. p. 795.'
- *Ibid.* not. 254 lege pro 254.
- 47. not. 261. 'Latini defecerunt Olymp. LXXI, 2 ex Eusebio Hieronymiano, LXXI, 3 e MAI Armeniacis coll. Syacell. p. 247C.'
- 48. seq. not. 270: Cf. *ραυκαοο*. pp. LXV et LXXVII.
- 49. not. 275. De alia eiusdem Xenocratis victoria Isthmiaca, curuli et ipsa, *vid. ραυκαοο*. p. LVIII. n. 295a.
- 51, 5 in textu excidit post αἰῶνα numerus 290).
- 51. not. 287, 20 seq. lege *Ἰσχυλλος* pro *Ἰσχυλλος* et *Νοσπύλλος* pro *Νοσπύλλος*. Cf. Prolegg. p. LXIII. n. 410. LXXII et *νοσπύλλος*. *Pathol.* p. 118.
- 52. not. 299. *Ibid.* ad p. 51. not.
- *Ibid.* not. 291. Adde: 'Cf. not. 333. De eodem Euthymo cf. Suidas s. v. *Εὐθύμος*.'
- 53. not. 312. Eusebii pugnum Salaminium ex Hieronymi interpretatione Olymp. LXXIV, 4, e MAI natum Armeniacis Olymp. LXXV, 2 ascribit coll. Syacell. p. 254B.
- 54. not. 318. Aludat Eusebii, qui ap. Hieronymum quidem ad Olymp. LXXVI, 1 haec scribit: 'Bellem in Platonia et in Myrae.' Eandem tamen ostulum Olymp. LXXV, 3 offerunt MAI Armeniaci.
- 55. not. 336. Cf. not. 482.
- 57. not. 353, 2. post 'Serm. II' adde 'pagg. 792. 794.'
- 58. not. 361, 2. scribe 52 pro 32.
- *Ibid.* not. 365. Terrae motum et belli Messeniaci secundi initium Olymp. LXXVIII, 3 attribuit *κρυεαυος* Stodd. *hist. phil.* p. 149 seqq.
- 59. not. 376. Adde: 'De Diodoro XII, 25, qui decem triennes anno secundo decemviriis imperii ascitos dicit aut Olymp. LXXXIV, 2, cf. WASSLING.'
- 60. not. 382. Parmenides *Πέρηντας δ' Ἐλπίδας Ἰεραγόρου* *Ἰσχυρος* audit Theodoro Therap. Serm. Opp. Vol. IV. p. 794.
- 61. not. 386, 13 adde post attalimus: 'et Prolegg. p. LXXI.'
- 61. not. 388. Cf. de nomine regis *ραυκαοο*. p. XLIV. not. 320.
- *Ibid.* not. 390, 21 lege ratiorem pro rationem.
- 62. not. 394, 5 lege *Τυρπύρας* pro *Τυρπύρας*.
- *Ibid.* not. 394, 16 — 'Par. P.' pro 'Par. p.'
- 62. not. 398, 6. Post *Θεοφάνης* adde: 'Similis *δαιτυργίας* exemplum — ut in Archontibus substituit — offert *Εὐκλείδης*, qui et *Εὐκλῆς* (not. 509), item *Εὐφράδης*, qui et *Εὐφράδης* (not. 661) vocatur.'
- *Ibid.* not. 400, 1 lege *Λαίρτ.* IX, 41 pro *Λαίρτ.* XI, 41.
- 64. not. 415, 1. Stobaei locus est Serm. CXCVIII (ap. Gaifford. Vol. III. p. 98). Casterum audi c. o. *κρυεαυος* de somnium varietate apud veteres oblata sic dissertum in *Disquisitione* de vit. Theophr. Probus. Gymn. Iochim. Berol. a. 1832. p. 64. not. 3: 'Die Sache wird von Viciis erzählt. Man vgl. Blume zum Lycurg. 23, 1 und Jacobs zur Anthol. Pal. p. 40. Aber alle, von denen die

Nomen der Brüder *εὐκλείης* werden, nennen sie Amphiminos und Anapia, Anaput, Anapias. Die Verwechselung von Amphiminos und Philomenos erklärt sich leicht aus der Namensähnlichkeit. Aber wie ist Kallias statt Anapis eingeschlichen? Wahrscheinlich fand der Schriftsteller den Kallias als Archonates des Jahres erwähnt und setzte durch ein leicht mögliches Versehen ihn statt Anapis.

- pag. 66. not. 435. Meminit Thucydides Archontis etiam vetus Isocritus, supplente BOREKHO, *Oec. Civ. Athen.* ed. Ildae. Vol. II. p. 422 N. XX, 1 init. coll. p. 596.
- 66. not. 444. cf. PROLEG. p. LXXI.
- 67. not. 448, 3 lege *εὐκλείης* pro *εὐκλείης*.
- 68. not. 455: Cf. PROLEG. p. XLIII.
- 69. not. 465 (sic leg. pro 455). Ila, qui *Thucydides* Archontis meminerit, addo Anonymum De Comedia III. p. XVa, 38 ed. P. Dindorf: *Θουκυδίδης ἄρχωντος καὶ ἐνὶ Στάγειον, ὅτι εὐκλείης* conjectura, DINDBORFIO et MEINKENS Hist. Crit. Com. Gr. p. 66 protota, legendum *ἐνὶ Θεωδίδου*.
- 70. not. 469. Occurrit hic *Θουκυδίδης* etiam in veteri quodam titulo ap. BOREKH. *Oec. Civ. Athen.* Vol. II. p. 336. N. XVI. A, 1. lin. 2.
- 70. not. 470, 2 lege *ἐν* pro *ἐν*.
- 71. not. 481. Grates huic anni Eponymus recte vocatur in veteri titulo ap. BOREKH. *Oec. Civ. Athen.* II. p. 340. N. XVI, 2. lin. 6.
- 71. not. 483. Annotandum, nos in textu BOREKHONIS *Ἰστορικῶν* scriptisae pro *Ἰστορικῶν* Scaligeriano.
- 72. not. 489: Cf. PROLEG. p. XLIII.
- 73. not. 494. Vol. de Thucydides anno notali etiam MEINKENS HCCG. p. 169.
- Ibid. not. 494, 7 lege *ἐν* pro *ἐν*.
- 75. not. 514. SCALIGER in textu post *Ταρχυδίδης* male neglexit καὶ τοῦ.
- 76, 3 in textu lege ΣΤΑΤΟΚΛΗΣ pro ΣΤΑΤΟΚΛΗΣ.
- 76. not. 528 in Pausanias loco lege *ἐν* pro *ἐν* et *ἐν* pro *ἐν*.
- 77 not. 535, 16 post *Τραχυνίδης* excidit punctum.
- Ibid. not. 536, 1 seq. lege 'Thucydides V, 19 et 25' pro 'Thucydides V, 1, 25.'
- 78. not. 541, 3. l. daret pro daret.
- 83. not. 596: Cf. PROLEG. p. LXI. LXIII. LXVI.
- 84. not. 609. Adde testimonium Eusebii Hieronymiani ad Olymp. XCII, 4: 'Euripides apud Archelaim, et Sophocles Athenis moritur.' MAI tamen Armenica utriusque tragici mortem Olymp. XCII, 3 assignant. Cf. chron. Pasch. p. 166D ad Olymp. XCIV, 3.
- Ibid. not. 609, 15 l. *Erothastenes* pro *Erothastenes*.
- Ibid. not. 611. De Dionisio tyranno hos veterum chronologorum calculos annotat Eusebius, ad Olymp. XCIII, 1 Hieron. XCIII, 3 Mai coll. Africanus ap. Syuevll. p. 258C: Dionysius in Sicilia tyrannus crearet, ad Olymp. XCIV, 3 Hieron. XCIV, 4 Mai: Dionysius Syracusan tyrannidem crearet. His testimoniis de suo notit Hieronymus ad Olymp. XCVI, 3: Dionysius in tyrannide perseverat.
- 85. not. 621. Cf. de Colline invento BOREKHUS in Comment. De Lustris in Act. Acad. Boruss. 1814. 1815. p. 97. Corp. Inscript. Vol. I. n. 162. p. 289.
- 96 in not. 706, 31 l. *ἐν* pro *ἐν*.
- Ibid. not. 706, 37 l. *memorie* pro *memorie*.
- 97. not. 713, 4 l. *καρπιδος* pro *καρπιδος*. De cuius nominis accento non mihi permittit LOBECKIUS Pathet. p. 291 coll. not. 3 nos MEINKENIUM aut LACHARIUM errare, sed WELCKERUM.
- 97. not. 716. Plinei N. H. lib. XXXVI, 6. 'Is (Mausolus) obiit Olympiadis C. anno II urbis Romae CCCII.' Unde SCALIGER, sine ulla correptione suspicione, refert ad Olymp. CII, 2: *Μαυσολος ὁ τῆς Καρίας ἀρχοντος Ἰταλίας*. 104X. MEURS. Arch. Athen. 16. IV. esp. I. p. 142, ut anno Olympic, quem sincerum posuit, annum U. R. congruum redderet, CCCLXXIV scribit pro CCCII. Veremur, ne luso violentus. Succurrant codd. ap. 104X. HARDUINUM, qui Olymp. CVI. ann. II. U. R. vero annum partim CCCIIII, partim CCCII exhibent. 'Haud minus legi solent: „Olympiadis CX. anno secundo, Urbis Romae anno CCCIV." omnia Plinii menti et veritatis rationi consentanea mihi videtur efficere. Neque enim quos secutus calculus V. D. annum 2 Olymp. CX. anno U. C. 404. adtingi posse potuit. Sed falsus est haud dubie: nisi forte typographi culpa in numeris erratum

- pag. 134. not. 1057. Phereclis Eponymi meminit etiam titulus quidam ap. MEIKRUM Comment. Epigraph. p. 17. n. 2, 7.
- Ibid. not. 1061. Nicolaus Archontem etiam in veteri quadam inscriptione recte sibi restituisse videtur MEIKRUM l. l. p. 25. n. 12, 7.
- 135. not. 1072. Meminit Nicias Archontis vetus titulus ap. MEIKRUM l. l. p. 25. n. 12, 1.
- 136. not. 1075, 20 lege PKB pro PKG.
- 137. not. 1079 addo de Menandri morte testimonium Chron. Pasch. p. 172B ad Olymp. CXX, 2: Μενανδρὸς δ' ἀναμνήσκει τὸ αὐτοῦ.
- Ibid. not. 1082, 16 lege posuerim pro posuerim.
- 138. not. 1088. De duplici Olympionice nomine cf. PROLEG. p. LXVII seq.
- Ibid. not. 1089. De Siculae loco cf. BERNHARD. Eratosth. p. VII.
- 139. not. 1094, 1 lege Τῆς pro Σίς.
- Ibid. not. 1103. Neglecti assuetae lectionem, a Platarcho Amat. cap. 9. §. 9 oblata: Βελιστίγγ. Βελιστίγγ. autem vel potius Βελιστίγγ cum Φιλιστίγγ idem esse secundum Macedonum, E pro Φ utrumque, consuetudinem ostendit BENTLEYUS Diss. Philol. p. 56. Cf. Béguyer, Begerien, Belinno, Belinno. Vid. A. MATTHEAE GRAM. Gr. ed. III. Vol. I. §. 15. p. 83. De MEIKRUM ibidem proposita emendatione cf. PROLEG. p. LXXI. not. 409.
- 140. not. 1104: Cf. nott. 1121 et 1127.
- 141. not. 1113, 2 lege 1103 pro 1109.
- 147. not. 1157: Cf. FR. KIRSCHNERI commentatio, cui inscriptum est: 'Die heracleischen Doppelsieger zu Olympia', in IANNEI Adv. Philol. et Paedag. a. 1845. Suppl. IX, 3. p. 392 seq.
- 148. not. 1173, 2 lege DXLVII pro CXLVII.
- 149. not. 1178, 1 invere τοῦ later Ἀγιστοῦς et Χίου secundum BERNHARD. Eratosth. p. VII.
- 155. not. 1218, 10 lege c. 135 pro p. 135.
- 162. not. 1280: Cf. KIRSCHNERUS l. c. p. 393.
- 163. not. 1282 lege Ol. CLXXII, 3 pro CLXXII, 2.
- 164. not. 1293 Adde: Non discrepat Cicero in Catil. III, 4, 9, Capitulum XX assis ante consuetudinem Catilinariam intercessum asserens.
- 167. not. 1308 addo: Casterum de Phlegontis loco cf. PROLEG. p. LXXVIII sq. et p. LXXVIII.
- 170. not. 1325, 1 lege pendet pro pendit.
- 172. not. 1338, 14 lege Kistef pro Kistef.
- 173. not. 1340, 12 lege Eucetram pro Eucetrum.
- Ibid. not. ead., 57 lege corruptus pro correptus.
- 177, 6 in textu lege ἡττηθῆς pro ἡττηθῆς.
- Ibid. not. 1353, 8 seq. lege Tryphaena pro Tryphena.
- Ibid. ead. not., 11 lege vere pro verum.
- 180, 3, 5 in textu lege β. γ. pro γ. δ.
- 183. not. 1400, 8 lege p. 240 pro p. 210.
- 184. not. 1404. De Isao post bellum Actiacum classe ab Imperatore Caesare Augusto, pace tecta marique parts, vid. etiam Lilius I, 19, 3.
- Ibid. not. 1405. De verborum τὰς ἀγωνίας ὅς τιτο vid. PROLEG. p. XLII.
- Ibid. pag. 1408, 4 lege Tom. pro Tem.
- 185. not. 1417, 15 lege not. 1425 pro not. 1424.
- 188. not. 1440, 5 lege 1007 pro 1512. De cognominis stadionicae cf. PROLEG. p. LXXIII.
- 191. not. 1464 in hemistichio lege τῆς pro τῆς.
- Ibid. not. 1466 in hemistichio lege ὁπρὶν pro ὁπρὶν.
- 192. not. 1468: De verbi παραβλεψάμενος significatione vid. KIRSCHNERUS l. c. p. 397 seqq.

- pag. ibid. not. 1470 in lemmate lege *Ἰστρίων* pro *Ἰστριόχθ.*
- Ibid. not. 1473, 5 lege alteram pro alteram.
 - 196. not. 1512 lege *Θυσυλλος* pro *Θυσυλλος*.
 - 201, 8 in textu lege *ἔξω ἕως* pro *ἔξω οὐ*.
 - 201. not. 1548, p. 203, not. 1565, p. 204, not. 1569, p. 206, not. 1587, p. 209, not. 1607, p. 211, not. 1618, p. 214, not. 1637, p. 216, not. 1648 et 1650 adde: 'cf. *psolxoe*, p. LXVII seq.'
 - 203. not. 1567. Affuit ludis saecularibus a Domitiano editis Tacitus sacerdotis Quindecimviri praeditus ac tum proctor, Ann. XI, 11.
 - 207. not. 1593, 5 lege p. 523 a. ed. *Veset.* a. 1732 pro p. 429.
 - 209. not. 1600, 4 lege *Ol. CCXXF*, $\frac{1}{2}$ pro *Ol. CCXXF*, v.
 - Ibid. not. 1611, 7 lege ψ pro ϕ .
 - 211. not. 1617, 2 lege cap. 5, p. 254 *extr.* pro cp. 6, p. 98.
 - 214. not. 1638: Cf. a. *NAUMANNUS* in *Encycl. Hal.* III, 3, p. 324 seq.
 - 216. not. 1647 adde 'cf. *II.* p. 183. *init.*, ubi *vetere* *agri* *Casinensis* *Inscriptionum* *testem* *adducit* *horum* *federum.*'

INDICES.

[Simplex numerus significat Olympiadem, N notam Prolegomenis (P), a notam Recensal scriptam.]

I. OLYMPIONICAE.

- Acanthus 15, 15, l. n. 40.
 Acenilaus (Arceilaus) 148, a. 1189.
 Achilles 220.
 Aeches (Aechas) 65, n. 234.
 Aristonymides (Aristonymides) 177, n. 1308.
 Aronilaus 165.
 Archinus Eleus 5.
 Archinus Milesius 129, P. LXVIII.
 Agatharchus 61.
 Agathopus 238, 239.
 Agemachus 147.
 Agemo 177.
 Agesidamus 74.
 Agreus 113, P. LXII.
 Agis 52.
 Agre 53.
 Aithalca 236.
 Alcides 134.
 Alcimus 159.
 Alexander 245.
 Amesias 80.
 Ammonius 121.
 Ammonius sive Epidaurus 229, P. LXVII.
 Andros 179.
 Androclus 3.
 Andromachus 180.
 Andrometes 119, P. LXVI.
 Androsthenes 90, 91, P. LXXVII.
 Anochus 65.
 Andarus (Diodorus) 160, P. LXII.
 Antenor 115, P. LXVIII.
 Anthestio 182.
 Anticles Atheniensis 110.
 Anticles Atheniensis 8.
 Anticrates 45.
 Antigonus 122, 123.
 Antimachus 2.
 Antipater 161.
 Anbi (Anbio), qui et Phidas, 240, P. LXI, LXVII.
 Apellaeus 60.
 Apollonides 118, P. LXVI.
 Apollonius sive Heliodorus 218, P. LXVII.
 Apollonius Epidaurius 203.
 Apollonophanes Cyparissensis 177.
 Apollonophanes sive Patris 216, P. LXVII.
 Aptotus 177, P. LXVIII, seq. LXXVIII.
 Arceilaus Cynensis 148.
 Arceilaus Megalopolitis 80.
 Archilochus 20.
 Aristander 153.
 Aristena Milesius 225.
 Aristena Stratonicegnis 198.
 Aristodemus 98.
 Aristolochus Atheniensis 109.
 Aristolochus Eleus 177.
 Ariato 185, 187, P. LXI, LXXIII.
 Aristosymides (Aristonymides) 177, a. 1308.
 Aristoxenus* 156, P. LXXVIII.
 Archichlo sive Archichlo 54, l. n. 184.
 Artemidorus Thagirensis 153.
 Artemidorus Trallianus 212.
 Asandratius (Thersias) 20, a. 258.
 Asclepiades 189.
 Asiaticus 197.
 Asopichus 76.
 Astylus sive Astylus 73, 74, 75, P. LXIII, N. 410, LXXII.
 Astylus 75, N. 410.
 Athenodorus 77, 208, 210.
 Asteradas 20.
 Atticus 232.
 Atysius 177.
 Aspidius 190.
 M. Aurelius 240.
 Belistiche sive Bilistiche (Philistiche) 128, P. LXI.
 Boeatus 164.
 Calas 177.
 Callias* 74, 77, P. LXXVII.
 Callicles 209.
 Callippus* 177, P. LXXVIII.
 Callisthenes 20.
 Callistus 222.
 Caprus 142, P. LXII.
 Ceras 120.
 Charis 25.
 Chloas 29, 30, 31, P. LXV.
 Chrysogonus 166, 167.
 Chrysomachus 46, P. LXI, LXIX.
 Cleomantis 111.
 Cleo 43.
 Cleondas sive Cleonidas 41, n. 129.
 Cleoptolemus 24.
 Cleonthenes 66.
 Cleontratus vel patris Clitostatus 147, P. LXI.
 Cleonxenus 135, P. LXVIII.
 Cletias sive Clitias 177, P. LXXVIII.
 Clitomachus* 141, 142, P. LXXVII.
 Clito 113.
 Comarus 32.
 Cornelius 1.
 Cranaus 231.
 Crates Alexandrensis 142.
 Crates Eleus 96.
 Gratiosus 22.
 Craxilus sive Craxidius 33, P. XXXII, LXXIV.
 Criso 83, 84, 85.
 Crocinus 91, P. LXV.

- Micrinas sive Smicrinas 107.
 Miso 52.
 Misos (Menas, Mese) 95. P. LXII.
 Mossibolis 235.
 Moschus (Torgas?) 145. a. 1172.
 Myre 31. P. LXXVI.
 Nicander (Nicias) 70. P. LXII.
 Nicates sive Nicias 125. P. LXVIII.
 Nicias (Nicesitas) 70. P. LXII.
 Nicodemas 102.
 Nicomachus 158.
 Nicostratus 204. P. LXI. N. 404.
 Obolus (Obolus) 6. P. LXII.
 Olythrus 35. 40.
 Oenocritus sive Oenocritus 150. a. 1196.
 Oenocratus 23.
 Oxygripes 15.
 Oryth 158.
 Oxythemia 12.
 Paranis* 141. P. LXXIV.
 Pagondas (Pato) 25. a. 71.
 Parmenes 196.
 Paroteles 21. 22.
 Parmenio sive Parmenides Mytilenensis 117.
 Parmenides Pasidasiata 78.
 Parmeniscus 171. 173.
 Patarcus 70.
 Patis (Pappus) sive Apollaphanes 216. P. LXVII. seq.
 Pato (Pagondas) 25. a. 71.
 Pausas (Forus) 105. P. LXII.
 Pegigenes 127.
 Phaedimus 145.
 Phaedrus 56.
 Phanas 67. P. XLII.
 Pherias 70.
 Phidus sive Anobis 240. P. LXI. LXVII.
 Philinus 129. 130.
 Philippus rex* 106. P. LXXVII.
 Philistricus (Bilistricus) 128. P. LXI.
 Philonestratus 25. 27. 28.
 Philonides 124.
 Philotes sive Philotas 41. Vid. Addend. ad p. 24.
 Phocides 104. P. LXII.
 Phormio 92. P. LXVI. LXXIV. seq.
 Phryno 36.
 Polaco 206.
 Polites 212.
 Polus 17.
 Polychares 4.
 Polycles 108.
 Polydamas 91.
 Polymnestor (Polymnestor) 46. P. LXII. N. 406.
 Polymnastus 81.
 Polynices 37.
 Porus (Porus) Cyrenensis 105. P. LXII.
 Porus Madaenis 106. P. LXII.
 Praxidamas 50.
 Protephases 172.
 Prounis 82.
 Pyrrhus 145.
 Pythagoras Luce 16.
 Pythagoras Magnus 120. 121.
 Pythagoras Semias 48.
 Pythochus 136.
 Pythostratus 101.
 Rhexibius 51.
 Rhipeolus (Rhipencus) 29. P. LXI.
 Rhodo sive Theodorus 211. P. LXVII. seq.
 Sarapio 204.
 Satoradilus (Satorninus) 247.
 Scamandrius sive Scamander Mytilenensis 75.
 Scamander Alexandrensis 186.
 Seleucus 128.
 Simenius 170.
 Singylus 133.
 Smaragthus sive Theonius 221. P. LXVII.
 Smicrinas sive Micrinas 107.
 Socrates 232.
 Sopater 188. P. LXI. LXXIII.
 Sophro 87.
 Sosigenes 127.
 Sosippus 94.
 Sotratius* 80. P. LXXVII.
 Sotades 90.
 Soterichus 177.
 Sphaerus (Sphaero) 35. a. 113.
 Sphedrius 177.
 Sierphanus 219.
 Stomus 34. a. 111.
 Stratoniscus sive Strato 178.
 Stratus sive Stratis (Nicostratus) 204. P. LXI. N. 404.
 Sykneides (as Erythatus?) 90. a. 695. P. LXIII.
 N. 408.
 Symmochus 88. 89.
 Tellis 18.
 Terianus 91. P. LXVI.
 Thalpis (Thalpius) 25. P. LXI.
 Theagenes* 75. 76. P. LXXV. LXXVII.
 Theantus 90.
 Theodorus 183. 184.
 Theodotus sive Rhodo 211. P. LXVII. seq.
 Theonius sive Smaragthus 221. P. LXVII.
 Theopompus 86.
 Thero 26. a. 347. P. LXIV.
 Thersias (Acandratius) 20. a. 258.
 Thersalus sive Thetals 68.
 Thymelus 151.
 Timocorus 96.
 Timotheus 163.
 Tiscratus 71. 72.
 Tlepolemus 131. P. LXXVII.
 Trellis* 102. P. LXXVII.
 Trosidamas sive Heliocorus 248. 249. P. LXVII. N. 417.
 Trypho 211. 1. a. 1529.
 Tyrimmus (Torymus, Torgilus, Torgilus) 80.
 P. LXI. LXIV. LXXII.
 Valerius 206.
 Xenochus sive Xenodorus 9. P. LXIII.
 Xenodamus 211.
 Xenophanes 172.
 Xenophos 29. a. 379.
 Zopyrus 140.

II. ARCHONTES ATTICI EPONYMI.

- Accestides 69, 1, 75, 2.
 Adimantus 73, 4.
 Agathocles 103, 4, 163, 3 (Joseph. Antiqq. Jud. XIV, 8, 5. Scalig. De Emend. Temp. 1, p. 47 C. Can. Isag. III, p. 242. Cassin. FF. AA. ad Olymp. 163).
 Alcæus 82, 1.
 Alciatides 102, 1.
 Alexias 93, 4.
 Anaxias 85, 2.
 Anaxicrates 118, 2 (Ἰσχυρὸς τῶν Σωζήσεων). 125, 2.
 Archinos 75, 1.
 Asinetas (Nictetes) 112, 1.
 Asicles 113, 4.
 Antidotes 82, 2.
 Antigæus 93, 2.
 Antiochides (Antilechides) 86, 2.
 Antipater 97, 4, 206, 1.
 Antiphates (Ἰσχυρὸς τῶν Σωζήσεων) 120, 4.
 Antiphon 90, 1.
 Antiphros 160, 1.
 Apollodorus 87, 3, 107, 3, (114, 4). 115, 2.
 Apsephio (Aphepsio) (74, 43, 77, 4).
 Apsicles 85, 4.
 Appergia (Pyrrho) 98, 1.
 Archeastrides 50, 4.
 Archias 90, 2, 108, 1.
 Archippus 114, 4, 115, 3.
 Archidemides (Archimedes) (29, 1) 79, 1.
 Ariannetus sive Aristomnestus 91, 1.
 Aristides 74, 4, (P. XIV).
 Aristio 89, 4.
 Aristodemus 107, 1.
 Aristocles 43, 4 (Marm. Par. ep. 35).
 Aristocrates 95, 2.
 Aristomenes 52, 3.
 Ariston 81, 3.
 Aristophanes 112, 2.
 Aristophon 112, 3.
 Arlhenides 130, 1 (Cass. FF. AA. IV, p. 91) vel 131, 1 (Nieb. Script. min. 1, p. 459. not.); Dionys. VII, 10. Cf. Scalig. Can. Isag. III, 241.
 Astæus sive Astias 101, 4.
 Astyphilus 90, 1.
 Autosthenes 28, 1.
 Bio 80, 3.
 Callias (Callias) 100, 4.
 Callias (75, 1) 81, 1, 92, 1, 93, 3 (100, 4).
 Calliades (Callias) 75, 1.
 Calliarchus (Ἰσχυρὸς τῶν Σωζήσεων) 119, 4.
 Callimachus 83, 2, 107, 4.
 Callimædes (Callidemides) 106, 1.
 Callistratus 106, 2.
 Cæcis 74, 4 (I n. 284).
 Cephalodorus (103, 3, 105, 3 (Cephalodorus). 114, 2.
 Cephalophon (Cephalophon) 112, 4.
 Chabrias 91, 2.
 Chærophanes 82, 1.
 Chæronidas (Chæronidas) 110, 1.
 Chares 77, 1 (86, 3).
 Charicles 104, 2.
 Charinus 118, 1.
 Charisander (Charisander) 101, 1.
 Chio 103, 4.
 Chremes 113, 3.
 Cleocritus (Clearchus) 91, 4.
 Clinthenes 67, 3 (Boeckh. ad C. H. p. 318).
 Comias 54, 4, 55, 1. (Plat. Sol. 32. Marm. Par. ep. 40).
 Coso 75, 3, 208, 4.
 Corontus (Ἰσχυρὸς τῶν Σωζήσεων) 119, 3.
 Crates (Chares) 86, 2.
 Cretus 24, 3.
 Critias 44, 1—46, 1 vel 47, 2 (Marm. Par. ep. 36).
 Ctesicles 117, 3.
 Damasias 15, 1, 49, 3 (n. 114).
 Demetrius 117, 4.
 Deonicles 125, 3.
 Demochides 116, 1.
 Demogenes 113, 4.
 Demophilus 90, 4.
 Demosthenes 95, 4, 97, 3, 211, 1.
 Demotio 77, 1.
 Deutheus 95, 4.
 Diaphilus 207, 1.
 Diocles 92, 4 (114, 3) 123, 2 (? Clint. FF. HH, Proem. p. XIII. not. t).
 Diognetus 72, 1, 129, 1. P. XIV.
 Diosyodorus 208, 1.
 Diophantus 90, 2.
 Diotimes 88, 1, 106, 1.
 Diotryphes 98, 1.
 Diphilus 84, 1, 123, 1 (I n. 2. Clint. H. Pr. p. XIII).
 Domitianos 218, 1 (N. 349).
 Draco 39, 1.
 Deonocles 76, 2.
 Drepsides 14, 1, 46, 4. (Drepsides P. XIV).
 Dysacinetus (Dyscinetus) 102, 3.
 Epiæus 106, 1.
 Epameus (Xenæmetus) 94, 4.
 Epaminio 87, 4.
 Erichides 58, 1.
 Evæmetus 111, 2.
 Evander (Memander) 99, 3.
 Eubolides 96, 3.
 Eubulus 108, 4.
 Eucharistus 105, 2.
 Eudemus (Thiodemus) 106, 4.
 Eucles (Euclidus) 88, 2.
 Euclidus (88, 2). 94, 2.
 Eucrates 47, 1.
 Euctemon 93, 1, 120, 2 (Ἰσχυρὸς τῶν Σωζήσεων).
 Eudemus (Thiodemus) 106, 4.
 Euphemus 90, 4.
 Euthippus sive Eippus 79, 4.
 Euthycritus (Euthycrates P. XI. II) 113, 1.
 Euthydemus 56, 1, 82, 3, 87, 2, (88, 3) (106, 4).
 Euthymæus 82, 4.
 Euthymus 88, 3.
 Euxemippus (Xenippus) Ἰσχυρὸς τῶν Σωζήσεων 118, 4.
 Exæmetus 94, 4.

- Glaucides 85, 3.
 Glaucippus 92, 3.
 Gorgias 125, 1.
 Hadrianus 222, 4. 2271 (P. L. N. 349).
 Hegemachus (*ἡγεμὶς τῶν Σωτῆρων*) 120, 1.
 Hegeme 113, 2.
 Hegesias 114, 1.
 Hegestratus 531 (Plat. Solon. 32, Marn. Par. ep. 40).
 Heoichides 41, 2.
 Heraclides (Thericles) 61, 4.
 Herodes 180, 1.
 Hieronymus 117, 3.
 Hipparchus 71, 1.
 Hippocides 53, 3 (54, 3).
 Hippodamus (Hippodamus) 101, 2.
 Hyacinthus 72, 2.
 Iaso 163, 4.
 Isagoras (Isagoras) 68, 1.
 Isarchus 89, 1.
 Ithyias 95, 3.
 Laches 95, 1.
 Lactatides 73, 2. (Schol. Arist. Acham. v. 219, quem compilavit Suidas s. v. *Λακτατίδης*. Cf. Cors. FF. AA. III. 154).
 Lantistratus (26, 3) 27, 2. 74, 1. 119, 2 (f. v. 5).
 Lyciscus 109, 1.
 Lygagoras (Isagoras) 68, 1 (Beckh. ad C. I. H. p. 318).
 Lycias 78, 3. 84, 2.
 Lyciades (Saniades) 95, 4.
 Lyias 24, 4 (Cleit. FF. III. l. p. 184. Sed cf. Add. contr. ad p. 12, not. 66).
 Lycistrates 81, 4.
 Lycimachides 63, 4. 119, 2.
 Lycimachus (Nausimachus) 85, 1.
 Lycistratus 78, 2. 109, 4.
 Lythius 78, 4.
 Macrisus 223, 4.
 Megacles 42, 1 (Herod. V. 21. Thuc. I. 126. Plut. Sol. 12. Cors. FF. AA. III. p. 63 seq.)
 Menander (Euxander) 99, 3.
 Meno 76, 4.
 Mico (Micie) 94, 3.
 Miltiades 29, 1. 30, 2. 64, 1.
 Mucidemus (*ἡγεμὶς τῶν Σωτῆρων*) 120, 3.
 Mucithides 80, 4.
 Molo 104, 3.
 Morychides (Morychides) 85, 1.
 Myras 79, 1.
 Myrtilides 98, 2.
 Nausigenes 103, 1.
 Nausimachus (Lycimachus) 85, 1.
 Nausinicus 100, 3.
 Neochamus 115, 1.
 Nicetes (Niceratus, Asicetes) 112, 1.
 Nicias (*ἡγεμὶς τῶν Σωτῆρων*) 121, 1.
 Nicodemus 74, 2.
 Nicodorus 110, 3.
 Nicocles (*ἡγεμὶς τῶν Σωτῆρων*) 119, 3.
 Nicerates 111, 4.
 Nicomachus 109, 4.
 Niro 100, 2.
 Nicophemus 104, 4.
 Nicostratus (*ἡγεμὶς τῶν Σωτῆρων*) 121, 2.
 Nicostratus 97, 2.
 Olympiadorus (*ἡγεμὶς τῶν Σωτῆρων*) 121, 3.
 Pedius 82, 4.
 Phaedo 78, 1 (77, 4).
 Phaeippus (48, 1. a. 157) 72, 1. a. 283.
 Phanostratus 96, 2.
 Pherecles (*ἡγεμὶς τῶν Σωτῆρων*) 119, 1.
 Philippus 48, 1 (a. 157) 71, 2.
 Philippus (*ἡγεμὶς τῶν Σωτῆρων*) 121, 4 (f. a. 1075).
123, 1.
 Philicus 81, 1.
 Philicles 85, 2. 97, 1. 114, 3 (Diocles).
 Philocrates 73, 3. P. XIV.
 Philomelotus 48, 2.
 Phormis 96, 1.
 Phrasichides 80, 1. 102, 2.
 Phrynichus 110, 4.
 Pizander 91, 3.
 Plastratus 27, 4.
 Polemo 117, 1.
 Polyzelus 103, 2.
 Praxibulus 119, 2.
 Praxierges 77, 2.
 Praxiteles 81, 1.
 Pyrrho (*Agrippa*) 98, 1.
 Pytharatus 127, 2.
 Pythas 109, 1.
 Pythocritus 71, 3 (P. XIV).
 Pythodorus (Pythodorus, Pythodorus) 111, 1.
 Pythodorus 87, 1. (94, 1. *Pythodorus*).
 Pythodotes 109, 2.
 Simo (Simonides) 47, 2 (a. 114).
 Simonides 117, 2.
 Socrates 101, 3.
 Solo 46, 3.
 Sosigenes 100, 3.
 Sosistrates 81, 2.
 Stratonides 85, 4.
 Saniades 95, 4.
 Thagzenides 78, 1.
 Themistocles 71, 4. 74, 3 (f. a. 277). 108, 2.
 Theodorus 85, 3.
 Theodorus (Theodorus, Eudorus) 106, 4. a. 882.
 Theodorus 48, 2.
 Theophrastus (see Theophrastus) 179, 4 (Cantor ap. Euseb. Armes. lib. I. p. 217 col. p. 134 ed. Mediol. et Nieb. Script. min. l. p. 249).
 Theophilus 108, 1.
 Theophrastus 110, 1. 116, 4.
 Theopompus 92, 2.
 Therides (Heraclides) 61, 4.
 Theodorus (Theodorus) 107, 2.
 Thrasyllus 210, 1.
 Timarchides 83, 2.
 Timochus 84, 4.
 Timocrates 104, 1.
 Timotheus 75, 3.
 Tlepolemus 79, 2.
 Theias 23, 3 (24, 4).
 Xanthippus 75, 2.
 Xenanetes (Xenonetes, Epianetes) 94, 4.
 Xenippus (Euxenippus, Xenias), *ἡγεμὶς τῶν Σωτῆρων* 118, 4.

III. POETAE. HISTORICI. ORATORES. PHILOSOPHI.

- Abaris Scythia 2, 1.
 Acusilas iogogr. P. XLVII.
 Aelianus P. LVI.
 Aeschines orat. inelucit 103, 2.
 Aeschylus trag. nat. 99, 2 (deb. 63, 4, n. 214). certarit 79, 1. viciit 80, 2.
 Aesopus, fabularum inventer, floruit 40, 3, interitit 84, 1.
 Africanus P. LII. N. 355.
 Agatho trag. 90, 4.
 Aloman lyr. 27, 1.
 Amipais com. 89, 1.
 Anacharsis Scythia 47, 1.
 Anacreon lyr. 25, 1 (7). 52, 1.
 Anaxagoras phil. nat. 79, 1 not. 263. mort. 88, 1.
 Anaxandrides com. flor. 101, 1.
 Anaxarchus phil. flor. 110, 1.
 Anaximander phil. nat. 42, 3 flor. 58, 2, not. 136, et 185.
 Anaximenes phil. Milesius 54, 1 (vol. 55, 1). flor. 62, 1, not. 185.
 Anaximenes script. hist. Lampacensis flor. 103, 3.
 Anaxis hist. desinit 104, 4.
 Androtio P. XXXVII. N. 282. XL. n. 295.
 Antiochus hist. not. 154.
 Antimachus epic. 93, 4.
 Antiphanes com. not. (non flor.) 93, 1.
 Antisthenes phil. flor. 103, 3.
 Apollodorus hist. P. XXXVII. seq. N. 285. XL. N. 302. XLVIII. LV.
 Apollonius Molo 175, 2.
 Appianus hist. P. LV.
 Archelaus phil. 120, 1.
 Archimachus hist. P. LIII. N. 362.
 Archilochus Paros flor. 15, 1, 18, 1, 19, 3.
 Archimedes math. 142, 1.
 Archippus com. vic. 91, 1.
 Arcinus poet. flor. 9, 1.
 Aris dithyr. 29, 1.
 Aristarchus gram. flor. 156, 1.
 Aristas epic. flor. 99, 1.
 Aristippus phil. flor. 103, 3.
 Aristomenes com. flor. 87, 1.
 Aristophanes com. doc. Acharnasens 85, 4 coll. 88, 1.
 Equites 88, 4. Nubes 1, 89, 1. Nubes II. 89, 2.
 Vespas 89, 2. Aves 91, 2. Ritus 93, 3. Pluton 97, 4.
 Aristophanes Byzantinus flor. 145, 1.
 Aristoteles nat. 95, 1. venit Athenas 103, 1, flor. 103, 3.
 ad Heroniam abit 108, 1. Mytilonem 108, 4. ad Philippum regem 109, 2. redit Athenas 111, 2. mort. 114, 3.
 Cf. P. LI.
 Arrius hist. P. LVI.
 Aspidamias trag. doc. 95, 2.
 Athenaeus Naucratis P. LV.
 Bio phil. mort. 134, 4.
 Caesar nat. 179, 1.
 Calanus Indus se ipse crem. 113, 3.
 Callimachus flor. 127, 2.
 Callisthenes incipit historias contexere 96, 2 explicat 105, 4.
 Carcinus trag. flor. 100, 1.
 Carneades phil. mort. 162, 4.
 Caster chronogr. P. LV.
 Choro Lampacensis hist. flor. 79, 1. P. XLVII. seq.
 Chionides com. flor. 73, 1. n. 293.
 Choricus trag. cert. 79, 1.
 Chrysippus phil. nat. 125, 1.
 Cicero nat. 185, 2. fugit 180, 3. Roman redit 180, 4.
 interficitur 184, 3.
 Clemens Alexandrinus P. LVI.
 Ctesias phil. flor. 113, 1.
 Cratinus com. vic. 89, 1.
 Ctesias historiarum finem fecit 95, 3.
 Cynaethus chaps. flor. 69, 1.
 Cyrillus Alexandrinus P. LVI.
 Demades orat. interficitur 104, 4.
 Demetrius Phalerus P. LII.
 Democritus Abderita nat. 77, 1 nat. 80, 1 n. 353.
 Demophilus hist. incipit 105, 4.
 Democritus orat. nat. 99, 4. n. 706. de rebus publicis perorare instituit 104, 1. eius orationes 106, 2, 3, 4. 107, 1, 2, 4. 108, 2, 3. 109, 1, 2, 3, 4.
110, 1. 112, 3. mort. 114, 4 (deb. 114, 3) n. 989.
 Decrippus hist. P. LVI.
 Diagoras $\delta \sigma \theta \rho \alpha \varsigma$ 91, 2.
 Diarchus orat. Athenas venit 114, 4.
 Diastochus com. flor. 73, 1.
 Diocles Syracusanorum legumlator 93, 1.
 Diodoros hist. desinit 182, 3. Cf. P. LV.
 Diogenes Laertius P. LV.
 Diogenes phil. cyn. mort. 114, 1.
 Diogenes Chalcidensis P. XXXVIII. XXXIX. N. 295. LV.
 Diogenes Halicarnassensis in Italiam venit 187, 2.
 scribere coepit 192, 4. Cf. P. LV.
 Diogenes Milesius 65, 1.
 Diogenes Septuaginta P. XXXIX. N. 293.
 Diogenodorus hist. 104, 4.
 Dyllus hist. 105, 4. 109, 4.
 Draco Atheniensium legumlator 39, 1.
 Durius hist. incipit 102, 3.
 Empedocles phil. flor. 84, 1. n. 446.
 Epichorus hist. desinit 109, 4.
 Epicharmus com. flor. 73, 3.
 Epicurus nat. 109, 2. Scholam condit 117, 1. ad Polyserum scribit 118, 1. mort. 127, 2.
 Erastosthenes nat. 126, 1. mort. 146, 1. Cf. P. XLVIII. LI. seq.
 Erinna flor. 42, 1.
 Eubelus com. flor. 101, 1.
 Eudoxus math. flor. 103, 1.
 Eueres com. flor. 73, 1.
 Euphorio Aeschylus trag. primas tulit 87, 1.
 Euphorio Chalcidensis nat. 126, 1. P. XXXVIII. N. 284. XXXIX. N. 294. LV.
 Euphrates phil. mort. 225, 1.
 Eupolis com. doc. 87, 3. 89, 2, 4.
 Euripides trag. nat. 79, 1. doc. 87, 1. 91, 1. 92, 4.
 mort. 93, 3.
 Eusebius Pauphili P. I. LVI.
 Euthydemus hist. P. LIII. N. 362.
 Euxenides com. flor. 73, 3.

Glyce vid. Lyeo.

Hecataeus logagra. flor. 65, 1. P. XLVII.

Heliocles periegeta P. XL. N. 298. LV.

Hellanicus logagra. nat. 71, 1.

Heraclitus o. parosior flor. 69, 1.

Hermias historici Siciliae finem impositi 101, 1.

Hermippus Syracusanus P. LV.

Heraclitus P. XLIX.

Hipparchia molier phil. flor. 111, 1.

Hippus Sophista P. LI.

Hippus Rhegius P. LV.

Hippocratus, generalisium Sicilae auctor, P. XL.

N. 306. LV.

Q. Horatius Flaccus nat. 178, 4.

Ilycia lyr. flor. 54, 1. n. 182.

la trag. docera coepit 82, 1.

Iosephus (Flav.) P. LV.

Iocrates erat. nat. 85, 1. pererat 103, 1 et 108, 2.

mort. 110, 1.

Iustus Tiberianus desinit 219, 4.

Lamus dithyr. flor. 58, 1.

Lyeo phil. (Glyce) Stratossem excipit 127, 1. mort.

137, 1.

Lysias erat. nat. 80, 3 vel 4. Sybacia proficiat

84, 1. Athenas rediit 92, 1.

Melissippides dithyr. flor. 69, 1.

Melissus phil. flor. 84, 1. n. 446.

Menne hist. P. XXXVIII. N. 289. XL. N. 305. LV.

Mensides, com. aat. 109, 1. doc. 114, 3. mort.

123, 2 coll. a. 1079.

Mimormus lyr. flor. 37, 1.

Mesonius phil. fugit 211, 2.

Naucrates Erythraeus flor. 103, 1.

Otomacritus Orph. flor. 59, 1.

Panyasis epic. flor. 78, 1.

Parmentides phil. flor. 79, 1. n. 382.

Patro Epicureus flor. 127, 3.

Pamania periegeta P. LV.

Perseus phil. flor. 130, 1.

Phaedrus Epicureus 177, 3.

Pozania Eresius phil. flor. 111, 1. Cf. a. 22.

Pterocydes Leria flor. (imo nat.) 74, 4.

Pterocydes Syrius nat. 45, 1. flor. 59, 1. P. XLVII.

Philatus hist. desinit 104, 2.

Philo gramm. flor. 229, 1. n. 1619.

Philochorus Atheniensis 101, 1. P. XXXVII. N. 283.

XL. N. 289, 300, 301. LI. LII. LV.

Philoxenus dithyr. flor. 93, 3.

Phlego Trallianus desinit 220, 4. Cf. P. IV. XXXIX.

N. 290. XL. N. 304. XLVII. N. 330. LV.

Phrygiades poeta flor. 29, 1.

Phrynicus trag. sic. 62, 1. 75, 3 (4).

Phrynicus com. primum docuit 80, 1 (87, 1) a. 243.

Phrynis cithar. sic. 75, 1.

Pindarus Thebanus nat. 65, 1. n. 236. mort. 79, 3.

a. 390.

Pisander Cosirensis flor. 33, 1.

Pisander = Laranda oriundus a. 110.

Plato phil. nat. 87, 4. aut 88, 1. n. 498. XIV acta-

tis annum agit 90, 4. flor. 108, 3.

Plotarchus Chersonensis P. LV.

Polemo Xenocratem excipit 115, 2. (potius 116, 3.

a. 1000).

Polybius P. LIV. seq.

Polybius dithyr. flor. 93, 3.

Porphyrus P. LVI.

Pseudippus com. doc. 123, 2.

Praxinos Philadus certat 70, 1.

Ptagoras phil. flor. 84, 1. n. 446.

Pythagoras phil. flor. 90, 1. 92, 1. cf. a. 211.

Q. Sallustius Crispus nat. 173, 3.

Sappho Lesbica flor. 42, 1.

Seneca phil. Neronis magister 207, 1. mori coactus 211, 1.

Septimius Sapientes farauerat 50, n. 114.

Sextus Empiricus P. LV.

Simonides Aeginus a. 193.

Simonides Ceus nat. 58, 1. flor. 62, 1. cf. a. 193.

Socrates phil. nat. 74, 4. vel potius 77, 4. a. 303.

cicuta hibi 95, 1.

Socrates Scholasticus P. LVI.

Solo Atheniensium legumator 46, 3.

Sophocles nat. 71, 2 vel 73, 3. docet fabulas 87, 1.

92, 3. mort. 93, 3.

Sophocles iunior decrece coepit fabulas 95, 4.

Soranus morte multatus 211, 2.

Sosipus Laco P. LV.

Sosicles (potius Sosiphanes) trag. aat. 923. 970.

Sococrates Rhodius P. LV.

Sosiphanes trag. cf. Sosicles.

Sosthenes trag. 164, 1.

Sperisippus Platone excipit 108, 1.

Sisiphanes Byzantinus P. LVI.

Sisichorus lyr. nat. 27, 1. mort. 56, 1. n. 120.

Stesichorus Atheniensis P. LIII seq.

Strato Theophrasti successor 123, 1.

Tatianus P. LVI.

Telesites dithyr. flor. 95, 3.

Thales phil. nat. 35, 1. mort. 58, 1. n. 115. 185.

Thalys hist. P. LV.

Theagenes Rhegius choreogr. 63, 1.

Theodectes erat. id. trag. flor. 103, 1.

Theophrastus Aristotelem excipit 114, 3. De La-

pidius commentator 116, 2. mort. 123, 1.

Theopompus Thecydidis historias continuat 92, 2.

florat 93, 1. desinit 96, 2. de Mausoli laudibus

pererat 103, 1. eius Philippicae historiae 105, 1.

Siculae 109, 2.

Theopis primum fabulatum desinit 61, 1. n. 217.

P. Theraeus morte multatus 211, 2.

Thersyllus P. XXXVIII. N. 287. XL. N. 303. LV.

Thecydides Poloponensis scriptor 87, 2. 92, 2.

Timonaeus Tauricenis P. LIV.

Timotheus dithyr. flor. 95, 3.

Tyrtaeus eleg. 35, 1. n. 117.

Tzetzes P. LVI.

L. Valerius poeta ludis Capitolinis vicit 221, 2.

P. Virgilius nat. 177, 3. mort. 190, 2.

Xanthus personatus, Lydiacorum scriptor, P. XXXVII.

N. 281. XXXIX. N. 293. LV.

Xenocles mag. vicit 91, 1. (patius 2) a. 565.

Xenocrates phil. nat. 91, 1. (p. a. 563). Sperisippum

excipit 110, 2. mort. 113, 3. aut 116, 1 (7) Cf.

not. 1000. 1009.

Xenophanes phil. nat. 49, 1. a. Gracianum venit 46, 1.

flor. 90, 1. 92, 2. a. 227.

Xenophon Thecydidis historias continuat 92, 3. flor. 94, 4.

98, 1. 103, 3. Hellenice terminat 104, 2. mort. 105, 1.

Zeno Eleata flor. 70, 1.

